PETER F. HAMILTON

steaua pandorei

VOLUMUL I

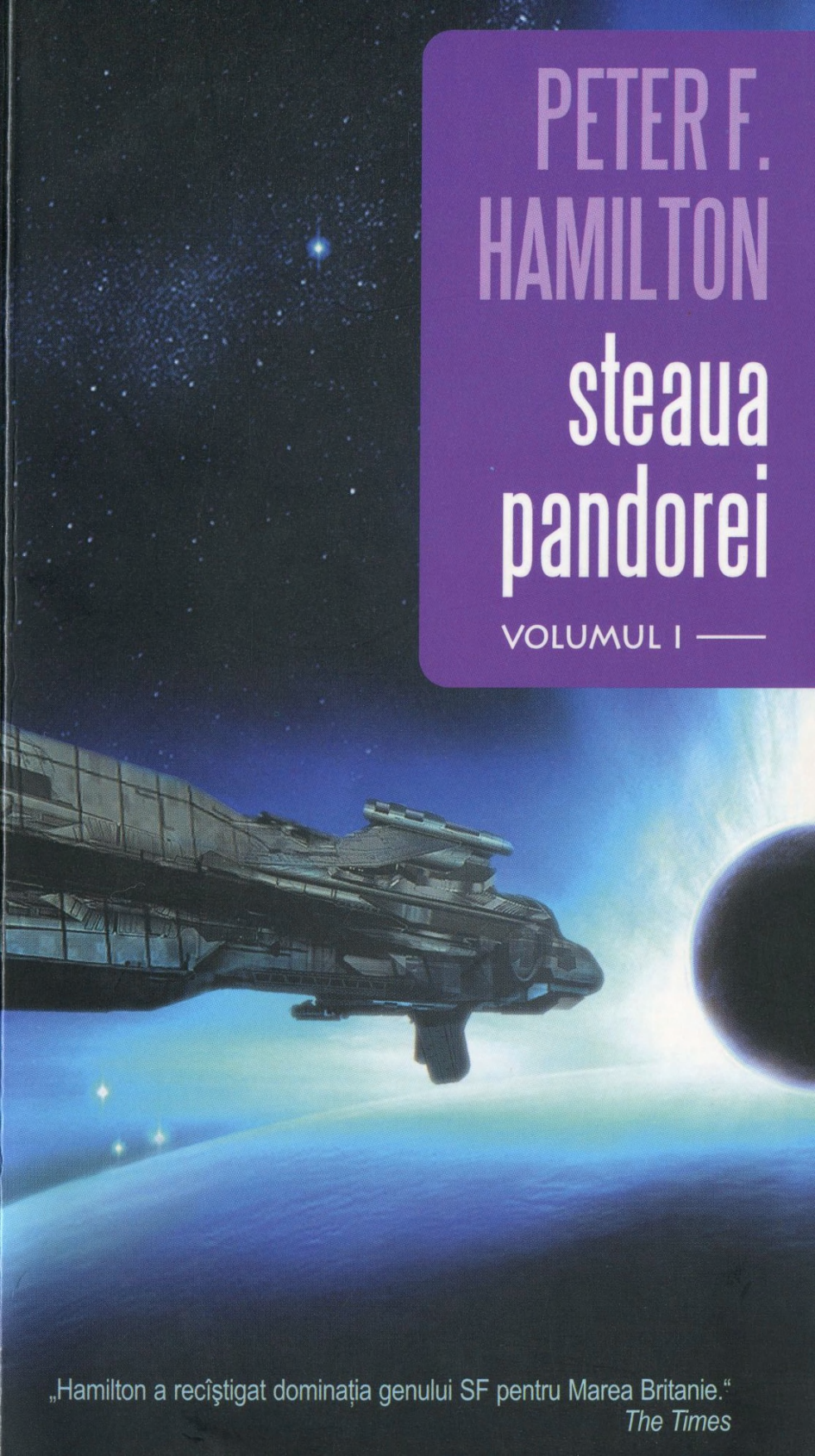

„Hamilton a recîştigat dominația genului SF pentru Marea Britanie."
The Times

Steaua Pandorei

PETER F. HAMILTON

STEAUA PANDOREI

volumul 1

Traducerea MIHAI-DAN PAVELESCU

TRITONIC
fiction ro

Scriitorul britanic **Peter F. Hamilton** s-a născut la Rutland, la 2 martie 1960. A început să scrie în 1987 și a debutat în revista *Fear* în 1988. Primul roman, *Mindstar Rising*, i-a apărut în 1992. Nu are studii universitare, partea stiințifică a romanelor sale este bazată pe articole pe care le citește frecvent în reviste ca *New Scientist*. Locuiește lîngă Rutland Water, împreună cu soția și cei doi copii.

Bibliografie: seria Greg Mandel (*Mindstar Rising*, 1992; *A Quantum Murder*, 1994; *The Nano Flower*, 1995 – nominalizare la premiul British Science Fiction 1996), seria Night's Dawn (*The Confederation Handbook*, 2000; *The Reality Dysfunction*, 1996; *The Neutronium Alchemist*, 1997; *The Naked God*, 1999), seria Night's Dawn: Neutronium Alchemist (*Consolidation*, 1997; *Conflict*, 1998), seria Night's Dawn: Reality Dysfunction (*Emergence*, 1997; *Expansion*, 1997), seria Night's Dawn: Naked God (*Flight*, 2000; *Faith*, 2000), seria Commonwealth Saga (*Pandora's Star*, 2004; *Judas Unchained*, 2005), *Watching Trees Grow* (2000), *Fallen Dragon* (2001 – nominalizări la premiile Arthur C. Clarke și Campbell Memorial în 2002), *Misspent Youth* (2002)
Premiul British Science Fiction 2001 pentru povestirea „The Suspect Genome"
Site: http://www.peterfhamilton.co.uk

Prolog

Marte domina complet spațiul cosmic din exteriorul lui *Ulysses* — semiluna dilatată brun-roșcată a unei planete care nu reușise să ajungă niciodată o lume locuibilă. Mică, înghețată, stearpă, lipsită de atmosferă, era pur și simplu versiunea sistemului solar pentru iad, doar că mai rece. Prezența ei strălucitoare pe cer dominase însă majoritatea istoriei umane; mai întîi sub numele unui zeu care inspirase generații de războinici, apoi ca țintă pentru nenumărați visători.

Pentru căpitanul-pilot Wilson Kime, Marte devenise acum sol ferm. La două sute de kilometri dincolo de parbrizul îngust și curbat al landerului, putea distinge cicatricea întunecată a Valles Marineris. În adolescență, Wilson accesase tehnofanteziile grupului Aries Underground, vrăjit de felul în care într-o bună zi, într-un viitor nespecificat, apa înspumată va clocoti din nou prin defileul acela uriaș, atunci cînd ingeniozitatea pură a omului avea să descătușeze gheața solidă întemnițată sub peisajul ruginiu. Astăzi avea să pășească cu adevărat prin craterele prăfoase pe care le studiase într-o mie de fotografii realizate de sateliți, să țină în mîinile înmănușate legendarul nisip roșu fin și să privească firicelele lunecîndu-i lent printre degete în gravitatia redusă. Astăzi era ziua cea mai glorioasă a istoriei care se rescria permanent.

În mod reflex. Wilson începu un exercițiu respiratoriu de feedback profund, calmîndu-și bătăile inimii înainte ca realitatea celor ce aveau să se întîmple să-i afecteze metabolismul. Nici vorbă să le lase nenorocitilor ălora de

medici din Houston ocazia de a pune sub semnul întrebării capacitatea *lui* de a pilota landerul! Petrecuse opt ani în Forțele Aeriene ale Statelor Unite, timp în care participase la două misiuni de luptă pornite de la baza japoneză pentru operațiunea „Aduceți pacea", urmați de alți nouă ani la NASA. Toată acumularea aceea și așteptarea, sacrificiile, prima soție și copilul complet înstrăinat, eternele antrenamente RV la Houston, conferințele de presă, vizitele cretine de PR prin fabrici... le îndurase pe toate, fiindcă duseseră spre acest moment unic din acest loc, cel mai sfînt dintre toate.

Marte! În sfîrșit!

— Inițiere telemetrie kilometri parcurși, testare compatibilitate date colectate cu biblioteca de cercetare, se adresă el autopilotului landerului.

Razele colorate de lumină capturate în interiorul parbrizului începură să-și modifice configurațiile geometrice. Wilson păstră întruna un ochi îndreptat asupra ceasului: opt minute.

— Purjare alge sistem și tunel cuplare vehicul.

Mîna lui stîngă acționă comutatoarele de pe consolă. Privi ledurile minuscule aprinzîndu-se și confirmînd ciclul de comutare. Existau acțiuni pe care NASA nu le-ar fi lăsat niciodată în seama software-ului activat verbal.

— Începere evacuarea non-propulsivă a algelor. Așteptare confirmarea procedurii de separare de nava primară.

— Recepție, *Eagle II*, rosti glasul lui Nancy Kressmire în căștile lui. Analiza telemetrică te declară complet funcțional. Sistemele energetice ale navei primare sînt pregătite de decuplare.

— Recepție, îi spuse căpitanului lui *Ulysses*.

Plasele de păianjen turcoaz și ca de smarald din interiorul parbrizului unduiră elegant, raportînd starea energetică internă a landerului. Culorile lor primare perfect distincte păreau cumva extraterestre suprapuse peste paloarea monotonă a peisajului marțian hibernal de afară.

— Comut complet pe acumulatorii interni. Am șapte verzi pentru separarea ombilicală. Retrag tunelul de acces intervehicular.

Zăngănituri metalice alarmant de sonore răsunară prin cabina micuță cînd tunelul-ecluză al avionului spațial se afundă înapoi în fuzelaj. Pînă și Wilson tresări din cauza zgomotelor nedorite, iar el cunoștea avionul spațial mai bine decît proiectanții acestuia.

— Comandante? rosti el.

Potrivit manualului NASA, după ce sasul landerului se retrăsese de la nava primară devenea un vehicul complet independent, iar Wilson nu era ofițerul superior.

— *Eagle II* îți aparține, căpitane, spuse comandantul Dylan Lewis. Asolizează, cînd ești gata.

Extrem de conștient de videocamera din partea din spate a cabinei, Wilson rosti:

— Mulțumesc. În șapte minute sîntem gata pentru desprindere completă.

Simțea tensiunea celor cinci pasageri din spatele lui. Toți erau experții experților; laolaltă, aveau atîtea dintre calitățile necesare misiunii încît ar fi putut umple un manual. Totuși acum, cînd momentul real sosise, nu se controlau într-o măsură mai mare decît ar fi făcut-o o gașcă de puștani de școală care se îndreptau spre prima lor petrecere nocturnă pe plajă.

Autopilotul execută restul procedurii de pregătire premergătoare zborului, cu Wilson comandînd și controlînd lista; respectînd conștiincios tradiția simulărilor, care data de pe timpul lui Mercury 7 și a strădaniei epopeice pentru salvarea astronauților. După exact șapte minute, bolțurile de blocare se retraseră. Căpitanul declanșă rachetele de comandă reactive, îndepărtînd lin pe *Eagle II* de *Ulysses*. De data aceasta nu mai putea face nimic pentru a-și opri goana inimii.

Pe măsură ce se îndepărtau, *Ulysses* deveni complet vizibilă prin parbriz și Wilson surîse încîntat. Nava interplanetară era prima din seria ei; de fapt, o adunătură dizgrațioasă de module cilindrice, rezervoare și traverse dispuse într-o rețea circulară cu diametrul de două sute de metri. De pe perimetrul ei îmboboceau panouri solare lungi, negre ca tăciunele, ca niște petale din plastic — toate

urmărind soarele. Cîteva dintre secțiunile pentru echipaj erau acoperite cu uriașe steaguri americane cu stele și dungi, neverosimil de țipătoare pe fundalul simplu, alb-argintiu, al spumei de plastic termice care căptușea fiecare centimetru pătrat al suprastructurii. Exact în centru, înconjurată de un evantai larg și gofrat de panouri argintii pentru radiație termică, se afla incinta hexagonală care adăpostea generatorul de fuziune ce făcuse posibil drumul de zece săptămîni, alimentînd constant rachetele cu plasmă. Era cel mai mic sistem de fuziune produs vreodată: o piesă de tehnologie de vîrf autentic americană. Europa abia își construia prima pereche de reactoare de fuziune comerciale pe sol, în timp ce SUA foloseau deja cinci asemenea unități, iar alte cincisprezece se găseau în faza de construcție. Și în nici un caz europenii nu dețineau nimic echivalent cu generatorul sofisticat din *Ulysses*.

La dracu', încă mai putem face bine niște chestii! gîndi Wilson mîndru, în timp ce conglomeratul strălucitor de hardware spațial se îndepărta în noaptea eternă. Avea să treacă încă un deceniu pînă ce Europa Federală putea organiza o misiune marțiană, iar pînă atunci NASA intenționa să aibă deja o bază autonomă pe nisipurile înghețate din Arabia Terra. Se mai spera ca agenția să desfășoare de asemenea misiuni de capturare a asteroizilor și chiar o expediție către Jupiter. *Nu sînt prea bătrîn ca să particip la ele; vor avea nevoie de comandanți cu experiență.*

Simți o infimă înțepătură de invidie gîndindu-se la ceea ce avea să se petreacă în viitorul pe termen mediu — evenimente și miracole ale căror bugete alocate și grafice de timp însemnau că s-ar fi putut să-l ocolească de puțin. *Totuși europenii își pot permite să aștepte.* În vreme ce, mulțumită influenței dominante a Dreptei Religioase asupra ultimelor administrații, SUA stopase toate cercetările genetice în direcția celulelor stem, guvernul federal din Bruxelles turnase bani grei în cercetarea biogenetică, cu rezultate spectaculoase. După ce primele hibe fuseseră eliminate din procedura enorm de costisitoare, europenii începuseră să reîntinerească oamenii.

Primul om care primise tratamentul, Jeff Baker, decedase într-un apogeu de publicitate mondială, dar în următorii șapte ani se consemnaseră optsprezece succese.

Spațiul Cosmic și Viața. Interesele acelea diferite spuneau multe despre felul în care culturile principalelor grupuri de putere occidentale de pe Pământ se îndepărtaseră între ele în ultimele trei decenii.

Concetățenii americani ai lui Wilson începeau să-și reevalueze acum atitudinea față de ingineria genetică. Existau deja miturile clinicilor din Caraibe și Asia care ofereau multimiliardarilor servicii de reîntinerire. În vremea aceasta, Europa Federală se străduia din nou să reducă distanța care o separa de americani în cursa către cosmos, fiind disperată să dovedească lumii că excela în toate domeniile. Ținînd seama de starea politică încordată care afecta în prezent planeta, Wilson saluta cu destulă încîntare ideea reapropierii celor două blocuri — asta însă după ce americanii vor fi amartizat.

— În trei minute, prima aprindere pentru părăsirea orbitei, anunță autopilotul lui *Eagle II.*

— Sînt gata, răspunse Wilson.

În mod reflex, verifică presiunea din rezervorul de combustibil și continuă cu procedurile de aprindere ale motorului principal.

Trei rachete cu combustibil lichid hipergolic din partea posterioară a micului avion spațial se declanșară pentru o sută de secunde, deplasîndu-le orbita pe o traiectorie de pătrundere în atmosferă. Manevra de aerofrînare care urmă dură mai bine de nouăzeci de minute, cu rarefiata atmosferă marțiană apăsînd în aripile delta și reducînd viteza vehiculului. În ultimele cincisprezece minute, Wilson putu să vadă strălucîri roz extrem de slabe pe botul bont al lui *Eagle II.* Erau unicele dovezi ale violenței exercitate asupra fuzelajului de impactul moleculelor de gaz de mare viteză. Coborîrea fu incredibil de lină, cu gravitația sporind treptat pe cînd coborau spre peisajul botit de cratere al Arabiei Terra.

La șase kilometri altitudine, Wilson activă aripile cu profil dinamic. Acestea începură să se întindă, lățindu-se pentru a genera cît mai multă portanță din aerul înghețat și rarefiat. La extensia completă, aveau anvergura de o sută de metri, îndeajuns pentru a-i îngădui lui *Eagle II* să planeze, dacă ar fi fost necesar. După aceea se declanșă turbina, accelerîndu-i ușor, menținînd viteza constantă la două sute cincizeci de kilometri pe oră. Muchia cea mai vestică a masivului crater Schiaparelli apăru în depărtare, aidoma unor ziduri cu pantă lină care se ridicau din terenul accidentat la fel ca un lanț muntos erodat de vreme.

— Colectare date vizuale ale locului de asolizare, ceru Wilson.

Diagramele sistemelor trasară sinusoide albastre și verzi peste imagini. Radarul de sol începu să suprapună un caroiaj tridimensional de proeminențe și adînciturî care se potriveau aproape exact cu ceea ce putea vedea.

— *Eagle II*, verificarea sistemelor la jumătatea traiectoriei confirmă că te-ai înscris pentru amartizare, spuse Controlul Misiunii. Baftă, băieți, aveți mulți spectatori aici!

— Mulțumesc, Controlul Misiunii, răspunse cu glas oficial Lewis. Abia așteptăm contactul cu solul. Sperăm că Wilson îl va reuși cît mai lin.

Aveau să treacă alte patru minute înainte ca vorbele lui să fie auzite de cineva de pe Pămînt. Pînă atunci, ei aveau să fie deja pe sol.

— Contact cu baliza landerelor de cargo, raportă Wilson. Distanța treizeci și opt de kilometri.

Miji ochii prin parbriz cînd autopilotul afișă o linie de colimație roșie cu croșete în interiorul sticlei. Buza craterului creștea constant.

— Aha, le-am văzut!

Două puncte cenușiu-prăfos pe o fișie lată de teren plat.

Pentru ultima etapă, *Eagle II* descrise un cerc lent în jurul landerelor robot de cargo. Erau simple conuri turtite pe care *Ulysses* le trimisese pe planetă cu două zile în urmă, încărcate cu tone de echipament, inclusiv o mică bază de sol din prefabricate. Descărcarea lor, montarea și punerea

în funcțiune a taberei de explorare aveau să fie sarcinile principale care-i așteptau pe cei din *Eagle II*.

— Scanarea solului confirmă viabilitatea zonei unu, spuse Wilson.

Aproape că se simțea dezamăgit de imaginea radar. Cînd Neil Armstrong și Buzz Aldrin coborîseră pe Lună fuseseră nevoiți să preia în grabă controlul manual al modulului selenar și să-l piloteze către un loc sigur, atunci cînd zona desemnată pentru alunizare se dovedise presărată cu bolovani. De data aceasta, după optzeci și unu de ani, imaginile transmise de sateliți și cartografierea realizată de radarele orbitale eliminaseră asemenea nesiguranțe din profilul de zbor.

Wilson aduse *Eagle II* pe traiectoria de apropiere predeterminată, cuplînd autopilotul.

— Trenul de aterizare depliat și blocat. Motoarele presurizate și pregătite. Profilul aripilor dinamice în mod de reformare. Viteza de apropiere de sol o sută de kilometri pe oră. Rata de coborîre nominală. Sîntem ca pe sîrmă, oameni buni!

— Bună treabă, Wilson, spuse Lewis. Hai s-o punem bine, da?

— Da, comandante.

Rachetele de amartizare se declanșară și *Eagle II* începu să coboare lin din cerul trandafiriu-deschis. La o sută de metri altitudine, Wilson nu mai putu rezista. Degetele lui acționară patru întrerupătoare, decuplînd autopilotul. Leduri roșii clipiră acuzator spre el de pe consolă. Le ignoră, coborînd manual micul avion spațial. Mai simplu decît orice simulare. Praful se învolbură dens în exteriorul parbrizului cînd jeturile rachetelor brăzdară suprafața lui Marte. Radarul îi oferi ultimii vectorii de apropiere, deoarece vizual nu mai putea distinge nimic. Amartizară fără nici un legănat. Sunetul rachetelor se stinse. Lumina din exterior începu să se întețească pe măsură ce trîmbele de praf ridicat se disipau.

— Houston, *Eagle II* a amartizat, rosti Wilson.

Cuvintele trebuiră să fie silite să iasă, deoarece gîtlejul îi era încordat de mîndrie și euforie. Putea să audă fraza aceea frumoasă răsunînd de-a lungul istoriei, trecut și viitor. *Și eu am făcut-o, nu o blestemată de mașinărie!*

Un val de strigăte triumfătoare și ovații izbucni în cabină în spatele lui. Cu dosul unei mîini își șterse o picătură rătăcitoare din ochi, apoi se implică imediat în supervizarea sistemelor, reangajînd autopilotul. Instrumentele exterioare confirmau că asolizaseră și erau stabili. Avionul spațial trebuia trecut în modul de stand-by de suprafață, asigurînd energie și servicii ambientale în cabină, păstrînd încălzite motoarele rachetelor astfel ca decolarea să nu fie o problemă, monitorizînd statutul rezervorului de combustibil. O listă lungă și plictisitoare de proceduri pe care o parcurse cu o răbdare ireproșabilă.

Abia după aceea, ei șase începură să-și îmbrace costumele. Ținînd seama de lipsa cronică de spațiu din cabină, era un proces dificil, cu toți înghiontindu-se reciproc. Cînd Wilson fu aproape gata, Dylan Lewis îi întinse casca.

— Mulțumesc.

Comandantul nu spuse nimic, ci doar îl privi sfredelitor. Ca mustrare, nu avea să depășească nivelul acela.

Du-te dracului! replică Wilson în gînd. *Noi sîntem importanți, oamenii care vin pe Marte contează, nu mașinăriile în care sosim. Nu am putut îngădui unui software să ne asolizeze.*

Wilson își ocupă locul la rînd după ce comandantul intră în sasul mic din spatele cabinei. *Al treilea, eu voi fi al treilea.* Pe Pămînt aveau să-și reamintească doar că Dylan Lewis fusese primul. Lui Wilson nu-i păsa. Al treilea...

Micuța grilă de afișare din interiorul căștii lui Wilson retransmitea imaginea de la camera externă montată deasupra trapei sasului. Arăta o scară îngustă de aluminiu care se întindea în jos spre nisipul marțian. Comandantul Lewis ieși cu spatele din sasul deschis, punînd piciorul încet și precaut pe treapta de sus. Lui Wilson îi venea să răcnească: *Pentru numele lui Dumnezeu, dă-i drumul o dată!* Telemetria medicală a costumului îl anunța că pielea

îi era puternic vascularizată și transpira. Încercă să-și execute exercițiul respiratoriu de feedback profund, dar nu părea să aibă succes.

Lewis cobora treptele una cîte una, oprindu-se pe fiecare, după care ajunse finalmente la cea din urmă. Wilson și ceilalți din cabină își țineau răsuflările; Wilson putea simți două miliarde de oameni care făceau la fel pe bătrîna planetă natală.

— Fac pasul acesta în numele întregii omeniri, astfel ca să putem merge împreună, ca un singur om, pe drumul către stele.

Wilson se strîmbă, auzindu-l. Lewis sunase incredibil de sincer. Apoi cineva chicoti, realmente chicoti sonor; îl putuse auzi destul de clar pe frecvența de comunicații generale. Controlul Misiunii avea să explodeze din cauza asta.

După aceea însă uită totul, cînd Lewis păși pe sol, cu talpa afundîndu-se ușor în nisipul marțian roșu, lăsînd o amprentă fermă.

— Am făcut-o, își șopti Wilson în barbă. Am făcut-o, sîntem aici.

În cabină se dezlănțui altă explozie de ovații. Apeluri de felicitare se revărsară din *Ulysses*. Jane Orchiston se cățăra deja în sas. Wilson nici măcar nu-i purta pică pentru asta; corectitudinea politică nu i-ar fi îngăduit altceva. Iar NASA avea mereu grijă să mulțumească cît mai mulți oameni cu putință.

Lewis era preocupat să facă o fotografie de înaltă rezoluție a istoricei urme de picior — era o cerință care figura în manualul NASA de 81 de ani, de cînd Apollo 11 revenise acasă și descoperise stînjenitoarea omisiune.

Locotenentul-comandant Orchiston coborî scara mult mai rapid decît Lewis, apoi Wilson pătrunse în sas. Nu-și putu reaminti nici măcar timpul necesar pentru ciclul incintei micuțe, fiindcă nu existase deloc în conștiința sa. După care fu rîndul lui să coboare scara cu spatele. Fu rîndul lui să verifice dacă tălpile stăteau bine pe trepte,

înainte de a-și plasa toată greutatea — redusă — pe ele. Fu rîndul lui să rămînă încordat pe treapta cea mai de jos.

— Aș fi dorit să poți vedea și tu asta, tată.

Puse piciorul jos și coborî pe Marte.

Se îndepărtă după aceea de scară, precaut în gravitația redusă. Inima îi bubuia în urechi. Respira sonor. Șuierul ventilatoarelor din cască era omniprezent. Simbolurile grafice ale costumului îi pîlpîiau spectral și iritant peste întregul cîmp de vedere. Alte persoane îi vorbeau direct în urechi. Se opri și se roti, descriind un cerc complet. Marte! Bolovani murdari erau presărați pe sol. Orizontul se zărea perfect conturat. Soarele era mic și orbitor. Privi atent, pînă găsi steluța care era Pămîntul. Ridică un braț și-l flutură solemn într-acolo.

— Vrei să mă ajuți? întrebă Lewis.

Ținea drapelul a cărui pînză cu dungi și stele era încă strîns înfășurată în jurul părții superioare.

— Da.

Jeff Silverman, geofizicianul, era deja pe scară. Wilson se apropie de comandant ca să-l ajute cu drapelul și în drum aruncă o privire de evaluare critică asupra lui *Eagle II*. Pe fuzelaj se zăreau cîteva urme de arsuri care porneau de la baza aripilor, însă foarte slabe. În afara lor: nimic. Era în formă excelentă.

Comandantul încerca să deplieze trepiedul mic de la baza drapelului, dar mănușile masive făceau ca operația să fie dificilă. Wilson întinse brațul ca să împiedice legănarea drapelului.

— Hai noroc, gagiilor, cum merge treaba? Aveți nevoie de ajutor?

Întrebarea fu urmată de un chicotit.

Wilson cunoștea glasurile tuturor membrilor misiunii. După ce petrecuse atîta vreme cu treizeci și opt de oameni într-un spațiu limitat de dimensiunile lui *Ulysses*, recunoașterea vocală devenise perfectă. Cel care vorbise nu făcea parte din echipaj, totuși știa că fusese în timp real, că nu fusese un hacker de comunicații de pe Pămînt.

Lewis încremenise, fără să fi depliat complet trepiedul drapelului.

— Cine-a spus asta?

— Eu, amice. Nigel Sheldon, la dispoziția dumitale. Mai ales, dacă trebuie s-ajungi repede acasă.

Alt chicotit. După care altcineva spuse:

— Hai, nenică, termină cu-astea, o să-i faci să se pișe pe ei de frică.

— Cine este? întrebă Lewis. .

Wilson se deplasa deja, pășind prin lunecare pe cît de iute o putea face în gravitația redusă, îndreptîndu-se către pupa lui *Eagle II*. Știa că glasurile erau în apropiere și putea să vadă tot ce se afla de partea aceea a avionului spațial. De îndată ce trecu de duzele în formă de pîlnie ale rachetelor, se sili să se oprească. Cineva stătea acolo, cu un braț ridicat, într-un salut aproape cu nuanță de scuze. Cineva îmbrăcat într-un costum spațial care părea că fusese încropit pe genunchi. Era desigur o interpretare nebunească, dar în tot cazul costumul pneumatic era de un tip necunoscut, posibil modificat dintr-un echipament de scafandru. Învelișul exterior era din pliuri plate de cauciuc maro mat, în contrast vădit cu costumul Excursionist Mediu Marțian alb ca zăpada, în valoare de zece milioane de dolari, al lui Wilson. Casca era acvariul sferic clasic al anilor 1950, un glob de sticlă transparentă în care se zărea capul unui tînăr cu barbă răvășită și păr blond, lung și unsuros, legat la spate în coadă. *Fără protecție împotriva radiațiilor,* gîndi prostește Wilson. De asemenea, nu avea nici raniță, nici vreun sistem de susținere biotic portabil. În loc de așa ceva, un mănunchi de furtunuri de presiune șerpuiau, îndepărtîndu-se de la brîul lui pînă la...

— Băga-mi-aș picioarele, mormăi Wilson.

În spatele intrusului se găsea un cerc cu diametrul de doi metri prin care se vedea un loc cu totul diferit. Cercul atîrna deasupra solului marțian ca o bizară imagine TV suprapusă, cu un contur straniu datorat tiparelor de difracție ale luminii dintr-un univers sur. O deschidere prin spațiu, o poartă în ceea ce părea un laborator de fizică

sărăcăcios. Din partea opusă fusese etanșat cu sticlă groasă. Un individ cu aspect de tocilar de colegiu și coafură afro zbîrlită era lipit de sticlă, privind pe Marte, rîzînd și arătînd cu degetul spre Wilson. Deasupra lui, razele puternice ale soarelui californian pătrundeau prin ferestrele deschise ale laboratorului.

1

Steaua dispăru din centrul imaginii telescopului într-un răstimp mai scurt decît o bătaie de inimă. Nu exista nici o eroare, Dudley Bose se uita exact la ea cînd se petrecuse. Bărbatul clipi surprins și se retrase de la ocular.

— Ceva nu-i în regulă, murmură el.

Se înfioră ușor, reacționînd la aerul rece din jur, și își lovi brațele cu mîinile înmănușate. Soția lui, Wendy, insistase să se înfofolească bine pentru noapte și, ascultător, părăsise casa îmbrăcat cu pardesiu gros de lînă și pantaloni de excursionist. Dar, ca întotdeauna cînd soarele cobora înapoia orizontului lui Gralmond, căldura conținută în atmosfera mai rarefiată decît media dispărea aproape instantaneu. Cu telescopul deschis spre cer la ora două noaptea, temperatura coborîse îndeajuns pentru a-i preschimba toate expirațiile în fuioare de aburi alburii.

Dudley scutură din cap, alungîndu-și oboseala, și se aplecă din nou deasupra ocularului. Configurația cîmpului stelar era aceeași, nu existase nici o abatere de la alinierea telescopului, totuși Alfa Dyson continua să lipsească.

— Este imposibil să se petreacă atît de rapid, spuse el.

Trecuseră paisprezece luni de cînd observa Perechea Dyson, căutînd primele indicii ale învăluirii care modificase atît de spectaculos spectrul emisiilor. Deocamdată nu se văzuse nici o schimbare în Alfa Dyson, punctulețul de lumină galbenă aflat la o mie două sute patruzeci de ani-lumină de Gralmond.

Dudley știuse că se va petrece o schimbare: departamentul de astronomie al Universității Oxford de pe Pămînt

fusese primul care sesizase anomalia într-o scanare de rutină a cerului în anul 2170, cu două sute zece ani în urmă. De la scanarea anterioară, care se desfășurase cu zece ani mai devreme, două stele, una de tip K și una de tip M, aflate la trei ani-lumină una față de cealaltă, își modificaseră complet spectrul emisiilor în infraroșu invizibil. Pentru cîteva luni, descoperirea cauzase discuții agitate în rîndul resturilor fraternității astronomice, legate de felul în care se putuseră transforma atît de rapid în gigante roșii, cît și de coincidența extraordinară ca două stele vecine să o facă simultan. După aceea o planetă recent colonizată, aflată la cincizeci de ani-lumină depărtare de Pămînt, anunțase că perechea de stele continua să fie vizibilă în spectrul inițial. Pornind de la distanța respectivă și verificînd spectrul la diverse depărtări de Pămînt, astronomii putuseră deduce că modificarea celor două stele se petrecuse de fapt pe o durată de aproximativ șapte–opt ani și fusese simultană. Ținînd seama de viteza respectivă, natura transformării înceta să mai fie o problemă de astronomie; stelele de o asemenea natură aveau nevoie de mult mai mult timp pentru a deveni gigante roșii. Emisiile lor nu se modificaseră din cauza vreunui proces stelar natural, ci fuseseră rezultatul direct al intervenției tehnologice la cea mai mare scară posibilă. Cineva construise în jurul fiecărei stele un înveliș solid, ca o cochilie — o acțiune a cărei dimensiune era doar pe măsura propriei ei scări temporale. Opt ani reprezenta un timp uluitor de scurt pentru a fabrica o structură atît de gigantică, chiar și pentru o civilizație superavansată, iar necunoscuții construiseră două structuri în intervalul respectiv. Cu toate acestea, conceptul nu era chiar inedit pentru rasa umană.

În secolul al XXI-lea, fizicianul Freeman Dyson postulase că o civilizație avansată din punct de vedere tehnologic își va înconjura în cele din urmă steaua, pentru a-i utiliza energia în mod integral. Acum cineva transformase ipoteza aceea străveche în realitate. În mod inevitabil, stelele fuseseră botezate în mod oficial Perechea Dyson.

Se scriseseră lucrări și se întreprinseseră studii teoretice despre felul în care planete de dimensiuni jupiteriene

puteau fi demolate în vederea producerii unui astfel de înveliș. Însă chiar și în modernul Commonwealth Intersolar, interesul față de ele fusese manifestat de o minoritate — un subiect de dezbateri pentru futurologii ezoterici. Nu exista nici o grabă reală asociată descoperirii. Rasa umană întîlnise deja cîteva specii extraterestre inteligente, toate liniștitor de inofensive, și Commonwealth-ul se extindea constant. Aveau să treacă vreo două secole pînă ce o gaură-de-vierme să se deschidă pentru Perechea Dyson și orice întrebări interesante despre construirea lor își puteau primi răspunsurile atunci, chiar de la extratereștri.

După ce văzuse că învăluirea fusese instantanee, Dudley rămăsese cu o serie întreagă de întrebări noi și foarte inconfortabile legate de compoziția structurii cochiliei. Anterior se presupusese că o perioadă de construcție de opt ani pentru orice înveliș solid de asemenea dimensiune era cu totul remarcabilă, dar evident posibilă. Cînd Dudley începuse să observe Perechea Dyson, se așteptase să consemneze o eclipsare treptată a luminii stelelor, pe măsură ce tot mai multe segmente erau produse și montate la locurile lor. Ceea ce văzuse însă acum schimba totul. Pentru ca să apară atît de brusc, învelișul nu putea fi solid. Trebuia să fie un tip de cîmp de forță. *De ce ai înconjura o stea cu un cîmp de forță?*

— Înregistrăm? își întrebă e-majordomul.

— Nu, îi răspunse acesta. Nici un senzor electronic nu este activ în focarul telescopului.

Glasul era cam subțire, cu acutele amplificate; un ton care se înrăutățise treptat în ultimii ani. COtatuajul de pe urechea lui începuse să degenereze, bănuia Dudley; circuitele organice erau întotdeauna susceptibile la atacul anticorpilor, iar al lui era vechi de douăzeci și cinci de ani. Desigur, modelul spiral exterior în stacojiu și turcoaz sclipitor de pe piele nu i se modificase. O criză clasică de dinamism tineresc după ultima sa reîntinerire îl determinase să aleagă un model vizibil, șic și la modă în vremea aceea. Acum însă era pur și simplu stingheritor pentru un profesor de vîrstă mijlocie să-l afișeze prin campus. Ar fi

trebuit să șteargă vechiul model și să-l înlocuiască cu ceva mai discret; dar cumva nu reușise să se ocupe de asta, în ciuda solicitărilor repetate ale soției.

— La naiba! mormăi cu amărăciune Dudley.

Ideea ca e-majordomul lui să fi preluat inițiativa fusese totuși o speranță destul de îndepărtată. Alfa Dyson răsărise cu numai patruzeci de minute în urmă. Dudley pregătise pe atunci observarea, efectuînd ultima verificare standard, o sarcină esențială din cauza sistemelor mecanice necorespunzător întreținute ce orientau telescopul. Nu comanda niciodată activarea senzorilor dacă nu încheiase anterior verificările și era posibil ca rutina aceea pedantă să-l fi costat întregul proiect de observare.

Reveni la ocular ca să mai privească o dată. Steluța continua să se încăpățîneze să fie absentă în spectrul vizual.

— Activează senzorii, te rog. Trebuie să fac o înregistrare în noaptea asta.

— Am pornit înregistrarea, anunță e-majordomul. Senzorilor le-ar fi utilă o recalibrare. Imaginea este departe de optim.

— Da, o să mă ocup de asta, replică Dudley absent.

Starea senzorilor era o problemă hardware; una pe care ar fi trebuit s-o aloce studenților săi (toți trei). Alături de alte o sută de atribuții, gîndi el obosit.

Se îndepărtă de telescop și se împinse în picioare ca să propulseze fotoliul din piele neagră peste podeaua din beton neacoperit a observatorului. Zăngănitul rotilelor vechi răsună slab prin interiorul cavernos. Exista îndeajuns spațiu nefolosit pentru o sumedenie de sisteme auxiliare sofisticate, care ar fi putut aduce observatorul la standarde aproape profesioniste; ar fi putut chiar adăposti un telescop mai mare. Însă Universitatea Gralmond nu deținea fonduri pentru o astfel de modernizare și deocamdată eșuase în obținerea de sponsorizări comerciale din partea Transportului Spațial Comprimat, singura companie cu adevărat interesată de asemenea probleme. Pînă în prezent, departamentul de astronomie supraviețuise din burse guvernamentale amărîte și cîteva donatii ale unor fundații

de știință pură; chiar și o societate de caritate educațională cu sediul pe Pămînt făcea o donație anuală.

Lîngă ușă se afla bancheta lungă de lemn care slujea practic ca birou pentru tot departamentul. Era acoperită cu baterii de echipamente electronice de mîna a doua, care îmbătrîneau acolo, și de portaluri de înaltă rezoluție. Tot acolo se găsea și servieta din piele maro a lui Dudley, conținînd mîncarea lui pentru noapte și un termos cu ceai.

Deschise servieta și începu să mestece un baton de ciocolată, în timp ce imaginile senzorilor plutiră în portalurile de display.

— Pune infraroșul pe displayul primar, îi comandă e-majordomului.

Pistrui holografici din principalul portal mare se cumulară într-o imagine colorată artificial a cîmpului stelar, centrată pe Perechea Dyson. Alfa Dyson emitea actualmente o semnătură infraroșie slabă.

— Deci ăsta chiar a fost evenimentul de învăluire, reflectă Dudley.

Cel puțin, astronomii aveau să fie nevoiți să admită că se petrecuse în mai puțin de douăzeci și trei de ore — timpul scurs de la ultima observație înregistrată. Era un început... dar unul prost. La urma urmelor, el tocmai fusese martorul unui fenomen cu totul uluitor. Lipsit însă de dovezi concrete, raportul lui n-avea să trezească probabil decît neîncredere, silindu-l la strădanii imense de a-și menține reputația deja nu prea grozavă.

Dudley avea nouăzeci și doi de ani, era la a doua viață, și se apropia rapid de momentul altei reîntineriri. În ciuda faptului că trupul lui avea vîrsta fizică a unui bărbat standard de cincizeci de ani, privea cu groază ideea unei prelungite campanii de denigrare în mediul științific. Pentru o civilizație despre care se presupunea că ar fi fost avansată, Commonwealth-ul Intersolar putea fi incredibil de înapoiat uneori, ca să nu mai amintească de cruzime.

Poate că nu va fi așa de rău, își spuse el. Minciuna era îndeajuns de încurajatoare pentru a-l face să reziste în restul schimbului de noapte.

***

MultiLanderul Carlton îl duse pe Dudley acasă imediat după răsărit. La fel ca astronomul, vehiculul era vechi și uzat, dar perfect capabil de a-și face treaba. Avea un motor diesel ieftin, destul de obișnuit pe o planetă de semifrontieră ca Gralmond, însă matricea de pilotare era un procesor fotoneural complet modern. Cu suspensia înaltă și anvelopele cu profiluri groase putea să străbată drumul de pământ bătătorit spre observator indiferent de condițiile meteorologice și anotimp, inclusiv prin zăpada înaltă de un metru din iernile de pe Gralmond.

În dimineața aceasta nu trebuise să înfrunte decît o bură ușoară și o peliculă subțire de noroi pe drum. Observatorul era situat pe platoul mlăștinos înalt, la nouăzeci de kilometri est de Leonida City, capitala planetei. Fără să fie cocoțat tocmai în vîrful muntelui, era terenul cel mai înalt pe o distanță rezonabilă și era improbabil să sufere vreodată de poluare luminoasă. Trecură patruzeci de minute înainte ca vehiculul să înceapă să șerpuiască prin văile inferioare, unde autostrada principală descria meandre la baza pantelor. Abia atunci apărură semne de activitate umană. Cîteva ferme fuseseră construite în cutele adăpostite ale terenului, acolo unde fîșii dense din întunecații arbori nativi cynomel ocupau solul deasupra pîraielor și rîurilor. Pe versanții mohoriți fuseseră plantate pășuni, unde animalele tremurau sub vînturile reci care suflau dinspre mlaștini.

În tot timpul cît Carltonul se hîțînă precaut pe drum, Dudley rămase afundat în fotoliul șoferului, gîndindu-se la modul în care ar fi putut anunța știrea. Pînă și o învăluire în douăzeci și trei de ore era un concept pe care micuța fraternitate a astronomilor profesioniști din Commonwealth avea s-o respingă din capul locului. Dacă ar fi pretins că se întîmplase într-o singură fracțiune de secundă, s-ar fi expus ridicolului complet și ar fi fost supus, inevitabil, unei schimbări de statut în Universitate. Cît despre fizicienii și inginerii care i-ar fi auzit afirmația... ei ar fi contribuit voioși la susținerea cazului împotriva lui.

Dacă ar fi fost la începutul carierei, poate că lui Dudley nu i-ar fi păsat, cîștigînd un grad de notorietate înainte de a se fi dovedit, finalmente, că avusese dreptate. Un omuleț care ar fi depășit obstacole formidabile, un personaj semieroic sau cel puțin o figură romantică. Acum însă asumarea unor asemenea riscuri era prea mare. El avea nevoie de alți opt ani de angajare neîntreruptă, chiar cu salariul universitar înjositor de mic, înainte de a-și completa pensia de retragere; fără banii aceia, era imposibil să poată plăti o reîntinerire. Iar în ultimele decenii ale secolului al XXIV-lea, cine ar fi angajat un astronom discreditat?

Privi peisajul dinapoia ferestrelor vehiculului, atingîndu-și fără să-și dea seama COtatuajul de pe ureche. O lumină palidă ilumina peisajul cu ondulări joase de iarbă aspră maro-gălbuie și umedă, dezvăluind vaci terestre cu aspect jalnic și cirezi de bovinele locale nygine. Acolo trebuia să existe un orizont, dar cerul gri și posac îngreuna precizarea privind începutul său. Ca panoramă, era probabil una dintre cele mai deprimante dintre toate planetele locuite.

Dudley închise ochii și suspină.

— Și totuși se mișcă, șopti el.

***

Privită ca rebeliune, cea a lui Dudley era mai degrabă lamentabilă. Știa că nu putea să ignore ceea ce văzuse în spațiul cosmic, printre constelațiile eterne, neschimbătoare. Cumva recunoscător, își dădu seama că îi mai rămăsese încă destulă demnitate pentru a se asigura că nu alegea opțiunea înmormîntării simple. Totuși anunțarea publică a învăluirii ar fi însemnat sfîrșitul propriei sale lumi. Alții o considerau ca fiind timiditatea sa esențială, dar lui îi plăcea s-o considere o precauție care venea o dată cu vîrsta. Practic, similară înțelepciunii.

Obiceiurile vechi mor greu, așa că el descompuse problema în etape, așa cum își învățase dintotdeauna studenții, și porni s-o rezolve pe fiecare cu cît de multă logică putea să aplice. Prioritatea lui copleșitoare era de a confir-

ma viteza de învăluire. Frontul de undă al dovezii se îndepărta în prezent de Gralmond cu viteza lumini, iar Gralmond reprezenta aproape extinderea maximă a Commonwealth-ului în această secțiune a spațiului. Aproape, însă nu tocmai...

Commonwealth-ul Intersolar ocupa un volum sferic de spațiu cosmic, cu Pământul în centru, extinzîndu-se către spațiul de fază III, pe care TSC îl deschidea acum pentru colonizare. Gralmond se găsea la două sute patruzeci de ani-lumină de vechea planetă natală, fiind una dintre ultimele planete colonizate din spațiul de fază II. Lui Dudley nu-i trebuiau foarte multe calcule pentru a constata că următoarea planetă care va fi martora învăluirii avea să fie vecina Tanyata, o lume chiar mai puțin dezvoltată ca Gralmond. Încă nu avea o Universitate, dar rulînd o datacercetare în unisferă găsi o listă de astronomi amatori locali. Pe ea figura un nume.

La cinci luni și trei zile după seara în care văzuse Alfa Dyson dispărînd, Dudley flutură agitat din braț spre soția lui, luîndu-și rămas bun cînd Carltonul ieși de pe aleea garajului. Femeia credea că voiajul lui la Tanyata era justificat, fiind aprobat de Universitate. Chiar după unsprezece ani de căsătorie, tot nu avusese curajul să-i spună adevărul. Sau poate că, după cinci căsătorii, Dudley știa care erau problemele despre care trebuia să păstreze tăcerea.

Carltonul îl duse direct la gara planetară TSC, de cealaltă parte a lui Leonida City față de campusul universitar. Primăvara tocmai sosea, aducînd cu ea primii muguri verde-viu pe ramurile puietului terestru din parcurile orașului. Pînă și arborii nativi complet dezvoltați răspundeau față de zilele mai lungi și mai luminoase; coaja lor purpuriu-închis căpătase un nou luciu strălucitor, pe măsură ce se pregăteau să-și deplieze tendele frunzoase. Dudley îi privi pe rezidenții orașului din fotoliul său — funcționari și oameni de afaceri pășind ferm, părinți toleranți sau exasperați de copiii lor, adolescenți de prima viață strîngîndu-se laolaltă în fața cafenelelor și intrărilor la mall, jalnic de stîngaci, totuși reușind să arate ca cei mai letali

membri de găști din istoria umanității. Toți inteligenți și normali! Acesta fusese principalul motiv pentru care Dudley optase să se stabilească aici spre sfîrșitul celei de-a doua vieți. Planetele de frontieră aveau întotdeauna o atmosferă contagioasă de așteptare și speranță; aici era locul unde noile visuri puteau cu adevărat prinde rădăcini și crește. Iar el făcuse foarte puține în a doua viață. Relocarea sa aici, ușor disperată, fusese o recunoaștere a acestui fapt.

TSC își inaugurase gara planetară pe Gralmond cu mai bine de douăzeci și cinci de ani în urmă. De fapt, cam pe cînd Dudley își căpăta OCtatuajul colorat — o ironie a sorții care nu-i scăpase. Planeta se descurcase bine în primul ei sfert de secol de istorie umană. Fermierii sosiseră și le dăduseră drumul tractoboților și cirezilor pe terenuri. Orășenii își aduseseră clădirile din prefabricate pe care le aliniaseră în caroiaje precise și le botezaseră „orașe" în cinstea marilor metropole în care sperau că vor evolua într-o bună zi. Fabrici fuseseră importate, profitînd de fluxul masiv de investiții; spitalele, școlile, teatrele și birourile guvernamentale se multiplicaseră promițător în jurul lor. Șosele se extinseseră din centrele populate, întinzînd tentacule exploratoare peste continent. Și, ca întotdeauna, trenurile sosiseră după ele, aducînd încărcătura cea mai mare de comerț.

Carltonul lui Dudley merse în lungul rutei Mersy, apropiindu-se de gara planetară TSC. Doar un gard simplu de sîrmă și o barieră de siguranță din plastic separau autostrada cu două benzi de liniile groase ale șinelor din oțel carbon. Ruta Mersy era una dintre cele cinci căi ferate majore care fuseseră montate deocamdată și populația de pe Gralmond era pe bună dreptate mîndră de ele. Cinci în douăzeci și cinci de ani — un semn bun al unei economii sănătoase aflate în expansiune. Trei căi ferate, inclusiv Mersy, duceau la platforme industriale vaste de la periferia lui Leonida City, pe cînd celelalte două se întindeau în ținutul rural, unde se ramificau din nou și din nou, conectîndu-se cu principalele așezări agricole. Bunurile intrau

și ieșeau din gara planetară TSC, zi și noapte, sporind încetișor în cantitate o dată cu trecerea anilor; circulînd bani, materiale și mașinării peste terenurile virgine, avansînd frontiera umană lună după lună.

Un mărfar mare vui pe lîngă el, mergînd doar puțin mai rapid decît Carltonul. Dudley îl privi și zări vagoanele lungi, verde-măsliniu, care rulau permanent. Literele galben-sulf de pe laturile lor se decoloraseră de vechime și soare. Erau vreo cincizeci, remorcate de o gigantică locomotivă cu douăzeci de roți. O locomotivă de clasa GH7, gîndi bărbatul, deși nu era sigur în privința modelului; brutele acelea erau utilizate de aproape optzeci de ani, un corp lung de treizeci și cinci de metri plin cu acumulatori superconductori ce alimentau motoare electrice masive. Gralmond nu avea să capete nimic mai mare pînă ce nu atingea statutul de industrializare integrală, poate peste vreo șaptezeci de ani sau cam așa ceva.

Deja un asemenea monstru rostogolindu-se prin orașul înfloritor părea oarecum nelalocul său. Districtul acesta continua să aibă multe dintre clădirile de prefabricate originale, cuburi cu două sau trei niveluri din aluminiu cu acoperișuri de celule solare. Reconstruirea nu era defel necesară pe o planetă unde terenurile nu aveau preț, ci guvernul le dăruia pur și simplu oricui le solicita. Populația totală a lui Gralmond abia atingea optsprezece milioane și nimeni nu se simțea înghesuit aici. Prefabricatele rămăseseră însă ca locuințe și centre comerciale pentru cei mai recenți și mai sărmani dintre coloniști. Unele cvartale de cutii metalice sărăcăcioase fuseseră totuși demolate complet și înlocuite de clădiri noi cu fațade din piatră sau sticlă, pe măsură ce economia locală se autopropulsa. Cel mai răspîndit era coralul-uscat, o plantă descoperită original pe Mecheria. Noii rezidenți plantau în jurul bazelor caselor lor grăunțele modificate genetic, îngrijind cu atenție benzile plate de piatră spongioasă, asemănătoare cu piatra ponce, care creștea rapid în sus pe pereți, lățindu-se și formînd o cochilie organică solidă în jurul întregii structuri, în care se efectuau simple retezări pentru a nu acoperi ferestrele.

Culorile erau amestecate și combinate cu talent, formînd modele elaborate, individualizînd fiecare clădire, destrămînd monotonia districtului. Indiferent de abundența prafului și mizeriei dinspre șosele, coralul-uscat absorbea granulele, păstrînd incrustațiile fațadei curate și culorile vii.

Pe măsură ce renovarea urbană continuase, ruta Mersy păruse tot mai la nelalocul ei. Actualmente pe cîteva secțiuni din gardul de sîrmă creșteau lăstari de coral-uscat, ecranînd șinele inestetice de casele și apartamentele moderne din apropiere.

Terminalul călătorilor reprezenta doar o părticică din cei zece kilometri pătrați ai gării planetare TSC; cea mai mare parte a zonei era alocată stațiilor de triaj și uzinelor constructoare. La o extremitate se afla poarta în sine, protejată de capriciile vremii sub unica boltă a unui acoperiș arcuit din cristal și beton alb. Dudley abia și-o mai reamintea de la sosirea sa cu unsprezece ani în urmă, dar nu pentru că s-ar fi modificat. Nu se modifica niciodată.

Carltonul îl lăsă în fața terminalului pentru plecări, apoi reveni la reședința Bose imediat ce bărbatul coborî cu bagajul său. Dudley intră în gară și se pomeni într-o mare de oameni care păreau să meargă în toate direcțiile, mai puțin în cea pe care o dorea el. Deși relativ nouă, sala avea un aspect de modă veche: pilaștri înalți din marmură susțineau acoperișul de sticlă, buticuri aparținînd unor francize erau pitite prin arcadele în stil catedrală, scările scurte dintre niveluri erau neverosimil de late, ca și cum ar fi dus spre un palat ascuns, statui și sculpturi ocupau nișe adînci și înalte, cu toate suprafețele netede acoperite de găinat. Proiecții holografice translucide uriașe atîrnau în aer, indicatoare stacojii și verzi care reanunțau orarul trenurilor pentru cei care nu aveau o interfață cu rețeaua locală; păsări micuțe fulgerau într-una prin ele, țipînd uimite înaintea jerbelor de scîntei pe care le ridicau aripile lor membranoase.

— Trenul spre Verona pleacă de la peronul nouă, îl anunță e-majordomul.

Dudley porni prin gară către peron. Verona era o destinație regulată, cu cîte un tren plecînd la fiecare patruzeci de minute. Soseau o mulțime de navetiști de acolo, indivizi din managementul companiilor de finanțe și investiții care erau implicate în stabilirea și funcționarea infrastructurii civile de pe Gralmond.

Trenul spre Verona era format din opt vagoane cu etaj trase de o locomotivă PH54 de mărime medie. Dudley își împinse valizele în compartimentul pentru bagaje din vagonul 5 și sui la bord, găsind un loc liber lîngă o fereastră de la etaj. După aceea nu mai avea nimic de făcut decît să încerce să ignore încordarea care-i sporea, pe măsură ce afișajul temporal de pe vederea sa virtuală număra invers secundele pînă la ora plecării. În fișierul de stocare al e-majordomului existau șapte mesaje; jumătate din ele proveneau de la studenții lui și conțineau date text și audio.

Ultimele cinci luni fuseseră extraordinar de ocupate pentru micul departament de astronomie al Universității; cu toate că în tot acel timp nu se mai efectuaseră observări stelare, Dudley declarase că starea telescopului și a instrumentelor sale nu mai era acceptabilă și că își neglijaseră aspectul practic al profesiunii. Sub supravegherea lui, motoarele de urmărire fuseseră demontate și revizuite unul cîte unul, apoi lagărele, după care întreaga suită de senzori. Deoarece telescopul nu mai era funcțional, avuseseră de asemenea ocazia de a moderniza și integra programele de comandă specializată și analiză a imaginilor. Inițial studenții salutaseră posibilitatea de a se murdări și de a îmbunătăți sistemele disponibile, dar entuziasmul de început pierise de mult, fiindcă Dudley le găsea întruna sarcini noi și esențiale care amînau reluarea activităților normale.

Dudley detesta să-i amăgească, însă era o modalitate perfect legitimă de a suspenda proiectul de observare a Perechii Dyson. El își repeta că dacă ar fi putut asigura dovada, impactul acesteia asupra departamentului și bugetului său i-ar fi justificat din plin micul subterfugiu. Abia în ultimele două luni bărbatul începuse să se gîndească la efectul pe care o învăluire autentificată l-ar fi putut avea

asupra propriei sale cariere și averi. Eșecul susținerii observației l-ar fi ruinat, însă, pe de altă parte, succesul deschidea un cîmp complet nou de posibilități. Ar fi putut să progreseze cu mult dincolo de orice i-ar fi putut oferi Universitatea Gralmond. Era plăcut să se piardă într-un asemenea vis cu ochii deschiși.

Trenul începu să se miște, desprinzîndu-se de peron și ieșind în soarele primăverii. Prin fereastră, Dudley nu putea să zărească decît peisajul industrial al triajului, unde sute de șine șerpuiau peste sol, încrucișîndu-se de nenumărate ori ca un vast labirint abstract. Vagoane simple și vagonete erau deplasate de locomotive de manevră care tușeau, emanînd trîmbe groase de gaze diesel. Singurul orizont vizibil părea format din antrepozite și stații de încărcare, unde rețeaua ca o pînză de păianjen a macaralelor rulante și stivuitoarelor de containere era țesută prin toate secțiunile uriașelor structuri deschise. Vagoane cu platforme și cisterne rotunde erau pregătite sau descărcate de sistemele mecanice care aproape că le acopereau. Echipe de constructori și mecanoboți se tîrau pe cîteva șine, efectuînd reparații.

Traficul spori pe liniile din jurul lor, pe măsură ce se îndreptau către poartă; mărfare lungi care alternau cu trenuri mai mici de călători. Toate șerpuiau sinuos peste încrucișări, sosind spre porțiunea finală de linie. Pe cealaltă parte a vagonului, Dudley zărea fluxul continuu de trenuri care ieșea din poartă.

Doar două linii duceau către poartă: una intra și una ieșea. Trenul spre Verona pătrunse finalmente pe porțiunea către exterior, urmînd trenului de călători spre EdenBurg. Un marfar cu destinația StLincoln, intră după ele. Un semnal sonor grav de avertizare răsună prin vagon. Dudley putu să întrevadă în față marginea acoperișului curb al porții și lumina se reduse cu o fracțiune cînd trecură pe sub el. După aceea se zări doar ovalul larg și chihlimbariu, tremurător, al porții, drept înainte, ca o reminiscență perfectă a unei intrări într-un tunel de modă veche. Trenul lunecă drept în ea.

Dudley simți o vagă furnicătură pe piele cînd vagonul traversă ecranul baric care împiedica amestecarea atmosferelor de pe două planete. Deși acoperea o sută optsprezece ani-lumină, gaura-de-vierme în sine nu avea lungime internă, dar generatorul care o crea avea o masă considerabilă, a cărei parte principală era ascunsă în masivele clădiri de asistență din beton din spatele acoperișului. Doar unitățile de emisie erau conținute în inelul oval uriaș al porții, gros de peste treizeci de metri. Ținînd seama de viteza de deplasare a trenului, pînă și acela fulgeră pe lîngă ei într-o secundă.

Un spectaculos amurg arămiu pătrundea prin ferestrele vagonului. Urechile lui Dudley se înfundară temporar cînd atmosfera nouă pătrunse în vagon prin fantele din acoperiș și bărbatul privi afară, la întinderea vastă a gării TSC Verona. Nu i se vedea nici un capăt, nu se distingea nimic din megaorașul despre care el știa că se întindea în afara gării. O margine a gării era o stîncă solidă de porți, adăpostite sub acoperișurile curbate cu cîte o singură arcadă, fiecare oval încadrînd un petic de pîclă de altă culoare, în funcție de clasa spectrală a stelei pe a cărei planetă ajungea. În rest însă, cît puteai vedea cu ochiul liber, trenurile și liniile erau unicul peisaj. Mărfare monstruoase goneau, cu locomotivele întrecînd de departe GH7-urile care-l impresionaseră în asemenea măsură pe Dudley; unități de tractare ce funcționau cu energie nucleară și trăgeau lanțuri de vagoane lungi de doi kilometri. Expresuri de călători, albe și zvelte, fulgerară pe lîngă ei, remorcînd zeci de vagoane; navetiști multiplanetari, a căror rută îi purta pe douăzeci sau mai multe planete, grăbindu-se de la o poartă la alta pe un circuit nesfîrșit. Trenulețele regionale simple precum cel în care se afla Dudley înaintau printre verișorii lor mai mari, mai maiestuoși. În gara Verona existau din toate.

Tot așa cum Pămîntul era nodul pentru toate planetele din spațiul de fază I al Commonwealth-ului Intersolar, Verona era nodul major pentru această secțiune din spațiul de fază II, cu porți ce duceau la treizeci și trei de planete.

Era una dintre așa-numitele 15Mari: planetele industriale plasate pe perimetrul spațiului de fază I, la aproximativ o sută de ani-lumină depărtare de Soare. Descoperite de companii, finanțate de companii și conduse de companii.

Gara Verona se făIea cu șapte terminale pentru călători; trenul lui Dudley trase la terminalul III. O dată în plus, dimensiunea locului îl impresionă pe bărbat — acest singur terminal era de cinci ori mai mare decît gara de pe Gralmond. Atmosfera mai densă a Veronei și gravitația ceva mai mare contribuiră la senzația lui de micime, cînd rătăci prin sala ticsită, în căutarea cursei spre Tanyata. O găsi în cele din urmă la peronul 18b: trei vagoane fără etaj, trase de o locomotivă diesel Ables RP2. Bagajul lui ocupă compartimentul de deasupra capului și Dudley se așeză, singurul ocupant al banchetei cu două locuri. Nici o treime din vagon nu era ocupată. Zilnic doar trei trenuri plecau către Tanyata.

Cînd ajunse la destinație, Dudley înțelese de ce cursele regulate erau atît de puține. În mod foarte clar Tanyata era o planetă de frontieră; ultima care avea să fie stabilită în acest sector al spațiului de fază II. Din punct de vedere comercial, nu era pur și simplu practic să se construiască găuri-de-vierme care să ajungă mai departe. Verona nu avea să mai lege alte planete Uman-congruente; acum, onoarea aceea îi revenea lui Saville, care se găsea la nici zece ani-lumină de Gralmond. TSC deja ridica acolo noua sa bază de explorări, pregătindu-se să deschidă găuri-de-vierme spre o nouă generație de sisteme stelare: spațiul de fază III, următorul val de expansiune umană.

Gara TSC Tanyata era alcătuită din numai două peroane de borotel asamblate în grabă sub un acoperiș temporar din plastic. O macara rulantă și un antrepozit alcătuiau toată secțiunea de cargo, avînd în spate o curte vastă si noroioasă, unde containerele de metal și cisternele stivuite formau șiruri lungi peste vegetația tunsă în grabă. Vagoane și camioane uruiau prin spațiile dintre ele, încărcînd materiale. Așezarea în sine era o simplă lăbărțare de cabine mobile standard pentru echipele de constructori care

instalau prima etapă a infrastructurii civile a planetei. Destule clădiri din prefabricate erau integrate, cu oameni și manipulatorboți mari introducînd module de aluminiu ranforsat într-o matrice din grinzi de carbon. Mașinăriile cele mai mari erau constructorii de șosele, minifabrici pe șenile, cu lame-armonice uriașe în față, care mestecau solul și lutul. Un reactor chimic procesa materialul în beton sudat enzimatic, care era evacuat prin spate, unde forma o suprafață netedă și plată. Norii deși de aburi și gaze care se învolburau în jurul unităților făceau practic imposibil să fie văzute în totalitate.

Dudley ieși pe peron și își scoase imediat ochelarii de soare. Așezarea se afla undeva la tropice, cu o umiditate lipicioasă care însoțea razele solare puternice, cu nuanțe albăstrui. Către vest abia se putea distinge oceanul, dincolo de o serie de coline domoale. Dudley își scoase haina și-și flutură palma pe lîngă obraz. Pielea începuse deja să-i transpire.

În celălalt capăt al peronului cineva îi strigă numele și agită din braț. Dudley șovăi în a-și ridica la rîndul său mîna. Bărbatul era înalt de 1,80 metri și avea genul de constituție zveltă pe care o apreciau maratoniștii. Vîrsta fizică era dificil de apreciat și pielea îi era puternic OCtatuată; configurații și desene îi străluceau cu culori încețoșate pe toate membrele. Galaxii spiralate aurii formau o constelație care se mișca lent peste capul pleșuv. Un cioc perfect aranjat, care începuse să încărunțească, constituia unicul lucru care indica sfîrșitul vîrstei mijlocii. Bărbatul surîse larg și porni în lungul peronului, cu kiltul fluturîndu-i în jurul genunchilor. Tartanul era un model îndrăznet în ametist și negru.

— Profesorul Bose, presupun?

Dudley izbuti să nu-și atingă propriul COtatuaj.

— Ah, da... Întinse mîna. A-ă-ă, LionWalker Eyre?

Pînă și felul în care-l pronunțase era greșit, ca un unchi burlac dezaprobator. Spera că arșița acoperea orice îmbujorare din obrajii lui.

— Eu aș fi ăsta. Cei mai mulți îmi zic simplu Walker.

— Ah... Grozav! Bine, atunci — Walker.

— Mă bucur să te cunosc, profesore.

— Spune-mi Dudley.

— Așa, meștere.

LionWalker îl pocni cu entuziasm pe Dudley pe spate.

Dudley începu să-și facă griji. Nu se gîndise nici o clipă la numele astronomului atunci cînd i-l afișase datacercetarea. Pe de altă parte, orice individ care avea destui bani ca să cumpere un telescop cu oglindă de 1,3 metri diametru, iar după aceea să-l expedieze pe o planetă de frontieră și să se mute acolo, trebuia să fie destul de excentric.

— A fost foarte amabil din partea ta să-mi îngădui observarea pentru o noapte, spuse Dudley.

LionWalker surîse scurt cînd porniră spre capătul peronului de unde apăruse el.

— Adevărul este că a fost o cerere cu totul neobișnuită. Trebuie să fie importantă pentru tine această singură noapte, nu?

— S-ar putea să fie, da. Sper asta.

— M-am și întrebat: de ce o singură noapte? Ce ai putea să vezi care să dureze atît de puțin timp? Și în plus să fie într-o noapte anume.

— Și?

— Ei bine, asta-i, nu? N-am putut găsi ceva anume, cel puțin nu în termeni stelari. Și știu că nici nu se așteaptă vreo cometă, cel puțin eu n-am văzut nici una și sînt singurul care observă cerurile astea. O să-mi spui?

— Departamentul meu desfășoară o observare permanentă a Perechii Dyson: unii dintre sponsorii noștri au fost interesați de ele. Vreau doar să confirm ceva, asta-i tot.

— Aha. Surîsul lui LionWalker deveni înțelept. Înțeleg. Așadar este vorba despre evenimente nenaturale.

Dudley începu să se destindă ușor. Chiar dacă putea fi excentric. LionWalker era de asemenea destul de șiret.

Ajunseră la capătul peronului și bărbatul înalt își răsuci brusc încheietura si întinse un deget. apoi descrise lent un semicerc în aer. COtatuajele de pe antebratul și încheietura

lui înfloriră într-o volbură complicată de culori. O camionetă Toyota apăru brusc în fața lor.

— Interesant sistem de comandă, comentă Dudley.

— Asta-l favorizez. Vrei să-ți arunci bagajele-n spate?

Porniră pe una dintre șoselele de beton proaspăt extrudat și ieșiră din așezarea animată. LionWalker mișca din degete la fiecare cîteva secunde, inducînd altă unduire de culoare în COtatuaje, iar direcția camionetei reacționa lin.

— N-ai putea pur și simplu să dai niște comenzi verbale matricei de pilotare? întrebă Dudley.

— Și care-ar fi cioaca? În felul ăsta, eu dețin controlul asupra tehnologiei. Mașinăriile fac așa cum le comand. Așa ar trebui să stea lucrurile. Orice altceva este mecanoantropomorfism. Nu tratezi un morman de metal mișcător ca pe un egal și-l rogi frumos să facă ce vrei tu. Cine-i șefu' aici — noi sau ele?

— Înțeleg, zîmbi Dudley începînd realmente să-l îndrăgească pe individ. „Mecanoantropomorfism" este un termen real?

LionWalker strînse din umeri.

— Ar trebui să fie, că tot nenorocitul de Commonwealth îl practică de parc-ar fi un soi de religie.

Lăsară iute în urmă așezarea, mergînd pe șoseaua paralelă cu coasta, la numai doi kilometri în interiorul uscatului. Dudley întrezărea permanent oceanul minunat de limpede înapoia delușoarelor nisipoase ce-i străjuiau țărmul. Mai spre interiorul uscatului, terenul se ridica spre un lanț de dealuri îndepărtate. Pe cer nu se zărea nici un nor și nu exista nici cea mai slabă briză. Lumina intensă conferea ierbii care creștea în smocuri și stufărișului litoral o nuanță întunecată, preschimbînd frunzele aproape în jad. Arbuști pitici creșteau în lungul șoselei; la prima vedere erau similari cu palmierii terestri, atît doar că frunzele lor aduceau mai degrabă cu brațele cactușilor, avînd chiar și ghimpi roșii monstruoși.

La cincizeci de kilometri în afara așezării, șoseaua cotea spre interior. LionWalker flutură în mod complicat din mînă și camioneta se supuse, virînd pe un drum îngust

acoperit cu nisip. Dudley coborî geamul și simți mirosul aerului marin proaspăt. Nu era chiar atît de sărat ca pe majoritatea planetelor U-congruente.

— Vezi cum au construit șoseaua departe de mare? întrebă LionWalker. Între ea și coastă există destule terenuri de valoare. Peste treizeci de ani, cînd orașul va crește, terenurile alea o să se vîndă cu doi dolari și jumătate metrul pătrat. Toată zona asta va fi acoperită de vilele bogătașilor.

— Și asta-i rău?

— Nu pentru mine, rîse LionWalker. Eu n-o să fiu aici.

Mai parcurseră încă cincisprezece kilometri pînă la locuința lui LionWalker, străbătînd un golf curb și adăpostit de dune care se întindeau cîțiva kilometri spre interior. Casa lui era un bungalow scund din coral-uscat alb perlat, cocoțat pe creasta unei dune înalte, la numai o sută de metri de mal, cu o verandă largă, poditâ, către ocean. Cupola observatorului era mai departe de apă, avînd design standard din beton și metal.

Un labrador auriu alergă spre ei să-i întîmpine, legănînd fericit din coadă și LionWalker se jucă cu el în vreme ce înaintau către casă. De la douăzeci de metri depărtare, Dudley putu auzi dinăuntru o ceartă furioasă.

— Doamne, n-au mai terminat, murmură LionWalker.

Ușa-oblon subțire din lemn se deschise violent și o tînără ieși ca o furtună. Era senzațional de frumoasă, chiar și pentru Dudley, care era obișnuit cu campusul ticsit de fete cu chipuri proaspete.

— I-un porc! scuipă ea spre LionWalker depășindu-l în grabă.

— Da, sînt sigur, încuviință bărbatul supus.

Fata probabil că nu-l auzi, deoarece pornise deja către dune, cu chipul fixat într-o expresie decisă care anunța clar că n-avea să se oprească pînă nu ajungea la capătul lumii. Labradorul o privi prelung, cu dor, apoi reveni la LionWalker.

— Gata, gata, mîngîie el cîinele pe cap. O să se-ntoarcă la timp ca să-ți dea cina.

Aproape că ajunseseră la ușă, cînd aceasta se deschise iarăși. De data aceasta ieși un tînăr. Cu trăsăturile lui androgine, era la fel de frumos ca fata. Dacă n-ar fi fost gol pînă la brîu, lui Dudley i-ar fi venit greu să-i precizeze sexul.

— Unde crede că se duce? scînci el.

— Nu știu, răspunse LionWalker pe un ton resemnat. Nu mi-a spus.

— Ei bine, eu nu mă duc după ea.

Tînărul porni spre plajă, gîrbovind umerii și lovind nisipul cu picioarele desculțe în timp ce mergea.

LionWalker deschise ușa și-i făcu semn lui Dudley să intre.

— Îmi pare rău.

— Cine sînt? întrebă Dudley.

— Actualii mei parteneri. Îi iubesc tare mult, dar uneori — știi — mă-ntreb dacă merită. Ești însurat?

— Da. De fapt, am fost de mai multe ori.

— Ah, bun, atunci știi cum este.

Interiorul casei era în stil minimalist clasic, care se potrivea perfect locului. Un șemineu circular, mare, slujea ca punct central al salonului. Ferestrele înalte și curbe ofereau o panoramă neîntreruptă a golfului și oceanului. Aerul condiționat asigura o răcoare relaxantă.

— Ia loc, rosti LionWalker. Bănuiesc că ți-ar prinde bine ceva de băut. Într-un minut o să te duc să vezi telescopul. Atunci poți să verifici. Sînt convins că vei fi satisfăcut.

— Mulțumesc.

Dudley se lăsă pe una dintre sofalele mari. Se simțea foarte șters și spălăcit în astfel de medii. Nu era vorba doar despre bogăția casei și amplasarea ei, ci și despre vivacitatea celor care trăiau aici.

— Nu la asta mă așteptasem, recunoscu el după cîteva minute cînd băuse din scotchul foarte bun, vechi de cincizeci de ani, al lui LionWalker.

— Adică te gîndiseși că voi fi unul ca tine? Fără supărare, meștere!

— Nici vorbă. Așadar, cu ce te ocupi aici?

— Familia mea e oricum destul de bogată. Nu bogăție ca pe Pămînt, n-ai tu grijă, însă confortabil. De la naștere am avut un fond de investiții rezonabil, după care am făcut eu însumi și mai mulți bani pe piața materiilor prime. Asta a fost cu două reîntineriri în urmă. De atunci, lenevesc.

— Și de ce tocmai aici? De ce tocmai pe Tanyata?

— Asta-i marginea. Asta-i locul cel mai îndepărtat de punctul nostru de pornire... bineînțeles, cu excepția lui Far Away. Este o chestie minunată, deși toți o privesc ca pe o banalitate. Pot să stau noaptea aici și să privesc încotro ne-ndreptăm. Te uiți la stele, Dudley, și știi ce minunății așteaptă să fie văzute acolo. Iar cretinii ăia din spatele nostru nu se uită niciodată. În locul unde ne aflăm acum... strămoșii noștri credeau că aici era raiul. Acum eu pot privi din raiul lor, pentru ca să văd unde ne este viitorul. Nu crezi că asta-i ceva minunat?

— Cu siguranță este.

— Acolo sînt stele care de pe Pămînt nu pot fi văzute cu ochiul liber. Ele strălucesc noaptea pe cer și eu vreau să le cunosc.

— Și eu.

Dudley îl salută cu pocalul de cristal care era cu o sută de ani mai vechi decît scotchul pe care-l conținea și-l dădu peste cap.

***

Cei doi tineri reveniră peste două ore, după ce se răcoriseră. LionWalker îi prezentă ca fiind Scott și Chi, iar ei îl salutară stingheriți pe Dudley. Ca penitență, se apucară să pregătească un foc mare pe plajă, folosind lemnele cu o ciudată textură încîlcită aduse de valuri pe țărm. Îl aprinseră cînd soarele cobora spre ocean. Scîntei portocaliu-strălucitor zburară din vîrfurile vîlvătăilor, pentru a se învolbura mult deasupra nisipului. Cartofi fură vîriți în inima focului, iar un grătar cu fripturi fu improvizat pentru cînd avea să rămînă doar jarul.

— De aici putem vedea Perechea Dyson? întrebă Scott, cînd stelele începură să apară pe bolta care se întuneca.

— Nu, răspunse Dudley. Este prea departe ca să poată fi văzută cu ochiul liber. De aici, abia puteți vedea steaua Pământului, iar Perechea Dyson se află la o mie de ani-lumină dincolo de ea.

— Și cînd au fost ele învăluite?

— Asta-i o întrebare foarte bună. Nu am putut niciodată să precizăm momentul exact de construire al învelișurilor, iar proiectul meu de observare va ajuta tocmai la rezolvarea acestei întrebări.

Nici chiar acum Dudley nu intenționa să anunțe ce văzuse.

Dacă observarea din noaptea aceea ridica vreo îndoială asupra celor văzute de el, atunci ar fi trebuit pur și simplu să îngroape imediat tot proiectul. Nu-și putea îngădui să facă tam-tam în jurul lui; avea prea multă nevoie de slujbă și de pensia pe care i-o aducea aceasta. Astronomia încetase realmente să mai fie un domeniu al științei pure după anul 2050; dacă puteai vizita stele din toate tipurile spectrale pentru a le observa în mod direct, nu prea avea rost să consideri că profesiunea aceasta ar fi fost prioritară. TSC preluase de mult, în scopuri pur comerciale, toate observările majore asupra spațiului cosmic. În asemenea circumstanțe, puține instituții de învățămînt superior din Commonwealth se mai sinchiseau să construiască observatoare pentru a-și complimenta facultățile. Dudley nu mai avea unde să se ducă.

La o oră după apus. Dudley și LionWalker merseră printre dune spre observator. La interior, acesta diferea prea puțin de cel de pe Gralmond. Un spațiu mare și gol, cu cilindrul gros al telescopului în mijloc, susținut de un cadru pendular complex din grinzi metalice și benzi electromusculare. Carcasa senzorială care înconjura ocularul părea mult mai sofisticată decît orice și-ar fi putut permite Universitatea. Un șir de portaluri display moderne și elegante se întindea în lungul peretelui de lîngă ușă.

Dudley se uită la echipamentele profesioniste și simți cum încordarea i se reduce cu un grad. Nu exista nici un motiv practic pentru a împiedica desfășurarea acestei

observări. Singurul lucru care-l preocupa erau propriile lui amintiri despre eveniment. Era posibil să se fi întîmplat realmente așa? După cinci luni, momentul părea cumva evaziv, amintirea unui vis.

LionWalker se apropie de baza telescopului și începu să mimeze dansul unui robot, zvîcnind în mișcări mărunte și precise din brațe și picioare. Drept răspuns, trapa cupolei începu să se deschidă. Benzile electromusculare de pe cadrul pendular se flexionară silențios și cilindrul gros porni să se întoarcă, orientîndu-se către orizont, unde urma să răsară Perechea Dyson. Trupul lui LionWalker continua să se răsucească și să se contorsioneze, apoi bărbatul pocni din degete după un ritm neauzit. Portalurile înviară unul cîte unul, retransmițînd imaginile senzorilor.

Dudley se grăbi spre ele. Calitatea imaginii era impecabilă. Privi cu atenție cîmpul stelar, observînd abaterea infimă de la configurațiile cu care era obișnuit.

— Ce legătură avem? își întrebă e-majordomul.

— Cibersfera planetară este neglijabilă, totuși există o linie terestră pînă la gara TSC. Lățimea de bandă disponibilă este mai mult decît capabilă să-ți respecte cerințele anunțate. Pot deschide comunicarea cu unisfera, oricînd dorești.

— Perfect. Începe cu un sfert de oră înainte de timpul de învăluire estimat. Vreau stocare IC completă în datacriptă și o confirmare legală a sursei din partea unisferei.

— Am înțeles.

LionWalker își încetă rotirile, permițînd telescopului să se odihnească. Ridică o sprînceană.

— Ești chiar serios în privința asta, așa-i?

— Da.

Stocarea în datacriptă și confirmarea legală erau scumpe, iar, împreună cu biletul, costul le tăiase o felie importantă din banii economisiți cu grijă pentru concediu. Alt lucru pe care Dudley nu-l spusese nevestei sale. Trebuia însă s-o facă: observarea ar fi fost indiscutabilă dacă sursa senzorului telescopului era autentificată.

Dudley se așează într-un scaun ieftin din plastic lîngă telescop, cu bărbia rezemată în mîini și privi lumina holografică din portaluri. Urmări fix bolta întunecată, pe măsură ce Perechea Dyson se ridica deasupra orizontului. LionWalker efectuă cîteva ajustări minore și Alfa Dyson fu centrată în toate portalurile. Timp de optzeci de minute rămase constantă. Un simplu punct de lumină obișnuită, cu toate benzile spectrale dezvăluind o intensitate care nu varia.

LionWalker schiță cîteva tentative de a vorbi cu Dudley despre fenomenul la care se aștepta acesta. De fiecare dată i se răspunse printr-un gest din brat care-i cerea tăcere. În cele din urmă, renunță pur și simplu și se trînti într-un scaun lîngă astronom. Era obișnuit cu nopțile lungi, deși împărtășirea acesteia o făcea în mod straniu plictisitoare.

E-majordomul lui Dudley stabili o legătură completă de bandă largă cu unisfera și confirmă că datacripta IC înregistra.

Fu aproape o dezamăgire cînd, exact la momentul așteptat, Alfa Dyson dispăru.

— Este! răcni Dudley. Sări în picioare, răsturnînd scaunul spre înapoi. Da, da, da! Am avut dreptate. Se întoarse către LionWalker cu un zîmbet absurd de larg: Ai văzut?

— Mda, mormăi LionWalker cu calm fals. Am văzut.

— Da!

Dudley încremeni.

— Am înregistrat? își întrebă iute e-majordomul.

— Unisfera confirmă înregistrarea. Evenimentul este stocat în datacripta IC.

Surîsul lui Dudley reapăru.

— Îți dai seama cu adevărat ce a fost asta? întrebă LionWalker.

— Îmi dau seama.

— A fost ceva imposibil, meștere, asta a fost. Complet, absolut imposibil. Nimeni nu poate stinge o stea în felul ăsta. Nimeni.

— Stiu. Minunat, nu?

2

Adam Elvin ieși din gara planetară TSC în Tokat, capitala lui Velaines. Trecu fără grabă pe lîngă senzorii încorporați în pilaștrii de marmură canelați care străjuiau sala. Dacă avea să fie arestat, prefera să se întîmple acum, înainte ca restul misiunii să fie compromis.

Cetățeanul mediu din Commonwealth nu avea habar de existența unor asemenea sisteme de supraveghere, dar Adam se ocupase de ele pe durata celei mai mari părți din viața sa de adult. În mod lesne de înțeles, fiind paranoică în privința sabotajelor, TSC le utiliza pentru a-i monitoriza pe toți călătorii care îi foloseau facilitățile. Marile matrice de procesoare ale senzorului erau încărcate cu smartware de recunoaștere a caracteristicilor vizuale care verifica toți pasagerii și îi confrunta cu o listă foarte lungă de recidiviști cunoscuți și suspectați.

Adam folosise reprofilarea celulară pentru modificarea aspectului (inclusiv a înălțimii) de atîtea ori, încît nu își mai reamintea toate ocaziile; de cel puțin o dată în fiecare an și în general de două sau trei ori. Tratamentul nu putea vindeca procesul de îmbătrînire care începuse să-i ruginească articulațiile și organele, însă îndepărta țesutul cicatricelor, din care acumulase mai multe decît s-ar fi cuvenit de-a lungul deceniilor. De asemenea, îi oferea o gamă largă de alegeri în privința trăsăturilor. Considerase dintotdeauna că ar fi fost o fudulie prostească să încerce să-și camufleze cei șaptezeci și cinci de ani. Orice persoană în vîrstă care purta un chip adolescentin era cu adevărat de compătimit. Restul corpului îi trăda întotdeauna

vîrsta: era prea masiv și prea lent. Asemenea indivizi erau imediat identificați ca fiind prea săraci pentru a-și permite reîntinerirea, retrăgîndu-se în fantezia ieftină a unei tinereți de profunzimea epidermei.

Adam ieși în fața terminalului pentru călători al gării și-și folosi e-majordomul ca să semnaleze unui taxi. Nu se declanșase nici o alarmă. Sau cel puțin nimic detectabil, gîndi el. Nu puteai să fii sigur niciodată cînd te confruntai cu ea. Era inteligentă și se apropia treptat, o dată cu trecerea anilor. Dacă îi pregătise o cursă pe Velaines, nu urma să se declanșeze azi... cînd ar fi preferat el.

Pentru moment, era liber să-și vadă de misiune. Astăzi era o persoană nouă, necunoscută anterior Commonwealth-ului. Potrivit fișierului de cetățean, se numea Huw North și era nativ de pe Pelcan, aflat la prima viață și în vîrstă de 67 de ani, angajat al companiei de inginerie Bournewell. Cînd îl priveai, era supraponderal; ba chiar în mod considerabil, ținînd seama de seriozitatea cu care cetățenii Commonwealth-ului își priveau propria sănătate în epoca aceasta, deoarece cîntărea aproape o sută cinci kilograme. La aceasta se adăuga o față rotundă și dolofană care asuda din belșug. Părul sur care începea să se rărească era pieptănat peste frunte într-un stil demult învechit. Purta un balonzaid cafeniu lăbărțat, cu revere late, deschis în față și dezvăluind costumul gri, șifonat. Un bărbat mare cu o viață mică, un individ căruia nimeni nu-i acorda atenție. Reprofilarea celulară era un tratament cosmetic pentru săraci și vanitoși, nu o metodă prin care să-ți adaugi grăsime și să-i conferi pielii o paloare bolnăvicioasă. Ca inducere în eroare, nu dădea greș niciodată.

Ceea ce înseamnă că ar fi probabil timpul s-o schimb, gîndi Adam cînd își sui trupul supradimensionat într-un taxi, care-l duse la hotelul Westpool. La recepție, plăti pe două săptămîni în avans. Camera lui era o dublă la etajul VIII, cu ferestre etanșe și aer condiționat reglat la o temperatură prea scăzută pentru el. Detesta asta, dormea superficial și zgomotul aerului condiționat urma să-l țină treaz ore la rînd. Întotdeauna se întîmpla așa.

Își despachetă toate hainele din valiză, apoi luă geanta de umăr, mai mică, în care se afla trusa de urgență: două schimburi de haine, dintre care unul cu cîteva numere mai mic, o trusă medicală, bani-gheață, un bilet TSC de întoarcere de la EdenBurg la Velaines, cu secțiunea dus deja utilizată, două matrice palmare foarte sofisticate conținînd software kaos bine protejat și un pistol ionic paralizant legal, cu amplificare ascunsă care-i conferea letalitate la folosirea din imediata apropiere.

După o oră, Adam părăsi hotelul și merse pe jos cinci cvartale sub soarele cald al după-amiezii, acomodîndu-se cu capitala. Pe străzile largi traficul era aglomerat în ambele sensuri, cu taxiuri și furgonete comerciale dominînd benzile. Observă că nici un vehicul nu folosea motoare cu combustie, ci toate foloseau acumulatoarele superconductoare. Secțiunea aceasta a orașului continua să fie respectabilă, apropiată de districtele financiar și comercial centrale, deși după alte cincisprezece cvartale calitatea clădirilor se deteriora apreciabil. Acum în jurul lui erau magazine și birouri, alături de cîteva străduțe laterale cu apartamente terasate, nici una depășind patru sau cinci niveluri înălțime. Clădiri publice construite în stil țarist tîrziu străjuiau piețe elegante. În depărtare, pe străzile perfect rectilinii, se zăreau turnurile ce marcau inima orașului. La fiecare cîteva cvartale, Adam trecea pe sub șinele ferate supraînălțate ce șerpuiau prin grila rutieră a orașului, artere groase de beton pe montanți înalți, care purtau liniile principale spre și dinspre gara planetară.

Velaines se găsea în spațiul de fază I, la numai cincizeci de ani-lumină de Pămînt. Planeta fusese deschisă pentru colonizare în 2090, iar economia și industria ei se maturizaseră de atunci pe linii cunoscute. În prezent avea o populație de peste două miliarde de oameni și un standard de viață proporțional de ridicat, fiind genul de planetă la care aspirau cele din spațiul de fază II și III. Ținînd seama de dimensiunile istoriei ei, era inevitabil ca unele filoane de descompunere să fi apărut în societate. În modelul de economie de piață capitalistă cu ritm rapid pe care-l urmase

Velaines, nu toți se puteau îmbogăți suficient pentru a se bucura de reîntineriri multiple. Zonele în care locuiau le reflectau statutul financiar, suprafețele drumurilor erau fisurate și neregulate, iar eficienta rețea citadină de tramvaie-metrou care le deservea avea prea puține opriri și vagoane vechi. Aici era locul unde se instaurau adevărata putreziciune, disperarea și fundăturile, unde viețile oamenilor erau irosite, sacrificate zeilor economiei. În epoca aceasta, era scandalos că se putea întîmpla așa ceva. Era exact mediul pe care Adam decisese cu multă vreme în urmă că-l va eradica, iar acum era locul de care avea cel mai mult nevoie pentru activitățile lui.

Își găsi un hotel A+A la capătul străzii 53 și se cază, folosind identitatea Quentin Kelleher. A+A era o franciză de hoteluri ieftine, complet automatizate, unde managerul era în același timp șeful întreținerii. Matricea recepției acceptă transferul în dolari Augusta din tatuajul lui de credit și-i dădu codul pentru camera 421: un pătrat simplu, cu latura de trei metri, cu o nișă duș/toaletă și o fantă de distribuitor. Exista un pat cu saltea de gelatină, un scaun și un raft retractabil. Camera era însă situată pe colțul clădirii, ceea ce însemna că avea două ferestre.

Adam ceru matricei distribuitorului un așternut, trei rații de masă, doi litri de apă îmbuteliată și un set de obiecte de toaletă, toate trecute în contul său. Peste un minut, mecanismul zumzăi lin și obiectele căzură în coș. După aceea, Adam își trecu o matrice palmară pe mod supraveghere și o lăsă să scaneze camera. Dacă cineva ar fi forțat intrarea, i-ar fi anunțat imediat e-majordomul cu un mesaj încriptat de la o adresă unisferă de unică folosință, dar un asemenea act avea o probabilitate redusă. Velaines se mîndrea cu indicele relativ scăzut al delictelor și oricine locuia într-un A+A n-ar fi deținut probabil nimic de valoare. Șansele în favoarea lui erau destul de bune.

***

În seara aceea, Adam luă un tramvai-metrou pînă în alt district părăginit. Printre magazinele închise și barurile deschise, găsi o ușă cu o firmă mică deasupra:

Partidul Socialist Intersolar
Velaines, filiala VII

E-majordomul lui transmise ușii codul de membru de partid al lui Huw North și încuietoarea bîzîi. La interior era cam așa cum se așteptase, cu o scară simplă de lemn care suia la două încăperi cu ferestre înalte, astupate de mult cu scînduri. Într-o încăpere, un bar servea bere ieftină și tării cu aspect letal din sticle de ceramică. Un portal de jocuri ocupa cea mai mare parte a celei de-a doua încăperi, cu scaune pentru spectatori înșiruite în lungul pereților.

La bar, cîțiva bărbați stăteau pe taburete. Amuțiră cînd Adam se apropie. Nimeni care să fi purtat un costum, nici chiar atît de ieftin ca al lui, n-avea ce căuta acolo.

— Bere, te rog, se adresă Adam barmanului.

Puse doi dolari pămînteni în bancnote pe tejghea; valuta aceea era acceptată fără comentarii pe majoritatea planetelor.

Sticla îi fu așezată în față. Toți îl priviră cînd trase o dușcă.

— Nu-i rea.

Adam izbuti chiar să-și păstreze chipul neschimbat. Era în stare să aprecieze un club socialist pentru că nu cumpăra de la una dintre marile corporații producătoare de bere, dar cu certitudine ar fi putut găsi și un producător mic care să creeze ceva potabil.

— Nou în oraș, tovarășe? întrebă barmanul.

— Azi am sosit.

— Stai mult?

— Mai stau nițel, da. Îl caut pe un tovarăș Murphy — Nigel Murphy.

Bărbatul din capătul opus al barului se ridică în picioare.

— Ăla aș fi eu.

Era zvelt, mai înalt decît Adam, și cu un chip îngust pe care bănuiala apărea cu ușurință. Adam presupuse că era la prima viață; capul îi era aproape pleșuv, doar cu o aureolă rară de păr sur, ca al unui călugăr. Hainele erau de muncitor obișnuit: blugi și cămașă cadrilată, jachetă căptușită cu lînă, pe care o purta deschisă, și căciulă de lînă îndesată într-un buzunar. Toate erau mînjite de murdărie, de parcă ar fi venit direct din fabrică sau de pe șantier. Însă felul în care-l privea pe Adam, estimarea pe care o făcu dintr-o privire, îl etichetau drept un lider.

— Huw North, rosti Adam cînd strînseră mîna. Un coleg de-al meu a fost aici săptămîna trecută.

— Nu sînt sigur că mi-l reamintesc, replică Nigel Murphy.

— A spus că tu ești persoana cu care trebuie stat de vorbă.

— Depinde despre ce vrei să stai de vorbă... tovarășe.

Adam își reținu oftatul. De-a lungul anilor trecuse de foarte multe ori prin ritualul acesta. De acum ar fi trebuit să știe cum să ocolească tot rahatul și să treacă direct la afaceri. Dar, ca întotdeauna, piesa trebuia jucată. Localnicul trebuia să-și dovedească puterea în fața prietenilor.

— Am mai multe subiecte, spuse Adam. Pot să-ți fac cinste cu ceva de băut?

— Pari a fi foarte darnic cu banii, tovarășe, observă unul dintre cei care stăteau înapoia lui Nigel Murphy. Ai mulți, așa-i? Crezi că ne poți cumpăra prietenia?

Adam îi surîse subțire individului.

— Nu-ți doresc prietenia și cu certitudine tu nu vrei să fii prieten cu mine.

Bărbatul rînji spre colegii lui; părea să aibă vreo treizeci și cinci de ani și degaja genul de aroganță care sugera că era vîrsta lui autentică, că se afla la prima viață.

— De ce?

— Cum te numești?

— Sabbah. Care-i treaba ta?

— Ei bine, Sabbah, dac-ai fi prietenul meu, atunci ai fi căutat prin tot Commonwealth-ul și cînd ai fi prins, ai muri. Permanent.

Nimeni din bar nu mai zîmbea. Adam era satisfăcut de micuța umflătură grea produsă de pistolul ionic din jacheta lui.

— Își reamintește vreunul dintre voi data de 21 noiembrie 2344?

Adam își plimbă privirea sfidător, de la unul la celălalt.

— Gara Abadan, rosti încet Nigel Murphy.

— Tu ai fost? întrebă Sabbah.

— Haide să zicem că m-am găsit în zonă pe-atunci.

— Patru sute optzeci de oameni uciși, spuse Murphy. O treime — morți totale... Copii prea mici ca să aibă inserții de memocelule...

— Trenul a întîrziat, zise Adam.

Își simți gîtul uscat cînd își reaminti evenimentele. Continuau să-i fie teribil de limpezi. Nu-și editase niciodată memoria, nu acceptase niciodată calea simplă a uitării. *Trăiește cu consecințele acțiunilor tale!* Așa că, în fiecare noapte, visa explozia și deraierea chiar în fața porții, cu vagoanele năpustindu-se peste încrucișări și liniile paralele în secțiunea cea mai animată a gării. Cincisprezece trenuri lovite, propulsate în lateral, care se izbiseră, plesniseră, explodînd și revărsînd în exterior elemente radioactive. Și trupuri.

— A fost în secțiunea greșită a liniei, la momentul greșit. Filiala mea avea treabă cu mărfarul de cereale Kilburn.

— Voiați să-i opriți pe oameni să mănînce? întrebă Sabbah batjocoritor.

— Ce-i asta — o bombă pentru beți sau o filială socialistă? Nu știi nimic despre partidul pe care-l susții? Despre motivul pentru care existăm noi? Există anumite tipuri de mărfare pentru cereale, care sînt special concepute ca să treacă prin porțile de capăt-zero. TSC nu le spune oamenilor despre trenurile alea. tot așa cum nu suflă un cuvînt despre capătul-zero. Compania a cheltuit milioane

ca să proiecteze vagoane care pot funcționa în imponderabilitate și în vid. Milioane de dolari pentru niște mașinării a căror singură utilitate este să-și deșerte conținutul în spațiu. Ele trec printr-o poartă de capăt-zero pe o linie ferată care atîrnă pur și simplu acolo, în mijlocul spațiului interstelar. Nimeni nu știe unde. Nu contează, fiindcă ele există pentru ca noi să ne putem debarasa în siguranță de orice lucru periculos, departe de planetele U-congruente. Așa că TSC expediază trenurile cu vagoanele lor speciale, care-și deschid trapele pentru a-și deșerta conținutul. Atît doar că în privința cerealelor nu există nimic periculos. Sînt pur și simplu zeci de mii de tone de grîu de calitate ireproșabilă care se revarsă în vid. În vagoane este încorporat alt mecanism inteligent, care se asigură de chestia asta. Simpla deschidere a trapelor nu este suficientă. În imponderabilitate, grîul va rămîne pe loc, așa că trebuie împins afară în mod fizic. Și știți de ce o fac?

— Piața, rosti Nigel Murphy cu o urmă de oboseală în voce.

— Exact, fir-ar al dracu' — piața! Dacă există cel mai mic exces de hrană, prețurile scad. Comercianții nu pot accepta așa ceva, fiindcă nu pot să vîndă cu suficient profit ca să plătească riscul pe care și l-au asumat pentru munca altora, așa că piața cere mai puțină mîncare ca să funcționeze. Mărfarele de cereale trec prin porțile de capăt-zero și oamenii plătesc prețuri mai mari pentru alimentele de bază. Orice societate care îngăduie să se întîmple așa ceva este fundamental incorectă. Iar cerealele nu sînt decît cel mai mic dintre abuzurile la care sînt supuși oamenii, mulțumită economiei de piață capitaliste.

Adam îl privi pătrunzător pe Sabbah, știind că întinsese din nou coarda prea mult, exagerînd din cauza propriei sale dedicații. Nu-i păsa, deoarece acesta era lucrul căruia se devotase; chiar acum, cu toate celelalte priorități ale lui, cauza mai mare a omenirii continua să-l înflăcăreze.

— De aceea m-am alăturat partidului ăstuia, ca să pun capăt unor asemenea nedreptăți monstruoase. De aceea mi-am dedicat viața partidului ăstuia. Și de aceea voi muri,

o moarte totală, ca membru al acestui partid. Pentru că eu cred că rasa umană merită o soartă mai bună decît nemernicii ăia de plutocrați care ne conduc ca pe un domeniu privat. Ia zi, fiule? Tu în ce crezi?

— Mulțumesc pentru că ai lămurit lucrurile, rosti grăbit Nigel Murphy și se interpuse între Adam și Sabbah. Toți cei de aici sînt membri buni de partid, Huw. Poate că am intrat în partid din motive diferite, dar avem aceleași obiective.

Cu un braț le făcu semn lui Sabbah și celorlalți să rămînă la bar. Celălalt braț al său apăsă ușor umărul lui Adam, dirijîndu-l spre o ușiță.

— Haide să stăm de vorbă.

Magazia din spate era folosită pentru depozitarea lăzilor de bere și a tuturor celelalte fleacuri pe care un bar le generează de-a lungul anilor. O singură bandă de polifoto era fixată pe plafon, asigurînd iluminarea. După ce ușa se închise, e-majordomul lui Adam îl informă că accesul la cibersferă îi fusese întrerupt.

— Regret cele întîmplate, spuse Nigel Murphy cînd își trasera două lăzi goale de bere pe care să se așeze. Tovarășii nu sînt obișnuiți cu fețe noi pe-aici.

— Vrei să spui că partidul este o cauză pierdută pe Velaines?

Nigel Murphy încuviință din cap fără chef.

— În unele zile, așa se pare. Abia am adunat doi la sută la ultimele alegeri și multe dintre voturile acelea sînt pur și simplu de protest împotriva partidelor importante. Orice acțiune directă pe care o întreprindem împotriva companiilor este atît de... nu știu. Puerilă? Este ca și cum am lovi cu un ciocan de cauciuc într-o piatră — nu producem nici o stricăciune. Plus că există permanent riscul altei greșeli, așa cum a fost Abadan. La urma urmelor, socialismul nu înseamnă uciderea oamenilor. Ar trebui să însemne justiție.

— Știu. Este greu, crede-mă. Iar eu lucrez pentru cauză de mult mai mult timp decît tine. Trebuie totuși să crezi că într-o bună zi toate astea se vor schimba. În prezent,

Commonwealth-ul se bazează pe simpla expansiune imperialistă. Acesta este mereu momentul cel mai favorabil pentru economiile de piață, fiindcă permanent se deschid piețe noi. Dar în cele din urmă, vor eșua. Expansiunea în spațiul de fază III nu va fi nici pe departe atît de rapidă și de agresivă cum au fost fazele I și II. Întregul proces încetinește. Pînă la urmă nebunia asta se va opri și vom putea începe să ne focalizăm resursele spre creșterea socială autentică, nu către cea fizică.

— Să sperăm că așa va fi. Nigel Murphy își ridică sticla de bere. Prin urmare, ce pot face pentru tine?

— Trebuie să discut cu anumiți oameni. Intenționez să cumpăr armament.

— Tot mai arunci în aer mărfare cu cereale, așa-i?

— Mda. Adam se sili să zîmbească. Tot mai arunc în aer mărfare cu cereale. Poți să mă ajuți în privința asta?

— Pot să încerc. De-a lungul anilor, am cumpărat eu însumi cîteva piese mici.

— Pe mine nu mă interesează piesele mici.

— Dealerul pe care-l folosesc ar trebui să te poată ajuta. O s-o întreb.

— Mulțumesc.

— Mai exact, despre ce fel de armament vorbim?

Adam îi întinse o foaie cu lista.

— Afacerea-i următoarea: tu poți să adaugi orice are nevoie filiala asta, pînă la zece la sută din prețul total. Poți s-o consideri ca pe un fel de onorariu.

— Asta-i armament foarte serios.

— Eu reprezint o filială foarte serioasă.

— Bine atunci. Nigel Murphy tot nu-și putea alunga de pe chip expresia tulburată atunci cînd citi lista. Dă-mi codul de acces al e-majordomului tău. O să te sun cînd am aranjat întîlnirea.

— În regulă. O ultimă întrebare: vi s-au alăturat recent membri noi? În ultimele două luni, să zicem?

— Nu. Din păcate, nu ni s-a mai alăturat nimeni de nouă luni. Ți-am spus, în clipa de față nu prea sîntem la modă. Va trebui să organizăm altă campanie de recrutare

în sindicatele muncitorilor generali. Dar asta va fi abia peste cîteva săptămîni. De ce?

— O simplă verificare.

***

Sabbah se detesta pentru ceea ce făcea. În mod evident, tovarășul avea relații sus-puse în partid, probabil printre cadrele executive. Ceea ce însemna că el credea cu adevărat în ceea ce făcea, mai ales dacă avusese dreptate în privința mărfarului cu cereale.

Nu s-ar fi pus problema că Sabbah nu credea în cauza lor — nici vorbă de așa ceva. Detesta categoric modul în care toți din lume păreau să se descurce mai bine decît el, faptul că mediul său îl condamnase la o viață trăită prost. Felul în care societatea era structurată îl împiedica să-și îmbunătățească traiul. Asta era ceea ce-l atrăgea în primul rînd la socialiști, modul în care acționau spre a schimba lucrurile, astfel ca oamenii ca el să capete șansa de a trăi decent într-o lume globală.

Iar toate astea nu făceau decît să înrăutățească situația. Tovarășul acționa în mod activ pentru a dobori companiile și statul plutocrat care le susținea. Ceea ce însemna mai mult decît Sabbah păruse să facă vreodată. Filiala VII nu făcea altceva decît să țină întruniri nesfîrșite în care se certau între ei timp de ore. Urma apoi culegerea de date statistice, zile pierdute în care era insultat și tratat cu dispreț total chiar de către oamenii pe care încercau să-i ajute. Și, desigur, protestele din fața birourilor companiilor și fabricilor sau ambuscadele organizate împotriva politicienilor. Sabbah pierduse numărul ocaziilor în care fusese lovit de capătul dureros al unui bici-paralizant al unui polițist. Adevăratul motiv pentru care continua să mai participe îl constituiau restul membrilor filialei. De destulă vreme nu avea mulți prieteni în exterior.

Dar nu avea de ales. Nu în privința aceasta.

O întîlnise pe femeie în urmă cu nouă ani. Trebușoara din noaptea aceea fusese atît de simplă, încît ar fi fost idiot să nu se bage. Plecase împreună cu doi colegi vechi pe care-i

cunoștea de demult, din anii petrecuți în gașcă, cînd împrumutau o camionetă de la academia de corecție ca să bîntuie prin oraș. Ținta lor era acum o dubă de livrări care făcea curse nocturne de la gara planetară TSC la diverse antrepozite locale din oraș. Transporta lăzi cu bunuri menajere din Augusta, toate de calitate excelentă. Iar duba era veche; alarma ei era o glumă.

Grație unui software kaos decent, cumpărat de la un contact, izbutiseră să intercepteze duba și să o golească complet de marfă în zece minute. Pe lîngă cota lui parte, Sabbah luase chiar o pereche de fembote cu el cînd plecase spre casă.

Ea îl aștepta cînd intrase pe ușă; o femeie de vîrstă mijlocie cu trăsături vag asiatice, păr ca pana corbului presărat de șuvițe sure care-i ajungea pînă la umeri, în costum elegant de afaceri. Stătea în livingul lui, ca și cum ar fi deținut apartamentul acela sărăcăcios cu două camere într-o măsură mai mare decît îl deținuse el vreodată.

— Poți să alegi, îi spusese cînd gura lui se căscase de surprindere. Fie te-mpușc în autoapărare, pentru ai atacat o persoană oficială care căuta să-și îndeplinească atribuțiile, fie facem o învoială și te las să-ți păstrezi scula.

— Ciii...

Sabbah se încruntase către ușă, blestemîndu-i în gînd circuitul de alarmă care nu-l avertizase că femeia pătrunsese prin efracție.

— Sau crezi că noul plan de asigurări medicale publice de pe Velaines va plăti pentru o sculă nouă, Sabbah? Într-acolo țintesc, în cazul în care n-ai observat.

Oripilat, văzuse că femeia ținea în mînă un tub metalic, mic și negru, care era într-adevăr îndreptat spre vintrele lui. Mișcase cutiile care conțineau fembotele, coborîndu-le treptat, pînă îi acoperiseră șoldurile și organul personal extrem de valoros.

— Dacă ești polițistă, n-o să...

Zgomotul violent pe care-l produsese arma ei îl făcuse să se gîrbovească. Bucăți de plastic spongios plutiseră prin aer, iar rămășițele fembotei căzuseră pe podea. Membrele

cu electromuşchi aidoma unor crabi ai maşinăriei micuţe zvîcniseră o vreme, după care se rămăseseră inerte. Sabbah se holbase la ea.

— Iisuse Hristoase..., murmurase el.

Strînsese chiar mai puternic cealaltă cutie.

— Acum ştim ce poziţie ocupăm fiecare dintre noi? întrebase poliţista.

— Da, doamnă.

— Vreau doar să faci ceva pentru mine. Ceva mărunt. O să-l faci?

— Ce?

— Într-o zi, la filiala voastră o să apară cineva şi vreau să ştiu cînd o să fie asta. Nu-ţi pot spune numele lui, fiindcă şi-l schimbă mereu. Însă va dori să cumpere chestii, cel mai probabil arme, sau software kaos, sau eşantioane de boli, sau componente cu specificaţii greşite care să avarieze aparatele în care sînt montate. Cam genul ăsta de persoană este. Un tip foarte neplăcut. Va susţine că este membru al partidului şi că face ceea ca face pentru o cauză nobilă. Dar minte. Este un terorist. Un anarhist. Un ucigaş. De aceea vreau să mă anunţi cînd vă vizitează. Clar?

Lui Sabbah nu-i plăcuse să se gîndească la alternativă. Femeia continuase să ţină arma îndreptată către el.

— Da, sigur. O s-o fac.

— Bine.

— Cînd o să vină?

— Nu ştiu. S-ar putea să fie mîine. S-ar putea să fie peste treizeci de ani. S-ar putea să nu fie niciodată. Sau s-ar putea ca eu să-l prind înainte să ajungă vreodată pe Velaines.

— Bine, în regulă.

— Acum, întoarce-te.

— Ce?

— Ai auzit.

Ea se ridicase, cu arma mică tot spre el. Fără chef, Sabbah se întorsese cu faţa la uşă. Mîinile îi fuseseră însfăcate, silindu-l să dea drumul cutiei cu fembota. O

bandă rece de metmal i se înfășurase în jurul încheieturilor, imobilizîndu-le.

— Ce dra...

— Ești arestat pentru furt.

— Cred că glumești în pula mea! Am zis c-o să te-ajut. Asta a fost înțelegerea.

Întorsese capul, ca să se uite la ea. Arma i se înfipsese în falcă.

— Nu există nici o înțelegere. Ai făcut o alegere.

— Asta a fost înțelegerea! răcnise el furios. Eu te-ajut, tu mă scoți din căcat. Ce dracu'!

— Greșești, continuase ea nemilos. N-am spus așa ceva. Ai comis un delict și trebuie să suporți consecințele. Trebuie să fii adus în fața justiției.

— Mă fut în gura ta, fir-ai a dracu'! Mă fut în gura ta! Sper ca teroristu' tău s-arunce în aer o sută de spitale și de școli. Sper să radă toată planeta.

— N-o s-o facă. Pe el îl interesează doar o singură planetă. Și cu ajutorul tău, îl putem opri s-o distrugă și mai rău.

— *Ajutorul* meu? Cuvîntul se auzise ca un chițăit, într-atît fusese de șocat. Proasta dracu', acum nu te-aș mai ajuta nici dacă mi-ai suge pula! Am făcut o înțelegere.

— Perfect. Voi înainta un raport judecătorului, rugîndu-l să fie tolerant.

— Ce?

Totul era atît de straniu, încît simțise că-l apucase durerea de cap. Femeia îl speriase din capul locului. Nu mai era nici măcar sigur că era cu adevărat polițistă. Aducea mai degrabă cu o ucigașă în serie.

— Îi voi spune că ai cooperat pe deplin și că ai fost de acord să-mi devii informator. Fișierul nu va fi încriptat cînd va fi atașat la dosarul tău penal. Crezi că prietenii tăi îl vor accesa cînd vor vedea că primești o sentință ușoară? Că vor fi încîntați de ceea ce conține? Apropo, colegii mei i-au arestat deja pentru jaful din noaptea asta. Mă aștept să fie curioși de unde am știut noi.

— Oh, fir-ar al dracu'... Sabbah aproape că izbucnise în lacrimi. Dorea ca tot coșmarul acela să ia sfîrșit. Nu-mi

poți face una ca asta! Mă vor ucide, moarte totală... N-ai habar cum sînt ei!

— Ba cred că știu destul de bine. Așadar, o să-mi spui cînd apare ținta mea?

Așa că, printre dinții încleștați, el încuviințase:

— Da.

Și așa ținea de nouă ani. Sabbah căpătase o condamnare cu suspendare pentru jaf și fusese obligat să efectueze două sute de ore în Serviciul Cetățenesc. Fusese ultima dată cînd mai comisese un delict... în orice caz, nimic major, doar cîte o tîlhărie ocazională.

Iar la fiecare trei săptămîni, în fișierul de stocare al e-majordomului său apărea un mesaj care-l întreba dacă bărbatul se ivise. De fiecare dată el răspunsese: nu.

Nouă ani și nenorocita aia nu-l slăbise nici o clipă.

— Timpul, îi zisese ea în drum spre secția de poliție, nu reduce nimic.

Nu-i spusese niciodată ce se va întîmpla dacă el n-ar fi anunțat-o, dar nu era ceva ce ar fi dorit să afle.

Sabbah merse pe jos cîteva intersecții, lăsînd în urmă clădirea filialei. În felul acela e-majordomul lui ar fi operat printr-un nod al cibersferei care nu se găsea în apropiere de clădire. În filială existau cîțiva tipi cu înclinații tehnice; foarte idealiști în privința accesului total, se apropiau de credințele anarhiste și considerau că toate informațiile trebuie să fie libere. De asemenea, fumau chestii pe care n-ar fi trebuit să le fumeze și participau la jocuri de imersiune senzorială în majoritatea timpului cît erau treji. Aveau totuși obiceiul demoralizant de a sparge cu succes băncile de date în numele cauzei. Sabbah nu s-ar fi mirat în cazul în care cadrele superioare ale partidului ar fi organizat o operațiune simplă de supraveghere în jurul clădirii filialei.

E-majordomul lui introduse codul pe care i-l dăduse femeia. Conexiunea fu stabilită imediat, ceea ce era iritant, chiar dacă nu complet surprinzător. Sabbah inspiră adînc.

— El este aici.

***

Adam Elvin nu se grăbi în recepția clubului Scarred Suit, în vreme ce recepționera se ocupa de trenciul său. Inserțiile lui retinale se adaptau destul de ușor la lumina slabă, apelînd o vizibilitate în infraroșu care îndepărta complet umbrele. Dorea să dispună însă de cîteva clipe pentru a examina scena integrală. Din punctul de vedere al cluburilor era aproape standard; separeuri în jurul pereților, fiecare cu o draperie e-sigilată pentru intimitate, mese și scaune pe podeaua centrală, un bar lung cu un număr uriaș de sticle pe rafturi și o scenă mică, unde dansau băieții, fetele și transsexualii din trupa Sunset Angels. Iluminatul era discret, cu spoturi topaz și purpurii proiectîndu-și razele adumbrite pe lemnul întunecat al mobilierului. Muzica era puternică, un software care păstra un ritm constant și monoton pe care dansatorii să-și scoată hainele. Aici există mai mulți bani decît ar trebui, gîndi el. Asta însemna că era un local protejat.

La ora unu noaptea, toate mesele erau ocupate și mulțimea interlopă din jurul scenei flutura entuziast bancnote în fața și spre vintrele celor două dansatoare. Cîteva separeuri erau ocultate de cîmpuri de forță pîlpîitoare. Văzîndu-le, Adam se încruntă, dar era previzibil. Pe cînd se uita, una dintre Sunset Angels fu condusă la un separeu de către manager. Cîmpul de forță scînteie și le permise să intre. Matricea palmară a lui Adam avea capacitatea de a străpunge e-sigiliul, însă testarea ar fi fost detectată.

Atît de multe ascunzători reprezentau un risc. Din nou, era un risc cu care era învățat. Și, într-un local protejat, nimeni nu s-ar fi dat în vînt după poliție.

— Scuză-mă, rosti ușierul.

Era prietenos, deși asta nu conta cine știe ce; reprofilarea celulară îi oferise același gen de masivitate ca al lui Adam, atît doar că la el nu era grăsime.

— Sigur că da.

Ușierul își trecu mîinile peste jacheta și pantalonii lui Adam. Erau puternic OCtatuate, cu circuite ce se colorau în bordo fluorescent, în timp ce scanau după ceva periculos.

— Am venit pentru o întîlnire cu domnișoara Lancier, o anunță Adam pe recepționera după ce ușierul făcu semn că era curat.

Femeia îl conduse după colțul sălii principale, la un separeu aflat la două locuri depărtare de bar. Nigel Murphy era deja acolo.

Pentru un dealer de armament, Rachael Lancier nu era discretă. Purta o rochie stacojiu-strălucitor, cu decolteu adînc. Părul castaniu lung era coafat în onduleuri complicate, cu steluțe luminescente scînteind printre șuvițe. Reîntinerirea o readusese la douăzeci și ceva de ani, cînd era foarte atrăgătoare. Adam știa că era o reîntinerire, poate chiar a doua sau a treia. O trăda atitudinea ei. Nici o tînără care ar fi avut cu adevărat douăzeci și doi de ani nu ar fi deținut o încredere în sine vecină cu glacialul.

Bodyguardul ei era un bărbat micuț și subțirel cu zîmbet plăcut, tot atît de discret, pe cît era ea de ostentativă. Activă e-sigiliul de îndată ce sosi berea lui Adam și acoperi partea deschisă a separeului cu un văl ca de platină mată. Ei puteau vedea în club, dar clienții de acolo nu zăreau decît un perete fără caracteristici.

— Era o listă destul de impresionantă, comentă Rachael.

Adam tăcu o clipă, pentru a vedea dacă avea să-l întrebe pentru ce dorea armele, dar femeia nu era atît de lipsită de profesionalism.

— Este o problemă pentru tine?

— Îți pot face rost de toate, însă trebuie să te anunț că procurarea armurii de luptă va dura. Este un sistem utilizat de polițiști. De obicei eu asigur arme mici pentru oameni cu aspirații ceva mai reduse ca ale tale.

— Cît va dura?

— Pentru armură, zece zile, poate două săptămîni. Trebuie mai întîi să fac rost de un certificat de utilizator autorizat.

— Nu-mi trebuie așa ceva.

Ea își ridică paharul de cocteil și sorbi, privindu-l peste margine.

— Asta nu mă ajută, deoarece îmi trebuie mie. Restul lucrurilor de pe lista ta fie că există în stocare, fie că se învîrte pe piața neagră — le pot obține în următoarele zile. Dar armura aceea trebuie să sosească de la furnizori legali și ei trebuie să dețină certificatul înainte de a-i permite să iasă pe poarta fabricii.

— Poți face rost de certificat?

— Da.

— Cît costă? întrebă Adam, înainte ca ea să-și poată începe preambulul de vînzare.

— O sută de mii de dolari Velaines. Sînt implicate mai multe persoane și nici una nu este ieftină.

— O să-ți plătesc optzeci.

— Îmi pare rău, totuși asta nu-i o tarabă din piață. Nu mă tîrguiesc. Ăsta-i prețul.

— O să-ți plătesc optzeci și o să-ți plătesc și ambalarea restului listei în modul pe care-l doresc.

Rachael se încruntă.

— Ce fel de ambalare?

Adam îi întinse un cristal de memorie.

— Toate armele trebuie demontate în componente, care vor fi apoi instalate în piese de echipamente civile și agricole care așteaptă într-un antrepozit. Așa cum este gîndit totul, componentele nu vor fi identificabile, indiferent în ce fel vor fi scanate sau examinate. Toate instrucțiunile sînt aici.

— Ținînd seama de mărimea listei tale, e multă muncă.

— Cincisprezece mii. Nu mă tîrguiesc.

Ea își linse buzele.

— Cum plătești?

— Dolari pămînteni, lichidități, fără cont.

— Lichidități?

— Este o problemă?

— Lista ta va costa șapte sute douăzeci de mii. Asta înseamnă o mulțime de bani pe care să-i porți asupra ta.

— Depinde cu ce ești obișnuită.

Vîrî mîna în jachetă și scoase un teanc gros de bancnote.

— Aici sînt cincizeci de mii. Ajunge ca să pornești și în același timp îmi dovedește intenția. După ce ai strîns lista,

dă-mi adresa unui antrepozit sigur unde-mi pot trimite mașinăriile. Cînd ajung acolo, îți voi plăti o treime din banii rămași. După ce le-ai instalat, o să-ți plătesc restul.

Echilibrul lui Rachael oscilă ușor. Îi aruncă bodyguardului o privire și acesta ridică banii.

— Îmi place să fac afaceri cu tine, Huw, spuse ea.

— Vreau actualizări zilnice despre starea achizițiilor.

— O să le primești.

***

Investigatorul-șef Paula Myo își părăsi biroul din Paris la trei minute după ce primi apelul lui Sabbah. Avu nevoie de optsprezece minute să traverseze orașul spre gara TSC. Așteptă doar opt minute pe peron pentru următorul expres. Sosi pe Velaines în patruzeci de minute.

Doi detectivi seniori, Don Mares și Maggie Lidsey, de la poliția metropolitană Tokat, o așteptau cînd taxiul o aduse la sediul lor general. Ținînd seama de nivelul de solicitare pentru cooperare din partea Directoratului Intersolar Delicte Grave, cei doi detectivi nu avuseseră dificultăți în a rechiziționa o sală de conferințe și timp de lucru pe matricea departamentului. Șeful lor le subliniase apăsat că se aștepta să-i ofere asistență reală investigatorului-șef.

—După ce se va termina totul, spusese el, va înainta un raport despre capacitățile noastre operaționale, iar Directoratul are influență politică, așa că fiți amabili și fiți utili.

Cu Don Mares foindu-se lîngă ea, Maggie Lidsey își folosi e-majordomul pentru a apela dosarul investigatorului-șef. Coloane late de text verde translucid începură să se deruleze peste imaginea virtuală generată de inserțiile ei retinale. Trecu destul de iute prin informații, pentru era mai degrabă o recapitulare decît o evaluare detaliată. Toți cei care lucrau în aparatul de aplicare a legilor știau despre Paula Myo.

Matricea din sediul general îi informă pe cei doi detectivi că musafira lor sosise. Maggie alungă panglicile spectrale de text și se concentră asupra ușilor liftului cînd se

deschiseră. Sala de conferințe de la nivelul al VIII-lea al sediului general al poliției metropolitane avea pereți din sticlă, la fel ca toate cubiculumurile de la același etaj. Din locul unde se afla, Maggie putea zări întreaga dispunere. La început, nimeni n-o băgă în seamă pe Paula Myo, care mergea pe coridorul principal, urmată de doi colegi de la Directoratul Delicte Grave. În bluză albă, costum de afaceri îngrijit și pantofi negri practici, se încadra perfect în animatul mediu de lucru compartimentat. Era nițel mai scundă decît standardul contemporan, potrivit căruia optzeci la sută din populație suferise măcar o modificare genetică. Asta nu însemna că nu avea o constituție fizică robustă; în mod evident, respecta cu strictețe o rutină de exerciții care-i păstra forma la un ordin de mărime mai sus de orice ar fi cerut poliția metropolitană din partea oamenilor săi. Deși Maggie suspecta că era mai degrabă o obsesie personală. Părul des și foarte negru al investigatorului-șef fusese pieptănat drept, astfel încît îi cobora mult sub omoplați. Paula Myo îl lăsase întotdeauna să-i coboare peste față, acoperindu-i parțial trăsăturile, și era lesne de înțeles, ținînd seama de notorietatea ei. Însă cînd își îndepărta cu o mînă șuvițele acelea de păr, bărbații ridicau privirile de la birourile lor și se holbau, nu numai din cauza statutului său legendar. Fundația Structurii Umane de pe Limanul lui Huxley, care-i dezvoltase cu atîta grijă genomul, selectase ca bază de plecare o combinație de gene europene și filipineze, asigurîndu-i o frumusețe naturală absolut ispititoare. Reîntinerirea avută cu cinci ani în urmă o făcea să pară că abia trecuse de douăzeci de ani.

Deși știa că n-ar fi trebuit să judece pe nimeni după aspectul fizic, Maggie Lidsey avu probleme s-o trateze cu seriozitate pe fată, cînd aceasta îi strînse mîinile ei și lui Don. Cu înălțimea și aspectul ei. Paula Myo putea fi cu ușurință confundată cu o adolescentă. O trăda însă zîmbetul. Părea să nu știe ce însemna așa ceva.

Ceilalți doi investigatori ai Directoratului se numeau Tarlo, un californian blond și înalt, și Renne Kempasa, o

latino-americană de pe Valdivia, aflată la jumătatea drumului spre a patra reîntinerire.

Cei cinci se așezară în jurul mesei și pereții se opacizară.

— Vă mulțumesc pentru un răspuns atît de prompt, rosti Paula. Ne aflăm aici, deoarece avem o informație că Adam Elvin a sosit pe Velaines.

— O informație de la cine? întrebă Don.

— Un contact. Nu cel mai demn de încredere, dar merită în tot cazul să fie investigată.

— Un contact? Asta-i tot?

— Nu trebuie să știi mai multe, detectiv Mares.

— Ai fost aici acum nouă ani, spuse Maggie. Cel puțin aceasta este intrarea oficială din dosarele noastre și de aceea aș bănui că omul tău este Sabbah. Este membru al Partidului Socialist, așa cum a fost și Elvin.

— Foarte bine, detectiv.

— Perfect, ne aflăm aici ca să ajutăm, zise Maggie simțind ca și cum trecuse un soi de test. De ce ai nevoie?

— În primul rînd, de două operațiuni de supraveghere. Elvin a stabilit contact cu un bărbat pe nume Nigel Murphy, în filiala VII a Partidului Socialist de aici din oraș. Trebuie să-l ținem sub urmărire permanentă, virtual și fizic. Elvin se găsește aici ca să cumpere arme pentru grupul terorist al lui Bradley Johansson. Acest Murphy va fi legătura lui cu un dealer interlop local, așa că el ne poate conduce la amîndoi. După ce avem conexiunea, îi putem intercepta pe Elvin și pe dealer în momentul schimbului.

— Toate astea sună ca și cum ar fi ceva de rutină și foarte simplu, comentă Maggie.

— N-o să fie așa, interveni Tarlo. Elvin este foarte bun. După ce l-am identificat, voi avea nevoie de o echipă de detectivi care să mă ajute să-i reconstitui toate mișcările din clipa cînd a sosit. Este un tip al naibii de viclean. Primul lucru pe care l-a făcut a fost cu siguranță să-și stabilească o rută de evadare pentru cazul în care afacerea de aici se întoarce împotriva lui. Trebuie s-o descoperim și s-o blocăm.

— Voi știți totul, așa-i? făcu Don Mares. Ce face el, unde este... Mă surprinde că mai aveți nevoie de noi.

Paula îl privi scurt, apoi reveni cu atenția la Maggie.

— Este vreo problemă?

— Am aprecia ceva mai multe informații, răspunse Maggie. De exemplu, sînteți siguri că se află aici pentru a contacta un dealer de armament?

— Cu asta se ocupă. De fapt, este tot ce face în ultima vreme. Aproape că a renunțat la partid. Ah, sigur că da, o să arunce și filialei locale un oscior sau două pentru că a cooperat cu el, dar după Abadan practic n-a mai acționat în mișcare. După fiasco-ul acela, cadrele executive ale partidului l-au renegat efectiv, pe el și toată celula lui de rezistență activă. Atunci s-a cuplat cu Bradley Johansson. Nimeni altul nu voia să se atingă de el, fiindcă era prea periculos. De atunci a fost omul care s-a ocupat de aprovizionare pentru Păzitorii Individualității. Actele pe care le comit ei pe Far Away fac ca Abadan să pară destul de blînd.

Don Mares rînji.

— Ați reușit să recuperați ceva bani pînă acum?

Tarlo și Renne îl priviră cu ostilitate. Paula Myo se uită la el fără să rostească nimic. Don îi susținu căutătura, fără remușcări.

— Există probabilitatea să fie înarmat? întrebă Maggie.

Îl fulgeră din ochi pe Don. În cazurile cele mai fericite, putea fi un idiot, iar azi părea să se străduiască în mod special s-o dovedească.

— Elvin va purta probabil o armă mică, spuse Renne Kempasa, însă principalul lui arsenal este experiența și viclenia. Dacă vor exista necazuri de natură fizică, nu vor fi pornite de el. Va trebui să-i investigăm cu precauție pe dealerii de arme — ei au predispoziție spre violență.

— Așadar, nici un bănuț, insistă Don. Nici chiar după — cît au trecut de-atunci — o sută treizeci de ani?

— Doresc de asemenea să încercați și să urmăriți ruta de export a lui Elvin, rosti Paula. Divizia de securitate TSC va coopera complet în această privință.

— Vom intra în legătură cu șeful nostru în privința alocării de polițiști, zise Maggie. Am aranjat deja să aveți un birou și acces la matricea departamentală.

— Mulțumesc. În două ore aș dori să informez echipele de supraveghere.

— Este un interval destul de scurt, dar cred că putem aranja.

— Mulțumesc. Paula nu-și desprinsese privirea de la Maggie. Nu, încă n-am recuperat nici un bănuț. Cea mai mare parte a banilor au fost cheltuiți pentru achiziții de armament ca aceasta, ceea ce îngreunează foarte mult urmărirea și recuperarea. Iar de douăzeci de ani eu nu m-am mai apropiat într-atît de mult de el. De aceea, voi fi serios dezamăgită dacă cineva o să strice lucrurile. Ar fi sfîrșitul carierei pentru el.

Don Mares încercă să rînjească disprețuitor înaintea amenințării. Nu reuși perfect. Maggie bănuia că asta se datora faptului că înțelesese același lucru ca și ea. Paula Myo nu zîmbea niciodată, fiindcă nu avea simțul umorului.

***

Adam termina un mic dejun matinal realmente splendid în hotelul Westpool, cînd e-majordomul lui îl informă că în fișierul său de stocare sosise un mesaj nesemnat. Provenea de la o adresă unisferă de unică folosință, iar textul fusese încriptat cu o cheie de cod care-l identifică imediat pe expeditor pentru el: Bradley Johansson.

La exterior, Adam își bău cafeaua în liniște, în vreme ce chelnerii se agitau prin restaurant, ocupîndu-se de alți clienți. În vederea virtuală, el pregăti mesajul pentru decriptare. Matricea încheietură era purtată pe brațul stîng, o bandă simplă de metmal mat, care flexiona și se dilata constant pentru a-i menține contact integral cu pielea. Suprafața ei interioară conținea un i-punct care se conecta la COtatuaje, care, la rîndul lor, îi erau wetcablate în fibrele nervoase ale mîinii. În vederea virtuală, interfața era reprezentată de o mînă spectrală, pe care o personalizase albastru-deschis, cu unghii purpurii ascuțite. La fiecare

mișcare infimă a mîinii sale reale, mîna virtuală executa o mișcare amplificată, permițîndu-i să selecteze și manipuleze iconuri. Sistemul era standard în Commonwealth, oferind conexiune directă la cibersfera planetară tuturor celor care-și puteau îngădui un COtatuaj. Adam bănuia că cei mai mulți dintre oamenii de afaceri care luau micul dejun în jurul lui interfațau discret cu matricele birourilor — aveau pe chip expresia specifică a visătorilor cu ochii deschiși.

Bărbatul extrase cheia cuvenită din locul ei de stocare din matricea încheietură, reprezentată de icon-ul unui cub Rubik, pe care trebuia să-l răsucească pînă aranja pătratele de pe suprafață în configurația corectă. Cubul se deschise și el puse înăuntru icon-ul mesaj. Un singur rînd de text negru i se derulă peste vederea virtuală: *Paula Myo este pe Velaines.*

Adam izbuti în ultima clipă să nu scape ceașca de cafea.

— Futu-i!

Cîțiva clienți din apropiere îl priviră și el își strîmbă buzele într-un surîs de scuze. Matricea șterse deja mesajul, care acum trecea printr-o complicată procedură de suprascriere, pentru cazul în care ar fi fost examinată vreodată de un sistem de recuperare judiciară.

Adam nu știa niciodată de unde își obținea Bradley informațiile, însă fusese întotdeauna complet de încredere. Trebuia să-și abandoneze misiunea imediat.

Numai că... durase optsprezece luni ca să plănuiască și să organizeze. Companii-fantomă fuseseră înființate pe o duzină de planete, pentru a se ocupa de exporturile de mașinării camuflate spre Far Away, comutîndu-le și recomutîndu-le astfel încît să nu existe nici o bănuială și nici o urmă. O grămadă de bani fuseseră cheltuiți pe pregătiri. Iar Păzitorii nu aveau să primească alt transport de armament, dacă el nu-l putea pune la punct. Înainte de a o face, trebuia totuși să știe ce fusese în neregulă de data aceasta.

Și fuseseră foarte aproape. Ultimul apel al lui Rachael Lancier confirma că adunase aproximativ două treimi din listă. Atît de aproape...

***

Mașina lui Maggie Lidsey o aduse în parcarea subterană a clădirii sediului cu o oră înainte de intrarea în tură. De la începerea cazului, lucrase cu program prelungit, nu doar pentru a intra în grațiile Paulei Myo, ci pentru că învăța o mulțime de la investigatorul-șef. Atenția acesteia față de detalii era incredibilă. Maggie era convinsă că trebuia să aibă inserții de matrice și memocelule suplimentare. Nici un aspect al operațiunii nu era prea neimportant ca să n-o intereseze. Cu certitudine, legendele nu-i exageraseră dedicația.

Ascensorul din recepție o scană pentru a-i confirma identitatea: numai după aceea coborî la al cincilea nivel al subsolului, unde se găseau centrele de operațiuni. Echipa Elvin primise numele de cod „Razia" și i se alocase camera 5A5. Maggie fu scanată din nou înainte ca ușa metalică monobloc să gliseze în lateral, permițîndu-i să intre. Interiorul era în penumbră, ocupat cu trei șiruri de console cu portaluri holografice înalte curbîndu-se în jurul operatorilor. Toate funcționau, acoperite de o grilă de imagini și benzi de date. Lumina laser se revărsa dinspre ele într-o pîclă iridescentă ștearsă. O privire scurtă aruncată spre portalul cel mai apropiat de ușă îi arătă lui Maggie imaginile familiare ale clădirii din care Rachael Lancier obișnuia să-și conducă afacerile cu vehicule, alături de fotografii din cele două mașini urmăritoare ale echipei, ce prezentau taxiul lui Adam Elvin pe care-l supravegheau prin oraș.

Maggie solicită o actualizare și asimilă rapid datele de peste noapte. Singurul element care atrăgea atenția era mesajul încriptat expediat e-majordomului lui Elvin prin nodul hotelului Westpool. O zări pe Paula Myo stînd la biroul ei, în capătul îndepărtat al încăperii. Investigatorul-șef părea să se descurce cu maximum două ore de

somn pe zi. Ceruse să-i fie adus un pat pliant în birou și nu-l folosea niciodată decît la o oră după ce ambele ținte principale se retrăseseră pentru noapte. Și se scula întotdeauna cu un ceas înainte de ora la care ei obișnuiau să coboare din pat. Tura de noapte avea ordinul strict de a o trezi dacă se întîmpla ceva ieșit din comun.

Maggie se apropie ca să se intereseze despre mesaj.

— A sosit de la o adresă unisferă de unică folosință, spuse Paula. Software-ul judiciar al Directoratului i-a urmărit punctul de încărcare pînă la un nod public din cibersfera Dampier. Tarlo vorbește cu poliția locală pentru rularea unei verificări, dar nu mă aștept la miracole.

— Puteți urmări o adresă de unică folosință? întrebă Maggie.

Dintotdeauna crezuse că așa ceva era imposibil.

— Într-un grad limitat, însă oricum nu ne este de ajutor. Mesajul a fost expediat cu decalaj. Cel care l-a încărcat era departe de mult.

— Încriptarea mesajului poate fi spartă? întrebă Maggie.

— Nu tocmai, expeditorul a folosit încriptare în geometrie cuantică. Am expediat o solicitare la IC, dar a răspuns că nu are resursele disponibile pentru a mi-l decripta.

— Ai vorbit cu IC? făcu Maggie.

Asta era cu adevărat impresionant. Inteligența Conștientă nu obișnuia să interfațeze cu indivizii.

— Da.

Nu mai urmă nimic altceva.

— Aha, făcu Maggie. Bun.

— A fost un mesaj scurt, spuse Paula. Ceea ce limitează conținutul lui. Bănuiala mea este că a fost un avertisment, o autorizare de începere sau o stopare.

— Noi nu am avut scurgeri de informații, zise Maggie. Sînt sigură în privința asta. Și nici ei nu ne-au observat.

— Știu. Din capul locului, originea mesajului pare să elimine o eventuală eroare a unuia dintre polițiștii voștri.

— Partidul Socialist are destule cibercreiere de calitate. Este posibil ca ele să fi observat programele noastre urmărind e-majordomul lui Murphy.

Paula Myo își frecă fruntea cu palma, apăsîndu-se îndeajuns de tare pentru a-și încreți pielea.

— Posibil, acceptă ea. Deși trebuie să țin seama și de alți factori.

— Da? o încurajă Maggie.

— Strict secret, îmi pare rău, spuse Paula.

Cu toate că era obosită, nu intenționa să-și destăinuie grijile nimănui. Dacă Maggie era cu adevărat detectivă, ar fi putut să deducă și singură.

Așa cum spusese Mares, o sută treizeci și patru de ani fără nici o arestare reprezenta un timp neplăcut de lung. De fapt, era de-a dreptul imposibil, ținînd seama de resursele pe care le desfășurase împotriva lui Bradley Johansson. De-a lungul deceniilor, cineva le asigurase lui Johansson și asociaților săi multă asistență. Puțini știau ce făcea Paula zi de zi, așa că în mod logic era cineva dinafara Directoratului. Totuși administrația Executivului se schimbase de șaptesprezece ori de cînd ei i se alocase cazul și era imposibil ca toate să fi conținut simpatizanți secreți ai lui Johansson. În felul acesta, rămînea cu domeniul întru totul obscur al Marilor Familii și Dinastiilor Intersolare, genul de dealeri de putere care existau întotdeauna.

Desigur, femeia făcuse tot ce putuse, întinsese capcane, rulase ambuscade pentru identificare, îngăduise în mod deliberat scurgeri de informații, stabilise canale de comunicații neoficiale, își clădise o rețea extinsă în clasele politice și cîștigase aliați în inima guvernului Commonwealth-ului. Deocamdată, rezultatele fuseseră minime. Asta n-o deranja prea tare, fiindcă avea încredere în capacitatea ei de a duce cazul pînă la sfîrșit, dar ceea ce o îngrijora mai mult ca orice era motivul pentru care cineva, mai ales o persoană care deținea bogăție și putere reală, ar fi dorit să protejeze un terorist ca Johansson.

— Pare logic, spuse Maggie cu o umbră de șovăială, știind că îndărătul tăcerii investigatorului-șef exista o istorie extraordinară. Și atunci ce faci în legătură cu mesajul?

— Deocamdată, nimic, răspunse Paula. Pur și simplu așteptăm și vedem ce face Elvin în continuare.

— În clipa de față îi putem aresta pe toți. În sediul lui Lancier sînt stocate destule arme pentru a purta un război.

— Nu. Încă n-am un motiv să-l arestez pe Elvin. Vreau să aștept pînă ce operațiunea își atinge stadiul activ de contrabandă.

— A participat la operațiunea Abadan. Am verificat fișierul Directoratului și există înregistrările a suficiente mărturii pentru a-i dovedi implicarea, indiferent cît de bun i-ar fi avocatul. Ce-ți trebuie mai mult ca să-l arestezi?

— Vreau să fie expediate armele. Am nevoie de ruta și destinația lor. Asta îmi va da pe mînă toată rețeaua Păzitorilor. Elvin este important în primul rînd pentru capacitatea lui de a ajunge la Johansson.

— Arestează-l și extrage-i memoria. Sînt sigur că un judecător ar acorda Directoratului ordinul respectiv.

— Nu mă aștept să beneficiez de opțiunea asta. El știe ce se va întîmpla în clipa în care-l am în custodie. Fie se va sinucide, fie o inserție îi va șterge complet memoria.

— Nu poți fi sigură în privința asta.

— Este un fanatic. Nu ne va permite accesul la memoria lui.

— Chiar crezi asta?

— Asta-i ceea ce aș face eu, răspunse Paula simplu.

***

Paula informă echipele de supraveghere înainte de schimbarea turei, explicîndu-și suspiciunile față de mesajul încriptat.

— Ne modifică într-o oarecare măsură prioritățile, zise ea. Dacă a fost vorba despre o anulare, atunci Elvin va căuta să ajungă în gara TSC. O grupă de polițiști trebuie staționată permanent acolo, ca să-l aresteze dacă încearcă să plece. Detectiv Mares, te rog să organizezi asta.

— Sigur că da, o să vorbesc cu șeful pentru mai mulți oameni.

De-a lungul săptămînii operațiunii Don Mares își modificase puțin atitudinea. N-o contrazicea deloc pe Paula, dar nici nu depunea vreun efort suplimentar în operațiune, iar femeia accepta asta: competența standard era o constantă deprimantă în aparatul de aplicare a legii din tot Commonwealth-ul.

— A doua posibilitate, urmă Paula, este să fi fost un mesaj pentru începerea acțiunii. În cazul acesta, trebuie să fim pregătiți să intervenim. Misiunile voastre nu vor suferi modificări, însă fiți gata să le implementați imediat. A treia posibilitate nu este prea grozavă: Elvin a fost avertizat despre faptul că este supravegheat.

— Imposibil, rosti Don Mares. Nu sîntem chiar atît de incompetenți.

Dinspre polițiștii din echipă se auziră murmure de încuviințare.

Tarlo îi aruncă lui Renne un surîs scurt. Șefa lor genera întotdeauna un standard ridicat de profesionalism, indiferent cu ce forță polițienească ar fi lucrat. Nici unul dintre ei nu dorea să fie cunoscut drept individul care nu putuse îndeplini angajamentele ei.

— Deși pare improbabil, va trebui să ținem seama de ea, insistă Paula. Aveți multă grijă să nu vă deconspirați. Este inteligent. Face asta de patruzeci de ani. Dacă îl vede pe unul dintre voi de două ori în aceeași săptămînă, va ști că-l urmărim. Nu-l lăsați să vă zărească. Nu-l lăsați să zărească mașina pe care o folosiți. Vom căpăta mai multe vehicule, pentru a le putea roti mai rapid. Nu ne putem permite greșeli. Încuviință scurt din cap spre ei. Azi, mă voi alătura echipei din față. Asta-i tot.

Don Mares și Maggie Lidsey se apropiară de ea, în vreme ce restul polițiștilor părăseau centrul de operațiuni.

— Dacă te zărește pe tine, rosti Don Mares, atunci chiar că s-a terminat totul.

— Știu, spuse Paula, totuși trebuie să fiu aproape. Sînt unele chestii pe care nu le pot face stînd aici. Vreau ca azi tu să preiei postul de coordonator general.

— Eu?

— Da, ai calificările necesare — ai mai condus raiduri.
— Bine, se strădui el să nu zîmbească.
— Maggie, tu vii cu mine.

***

Îl ajunseră pe Adam Elvin pe cînd efectua o plimbare lentă, aparent aleatorie, prin parcul Burghal. Bărbatul proceda în mod similar în majoritatea dimineților, o hoinăreală printr-un spațiu larg deschis, unde era dificil ca echipa să-l urmărească pe jos fără a atrage atenția.

Paula și Maggie așteptau în partea din spate a unui vehicul cu zece locuri, care era parcat în extremitatea nordică a parcului. Echipa distribuise restul mașinilor la distanțe egale pe perimetru, cu trei polițiști pedeștri care-și foloseau inserțiile retinale pentru a-i triangula permanent poziția, neapropiindu-se niciodată la mai puțin de cinci sute de metri. Burghal era o zonă uriașă în mijlocul orașului, cu lăcușoare, terenuri de sport, piste de alergări și alei lungi și înverzite, mărginite de arbori aduși de pe șaptezeci de planete diferite.

— Este a doua oară cînd se întoarce pe același drum, spuse Maggie.

Priveau amîndouă imaginile transmise de inserțiile retinale pe un ecran mic din mașină.

— Este standard pentru el, zise Paula. Este o creatură a obișnuințelor. S-ar putea să fie obișnuințe bune, dar orice rutină te va trăda în cele din urmă.

— Așa l-ai urmărit?

— Da. Nu folosește niciodată aceeași planetă de două ori. Și aproape întotdeauna se folosește de Partidul Socialist Intersolar pentru a fixa prima întîlnire cu dealerul local.

— Așadar l-ai făcut pe Sabbah informatorul tău și ai așteptat.

— Da.

— Timp de nouă ani. Să dea dracii! Cîți informatori ai și pe cîte planete?

— Strict secret.

— Deși felul în care operezi, arestîndu-i mereu pentru infracțiunile lor... Asta n-ar trebuie să-i facă prea cooperanți. Îți asumi un risc major într-un caz atît de important.

— Au încălcat legea. Trebuie să compară înaintea tribunalului și să-și asume responsabilitatea pentru delictele comise.

— Ce dracu' — chiar crezi asta, nu?

— Mi-ai accesat dosarul oficial. De trei ori de la începerea cazului acesta.

Maggie știu că se înroșise.

***

În ziua aceea, Adam Elvin își termină plimbarea prin parcul Burghal și luă un taxi pînă la un micuț restaurant italian de pe malul estic al rîului Guhal, care șerpuia prin cartierele răsăritene ale orașului. În vreme ce mînca pe îndelete un prînz copios, o apelă pe Rachael Lancier, un apel pe care poliția metropolitană nu avu nici o dificultate în a-l intercepta.

Elvin: A intervenit ceva. Trebuie să discut din nou cu tine.

Lancier: Vehiculul dorit este aproape gata pentru preluare, domnule North. Sper că nu-i vreo problemă în partea ta.

Elvin: Nu, nici o problemă în privința vehiculului. Trebuie să discut însă cu tine despre specificațiile lui.

Lancier: Specificațiile au fost stabilite. Ca și prețul.

Elvin: Nu este vorba de vreo modificare de specificații sau preț. Este necesar pur și simplu să discut cu tine personal, pentru clarificarea unor detalii.

Lancier: Nu știu dacă-i o idee prea bună.

Elvin: Mă tem că este vitală.

Lancier: Perfect. Îmi cunoști locul preferat. Voi fi azi acolo la ora obișnuită.

Elvin: Mulțumesc.

Lancier: Și ar fi bine să fie pe cît de important susții.

Paula clătină din cap.

— Rutină. rosti ea dezaprobator.

***

Optsprezece polițiști converseră spre clubul Scarred Suit. Don Mares îi trimise pe primii trei la numai două minute după încheierea conversației interceptate. Clubul nu era deschis, desigur, și cei trei trebuiau să găsească puncte de observație în jurul lui și să se camufleze.

Doi dintre oamenii lui Lancier sosiră la ora opt în seara aceea și efectuară propriile lor verificări de supraveghere înainte de a-și anunța șefa.

Cînd Adam Elvin apăru în cele din urmă, la ora unu noaptea, zece polițiști se găseau deja înăuntru. Ca și înainte, reușiseră să se integreze suficient de bine pentru a împiedica identificarea vreunuia dintre ei. Unii jucau rolul oamenilor de afaceri care căutau să se destindă în orice chip după o zi lungă la birou. Trei se învîrteau pe lîngă scenă, identici cu ceilalți ratați care-și agitau cu disperare dolarii murdari spre trupurile superbe ale celor din Sunset Angels. Unul izbutise chiar să obțină o slujbă, fiind angajat de probă ca ospătar pentru noaptea aceea, și acumulase bacșișuri rezonabile. Renne Kempasa stătea într-un separeu, cu e-sigiliul cețos protejînd-o de priviri indiscrete.

Restul echipei se afla afară, pregătit pentru urmărire după încheierea întîlnirii. Paula, Maggie și Tarlo parcaseră la o stradă depărtare într-o furgonetă veche și obosită, care avea pe o latură logoul unei companii de servicii casnice. Cele două ecrane pe care le instalaseră în spate rulau imagini provenite de la polițiștii din club. Rachael Lancier era deja în separeu, nu același de data trecută. O însoțea bodyguard-ul cu aspect slăbănog. Sediul general îl identificase ca Simon Kavanagh, un bărbat cu o listă lungă de condamnări mărunte care se întindea pe ultimele trei decenii, toate asociate violențelor. Cînd sosise examinase separeul de două ori, scanîndu-l pentru circuite electronice sau bioneurale ascunse. Senzorii pasivi ai polițiștilor din apropiere aproape că fuseră supraîncărcați. Kavanagh folosea un echipament foarte sofisticat — așa cum era de așteptat din partea cuiva care lucra pentru un dealer de armament.

Paula îi privi pe Lancier și Elvin strîngîndu-și mîinile într-o doară. Dealerul de arme își privi neospitalier clientul, apoi e-sigiliul din jurul separeului fu activat. Protecția lui fu imediat ranforsată de unitățile pe care le comutase Kavanagh. Unul dintre ele era un impuls de bruiere nervoasă puternic și ilegal, capabil să distrugă ganglionii cerebrali ai oricărei insecte pe o rază de patru metri.

— Perfect, rosti Paula. Ia să aflăm ce-i atît de important pentru domnul Elvin.

La un metru deasupra mesei separeului, o muscă fusiformă Bratation se prinsese de țesătura din plastic lățos a peretelui. Printre fibrele artificiale purpurii și verzi, corpul translucid de doi milimetri îi era practic invizibil. Pe lîngă corpul cu efecte cameleonice, evoluția de pe planeta ei natală îi asigurase o fibră neuronală unică, care utiliza o moleculă fotoluminescentă ca transmițător primar, făcînd-o imună la un impuls de bruiere nervoasă standard. Avea doar jumătate din durata de viață normală a unei muște fusiforme naturale, deoarece codul genetic îi fusese alterat de o micuță companie specializată, care în urma unui contract cu Directoratul îi înlocuise jumătate din sacul digestiv cu o structură organică mult mai complexă de celule receptoare. În abdomenul ei exista o glandă secretoare dilatată, care proiecta un fir superfin. Cînd zburase înăuntru din separeul vecin, tîrîse firul în urma ei și acum impulsuri nervoase de la celulele receptoare pîlpîiau discret în lungul firului pînă la un procesor semiorganic ceva mai apropiat de unul standard pe care Renne îl avea în buzunarul jachetei.

În mijlocul ecranului Paulei se formă o imagine granulată alb-cenușie. Priveau de sus la capetele celor trei persoane așezate în jurul mesei din separeu.

— Deci ce dracu' s-a-ntîmplat? întrebă Rachael Lancier. Nu mă așteptam să te mai văd pînă la livrare, Huw. Nu-mi place chestia asta. Mă face nervoasă.

— Am primit instrucțiuni noi. zise Elvin. Cum altfel ți le-aș fi putut transmite?

— Bine — ce fel de instructiuni?

— Două adăugiri pe listă. Majore.

— Tot nu-mi place. Să știi că-s foarte aproape să anulez toată afacerea.

— N-o s-o faci. O să-ți plătim pentru deranj.

— Nu știu. Deranjul devine al naibii de mare-n pizda mă-sii! Ajunge un polițai suspicios care să-și bage nasu-n firma mea și-am futut-o complet. Acolo-s depozitate o mulțime de chestii. Hardware scump.

Elvin oftă și băgă mîna într-un buzunar.

— Pentru a ușura deranjul.

Puse pe masă un teanc de bancnote de grosimea unei cărămizi și-l împinse spre Simon Kavanagh.

Bodyguard-ul privi către Lancier, care încuviință. Vîrî bancnotele în buzunarul jachetei sale.

— Bine, ce fel de lucruri îți mai trebuie acum?

Elvin ridică discul mic și negru al unui cristal de memorie, pe care ea i-l luă.

— Asta-i ultima dată, îi spuse. Nimic altceva nu se mai schimbă. Nu-mi pasă ce vrei sau cît plătești, ai priceput? Ăsta-i sfîrșitul afacerii. Dacă mai vrei altceva, trebuie s-aștepte pînă data viitoare. Ai înțeles?

— Sigur că da.

Paula se lăsă pe spate, pe pernele subțiate de uzură ale scaunului din furgonetă. Pe ecran, Adam Elvin se ridicase să plece. E-sigiliul separeului licări, pentru a-l lăsa să iasă.

— Ceva nu-i în regulă, zise ea.

Maggie se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că întîlnirea asta n-a avut nici o legătură cu suplimentarea listei. În cristalul de memorie nu există de fapt un inventar.

— Dar ce?

— Niște instrucțiuni.

— De unde știi? Mie mi se pare că se potrivește cu tot ce s-a întîmplat pînă acum.

— I-ai văzut reacția cînd a citit mesajul la micul dejun. Obiectivul i-a prins expresia foarte clar. A fost extrem de șocat. Prima regulă într-o afacere ca asta este că nu schimbi

nimic într-o etapă atît de înaintată. Îi neliniștește pe parteneri. Reacția lui Rachael Lancier este un exemplu perfect. Și nu este deloc bine să-i neliniștești pe dealerii de arme. La o afacere de dimensiunile astea, toată lumea este deja cu nervii-n pioneze. Elvin o știe.

— Și? A fost șocat la rîndul lui că șefii lui doreau să schimbe ceva.

— Nu-s convinsă.

— Și ce vrei să faci?

— Nu putem face nimic. Continuăm supravegherea. Continuăm să așteptăm. Eu cred însă că știe că sîntem pe urmele lui.

***

Vestea despre învăluirea lui Alfa Dyson a fost anunțată peste două zile. A dominat toate fluxurile de știri și spectacolele curente. Un număr surprinzător de mare de cetățeni de pe Velaines aveau opinii asupra revelației și a ceea ce trebuia făcut în privința respectivă.

În centrul de operațiuni subteran, Maggie rămase pe jumătate atentă la serioșii și nebunii care apăreau în fluxurile de știri. Iar și iar, emisiunile repetau momentul cînd steaua dispăruse din vedere. Apărură diagrame, simplificînd cele întîmplate pentru publicul general.

— Crezi că Elvin a fost zguduit de asta? întrebă Maggie. La urma urmelor, Păzitorii Individualității ar trebui să ne protejeze de extratereștri.

Paula se uită la portalul unde era intervievat Dudley Bose. Bătrînul astronom pur și simplu nu-și putea controla surîsul.

— Nu. Am verificat. Mesajul a fost trimis cu o jumătate de zi înainte ca Bose să fi confirmat evenimentul. Oricum, nu văd în ce fel învăluirea Dyson îi privește pe Păzitori. Grija lor principală este extraterestrul Starflyer și felul în care el manipulează guvernul.

— Da, le primesc și eu propaganda. La dracu', de fiecare dată mă las dusă de nas de autor!

— Consideră-te bucuroasă că nu ești tu autorul. Eu mă ocup și de escrocheriile acelea.

— Deci nu sînt preocupați de învăluirea asta instantanee?

— Nu. Învăluirea Dyson s-a petrecut acum o mie de ani — este din preistorie. Irelevantă pentru Păzitori.

— Știi multe despre ei, așa-i?

— Cam tot ce se poate ști fără să fii unul de-al lor.

— Și atunci cum ajunge unul ca Adam Elvin să lucreze pentru o facțiune teroristă?

— Trebuie să-nțelegi că Bradley Johansson este în esență un nebun cu charismă. Mișcarea Păzitorii Individualității este pur și simplu cultul privat al personalității lui. Se autointitulează o cauză politică, dar asta nu-i decît parte din amăgire. Trist este că a ademenit sute de oameni, și nu doar de pe Far Away.

— Inclusiv pe Adam Elvin, murmură Maggie.

— Da, inclusiv pe Elvin.

— Din ce am văzut despre Elvin, este un tip inteligent. Și potrivit dosarului lui, este un socialist radical realmente devotat cauzei. În nici un caz nu-i atît de naiv încît să creadă propaganda lui Johansson.

— Pot doar să bănuiesc că-i cîntă în strună lui Johansson. Elvin are nevoie de genul de protecție pe care i-o asigură Johansson, iar iubitul lui partid beneficiază într-un grad redus de asocierea aceasta. Pe de altă parte, poate că nu face altceva decît să încerce să reînvie fostele glorii. Nu uita că-i un psihopat; activitățile lui teroriste au ucis deja sute de oameni și toate livrările acestea de arme introduc potențialul pentru și mai multe morți. Nu te aștepta ca motivația lui să fie bazată pe logică.

***

Monitorizarea dură încă unsprezece zile. Indiferent care ar fi fost elementele suplimentare cerute de Adam Elvin, ele păreau dificil de obținut de Rachael Lancier. Diverse contacte dubioase apărură pentru întîlniri scurte și private cu dealerul în biroul din spate. În ciuda tuturor încercărilor,

echipa de susținere tehnică a poliției metropolitane Tokat nu izbutise să plaseze înăuntru nici un dispozitiv de infiltrare. Biroul lui Lancier era verificat cu prea multă eficiență. Nici chiar mușchii fusiforme nu puteau penetra cîmpul de forță de nivel militar care îl înconjura. Antrepozitele ei erau de asemenea bine ecranate, deși echipa reușise să le confirme pe cele două în care erau ținute armele. Cîteva insecte modificate pătrunseseră pentru o scurtă privire aruncată în jur, înainte de a fi răpuse fie de emițătoare de impulsuri de bruiere nervoasă, fie de plase electronice.

Echipe de monitorizare secundară îi urmăriseră pe furnizori cînd plecaseră, supraveghindu-i cum își asamblau armele și echipamentele înainte de a le livra dealerului. O întreagă rețea subterană de comercianți de pe piața neagră de pe Velaines fusese atent înregistrată și arhivată, în vederea raziei care avea să pună capăt întregii operațiuni.

În ziua a unsprezecea, observatorii consemnară un apel pe care Adam Elvin îl făcuse la un antrepozit din oraș, autorizînd expedierea unui transport de mașini agricole către Lancier.

— Asta este, făcu Tarlo. Se pregătesc pentru livrare.

— S-ar putea, încuviință Paula.

De cealaltă parte a biroului de operațiuni, Mares suspină în direcția ei. Paula ceru însă ca echipele pentru arestare să fie trecute în așteptare.

Maggie se afla în una dintre mașinile parcate aproape de reprezentanță. Cînd cele opt camioane sosiră, ticsite pînă sus cu lăzi pline cu mașini agricole, trimise imaginile spre centrul de operațiuni. În gardul care înconjura complexul dealerului se deschiseră repede porți largi pentru a lăsa camioanele înăuntru. După aceea altul dintre automobilele lui Lancier ieși pentru o cursă de testare. Afacerea legală se descurcase bine pe toată durata monitorizării, cu pînă la o duzină de mașini cumpărate de clienți legitimi. Vînzările erau prospere.

Cele opt camioane pătrunseră în cel mai mare antrepozit al lui Lancier și ușile rulară în jos imediat după intrarea celui din urmă. Senzorii cu care echipa de monitorizare încadraseră locul raportară activarea instantanee a sistemelor de ecranare.

— Unde-i Elvin? întrebă Paula.

Tarlo îi arătă imaginile țintei lor primare, care termina prînzul într-un restaurant din centru. Paula veni lîngă consolă pentru a-l urmări, folosind senzorii echipelor de monitorizare.

După prînz, Elvin se plimbă pe una dintre arterele comerciale, utilizînd tacticile lui obișnuite de a încerca să-și observe eventualii urmăritori. Cînd ajunse înapoi la hotel, începu să-și împacheteze valiza. Mai tîrziu în aceeași după-amiază, coborî la bar și comandă o bere. O bău în timp ce privea portalul de la capătul tejghelei, care o arăta pe Alessandra Baron intervievîndu-l pe Dudley Bose. La începutul serii, exact cînd soarele cobora sub linia orizontului, valiza îl urmă la parter și el părăsi hotelul.

— Gata, anunță Paula echipele. Se pare că acum e momentul. Pentru toată lumea — pozițiile pentru etapa unu, vă rog!

Don Mares aștepta la o sută de metri de hotel în una dintre cele patru mașini alocate pentru urmărirea lui Elvin și-l văzu pe bărbatul voinic ieșind din recepție. Un taxi opri, la solicitarea e-majordomului lui Elvin. Valiza sui pe platforma pentru bagaje din spate, o dată cu urcarea lui în mașină.

— Așteaptă, Don, spuse Paula. Plasăm un software anchetator în matricea de pilotare a taxiului. Aha, asta a fost — i-a spus să-l ducă la strada 32.

— Asta nu-i pe lîngă Lancier, protestă Don Mares cînd mașina lor porni în urmărire.

— Știu. Mulțumește-te să aștepți.

Paula se întoarse către fluxurile vizuale și de date care soseau de la dealer. Rachael Lancier și zece dintre oamenii ei se găseau cu camioanele în antrepozitul închis etanș. Restul lucrătorilor fuseseră trimiși acasă, ca de obicei la sfîrșitul zilei.

Pe consola din fața Paulei, afișajele de date începură să-i pulseze avertismente urgente.

— Hopa, asta-i interesant. Elvin încarcă software de infiltrare în matricea de pilotare a taxiului.

Privi cum programul anchetator al poliției se autoșterse înainte ca noul intrus să se poată instala și rula inventarierea sistemului de operare.

— Schimbă direcția, raportă Mares cu o notă de surescitare în glas.

— Fii calm și stai pe urmele lui, zise Paula. Dar nu te apropia prea mult, este acoperit de noi.

Din cele șase imagini ale taxiului pe care i le oferea portalul mare al consolei, numai una provenea de la o mașină de urmărire. Celelalte erau fluxuri de la camerele de securitate civilă care acopereau toate străzile și bulevardele orașului. Prezentau taxiul lunecînd lin prin traficul de la ora de vîrf.

Probabil că Elvin îi comandase să accelereze, fiindcă începu să mărească viteza.

— Nu fiți prea evidenți, murmură Paula spre echipa de monitorizare cînd taxiul vira brusc la dreapta.

Acum era cu o sută cincizeci de metri înaintea primei mașini urmăritoare. Tactica lor standard de încadrare din patru părți scosese din imagine vehiculul din frunte. Paula privi harta grilă cu punctele ei strălucitoare și văzu cum acestea se rearanjau pentru a încadra taxiul.

Elvin coti iarăși la dreapta și după aceea imediat la stînga, intrînd pe o străduță.

— Nu-l urmați, rosti Paula. Nu are decît o ieșire.

A treia mașină se grăbi să ajungă la strada în care dădea străduța. Taxiul apăru lin și coti la stînga. Se îndrepta în direcția opusă mașinii a treia. Trecură una pe lîngă cealaltă la doi metri.

Mașina lui Don Mares își reluă poziția în spatele taxiului, care reîncepu să accelereze. Ecranele de pe consola Paulei arătau de ambele părți contururile încețoșate ale luminilor mașinilor, lungindu-se printre clădirile înalte din centrul orașului. Taxiul coti pe strada 12, una dintre cele

mai largi, cu șase benzi de trafic și toate ticsite. Apoi încetini. O cameră de deasupra o urmări cînd trecu pe sub unul dintre podurile masive care purtau șinele ferate în gara planetară TSC.

— La dracu', unde s-a dus? întrebă Paula. Don, îl poți vedea?

— Cred că da. Banda doi.

Două camere erau focalizate pe cealaltă parte a podului, acoperind toate benzile. Un flux constant de vehicule se scurse. După aceea camerele transfocară pe taxi. Trecuse din nou pe banda exterioară.

— Perfect, spuse Paula. Toate mașinile — reduceți distanța de separare. Rămîneți la optzeci de metri. Nu putem risca iarăși pierderea contactului vizual. Mașina trei, treci sub pod și verifică. Vezi dacă n-a aruncat ceva.

Taxiul își continuă manevrele de eschivare pentru încă un kilometru, apoi vîră brusc pe strada 45 și rămase pe prima bandă. Viteza lui reveni la șaptezeci de kilometri pe oră, constant.

— Vine drept spre noi, spuse Maggie.

— Așa se pare, încuviință Paula. Perfect, toate mașinile urmăritoare, măriți iarăși distanța.

După opt minute, taxiul opri lîngă complexul de vînzări al lui Rachael Lancier. Porțile se deschiseră și mașina intră, pătrunzînd direct prin ușa deschisă a unui antrepozit. Se opri lîngă un post de reparații pustiu.

Paula mîji ochii la imaginea din portal. Ușa antrepozitului fusese lăsată deschisă, îngăduind o vedere perfectă pentru senzorii și camerele echipei. Nu se mișca nimic.

— Ce se-ntîmplă? întrebă Tarlo.

— Nu sînt sigură, răspunse Paula. Rachael este tot în antrepozit cu camioanele. Ba nu, stai...

Simon Kavanagh traversă betonul puternic iluminat al podelei antrepozitului deschis. Tatuajul lui bancar achită taxiul. Platforma posterioară pentru bagaje se deschise și valiza lui Elvin coborî. Porni să urmeze bodyguard-ul subțirel, care se îndepărtă. Taxiul ieși din antrepozit.

— La dracu', mîrîi Paula. Toate echipele — aveți autorizație pentru etapa trei. Repet, sîntem la etapa trei. Oprire și arestare. Don, oprește taxiul.

Matricea de dirijare a traficului citadin expedie un ordin de oprire de urgență în matricea de pilotare a taxiului. Toate cele patru mașini urmăritoare țîșniră înainte, formînd o blocadă fizică în jurul vehiculului.

Maggie intrase deja în mișcare cînd taxiul ieși din antrepozit. Soarele dispăruse finalmente de pe cer cu zece minute în urmă, lăsînd în urmă un crepuscul sumbru. În spatele ei, turnurile centrului orașului decupau linii precise și sclipitoare pe cerul serii. În față existau doar cîteva benzi polifoto slabe, fixate pe streșinile antrepozitului pentru a proiecta o strălucire gălbuie peste complexul cu nenumărate șiruri de vehicule parcate. În partea îndepărtată a complexului, o cale ferată suspendată bloca orizontul, o barieră neagră și groasă de beton care separa linia de acoperișuri a orașului de cerul ca ghimberul, care se întuneca. Un singur mărfar șuieră și zăngăni, trecînd, cu o roată motrice necorespunzător ajustată ridicînd intermitent un evantai de scîntei care-i marca progresul, pe măsură ce luneca mai adînc în oraș.

Tovarășii lui Maggie avansau alături de ea, strecurîndu-se între mașinile silențioase, staționate, și apropiindu-se de antrepozitul încuiat și ecranat. Femeia activă armura și sistemul, care aducea cu un schelet crom-albastru purtat peste uniformă, începu să zumzăie încetișor. Cîmpul de forță se extinse, sporind densitatea aerului din jurul ei. Numai Dumnezeu știa calibrul armelor cu care aveau să se înfrunte.

Mașini derapară îndărătul ei, cu cauciucurile scîrțîind ca niște animale rănite. În față, primii membri ai echipei tactice de asalt a poliției ajunseseră la ușa antrepozitului. Abia se opriră pentru a trage o salvă ionică în panourile din compozit aglomerat. Un fulger orbitor scăldă complexul în monocrom, însoțit de un pîrîit ca un trăsnet. Așchii de compozit fumegînd zburară prin aer, dezvăluind două găuri mari în clădire. Membrii echipei se năpustiră înăuntru.

— NU MIȘCĂ NIMENI, POLIȚIA!
— NU CLINTI UN DEGET, FUTU-ȚI MORȚII MĂ-TII!
— MÎINILE LA VEDERE! IMEDIAT!

Adrenalina cînta în vinele lui Maggie cînd se repezi printr-o gaură. Cu pistolul ionic pregătit împrăștie stratul subțire de fum de cealaltă parte și ridică inserțiile retinale la rezoluție maximă. Surpriza față de scena din fața ei aproape că o făcu să se împleticească.

Rachael Lancier stătea relaxată în fața unui camion. Cei zece angajați care rămăseseră erau strînși în jurul ei. Liftboți grei descărcaseră cîteva lăzi din camion și le puseseră ordonat pe podea. O sticlă și zece pahare se aflau pe o ladă, așteptînd în mod vizibil un toast.

— Ah, bună seara, doamnă detectiv, rosti Rachael Lancier cînd văzu insigna lui Maggie. Rînjetul ei batjocoritor era de răutate pură. Știu că mașinile mele reprezintă o afacere excelentă, totuși nu este nevoie să dați buzna. Am cîte ceva pentru fiecare tatuaj bancar.

Maggie o înjură în barbă și acționă încet piedica de siguranță a pistolului.

— Ne-au făcut, spuse ea.

— Don? întreba Paula. Don, este în taxi? Raportează, Don.

— Nimic! scuipă Don Mares. E gol în pizda mă-sii! Nu-i înăuntru.

— La dracu'! răcni Paula.

— E lucrătură, zise Maggie. Nenorocita rîde de noi. Sînt la cinci metri de ea și tot rîde de nu mai poate. Aici n-o să găsim nimic.

— Trebuie să găsim! strigă Tarlo furios. I-am monitorizat de trei săptămîni blestemate. Am văzut cu ochii mei armele alea intrînd acolo.

Acum cînd se terminase, cînd surescitarea se potolise, cu șocul post-adrenalină instalîndu-se, Maggie se simțea groaznic de obosită. Privi direct în ochii triumfători și strălucitori ai lui Rachael Lancier.

— Îți zic eu, ne-au dat țeapă.

***

Unicul moment posibil fu atunci cînd se el se rostogoli din taxiul aflat în mișcare, sub pod. Adam izbi puternic solul, urlînd de durerea ascuțită care-i fulgeră în picior, umăr și coaste. După aceea se răsuci din nou și sări în picioare. Al doilea taxi, gol, era oprit, așteptîndu-l la nici cinci metri. Plonjă prin portiera deschisă și e-majordomul lui Quentin Kelleher îi comandă să-l ducă direct la A+A.

Vehiculul intră lin în traficul rutier animat. Cînd privi în jur, zări o mașină frînînd scurt sub pod. Doi bărbați săriră afară și începură să scaneze în jur. Rînji, cînd distanța față de ei crescu. Nu-i rău pentru un gras de șaptezeci și cinci de ani.

Camera 421 era așa cum o lăsase, iar matricea de scanare îl anunță că totul era în regulă. Șchiopătă înăuntru. Acum vînătăile începuseră să-l doară serios. Cînd se așeză pe marginea saltelei de gelatină și-și scoase hainele, descoperi pielea care supura sînge. Aplică niște plastoderme și se trînti pe spate, pentru a lăsa tremurăturile să se potolească. Ceva mai tîrziu, începu să rîdă.

***

Vreme de două săptămîni nu părăsi camera. Mecanismul distribuitorului îi livră trei mese pe zi. Bău foarte multe lichide. E-majordomul lui filtră emisiunile de știri locale și intersolare, utilizînd un filtru de căutare pentru Alfa Dyson.

Zăcu în pat cîte douăzeci de ore pe zi, consumînd rații ieftine de hrană și urmărind emisiunile de divertisment de tot căcatul ale unisferei. Pachete comerciale standard de reprofilare celulară îi înveliră trunchiul și membrele, extrăgîndu-i lent grăsimea și ajustînd pliurile epidermice pentru a se potrivi siluetei sale noi, mai zvelte, și distrugîndu-i cu această ocazie majoritatea COtatuajelor. O pereche de benzi groase cu textură pieloasă îi erau atașate de fiecare picior, de ambele părți ale genunchilor. Acestea erau pachetele de difuziune profundă, care întindeau tentacule subțiri prin carnea lui, pînă ajungeau la os. Lent și destul de dureros, îi reduseră lungimea femurului și tibiei

cu cîte o jumătate de centimetru fiecare, modificîndu-i înălțimea la o valoare care era absentă din toate bazele de date criminalistice.

Ajustarea îl lăsă slăbit și iritabil, ca și cum ar fi fost în convalescență după o gripă păcătoasă. Se consolă cu succesul misiunii. Îl costase încă o sută de mii de dolari, dar Rachael Lancier cooperase cu entuziasm. În ultimele zece zile ale misiunii, toate mașinile care părăsiseră complexul dealerului purtaseră cîte o parte din comandă pe care le lăsaseră prin tot orașul, în clădiri pe care el îi plătise să le închirieze. Lucrătorii lui Rachael le introduseseră în lăzile pe care Adam le expediase cu luni în urmă. Întreaga listă se afla în drum spre Far Away, urmînd o sumedenie de trasee întortocheate. Armele aveau să ajungă în următoarele luni.

Unicul lui regret era că nu putuse vedea chipul Paulei Myo atunci cînd pricepuse dimensiunile la care fusese trasă pe sfoară. Asta aproape că merita strînsoarea legăturilor care-i fixau încheieturile.

La șaptesprezece zile după seara decisivă, Adam se îmbrăcă în bluză și pantaloni de trening largi și plecă din A+A. Un drum de douăzeci de minute cu taxiul îl aduse la gara planetară TSC. Se plimbă prin sală fără să declanșeze vreo alarmă. Mulțumit în privința aceasta, luă trenul expres către LA Galactic.

3

Puține persoane din afara cercurilor guvernamentale auziseră vreodată de Consiliul ExoProtectorat al Commonwealth-ului, care fusese înființat în primele zile ale Commonwealthului Intersolar și era una dintre grupările pentru situații neprevăzute mult îndrăgite de birocrați. Pe vremea aceea oamenii continuau să fie îngrijorați, pe bună dreptate, de posibilitatea întîlnirii cu extratereștri ostili, pe măsură ce găurile-de-vierme TSC se deschideau întruna pe noi planete tot mai îndepărtate de Pămînt. Consiliul ExoProtectorat al Commonwealth-ului primise misiunea de a examina toate speciile de extratereștri inteligenți descoperite de TSC și de a evalua nivelul de amenințare al acestora pentru societatea umană. Avînd în vedere cît de serioase puteau deveni lucrurile în caz că s-ar fi întîmplat ce era mai rău, membrii săi erau toți extrem de puternici în termeni politici. Totuși, întrucît probabilitatea unei asemenea întîlniri era foarte redusă, ei își delegau în mod invariabil sarcinile membrilor personalului. În forma aceea diluată, Consiliul continua să se întîlnească cu regularitate, anual, și să confirme cu solemnitate statu-quoul galactic. În fiecare an, delegații săi ieșeau împreună și cinau decent pe cheltuiala statului. Așa cum descoperea Commonwealth-ul, extratereștrii inteligenți erau o prezență rară în această secțiune a galaxiei.

Acum însă evenimentul Alfa Dyson schimbase totul. Nigel Sheldon nu-și putea reaminti să mai fi participat pînă atunci la o întrunire a Consiliului, deși bănuia că trebuia s-o fi făcut cînd fuseseră descoperiți Silfenii și Îngerul Înalt.

Reamintirile acelea nu făceau actualmente parte din memoria lui. În mod evident, le retrăsese în stocarea de siguranță cu cîteva reîntineriri în urmă.

Faptul că nu-și amintea în mod direct experiența putuse fi rectificat de informările pe care personalul lui i le făcuse în timpul călătoriei de pe Cressat, unde locuia împreună cu restul membrilor seniori ai familiei Sheldon. TSC îi comutase trenul privat direct prin Augusta spre gara TSC New York din Newark; de acolo era un drum scurt pînă la Grand Central.

Lui Nigel îi plăcuse întotdeauna Manhattan primăvara, după ce zăpada se topea și copacii începeau să-și arate frunzele noi, de un verde viu pe care nici un artist plastic nu reușise să-l captureze cu exactitate. Un convoi de limuzine așteptase la gara Grand Central pentru a-l purta pe el și suita lui pînă la Biroul Commonwealth-ului pentru Explorări și Dezvoltare de pe Fifth Avenue. Blocul turn era vechi de peste o sută cincizeci de ani și, cu cele 278 de etaje ale sale, nu mai era cel mai înalt din vechea metropolă insulă.

Nigel sosise devreme, înaintea celorlalți membri ai Consiliului. Membrii personalului, alarmați, îi conduseseră pe el și pe suita sa în principala sală de conferințe de la etajul 225. Nu erau obișnuiți cu asemenea delegații influente, iar asta se dovedea în pregătirile agitate pe care le făceau pentru ca totul să fie absolut perfect atunci cînd începea întrunirea. De aceea, Nigel flutură din brat la întrebările lor neliniștite și le spuse să-și vadă de treburi, deoarece avea să aștepte în liniște apariția celorlalți membri. În momentul acela, suita îl înconjură lin și protector.

Din sala de conferințe, Nigel putea să privească peste clădirile vecine către Central Park. Patina de viață verde terestră era liniștitor de strălucitoare sub soarele după-amiezii. De acum în parc aproape că nu mai exista nici un arbore extraterestru. În ultimele opt decenii, legile de protecție ale speciilor terestre native fusese aplicate cu tot mai multă severitate de Comisarii Mediului din Națiunile Federale Unite, totuși bărbatul putea întrezări

sclipitorul arbore ma-hon strălucind dominator în centrul parcului, cu fiecare frunză spiralată reflectînd lumină prismatică din suprafața sa de argint lustruit. Se afla acolo de peste trei sute de ani, fiind unul dintre cei numai opt care fuseseră vreodată transplantați cu succes de pe planeta lor natală. În ultima sută de ani fusese reclasificat ca monument al orașului, un concept despre care Nigel putea spune că-l încînta. Cînd locuitorii New York-ului erau decișii într-o privință, nici chiar blocul ecologic NFU nu-i putea determina să se răzgîndească, iar ei nu intenționau nici în ruptul capului să renunțe la prețiosul și unicul lor ma-hon.

Daniel Alster, asistentul executiv principal al lui Nigel, îi aduse o cafea pe care o bău în timp ce privea peste oraș. În minte, încerca să schițeze celelalte schimbări pe care le văzuse de-a lungul secolelor. Clădirile din Manhattan arătau mai zvelte în prezent, deși aceasta se datora în principal faptului că erau mai înalte. Exista de asemenea tendința pentru o arhitectură cu un profil mai elaborat sau artistic. Uneori funcționa splendid, așa cum era cazul goticului contemporan al blocului Stoet; dar alteori arăta banal, precum contorsionata clădire Illeva. De fapt, nu-i păsa prea mult de eșecuri; cel puțin însemnau că locul avea personalitate, spre deosebire de majoritatea lăbărțărilor urbane și plate de pe planetele colonizate.

Rafael Columbia, șeful Directoratului Intersolar Delicte Grave, fu al doilea membru al Consiliului care sosi. Nigel știa despre el, bineînțeles, cu toate că nu se întîlniseră niciodată în carne și oase.

— Mă bucur să te cunosc în sfîrșit, spuse Nigel cînd își strînseră mîinile. Numele tău apare întruna pe rapoartele diviziei noastre de securitate.

Rafael Columbia chicoti.

— Sper că într-un context favorabil.

Abia trecuse de două sute de ani, iar aspectul fizic era de pînă în șaizeci. Spre deosebire de Nigel care reîntinerea la fiecare cincisprezece ani, Rafael Columbia considera că un aspect mai matur era esențial pentru poziția lui. Vîrsta

sa aparentă îi oferea umeri lați și un trunchi ca un butoiaș, care necesita o sumedenie de exerciții pentru a rămîne în formă. Părul des și argintiu era tuns scurt și stilat, accentuînd expresia ușor acră care era fixată pe chipul plat. Sprîncenele groase și ochii verde-cenușii strălucitori îl etichetau ca membru al familiei Halgarth. Fără conexiunea aceea, nu s-ar fi calificat niciodată pentru slujba lui actuală în administrația Commonwealth-ului. Familia Halgarth întemeiase EdenBurg, una dintre cele 15Mari planete industriale, devenind astfel o Dinastie Intersolară majoră, ceea ce îi oferea aproape la fel de multă influență ca și familiei lui Nigel în interiorul Commonwealth-ului.

— Oh, da, răspunse Nigel. Delictele serioase par să se fi redus în ultima vreme — în tot cazul cele împotriva lui TSC. Trebuie să-ți mulțumesc pentru asta.

— Fac ce pot, zise Rafael. Principala sursă de necazuri o reprezintă grupurile astea Nou Naționaliste care apar mereu ca să facă neplăceri guvernelor planetare — cu cît le frustrăm mai mult, cu atît mai agresivi devin susținătorii lor loiali. Dacă nu sîntem atenți, o să ne confruntăm din nou cu un val periculos de asalturi teroriste anti-Commonwealth, ca în 2222.

— Crezi cu adevărat că se va ajunge la așa ceva?

— Sper că nu. Diplomația Internațională consideră că grupările revendică statut politic pur și simplu ca justificare pentru activitățile lor; de fapt însă sînt mai bazate pe infracțiuni decît oricare altele. Dacă ar fi așa, ar trebui să urmeze un ciclu natural și să dispară.

— Aș mulțumi cerului pentru așa ceva. Nu vreau mai să retrag porți de pe alte planete — și așa sînt destule izolate. Crezusem că unica pe care mai existau probleme reale era Far Away. Și nu am impresia că situația de acolo ar putea fi tratată vreodată.

Rafael Columbia dădu grav din cap.

— Eu cred că, în timp, pînă și Far Away poate fi civilizată. Cînd TSC va începe deschiderea spațiului de fază IV, ea va fi complet încorporată în Commonwealth.

— Sînt convins că ai dreptate, rosti Nigel pe un ton șovăitor, dar va mai trece mult pînă vom începe măcar să ne gîndim la faza IV.

Vicepreședinta Commonwealth-ului, Elaine Doy, intră în sala de conferințe, discutînd cu Thompson Burnelli, senatorul Commonwealth care prezida comisia științifică. Asistenții lor îi urmau, murmurînd discret între ei. Elaine Doy îl salută pe Nigel cu neutralitate politicoasă, grijulie să-și păstreze profesionalismul, iar el îi răspunse, păstrînd o expresie impasibilă. Femeia era politician de carieră și devotase o sută optzeci de ani cățărării, cu ghearele și cu dinții, pînă la poziția actuală. Pînă și reîntineririle ei erau astfel orientate încît s-o ajute în ascensiune; pielea își închisese treptat nuanța, pînă ajunsese la abanosul cel mai întunecat, pentru a-i sublinia etnicitatea. Pe decursul aceleiași perioade, fața ei își abandonase practic trăsăturile feminine mai atrăgătoare în favoarea unui aspect mai aspru, arătos în mod masculin. Nigel trebuia să trateze aproape constant cu genul ei de politicieni și-i disprețuia pe toți. În îndepărtata lui tinerețe idealistă, cînd construise primul generator de găuri-de-vierme, visase să-i lase pe toți politicienii pe Pămînt, permițînd noilor planete să se dezvolte în libertate completă, devenind refugii de libertate personală. Acum însă accepta dominația exercitată de ei asupra tuturor guvernelor omenești ca reprezentînd prețul unei societăți civilizate — la urma urmelor, cineva trebuia să mențină ordinea. Dar asta nu însemna că trebuia să-i placă permanentul lor comportament narcisist. În plus, o considera pe Doy unul dintre specimenele cele mai condamnabile, gata în permanență să avanseze peste cadavrele altora. Întrucît următoarele alegeri prezidențiale aveau să aibă loc peste trei ani, începuse etapa finală a campaniei ei lungă de un secol. Susținerea lui ar fi asigurat poziția femeii în Palatul Prezidențial de pe New Rio, însă Nigel nu se pronunțase deocamdată.

Thompson Burnelli era mai puțin efuziv, un bărbat cu vorbă directă, delegatul NFU al Americii de Nord în Senatul Commonwealth, calitate în care reprezenta un

conglomerat de interese vechi și puternice ale unora dintre cele mai bogate Mari Familii de pe planetă. Arăta potrivit rolului respectiv — un bărbat chipeș în costum scump de mătase gri, evident un fost sportiv în Ivy League. Aerul lui de siguranță nu ar fi putut fi obținut niciodată prin implanturi de memorie și ajustări bioneurale, ci era disponibil doar prin ereditate, iar bărbatul făcea parte în mod foarte clar dintre principalii aristocrați ai Pămîntului. Pe cînd era în colegiu, Nigel detestase genul acela de aroganță de puști bogat — în aceeași măsură în care îi detestase pe politicieni. Totuși, dacă i s-ar fi dat de ales, ar fi preferat oricînd să aibă de-a face cu cei din teapa lui Burnelli.

— Bănuiesc că trebuie să fie destul de iritant pentru tine, Nigel, rosti Thompson Burnelli cu un amuzament care se apropia mult de zeflemea.

— De ce? întrebă Nigel.

— Un contact extraterestru cu care divizia ta de explorări să n-aibă nici o legătură? Un astronom universitar de mîna a șaptea care face cea mai de seamă descoperire din ultimele două sute de ani, iar singurul lui echipament este un telescop decrepit pe care l-ai putea cumpăra probabil cu o mie de dolari din orice magazin de vechituri? Cît cheltuiește anual TSC-ul pe astronomie?

— Vreo două miliarde la ultima evaluare, răspunse Nigel obosit.

Trebuia să admită că senatorul avea dreptate. Și nu era singurul care observase asta. Mass-media din unisferă adoptase un sarcasm satisfăcut față de TSC din clipa în care Dudley Bose își anunțase descoperirea.

— Nu contează, zise Thompson Burnelli voios. Data viitoare o să aveți mai mult noroc, așa-i?

— Mulțumesc. Ce-a făcut în Cupă echipa continentului vostru?

Senatorul se încruntă.

— Ah, te referi la fotbal? Nu prea știu.

— A pierdut, este? Oricum, n-a fost decît primul din cele opt meciuri. Nu cred că suferi la fel de mult pe cît ai

face-o dacă ai fura-o la sfîrșit. Data viitoare o să aveți mai mult noroc.

Nigel surîse subțire spre spatele senatorului care se întorsese ca să-l salute pe Rafael Columbia.

Soseau și alți membri ai Consiliului și Nigel își făcu de lucru, salutîndu-i; cel puțin, mai puteau flecări despre fotbal. Crispin Goldreich, senatorul care prezida Comisia bugetară a Commonwealth-ului, Brewster Kumar, consilierul științific al Președintelui, Gabrielle Else, director al Comisiei industrie și comerț a Commonwealth-ului, senatorul Lee Ki, directorul Comitetului de politică economică pentru spațiul de fază II, și Eugene Cinzoul, Procuror-șef al Comisiei juridice a Commonwealth-ului.

Elaine Doy își ridică glasul deasupra conversațiilor.

— Cred că acum putem începe, anunță ea.

Toți priviră în jur și încuviințară din capete, apoi începură să-și caute locurile alocate. Nigel privi cu subînțeles singurul scaun gol și se așeză în stînga Vicepreședintei, care prezida ședința. Potrivit protocolului, el era al doilea om din Consiliul ExoProtectorat. Asistenții începură să se instaleze îndărătul șefilor lor.

Vicepreședinta se întoarse către șefa ei de cabinet, Patricia Kantil.

— Vrei, te rog, să apelezi IC-ul?

În clipa aceea alese să-și facă intrarea Ozzie Fernandez Isaacs. Nigel își înăbuși zîmbetul, într-atît de surprinși arătară ceilalți din jurul mesei. Nu aveau nici un motiv. Pe vremea cînd Nigel și Ozzie puseseră la punct formulele matematice care făcuseră posibile generatoarele de găuri-de-vierme fusese un adevărat excentric; pe toată durata studenției, momentele geniului pur alternaseră cu stupiditatea surferului, fiecare căutînd să fie personalitatea dominantă. Fusese o vreme cînd Nigel trecea de la a-și face griji teribile în privința zilelor pe care Ozzie le petrecea cu mințile pierdute, la a-și privi uluit prietenul care soluționa problemele pe care el le considerase de nerezolvat. Ei doi formaseră o echipă excelentă, suficient de bună pentru a comprima timpul, astfel încît Nigel să poată păși pe Marte

pentru a asista la amartizarea avionului spațial NASA. După aceea, îmblînzirea fiarei pe care o creaseră fusese treaba lui Nigel, transformarea maldărului de echipamente pentru fizica energiilor înalte, un prototip teribil de capricios, în metoda finală de transport și, în felul acela în crearea celei mai mari corporații unice pe care o cunoscuse vreodată rasa umană. Managementul, finanțele și influența politică nu-l interesau pe Ozzie. El dorea doar să ajungă acolo și să vadă ce minuni ascundea galaxia.

Explorările sale printre stelele virgine îl transformaseră într-o legendă: sălbaticul Commonwealth-ului, cel mai celebru guru al altui stil de viață; fetele, viciile vechi și minunatele noi stimulente narcotice, chimice și bioneurale, al căror pionier fusese; Lumea Ozzie, planeta U-congruentă pe care se presupunea că trăia singur într-un palat de mărimea unui oraș; deceniile petrecute ca poet-vagabond, hoinărind de la o planetă la alta pentru a fi martorul formării de noi culturi pornite de la capătul cel mai de jos al societății; sutele de copii concepuți natural; reîntineriri bizare pentru a putea petrece ani în corpuri de animale — un leu, un vultur, un delfin, un nonurs Karruk; tentativa proiectului de sintetizare a ADN-ului unui dinozaur care costase miliarde înainte de a fi furat de Barsoomiani; deținea o rețea secretă de găuri-de-vierme ce legau planetele Commonwealth-ului și pe care o putea utiliza doar el; rutinele lui de gîndire luate ca bază pentru IC. Oriunde ai fi mers în Commonwealth, localnicii ți-ar fi povestit despre ziua cînd Ozzie trecuse pe acolo (un necunoscut deghizat pe atunci, desigur) și îmbogățise viața strămoșilor lor printr-o ispravă sau alta: organizarea construirii unui pod peste un rîu periculos, transportarea unui copil bolnav la spital în mijlocul unui ciclon, prima escaladă a muntelui cel mai înalt de pe planetă, uciderea — în duel unu-la-unu — a șefului bandei locale. *Ba și preschimbarea apei în vin, dacă ar fi să dăm crezare părții tabloide a unisferei,* gîndi Nigel. Ozzie era cu certitudine un expert exact în procesul invers.

— Îmi pare rău c-am întîrziat, nenică, spuse Ozzie.

Adresă un salut prietenos Vicepreședintei și se îndreptă spre ultimul scaun gol. Trecînd prin spatele lui Nigel, îl bătu pe umăr.

— Hai noroc, Nige, nu te-am mai văzut de-un car de vreme.

— Salut, Ozzie, rosti neceremonios Nigel, ca să nu se lase mai prejos.

De fapt trecuseră șaptesprezece ani de cînd se întîlniseră în carne și oase. Ozzie ajunse în cele din urmă la scaunul lui și se trînti în el cu un suspin fericit.

— Are cineva o cafeluță? Am o mahmureală de mă termină.

Nigel făcu un semn scurt din deget și Daniel Alster îi aduse o ceașcă. Cîțiva membri ai Consiliului se străduiau să-și ascundă dezaprobarea față de atitudinea lipsită de respect a legendei. Ceea ce era, așa cum Nigel știa prea bine, exact ceea ce spera Ozzie. Existau momente cînd el considera că reîntineririle lui Ozzie erau realmente inutile; bărbatul putea fi extraordinar de juvenil fără nici un ajutor din partea revărsării hormonale a unui corp de adolescent. Însă acceptarea și adorația care îi erau acordate în general de Commonwealth trebuie să-l fi mulțumit în cele din urmă pe același tînăr afro-latin. Nici chiar în secolul al XXI-lea, atît de corect din punct de vedere politic, acele două culturi nu se amestecau niciodată — în nici un caz pe străzile din San Diego de unde provenea el. Acolo, Ozzie fusese cel care rîsese la urmă.

— Vă aflați aici într-o capacitate oficială, domnule Isaacs? întrebă Crispin Goldreich cu un vădit accent britanic din clasa de sus, care pur și simplu degaja dezaprobare.

— Normal, nenică, io-s omu' lu' TSC pentru șmecheria asta.

În cămașa lui neprotocolară verde-lămîie și pantaloni ocru de alpinist, șifonați, arăta complet nelalocul lui în jurul mesei de brokeri de putere de clasă mondială. Faptul că avea aceeași coafură mare în stil afro nu-i era de nici un folos; în peste trei secole de argumentări, rugăminți și ironii

lipsite de subtilitate, Nigel nu-l putuse convinge să se tundă altfel. Era unica modă a oamenilor care nu mai revenise sub nici o formă, totuși Ozzie continua să spere.

— Nu te uita la mine, spuse Nigel. Eu reprezint latura operativă a TSC, iar Ozzie este consilierul tehnic al acestui Consiliu.

Ozzie îi rînji larg lui Crispin Goldreich și-i făcu cu ochiul.

— Perfect, rosti Elaine Doy. Putem începe.

Marele portal mural din fața mesei învie cu o multitudine de linii portocalii și turcoaz, care se retraseră fulgerător într-un punct de fugă central, aducînd cu configurația unui vechi screen-saver.

— Bună ziua, doamnelor și domnilor, vorbi Inteligența Conștientă. Sîntem încîntați să participăm la ceea ce va fi, neîndoios, o întrunire istorică.

— Mulțumesc, răspunse Vicepreședinta. Perfect — Brewster, te rog.

Consilierul științific al Președintelui privi în jurul mesei.

— Practic nu am multe de adăugat la rapoartele de știri ale unisferei, decît să confirm că sînt reale. La solicitarea noastră, TSC a deschis o gaură-de-vierme pentru explorare în spațiul interstelar de dincolo de Tanyata și și-a utilizat propriile instrumente pentru a confirma evenimentul de învăluire.

— Echipamentele noastre sînt considerabil mai sofisticate decît telescoapele folosite de Dudley Bose, spuse Nigel și ignoră pufnetul discret dinspre Thompson Burnelli. Chiar și așa, datele brute disponibile sînt foarte puține. Întregul proces durează aproximativ două treimi de secundă. Nu credem că bariera poate fi un înveliș material, ci trebuie să fie un cîmp de forță.

— Unul care oprește complet spectrul vizual? întrebă Lee Ki.

— Chiar și doar din punctul de vedere al scării de mărime, tehnologia asta depășește cu mult orice deținem noi, zise Brewster Kumar. Blestemăția are diametrul de treizeci de unități astronomice. Nu m-aș aștepta nici măcar

să semene cu cîmpurile noastre sudate molecular sau chiar cu un cîmp cuantic.

— Există vreo teorie realistă despre ce poate fi bariera aceasta?

— Există cel puțin două duzini de teorii în orice catedră de fizică universitară din Commonwealth, dar nu asta este interesant. Interesant este ceea ce face. Este un emițător de infraroșii, iar asta înseamnă că menține sistemul solar în interior.

— Poți să explici ce înseamnă asta? îl întrebă Gabrielle Else.

— În rezumat, înseamnă că la interiorul barierei nu există o acumulare de energie. Cînd emisiile electromagnetice ale stelei ajung la barieră, o traversează sub formă de căldură. Dacă nu ar face așa, dacă bariera le-ar reține, efectul la interior ar fi asemănător celui dintr-o oală sub presiune. Noi credem că bariera radiază și vîntul solar sub formă de energie infraroșie, deși este greu de spus de la distanța aceasta.

— Cu alte cuvinte, adăugă Nigel, cine a ridicat-o în jurul Perechii Dyson continuă să trăiască liniștit la interior. Condițiile de acolo nu s-au modificat deloc față de situația anterioară.

— În felul acesta, zise Brewster Kumar, ajungem la următoarea întrebare. Barierele acestea au fost ridicate de către extratereștri care trăiesc în sistemele stelare respective sau le-au fost impuse lor? Nici una dintre situații nu ne este favorabilă.

— De ce poate fi dăunător izolaționismul pentru noi? întrebă Rafael Columbia.

— În istoria noastră, răspunse Nigel, izolaționismul este adoptat de obicei în situații ostile. O asemenea situație trebuie să fi existat la Perechea Dyson. În cazul în care barierele au fost ridicate de civilizațiile extraterestre ale acestor două sisteme stelare, trebuie să ținem seama de posibilitatea ca motivația lor să fi fost de natură defensivă. În cazul acesta, înseamnă că se apărau de o armă a dracului de puternică. Alternativa este la fel de neplăcută — că o

altă specie de extratereștri se temea atît de rău de ei, încît doreau să-i izoleze. Indiferent de variantă, s-ar putea foarte bine ca acolo să se afle două specii de extratereștri, ambele dotate cu arme și tehnologie atît de avansată față de a noastră, încît ar putea foarte bine să fie magie.

— Mersi, Sir Arthur, murmură Ozzie.

Nigel surîse spre vechiul lui prieten; se îndoia că altcineva din sală ar fi recunoscut aluzia. Toți erau prea tineri cu cel puțin un secol.

— Eu consider că greșiți atribuindu-le motivații umane, spuse Gabrielle Else. Nu s-ar putea să fie vorba pur și simplu despre un caz de tipul „opriți Universul, vreau să cobor"? La urma urmelor, Silfenii sînt destul de izolați.

— Izolați?! exclamă Rafael Columbia. S-au extins în așa măsură că nu știm nici măcar pe cîte planete s-au instalat.

— Obiectivul acestui Consiliu, rosti Vicepreședinta, este de a ține seama de scenariul cel mai defavorabil. Iar scenariul de ostilitate pe plan local este cu certitudine plauzibil.

— Apropo de Silfeni, rosti Ozzie. De ce nu-i întrebăm pur și simplu pe ei ce se-ntîmplă acolo?

— I-am întrebat, răspuns Vicepreședinta. Au zis că de fapt nu știu.

— Ce dracu', nenică, așa zic ei de toate. Întreabă-i dacă mîine va răsări soarele și-o să se scarpine-n cur și-o să te-ntrebe ce vrei să zici prin „mîine". Să dea boala-n ei de mistici puturoși, ar trebui insistat și păcăliți să ne dea un răspuns!

— Da, mulțumesc, domnule Isaacs, sînt conștientă de asta. Avem o sumedenie de experți în Silfeni și toți examinează primordial direcția aceasta de acțiune. Să sperăm că ei vor obține un răspuns mai coerent. Pînă atunci, nu putem decît să ne bazăm pe propriile noastre resurse. De aici și necesitatea acestei întruniri a Consiliului.

Ozzie îi aruncă o privire furioasă și se cuibări îmbufnat în scaun.

— Eu nu cred, spuse Lee Ki, că bariera ar fi putut să fie impusă din exterior asupra stelelor. Nu este logic. Dacă

te temi de cineva într-o asemenea măsură și deții capacitatea de a întemnița stele întregi, atunci nu ai face bariera permeabilă. Ai folosi-o ca pe acea oală de presiune despre care se amintea, sau poate chiar mai rău. Nu, eu sînt gata să pun prinsoare că are o natură defensivă. Ceva foarte periculos se îndrepta spre Perechea Dyson și ei i-au trîntit ușa în nas.

— În cazul acesta, unde este pericolul acum? întrebă Thompson Burnelli.

— Exact, încuviință Brewster Kumar.

— Nu mai există, vorbi Ozzie. Iar voi îmi păreți exagerat de paranoici.

— Ați putea să justificați afirmația? rosti Thompson Burnelli impasibil.

— Haide, nenică, Perechea Dyson e la peste o mie două sute de ani-lumină de Tanyata. Chestia asta s-a-ntîmplat pe cînd ditamai Imperiul roman stăpînea Pămîntul. Astronomia înseamnă istorie.

— A fost mai aproape de Gengis-han decît de romani, precizează Brewster Kumar. În plus, nici o cultură așa puternică și avansată ca Perechea Dyson sau ca agresorul lor nu va dispărea într-un singur mileniu. Noi n-am dispărut și n-am ajuns nici pe departe la nivelul acela de tehnologie. Nu ne putem îngropa pur și simplu capul în nisip, sperînd că totul a dispărut în anii care s-au scurs de atunci.

— Sînt de acord, zise Vicepreședinta. Far Away se găsește la numai cinci sute cincizeci de ani-lumină de Perechea Dyson și ei observă că bariera este încă intactă.

— Altă informație pe care TSC-ul n-a dat-o încă publicității, spuse Nigel. Noi ne-am utilizat gaura-de-vierme exploratorie și pentru a determina timpul de învăluire pentru Beta Dyson. Din păcate, prima noastră ipoteză s-a dovedit corectă.

Rafael Columbia deveni brusc foarte atent.

— Vrei să spui că a fost același timp?

— Da. Așa cum se vede de pe Tanyata, Perechea are o distanță liniară de separație de doi ani-lumină. Am deschis o gaură-de-vierme cu doi ani-lumină mai aproape de Beta,

de unde am făcut observația asupra învăluirii lui Alfa. Am văzut învăluirea lui Beta, care este identică cu a lui Alfa. S-au petrecut la un interval de trei minute.

— Este o măsură defensivă, rosti Eugene Cinzoul. Asta trebuie să fie. Un agresor s-a apropiat de o civilizație care popula două sisteme stelare.

— Curioasă coincidență, făcu Ozzie.

— Care anume? întrebă Vicepreședinta.

— Ceva agresiv și enorm de puternic s-a apropiat de singura civilizație din partea asta a galaxiei care era îndeajuns de evoluată tehnologic pentru a se proteja de atacator. Nu cred asta, nenică. Scara temporală galactică pur și simplu nu permite să se întîmple așa ceva. Noi coexistăm cu Silfenii doar pentru că ei există de niște milioane de ani.

Vicepreședinta privi tulburată portalul IC.

— Care este interpretarea voastră?

— Domnul Isaacs are dreptate cînd afirmă că un asemenea conflict între două puteri aproape egale este foarte improbabil, rosti IC. Noi știm cît de rar evoluează conștiința pe orice planetă purtătoare de viață. Drept urmare, civilizațiile tehnologice coexistă rareori în galaxie — deși Îngerul Înalt este un caz excepțional. Cu toate acestea, ipoteza nu poate fi exclusă doar din acest motiv. Sîntem de asemenea acord cu observația domnului Kumar — nici o civilizație capabilă de o astfel de acțiune nu va dispărea repede din galaxie.

— Ei pot evolua, vorbi iute Ozzie. Pot renunța la toate instinctele lor primitive. La urma urmelor și noi lăsăm în urmă o mulțime de căcaturi de-ale noastre.

— În același timp, spuse IC, voi generați foarte multe „căcaturi" noi. Iar toate sînt deprimant de similare vechilor voastre „căcaturi". Și nici un fel de cultură primitivă n-ar fi putut ridica barierele acestea în jurul Perechii Dyson. Din nou însă, acceptăm ipoteza. Este posibil ca mecanismul barierei să fie pur și simplu un dispozitiv străvechi care a fost lăsat în urmă pentru simplul motiv că creatorii săi au plecat într-adevăr mai departe și mai „în sus". Din datele

observate pînă în prezent pot fi făcute nenumărate speculații. Nici una dintre ele nu poate fi rafinată, atîta vreme cît datele rămîn așa puține și așa vechi.

— Ce sugerați? întrebă Vicepreședinta.

— Asta este evident, nu? Consiliul acesta a fost creat pentru a formula un răspuns la orice amenințare percepută la adresa Commonwealth-ului. Pornind de la datele disponibile curent, nu se poate da nici un răspuns coerent față de Perechea Dyson. Trebuie obținute mai multe informații. Trebuie să vizitați Perechea Dyson pentru a le constata statutul actual și motivul învăluirilor.

— Costul..., exclamă Vicepreședinta.

Aruncă iute o privire vinovată spre Nigel, care o ignoră; IC îi ușurase considerabil sarcina.

— Da, ar costa mult să ajungem la Perechea Dyson prin metode convenționale, zise el. Ar trebui să localizăm minimum șapte planete U-congruente, dispuse între Commonwealth și Perechea Dyson, iar apoi să construim pe fiecare dintre ele generatoare de găuri-de-vierme de dimensiuni comerciale. Ar dura decenii și beneficiul economic ar fi redus.

— Visteria Commonwealth-ului nu poate subvenționa TSC-ul, spuse Crispin Goldreich.

— Ați făcut-o pentru Far Away, rosti cu blîndețe Nigel. Acela a fost ultimul nostru contact cu extratereștrii.

— O stație pe Half Way! exclamă iritat senatorul. Iar atunci m-am convins că n-ar trebui să mai facem niciodată așa ceva! Far Away a fost o risipă totală de timp și eforturi.

Nigel își înfrînă impulsul de a comenta direct. Familia Halgarth avea aliați direcți dintre cei așezați în jurul mesei, pe lîngă Rafael, iar ei erau principalii beneficiar pe Far Away. Nu că ar fi existat prea multe beneficii, așa cum ei ar fi recunoscut de altfel primii.

— Aș dori să propun ceva nițel mai practic decît găuri-de-vierme consecutive, zise Nigel.

Toti din jurul mesei îl priviră anticipativ, pînă și Ozzie, ceea ce era de-a dreptul o surpriză. Expresia de interes a

Vicepreședintei se înăspri la demonstrația simplă de putere politică.

— Sînt cu totul de acord cu IC că trebuie să cunoaștem exact ce anume s-a întîmplat la Perechea Dyson, continuă Nigel. Și nu ne putem permite nici costurile, nici timpul necesar pentru a construi un lanț de găuri-de-vierme care să ne ducă acolo. De aceea, eu sugerez să construim mai bine o navă stelară.

Ideea fu întîmpinată cu cîteva surîsuri nervoase. Ozzie izbucni pur și simplu în rîs.

— Te referi la o navă superluminică? întrebă Brewster Kumar. În glasul lui se percepea o atîtare evidentă. Putem într-adevăr reuși așa ceva?

— Bineînțeles. Este o adaptare relativ simplă a actualului nostru sistem de generare a găurii-de-vierme; în locul unei găuri-de-vierme stabilă, fixă, prin care să călătorim, acesta va produce o gaură-de-vierme permanent mișcătoare în interiorul căreia să călătorim.

— Nenică! exclamă Ozzie. Minunat! Io-te, bă, cadeții spațiali cîștigă pînă la urmă. Gata — să apăsăm butonul roșu și ne luăm zborul în hiperspațiu!

— Nu-i hiperspațiu, răspunse Nigel nițel prea repede. Aceea nu este decît o denumire de-a tabloidelor pentru o funcție foarte complexă de manipulare a energiei și tu o știi prea bine.

— Hiperspațiu, repetă Ozzie încîntat. Chestia pentru evitarea căreia ne construim găurile-de-vierme.

— Cu excepția unor cazuri de felul acesta, cînd este perfect logic, spuse Nigel. Probabil că am putea construi nava aceasta în mai puțin de un an. O echipă de experți în explorări poate să meargă acolo, să privească în jur și să ne spună ce se-ntîmplă. Rapid și ieftin

— Ieftin? repetă Crispin Goldreich.

— Relativ, da.

Propunerea pentru nava stelară aștepta cuminte de peste un secol în fișierele personale ale lui Nigel. Fusese dintotdeauna un exercitiu de autoamăgire la care nu reu-

șise dintotdeauna să renunțe. Nu-și uitase niciodată în mod complet (și nici nu-și șterse) sentimentul de admirație cînd privise pe Eagle II apărînd grațios deasupra orizontului marțian pentru a amartiza pe Arabia Terra. Exista ceva nobil în vehiculele spațiale care călătoreau prin vidul vast și ostil, purtînd cu ele vîrful spiritului uman, tot ce era bun și meritoriu în rasă. Și probabil că el era ultimul om în viață care își amintea asta. Ba nu, se corectă în gînd, nu ultimul.

— Corporația TSC și Trezoreria Augusta sînt pregătite să finanțeze pînă la treizeci la sută din costurile hardware.

— Contra exclusivității, rosti caustic Thompson Burnelli.

Nigel îi zîmbi moale.

— Cred că precedentul a fost stabilit în decursul aventurii Far Away.

— Perfect, interveni Vicepreședinta. Dacă nu există alternativă, vom trece la votarea propunerii.

Nimeni nu votă contra, dar Nigel știuse asta din capul locului; pînă și Burnelli ridică brațul în semn de aprobare. Consiliul ExoProtectorat era în esență o ștampilă pentru strategia de explorare și contact a TSC. Cu binecuvîntarea lui Nigel, TSC începuse cu trei zile în urmă proiectarea practică a navei stelare. Mai rămîneau doar miile de detalii interminabile ale proiectului, finanțarea și managementul său. Detalii care aveau să fie delegate în jos, la reprezentanții lor. Întrunirea aceasta stabilea doar politica generală.

— Așadar, vei fi căpitanul misiunii? întrebă Rafael Columbia, cînd se ridicară să plece.

— Nu, răspunse Nigel. Oricît mi-ar plăcea de mult, poziția respectivă necesită o sumedenie de calități și experiență pe care eu pur și simplu nu le dețin, nici chiar zăcînd în stocarea de siguranță a clinicii mele de reîntinerire. Cunosc însă un bărbat care le deține.

***

Oaktier era o planetă din spațiul de fază I, colonizată în 2089. Longevitatea ei produsese o economie de primă clasă, care funcționa perfect, asociată unei moșteniri culturale bogate și impresionante. Zgîrie-norii din cristal și piramidele-condominiu care formau centrul capitalei, Darklake City, anunțau lucrul acesta în mod destul de evident pentru orice observator care sosea prima dată la gara planetară TSC dinspre Seattle.

Majoritatea coloniștilor inițiali veniseră din Canada și Hong Kong, iar lor li se adăugase o proporție însemnată a rezidenților din Seattle. În felul acesta, influențele erau memorabil de variate, cu tendințe ultramoderne instalate confortabil alături de tradiții vechi întreținute cu grijă. Mulțumită rădăcinilor acelora, corectitudinea și munca susținută se infiltraseră de-a lungul secolelor în genomul populației. Ca națiune, înfloriseră și se extinseseră; la două sute patruzeci de ani după colonizare, populația depășise un miliard și un sfert și se întindea pe opt continente. Vasta majoritate muncea sîrguincios și trăia bine.

Cu moștenirea Seattle atîrnînd probabil în balanță la luarea deciziei, Darklake City fusese amplasat într-o zonă deluroasă din regiunea subtropicală. Cu pantele ei de sol mănos, căldura constantă și apa abundentă a rîurilor și lacurilor, zona era ideală pentru cultivarea cafelei. Țărmul lacului care forma marginea sud-estică a orașului se întindea acum pe treizeci și cinci de kilometri, încorporînd porturi, parcuri publice, blocuri cu apartamente scumpe, șantiere navale, stațiuni de relaxare și docuri comerciale. Seara era un curcubeu țipător de neoane colorate, cînd reclamele holografice se ridicau deasupra străzilor aidoma unor nori de furtună luminescenți, în timp ce clădirile concurau între ele pentru a-și pune în valoare trăsăturile în energie fotonică pură. Baruri, restaurante și cluburi foloseau muzică, spectacole live și emițători semilegali de fiori de plăcere pentru a-i atrage pe petrecăreți de pe stradă.

Cu vreo patruzeci de ani înainte ca Dudley Bose să fi făcut celebra lui descoperire, în seara în care avea să fie ucisă, Tara Jennifer Shaheef putea vedea totul întin-

zîndu-se înaintea ei de pe balconul apartamentului de la nivelul 25 din centrul orașului. Linia țărmului era ca marginea scînteietoare a galaxiei, dispărînd în bezna completă de mai departe. Acolo sfîrșeau viața și civilizația. Nu existau decît niște vapoare sclipitoare de croazieră, care lunecau peste apele adînci aidoma unor nori de stele rătăcitori pierduți în noapte.

O briză blîndă de vară îi răvășește părul și rochia cînd se rezemă de balustrada balconului. În văzduh se simțea o mireasmă dulce de muguri, de care se bucură cînd o trase adînc în piept. Oaktier interzisese de multă vreme motoarele cu ardere internă și centralele energetice cu combustibili fosili de pe planetă; politicienii locali se lăudau că atmosfera era mai curată decît a Pămîntului. Așa că Tara inspiră mulțumită. Nu se auzea nici un zgomot. La înălțimea aceasta, femeia era izolată de zumzetul grav al vehiculelor electrice de pe străzi, iar țărmul animat aflat la trei kilometri distanță era prea îndepărtat ca să-și facă auzit vacarmul.

Dacă întorcea capul la stînga, putea să vadă grila sclipitoare a luminilor orașului întinzîndu-se pe poalele dealurilor. O lumină slabă proiectată de secera albastru-cenușie a lunii joase a lui Oaktier era doar atît de puternică încît să dezvăluie munții care formau un zid scund peste cerul nopții. În timpul zilei, liniile lungi ale teraselor cu tufe de cafea erau perfect vizibile pe coaste. Conacele albe de pe plantații, cuibărite în pîlcuri luxuriante de arbori, erau ușor retrase față de drumurile înguste ce șerpuiau în munți.

Cu două reîntineriri în urmă, trăise acolo, departe de existența urbană mai frenetică. Uneori visa să se reîntoarcă în ținutul rural pentru o existență mai liniștită, mai lentă. O existență departe de Morton, soțul ei energic și determinat. După alte două reîntineriri probabil că avea s-o facă, doar pentru a-și reîncărca bateriile. Dar nu încă, deocamdată se mai bucura de fluxul rapid al vieții.

Reveni în apartament și ușile balconului glisară, închizîndu-se în urma ei. Picioarele desculțe lipăiră silențios

pe podeaua dură din lemn de tec a sufrageriei, în drumul spre baie.

În subsolul turnului de apartamente, ucigașul ei intră în incinta energetică utilitară. Îndepărtă capacul unei cutii cu matrice pentru managementul clădirii și scoase din buzunar o matrice palmară. Unitatea derulă o bucată de fibră optică terminată printr-un v-jac standard, pe care-l introduse în duza de întreținere expusă a cutiei. Cîteva programe noi fură descărcate și se agățară prompt de software-ul existent. După ce termină, bărbatul trase v-jacul afară și montă capacul, utilizînd instrumentul corect de încuiere.

Baia Tarei Jennifer Shaheef era decorată pe podea și pereți cu plăci mari maronii de marmură, în timp ce plafonul era o singură și uriașă oglindă. Pe perimetrul băii, lumini indirecte proiectau o lumină caldă, roz-trandafirie, care pîlpîia, imitînd lumînările. Cada în sine era afundată în podea și suficient de mare pentru două persoane; Tara o umplu pînă sus și turnă mai multe săruri. Cînd intră în cadă, duzele transversale se activară, agitînd apa și mișcînd-o pe lîngă pielea ei. Femeia se așeză pe scaunul modelat și-și rezemă ceafa pe pernă. E-majordomul apelă muzică de la matricea locuinței. Ascultă melodia într-o semimoțăială plăcută.

Morton plecase pentru o săptămînă la Talansee, de cealaltă parte a planetei, participînd la o conferință cu un grup de constructori imobiliari cu care încerca să negocieze o afacere. AquaState, compania pe care o înființaseră cei doi soți, producea frunze semiorganice extractoare de umiditate care produceau apă pentru locuințele izolate și începuse în sfîrșit să aibă succes. Morton dorea să profite de succesul lor aflat în creștere, avansînd compania la cotație publică, ceea ce ar fi adus un volum uriaș de bani pentru extindere ulterioară. Totuși devotamentul lui față de muncă însemna că vreme de șapte zile întregi Tara nu trebuia să ofere explicații despre unde fusese ori ce făcuse. Își putea petrece tot timpul cu Wyobie Cotal, tînărul destul de plăcut pe care și-l agățase. Își dorea asta în primul rînd

pentru ceea ce-i făcea în pat, dar se și plimbau împreună prin oraș și se bucurau de locurile și evenimentele de aici. De aceea relația lor era atît de specială. Wyobie era atent față de toate aspectele pe care Morton fie că le ignora, fie că le uita pur și simplu în eterna lui obsesie de avansare a companiei. Aceste șapte zile aveau să fie o schimbare cu adevărat minunată, Tara era hotărîtă în privința asta. Și poate că apoi... La urma urmelor, ei fuseseră căsătoriți treisprezece ani. Ce mai voia Morton? În cele din urmă, toate căsătoriile se răsuflau. Vă strîngeați pur și simplu mîinile și treceați mai departe.

Ucigașul ei traversă recepția de la parter și e-majordomul lui ceru unui lift să-l ducă la nivelul 25. În vreme ce aștepta, se așeză dedesubtul discretului senzor de securitate de deasupra ușilor. Nu-i păsa. La urma urmelor, nu purta chipul lui.

Tara încă reflecta ce anume să poarte în seara aceea, cînd pătrunzătorul cor orchestral dispăru brusc. Luminile din baie se stinseră. Jeturile de masaj se opriră. Femeia deschise ochii iritată. O enerva teribil o pană de curent. Crezuse că apartamentul ar fi trebuit să fie imun față de așa ceva. În tot cazul, un asemenea eveniment nu se mai întîmplase pînă atunci.

După cîteva secunde, luminile tot nu se aprinseseră. Îi ceru e-majordomului să interogheze matricea locuinței despre ce se întîmplase. Fu anunțată că nu putea obține un răspuns; nimic nu părea să funcționeze. Acum ea se încruntă neliniștită. Așa ceva nu se putea întîmpla pur și simplu, exact pentru așa ceva existau sisteme de rezervă și duplicate.

Tara mai așteptă puțin. Baia era un loc foarte liniștit și dorea ca pielea să-i fie perfectă pentru iubitul ei în seara aceea. Însă indiferent cît de mult și-o dorea și cît blestemă, lumina nu reveni. Pînă la urmă, se ridică și ieși din cadă și abia atunci își dădu seama cît de întunecat era de fapt apartamentul. Nici măcar nu-și putea zări palmele dacă le ridica în fața ochilor. Folosind iritarea pentru a acoperi orice sîmbure de tulburare autentică, decise să nu bîjbîie

după un prosop. În loc de așa ceva, înaintă grijuliu și ieși pe coridor. Cel puțin acolo există o geană de lumină dinspre arcada largă care făcea legătura cu sufrageria.

Tara se grăbi să intre în încăperea mai mare, doar vag îngrijorată de efectul picioarelor ei ude leoarcă asupra pardoselii din lemn. Lumina orașului se revărsa prin ferestrele balconului, conferind odăii o perspectivă întunecată, monocromă. Buzele femeii se înăspriră nemulțumite, cînd se uită afară la luminile pîlpîitoare. Acesta părea să fie unicul apartament care suferea.

Ceva se mișcă pe coridor. Masiv. Silențios. Se întoarse.

— Ce...

Ucigașul trase un impuls de blocaj nervos din pistolul făcut la comandă. Pentru o secundă, toți mușchii din corpul Tarei înțepeniră. Impulsul supraîncărcă majoritatea conexiunilor neurale din creier, făcînd moartea instantanee. Femeia nu simți absolut nimic. Mușchii i se destinseră și cadavrul se prăbuși pe podea.

Bărbatul se apropie de ea și rămase o clipă privind în jos. După aceea scoase un EMpulser și-l lipi de ceafa ei, acolo unde afla inserția memocelulei. Gadgetul se descărcă. Îl mai declanșă de trei ori, asigurîndu-se că inserția va fi distrusă în mod irevocabil. Indiferent cît de bun ar fi fost corpul clonat pe care i l-ar fi produs procedura de reviere, ultima secțiune din viața Tarei Jennifer Shaheef era acum pierdută pe vecie.

E-majordomul ucigașului expedie o instrucțiune către matricea apartamentului, care reaprinse luminile. El se așeză în sofaua cea mare, cu fața spre ușă, și așteptă.

Wyobie Cotal sosi după patruzeci și șase de minute. Pe chipul tînărului aflat la prima viață flutura un surîs oarecum îngîmfat și anticipator cînd intră în sufragerie, care se preschimbă într-o expresie de șoc total atunci cînd zări cadavrul gol de pe podea. De abia văzu bărbatul de pe sofaua din fața lui înainte ca pistolul de blocaj nervos să tragă iarăși.

Ucigașul repetă procedura cu EMpulserul, ștergînd din inserția memocelulei memoriile duplicate stocate cu grijă

ale ultimelor luni din viața lui Wyobie Cotal. Trecu după aceea în dormitorul secundar și scoase din debaraua de depozitare trei valize mari și un geamantan imens. Pînă ce le aduse în dormitorul principal, trei mese-robot sosiseră de la postul de livrare al turnului, aducînd mai multe cutii de plastic.

Începu prin a înghesui corpurile în cele două cutii mai mari, pe care le sigilă. Petrecu următoarele două ore și jumătate culegînd toate obiectele Tarei din apartament, umplînd treptat și celelalte cutii. Hainele ei intrară în valize și geamantan.

După ce termină, mesele-robot încărcară din nou cutiile și le transportară cu liftul de serviciu pînă la postul de livrare, unde așteptau două camioane închiriate. Cutiile care conțineau trupurile intrară într-un camion, iar toate celelalte obiecte fură încărcate în al doilea.

La etaj, ucigașul goli cada, apoi comandă cameribotelor să curețe apartamentul clasa întîi. Lăsă micuțele mașinării trebăluind, frecînd podelele și pereții de murdărie și praf, și stinse grijuliu luminile cînd ieși.

4

Așa că se afla aici, în deprimantele ore ale zorilor, strîns fixată în cockpitul mic al unui hiperplanor care era ancorat de fundul pietros și sterp al canionului Străjerul, așteptînd ca furtuna să sosească cu vînturile de peste două sute de kilometri pe oră. La vîrsta ei, și ținînd seama de averea familiei pe care o moștenea, probabil că Justine Burnelli ar fi putut face multe lucruri mai bune. Majoritatea celor la care se putea gîndi în clipele acelea implicau paturi cu cearșafuri de mătase (preferabil împărțite cu un bărbat), băi în centre balneare, restaurante foarte scumpe, ori cluburi de noapte plușate. Însă singurele luxuri aflate pe o rază de o mie cinci sute de kilometri se îndepărtau de ea cu cea mai mare viteză pe care o puteau obține echipajele rulotelor ce goneau peste terenul acesta nenorocit. Și totul se datora Estellei Fenton, cea mai recentă cea mai bună prietenă a ei.

Se întîlniseră în salonul de zi al exclusivistei clinici de reîntinerire din Washington pe care ea o folosea de fiecare dată; amîndouă abia ieșiseră din cuve și urmau fizioterapie, hidroterapie, masaj și aromaterapie cu plante, cîteva din remediile folosite pentru a readuce puțină viață în membrele și mușchii care nu fuseseră folosite de paisprezece luni. Se mișcau ca niște geriatrice din vechime, o ironie a sorții accentuată de corpurile lor aparent adolescentine.

Toți cei din salon zăceau în fotoliile adînci cu perne gelatinoase și priveau afară, la parcul împădurit dinapoia ferestrelor uriașe. Foarte puțini își foloseau matricele palmare ca să lucreze, citind pe ecran sau vorbind cu progra-

mele. Nici unul dintre ei nu păstrase capacitatea de a interfața direct cu cibersfera. În timpul procesului de reîntinerire, corpurile le fuseseră complet curățate de majoritatea inserțiilor, de tipul procesoarelor și COtatuajelor, și încă nu le primiseră pe cele noi. Estella fusese adusă în salonul larg și luminos de către două infirmiere, fiecare susținînd-o de cîte un braț pe tînăra roșcată superbă care se clătina nesigură între ele. Se prăbușise în fotoliu cu un suspin grațios.

— Ne întoarcem la ora trei pentru hidroședință, spusese o infirmieră.

— Mulțumesc tare mult, răspunsese Estella cu un surîs forțat care dispăruse de îndată ce infirmierele părăsiră salonul. Fir-ar al dracului!

— Abia ieșită? întrebase Justine.

— De două zile.

— Eu am ieșit de trei.

— Dumnezeule! Încă zece zile ca asta.

— Totuși, merită, zisese Justine și ridicase ziarecranul pe care-l citea; continua să ruleze prin articolele și imaginile revistei de modă pe care o accesase. De zece ani n-am mai putut purta nimic așa de grozav.

Cu toate că multe dintre prietenele ei efectuau reîntinerirea cu religiozitate la fiecare douăzeci de ani (sau mai puțin), Justine aștepta de obicei pînă ce vîrsta corpului ei era de cincizeci de ani înainte de a parcurge întregul proces. Și orgoliul avea o limită.

— Eu nu-s nici măcar la stadiul la care să mă pot gîndi la haine, răspunsese Estella și-și trecuse o mînă prin părul ciufulit, lung peste tot de cinci centimetri și semănînd cu o bonetă. Mai întîi trebuie s-arăt ca lumea. Și detest să am părul așa scurt. De obicei îl port lung pînă la talie și întotdeauna e nevoie de doi ani pînă s-ajungă la lungimea aia, se plînsese ea.

— Cred că arată frumos.

— N-am probleme cu prinsul bărbaților. Se uitase în jurul salonului. Doamne, în clipa asta nici de așa ceva n-am chef...

Clinica era strict unisex, deși asta nu-i oprea întotdeauna pe clienții care se apropiau de sfîrșitul perioadei de terapie să se dedea unor activități sexuale ilegale în camere. Nu era doar aspectul tinereții pe care-l revendicau după reîntinerire, ci și noile corpuri adolescentine care clocoteau de hormoni și vitalitate. Sexul ocupa locul întîi între prioritățile aproape tuturor la părăsirea unei clinici de reîntinerire și tindea să-și păstreze poziția aceea destul de mult timp.

Justine zîmbise larg.

— N-o să treacă mult. O să te repezi cu viteză maximă spre cea mai apropiată Lume a Tăcerii.

— Am mai fost acolo de vreo sută de ori. Asta nu-nseamnă că n-o să fac o escală pe drum, dar pentru ocazia asta am plănuit ceva mai interesant.

— Da? Ce anume?

***

Se dovedise a fi vorba despre un safari de două luni pe Far Away. Justine respinsese aproape imediat ideea de a i se alătura, însă cu cît Estella vorbise mai mult despre asta — și vorbise foarte puțin despre altceva — , cu atît începuse să i se fixeze în minte.

La urma urmelor, Far Away era singura planetă cu adevărat „sălbatică" din Commonwealth, unde strînsoarea civilizației asupra locuitorilor era destul de slabă. Era greu și scump de ajuns acolo, clima și mediul erau ciudate, iar enigmatica navă extraterestră *Marie Celeste* îi nedumerea pe cercetători la fel de mult pe cît o făcuse în ziua descoperirii ei. Lor li se adăuga cea mai faimoasă provocare geologică, Marea Triadă — cei mai mari trei vulcani din galaxia cunoscută, dispuși într-un triunghi strîns.

Hiperplanorul Justinei fusese ancorat imediat după deschiderea largă a canionului, astfel că botul său era îndreptat spre est, ceea ce însemna că muntele Zeus era în stînga femeii. În timpul zilei, cînd echipa de la sol îi punea la punct aparatul, nu putuse distinge din colosul acela decît panta sa stîncoasă inferioară, care forma o latură

a uriașului canion în formă de pîlnie. Vîrful de tip crater nu putea fi distins niciodată de la bază, întrucît era înalt de șaptesprezece kilometri.

În dreapta ei se afla muntele Titan, în momentul respectiv unicul vulcan curent activ dintre cei trei, cu buza craterului înălțîndu-se în afara atmosferei, la altitudinea de douăzeci și trei de kilometri. Uneori, noaptea, dacă erupția era deosebit de violentă, corona roz-aurie care tremura deasupra lavei strălucitoare putea fi zărită tocmai din pampasul sudic, ca și cum o stea pitică roșie tocmai ar fi coborît dincolo de orizont. Iar drept în fața ei, formînd sfîrșitul imposibil de masiv și brusc al canionului, era muntele Hercule. Măsurînd 711 kilometri la bază, vulcanul era aproximativ conic, cu vîrful cu două caldeire gemene ajungînd la treizeci și doi de kilometri deasupra nivelului mării, cu mult peste troposfera lui Far Away. Din fericire, geologii îl clasificaseră ca semiactiv; nu erupsese niciodată în cei o sută optzeci de ani de cînd începuse colonizarea umană, deși produsese cîteva zguduituri spectaculoase în acest răstimp.

Faptul că vulcanismul putea produce asemenea forme gigantice pe o planetă mică precum Far Away reprezenta o enigmă minunată pentru Justine. Desigur, studiase articole științifice despre subiectul respectiv și știa că numai gravitația de 40% standard permitea existența unui munte atît de uriaș ca Hercule — pe o planetă cu gravitație normală de tip terestru acesta s-ar fi prăbușit sub propria sa greutate. Iar absența plăcilor tectonice însemna că lava continua pur și simplu să se îngrămădească în același loc, eon după eon.

Totuși nici una dintre datele acelea științifice, seci, n-o puteau distrage de la peisajul monstruos pe care venise să-l cunoască. Puterea și forțele adunate în jurul ei erau primare, vitalitatea unei planete vizibilă în mod imediat ca nicăieri altundeva, iar Justine stătea în micuța și jalnica ei mașinărie, într-o încercase nesăbuită de a îmblînzi puterea aceea, de a o sili s-o asculte.

Mîinile îi tremurau ușor în combinezonul de zbor cînd se ivi primul semn al zorilor, cu o dungă de cer gri ca ar-

dezia materializîndu-se sus deasupra capătului canionului. O blestemă pe nenorocita de Estella Fenton pentru ceea ce vedea. Nervii nu i se calmau cîtuși de puțin știind că prietena ei se găsea într-un hiperplanor similar, legat de stîncă la doi kilometri mai departe, holbîndu-se la aceleași țancuri de piatră neospitaliere.

— Începe, spuse cineva în radio.

Pe Far Away nu exista cibersferă; de fapt, în exteriorul lui Armstrong City și a orașelor mai mari nu existau deloc comunicații moderne. Acum o sută de ani, existaseră cîțiva sateliți care asigurau o oarecare acoperire pentru zona rurală și ocean, dar Păzitorii Individualității îl doborîseră pe ultimul cu mult timp în urmă. În prezent nu dispuneau decît de comunicarea simplă prin unde radio, iar ionosfera turbulentă a lui Far Away nu oferea multă susținere în privința asta.

— Aici se simte ceva mișcare. Vîntul se întețește.

Justine se uită prin capota transparentă, dură, a cockpitului, dar nu putu să vadă absolut nimic mișcîndu-se pe stînca goală de sub ea. Nici nu avea ce să se miște. Furtunile care se năpusteau dinspre oceanul Hondu spre vest erau canalizate și strivite de Zeus și Titan, pentru a vui prin acest canion dintre ei. Cu ere geologice în urmă, locul fusese curățat de orice fărîmă de sol sau pietricică liberă.

— Derrick? întrebă Justine. Mă poți auzi?

Nu primi ca răspuns decît un bîzîit fluctuant de electricitate statică, pe măsură ce zorile revărsau o lumină slabă în canion.

— Derrick?

Caravana de camioane, vehicule 4x4 și rulote trebuia să fie departe de acum, recunoscu ea cu o grimasă; dincolo de poalele lui Zeus și adăpostită de furtuna dimineții în vreo rîpă adîncă. Toți piloții dementi de hiperplanoare rămăseseră pe cont propriu. Nu exista nici o cale de scăpare.

Cumva, partea aceasta nu fusese amintită în reclamele elegante și ședințele de informare, intense și liniștitoare. N-o inclusese nici chiar implantul de memorie cu antrenament de pilot. Justine aștepta lipsită de ajutor, iar

vîntul dinspre ocean creștea de la nivelul unei brize domoale la cel al unui uragan nebun. Aștepta, incapabilă să facă altceva. Aștepta și privea. Aștepta și se îngrijora. Aștepta, iar spaima se ițea dintr-un locșor primordial, adînc în creier, crescînd și tot crescînd.

— Cum merge, scumpo? întrebă Estella.

— Grozav. (Nenorocito!) Totuși, sînt nițel agitată.

— Agitată? Băftoasă ce ești, eu sînt speriată de fac pe mine.

Justine îi comandă e-majordomului să verifice din nou procedurile cockpitului și sistemele hiperplanorului. În ciuda capacității limitate a matricei de la bord, e-majordomul producea o interfață de comandă perfectă. Verificarea sa fu instantanee; iconuri translucide pîlpîiră în interiorul vederii virtuale a femeii — totul era pregătit și perfect funcțional.

— Mai amintește-mi de ce am dorit să fac asta.

— Fiindcă bate de departe micul dejun servit la pat, zise Estella.

— Într-un hotel de cinci stele...

— Pe o insulă din Caraibe, cu verandă spre mare...

— Unde delfinii se joacă în apă...

Afară se luminase considerabil și Justine putu, în sfîrșit, să zărească niște fuioare subțiri de nisip plutind pe lîngă hiperplanor. Probabil că au fost aduse tocmai de pe coastă, gîndi ea. Comută radarul meteo pe ecranul principal al consolei și studie petele de culori vii care se năpusteau și loveau între ele. Furtuna pornise în mod clar; panglicile stacojii care reprezentau aerul dens de mare viteză supurau peste ecran ca o rană proaspătă, care se extindea întruna.

Cumva, era mulțumită că furtuna venea dinspre vest, furișîndu-se dinapoia ei. Asta însemna că nu putea să privească norii ca niște nicovale ce devorau cerul. Și așa era destul de speriată. Nici chiar acum nu era sigură că va zbura. Exista opțiunea de a rămîne pe loc; hiperplanorul era actualmente configurat în forma unui trabuc gros și neted, cu mugurii aripilor pitiți sub fuzelajul principal; Justine putea pur și simplu să mențină cablurile de anco-

rare și să lase vînturile să urle pe lîngă ea pînă se termina totul. I se spusese că mulți procedaseră în felul acela, răzgîndindu-se în ultima clipă. În momentul acesta, în toiul anotimpului anual de furtuni, vijelia avea în medie nevoie de cinci ore pînă s-o depășească.

În douăzeci de minute, vîntul era îndeajuns de puternic pentru a începe să scuture hiperplanorul. Dacă mai exista nisip, femeia nu-l mai putea zări. Valuri roșii se revărsau necontenit peste ecranul radarului meteo.

— Mai ești acolo? întrebă Estella.

— Da.

— De-acum nu mai e mult.

— Mda... Pe radarul tău apar aceleași date? Unii dintre curenții ăia au deja peste o sută cincizeci de kilometri pe oră.

Cifrele digitale ale vitezei vîntului se înceţoșaseră, într-atît de repede se schimbau, crescînd mereu. La rata respectivă, focarul furtunii avea să ajungă deasupra lor în patruzeci–cincizeci de minute și acelea erau vînturile pe care le dorea ea. Dacă decola în clipa acesta, hiperplanorul ar fi fost pur și simplu izbit în baza muntelui Hercule.

Frecvența radio părea plină de glume proaste și bravură agresivă. Justine nu participă cu nimic, deși ascultîndu-le simțea un soi de liniștire ciudată. O ajuta să țină la depărtare senzația de izolare.

Norii goneau furioși pe cer, coborînd treptat. Ocultau soarele care răsărea, reducînd lumina la nivelul unui crepuscul mohorît, cu toate că Justine putea încă să zărească perdelele dilatate ale ploii năvălind în depărtare. Piatra din jurul hiperplanorului începu să lucească de o peliculă subțire de apă.

— Vîntul a ajuns la o sută șaizeci, anunță Estella și glasul ei amesteca spaima cu anticiparea. Mă pregătesc să-i dau drumul. Ne vedem de partea cealaltă, scumpo!

— O să fiu acolo! strigă Justine.

Fuzelajul se scutura violent acum, producînd un zbîrnîit permanent și sonor; pînă și urletul vîntului pătrundea în cockpitul bine izolat. Display-urile de pe consola din fața

ei erau un talmeș-balmeș din cauza liniilor de culoare tremurătoare, instabile, complet nefocalizate, și trebuia să se bazeze exclusiv pe informațiile elementare din vederea virtuală. Afară, ceața sură era o constantă, eliminînd orice imagine a cerului sau a pereților canionului.

Apoi sosi momentul. Pe solul canionului, vînturile depășiseră o sută șaizeci de kilometri pe oră. Radarul ei arăta că frontul furtunii clocotea în sus pe muntele Hercule, în fața ei, și acela era factorul esențial. Vînturile trebuiau să fie acolo pentru a o purta pe o distanță foarte, foarte lungă. Fără ele, ar fi fost un drum scurt cu un final extrem de abrupt.

Justine coborî palmele pe i-punctele consolei și strînse degetele în jurul manșelor; plasticul pliabil se ridică în jurul lor, asigurîndu-le pentru un zbor care se anunța turbulent. COtatuajele de pe încheieturi completară legătura dintre i-puncte și principalele ei fascicule de fibre nervoase, interfațînd-o direct cu matricea de bord. În interiorul vederii virtuale apărură mîini virtuale. Personalizarea ei le oferise degete lungi și subțiri cu unghii verzi și inele de neon albastru strălucitor pe toate degetele. Un joystick se materializă printre iconuri și Justine își deplasă mîna virtuală pentru a-l prinde. Cealaltă mînă porni să apese iconuri, inițiind o ultimă verificare a sistemelor. Totul ardea verde și femeia comandă matricei de bord să deplieze aripile.

Mugurii de plastic pliabil se dilatară și se alungiră, devenind aripi delta mici și groase. Zumzetul spori brusc, cînd ele prinseră vîntul. Cablurile de ancorare erau încordate aproape de limita lor de toleranță. Justine se rugă ca țărușii de ancorare din titan ranforsat cu carbon, introduși la o adîncime de cincizeci de metri în stînca goală de către echipa de susținere, să reziste în următoarele cîteva minute.

Un drăcușor din mintea ei insistă: *Ultima șansă de a rămîne pe loc și a supraviețui.*

Justine mișcă mîna virtuală și comută iconul de ancorare prova. Piedicile se deschiseră și ea fu zguduită imediat și violent dintr-o parte în alta, atunci cînd hiperplanorul își bălăngăni coada. În ajutorul ei sosi un răspuns

instinctiv din memoria implantată. Răsuci joystick-ul și aripile se îndoiră în jos cîteva grade. O atingere a iconului de ancorare pupa și cele două cabluri se extinseră. Hiperplanorul se ridică douăzeci de metri în văzduh, continuînd să vibreze frenetic, ca și cum ar fi fost disperat să scape de ultimele frîne. Justine stopă extensia ancorării și începu să-și testeze suprafețele de comandă. Spatele hiperplanorului fu rapid comutat într-o aripioară stabilizator verticală. Aripile se mai extinseră puțin, înclinîndu-se pentru a spori portanța. În sfîrșit, după ce se ridicase, înspăimîntătoarea vibrație zumzăitoare se diminuă — deși nu dispăru niciodată pe deplin. Acum femeia trebuia să suporte numai mugetul teribil al vîntului care accelera spre două sute de kilometri pe oră.

În momentul acela, hiperplanorul nu era cu nimic mai mult decît un zmeu uriaș. Cu foarte multă grijă, Justine începu să extindă și mai mult cablurile pupa, care se derulară în spatele ei și hiperplanorul sui voios, depărtîndu-se de sol. După două minute de extindere precaută, ajunsese la o sută de metri înălțime. Solul nu era vizibil și Justine era în mod vag recunoscătoare pentru asta. Zdrențe de ceață goneau pe lîngă ea atît de iute încît o împiedicau să zărească ceva dincolo de douăzeci–treizeci de metri. Picăturile de ploaie care loveau transparența cockpitului zburau imediat, curățate fără urmă de viteza incredibilă a aerului. Flexionînd întruna aripile pentru a compensa turbulența, femeia reîncepu extinderea cablurilor.

La douăzeci și cinci de minute după ce părăsise solul, se găsea la 1400 de metri altitudine. Era o ascensiune precaută, însă cele două cabluri de ancorare vibrau cu o armonică ce-i clănțănea dinții. Justine configură hiperplanorul din plastic pliabil pentru planare. Aripile se întinseră în exterior, atingînd anvergura completă de o sută zece metri și în același timp se curbară în semilună; de deasupra, hiperplanorul semăna cu un iatagan gigantic, cu proeminența cockpitului ridicîndu-se la jumătate. În spatele Justinei, fuzelajul pupa se întinse pe verticală, devenind un stabilizator triunghiular masiv, ale cărui vîrfuri

zvîcneau în mișcări subliminale pentru a menține aparatul perfect aliniat în curentul de aer.

Ajunse la 1500 de metri altitudine. Aripile se curbau fracționar pe lungime, opunînd vîntului profilul cel mai eficient pentru capturare. Privind valorile de pe ecranul consolei, Justinei nu-i veni să creadă efortul la care erau supuse cablurile de ancorare — se depășise aproape complet coeficientul de siguranță.

Trase adînc aer în piept, în vreme ce elementele naturii urlau în jurul ei. Dacă avea curajul necesar, aceasta avea să fie călătoria cea mai spectaculoasă din viață. Dacă... Se gîndi la toți anii pe care-i trăise și din punctul acesta straniu de vedere toți păreau dureros de identici și plictisitori.

Un deget virtual se întinse, șovăielnic, și atinse iconul de eliberare.

Accelerația o izbi de spătarul fotoliului cînd hiperplanorul scăpă din legături, readucîndu-i greutatea pe care n-o mai simțise de cînd ajunsese pe Far Away. Aparatul se năpusti către capătul înfundat al canionului cu două sute de kilometri pe oră. Imediat, Justine îl înclină la tribord și începu să coboare. Răsuci joystick-ul ca să compenseze — nu repede, ci lin — , mișcînd aripile pentru a modifica fluxul de aer. Răspunsul fu incredibil de rapid, ridicînd-o brusc. După aceea fu cît pe aici să înceapă o vrilă și roti vîrfurile stabilizatoare pentru a o contracara.

Fiecare moment solicita concentrarea ei totală doar pentru a menține hiperplanorul aproximativ orizontal. Nu era vorba numai de norii lipsiți de orice trăsături distinctive care o învăluiau, izolînd-o de lumea exterioară. Atenția ei era focalizată exclusiv asupra display-ului de poziție și a radarului. Pe măsură ce canionul se îngusta, trebuia să-și mențină cursul direct prin centru. Pereții de stîncă se apropiau întruna, devenind simultan tot mai abrupți, iar rafalele furioase sporeau proporțional. Turbulența sălbatică încerca mereu să rotească aparatul în vrilă, ori să-l doboare și să-l distrugă.

Justine nici măcar nu-și dădea seama de scurgerea timpului, ci doar de lupta frenetică, istovitoare de a mentine

hiperplanorul pe curs. Dacă l-ar fi lăsat să suie prea sus, curenții masivi l-ar fi purtat peste marginile canionului o dată cu revărsarea lor pe acolo, dilatîndu-se eliberați după presiunea tot mai mare de la baza pereților, și ar fi sfîrșit undeva pe pantele mediane erodate de vreme și presărate de bolovani ale lui Zeus sau Titan, la sute de kilometri de vehiculele de recuperare ale caravanei.

Fără nici un avertisment, radarul afișă capătul canionului, la douăzeci și cinci de kilometri în față. În punctul acesta, unde cei trei vulcani se intersectau, Hercule era o simplă stîncă verticală, înaltă de șase kilometri. Propria ei altitudine era de trei kilometri și jumătate. Afară, viteza vîntului continua să crească în interiorul pîlniei. Ecranul radarului meteo străluci stacojiu lugubru pe perimetru, urmărind curenții letali și undele de șoc care reverberau din piatră. Întunericul spori în jurul femeii cînd norii zdrențuiți fură striviți înapoi, laolaltă.

Justine retractă ușor aripile, sacrificînd impulsul propulsor pe care-l generau în schimbul unei manevrabilități sporite. În exteriorul cockpitului începuse să plouă constant și picăturile mari brăzdau pe lîngă ea. În mod paradoxal, vizibilitatea se îmbunătăți. Sub presiune, norii se recondensau. Stropii începură să se contopească pentru o clipă, înainte ca vînturile turbate să-i sfîșie. Se reformau după o secundă, mai mari de data aceasta, întrucît presiunea continua să crească nemilos. Jeturi orizontale semicoerente de apă clocoteau și spumegau în jurul fuzelajului hiperplanorului.

Stînca era la doisprezece kilometri depărtare și Justine se găsea la trei kilometri de fundul canionului. Apa devenise atît de densă, încît părea că hiperplanorul făcea surf în lungul interiorului crestei unui talaz purtat prin văzduh. Soarele se ridicase deasupra pantelor vulcanului, sclipind în jos spre partea superioară a canionului. Razele lui atinseră spuma haotică ce șfichiuia în jurul hiperplanorului și lumea înflori într-o mie de curcubeie zdrențuite și scînteietoare, născîndu-se și murind, izbindu-se și ciocnindu-se. Justine hohoti, încîntată și uluită de spectacolul incredibil.

La trei kilometri în fața ei, pîrîiașele năvalnice se contopeau într-un singur torent zvîrcolitor la doi kilometri deasupra fundului canionului. Asta se întîmpla la doi kilometri de stîncă. Defileul de piatră ajungea în punctul său cel mai îngust, iar presiunea la valoarea maximă. Rîul clocotitor putea să scape într-un singur chip.

Justine glisă hiperplanorul deasupra apei, privind-o cu ochii căscați de neîncredere. Curcubeiele dispărură brusc. Piatra se ivi în fața ochilor ei, înlocuindu-le, pereți gigantici și terifianți care urcau către cer. Chiar înaintea ei, rîul se curba în sus și începea lunga și imposibila ascensiune spre libertate — întreaga furtună devenea verticală. Vuind cu un tunet permanent, vîntul depășise trei sute de kilometri pe oră. Justine știa că zbiera fără cuvinte, dar nu se putea auzi prin cacofonia care bombarda cockpitul.

Hiperplanorul fu smucit în sus și accelerația o izbi din nou pe Justine de spătarul fotoliului. Încheieturile degetelor i se albiră cînd strînse mansele, temîndu-se să nu piardă contactul cu i-punctele. Se lupta cu suprafețele aripilor, silindu-se s-o asculte într-o tentativă disperată de a menține stabilitatea în aerul transformat într-un gheizer. Apa se ridica o dată cu ea, sfidînd gravitația și fulgerînd paralel cu stînca. În ciuda faptului că hiperplanorul îi solicita absolut toată atenția pur și simplu pentru a supraviețui curenților demenți, petrecu două secunde prețioase pentru a se holba la fenomenul incredibil. O cascadă care curgea drept în sus!

La altitudinea de cinci kilometri, perdeaua înspumată de apă începea să se destrame din nou. Imensa furtună verticală se lățea pe măsură ce ajungea în vîrful canionului. Presiunea și viteza vîntului se reduceau. În mijlocul tuturor, Justine pilotă hiperplanorul drept în sus, pe cursul central. Apă și nori se revărsau ca o cascadă în ambele părți cînd ea fulgeră deasupra stîncii — două valuri imense de vapori, care cădeau după aceea ca niște aripi de lebede pentru a se sparge pe pantele inferioare ale vulcanului. Numai în centrul vîrtejului acela vîntul continua să urle, repezind-o înainte și în sus.

Masa gigantică a muntelui Hercule deveni vizibilă sub ea, un teren dezolant de stînci sparte și grohotiș saturat, întinzîndu-se pe zeci de kilometri în jurul părții superioare a canionului. Treptat, pustietatea începea să lase loc petelor mult mai binevenite de ocru și verde-avocado, pe măsură ce vegetația își reafirma prezența. Ierburi minuscule, cu rădăcini ferme în crăpături încrețite, mușchi tropical robust practic lipit de bolovani. Furtuna continua să urle deasupra, căutîndu-și drumul de scăpare spre cerurile mai liniștite din est, lunecînd în jurul pantelor către nord și sud.

Justine modifică iarăși bracarea aripilor, păstrînd viteza, dar suind și mai mult. Urma o linie rectilinie între canion și vîrf, fără să se abată în nici o parte. Pe sub ea treceau acum pășuni ierboase cu tufișuri rezistente. Regiunea era temperată și plantele erau biciuite și lovite de furtunile nemiloase, dar înfloreau mereu. Cataractele gemene de apă ce erupeau din canion rămăseseră la cincisprezece kilometri în urmă, iar norii se despărțeau, coborînd în stînga și în dreapta pentru a-și găsi propriul drum în jurul vulcanului. Justine căută altă rută prin cerul senin și însorit din față și deasupra. Viteza îi era tot colosală, suficientă pentru a o purta mult înaintea furtunii, totuși nu îndeajuns pentru obiectivul ei final. Începu să scaneze radarul meteo.

Ca și cum partea mediană vestică a vulcanului n-ar fi suferit destul, tornade îi bîntuiau pantele ca o moștenire a turbulențelor asociate furtunii. Justine le putea zări sub forma unor fuioare subțiratice bej, care biciuiau violent înainte și înapoi peste teren. Aveau toate mărimile, de la spirale line de praf la vîrtejuri brutale, dense, înalte de kilometri. Matricea de bord le estima cursul, eliminîndu-le pe cele prea slabe ori prea îndepărtate pentru intențiile femeii. Desigur, nici una nu era realmente predictibilă. Aici intervenea rolul intuiției umane... și norocul.

Exista una interesantă, la douăzeci de kilometri în față și ușor mai în sud decît ar fi preferat ea. Era însă înaltă de aproape cinci kilometri și absorbea stînci de mărimea unor automobile pe măsură ce-și descria parcursul alea-

toriu. Justine viră, îndreptînd botul hiperplanorului spre ea. O dată cu apropierea aparatului de sol, viteza îi crescu și mai mult. Aripile și stabilizatorul vertical se retraseră și în același timp se îngroșară. Ochii femeii erau hipnotizați de piruetele sălbatice ale bazei tornadei; își dorea din tot sufletul un șablon, cel mai mic indiciu referitor la direcția către care avea să se îndrepte în clipa următoare.

Coborîrea hiperplanorului deveni un picaj înspăimîntător. Îl legănă simultan cu baza tornadei — judecînd, anticipînd. Aripile și stabilizatorul fuseseră reduse la simple cioturi, oferindu-i un control minim. Solul era la nici cinci sute de metri. În față, tornada își schimbă iarăși direcția. Știa că avea s-o mențină poate două secunde și împinse joystick-ul înainte, dirijînd aparatul drept spre ea. În ultima clipă îl trase în sus, privind cum botul descrie o curbă bruscă. Orizontul căzu practic de jur împrejur, lăsînd-o cu un cer care trecea de la turcoaz strălucitor la indigo-închis fabulos.

Și apoi hiperplanorul pătrunse în tornadă. Praf furios și vîrtejuri de pietricele înconjurară fuzelajul, ținîndu-l strîns. Aripile și stabilizatoarele pupa se curbară, formînd o elice rudimentară, în timp ce botul își sfîrși arcul, îndreptîndu-se exact în sus, în lungul nucleului tremurător și instabil de aer rotitor. Lamele aripilor mușcară adînc, rotind fuzelajul și năpustindu-l ascendent într-o mișcare energică. Particulele, de la nisip pînă la pietre alarmant de mari, răpăiră pe fuzelaj și impacturile multiple se auziră ca focul unei mitraliere. Nivelurile de tensiuni structurale crescură rapid, ajungînd la chihlimbariul de alertă. Justine tresărea continuu înaintea pietrelor care loveau cockpitul transparent, la nici treizeci de centimetri de fața ei.

Sosise însă momentul decisiv: motivul prezenței ei aici. Nu toți ajungeau pînă în punctul acesta. Unii erau turtiți pe pereții și fundul canionului. Alții, care izbutiseră să suie cu cascada, nu găseau nici o tornadă, ori eșuau intrarea în ea, dar memoriile străine implementate în femeie își făcuseră perfect treaba, oferindu-i aptitudinile necesare. Ea nu trebuia decît să asigure determinarea pentru a le

susține. De aceea venise aici, ca să afle dacă mai era aceeași persoană impetuoasă și lipsită de griji pe care și-o reamintea din prima ei viață.

Motoarele țiuiră sonor în spatele ei, asigurînd o contrarotire față de fuzelajul anterior. Era extrem de important în privința stabilității și în plus menținea cockpitul pe loc. Cel puțin, așa afirma teoria. Justine continua să se simtă ametită și îi venea să vomite, deși nu exista nici un reper vizual pentru a verifica dacă se rotea. Grafica vederii virtuale arăta o rotire modestă pe care matricea de bord încerca s-o compenseze. Accelerația o apăsa dureros în fotoliu.

Peste numai cîteva momente, hiperplanorul țîșni prin vîrful tornadei ca un proiectil din tubul lansator. Cu toate că fusese înăuntru doar două–trei secunde, viteza aproape că i se dublase. Motoarele fuzelajului se încordară din nou, stopînd contrarotirea. Aripile și stabilizatorul pupa se alungiră, adoptînd acum o formă mai normală pentru un planor: aripi drepte și înguste și coadă cruciformă. Atmosfera era prea rarefiată pentru a le afecta și hiperplanorul luneca iute și lin prin stratosferă, totuși Justine vră, astfel că traiectoria coborî ușor. Aparatul descria o simplă curbă balistică, al cărei apex avea să fie la nouă kilometri deasupra vîrfului lui Hercule.

Justine privi cum valorile presiunii afișate pe display coborîră pînă ce anunțară vid în exteriorul fuzelajului. Cerul se transformase din albastru în negru de miez de noapte. Stelele sclipeau puternic de jur împrejur, în vreme ce raze de soare orbitor de puternice se revărsau în cockpit.

Contrastul era incredibil. În numai cîteva secunde, trecuse de la teroarea strivitoare a furtunii la seninătatea complet tăcută a spațiului. În ciuda faptului că mediul acesta era la fel de letal pentru om pe cît fusese furtuna, Justine simțea aici o siguranță stranie. Bubuiturile inimii începură să se potolească. Își îndepărtă de pe umeri curelele fotoliului și se aplecă pentru a vedea mai bine afară.

Era aproape la aceeași altitudine cu vîrful muntelui Hercule și continua să se înalțe. Vulcanul se întindea sub ea, cu pantele inferioare pierdute sub nori. Hăt îndărătul

cozii hiperplanorului, furtuna răbufnea din canion și clocotea furioasă, îndepărtîndu-se în jurul imensei bariere din piatră. Întorcînd capul la tribord, femeia putea să privească în jos, în craterul muntelui Titan. Chiar în fundul acestuia se zărea o strălucire stacojie demonică emanată de lacul de lavă, parțial ascuns de văluri de fum negru și gros. Tentacule late unduiau în sus, subțiindu-se cînd ajungeau la buza craterului, unde se destrămau într-o pîclă care bura cenușă sură pe pantele superioare. Justine fu ușor dezamăgită că nu era o erupție adevărată; localnicii din echipa caravanei vorbiseră cu entuziasm despre Muntele Osîndei (așa cum îi spuneau ei, deși numai pe jumătate în glumă) în plină activitate.

La opt kilometri și jumătate deasupra vîrfului lui Hercule, hiperplanorul ajunse în vîrful arcului său. Traiectoria se orizontaliză, pe măsură ce gravitația lui Far Away reîncepu, lent, să-și spună cuvîntul. Orizontul planetei apăru sub botul aparatului ca o curbă albă perfect desenată pe negrul spațiului cosmic. Direct dedesubt se aflau caldeirele gemene, două adînciturі vaste într-o cîmpie roșcat-cafenie de valuri de lavă solidificată și sfărîmături de clincher.

Radioul Justinei receptă cîteva cuvinte răzlețe, însoțite de rafale masive de electricitate statică, din partea expedițiilor care înaintau pe pantele lipsite de aer. Suirea în vîrful lui Hercule se număra și ea printre principalele atracții turistice de pe Far Away. Nu era dificilă, deoarece pantele nu erau abrupte, iar gravitația ușura sarcina vizitatorilor extraplanetari, totuși ultima jumătate trebuia parcursă în costume presurizate și unica panoramă adevărată, dar cu adevărat senzațională, era de pe Scaunul Afroditei — vîrfurile stîncoase aflate imediat sub platoul caldeirelor. Cei care doreau să meargă pînă în punctul cu adevărat cel mai înalt, o excrescență neimpresionantă pe peretele craterului nordic, trebuiau să înfrunte un parcurs lung și monoton printr-un peisaj selenar pentru a ajunge la destinație.

Cu botul hiperplanorului ușor coborît, Far Away acoperea majoritatea universului la est de vulcan și, din punc-

tul ei suprem, Justine putea zări lanțul muntos Dessault întinzîndu-se drept în față și spre sud. Piscuri micuțe și ascuțite străpungeau volbura blîndă de nori, străjuind deșertul înalt aflat la sud de ecuator, un tărîm rece și aproape lipsit de precipitații. Spre est distingea o pată verde-închis, acolo unde stepele își începeau drumul lung către Marea Nordului și Armstrong City.

Curba pronunțată a orizontului crea iluzia că femeia vedea o întreagă emisferă a planetei, ca o zeiță antică din mituri care privea asupra Pămîntului. Cu toate că Far Away era, de fapt, mai mare decît Marte, dimensiunea, deși îi limita cîmpul de vedere real, nu diminua perspectiva de aparentă omnipotență. Iar Far Away nu avea texturile moi ce fuseseră acordate vechilor zei ai Muntelui Olimp. Norii albi acopereau un domeniu gradat de tonuri maronii urîte și cenușii. În ciuda a două secole de activitate umană, suprafața planetei nu-și revenise mai nicăieri de pe urma copleșitoarei și letalei flame solare care-i atrăsese aici pe oameni. Coloniști duri și cu firi independente porniseră din Armstrong City, plantîndu-și semințele și pulverizînd bacterii de sol integrale și energice peste kilometrii pustii de nisip prăfos, dar biosfera rămăsese fragilă, iar progresul ei spre totala îmbogățire planetară era lentă. În mare parte, continuau să domnească deșerturile sau pămînturile scorojite de flamă; foarte, foarte puțin din flora și fauna originală a planetei supraviețuise radiațiilor. Plantele verzi pe care le zărea Justine era străine de locurile acestea, invadatori care colonizau o planetă aproape moartă.

Hiperplanorul se ridică tăcut și lin peste stîncile impunătoare ale Scaunului Afroditei, care străjuia ruta estică spre vîrful lui Hercule. La mulți kilometri dedesubt se găsea cercul ghețarului care înconjura întregul vulcan, întinzîndu-se sute de metri peste solul sterp. Razele de soare scînteiau din gheața grăunțoasă fracturată, producînd o aură ca un halo la limita superioară a atmosferei. Mai jos de strălucirea puternică erau adăpostite pădurile alpine, pini tereștri modificați genetic, care fuseseră introduși aici ca o baliză de viață și culoare ce putea fi zărită de la sute

de kilometri depărtare. Justine le zîmbi ca unor prieteni vechi, recunoscătoare pentru confortul familiarității pe care i-l aduceau.

Valuri spectrale albastre și verzi începură să pîlpîie peste ecranul radarului meteo cînd hiperplanorul reveni în atmosfera superioară, arătîndu-i că presiunea creștea în exteriorul fuzelajului. Justine extinse iarăși aripile, configurîndu-le într-o delta largă. După un timp, cockpitul începu să vibreze, pe măsură ce muchiile de atac mușcau tot mai adînc în aer. Forțele aerodinamice porniră să preia impulsul balistic.

Justine se scutură încetișor de letargia visătoare care o cuprinsese în timpul zborului peste vulcan. Trebuiau luate decizii practice; de la altitudinea aceasta, putea ușor să parcurgă patru–cinci sute de kilometri, îndepărtîndu-se de vulcan. Dacă se îndrepta însă înainte ar fi ajuns la munții Dessault, în timp ce către nord și sud ar fi ajuns din nou în flancurile furtunii. Mai trebuia de asemenea să țină seama și de distanță; cu cît zbura mai departe, cu atît caravanei i-ar fi trebuit mai mult timp s-o recupereze. Modifică înclinarea hiperplanorului, ridicînd botul astfel aerul să înceapă să-i reducă viteza. Rata coborîrii crescu și o echilibră în raport cu panta de dedesubt, menținînd aceeași distanță față de sol. Norii fulgerau în jur, învăpăiați de lumină monocromă orbitoare, cînd trecu prin nivelul inelului de gheață. După ce ieși prin baza norilor, hiperplanorul ajunse deasupra pădurilor de pini. Justine vedea iarba întinzîndu-se dedesubt. Ar fi fost destul de ușor să aterizeze acolo, totuși era încă prea sus. Ar fi fost frig.

Pășunile deveneau tot mai bogate și mai verzi. Vîrtejuri de vînt dinspre pantele inferioare începură să afecteze hiperplanorul, scuturîndu-l tot mai puternic. Tufișuri și copaci presărau iarba, îndesindu-se iute spre o pădure tropicală încîlcită, care forma un înveliș neîntrerupt în jurul bazei estice a vulcanului. Privind în jos, Justine vedea punctulețele negre ale păsărilor care zburau printre coroanele arborilor. Ajunsese deja la opt sute de kilometri de locul de unde pornise, măsurînd în linie dreaptă. Cara-

vana trebuia să ocolească muntele Zeus complet, înainte de a ajunge măcar la Hercule. Justine oftă și aplecă hiperplanorul către plafonul pădurii tropicale.

Din apropiere nu mai arăta atît de deasă pe cît crezuse. Se zăreau fișii goale, văi puțin adînci cu pîraie argintii iuți care nu aveau aproape nici un copac, dar și linii de țancuri periculoase. În cîteva rînduri, zări animale alergînd peste spațiile deschise. Cu certitudine, proiectul de revitalizare a biosferei inițiat de Consiliul Commonwealth-ului avusese succes aici.

Radarul comută pe modul de cartografiere a solului și Justine căută o zonă rezonabilă de pămînt pe care să aterizeze. Deși, în caz extrem, hiperplanorul putea coborî pe un petic lung de numai o sută de metri, nu ar fi încercat așa ceva. Din fericire, scanările descoperiră o fișie destul de dreaptă la trei kilometri mai în față și spre nord. Viră aparatul, îndreptîndu-i botul într-acolo. Solul gol era clar vizibil printre arbori. Cam la o treime din lungimea lui se părea că există o zonă stîncoasă. Nimic cu adevărat serios. Cînd comută radarul pe o rezoluție superioară, Justine văzu că era o viroagă îngustă și puțin adîncă, care traversa un capăt al fișiei de teren. Începu operațiunile dinaintea aterizării, pliind aripile și mărind curbura profilului. Marginea poienii prelungi se năpustea către ea. Trei dintre ecranele de afișare ale consolei distorsionară într-o dispersie de culori aleatorii.

— Futu-i!

E-majordomul îi răspunse lent, raportînd încetarea funcționării cîtorva procesoare ale matricei de bord; chiar și inserțiile ei erau degradate.

— Ce se-ntîmplă? întrebă Justine.

Mîinile virtuale pîlpîiră și dispărură.

O rafală de vînt împinse hiperplanorul la tribord. Femeia icni uluită, cînd cockpitul se înclină. Ecranele de afișare ale consolei erau un haos.

— Multiple erori de sistem electronic, rosti e-majordomul. Compensez pentru restabilirea funcțiilor de bază. (Mîinile reveniră în vederea virtuală.) Ai controlul.

Justine contrabalansă în mod reflex tonoul periculos printr-o simplă răsucire a aripii. Aparatul micuț răspunse greoi, silind-o să accentueze manevra. Cînd ridică ochii de la consolă, trase o înjurătură. Se afla deja deasupra fîșiei curate de sol și pierdea altitudine rapid. Toate ecranele de afișare își reveniseră. Răspunsurile suprafețelor de comandă redeveniră instantanee.

Inițiе procedura de aterizare. Aripile se rotiră nouăzeci de grade, frînînd restul de viteză al hiperplanorului, care începu să se lase în jos ca și cum ar fi fost făcut din plumb. La douăzeci de metri de sol și neavînd deloc viteză de înaintare, Justine modifică iarăși aripile. Acestea țîșniră în exterior în uriașe triunghiuri concave subțiri, generînd cît mai multă portanță din viteza redusă. Roțile atinseră solul și ricoșară. Fu zguduită apoi pe terenul neregulat pe distanță de patruzeci de metri, înainte ca roțile să se oprească în cele din urmă. Aripile și stabilizatorul reveniră în mugurii lor.

Justine suspină ușurată, lung și profund. Cupola cockpitului șuieră cînd etanșeizarea se decuplă și se ridică. Plasticul pliabil îi curse din jurul mîinilor și femeia eliberă manșele. Deschise siguranțele căștii și o scoase. Un rîset oarecum nervos îi scăpă de pe buze cînd își scutură afară părul transpirat. Toate sistemele electronice ale hiperplanorului funcționau normal.

Aparatul se oprise pe o pantă lină, în iarbă, printre niște plante cu frunze purpurii îndeajuns de lungi ca să atingă partea ventrală a fuzelajului. La douăzeci de metri spre stînga, clipocea un pîrîiaș. Aerul fierbinte și umed o făcea deja să transpire. Deasupra țipau păsări. Zidul înconjurător de pădure tropicală era drapat în funii groase de liane din care se iteau un milion de floricele de culoarea lavandei.

Justine sui peste marginea cockpitului și sări pe sol într-o curbă ușoară în gravitația scăzută. Abia atunci o izbi enormitatea aventurii ei. Amîndouă picioarele i se înmuiară și căzu în genunchi. Lacrimile o orbiră și rîse și plînse simultan, în vreme ce umerii i se scuturau incontrolabil.

— Iisuse Hristoase, am făcut-o! suspină ea. Am făcut-o, am făcut-o, să dea dracii, am făcut-o!

Rîsul deveni isteric. Prinse în mîini mănunchiuri de iarbă și se strădui să se calmeze. Trecuse mult de cînd nu mai cedase înaintea unor asemenea emoții primitive, care erau un semn cert al tinereții.

Răsuflarea i se domoli și-și trecu dosul palmei peste ochi, ștergîndu-și lacrimile. Se ridică, grijulie să nu facă mișcări bruște. În gravitația aceasta, forțele de inerție făceau prăpăd cu orice mișcare normală. Cîteva păsări fîlfîiau deasupra, însă nu se întrezăreau alte mișcări. Soarele strălucea puternic, silind-o să mijească ochii. Arșița lui îi furnica pielea feței, iar umiditatea era teribilă!

Expiră adînc și începu să se chinuiască să-și scoată combinezonul de zbor. E-majordomul ei declanșă locatorul hiperplanorului. O secțiune mică a fuzelajului dinapoia cockpitului deschis se dilată ca un iris și afară lunecară falduri strălucitoare ale țesăturii balonului. Acesta se umflă rapid și se înălță în cerul de safir sclipitor, trăgînd după el o antenă subțire din sîrmă de carbon.

În timp ce se ungea cu cremă antisolară Justine verifică dacă transmițătorul funcționa. Își păstră cizmele în picioare, dar combinezonul de zbor fu iute abandonat în favoarea unui șort alb, simplu, cu un tricou de aceeași culoare. Toți cei din convoi juraseră că nu existau animale periculoase, în nici un caz pe Marea Triadă. Iar Barsoomianii, cu creaturile lor stranii, se găseau la mii de kilometri depărtare, de cealaltă parte Mării Stejarului, așa că n-ar fi trebuit să aibă probleme în hainele acelea.

Își puse pe încheietură matricea multifuncțională, o brățară de metmal de culoarea bronzului, cu smaralde încrustate pe margini, pe care o primise cadou de la ultimul ei soț. El rîsese fiindcă Justine îi folosea capacitățile vaste pentru a se descurca prin raioanele magazinelor. Deteriorarea aceea a simțului umorului lui le grăbise cu cîțiva ani divorțul.

Brățara se contractă ușor, conectîndu-și i-punctul de COtatuajul ei. E-majordomul Justinei se extinse din in-

serțiile ei în matricea mai mare, sporindu-și capacitatea cu un ordin de mărime. Femeia îi comandă să deschidă compartimentul de cargo al hiperplanorului de sub cockpit, ca să examineze echipamentele și proviziile de acolo. Probabil că vehiculele de recuperare urmau să aibă nevoie de vreo trei zile ca să ajungă la ea; avea mîncare suficientă pentru o săptămînă, plus rații deshidratate pentru alte treizeci de zile, deși spera realmente să nu fie nevoită să ajungă la ele.

Chiar în partea din față a compartimentului era o lădiță din partea companiei care organizase excursia, cu o sticlă frapată de șampanie într-un înveliș termic și o cutie cu bomboane de ciocolată. Justine fu ispitită, totuși primul lucru pe care-l scoase din caseta ei personală fură ochelarii de soare, o bandă din oțel scumpă, de comandă, care i se potrivea perfect în jurul feței, ajustîndu-se pielii. Îi urmă o pălărie veche de boșiman, cu boruri pleoștite. O cumpărase din Australia cu decenii în urmă, un obiect ieftin și stupid care văzuse mai multe planete decît majoritatea oamenilor și era acum aproape complet decolorată de toți sorii diferiți.

— Bun, deci ce s-a întîmplat cu electronica? îl întrebă pe e-majordom și desfăcu cutia cu bomboane.

Ciocolata începuse deja să se topească din cauza căldurii.

— Cauza erorilor de sistem este necunoscută. Matricea de bord nu deține facilitățile de diagnoză pentru o analiză detaliată.

— Trebuie să existe vreo indicație...

— S-ar părea că a fost un eveniment de natură externă. Efectul înregistrat a fost similar unui impuls EM.

Justine privi șocată în jur, ținînd în mînă o bomboană cu căpșuni pe jumătate mîncată.

— Adică cineva a tras în mine?

— Nu se poate preciza.

— Ar fi putut să fie un fenomen natural?

— Nu se poate preciza.

— Dar este posibil?

— Matricea aceasta nu deține date despre posibile cauze naturale.

— Poți percepe vreo activitate EM?

— Nu.

Justine se uită cu mai multă atenție la copacii care înconjurau spațiul deschis. Nu era speriată, ci mai degrabă iritată. Pur și simplu nu era obișnuită să nu capete un răspuns clar de la e-majordomul ei. Toată cunoașterea umană era disponibilă în timp real oriunde în interiorul Commonwealth-ului, dar aici, fără acces la unisferă, datele reprezentau ceva mai rar și mai prețios. Iar posibilitatea de a se fi tras în ea rămînea valabilă, chiar dacă îndepărtată.

În primul rînd existau Păzitorii Individualității, care bîntuiau pe planetă după voie. Așa cum știau toți, erau bine înarmați și dedați violenței. Mai erau însă alții, localnici, care puteau cîștiga bani frumoși din recuperarea inserției memocelulei unui pilot mort. Familiile ar fi plătit sume mari ca să asigure continuitatea conștiinței iubitului lor dispărut cînd creșteau o clonă pentru reviere. Zborurile cu hiperplanoarele erau extrem de periculoase și zeci de piloți mureau în fiecare an. Majoritatea erau recuperați de organizatorii excursiei, iar memocelulele lor reveneau acasă, însă cei ale căror zboruri se abăteau foarte mult de la curs înainte de prăbușire riscau să rămînă pierduți mult timp. Localnicii care descopereau locul prăbușirii se așteptau la generozitate după ce încheiau neplăcuta sarcină a tăierii memocelulei din cadavru. Așa că nu era defel imposibil ca să existe grupuri care să pună la cale prăbușiri.

Dacă pulsul EM fusese cu adevărat o tentativă de a o doborî, necunoscuții erau iritați de eșec, gîndi Justine.

Chiar în fundul compartimentului cargo se afla un pistol ionic mic, pentru „siguranța ei personală", în eventualitatea în care locul de aterizare s-ar fi dovedit ostil. Nimeni din caravană nu-i definise vreodată termenul „ostil", iar implicațiile nerostite erau animalele sălbatice. Justine îl privi gînditor, apoi comandă închiderea și încuierea compartimentului. Dacă o bandă de criminali era pornită să

o vîneze, n-ar fi avut nici cea mai mică șansă, indiferent dacă ar fi fost sau nu înarmată.

— E momentul să aflăm, se adresă Justine hiperplanorului.

Glasul ei se auzi foarte puternic în poiana prelungă și liniștită.

Femeia își umplu sticla pentru apă din pîrîu; vîrful semiorganic absorbi lichidul ușor mîlos, filtrîndu-l și răcindu-l instantaneu. După aceea, Justine porni spre arbori, utilizînd funcția de ghidare automată a matricei încheietură.

Avu nevoie de destul timp pentru a se întoarce cam o mie de metri pînă în locul de unde aproxima că provenise interferența. Tufărișul era foarte solid pe alocuri, iar lianele și plantele tîrîtoare umpleau spațiile dintre trunchiurile copacilor. Întregul ei parcurs părea un ocol gigantic. Nu zări nici cea mai mică urmă de animale sau oameni. Nu putu să audă nici o voce.

Pe măsură ce se apropia de zona respectivă, începu să se simtă stingherită. Sărise prea repede la prea multe concluzii. Piratii și conspirațiile păreau pur și simplu să-i copleșească starea surescitată de adrenalină, dar acum revenise la realitatea lumească. Era încinsă, transpirată, nevoită să-și îndepărteze permanent frunze din ochi, cu cizmele afundîndu-se în solul umed cu miros de turbă. Unica binecuvîntare a mersului prin junglă o reprezenta absența insectelor, cel puțin a speciilor care preferau oamenii; echipa de revitalizare nu introdusese nici una. Cu toate acestea, existau suficiente miriapode micute care roiau în jurul picioarelor ei, dintre care multe îi erau cu totul necunoscute. Cu certitudine destule dintre speciile de plante erau nonterestre.

După douăzeci de minute, Justine se opri pur și simplu. De acum se simțea de-a dreptul ridicolă. Nu se zărea absolut nici un semn de activitate umană, iar dacă o bandă de pirați vînători se furișa printre copaci către locul unde aterizase hiperplanorul, atunci nu se pricepeau deloc să o urmărească, cînd ea se îndrepta exact spre ei.

— Simți ceva? îl întrebă pe e-majordom.

— Senzorii acestei unități înregistrează o activitate electromagnetică slabă, sosi răspunsul. Este dificil de localizat un punct de origine. Pare să opereze conform unui ciclu regulat.

— Un fel de semnal radio?

— Nu. Este o emisie multibandă și nu există modulări identificabile.

— Atunci un fascicul energetic?

— Este o posibilitate care ar corespunde datelor senzorilor.

— Ce fel de echipament ar genera așa ceva?

— Răspunsul nu este cunoscut.

— Bine, din ce direcție provine? Reprezentare grafică.

E-majordomul îi extinse o hartă simplă în vederea virtuală și Justine porni la drum, îndepărtînd lianele din cale.

— Emisia tocmai s-a repetat, anunță e-majordomul după ce străbătuse vreo cincizeci de metri. A fost mult mai puternică. Senzorii înregistrează un grad de activitate reziduală. Nu prezintă o configurație specifică.

— Eu mai merg în direcția corectă?

— Da.

— Ce-i cu durata impulsului? Corespunde cu cel care a lovit hiperplanorul?

— Este foarte apropiată.

Copacii păreau să fie ceva mai rari, deși era posibil să fi fost strict rodul imaginației femeii. În tot cazul, tufele și lianele nu se răriseră. Justine avea zgîrieturi lungi pe picioare.

Harta suprapusă îi dispăru din vedere.

— Ce se-ntîmplă?

E-majordomul nu-i răspunse. Justine se opri și-și privi brățara. Micuțul led energetic dinapoia unui smarald clipea roșiatic.

— Reinițializare completă. anunță brusc e-majordomul.

— Te-a lovit impulsul?

— Nu s-au păstrat date ale evenimentului. Alt impuls este explicația cea mai evidentă.

— Te poți proteja împotriva altuia?

E-majordomul nu-i răspunse.

— La naiba, murmură Justine.

În același timp se simțea curioasă. Ceva se afla în apropiere și nu era vorba despre pirați.

Fu cît pe aici să treacă cu privirea peste ea. Lianele acoperiseră îi complet pereții scunzi, făcînd clădirea micuță să pară o altă îngrămădire verde și impenetrabilă. Însă ușa se năruise spre înăuntru, lăsînd o fantă neagră printre frunze.

Justine își împinse în sus ochelarii de soare, ca să studieze structura. În tot cazul, nu era o casă — era prea mică pentru așa ceva — , ci un simplu adăpost pătrat, cu latura de cinci metri și acoperiș în pantă, înalt de maximum trei metri. Cînd îndepărtă lianele groase de pe peretele din jurul ușii, văzu că suprafața de sub ele era dintr-un material compozit cenușiu, mat. Panouri simple montate pe un schelet metalic, asamblate în cîteva ore. Putuseră fi fabricate oriunde în Commonwealth; pînă și Far Away deținea resursele necesare pentru a produce așa ceva. După aspectul materialului și al vegetației care atîrna peste el, adăpostul exista aici de decenii.

Nu exista nici o încuietoare, așa că Justine împinse cu umărul în ușa deformată, care zbură în lături după cîteva eforturi. Lumina pătrunse prin deschidere; nu existau ferestre. Podeaua era o singură placă de beton sudat enzimatic, umed și sfărîmicios. În mijloc exista un cilindru negru cu diametrul puțin mai mare de un metru și înalt de optzeci de centimetri. Cînd se apropie de el, văzu că de fapt era încastrat în podea, așa că nu avea idee despre adevărata lui lungime. Părea făcut din metal întunecat. Din vîrf ieșeau două cabluri roșii, subțiri, care traversau podeaua și dispăreau într-un disc translucid cu diametrul de jumătate de metru. Examinîndu-l, văzu că și discul era încastrat în podea. Strălucea cu o lumină roșie slabă care

își avea originea undeva în adînc, aparent mult sub podeaua din beton.

Justine miji ochii la disc, răscolindu-și amintirile. Nu era nici măcar sigură asupra motivului pentru care păstra în minte lucruri atît de vechi atunci cînd se supunea reîntineririi, totuși mai văzuse așa ceva; multe clădiri de pe Pămînt le foloseau ca surse energetice secundare, de rezervă: spitalele, secțiile de poliție și centrele de comandă a transportului. Un cablu pentru transfer de căldură în mediu solid cobora în scoarță la o adîncime de cîțiva kilometri, de unde putea extrage energia geotermală. Nu se generau cantități mari de electricitate, ci doar atît cît să mențină funcționarea sistemelor esențiale în cazul unor avarii.

Dar ce dracu' caută unul în mijlocul unei jungle, la jumătatea celui mai înalt vulcan de pe Far Away?

Rămase privind cablurile, care erau probabil supraconductori. Cilindrul în care aduceau energia trebuia să fie sursa impulsurilor EM. Și, în mod evident, întregul aranjament existase aici de mult timp, cel puțin de două decenii, ba poate chiar mai mult. În tot cazul nimeni nu-l mai vizitase de foarte multă vreme, iar betonul nu se sfărîma peste noapte. *Și ce ar putea folosi sau absorbi atîta electricitate, an după an?*

Mirarea îi fu alungată de surpriză, cînd își dădu seama care putea fi unicul rol al cilindrului: o trapă d-zero. Acestea erau dispozitive de stocare absolute și în această calitate aveau foarte puține utilizări în interiorul Commonwealth-ului, fiindcă pur și simplu foarte puțini oameni aveau realmente nevoie să stocheze atîta energie. TSC le utiliza ca rezerve în cazuri de urgență pentru porțile lor găuri-de-vierme, dar Justine nu-și putea reaminti altă organizație, comercială sau guvernamentală, care le-ar fi folosit. Erau o ciudățenie a fizicii, o trapă de dimensiune zero în continuumul spațio-temporal pe care o puteai umple la nesfîrșit cu energie. Teoretic, putea conține orice nivel de energie, cu condiția unui cîmp cuantic limitator suficient de puternic. Și după decenii neîntrerupte de acumulări din

cablul pentru transfer de căldură, cea de aici ar fi avut un nivel de energie acumulată care nu se mai măsura în kilowați-oră, ci mai degrabă în kilotone.

Așadar, o trapă d-zero care emitea un impuls EM... *Neecranată!*

Justine ieși repede din adăpost. Dacă era cu adevărat neecranată, emisia electromagnetică ar fi fost îndeajuns de intensă pentru a-i vătăma sistemul nervos, chiar în vreme ce cîmpul cuantic își parcurgea ciclul, pregătindu-se să recepteze următoarea sarcină.

Se îndepărtă în grabă, chiar și mai derutată acum, după ce descoperise sursa. Nu străbătuse nici o sută de metri, cînd începu ploaia. Furtuna care se despicase pentru a ocoli vulcanul o ajunsese finalmente din urmă.

***

Kazimir McFoster privi cum fata scoase un glob de plastic albastru strălucitor, de dimensiunea pumnului, din compartimentul care se deschisese sub cockpitul hiperplanorului. El se adăpostise sub un tufiș de finicus, la cincizeci de metri de locul unde aterizase aparatul sclipitor. Ploaia răpăia deopotrivă pe capul său și pe frunzele lungi stacojiu-întunecat. Nu o băga în seamă, deoarece aceasta era vremea cu care crescuse el; întotdeauna în acest anotimp furtunile soseau dimineața. Peste vreo oră, norii de ploaie aveau să fie suflați spre est, lăsînd restul zilei nemilos de fierbinte și umedă.

Fata aruncă nepăsător globul peste umăr, după care trase din compartiment o geantă mare, cilindrică. Kazimir fu impresionat, pentru că geanta era mare și evident grea, totuși în ciuda faptului că o manipula cu dificultate, o putea ridica ușor. Era o fată puternică. Toți extraplanetarii erau puternici. el știa asta. Nu se așteptase însă la frumusețea ei.

Văzuse planorul trecînd pe deasupra cu o oră în urmă, o formă cruciformă simplă, neagră pe fundalul cerului de safir orbitor. Imaginea îl fascinase prin grație și eleganță. Toate istoriile si lucrurile pe care le învățase despre Commonwealth nu-l pregătiseră pentru așa ceva. Simțea o

revelație văzînd că o mașinărie putea fi atît de frumoasă, nu numai ca formă, dar și ca funcționalitate. Mașinile pe care le cunoștea Kazimir erau butucănoase și funcționale.

Din poziția lui de sus, în vîrful unei proeminențe de lavă, privise planorul care cobora întruna peste junglă. Numai o dată se clătinase nesigur, dar numai pentru o clipită. După aceea aripile i se mișcaseră precum ale unei păsări agere și aterizase în spațiul deschis. Kazimir rămăsese privind locul unde dispăruse din vedere îndărătul copacilor, cu un zîmbet nătîng pe chip. Abia după un timp își dădu seama că era expus pe stîncă. Harvey l-ar fi mustrat necruțător pentru o asemenea scăpare și probabil că și-ar fi subliniat punctul de vedere și prin micșorarea rațiilor. Ar fi trebuit să fi depășit demult faza în care să comită astfel de greșeli stupide; de aceea se afla aici singur, în ultima expediție pe teren — pentru a dovedi că stăpînise sălbăticia. După ce revenea viu la clan, peste alte cincisprezece zile, avea să fie pregătit să se alăture bătăliei împotriva monstrului extraterestru. Însă în nici un caz dacă avea să stea locului ca un novice din primul an, oferindu-se ca o țintă ușoară pentru orice inamic care ar fi putut trece pe acolo.

Kazimir sări de pe stîncă și reveni printre tufișuri. Rămase pe gînduri o clipă, plasînd în minte poziția planorului, apoi fu gata să găsească poteca printre copaci, alert la inamici, concentrat asupra țelului său.

Pînă ce se furișase nevăzut și neauzit la periferia luminișului alungit în care aterizase planorul, ploua puternic. Nu putea zări pe nimeni, așa încît își găsi o ascunzătoare sigură și se instală ca să observe aparatul aerodinamic. Fata apăruse după două minute, strîmbîndu-se în fața ploii cînd ieși alergînd dintre arbori. Era toată în alb, cu cîteva petice de îmbrăcăminte lipite de trupul subțire. Și era atît de frumoasă! *Ca un înger*, gîndi Kazimir. *Un înger coborît din cer.*

Globul albastru pe care fata îl aruncase pe pămînt începu să crească, cu pliuri de plastic subțire dilatîndu-se în forme stranii. Întreaga masă se rostogolea ca și cum ar

fi fost o creatură vie, cuprinsă de dureri. Peste un minut, devenise un adăpost emisferic bulbucat, cu diametrul de patru metri la bază și o singură deschidere, ca un cort supradimensionat. Kazimir încuviință apreciativ din cap. Propriul său adăpost pentru noapte era un săculeț din membrană mutabilă pe care îl putea umfla cu un curent electric slab. Îl menținea uscat și cald pe timpul nopții, dar nu era îndeajuns de mare pentru a se putea mișca înăuntrul lui. Prin comparație, acesta era un palat.

Fata se grăbi să intre și Kazimir o zări făcînd o grimasă cînd își luă de pe cap o pălărie ponosită udă leoarcă și-și trecu mîinile prin părul alb-blond la fel de ud. Scotoci în geanta cilindrică și scoase un prosop cu care se frecă energic pe tot corpul.

Fiecare mișcare a ei îl fascina pe Kazimir. Avea membre lungi și toate perfecte ca formă. Își purta capul cu mîndrie, dar deloc arogant. Nu, nu, nu era arogantă. Un înger n-ar fi putut să fie așa.

Termină în cele din urmă cu prosopul și veni la intrarea cortului ca să se uite afară. Kazimir își ținu răsuflarea cînd privi tufișul des care-l adăpostea. Fata surîse sfios și pentru asta întregul Univers fu un loc mai fericit.

Pentru o secundă.

— Trebuie să fie inconfortabil să te ghemuiești după tufele alea! strigă ea. De ce nu ieși de acolo?

Inima lui Kazimir bubuia puternic. Fata vorbea cu el, probabil că știuse din capul locului că era acolo. Clocotea, furios că lipsa lui de dibăcie fusese batjocorită în felul acela, totuși îngerul continua să-l privească, cu capul plecat pe un umăr și o expresie de așteptare pe chip. Kazimir decise că pe fața aceea nu exista totuși nici urmă de batjocură.

Se sculă în picioare și privi dintr-o parte în cealaltă, așteptîndu-se pe jumătate ca vînătorii inamicului să fie acolo, rînjind. Nu zărea însă decît ploaia. De aceea Kazimir avea de făcut o alegere simplă — fie să se întoarcă și să plece, și să nu-i mai vadă niciodată frumusețea, fie să iasă în poiență și să se lase văzut de fată... ceea ce, se părea, ea putea s-o facă oricum.

Porni spre emisfera albastră, continuînd să fie precaut. Îngerul îl examina cu o expresie rezervată pe cînd se apropia. Una dintre mîinile ei ținea un cilindru subțire despre care Kazimir știa că trebuia să fie un soi de armă.

— Nu ai vreun prieten în apropiere, așa este? întrebă ea.

— Eu merg singur prin pădurea aceasta. Nu am nevoie de ajutor ca să supraviețuiesc aici.

Ea păru amuzată de cuvintele acelea.

— Bineînțeles. Arma fu introdusă discret într-un buzunăraș al centurii ei. Nu vrei să nu mai stai în ploaie? Aici e loc destul.

— Ești foarte amabilă. Îți mulțumesc.

Intră, plecînd capul, și fu brusc și neașteptat copleșit de prezența ei. Ochii lui cercetară caracteristicile interiorului, privind peste tot, dar nu către fată.

— Mă numesc Justine, rosti ea blînd.

În glas i se simțea o șovăială, de parcă ar fi fost la fel de nesigură ca el.

— Kazimir, spuse el. De unde ai știut că eram acolo?

Un braț subțire se ridică și un deget lovi ușor imediat sub ochiul ei drept.

— Inserțiile mele au o capacitate infraroșie. Străluceai destul de puternic. (Buzele ei zvîcniră imperceptibil.) Ești fierbinte, știi?

— Aha.

Îi urmărise însă în mod prostesc mișcarea mîinii și acum nu-și mai putea îndepărta privirea de la fața ei. Văzu că avea ochii verde-deschis, cu sprîncene subțiri. Pomeții îi erau lungi și proeminenți, iar maxilarul ușor aplatizat; un nas mic și subțire deasupra buzelor largi, umede. Toate trăsăturile erau delicate, totuși laolaltă îi confereau o sofisticare despre care era sigur că el n-ar fi putut-o egala. Iar pielea ei perfectă avea o nuanță pală de miere aurie pe care n-o mai cunoscuse pînă atunci. Surprins, își dădu seama că era foarte tînără, apropiată de cei șaptesprezece ani ai lui. Cu toate acestea, pilotase planorul prin centrul

furtunii. Ce curaj și dibăcie erau necesare! Își privi iarăși picioarele, conștient de distanța care se căsca între ei.

— Poftim, spuse ea amabil și-i întinse prosopul pe care-l ținea. De fapt, ești mai ud decît mine.

Kazimir îl privi derutat pentru o clipă, înainte de a-și scoate din spate ranița micuță.

— Mulțumesc.

Își șterse fața, după care își dădu jos vesta din piele. Țesătura subțire a prosopului părea că-i absoarbe picăturile de pe piept și spate în timp ce se freca, lăsîndu-i pielea perfect uscată.

Justine vîrî mîna în geanta de voiaj și scoase alt prosop pentru ea. Kazimir era conștient de ochii fetei, mijiți de amuzament, pe cînd se șterse pe gambe. De aceea se opri la genunchi, fără să-și ridice kiltul pentru a-și usca pulpele, deși ele nu erau chiar atît de ude; kiltul era destul de impermeabil.

— Ce tartan este acela? întrebă fata.

El coborî ochii spre carourile smarald și aramă și surîse mîndru.

— Sînt un McFoster.

Justine scoase un sunet care semăna suspect de mult cu un pufnet.

— Scuze, zise repede, dar cu culoarea asta a pielii îmi vine nițel cam greu să mi te imaginez ca pe un băștinaș membru de clan.

Kazimir se încruntă. Pielea lui era cafeniu bogat, completată de părul des, negru ca noaptea, pe care-l purta lung și legat la spate cu o singură panglică stacojie; în ce fel l-ar fi putut culorile împiedica să fie un membru de clan? Clanurile aveau în componența lor membri din majoritatea raselor de pe vechiul Pămînt. Bunica lui îi povestea mereu istorii minunate despre viața bunicii ei în India.

— Nu înțeleg. Strămoșii mei au fost una dintre primele familii care au fost salvate de Bradley Johansson.

— Johansson? Nu vorbim despre clanurile scoțiene?

— Ce-nseamnă „scoțiene"?

— Nu contează. Ea privi afară spre potopul nestăvilit de ploaie caldă. Se pare că vom petrece ceva timp împreună. Povestește-mi despre clanul tău, Kazimir.

— Ploaia va mai dura doar o oră.

— Și cît de lungă este povestea?

El îi zîmbi larg, încălzit de surîsul ei de răspuns. Îngerul era atît de dureros de frumos, încît orice pretext de a rămîne aproape era binevenit. Ca și cum ar fi știut asta, peretele cortului de lîngă el își modifică forma și se extinse, formînd o canapea. Se așezară amîndoi.

— Haide, povestește-mi, îl îmboldi Justine. Vreau să aflu despre planeta ta.

— O să-mi povestești și tu despre zborul tău?

— Da.

El încuviință din cap, încîntat de tîrgul promis.

— Pe Far Away trăiesc șapte clanuri. Laolaltă, noi formăm Păzitorii Individualității.

— Am auzit de ei, murmură fata.

— Noi stăm între extraterestrul Starflyer și distrugerea oamenilor. Noi sîntem singurii din toată rasa noastră care înțelegem pericolul pe care l-a adus cu umbrele lui de amăgire și cu manipularea oamenilor îngîmfați. Bradley Johansson ne-a deschis ochii față de adevăr cu mult timp în urmă. Mulțumită lui, într-o bună zi noi vom ajuta planeta aceasta să se răzbune.

— Sună ca o lecție pe care ai învățat-o, Kazimir.

— Din clipa primei mele răsuflări, am știut ce sînt și cu ce trebuie să mă confrunt. Povara noastră este aspră, pentru că nici unul dintre voi, extraplanetarii, nu credeți în cauza noastră, sînteți orbi înaintea veninului extraterestrului. Noi îndurăm totuși, grație credinței și recunoștinței noastre. Bradley Johansson este salvatorul nostru și într-o bună zi toată omenirea îl va recunoaște drept salvator.

— În ce fel v-a salvat pe voi?

— În același fel în care el însuși a fost salvat. Prin bunătate și bună cuviință. El a venit printre primii pe

această planetă și a început să investigheze nava extraterestrului.

— Am auzit asta, încuviință Justine. A fost primul director al Institutului de Cercetări *Marie Celeste*, nu?

— Da. Oamenii afirmă că este pustie, o epavă, abandonată și goală. Nu-i adevărat, asta vrea extraterestrul să creadă oamenii. El a supraviețuit prăbușirii.

— Există pe-aici un extraterestru viu, din nava-arcă?

— A fost aici și a intrat de mult în Commonwealth, unde se mișcă printre noi, ascuns și cu gînduri rele.

— Serios? Așadar tu nu l-ai văzut niciodată cu proprii tăi ochi, nu?

— Eu n-am plecat niciodată de pe Far Away. Dar într-o bună zi Starflyer va reveni, cînd planurile lui vor rodi. Sper că asta se va petrece în timpul vieții mele. Aș dori să particip la distrugerea lui.

— Cum arată?

— Nimeni nu știe cum arată, nici chiar Bradley Johansson nu este sigur. Este posibil ca el să-l fi văzut, dar nu-și poate aminti. Multe dintre gîndurile lui vechi s-au pierdut cînd el a fost eliberat.

— Bun, deci acest Starflyer a supraviețuit prăbușirii. Ce s-a întîmplat după aceea?

— El a declanșat văpaia din soarele lui Far Away, pentru a-i atrage aici pe cei nebănuitori. Iar cînd Bradley Johansson a pătruns în secretele navei, l-a trezit pe Starflyer și a fost înrobit de el. Vreme de mulți ani a slujit sub controlul lui, ajutîndu-l să-și extindă influența în Commonwealth, șoptind în inimile celor aflați la putere, făcînd promisiuni false și modelînd valul evenimentelor. Însă Starflyer nu cunoștea partea aceasta a galaxiei și era neliniștit de celelalte rase care trăiau aici, temîndu-se că-i vor împiedica țelurile. Nu toate sînt la fel de ignorante și de mîndre ca noi. El l-a trimise pe Bradley la Silvergalde, pentru a-i putea cunoaște pe Silfeni în mod direct și a raporta ce descoperise. Dar Silfenii sînt mai înțelepți decît oamenii și Starflyer; ei au putut vedea legăturile pe care le întinsese în mintea lui Bradley și l-au eliberat de ele.

— Aha... eliberarea.

— Da. Ei l-au vindecat. După ce ar fi fost eliberați, unii oameni ar fi fugit din calea ororii, pentru a putea rămîne liberi. Bradley însă știa că acesta era un pericol mare; el a spus că pentru ca răul să izbîndească nu trebuie decît ca oamenii de bună cuviință să nu întreprindă nimic.

— Bradley Johansson a spus deci asta?

— Da. El a revenit pe Far Away și i-a eliberat pe alții care fuseseră înrobiți de Starflyer. Aceștia au fost cele șapte familii din care au crescut clanurile.

— Înțeleg, rosti ea serios.

Kazimir o privi tulburat. Expresia de pe fața fetei era teribil de sobră. Îl întrista; fața aceea frumoasă ar fi trebuit să cunoască doar fericirea. El nu-și dedicase oare viața protejării ei și celor la fel cu ea?

— Nu te teme, îi spuse. Te vom păzi de Starflyer. El nu va reuși. Planeta aceasta va fi răzbunată.

Ea își lăsă capul pe un umăr și-l privi îndelung, pătrunzător.

— Vorbești serios în privința asta, nu-i așa?

— Da.

Dintr-un motiv necunoscut, răspunsul lui o îngrijoră.

— Kazimir, tu faci ceva foarte nobil. Nobilitatea determină o legătură care este greu de distrus.

— Starflyer nu-mi va corupe niciodată loialitatea față de clanul meu și cauza noastră.

Justine puse o mînă pe brațul lui.

— Eu respect asta.

Kazimir se străduí să-i zîmbească plin de încredere, totuși fata continua să fie tristă, iar atingerea ei, oricît ar fi fost de lină, îl distrăgea enorm. Era atît de aproape de el... Și nici unul dintre ei nu purta prea multe haine. Gînduri pătimașe, totuși minunate, începură să se rotească prin mintea lui.

Justine îl strînse scurt și iute de braț, apoi se întoarse brusc.

— Ia uite, nu mai plouă! Se ridică și se duse la intrare. A apărut iarăși soarele.

Zîmbetul ei era fermecător. Redevenise înger.

Kazimir se ridică și într-o clipă își îmbrăcă vesta. Ieși din cort și se opri lîngă ea, tocmai cînd își punea o bandă de oțel pe față. Fu dezamăgit că nu-i mai putea zări ochii. Razele soarelui făceau ca tricoul ei alb să fie aproape transparent. Era la fel de înaltă ca el.

— Ai zburat cu adevărat peste vulcan? întrebă el repede.

— Îhîm.

— Trebuie să fi avut mult curaj pentru așa ceva.

Ea izbucni în rîs.

— Eu cred c-a fost doar prostie.

— Nu. Tu nu ești proastă, Justine. Nici vorbă de așa ceva.

Un deget se agăță peste marginea de sus a ochelarilor de soare și ea îi coborî cîțiva milimetri, pentru a-l privi pe deasupra ramei.

— Mulțumesc, Kazimir. E foarte drăguț din partea ta.

— Cum a fost?

— O nebunie! Superb!

Își împinse la loc ochelarii și începu să-i povestească despre zbor.

Kazimir o ascultă, fascinat de o lume și un trai pe atît de străine pentru el, pe cît era și Starflyer. Justine avea o existență perfectă. Îl încînta să știe că o astfel de viață era reală, că oamenii puteau atinge un asemenea statut. Poate că într-o bună zi, cînd Starflyer nu va mai exista, toți aveau să trăiască la fel ca ea.

Probabil că soarta, decise tînărul, făcuse s-o întîlnească. Viziunea aceasta, îngerul lui personal, venise să-i arate că el avea dreptate să încerce să protejeze viața umană. Ea era inspirația lui, miracolul lui privat.

— Probabil că ești foarte bogată, îi spuse după ce ea termină, dacă-ți permiți un asemenea aparat care nu are alt scop decît de a-ți aduce satisfacție.

Fata strînse din umeri cu indiferență. Amîndoi stăteau întinși pe malul de deasupra pîrîiașului care clipocea vesel pe lîngă luminiș.

— Cred că toți cei care vin în excursii pe Far Away sînt bogați. Nu-i ușor de ajuns aici. Justine dădu capul pe spate și admiră norii pufoși care pluteau pe cerul de safir. În tot cazul însă, meritã. Ai o planetă ciudată și frumoasă, Kazimir.

— Ce cred părinții tăi despre faptul că ai venit singură aici? Și că-ți asumi asemenea riscuri? Zborul acela a fost foarte periculos.

Ea întoarse brusc capul, de parcă ar fi fost șocată de întrebare.

— Părinții mei? Păi... ia să vedem. Părinții mei m-au încurajat mereu să fiu eu însămi. Ei doreau să-mi trăiesc viața pe cît pot mai bine. Iar toate acestea, muntele Hercule, tu — reprezintă probabil unul dintre momentele acelea care fac viața să merite să fie trăită, care-ți oferă încredere să continui și să simți pur și simplu ce are de oferit Universul.

— Eu...? Nu cred asta.

— Da, tu! Uite, te afli aici în propria ta aventură, de unul singur, confruntîndu-te cu ce-ți ridică în cale vulcanul și ținutul. Asta te face mult mai curajos decît mine.

— Ba nu.

— Ba da!

— Ba nu!

Amîndoi izbucniră în rîs. Justine își scoase ochelarii de soare și-i surîse cald.

— Mor de foame, zise ea. Ai chef să încerci niște mîncare pămînteană decadentă?

— Da, te rog.

Justine sări în picioare și o luă la fugă spre planor. Kazimir se grăbi după ea, uluit cît de sus deasupra solului plutea trupul perfect, subțire, în timp ce alerga.

Stătură așezați turcește pe pămînt și ea îl hrăni cu bucățele de mîncare, nerăbdătoare să-i vadă reacțiile. Unele erau delicioase, majoritatea erau pur și simplu stranii, iar cărnurile picante și fierbinți îl făcură să se strîmbe cînd le înghiți.

— Ajută-le cu ăsta, spuse ea.

Vinul alb pe care i-l dădu era ușor și dulce. El îl sorbi apreciativ.

După-amiază, explorară jungla din jurul poienitei, încercînd să ghicească numele plantelor. Kazimir explică motivul expediției sale — îl pregătea pentru campaniile dificile împotriva inamicului peste toate soiurile de teren și dovedea că învățase tot ce-i putuseră oferi profesorii.

— Un ritual de trecere, comentă Justine.

Lui Kazimir i se păru că aude admirație în vocea ei. În cîteva rînduri, o zărise privindu-l cînd credea că nu era atent. El nu cutezase să facă același lucru.

— Trebuie să știm că putem face ceea ce avem de făcut.

— Kazimir, te rog să nu faci nimic nesăbuit. Nu trebuie niciodată să-ți dovedești calitățile, asumîndu-ți riscuri. Viața este prea importantă pentru așa ceva. În același timp, este prea scurtă, mai ales aici.

— O să fiu atent. O să învăț să nu fiu năvalnic.

— Mulțumesc. Nu vreau să-mi petrec viața făcîndu-mi griji despre tine.

— Poți să faci ceva pentru mine?

Surîsul ei era strengăresc.

— Voi face multe pentru tine, Kazimir.

Răspunsul îl surprinse. Știa că avea să roșească, interpretînd în felul său cuvintele acelea — o interpretare despre care era sigur că ea nu o intenționa; o ființă atît de dulce și plăcută nu se putea gîndi la asemenea lucruri.

— Te rog să nu vizitezi *Marie Celeste*. Știu că mulți turiști o fac. M-aș neliniști pentru siguranța ta dacă ai face-o. Influența lui Starflyer este puternică în jurul navei.

Justine oferi un întreg spectacol, prefăcîndu-se că reflectează la cererea lui. Din fericire, vechea navă-arcă nu figura oricum pe itinerarul ei. În mod straniu, din cauza credinței de nestrămutat a lui Kazimir că exista într-adevăr un extraterestru supraviețuitor, un fior de îngrijorare i se furișă în minte, refuzînd să plece. Toată chestia nu era decît una dintre legendele acela ridicole utilizate de bătrîni afurisiți ca Johansson pentru a-și ține discipolii în front și a-și plăti datoriile. În același timp însă părea atît de plauzibilă...

— N-o să mă duc, promise ea solemn și privirea lui ușurată o făcu să se simtă vinovată.

Spre sfîrșitul după-amiezii făcură un foc. Kazimir avea în raniță o lamă energetică veche și părea decis să-i demonstreze capacitățile lui de supraviețuire în natură, pentru a o impresiona. De acea Justine rămase locului și-l privi cum ridică o movilă înaltă de lemne. Tînărul își scosese vesta mică și pielea îi strălucea transpirată de la efortul transportării buturugilor. Era o imagine care ridică cu cîteva grade temperatura femeii; cu siguranță, gravitația redusă nu-i oprise dezvoltarea corpului în perfecțiunea post-adolescentină. Din fericire, Kazimir nu dorea să să-și dovedească și mai mult abilitățile, împușcînd de pildă păsări pe care să le pună la frigare. Fu destul de mulțumit să deschidă alte dintre pachetele ei de hrană. Focul avea doar rolul de a oferi căldură și confort. În cele din urmă Justine scoase dopul șampaniei și o băură cu dansul flăcărilor aurii scînteind din băsicuțele vioaie.

Kazimir ar fi dorit ca seara aceea să nu se mai termine niciodată. Cînd lumina soarelui abandonă cerul, se așezară unul lîngă celălalt pe o pătură. Sus, deasupra orizontului vestic se zărea doar un nimb tremurător cu margini purpurii, provenit de la difracția ultimelor raze prin ghețarul inel în stratosferă, care se micșoră treptat, lăsînd focul ce trosnea ca unică sursă de iluminat. Peste ei străluceau stele de platină. Pentru prima dată în viața lui, Kazimir nu se mai gîndi la ele ca la o amenințare.

Stătură de vorbă, băură și ciuguliră din mîncarea exotică. Și, în tot acest timp, Kazimir veneră în tăcere, dar din toată inima, îngerul surîzător și minunat. După o vreme de la apusul soarelui, flăcările sălbatice ale focului muriră, lăsînd un morman de tăciuni pîlpîitori. În strălucirea aceea slabă, îngerul se sculă în picioare lîngă el, privindu-l de sus. Tricoul și șortul ei sclipeau roșu aprins în focul muribund, iar părul devenise haloul auriu pe care mintea lui îl percepuse tot timpul. Fără un cuvînt. ea porni către cortul emisferic, dispărînd printre umbrele din interior.

— Kazimir...

Cu picioarele tremurînd, el se apropie de intrare. Lumina stelelor ce clipeau îi arătă că jumătate din podea se ridicase, devenind o saltea uriașă. Îngerul lui stătea în fața ei, o simplă siluetă. Tricoul zăcea boțit pe pămînt, la picioarele ei. Pe cînd o privea, ea își împinse șortul în jos pe picioare.

— Nu te teme...

Kazimir înaintă în beznă. Mîini blînde, senzuale, îi împinseră vesta de pe umeri. Degete nevăzute îi mîngîiară pieptul, apoi coborîră spre brîu, făcîndu-l să scîncească neajutorat. Centura îi fu descheiată, după care kiltul fu scos. Îngerul gol era fierbinte pe pielea lui cînd fata se lipi de el.

Strigătele uimite de extaz ale lui Kazimir răsunară în luminiș, mult timp după ce scînteile focului muriseră definitiv.

***

Nici chiar izolația cabinei n-o putea proteja pe Estella Fenton de vuietul puternicului motor diesel. Femeia își ridică paharul, cînd suspensiile legănară într-o parte și cealaltă rangerul Telmar cu tracțiune pe patru roți, străduindu-se să nu verse nici o picătură din complicatul cocteil de fructe. Nu avu prea mult succes, așa că deșertă restul băuturii din două sorbituri iuți. În mod clar, conținea votcă, fiindcă îi putea simți răcoarea distinctă arzînd-o pe gît.

Vehiculele de recuperare trimise din convoiul principal o găsiseră cu douăzeci de ore în urmă, ceea ce însemnase o ușurare profundă; două zile și jumătate petrecute în singurătate în pădurea temperată era o aventură nițel mai sălbatică decît și-ar fi dorit. Acum mai trebuia doar s-o găsească pe Justine. Convoiul interceptase semnalul balizei hiperplanorului ei și poziția sa trezise un oarecare interes prin echipe; se părea că puțini planoriști reușiseră să ajungă atît de departe.

Așa încît, după ce încărcaseră hiperplanorul Estellei în containerul său din trailer, cele cinci vehicule de recuperare rămase porniseră după ultima lor clientă. În ciuda faptului că populația de pe Far Away lăsase muntele Hercule

ca pe o rezervație naturală sălbatică, prin pădurile tropicale de pe pantele mai joase existau destule poteci pe care vehiculele de tipul Telmarului le foloseau în expedițiile turistice. Din acestea se ramificau cărări mai puțin utilizate, dar pe hartă existau și linii care erau marcate prin „rute pasabile". Pe una din acelea intraseră ei de trei ore, croindu-și drum prin lianele și tufele junglei. După care începuse munca realmente grea a tăierii unei rute noi printre arbori.

Vehiculul care deschidea drumul se afla la cincizeci de metri în fața lor, cu lamele-armonice frontale ridicînd nori denși de surcele, deoarece înainta practic mestecîndu-și calea. Plictisită să-l privească, Estella trecuse în fundul cabinei, unde începuse să exploreze barul frigorific.

— Ar mai fi vreo două minute, se auzi glasul pilotului Cam Tong.

Estella puse jos paharul gol și privi prin cupola transparentă la fîșia de vegetație retezată lăsată în urmă de vehiculul din frunte. Zidurile verzi și groase de copaci și liane se opriră brusc, cînd intrară, legănîndu-se, într-un luminiș. Hiperplanorul Justinei era intact, în mijlocul unui covor de iarbă luxuriantă. Cortul se vedea la cîțiva metri mai departe.

— Se pare că n-a pățit nimic, rosti Cam Tong mulțumit.

— Nu m-am îndoit nici o clipă.

Vehiculele de recuperare măriră viteza, ceea ce spori mișcarea de legănare în cabină. Toți începură să claxoneze.

Un cap apăru din cort.

— Nu-i ea! exclamă Estella.

Era un adolescent, care purta vechea pălărie de boșiman a Justinei. Gura lui se căscă la vederea vehiculelor mari care înaintau spre el, apoi răcni ceva către interiorul cortului. În clipa următoare, înhăță o raniță micuță de pe pămînt și o luă la goană spre liziera cea mai apropiată. Estella se holbă uluită. Tînărul purta o fustă lungă, verde-portocalie; ba nu, se corectă ea, era un kilt. îi putea zări pliurile. Ranița avea legată deasupra o haină din piele.

Pe cînd alerga, privea întruna peste umăr, spre vehicule și cu o mînă își apăsa pe cap pălăria, de sub care îi flutura părul lung și negru.

Cam Tong hohotea încîntat cînd frînă Telmarul masiv în spatele hiperplanorului. Surîsul Estellei se lăți și deschise portiera ca să coboare. În aceeași clipă, Justine ieși din cort. Nu purta decît un tanga stacojiu minuscul și o pereche de ochelari de soare.

— Întoarce-te! strigă ea peste zbieretele claxoanelor și vuietul motoarelor. Nu te speria! Sînt prietenii mei. Of, futu-i!

Își puse mîinile în șolduri și se încruntă la vehiculele de recuperare.

Estella se lăsă să cadă ușor pe sol. De acum surîsul i se transformase într-un rîs isteric. Alte portiere de vehicule se deschideau și echipele zîmbitoare coborau. Claxoanele continuau să zbiere entuziast. Băiatul aproape că ajunsese la junglă, urmat de răcnete de încurajare.

— Bună ziua, scumpo! strigă Estella veselă.

— L-ați speriat, acuză Justine cu glas rănit.

Estella își duse mîna la gît, simulînd șocul.

— După cum pare că stau lucrurile, îi mulțumesc cerului că am venit exact la timp. (Îi era imposibil să se oprească din rîs.) În mod evident, te-am salvat de la o soartă mai rea decît moartea.

— La dracu'!

Justine aruncă o ultimă privire către băiatul care dispăruse în zidul de verdeață și ridică brațul, moale, sperînd că el îi va vedea gestul de rămas bun. Claxoanele amuțiră după oprirea motoarelor, dar rîsetele sonore ale echipelor continuară să se audă puternic în aerul cald și umed.

Justine reveni în cort și luă un cardigan ușor. Estella o urmă. Salteaua era încă umflată. În jurul ei zăceau împrăștiate pachete goale de hrană și două sticle de vin.

— Nu pot să cred ce baftă ai! chicoti Estella. O să mă plîng companiei turistice. La aterizare, pe mine nu m-a așteptat decît un veveriței și sînt sigură că era poponar.

Justine începu să-și încheie cardiganul.

— Termină, făcu ea pe un ton iritat. Kazimir a fost dulce.

— Da — a fost.

— Nu-nțelegi, își trase ea șortul. N-a fost numai chestia aia. Am vrut să-l învăț o altă viziune asupra Universului, să-l determin să pună sub semnul întrebării ceea ce vede.

— Aha, de felul — cum se numește poziția asta? Și — nu știusem că poți s-o faci și invers.

Justine mîrîi spre ea și ieși. Comandă cortului să se contracte, silind-o pe Estella să se grăbească prin ieșire. Echipele aduceau un trailer gol la hiperplanor. Surîsuri largi, cunoscătoare, sclipiră în direcția ei și cîțiva bărbați îi făcură cu ochiul. Justine își dădu ochii peste cap, gîndindu-se cum arăta pentru ei. Un mic zîmbet șăgalnic îi apăru pe buze o dată cu revenirea simțului umorului.

— Ce făcea aici? întrebă Estella. Aici e țara nimănui.

— Acum este a cuiva, replică Justine cu subînțeles.

— Doamne, ce băftoasă ești! Sînt ca dracu' de invidioasă. Arăta superb.

Justine își tuguie buzele cu modestie.

— Și a fost.

— Hai să luăm o sticlă și să-ți sărbătorim marea victorie: cel mai lung zbor și cea mai măreață aterizare. Mă aștept din partea ta să ai nevoie să stai jos, probabil c-o să-ți fie greu să umbli după toată educația aia pe care i-ai dat-o.

Arătă cortul care își terminase contractarea. Toate pachetele și sticlele goale zăceau în jurul lui, ejectate de pereții care se strînseseră.

— Ai apucat măcar să vezi lumea de-afară?

— Există și așa ceva?

Estella chicoti încîntată și porni să suie scara scurtă către cabina Telmarului.

— Ia zi, i-adevărat că totul se ridică mai sus în gravitația redusă?

Justine o ignoră și scană pentru ultima dată zidul dens al junglei. Nu zărea nici urmă a băiatului, nici chiar utilizînd infraroșiile. Măcar asta îl învățase... dacă nu altceva.

— La revedere, Kazimir, șopti ea.

El trebuia să fie pe acolo. Privind... Probabil că acum se simțea nițeluș rușinat, dar poate că așa fusese mai bine. O despărțire iute și curată și o amintire de aur pentru amîndoi. Nici un fel de regrete.

Și poate — doar poate — că l-am învățat ceva despre viața adevărată. Poate că va începe să pună sub semnul întrebării idioata de doctrină a Păzitorilor.

Din cabină răsună pocnetul unui dop de șampanie. Justine sui înăuntru și închise portiera, bucurîndu-se de răcoarea aerului condiționat, care alungă căldura umedă a junglei.

5

Din punctul lor de vedere, recunoscut ca elitist, rezidenții de pe York5 susțineau că planeta lor se număra printre cele mai norocoase din spațiul de fază I al Commonwealth-ului. Nu ajunsese să simtă nici poluarea și nici presiunea suprapopulării, iar neregulile financiare și politicienii corupți o ocoliseră. Pe durata istoriei pre-umane a planetei, o bizarerie a evoluției produsese un număr de forme de floră și faună mult mai mic decît media, iar condițiile acelea făcuseră ca adaptarea speciilor extraplanetare să fie mult mai ușoară aici. Pentru cei care doreau să exploateze terenurile, asta o făcea o zonă imobiliară extrem de dorită.

În 2138, cînd TSC anunțase că planeta era deschisă pentru colonizare, consorțiul de familii din spatele planetei Los Vada, una dintre 15Mari, venise cu o ofertă și cumpărase practic toată planeta. TSC obținuse amortizarea imediată a costurilor de explorare, dar York5 nu fusese deschisă niciodată pentru imigrare generală. Familiile din consorțiu erau prea diversificate pentru a se califica drept Dinastie Intersolară, deși, fiindcă acum locuiau toate pe o singură planetă, viitoarele dinamici ale genealogiei erau de așa natură încît probabil că aveau să ajungă Dinastie Intersolară, așa cum o definea modelul clasic.

York5 nu avea practic o capitală; zona urbană cea mai mare era un orășel de service care se ocupa de poarta TSC și de aeroportul apărut lîngă aceasta. Niciodată nu fusese livrată vreo fabrică, refuzîndu-i astfel orice facilități industriale. Tot ce-ti doreai sau aveai nevoie, de la tacîmuri,

la pietre de pavaj și de la produse electronice la haine, trebuia importat. Nu existau șosele sau căi ferate care să asigure o infrastructură de transport civil, ci doar aparatele de zbor ale familiilor rezidenților. Iar în toată istoria de două sute patruzeci de ani a planetei, populația ei nu depășise niciodată zece milioane, dintre care aproape trei milioane erau personalul folosit de familii. Suprafața fusese divizată în domenii vaste, cu fiecare familie construindu-și vilele, conacele și reședințele de pe malul mării așa cum voia și unde voia, plantînd în jur orice floră îi plăcea. În felul acesta, continentele deveniseră țesături magnifice create de designeri peisagiști; York5 avea parte de o terraformare pe o scară nevăzută nici chiar pe Far Away... și totul numai de dragul esteticii.

Căpitanul (în rezervă) Wilson Kime privise cum domeniul familiei sale se dezvoltase în ultimele două secole revenind frecvent pentru aniversări, weekenduri prelungite și reuniuni anuale, ca să se bucure de seninătatea perfectă pe care o ofereau locurile. Terenul ales era deluros, cu văi lungi și largi, situat în mijlocul zonei temperate sudice. Cînd sosise, solul era acoperit de iarbă-tuf nativă roșcat-maronie și cîțiva arbori pitici murdari. Treptat, un talaz verde terestru, mult mai plăcut, unduise peste văi și dealuri deopotrivă, răcoros și liniștitor. Apăruseră dumbrăvi și pîlcuri de arbori dintr-o mulțime de specii, proveniți de pe zeci de planete, al căror frunziș varia de la alb ca zăpada, la portocaliu dureros de puternic. Fundurile văilor fuseseră acoperite de păduri de stejari, aluni și sălcii, iar cîteva enclave printre dealurile mai înalte găzduiau acum sequoia gigantici.

În toiul unui incredibil val de căldură estival, Wilson mergea pe un drum lung și întortocheat, acoperit cu pietriș, de pe versanții largi orientați spre sud, la trei kilometri de castelul gigantic care era căminul familiei, și inspecta podgoria. Era însoțit de doi dintre copiii cei mai mici ai familiei senioare. Emily, o puștoaică de șase ani cu păr blond-cenușiu împletit în codițe, care îi era stră-stră-stră-strănepoată, și Victor, un pici tăcut și curios de opt

ani, care îi era nepot cu o legătură prea complicată pentru a fi memorată. Îi obligase pe amîndoi să poarte pălării albe, mari, ca să le protejeze pielea fragedă împotriva ultravioletelor puternice ale soarelui cu nuanțe albastre, cu toate că amîndoi avuseseră parte de modificări embriologice extinse, care includeau rezistență sporită la toate tipurile de cancer. După cum alergau de colo-colo, aveau să fie epuizați cu mult înainte de prînz și Wilson nu dorea ca la oboseală să se adauge insolația.

La răstimpuri, bărbatul se oprea la capătul altui rînd de viță-de-vie și cerceta ciorchinii de struguri, care abia începuseră să se rotunjească. Anul acesta avea să fie o recoltă de calitate, poate chiar îndeajuns de bună ca să se numere printre cele clasice. Deși termenul respectiv ajunsese să fie folosit excesiv în prezent... Bobițele verde-luminos erau minunat de translucide, cu o culoare vagă începînd să le pătrundă, pe măsură ce absorbeau lumina. Rîndurile se întindeau în jos pînă la fundul văii, la trei kilometri depărtare. În total, podgoriile acopereau peste o sută de kilometri pătrați, după ce prosperaseră de o sută douăzeci de ani în solul ușor calcaros. În anii călduroși ca acesta, conducte de irigație îngropate asigurau ca strugurii să aibă apă suficientă, pompată din lacul cu apă dulce aflat la treizeci de kilometri. Domeniul Kime ocupa un sfert din linia de coastă.

Viticultoboți roșii de mărimea unor motociclete mergeau în sus și în jos printre șiruri cu brațele electromusculare fulgerînd înainte și înapoi, rărind grijuliu ciorchinii și afînînd solul. Întreaga podgorie nu era supervizată de mai mult de cinci oameni. Nici măcar un strop din vinul obținut nu era vîndut, fiindcă era destinat exclusiv familiei; doar cîteva sticle erau disponibile pentru alți membri ai consiliului Farndale.

Wilson se opri și mai culese doi struguri. Erau acri, încă neajunși la maturitate, însă gustul era bun pentru stadiul respectiv de dezvoltare. Îi scuipă după ce-i mestecase cu atenție.

— Cîh! făcu micuța Emily, strîmbînd din nas. Asta-i urît, bunicule.

— Nu, nu este, o asigură el, dîndu-și pe ceafă pălăria de pai și zîmbind. Ei putrezesc, intră în sol și joacă rolul de îngrășămînt. Asta-i bine pentru plante. Dacă nu mă crezi, întreabă-ți e-majordomul cînd ajungem acasă.

— Wilson are dreptate, spuse Victor pe un ton superior. Noi am făcut ciclurile mediului la biologie.

— Adică vița bea scuipatul?

Emily era și mai dezgustată. Wilson o cuprinse în brațe și o strînse scurt.

— Nu, nu — nu așa merg lucrurile. Totu-i legat de chimia organică. E foarte complicat cînd se ajunge la detalii, dar crede-mă, vița nu bea scuipat, da?

— Da, încuviință ea nesigur.

Victor o privea superior, așa că fetița se strîmbă la el. După aceea o luară brusc la fugă, alergînd printre rînduri și urmărind un delong Forlien, similar cu porcul spinos, dar avînd în plus un guleraș de aripioare care fîlfîiau și se colorau în galben și verde cînd era surescitat.

— Nu-l atingeți! strigă Wilson după ei. Îl speriați!

— Bine, se auzi slab glasul lui Victor de după spaliere.

Wilson continuă pe drumul de pietriș. Nu se grăbea, fiindcă se bucura prea mult de ziua aceea. Cu trei ani în urmă ieșise din cea mai recentă reîntinerire și aceasta avea să fie o viață de pauză, gîndită ca o vacanță totală în care să nu se implice deloc în activitățile corporative. Toți aveau nevoie de așa ceva la răstimpuri, mai ales la genul de nivel executiv la care Wilson își trăia viețile obișnuite.

După eșecul misiunii marțiene, căpitanul revenise pe un Pămînt care se schimba aproape zilnic pe măsură ce erau înțelese implicațiile tehnologiei găurilor-de-vierme. În a doua jumătate a secolului al XXI-lea, explorarea spațiului reprezenta, bineînțeles, industria cu avîntul cel mai mare. Atît doar că nu mai era genul de explorare spațială la care se pricepea Wilson. TSC desfășura de fapt cercetări planetare — domeniul geologilor și xenobiologilor, care nu erau interesați de vidul dintre stele, de străbaterea distan-

țelor. Grație găurilor-de-vierme, distanțele practic dispăruseră.

Mare parte din vechile echipe NASA se alăturaseră TSC-ului aflat în dezvoltare, cînd agenția se închisese la nici șase luni după întoarcerea jalnică a lui Kime. Toți trebuiseră să o ia însă de la zero, reinstruindu-se și dobîndind alte îndemînări. Nu era același lucru; nu mai însemnau nimic special, ci lucrau pur și simplu în altă companie — deși una spectaculoasă. Modificarea îi afectase pe unii mai mult decît pe alții. Ultima dată cînd Wilson auzise despre bietul Dylan Lewis, fostul comandant preluase un bar din Hawaii și bea constant și neînduplecat, îndreptîndu-se către ciroză și făcîndu-se de rîs cu orice femeie aflată în trecere pe acolo care se oprea să audă „povestea vechiului erou spațial".

Wilson evitase complet scena nouă. Era îndeajuns de inteligent pentru a vedea genul de cerințe pe care planetele noi aveau să le adreseze celor vechi, nevoia disperată de infrastructură și dezvoltare. Oamenii nu puteau să trăiască în noile tărîmuri promise fără să existe niște servicii civile de bază; iar cînd economiile vechi urmau să capete avînt, ele aveau să dorească și modernizări — rapid. Fabricarea de echipamente grele și medii reprezenta acum noua industrie aflată în creștere. Cu instruirea tehnologică de vîrf pe care o primise în NASA și grație trecutului de militar, Wilson nu avusese greutăți în a fi angajat ca manager de divizie în compania KAD Components, care producea piese de schimb pentru companii mai mari. După trei ani făcea parte din consiliul de conducere, beneficiind de opțiuni pentru acțiuni, în cazul în care compania era cumpărată. Pînă în 2103, după șapte fuziuni și achiziții, fusese instaurat ca director executiv în consiliul lui Farndale Engineering, unul dintre mulții coloși multiplanetari care prosperaseră și se extinseseră în paralel cu spațiul de fază I. Deținea destule opțiuni pentru acțiuni ca să poată cumpăra o națiune mică, iar Farndale intra în parteneriatul consorțiu care avea în cele din urme să finanțeze Los Vada. După aceea urmase un simplu progres

linear, pe măsură ce secolele trecuseră, iar propria sa bogăție și influență crescuseră o dată cu compania, pînă ce vasta avere privată a familiei sale ajunsese la nivelul Marilor Familii ale Pămîntului.

În ultimii optzeci de ani, Wilson fusese de două președintele lui Farndale, o poziție care îți consuma douăzeci și cinci de ore pe zi, nelăsînd timp pentru nimic altceva decît negocieri și aranjamente politice. Vechea lui disciplină militară și obișnuința de a conduce serviseră ca temelii excelente, îngăduindu-i să înregistreze victorii notabile împotriva unor companii rivale în deceniile acelea amețitoare. Acționarii și colegii din consiliul de administrație erau mulțumiți de performanțe și toți știau că peste un secol va trece prin rotație în poziția de șef executiv pe Los Vada. Conducerea consiliului avea totuși un preț și stresul constant acționa ca un mecanism de îmbătrînire accelerată. În ambele rînduri, Wilson trebuise să caute reîntinerirea cu ani mai devreme decît ar fi făcut-o în mod normal, din cauza stresului cauzat de conducerea companiei.

Acela fusese unul dintre motivele pentru care decisese ca în viața aceasta să-și ia vacanță. În sfîrșit, avea să stea deoparte și să se bucure de planetele și de bogăția pe care le crease. Deocamdată, fusese un succes. Se surprinsese chiar și pe sine cu entuziasmul pe care-l dovedise față de podgorii și managementul general al domeniului. Seria actuală de copii ai familiei imense se dădea în vînt după el. Era vorba din nou despre detalii, Wilson se concentra asupra detaliilor și-și folosea capacitățile de a soluționa orice problemă pe care o ridica familia; doar scara de mărime diferea de cea anterioară. Avea planuri să extindă și să modernizeze castelul. Existau o mulțime de locuri pe care i-ar fi plăcut să le viziteze ca turist, orașe cu festivaluri și carnavaluri unice. peisaje diferite și specii exotice. Era de asemenea cu mintea deschisă în privința recăsătoririi; poate că de data aceasta găsirea unei neveste nu avea să semene atît de mult cu negocierea unei afaceri. Toate evenimentele acelea îl așteptau la un drum scurt cu taxiul pînă la orice gară TSC. Începuse chiar să schițeze un

itinerar, un tur măreț care avea să dureze opt ani. Nici chiar descoperirea învăluirii lui Alfa Dyson de către Bose nu-l distrăsese; avea încredere că actualul consiliu de administrație Farndale putea să se ocupe de orice probleme și oportunități pe care le-ar fi creat evenimentul respectiv. Deși vestea construirii unei nave stelare îl înfiorase pentru o clipă de nostalgie.

Copiii ieșiră dintre șirurile de araci și reîncepură să alerge pe drumul cu pietriș. Wilson nu încercă să-i oprească. Erau fericiți. El ar fi dat mult să fi putut avea o copilărie ca a lor. Principala lui grijă era ca ei să crească cu simțul demnității și responsabilității. Un mediu ca al castelului putea să dea peste cap simțul oricărui copil despre propria sa importanță. În majoritatea cazurilor, copiii bogați erau niște neastîmpărați notorii, o situație pe care York5 n-o îmbunătățea deloc, fiindcă acolo toți erau moștenitori la tron. În același timp, Wilson nu dorea să-i trimită la școală.

Deasupra munților vestici, dîra singuratică a unui jet cu reacție brăzda cerul. Rămase s-o privească, impresionat ca întotdeauna de viteză și de lipsa boomului sonic. Toți cei de aici foloseau hipersonicele pentru a ajunge de la poarta TSC la domeniile lor, dar viteza pe care o puteau atinge avioanele moderne în atmosferă era impresionantă chiar și pentru el. Pentru a merge și mai rapid, trebuia să folosești o traiectorie semibalistică, trecînd practic peste atmosfera superioară. Planuri pentru asemenea aparate existaseră de multă vreme, fusese doar o chestiune de finanțare a producerii lor. La urma urmelor, cererea era foarte redusă. Avioanele erau utilizate pe planetele Commonwealth standard, însă jeturile comerciale de pasageri atingeau 3 Mach, ceea ce era destul de bine pentru companiile aviatice. Numai locuitorii unor planete ca York5 nu aveau răbdare la viteza aceea.

Wilson auzi un șuierat slab de aer îndărătul lui, ca și cum ar fi trecut o fantomă. Frunzele de pe coardele de viță cele mai apropiate fluturară. Se încruntă și se întoarse. Imaginea care îl întîmpină îi trimise un fior rece pe șira spinării. O gaură-de-vierme se deschisese la șase metri

depărtare, perfect circulară, cu diametrul de trei metri și jumătate și baza menținîndu-se nemișcată la cinci centimetri deasupra solului. Prin ea ieși un bărbat într-un costum de afaceri scump de culoarea lavandei. Surîse subțire, în semn de scuză, apoi spuse:

— Hai noroc, gagiu', cum merge treaba?

Wilson făcu trei pași iute, ajungînd la intrus, și lovi cu pumnul. Încheieturile falangelor îi trosniră satisfăcător și simți o durere puternică.

— Futu-i!

Nigel Sheldon căzu pe spate, aterizînd în fund în iarba uscată. Doi bărbați din personalul de securitate TSC apărură imediat din gaura-de-vierme, cu armele îndreptate asupra lui Wilson. Mînecile costumelor lor fîlfîiau ușor. Enervat, Nigel le făcu semn să stea locului.

— Nu-i nimic, spuse el după care făcu o grimasă și ridică mîna la maxilar. Mamă, ce mai doare!

Wilson îl fulgeră cu privirea.

— Mă bucur, căcățelule.

Copiii apărură în goana mare și se opriră derutați în fața spectacolului.

— Wilson! țipă Victor. Ăsta-i...

— Știu cine este, rosti sec Wilson.

— Grozav! mîrîi Nigel indignat, ridicîndu-se în picioare. După trei sute treizeci de ani, tot mai ești șucărit pe mine?

— Trei sute... trei mii, nimic nu schimbă ce ai făcut.

Nigel își investiga interiorul gurii cu un deget arătător.

— Au! Cred că mi-ai rupt un dinte.

— Și tu mi-ai paradit degetele.

Wilson scutură din mînă; îl durea cu adevărat. Nu se mai încăierase de pe vremea cînd fusese în Academia forțelor aeriene și deprinderile cîștigate în bătăile de stradă se evaporaseră în secolele trecute de atunci.

— Vrei s-o repeți? întrebă Nigel.

— Da' tu?

— Bine, bine... deci intrarea mea n-a fost cea mai plină de tact. Nigel privi precaut pumnul julit al lui Wilson. Am dorit totuși să fac impresie.

— Pe aia ai făcut-o la Schiaparelli.

— Acum e ceva important, fir-ar a naibii!

— Ce anume?

Wilson se străduia din răsputeri să nu arate că era impresionat; nu mai auzise despre o gaură-de-vierme care să fie utilizată în felul acela și în nici un caz pentru a lua legătura cu un individ... dacă nu puneai la socoteală zvonurile despre Ozzie. Porțile erau legături interplanetare enorm de scumpe, cu un timp de rambursare foarte lung, nu vehicule personale de transport, chiar dacă persoana respectivă era Nigel Sheldon. Wilson bănuia că folosise poarta TSC de explorare a diviziei de pe Augusta pentru a deschide tunelul acesta prin spațiul interstelar. Nu-i plăcea să se gîndească la costuri.

— Să știi că dacă-i ceva urgent, am un cod adresă de e-majordom. Ai putea folosi unisfera, ca restul rasei umane.

— Amîndoi știm că eu nu sînt pe lista de acceptare a e-majordomului tău și trebuia să discut urgent cu tine.

— De ce? Ce dracu-i chestia asta?

— Am nevoie de o favoare.

Wilson izbucni în rîs.

— Da, da, făcu Nigel cu acreală. Foarte amuzant! Acum ascultă aici: construim o navă stelară ca să mergem la Alfa Dyson.

— Am auzit. De peste o lună, în știrile unisferei nu se vorbește despre altceva.

— Dar n-ai pus lucrurile cap la cap, este? Putem construi o navă, dar în epoca asta nu găsești pe toate drumurile genul de astronauți cu experiență care ne trebuie pentru echipaj, și mai ales pentru căpitan.

Wilson se opri brusc din rîs.

— Ticălosule...

— Aha! Ți-am captat în sfîrșit atenția?

— De ce tocmai eu?

Wilson fu surprins cît de stinsă îi devenise vocea.

— N-a mai rămas nimeni, căpitane Kime. Ești ultimul cadet spațial din galaxie. Avem nevoie de tine.

— Rahat! Ai zeci de mii de oameni în divizia ta de explorare.

— Așa este. Niște puști buni, ba chiar excelenți, însă nici unul n-a fost măcar o clipă lipsit de contact cu unisfera în prima, a doua sau a șasea lui viață. Pe de altă parte, tu știi cum este să stai închis luni de zile într-o sferă de metal, tu poți face față izolării și stresului, poți menține comanda în condițiile respective. Este cu totul altceva decît să trimiți ordine în jos prin ierarhia corporativă, unde ai niște lăbari din managementul de mijloc care sar imediat la treabă. Experiența este întotdeauna valoroasă, o știi și tu. Fără falsă modestie, Wilson, dar amîndoi știm ce succes ai avut. Vreau să zic — uită-te unde ne aflăm în clipa de față. Nici chiar azi nu sînt mulți dintre noi care să poată recrea o bucată de douăsprezece mii de kilometri pătrați dintr-o Franță care, de fapt, n-a existat niciodată în afara literaturii romantice. Tu ai... cum îi ziceați voi — „materialul corect"?

— Asta-i o expresie antică, mormăi Wilson cînd amintirile cu adevărat vechi își începură inevitabilul replay.

Își promitea cu regularitate că la prima reîntinerire le va trimite în stocare profundă de securitate, că le va curăța din creier împreună cu alte lucruri irelevante, pentru a lăsa spațiu noii vieți. Și n-o făcea niciodată. Avea o slăbiciune pentru nostalgie. Fusese un candidat foarte apropiat de adevărata măreție, nu de șeful de corporație care devenise în cele din urmă. Chiar și azi, destulă lume știa cine fusese Neil Armstrong. Dar Dylan Lewis? Nici vorbă!

— Ei bine, scutură-te de praf, gagiule, fiindcă o să fie iar la modă.

Wilson rămase privind marginea găurii-de-vierme, întunericul tremurător de neant pe care foarte puțini oameni ajungeau chiar să-l vadă cu ochii lor.

— Asta-i o ofertă serioasă? întrebă el încet.

— Absolut! Dacă vrei, slujba e ta. Sper să vrei. Vorbesc foarte sincer. Cu cît mă gîndesc mai mult la Alfa Dyson și la evenimentul ăla straniu, cu atît mai mult îmi doresc să pot trimite acolo pe cineva în care să mă pot încrede.

— Bunicule? Emily ridică privirea cu o veneraţie nou descoperită spre strămoşul ei. O să zbori cu nava, bunicule? Chiar aşa?

— Aşa se pare, păpuşică.

Wilson o mîngîie pe căpşor. Nici măcar nu trebuise să se gîndească, răspunsul fusese automat.

— Lasă-mă cîteva zile, îi spuse lui Nigel. Trebuie să pun la punct lucrurile pe-aici.

— Sigur că da, gagiule. Nigel surîse larg şi întinse mîna. Bun venit la bord!

Wilson îi privi mîna; totuşi ar fi fost o mojicie să nu i-o strîngă.

— Pentru a fi complet înţeleşi în privinţa asta, nu te gîndeşti să te alături şi tu echipajului, nu?

— Nu. Sîntem complet înţeleşi în privinţa asta.

***

Anshun se afla exact la marginea spaţiului de fază II, la 217 ani-lumină de Pămînt şi aproape direct între acesta şi Perechea Dyson. Poziţia respectivă fusese un factor important în decizia TSC de a-şi stabili aici divizia de explorare a noii faze III. La şaizeci de ani-lumină depărtare, Boongate avea deja o a doua poartă care ducea la Far Away şi guvernul ei sperase că TSC va continua cu staţia de explorare. Nu fusese aşa. Far Away era o fundătură. Anshun avea să ajute la extinderea frontierei umane spre Perechea Dyson.

În cei opt ani de cînd divizia îşi stabilise sediul în gara planetară TSC, nu avusese loc cine ştie ce expansiune; fuseseră deschise doar două planete. Acum însă Anshun avea încredere în privinţa viitorului. Planeta urma să fie nodul de legătură pentru întregul nou sector spaţial. În următorul secol, economia şi populaţia ei aveau să crească, egalînd oricare dintre planetele de succes ale fazei I. Viitorul îi era asigurat.

Wilson Kime zîmbi discret înaintea senzaţiei de déjà-vu atunci cînd expresul pentru călători din Los Vada lunecă lin în gara planetară TSC din Treloar, capitala lui

Anshun. Aerul de afară era fierbinte și înăbușitor, deoarece se găsea în apropierea coastei, așa cum fusese și Houston. Își putea aminti cum venise la Centrul Spațial NASA pentru prima lui zi de antrenamente, cu soarele pîrjolindu-i pielea expusă. Clădirile uniforme, cu aer guvernamental, ale campusului aceluia îi păruseră surprinzător de sărăcăcioase sub lumina puternică, mai ales ținînd seama de ce se întîmpla în interiorul lor. Cumva, se așteptase ca structurile să aibă un aer mai puțin industrial, să fie mai grandioase.

Același lucru era valabil și pe Anshun. Doi membri ai diviziei de explorare TSC îl așteptau pe peron și îl conduseră la un vehicul micuț, care traversă zona pustie și vastă cuprinsă în interiorul gardului de pe perimetru, care urma să devină triajul, de unde zeci de porți și sute de linii supraaglomerate aveau să dirijeze cîndva transportul spre stelele noi. Ca o ironie a sorții, în prezent peisajul din jur era post-industrial. Benzi lungi de beton sudat enzimatic fuseseră întinse pe sol, alcătuind drumuri pentru un minioraș care nu existase niciodată. Pămîntul dintre ele întreținea smocuri triste de iarbă locală și buruieni fusiforme, retezate de făgașele curbate de lut pîrjolit lăsate de anvelope, în care după fiecare ploaie se formau băltoace. Vehicule grele abandonate erau împrăștiate peste tot — secțiuni metalice năpîrlind solzi de rugină, carcase din materiale compozite decolorate pînă la un alburiu insipid, parbrize implodate, cauciucuri de mărimea unor mașini, sparte și calcifiate. Uriașe păsări fornrush pluteau pe deasupra în spirale largi, legănîndu-se cu aripile lor negre pe curenții termici. Erau prădătoare și se hrăneau cu rozătoare micuțe, însă prăzile lor se împuținaseră pe aici.

Toate acestea făceau ca partea carosabilă nou-nouță cu două benzi pe care se deplasau acum să pară nelalocul ei, cumva înaintea vremurilor. O cale ferată dublă, de asemenea recent instalată, mergea paralel cu ea legînd triajul gării de complexul navei stelare din față. Wilson văzu o singură locomotivă de manevră DFL25 care rula lent în direcția opusă celei în care mergeau ei, împingînd în față

opt vagoane platforme goale, singurul semn de mișcare pe o rază de opt kilometri.

Avură nevoie de zece minute ca să parcurgă pustietatea și să ajungă la complexul navei stelare. Un șir lung de clădiri alb-perlat fără ferestre se materializă din pîclele tremurătoare ale arșiței, protejat de un gard înalt de șase metri. Pazboți se deplasau în lungul bazei sale într-o eternă patrulare, ascunzînd în corpurile conice netede armele și senzorii cu care erau echipați. La porți erau trei paznici, oameni. Wilson fu scanat de două ori înainte de a fi lăsat să treacă și apoi fu salutat cu respect.

Întregul complex degaja o aură de prosperitate. Wilson era îndeajuns de familiarizat cu proiectele rapide pentru a vedea că într-o perioadă scurtă fusese cheltuită o cantitate imensă de bani. În interiorul gardului, fîșiile de gazon proaspăt întins erau tunse și perfect aliniate. Vopseaua numelor din spațiile de parcare încă nici nu se uscase. Clădirile erau din panourile noi cu suprafață cu fricțiune redusă care obsedau actualmente industria de construcții, asigurînd aspectul de curățenie permanentă. În majoritatea pereților existau uși înalte, toate închise, pe sub ale căror margini inferioare dispăreau linii ferate argintii. În spatele complexului se vedea un șir de piloni care se întindea către cea mai mare incintă industrială a orașului, purtînd cabluri supraconductoare subțiri, roșii. Proiectul înghițea enorm de multă energie.

Trei turnuri scunde, circulare, din sticlă, alcătuiau inima complexului, unite la bază prin plăci de sticlă verticale ce lăsau impresia de acoperiș de pavilion. Recepția pe care o formau era un atriu uriaș, cu pilaștri de cristal care conțineau plante exotice cu frunze mari. Peste pardoseala din piatră se grăbeau numeroși oameni, toți cu expresii preocupate. Aici munca era privită cu toată seriozitatea.

Daniel Alster stătea lîngă tejgheaua lungă a recepției. Îl salută pe Wilson cu căldură și se prezentă.

— Domnul Sheldon își cere scuze că nu vă poate primi personal, dar este într-o ședință care se prelungește în mod destul de neplăcut.

Wilson examină gînditor recepția, consolidîndu-și impresia de buget nelimitat. Farndale derulase frecvent proiecte de mare amploare, însă acesta era diferit; birourile companiei sale fuseseră construite în orașe sau în fabrici de pe platforme industriale și aparținuseră locurilor respective. Probabil că relativa izolare a acestui complex îi conferea senzația de importanță și urgență.

— Sheldon se ocupă personal de managementul navei? întrebă el.

— Nu de detaliile de zi cu zi, dar în tot cazul este implicat în graficul de lucru. A fost destul de ușurat cînd ați acceptat să preluați postul de căpitan.

— Serios?

— Da. Am înțeles că vă veți ocupa de o serie de proceduri administrative.

— Așa este. (Volumul de date aparținînd proiectului pe care-l primise în cele patru zile de cînd acceptase să fie căpitanul navei era fenomenal. Majoritatea fișierelor de informații erau însoțite de cereri din partea șefilor de departamente implicați.) Am totuși nevoie de niței timp de acomodare, înainte de a începe să mă răstesc la oamenii de-aici.

De fapt, se simțise oarecum copleșit cînd intrase în recepție și dăduse ochi de unul singur cu proiectul. În mod uzual, atunci cînd avea de-a face cu ceva de asemenea dimensiuni, era însoțit de cîțiva asistenți personali, după ce anterior căpătase o informare amănunțită. Abia aseară primise, în sfîrșit, un raport de la ședința Consiliului ExoProtectorat Commonwealth, ceea ce nu-i oferise prea mult timp să reflecteze asupra implicațiilor politice ale expediției. Consiliul de administrație Farndale îi aprobase însă imediat numirea pe post, dorind să-l îmbarce în proiect.

— Bineînțeles, încuviință Daniel Alster. Biroul vă este deja pregătit, totuși domnul Sheldon a sugerat să vă ofer mai întîi turul facilităților.

— Dă-i drumul!

Schema complexului era destul de simplă; cele trei turnuri găzduiau personalul de design și management. Un sfert din spațiul pentru birouri nu era utilizat.

— Facilități pentru antrenamentul echipajului, explică Daniel Alster cînd trecură pe lîngă nenumărate rînduri de cubiculumuri de sticlă fumurie.

— Pînă acum a fost selectat cineva?

— Deocamdată numai dumneavoastră. Aproape toți cei din divizia de explorare sînt voluntari — atît personalul tehnic, cît și echipele de explorare. Există apoi vreo două milioane de indivizi plini de speranțe de pe toate planetele din Commonwealth, care insistă că sînt perfecți pentru așa ceva. Secțiunea aceasta a cibersferei Anshun va trebui modernizată, fiindcă traficul de date a crescut enorm. Vă așteptăm să trasați criteriile necesare înainte de a începe recrutarea.

Wilson strînse resemnat din umeri.

— Bine.

În clădirile mari de tip hangar de dincolo de turnuri se livrau componentele navei, pentru a fi riguros testate înainte de a fi duse la platforma de asamblare. Nu existau facilități de producție, ci totul sosea prin poarta gării planetare. Șaizeci și trei la sută din componente se fabricau pe Augusta, inclusiv mecanismul generator al găurii-de-vierme care avea să joace rolul de hiperpropulsie. Restul pieselor veneau din tot Commonwealth-ul, contractele fiind căpătate în conformitate cu implicarea financiară și influența politică. Wilson fu încîntat să vadă că Los Vada căpătase peste trei la sută.

Imediat ce vagoanele aduceau containerele, acestea erau descărcate și mutate în incinte sterile pentru testare. Facilitățile de evaluare pe care TSC le construise într-un interval atît de scurt erau impresionante. Incintele ambientale etanșe puteau produce o combinație imensă de radiații, sarcini termice extreme, rezistență la vibrații, iradiere electromagnetică și impacturi de particule cu mare viteză — toate în vid. Existau de asemenea laboratoare pentru testări, unde componentele electronice erau supuse

la scenarii improbabile de defectare. După ce erau certificate, componentele erau duse la platformă pentru asamblare.

Nigel Sheldon aștepta la poartă, care se afla în capătul cele mai mari clădiri pentru evaluare. Purta același gen de salopetă albă în care se schimbase și Wilson. Își strînseră mîinile; erau încă ușor precauți unul față de celălalt, ca niște prieteni vechi care dădeau uitării o ceartă.

— Ești pregătit să reintri în imponderabilitate? întrebă Nigel.

Își puse o cască protectoare, care se automodelă după forma capului său.

— Cred că da, încuviință Wilson.

Trecuse într-adevăr foarte mult timp și, așa cum îi spusese Daniel în timpul turului, mulți tehnicieni de asamblare avuseseră probleme, de la greață ușoară pînă la extenuare, cînd lucraseră la navă. Nici chiar expunerea permanentă nu părea să reducă efectul. Companiile astronautice cu sediul în Îngerul Înalt putuseră oferi prea puțin ajutor practic. Utilizau fie sisteme robotizate, fie personal selectat după gradul de imunitate. În disperare de cauză, TSC dezgropase niște lucrări medicale foarte vechi despre adaptarea umană la imponderabilitate, dintre care unele datau de pe vremea stației rusești MIR, pentru a vedea ce medicație sau resecvențare ADN ar fi trebuit să folosească.

Wilson îl lăsă pe Nigel să o ia înainte și-l urmă prudent. Foloseau poarta diviziei de explorare, care fusese decuplată de la misiunile de explorare interstelară pentru a asigura o legătură simplă între complex și spațiul de deasupra lui Anshun, unde platforma de asamblare se găsea pe o orbită la 1000 de kilometri în afara planetei. Un tunel circular din titan fusese construit prin poartă, mărginit cu benzi electromusculare capabile să manipuleze componente mari de pînă la opt metri și grele de două sute de tone. Mișcarea era peristaltică, cu containerele sigilate înaintînd pe valuri sincronizate ce unduiau în lungul benzilor.

Wilson păși și avu senzația că treceau printr-o simplă deschidere circulară din clădirea de evaluare într-o gigantică sală sferică. Platforma de asamblare era un glob

de metmal care fusese expandat la diametrul de șase sute de metri. Structura sa de rezistență interioară semăna cu niște coaste hexagonale, cu macarale rulante întinzîndu-se spre centru din joncțiuni pentru a susține un cilindru mare din traverse exact în fața porții. Acolo căpăta formă nava stelară. În clipa de față, nu părea mai mult decît o rețea și mai densă de traverse. Sute de bărbați și femei în salopete se deplasau în lungul scheletului ori se ancorau lîngă constructoboții mobili. Containere compozite albe lunecau pe podurile rulante aidoma unor picături de condens pe sticlă.

Deși Wilson era pregătit, sfîrșitul cîmpului gravitațional planetar sosi ca un șoc. Un picior era apăsat ferm pe sol, pe cînd cel din față părea că tremură în aer. Bărbatul se concentră asupra înaintării, folosindu-se de mînerele amplasate între benzile electromusculare. Toate simțurile îl anunțară instantaneu că se afla în cădere. Degetele i se încleștară automat pe mînere. În fața lui, Nigel se rotise deja paralel cu poarta și începuse să înainteze către navă, folosind mînerele de pe macara. Wilson îl imită, utilizînd mînerele ca pe o scară pentru primii metri, pentru ca după aceea corpul să-i lunece pur și simplu la douăzeci de centimetri deasupra macaralei. Își aminti să se prindă la fiecare cîțiva metri de un mîner, doar pentru a-și corija direcția și a împiedica rotația în jurul axei. Își simțea stomacul încordîndu-se înaintea senzației de cădere, dar cu excepția unei eructații umede nu percepu instaurarea vreunui acces dramatic de rău de imponderabilitate. În jurul lui, aerul avea un iz specific de metal sudat și ulei cald, cu toate că mirosurile se diminuară treptat, pe măsură ce fluidele începură să i se acumuleze în cap.

— Să-ți spun ceva, vorbi Nigel peste umăr. Pe mine mă entuziasmează de nu se poate, cînd văd păpușica asta. Așa pățesc întotdeauna la proiectele mari. Da' vreau să-ți zic că o cioacă inginerească nu m-a mai atîtat în asemenea hal de cînd Ozzie și cu mine am construit prima poartă gaură-de-vierme.

— Îmi amintesc ziua aia, rosti Wilson sec.

Nu putea uita nici amintirile lui despre *Ulysses* din ziua respectivă, ultima dată cînd văzuse mîndra navă interplanetară, o masă uriașă de traverse cu hardware atașat peste tot. Nu foarte deosebită de aceasta.

Nigel chicoti.

— Ajungem la secțiunea propulsiei reactoare.

Labirintul de contrafișe nu se clarifica pe măsură ce se apropiau și Wilson îi ceru e-majordomului să acceseze matricea platformei de asamblare. În vederea lui virtuală apăru un plan suprapus peste ceea ce vedea. Designul navei stelare era destul de simplu. Secțiunea unde locuia echipajul, cu sistemul de susținere biotică, era un inel gros cu diametrul de trei sute de metri, care avea să se rotească, asigurînd un cîmp gravitațional de 0,2 g pe periferie. În esență, o roată von Braun, gîndi Wilson, deși nimeni nu i-ar mai fi spus așa în prezent. În centrul ei se găsea un cilindru lung de patru sute de metri, cu diametrul de o sută cincizeci de metri, care conținea atît propulsia superluminică, cît și rachetele cu plasmă. Suprafața îi era presărată de o sumedenie de proeminențe și umflături, care semănau cu niște tumori metalice.

Ei trei pluteau în jurul unei duze masive, a cărei suprafață interioară era o oglindă perfectă. Era prima, și deocamdată singura, dintre cele cinci rachete cu plasmă ce aveau să fie instalate, lăsînd rozete de traverse în locurile de amplasare a celorlalte patru. Wilson studie conductele groase de combustibil masă de reacție și cablaje supraconductoare, care urmau să fie conectate în celelalte unități, pe măsură ce soseau. Un braț i se ridică de la sine pentru a atinge blindajul duzei.

Rachete cu plasmă... Așa cum avea bătrînul Ulysses. E la fel ca o bicicletă — unele lucruri pur și simplu nu le poți îmbunătăți.

— Ce sursă energetică folosim? întrebă el.

— Trape d-zero, răspunse Nigel. Cincisprezece din cele mai mari pe care le fabricăm. Bineînțeles, există și surse secundare — pile de microfisiune și două generatoare de fuziune — însă trapele d-zero vor fi sursa ta primară. O

să-ți asigure destulă energie ca să zbori șapte mii de ani-lumină.

— Așa departe?

Cumva, Wilson se așteptase ca nava să fie capabilă să ajungă la Alfa Dyson și să întoarcă... atît și nimic mai mult.

— Da, dar asta nu-nseamnă că ai licența să zbori mai departe și să explorezi restul galaxiei, domnu' căpitan, s-a-nțeles?

Wilson surîse cu o ușoară vinovăție. Exact la asta se gîndise.

— Știi ce faci, așa-i? Știi ce-i nava asta...

— Ce?

— Arunci o pietricică de pe vîrful unui munte. Cînd va ajunge la bază, va fi o avalanșă. Oamenii vor fi interesați să exploreze din nou necunoscutul. Vor dori mai multe nave ca asta, vor dori să știe ce mai este pe acolo. Următoarea navă va fi îndeajuns de mare pentru a zbura în jurul centrului galactic.

— Greșit, domnu' căpitan! Numai cei ca tine vor să facă asta, romanticii înnăscuți. Și nu mai sînteți atît de mulți pe cît ai dori s-o crezi. Commonwealth-ul ăsta pe care l-am construit pentru noi este o societate matură, conservatoare. În ultimele două secole, noi am crescut mult. Numai oamenii care o singură viață scurtă doresc să se năpustească în Marele Necunoscut, fără să aibă asupra lor decît o lanternă și un băț cu care să alunge șerpii. Noi nu ne vom grăbi, ci ne vom extinde lent — în felul ăsta nu se fac greșeli. Broasca țestoasă și iepurele, domnu' căpitan, broasca țestoasă și iepurele!

— Poate că așa este, zise Wilson, însă eu nu cred că sîntem atît de civilizați pe cît îți place ție să crezi... nu toți.

Trecuseră de secțiunea propulsiei reactoare și ajunseră la mijlocul navei, unde două brațe butucănoase conectau inelul secțiunii echipajului de suprastructura centrală. Nici aici nu erau multe de văzut, doar scheletul gol, lipsit de orice placări ale fuzelajului; nici chiar punțile interioare nu fuseseră montate în structura de rezistență, deși o mulțime de mașinării auxiliare fuseseră deja instalate.

— Cum merge cu hiperpropulsia?

Sheldon strînse ușor din buze.

— Generatorul găurii-de-vierme se află în etapa a treia de testare a componentelor. În trei–patru luni ar trebui să înceapă instalarea primară.

— Ce efect are asupra graficului nostru general? întrebă Wilson.

— Estimarea inițială totală era de șapte luni, spuse Daniel Alster. Au apărut însă o serie de probleme legate de lucrul în imponderabilitate de care nu ținusem seama.

— Probabil c-o să fie vreo nouă luni, mormăi Nigel.

— Totul costă mai mult, proclamă Wilson voios.

— Și durează mai mult, sfîrși Nigel. Nu-mi mai spune!

— De ce n-ați construit-o la Îngerul Înalt? întrebă Wilson. Știu că drumul s-ar lungi cu două sute treizeci de ani-lumină, dar asta n-ar însemna cine știe pentru nava asta, dacă am citit bine specificațiile tehnice. Iar acolo îi au pe toți specialiștii astroingineri.

— Este vorba despre controlul politic, răspunse Nigel. Mai precis, controlul meu. În felul acesta, TSC rămîne principalul operator al întregii misiuni.

— Mi se pare corect, încuviință Wilson.

Faptul că Nigel nu simțea nevoia să-și păzească spusele reprezenta un compliment rezonabil.

În apropierea părții din față a suprastructurii, un maldăr imens de cabluri de forță așteptau unitatea necunoscută care avea să fie instalată acolo. Intrigat de nivelurile energetice implicate, Wilson verifică secțiunea pe planul din vederea virtuală și constată că era un generator de cîmp de forță: unul dintre cei șapte prevăzuți.

— E bine apărată.

— Vreau să vă-ntoarceți întregi, zise Nigel. În plus, continui să cred că învăluirea este o acțiune defensivă. Mie mi se pare scenariul cel mai probabil.

— Dacă ne vom confrunta cu arme împotriva cărora a fost nevoie să fie protejată o stea, nu cred că niște cîmpuri de forță ca ale noastre vor fi de prea mult folos.

Cei trei se opriră din plutire în jurul amplasamentului unui generator de cîmp de forță.

— Uite care-i treaba, spuse Nigel. Unul dintre motivele pentru care am vrut să vezi astea azi a fost de a-ți oferi o trecere în revistă acceptabilă. În etapa actuală, designul este încă rezonabil de flexibil. Ce dracu', dacă-i nevoie, putem amîna lansarea cu un an! Vreau feedback din partea ta.

— Perfect. Primul meu răspuns este că ar trebui să fim mult mai precauți decît în profilurile de expediție pe care mi le-ai arătat pînă acum. Ultimul lucru pe care ni-l dorim este o misiune în care să ieșim din hiperspațiu exact lîngă bariera de învăluire și să-ncepem să strigăm: este cineva pe-aici? Primele observații trebuie făcute de la minimum zece ani-lumină, ceea ce înseamnă cele mai bune sisteme senzoriale pe care le poate produce Commonwealth-ul. Dacă de acolo nu putem detecta nici un semn de conflict, atunci avansăm în etape. Asta va însemna probabil să adaugi cîteva luni la durata misiunii.

— N-o să mor dintr-atît, comentă Nigel.

— Perfect, fiindcă eu voi conduce nava numai dacă va exista o filozofie de tipul „securitatea este pe primul loc". Nu numai pentru echipaj, ci și pentru oamenii de pretutindeni. Dacă acolo există ceva ostil, nu vreau să-i atrag atenția asupra noastră. Sper că-ți dai seama cîtă responsabilitate se acumulează în jurul proiectului ăsta.

— Știu asta, gagiule, crede-mă — știu. Cu asta se confruntă TSC de fiecare dată cînd deschidem o gaură-de-vierme într-un loc nou. În ziua de azi, oamenii nu ne mai bagă în seamă, fiindcă ei cred că după trei secole scenariile de întîlniri sînt de rutină, ba chiar plictisitoare. Eu nu dorm noptile, știind că-ntr-o bună zi vom da peste un virus sau microorganism care va trece de filtrele noastre biomedicale sau peste o rasă de extratereștri care este opusul Silfenilor. Cu fiecare an cu care mergem mai departe, adaug altă procedură de securitate și-i ignor pe oamenii mei care urlă că am devenit un monstru al birocrației. Nu fac decît să mă rog ca noua procedură să fie îndeajuns de bună pentru o întîlnire cu adevărat nasoală

la care nu s-a gîndit nimeni. Cînd ai timp vreodată, uită-te peste liniile directoare operaționale ale diviziei noastre de explorare... ar trebui să te liniștească.

— Bine, atunci ne înțelegem unul cu celălalt.

— Așa sper, Wilson, fiindcă s-ar putea foarte bine să fie întîlnirea aia de care m-am temut atîtea secole.

— Atunci de ce insiști atîta pentru misiunea asta?

— Nu ne putem ascunde în întuneric pentru că nu înțelegem ceva. Ca specie, am evoluat foarte mult în ultimele secole, acum sîntem Homo galactic. Poate că-i aroganță din partea mea, dar cred că sîntem capabili să înfruntăm ceva atît de mare. Și nu-ncerca să te amăgești: este mare, chiar dacă nu veți găsi decît un generator de barieră abandonat. Trebuie să ajungem la o înțelegere cu extratereștri cu adevărat extratereștri, iar Silfenii n-au fost niciodată așa ceva.

— Mi se păruse că ziceai că noi, adevărații romantici, am fi puțini.

— Așa-i. Dar, uită-te și tu cine sîntem noi!

Wilson izbucni în cele din urmă în rîs. Lăsă capul pe spate pentru a vedea cît mai mult din nava masivă.

— Cum se face că încă n-ai botezat-o?

— Tu ești căpitanul și asta-i prerogativa ta.

— Mă iei peste picior?

— Nu, gagiule, mă gîndesc că-ți datorez chestia asta. Ai vreo idee?

— Sigur că da. Îi zicem *A doua șansă*.

Nu era un nume la care să fi trebuit să se gîndească de două ori.

— Nu-i rău, rînji Nigel. Cîndva cred c-o să fie și o festivitate oficială. Mai întîi însă trebuie să începi să-ți aduni echipajul. Pentru o vreme o să-i pot ține pe politicieni departe de tine, totuși ar fi bine să termini selecția cît mai repede. Gagiule, crezusem că sînt obișnuit cu negocierile politice dure, dar asta i-a stîrnit pe toți. Toți președinții, regii, reginele, prim-miniștrii, secretarii generali, șefii de guverne și marii împărați vor să aibă un reprezentant al planetei lor.

— Ai lăsat loc pentru un compartiment științific mare și asta-i bine. Oricum aș fi insistat în direcția asta. Echipajul propriu-zis, inginerii care vor asigura funcționarea navei... numărul lor vreau să fie minim. La urma urmelor, va fi o misiune științifică. Mă aștept să fie selecționați din echipele care lucrează aici.

— Bine, în privința asta n-am nici o problemă să-ți atribui responsabilitatea. Te avertizez însă că vor exista presiuni.

— Le rezolv eu. Bănuiesc că n-ai mai dat și de urma altora din vechiul meu echipaj, nu? Știu că Lewis că nu s-a dus niciodată la reîntinerire. Restul s-au împrăștiat.

— Mă voi ocupa eu, zise Daniel.

***

De la fereastra biroului ei, Paula Myo putea zări turnul Eiffel. Cu un secol în urmă, Directoratul Intersolar Delicte Grave preluase ca sediu o clădire veche și frumoasă cu patru etaje, aflată la numai trei străzi de Sena, îi renovase interiorul, dar păstrase intactă fațada napoleoniană. Dacă își împingea scaunul spre spate și lăsa capul pe spate, femeia zărea deasupra acoperișurilor străvechiul turn din fier. În cei nouăzeci și doi de ani de cînd era investigator-șef probabil că nu-l privise mai mult de o duzină de ori. Azi era una dintre acele rare ocazii cînd cedase și se uita la panoramă. Turiștii de mărimea furnicilor abia erau vizibili în vîrf, iar lifturile urcau și coborau lin prin centrul piscului din fier. O imagine atemporală, care se îmbunătățise în ultimele două secole, pe măsură ce parizienii îndepărtaseră de vechea inimă a orașului zgîrie-norii și blocurile moderne cu apartamente.

În timp ce Paula privea, matricea biroului rula fișiere de transport și cargo prin programe de analiză specializate, căutînd șabloane care ei păreau să-i scape întotdeauna. Acesta era și motivul pentru starea actuală de nemulțumire. Șabloanele acelea îi scăpau de două luni, iar datele puteau fi examinate numai într-un mod finit de căi, chiar și folosind smartware modern.

Paula știa că Elvin începuse să livreze armele pe Far Away și ar fi făcut-o în unicul mod posibil, demontîndu-le în componente inofensive și încorporîndu-le în alte transporturi. De fiecare dată cînd Elvin cumpăra armament, acela era rezultatul final. Femeia ceruse securității TSC sondaje aleatorii ale cargourilor la poarta Boongate, demontînd utilajele și evaluîndu-le în căutarea oricăror discrepanțe. În ultimii douăzeci de ani, numai de trei ori găsiseră componente pe care fabricantul nu le putuse explica. Era sigură că, dacă toate cargourile ar fi fost examinate în același fel, rezultatele ar fi fost mult mai bune, însă securitatea TSC anunțase destul de clar că nu dispunea de resursele necesare unei asemenea operațiuni. În plus, Paula ar fi deranjat pe toți importatorii legali de utilaje de pe Far Away fără să aibă altă motivație în afara propriei ei determinări. Aidoma tuturor predecesorilor săi, Mel Rees, șeful ei imediat, nu întîrziase în a-i atrage atenția că Directoratul Intersolar Delicte Grave nu avea să susțină ori să finanțeze genul acela de procedură de interceptare. Era o politică frustrantă împotriva căreia ea argumentase zadarnic de decenii. În vreme ce continua să completeze cereri oficiale și să aplice presiunile de care era capabilă prin contacte politice, era silită să se mulțumească cu raiduri ocazionale și aleatorii asupra unor lăzi similare de echipamente.

În tentativa de a înclina șansele de partea ei, inițiase analiza datelor. Fiecare cargo care sosea la gara TSC Boongate era însoțit de un lot de fișiere despre detaliile de livrare, facturile de achiziție, confirmările de plată, companiile care se ocupaseră de ambalare și agenții de expediție. Adam Elvin trimitea armele pe numeroase rute diferite pe o perioadă de timp care se întindea probabil pe ani de zile. Era o încriptare fizică. Trebuia pur și simplu să deții cheia, să știi care cargo ascundea care componente și cînd avea să sosească. Dacă știai toate astea, puteai pune mîna pe tot lotul. De aceea programele ei căutau rute pentru lăzi care fuseseră laolaltă în același depozit acum șase luni pe o planetă aflată la 100 de ani-lumină depărtare,

căutau plăți provenite de la aceeași bancă, căutau o companie de livrare utilizată de agenți diferiți și căutau facturi achitate dintr-un cont de unică folosință. De fiecare dată, Paula nu găsise nimic. O încurca și faptul că 80% din cargourile cu direcția Far Away aparțineau unor indivizi sau familii care emigrau acolo și-și luau cu ei toate bunurile personale, alături de o listă incredibilă de obiecte pe care le considerau necesare pentru supraviețuire și bunăstare.

— Oh, dar asta nu-i ceva ce se poate vedea în fiecare zi, rosti Mel Rees. Trîndăvești în timpul serviciului?

Paula îl privi disprețuitor în tăcere și reveni către turnul Eiffel. Rees era în Directorat de numai patruzeci de ani, ajungînd în poziția sa actuală, printre alți numeroși directori-adjuncți, grație familiei din care făcea parte. Așa se petreceau însă lucrurile în instituțiile Commonwealth-ului cu sediul pe Pămînt — dacă cei din pozițiile de vîrf nu aparțineau unei Mari Familii, atunci făceau inevitabil parte dintr-o Dinastie Intersolară. Desigur, dacă ar fi dorit să ocupe un post directorial, Paula l-ar fi putut obține; dar, din nou ca o ironie a sorții, asta s-ar fi datorat personalității ei, plus experienței acumulate în cei o sută patruzeci și șapte de ani neîntrerupți de slujire a Directoratului. Însă, din cauza personalității ei, nu-și dorea un post care s-o fi îndepărtat de munca reală de teren.

Rees studie datele care rulau în portalurile biroului.

— N-ai noroc, este?

— În nici un caz cu bugetul pe care mi-l dai tu.

— Am altceva pentru tine.

Bărbatul nu avea niciodată curajul de a o chema pe Paula în biroul lui; dacă dorea să discute despre ceva, o vizita de fiecare dată în mod personal.

— Ce?

— Un caz înghețat pe Oaktier. Ucidere corporală posibil premeditată și pierdere asociată de memorie.

Paula nu-și putu ascunde interesul. Cazurile înghețate, cele pe care Commonwealth-ul le clasifica drept crime vechi de peste treizeci de ani, nu erau prea uzuale.

— Cu cît timp în urmă?

— Nesigur, dar ar putea fi patruzeci de ani.

— Hmm... (Paula încreți din nas. Nu era chiar atît de mult.) Nu-l poate soluționa poliția locală?

— A încercat. Rezultatele au fost neconcludente și de aceea ne-au solicitat pentru asistență. Una dintre posibilele victime, Tara Jennifer Shaheef, are o familie importantă pe Oaktier, cu contacte. Știi cum merg lucrurile... Familia ei dorește rezultate pozitive, indiferent de natura lor și, de aceea, în mod firesc aș vrea să preiei tu cazul.

— Ai zis una dintre victime?

— Au fost două... cel puțin despre atîtea știe poliția pînă acum.

— Bine, chiar că sînt interesată.

— Mulțumesc.

Privind în jurul biroului spartan, bărbatul zări geanta mică de voiaj care era ținută acolo permanent, pregătită pentru orice misiune în afara Pămîntului. Era unul dintre cele trei obiecte personale pe care Paula Myo le îngăduia în odaia simplă. Pe pervazul ferestrei era o plantă rabbakas, un rizom negru din care se ridica o singură floare roz marmorată cu petale ce semănau cu pene, care-i fusese dăruită de un Silfen pe Silvergalde. Pe masă era un cub de cuarț care conținea o hologramă a cuplului care o crescuse pe Marindra, o scenă de picnic estival cu Paula și sora ei vitregă, ambele la vîrsta de cinci ani. Rees încerca mereu să evite să se uite la hologramă; de fiecare dată îi reamintea în mod inconfortabil cît de stranie era investigatorul-șef.

— Vrei să realoci vreunul dintre cazurile tale cît vei fi plecată? Renne și Tarlo n-au mare lucru de făcut deocamdată.

Ea îl privi de parcă ar fi vorbit într-un grai ininteligibil.

— Pot să mă țin la curent cu toate de pe Oaktier, mulțumesc. Face parte din unisferă.

— Sigur că da. Așa-i. Porni să iasă din birou. Dacă ai nevoie de orice, anunță-mă.

Paula așteptă pînă ce bărbatul închise ușa, apoi își îngădui un surîs ușor. De fapt, Rees nu era un director-adjunct rău — avea grijă de echipele lui și asigura depar-

tamentului un buget sănătos, totuși ea se asigura că-l ținea întotdeauna la distanță. După o vreme, își trase scaunul înapoi lîngă masă și-i ceru e-majordomului dosarele cazului Tara Jennifer Shaheef.

***

Clinica Clayden se găsea pe propriul său domeniu de opt hectare, într-una dintre suburbiile estice ale lui Darklake City. Ca facilitate de reîntinerire, se număra printre cele mai bune de pe planetă. Paula parcursese fișierul general de cod verde al Directoratului despre companie: era de mărime medie și avea clinici pe cinci planete din acest sector spațial.

Imaginile văzute din mașina de poliție cînd intră pe poartă păreau să reflecte ceea ce citise. O clădire lungă cu două etaje, din bambus, pe o pantă de deasupra unui iaz. O aripă se termina într-o rețea de schele, cu construboți deplasîndu-se în lungul șinelor și asamblînd secțiuni noi de prefabricate.

Costumul ei de afaceri nu-i oferi nici cea mai mică protecție împotriva umidității începutului de după-amiază, cînd se grăbi de la mașină în recepție. Detectivul Hoshe Finn era tot timpul la doi pași în urma ei, pufăind nemulțumit din cauza căldurii. Făcea parte din divizia locală a cazurilor înghețate și fusese alocat s-o asiste. O sarcină pe care o accepta voios, lucru pe care Paula îl găsea reînviorător. În sfîrșit, cineva era încîntat să lucreze cu ea și era util în mod activ chiar de la început. Femeia avea convingerea că detectivul era mai degrabă curios să vadă dacă reputația îi era pe măsură, dar asta n-o deranja. Principalul era să obțină rezultate. O parte a acceptării lui provenea neîndoios din faptul că se afla la optsprezece ani de a doua reîntinerire. Persoanele mai în vîrstă aveau în general o abordare mai flegmatică.

Ultima reîntinerire a lui Hoshe Finn îi oferise un chip supt. Își purta părul negru strîns într-o coadă perfect pieptănată și prinsă la spate cu un clips rafinat din argint. Aproape chiar de la început o anunțase că era supra-

ponderal, deși costumul lui din mătase verde strălucitoare fusese croit pentru a-i ascunde talia și abdomenul.

— Pe aici, spuse Hoshe Finn după ce intrară.

Porni pe unul dintre coridoarele lungi care se ramificau din recepție. Trecură pe lîngă cîțiva recent reîntineriți care erau ajutați de personal.

— Ai avut multe cazuri înghețate? întrebă Paula.

— Trei, strînse el din umeri, inclusiv acesta. Rata succeselor mele nu este mare. În majoritatea timpului lucrez pentru departamentul principal de investigații criminalistice, iar divizia înghețatelor o activăm practic doar cînd avem o crimă mai veche de treizeci de ani. Așa ceva nu se întîmplă prea des.

— Nu te teme, nu prea multe crime înghețate își găsesc rezolvarea.

— Așa-i. În ciuda capacității noastre de stocare a datelor, dezgroparea trecutului este dificilă.

— De fapt, nu-i vorba despre asta, rosti Paula apoi tăcu cîteva clipe. Informațiile pe care le aduni din trecut trebuie să fie asociate comportamentului uman. Noi examinăm o imagine proprie holismului. În ziua de azi, aplicarea legii se bizuie într-o măsură prea mare pe dovezile digitale.

— Și aici intervii tu. Bărbatul surîse văzîndu-i privirea suspicioasă. Un adevărat detectiv!

— Fac ce pot.

Trebuiră să îmbrace salopete sterile pentru a intra în rezerva lui Wyobie Cotal prin micul ei sas decontaminator. La interior, lumina era roz și discretă, pentru a nu-i obosi ochii în mod inutil. Paula se încordă îndărătul măștii faciale cu filtru cînd al doilea set de uși glisă, deschizîndu-se. Întotdeauna, ceva din cazurile de re-viere de urgență îi crea o senzație de greață. Cu toate că noua clonă a lui Cotal ieșise de cinci săptămîni din cuva-uter, îi displăcea să-i privească trupul.

Clona fusese inițiată cu doi ani în urmă, după ce matricea companiei de asigurări a lui Cotal întreprinsese o tentativă legală obligatorie de a-l contacta prin unisferă. Căutarea mai detaliată efectuată după aceea de anchetatori

umani eșuase de asemenea să descopere vreo urmă a lui de cînd plecase de pe Oaktier, cu patruzeci de ani în urmă. La momentul respectiv trecuseră șaizeci și cinci de ani de la nașterea sa și ar fi trebuit să-și fi făcut rezervare la clinică pentru prima reîntinerire, potrivit poliței pe care părinții lui rezonabil de bogați i-o întocmiseră la concepție. Întrucît nu apăruse, tribunalul acordase companiei de asigurări un certificat de deces al corpului, pe temeiul că fie fusese ucis în mod ilegal, fie fusese implicat într-un accident neobișnuit care nu fusese raportat. După o săptămînă fusese activată procedura de re-viere.

Deși nu foarte obișnuită, operația fusese relativ simplă pentru o facilitate atît de bine echipată cum era clinica Clayden. ADN-ul lui Cotal fusese modificat în mod subtil pentru a produce creștere accelerată, iar fetusul fusese ținut peste douăzeci și trei de luni în cuva-uter. În ultimele cinci luni, clinica inserase o legătură neurală și începuse să descarce memoria lui Cotal în noul său creier. Amintirile nu erau multe; își actualizase stocarea de siguranță la fiecare două luni, dar încetase s-o mai facă după ce plecase de pe Oaktier, la vîrsta de douăzeci și trei de ani.

Întins pe patul său și scăldat în lumina aceea ce imita amurgul, semăna cu un băiat de paisprezece ani, victimă a inaniției. Corpul îi era îngrozitor de slab, cu pielea întinsă la maximum peste coaste și membre. I se aplicase gel pentru a preveni excesul de exfoliere, totuși cîteva zone întinse erau carne crudă și făcuseră cruste dedesubtul unguentului strălucitor. Pe brațe și picioare nu existau aproape deloc mușchi, astfel că genunchii și coatele i se vedeau ca niște proeminențe noduroase. Din cauza aceasta nu se putea deplasa decît folosind un costum electromuscular de mobilitate și arăta de parcă ar fi fost întemnițat într-un exoschelet ca o colivie. Aspectul cel mai dizgrațios era oferit însă de capul său. Avea dimensiune adultă, fiind astfel prea mare ca să poată fi susținut de gîtul subțire în absența costumului de mobilitate.

Ochii mari și adînciți în orbite ai lui Wyobie Cotal îi urmăriră cînd intrară în rezervă. Nu schiță nici o tentativă

de a mișcare a capului. La răstimpuri întredeschidea buzele și o tetină se extindea din flancul costumului, împingîndu-se în gura lui pentru a o putea suge. Paula refuză să se uite la tuburile din jurul taliei lui și la conectările penisului și anusului.

Și mi se părea că recuperarea dintr-o reîntinerire obișnuită era umilitoare!

— Salut, Wyobie, spuse Hoshe Finn. Arăți mai bine azi. Mă mai ții minte?

— Polițistu', șopti Wyobie Cotal.

Glasul îi era amplificat de costum, producînd un efect straniu de microfonie.

— Exact, sînt detectivul Finn și ea este investigatorul-șef Paula Myo de la Directoratul Intersolar Delicte Grave. A venit tocmai de pe Pămînt, pentru a investiga moartea ta.

Ochii obosiți ai lui Wyobie Cotal se focalizară asupra Paulei.

— Te cunosc?

— Nu. (Nu intenționa să înceapă să-și explice notorietatea unei persoane care se chinuia să-și ordoneze puținele amintiri.) Mi-ar face însă plăcere să te pot ajuta.

El zîmbi și balele i se prelinseră printr-un colț al gurii.

— O să mă scoți de-aici?

— Nu va mai dura mult.

— Minți! Vorbise îndeajuns de puternic pentru ca să nu mai declanșeze circuitul de amplificare. Mi s-a spus că voi rămîne aici luni de zile, cît o să-mi crească mușchii. Dup-aia o să am corpul unui puști. Acum s-a oprit partea de creștere accelerată.

— Dar ești din nou viu.

El închise ochii.

— Găsiți-i. Găsiți-l pe cel care mi-a făcut asta.

— Dacă ai fost ucis, îi voi găsi. Îi găsesc întotdeauna.

— Bine.

— Am înțeles că tu și Tara Jennifer Shaheef erați parteneri sexuali.

Paula ignoră grimasa lui Hoshe Finn dinapoia măștii sale faciale. Timpul pe care-l puteau petrece cu Cotal era limitat de starea acestuia și femeia nu intenționa să irosească nici o secundă.

— Da. Expresia chipului straniu, copilăresc, se îndulci. Abia începusem să ieșim împreună.

— Știi că și ea a plecat de pe Oaktier.

— Știu, dar nu-mi vine să cred că am fugit cu ea... aici erau prea multe pentru mine. Am mai spus poliției... Mă mai întîlneam și cu altă fată.

— Philippa Yoi, da?

— Da.

— Era o persoană geloasă?

— Nu, nu, mai trecusem prin chestii de-astea. Era numa' de distracție, nimic cu-adevărat serios. Toți știam asta. Philippa și eu eram la prima viață și voiam să... trăim.

— A fost numai de distracție la momentul ultimei tale actualizări de memorie în stocarea de siguranță a clinicii. Însă după aceea ai mai rămas nouă săptămîni pe Oaktier. În nouă săptămîni se puteau întîmpla multe.

— Nu aș fi plecat, repetă el încăpățînat.

— N-a amintit nimeni de vreo excursie? Poate niște prieteni plănuiau o vacanță pe altă planetă...

— Nu. Sînt sigur. Știi... sînt vraiște în cap. Pentru mine toate astea s-au întîmplat acum numai cinci săptămîni, dar toată viața îmi este dată peste cap. Unele chestii din copilărie îmi sînt mai clare decît Tara și Philippa. Futu-i maica mă-sii! Nu-mi vine să cred că cineva ar fi vrut să mă omoare.

— Știi ceva despre Tampico?

— Nu. Nimic. De ce?

— Era planeta pentru care ți-ai cumpărat bilet.

Wyobie Cotal închise ochii. Lacrimi se prelinseră, umezind genele fine.

— Nu știu. Nu-mi reamintesc absolut nimic din toate astea. Trebuie să fie o greșeală. O greșeală foarte, foarte mare. Eu trebuie să exist pe-acolo pe undeva. Trebuie! Am uitat doar să mă-ntorc pentru reîntinerire, asta-i tot.

Găsiți-mă, vă rog! Găsiți-mă! Începu să-și ridice spinarea de pe pernă și trăsăturile juvenile i se încordară. Faceți ceva!

O infirmieră intră cînd Wyobie Cotal căzu înapoi. El își pierdu cunoștința înainte să fie așezat pe pat de costumul electromuscular.

— A fost sedat, explică infirmiera. O să-și revină peste trei ore. Dacă este necesar, puteți reveni atunci, totuși nu poate fi expus la un număr nelimitat de ședințe de felul acesta. Personalitatea lui este încă foarte fragilă, este complet imatur din punct de vedere emoțional.

— Înțeleg, rosti Paula.

Ea și Hoshe Finn ieșiră împreună din rezervă.

— Ce crezi? întrebă detectivul pe cînd își scoteau salopetele.

— Dacă l-aș fi judecat independent, aș fi zis că a fost un caz clar. La prima viață, toți sînt destul de aiuriți. A plecat într-o vacanță de aventuri cu o fată și s-a înecat, ori s-a prăbușit, ori s-a izbit de un munte, ceva nesăbuit și prostesc. Dar ținînd seama și de Shaheef, trebuie să privim și circumstanțele.

Hoshe Finn încuviință și-și aruncă salopeta într-un coș de gunoi. Aerul mai rece din exteriorul rezervei lui Cotal îl făcu să se înfioară.

— Asta-i ceea ce ne-a atras atenția în primul rînd. Tara Jennifer Shaheef a fost re-viată acum douăzeci de ani. Cazul i-a fost clasat ca fiind pricinuit de un accident.

— Și cine a făcut conexiunea?

— Morton, fostul ei soț. Se pare că numele lui Cotal apărea pe actele de divorț. Ei doi trăiau împreună pe Tampico.

— Deci Cotal și Shaheef aveau deja o legătură serioasă?

— Așa se pare, dar nu pe planeta asta. Ea a completat actele pe Tampico. După pronunțarea divorțului, Morton n-a mai auzit nici o veste de la ea pînă la re-viere. Divizia mea i-a investigat re-vierea ca rutină, însă n-a descoperit absolut nimic suspicios în afară de absența corpului. Într-adevăr, se mai întîmplă și accidente.

— Prin urmare, după divorț Cotal și Shaheef au plecat împreună în vacanță, sau poate într-o lună de miere, și au suferit același accident.

— S-ar putea. Atît doar că după ce au plecat de pe Oaktier, nu mai există practic nici o urmă a lor.

— Cu excepția cererii de divorț.

— Da. Și ea nu este în nici un caz un motiv pentru omorîrea lor. Nu deținem decît o mulțime de circumstanțe suspicioase.

— Trebuie să vorbesc cu Shaheef.

— Ne așteaptă.

6

Mesajul a fost încărcat în unisferă printr-un nod de cibersferă planetară din Hemeleum, un orășel agricol de pe Westwould. A rămas într-un fișier de adresă de unică folosință pentru cinci ore, timp suficient pentru cel care-l încărcase să fi străbătut jumătate din Commonwealth. După cinci ore, s-a activat segmentul expeditor al mesajului. Programul a trimis mesajul la toate codurilor de adresă e-majordom din unisferă, o metodă iritantă de reclamă denumită shotgunning. Ca metodă de promovare comercială, nu mai era utilizată de secole. Toate programele moderne ale e-majordomilor aveau filtre care puteau ricoșa spamul înapoi la expeditor, deși în mod inutil, întrucît majoritatea shotgunnerilor foloseau adrese de unică folosință. Tot în mod automat, e-majordomii anunțau IR-urile care controlau protocoalele de comutare prin unisferă, care ștergeau imediat mesajul ofensator din toate nodurile. Iar potrivit legii Intersolare, promulgată finalmente în 2174, oricine folosea shotgunning în unisferă era pasibil de o amendă serioasă pentru hărțuire, care putea fi aplicată pentru fiecare mesaj recepționat de un e-majordom, astfel încît amenda nu era niciodată mai mică de două miliarde de dolari. Nici o companie n-ar fi putut supraviețui după așa ceva. Drept urmare, procedeul era ținut în viață de organizații clandestine sau de indivizi care doreau ca tot Commonwealth-ul să le cunoască ideologiile, schemele financiare dubioase, viziunile religioase sau revoluțiile politice. Ținînd seama de viteza cu care IR-urile unisferei puteau identifica și bloca șabloanele de răspîndire a mesajelor

shotgunning, orice creator de software capabil să compună un expeditor de shotgunning nou și viabil putea cîștiga un onorariu profitabil... cash, bineînțeles.

În cazul acesta, factorul care a permis mesajului shotgunning să treacă de majoritatea filtrelor e-majordomilor a fost deținerea unei certificări autentice de autor. La sosirea oricărui mesaj, acela era primul lucru verificat de e-majordomi. Mesajul respectiv deținea certificarea lui April Gallar Halgarth, în vîrstă de douăzeci de ani, rezidentă pe Solidade, planeta privată deținută de dinastia Halgarth. Peste zece miliarde de e-majordomi i-au permis să înainteze în fișierul lor de stocare.

La primirea unui mesaj din partea unei Halgarth, majoritatea oamenilor l-au deschis din pură curiozitate. Cînd înregistrarea vizuală a început să ruleze, ei și-au dat seama că fusese un shotgunning și 90% l-au șters imediat. Restul l-au lăsat să ruleze, din curiozitate, pentru posibilitatea de a da în judecată o Halgarth pentru shotgunning, fiindcă erau camarazi extremiști în lupta pentru libertate, pentru că reprezenta un material util pentru dizertația lor despre facțiunile politice moderne sau pur și simplu deoarece se numărau printre acei foarte puțini care credeau.

Înregistrarea vizuală începea cu un bărbat așezat la un birou, cu orașul San Matio, capitala lui Lerma, acoperit de zăpadă, zărindu-se prin peretele-fereastră din spatele lui. Chipul său avea trăsături puternice, evidențiate de pielea întunecată, iar în părul castaniu perfect pieptănat se zăreau cîteva șuvițe argintii. Accentua genul de aer autoritar care inspira încredere, etichetîndu-l ca un lider pozitiv, progresiv. (Analiza criminaliștilor a dovedit că era un compozit grafic, proiectat de pachetul simulator Formit 3004 care utilizase funcția de sculptură politician.)

— Îmi cer scuze că vă deranjez în felul acesta, a rostit el, dar, așa cum probabil știți, guvernul cheltuiește foarte mulți bani proveniți din taxe pentru a urmări grupul nostru. Deși carta Commonwealth-ului permite libertatea întrunirilor publice, eu nu am voie să spun altor cetățeni

ceea ce doresc. Reprezint Păzitorii Individualității și, înainte să ștergeți mesajul acesta, vreau să vă pun o singură întrebare. De ce au ales Senatul și Executivul să trimită o navă stelară către Perechea Dyson? Mai exact, de ce au făcut-o tocmai acum?

În răstimpul în care bărbatul a inspirat în mod realist, a urmat o deplasare de perspectivă. Punctul de observare a avansat și a coborît, așezîndu-se în fața biroului, mai aproape de vorbitor. Decorul a devenit mai intim, oferind impresia unei conversații de la om la om.

— După cum știți, susținem o campanie împotriva lui Starflyer, un extraterestru despre care afirmăm că influențează în mod activ clasele politice din Commonwealth în propriul său scop. Acest Starflyer este cel care a declanșat misiunea curentă de investigare a Perechii Dyson. Commonwealth-ul știuse de secole despre învăluirea celor două stele. Noi știusem că într-o bună zi, cînd se va deschide spațiul de fază VI, vom ajunge la aceste stele ciudate și ne vom începe investigația. Ce anume a intervenit? O singură observație care a dovedit că învăluirea era un cîmp de forță, nu o cochilie solidă. De ce ar fi trebuit ca detaliul acesta să inverseze complet secole de politică a Commonwealth-ului?

Vorbitorul a clătinat din cap cu solemnitate.

— Cea mai importantă expediție de explorare a omenirii de la Columb a fost lansată fără nici o explicație validă. Problema nu a fost dezbătută deschis în Senat, în ciuda sumelor uriașe de bani publici care sînt cheltuiți pentru finanțarea navei stelare. Decizia a sosit din partea unui obscur Consiliu ExoProtectorat despre care nimeni nu auzise pînă atunci. Este exact genul de afaceri din culise care îl favorizează pe Starflyer și programul său.

Perspectiva s-a mișcat din nou, purtînd privitorul prin fereastră și peste labirintul complicat al străzilor din San Matio.

— El se ascunde undeva pe-acolo, controlîndu-ne și influențîndu-ne prin marionetele sale. Guvernul și manipulatorii săi mass-media întreabă de unde știm că Starflyer are intenții rele. Răspunsul este simplu — dacă

ar fi un prieten, ni s-ar arăta, nouă și celorlalți extratereștri afiliați ai Commonwealth-ului. Dacă ar fi un prieten, nu ne-ar împinge să trimitem o expediție spre Perechea Dyson. Președintele afirmă că noi trebuie să aflăm ce s-a întîmplat. Greșește! Știm ce trebuie să se fi întîmplat. Învăluirea a două sisteme stelare în cîmpuri de forță este un act de disperare extremă. Ceva teribil a fost pe punctul de a se dezlănțui, ceva care solicita asemenea contramăsuri colosale. Vreme de mai bine de o mie de ani, barierele acestea au izolat amenințarea de restul galaxiei. Din acest motiv sîntem noi în siguranță. Orașul acesta minunat și mii de orașe ca el din tot Commonwealth-ul dorm noaptea liniștite fiindcă amenințarea este restricționată. Cu toate acestea, pornim acum într-acolo pentru a ne confrunta cu necunoscutul periculos. De ce? Ce era greșit în vechea noastră politică a prudenței? Pînă ce vom ajunge la spațiul de fază VI, probabil că vom ști cum să generăm cîmpuri de forță de dimensiuni similare celor ce învăluie stelele Dyson și vom înțelege cu siguranță știința și tehnologia implicate. Nu vom periclita pe nimeni, cu atît mai puțin pe noi înșine.

Imaginea a revenit în cabinet, restabilind contact vizual cu vorbitorul.

— De ce nu a fost permisă nici o dezbatere publică? Pentru că Starflyer nu dorește așa ceva. De ce a apărut nevoia urgentă de a explora Perechea Dyson? Starflyer dorește s-o facem. Gîndiți-vă la un lucru: Starflyer a călătorit sute de ani-lumină prin galaxie. El știe ce se află în interiorul barierei. El a văzut pericolul de acolo.

Nu vă cerem altceva decît să vă împotriviți strategiilor și înșelăciunilor lui. Întrebați-vă senatorul, liderul planetar sau național. Cereți-le să vă explice motivul pentru care banii încasați din taxele pe care le plătiți sînt cheltuiți cu atîta nepăsare democratică. Dacă nu vă pot satisface dorința, atunci cereți-vă drepturile. Cereți ca această monstruozitate să fie oprită.

Vorbitorul și-a plecat capul cu respect.

— Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat.

***

Steaua era pitica albastră denumită în mod oficial Alfa Leul, dar numită Regulus de către astronomii de pe Pământ, demult, pe vremea cînd pe Terra existase o știință numită astronomie. Ei descoperiseră de asemenea și steaua ei pereche, Leul Mic, o pitică portocalie, care avea la rîndul ei un companion, Leul Micro, o pitică roșie. Acest sistem triplu era situat la 77 de ani-lumină de Soare, o configurație neobișnuită care atrăsese un grad destul de ridicat de interes și timp de observare.

În 2097, TSC descoperise o planetă U-congruentă pe o orbită foarte îndepărtată de steaua primară, pe care o botezase Augusta. Pentru Nigel Sheldon fusese ocazia multa-șteptată. La momentul respectiv se forma Commonwealth-ul Uman Intersolar, iar NFU de pe Pământ legifera primul val al legilor sale ecologice globale. Deoarece Regulus se găsea într-o poziție importantă din punct de vedere strategic pentru extinderea rețelei TSC în spațiul de fază II deja gîndit, Nigel o solicitase pentru companie. Mutase acolo toate facilitățile de producție TSC și continuase prin a accepta orice altă fabrică ce suferea din cauza noilor reglementări terestre. Ea devenise prima planetă dintre cele care, ulterior, aveau să fie cunoscute sub numele generic 15Mari.

Pe Augusta nu se putea vorbi despre o cultură proprie sau despre o identitate naționalistă. Planeta era dedicată exclusiv comerțului, fabricării de produse, mari sau mici, care erau expediate în tot Commonwealth-ul. New Costa se întindea în lungul coastei subtropicale a continentului Sineba, unicul oraș de pe planetă, care în 2380 adăpostea peste un miliard de oameni. O lăbărțare urbană de fabrici și cartiere rezidențiale, lipsită de un centru acceptat, care acoperea peste 600 de kilometri lungime pe coastă și pătrundea 500 de kilometri spre interior.

În ciuda aspectului său, megaorașul degaja o ambiție de pe urma căruia prosperau toți locuitorii lui. Ei se aflau aici pentru un singur lucru: să muncească. Nu existau băștinași, ci practic toți indivizii erau tranzitorii, cîștigînd bani în timp ce treceau pe acolo. O mulțime de bani! Unii

rămîneau viață după viață, obsedați de muncă, asudînd și avansînd în ierarhia companiei care-i angajase, remodelîndu-se în mod subtil cu fiecare reîntinerire, pentru a-și oferi avantaje față de rivalii din firmă. Cîțiva rămîneau pentru o viață, antreprenori care ardeau rapid către o reîntinerire timpurie, dar care cîștigau o avere în acel timp. Majoritatea vastă a oamenilor trăia însă aici între șaizeci și nouăzeci de ani, cîștigînd îndeajuns pentru a-și asigura o viață bună pe o planetă mai normală, unde plecau în cele din urmă. Ei erau aceia care tindeau să aibă familii. Copiii erau singurii care nu lucrau pe Augusta, iar ei creșteau cu o imagine distorsionată despre Commonwealth, crezînd că era alcătuit din planete romantice unde toți trăiau în sătucuri tihnite în mijlocul unor magnifice decoruri pastorale.

Mark Vernon era un astfel de copil, care crescuse în districtul Orangewood din extremitatea sudică a lui New Costa. Comparativ cu alte districte, nu era nici mai bun, nici mai rău decît oricare altul din megaoraș. În majoritatea zilelor, lumina puternică a soarelui era difuză din cauza pîclei cafenii de smog, iar Augusta Engineering Corp, care deținea și conducea megaorașul, nu intenționa să irosească terenuri valoroase din punct de vedere imobiliar construind parcuri pe ele. Așa că, alături cu amicii din gașca lui, Mark gonea prin labirintul de asfalt fierbinte dintre mallurile lungi și se-nvîrtea pe oriunde era garantat că-i va irita pe adulți și autoritățile. Era complet virtual, pentru că părinții îl înzestraseră cu inserții audio și retinale și i-puncte COtatuaje la doisprezece ani, fiindcă aceea era vîrsta la care puștii din Augusta începeau educația prin încărcare directă. Pînă la șaisprezece ani, Mark era complet wetcablat pentru Interfața Senzorială Totală și recepta programa primului an de colegiu în rafale zilnice de cîte o oră de memorie artificială. Absolvise la optsprezece ani, cu o diplomă mediocră în electromecanică și software.

Peste zece ani, avea o slujbă rezonabilă la Colyn Electromation, o soție, doi copii ai săi, o casă cu trei dormitoare cu o piscină micuță în curte și un fond de pensii sănătos

florilor copacilor și tufișurilor de pe ambele părți ale drumului.

În copilăria sa, părinții lui Mark îi duseseră de mai multe ori pe el și pe frații săi în deșert, pentru weekenduri lungi petrecute în stațiunile-oaze. Lui îi plăcuse decorul, kilometrii nesfîrșiți de rocă silicioasă și nisip pe care doar mugurii curcubeu ai plantelor native sfrijite ca niște crenguțe aduceau o pată de culoare. Era o schimbare completă față de megaorașul care reprezenta tot ce cunoscuse. Restul lui Sineba nu merita vizitat. Tot ce nu era deșert fusese arat de multă vreme. Ferme mecanizate gigantice se întinseseră peste preriile continentului, extirpînd plante și păduri native și înlocuindu-le cu ogoare imense de recolte terestre MG de mare productivitate, cu frunzele scăldate de pesticide și rădăcinile inundate de îngrășăminte. Acestea revărsau un flux constant de recolte ieftine în fabricile de procesare a hranei ce presărau marginea dinspre interior a lui New Costa, pentru a fi transformate în rații convenabile ambalate și distribuite mai întîi locuitorilor megaorașului, apoi spre celelalte planete, dintre care Pămîntul constituia piața cea mai mare.

După ce ondula printre dealurile Northumberland, Howell Avenue se deschidea în Santa Hydra, o întindere plată care ținea pînă la linia coastei aflată la douăzeci și cinci de kilometri depărtare. Mark putea zări în distanță grupul Port Klye — cele unsprezece domuri mari din beton ale reactoarelor de fisiune, cocoțate în lungul țărmului. În jurul lor, terenul era un răzor neted de pătrate din asfalt, pe care nu creștea și nu se clintea nimic, cu un șanț de securitate lat de un kilometru și jumătate separîndu-le de megaorașul a cărui energie o asigurau. Abur alb și pur se ridica din coșurile clădirii turbinelor lor, strălucind roz-auriu în lumina serii. Bărbatului îi era imposibil să nu privească suspicios fuioarele acelea, deși știa că nu erau radioactive. În plus, prizele sistemului de răcire și conductele de evacuare se aflau la kilometri depărtare, în mare, reducînd orice risc direct de contaminare. Totuși centralele

energetice contribuiau la sentimentul lui general de nemulțumire.

Piloni zvelți purtau cablurile supraconductoare înapoi în megaoraș, urmînd rutele drumurilor principale, înainte de a se ramifica și alimenta grile locale. Alți piloni, mai mari, duceau cablurile în lungul coastei, pînă la uzinele metalurgice. Industriile grele fuseseră cele care colonizaseră țărmurile oceanului: topitorii de oțel mari și murdare și rafinării petrochimice care foloseau apa de mare pentru răcire, iar fundul mării pentru depozitarea dejecțiilor.

Howell Avenue cotea și mergea paralel cu o rută ferată industrială, cu opt linii, care lega districtele industriei grele de gara planetară TSC, New Costa Junction, aflată la 150 de kilometri către nord și 200 de kilometri spre interiorul uscatului. Trenuri de marfă lungi de kilometri goneau pe aici zi și noapte, trase de DVA5-uri, locomotive masive cu motoare nucleare. Leviatanii brăzdau toată planeta, unii în călătorii de cîte trei săptămîni de pe celelalte continente, străbătînd un număr imens de regiuni diferite înainte de a traversa ultimul pod de pe istmul din colțul nord-estic al lui Sineba, care-l conecta de celelalte continente. Vagoanele lor transportau toate felurile de materii prime disponibile în crusta planetei, colectate din sutele de mine deschise ca niște cratere pe care AEC le excavase pe toată planeta. În termenii volumelor deplasate, doar conductele petroliere puteau rivaliza cu ele, aducînd țiței din zecile de cîmpuri petroliere majore operate de AEC.

Fordul Summer acceleră printr-un larg pasaj subteran din beton, exact cînd un mărfar vui pe deasupra, îndepărtîndu-se de coastă. Transporta metale rafinate de la combinatele siderurgice, unul dintre cele o sută asemenea transporturi zilnice. Peste cîteva ore avea să ajungă la gara planetară și să transfere metalul pe o planetă ale cărei legi privind aerul nepoluat nu ar fi permis metodele de topire ieftine utilizate pe Augusta.

Obsedat de gîndul acela deprimant, Mark coti în cele din urmă pe propria lui stradă. Putney Road era lungă de

un kilometru și jumătate și din ea se desprindeau nenumărate fundături. Trotuarele erau fisurate și suprafața asfaltului neregulată, cu șiroaie de apă închisă la culoare răzbătînd din cîteva locuri, acolo unde se spărseseră conducte de irigație. Cu două sute de ani în urmă, cînd fusese ridicat districtul, de ambele părți ale asfaltului fuseseră plantați eucalipți. Acum erau atît de mari, încît ramurile li se încîlceau sus deasupra centrului străzii, creînd un binevenit umbrar verde și asigurînd destulă intimitate caselor. O sumedenie de decorații exterioare atîrnau de crengi, cu steguletele scînteind în mijloc cu emblema albastru-argintie a echipei de fotbal Augusta. Cînd Mark intră cu mașina pe aleea casei sale, cauciucurile împrăștiară obișnuitul strat de bucăți de coajă roșu-cafenii care cădeau de pe trunchiuri și se adunau în rigole. Mașina tatălui său era oprită mai sus, un Caddy decapotat clasic din 2330, pe care Marty Vernon îl menținea în stare perfectă. Lîngă el, Fordul Summer vechi de doisprezece ani arăta ieftin și ponosit.

Mark rămase pentru cîteva clipe pe scaun. Dorea ca toată iritarea să i se destrame, pentru a se putea bucura de seară. Merit o pauză decentă: *O pauză de vreo douăzeci de ani.* Din spatele casei se auzeau țipete, de la copiii care se jucau. Eucalipții fosneau în vîntul El Iopi blînd, mișcînd umbre unduitoare peste acoperiș. Bărbatul își examină casa cu ochi critic: pereți din coral-uscat de culoare lavandă-pal, cu acoperiș curb verde-lămîie, ferestre arcuite de sticlă argintată și aripioare negru mat pentru condiționarea aerului sub jgheaburile burlanelor, ale căror muchii anterioare străluceau portocaliu stins. Trandafiri cățărători aurii și stacojii, presărați de pete de mană, acoperiseră peretele sudic pînă la streșini și ar fi trebuit scurtați serios; o viță kathariz alb-albastru își prinsese vlăstarele de capătul frontonului deasupra garajului cu două uși... și ea ar fi trebuit să fie rezolvată. Chiria lunară pentru casă îi lua 15% din salariu. Cu factura de utilități, rata mașinii, pensia de retragere, fondul pentru educația copiilor, ipoteca de modificări embriologice, asigurarea de sănătate, fondul

pentru vacanțe, haine, mîncare și alte plăți regulate, nu-i rămînea prea mare lucru de care să se mai bucure. De fapt nici nu putea spune că pe Augusta ar fi existat multe locuri în care chiar să poți face așa ceva. Brusc, nu mai dori să coboare din mașină, ci doar să pună un capac peste toată seara aceea.

— O zi proastă la slujbă?

Mark ridică ochii și o văzu pe Liz zîmbindu-i prin geamul deschis. Surîse trist către frumoasa lui soție; alta dintre grijile sale zilnice era că n-avea s-o mai găsească atunci cînd revenea acasă.

— Așa pare?

Ea îi atinse mîna.

— Am văzut sinucigași care arătau mai voioși.

— Îmi pare rău c-am întîrziat, a fost o-ncurcătură la serviciu.

Își dădu seama că ea nu întîrzia aproape niciodată cînd venea de la slujbă. Oare asta se datora experienței? Detesta să-și reamintească de sofisticarea ei... genul acela care putea fi atins doar de-a lungul deceniilor, ani pe care el încă nu-i trăise.

— Haide, rosti ea și deschise portiera. Ai nevoie să bei ceva. A venit și Marty.

— Am văzut, arătă el spre Caddy.

Ea se încruntă cînd Mark coborî din mașină.

— Ai pățit ceva, scumpule?

— Cred că interfața de la serviciu îmi dă iar migrene. Ori asta, ori se duce dracului tot COtatuajul ăsta nenorocit.

— Mark, trebuie să faci o plîngere. Nu poți să vii zilnic acasă cu o migrenă care-ți dă transpirații reci. Dacă sistemul are o problemă, ei trebuie s-o repare.

— Bine. Așa-i. O să vorbesc cu supervizorul.

Ea nu înțelegea situația actuală de la slujbă. Dacă făcea scandal, probabil că avea să primească un șut în fund. *Nu mai fi atît de al dracu' de paranoic*, își spuse. Îi venea însă greu.

Tatăl lui era pe platforma patio care se întindea pe o latură a piscinei, întins într-un șezlong. Marty Vernon avea

o sută optzeci de ani și ieșise de opt luni din reîntinerirea cea mai recentă. Din punct de vedere fizic, părea fratele mai tînăr al lui Mark, fără să fie încă îndeajuns de vîrstnic pentru a căpăta grumazul gros și obrajii încrețiți care constituiau trăsăturile specifice ale familiei.

— Mark! Salut, fiule! Arăți ca naiba — vino și bea o bere.

Marty trase o bere din teaca răcitoare. Glasul îi era ascuțit și atîțat.

— Tati! Barry, în vîrstă de cinci ani, flutura din brațe din piscină. Tati, pot s-ating fundul acum. Fii atent!

Trase adînc aer în piept și vîrî capul sub apă, dînd cu disperare din picioare. Mark flutură din mînă spre tălpile fiului său care plescăiau din zor. Liz i-o puse pe micuța Sandy în brațe. Un zîmbet radie dintre pliurile groase ale scutecului. Bărbatul îi răspunse la surîs și o sărută, iar mînuțele ei se agitară fericite.

— A mîncat?

— Acum douăzeci de minute, îl liniști Liz.

— Păcat...

Îi plăcea să-i țină biberonul. O luaseră pe Sandy de la clinică cu șapte luni în urmă și asta se întîmplase după stresul incredibil pe care-l cauza hiperactivul Barry. Copiii aveau cele mai bune gene pe care și le puteau permite, cu Liz plătind considerabil mai mult decît Mark din ipoteca de modificări embriologice. Îl surprindea întotdeauna cît de relaxanți erau copiii și cîtă stabilitate îi aduceau în viață. Liz se mulțumea să spună „ți-am zis eu", de fiecare dată cînd menționa lucrul acesta. Existența unei familii însemna o presiune uriașă asupra finanțelor lor, mai ales închirierea cuvei-uter pentru nouă luni. Deși parcursese alături de el întreaga ceremonie tradițională a nunții, Liz refuzase totuși sec să poarte sarcina. „Am făcut-o destul ultima dată", zisese ea. Așa că nu rămăsese decît posibilitatea cuvei-uter.

Mark se așeză pe șezlongul liber, ținînd-o cu grijă pe Sandy pe un braț. Luă sticla de bere în mîna liberă. Barry ieși la suprafață cu un răcnet victorios și împroșcînd apă în jur.

— Bravo, puștiule, îi strigă Marty. Ia — prinde-l pe-ăsta!

Aruncă o monedă de un dolar în piscină. Barry chiui și plonjă după ea.

— Nu vreau să se obosească prea tare, îl dojeni Liz. O să-l apuce năbădăile cînd o fi să meargă la culcare.

— Nu exagera, se strîmbă Marty. Se bucură și puștiul. Și piscina voastră e adîncă numai de — cît? — un metru. Asta n-o să-l obosească.

— Un metru și jumătate.

Mark trase o dușcă de bere. Era o marcă de import, pe care n-o recunoscu. Suspină, se lăsă pe spate în șezlong și abia în clipa aceea o remarcă pe fata care stătea pe scaun îndărătul lui Marty. Avea un sutien de bikini și șort mulat, care-i punea în evidență corpul zvelt și bronzat de adolescentă.

— Bună ziua, eu sînt Amanda.

— Ah, bună ziua!

Mark nu se putu abține să nu-și privească pătrunzător tatăl.

— Noua mea fată, cîrîi sonor Marty.

O cuprinse cu brațul și ea chicoti.

— Grozav, făcu Mark. Și de cît timp sînteți voi doi... Ă-ă-ă...

— De zece zile, răspunse Marty vesel. Dar mai mult de zece nopți.

Amanda chicoti din nou. Surîsul lui Mark îi rămase încremenit pe chip. Știa ce avea să urmeze.

— Ne-am întîlnit în Lumea Tăcerii, jos în New Frisco Bay. S-a dovedit că aveam multe lucruri în comun și... ce naiba!

Un lucru în comun, îl corectă Mark în tăcere și mohorît. Nu-i venea să creadă că tatăl lui făcuse așa ceva. Lumea Tăcerii era o franciză răspîndită în tot Commonwealth-ul — clubul vizitat de toți cei recent reîntineriți, de obicei în primele luni după ce părăsiseră clinica. Se duceau acolo pentru un singur lucru: sex. Nu conta cu cine, cineva la fel de excitat de pe urma potopului de hormoni al noilor lor corpuri frumoase și tinere. Exista o singură regulă: ce

se întîmpla înăuntru rămînea înăuntru. Puteai să te culci cu dușmanul tău de moarte, cu fosta soție, cu sora mai mică, cu fosta soacră sau cu cea mai faimoasă celebritate a unisferei. Nu conta, pentru că nu se punea la socoteală în exteriorul clubului; nu se menționa, pur și simplu nu se întîmplase. Marty însă își adusese partenera la o seară în familie.

Peste zece minute sosi David, fiul de patruzeci și cinci de ani al lui Liz, contabil în divizia de credite pentru export a AEC. Apăru apoi Kyle, fratele mai mare al lui Mark (diferența între ei era de o sută cincisprezece ani), și Antonio, prietenul lui, și Joanne, una dintre strănepoatele mamei lui Liz. În cele din urmă, sosi Carys Panther, sora mai mare a lui Marty, șofînd un Merc cupeu și purtînd o rochie „sport" de o mie de dolari de la Jacvins. Mark fu încîntat că-și găsise timp să vină. Carys era singura persoană care avusese mai multe vieți (cu excepția lui Liz) în prezența căreia se simțea mereu confortabil. În plus, era persoana cea mai fermecătoare pe care o cunoștea. Cînd lucra, Carys concepea drame care ocazional erau transformate în IST-uri de diversele conglomerate mass-media. În general erau destul de grobiene.

După ce Regulus ajunse la linia orizontului, îi cerură lui Barry să iasă din piscină și aprinseră grătarul. Carys acceptă un pahar de vin alb de la o fembotă și se învîrti în jurul lui Barry, ajutîndu-l să se usuce. Băiatul îi răspunse cu devotamentul iubitor al unui cățeluș și-i arătă noua lui colecție de gîndăcei-ciupitori morți: o adora pe mătușa Carys.

Mark rămase lîngă grătar, întorcînd personal hamburgerii și cîrnații. Grădinobotul avea un dispozitiv pentru așa ceva, dar el nu se încredea niciodată în judecata unei matrice atunci cînd era vorba de gătit.

— Ar trebui să mai tai naibii din eucaliptii ăștia, îi spuse Marty venind lîngă el. Uită-te și tu — cărămizile solare nu receptează destul soare în timpul zilei. Ar trebui să fie mult mai fierbinți.

Mark coborî ochii spre placa groasă de sub grătar, care strălucea slab roz-vișiniu. Flăcărui înfloreau scurt cînd sucurile cărnii picurau prin grătar.

— Mie mi se pare-n regulă și-i destul de fierbinte.

— N-o să dureze, eu am experiență cu chestiile-astea.

— Bine, tată.

— Marty! strigă Kyle. Stai jos și lasă copilu-n pace, pentru numele lui Dumnezeu!

De fiecare dată cînd soseau rudele lui se întîmpla același lucru. În majoritatea timpului, Mark se simțea ca un copil căruia i se îngăduise să asculte conversația adulților, rîzînd cînd rîdeau ceilalți, dar fără să înțeleagă de ce o făceau.

— Încercam doar să dau o mînă de ajutor, mormăi Marty retrăgîndu-se.

— Viitoarea seară-n familie va fi la mine, anunță David. M-am gîndit că s-ar putea s-o ținem pe optsprezece, cînd jucăm următorul meci din Cupă.

— Eu sînt pentru, încuviință Marty. Știți c-a fost cît pe ce să particip la o încercare, pe cînd aveam optsprezece ani în prima viață. În Newby City.

— Greșit, spuse Carys. O încercare e să te suporte cineva, Marty.

Marty făcu un gest, la care ea acoperi rîzînd ochii lui Barry.

— Nu pot să cred c-am ajuns așa departe, rosti Kyle. Ce ne mai trebuie? O victorie și un egal, ca să trecem în turul al doilea?

— Victoria o obținem cu Sterling, nu-i nici o problemă, spuse David, totuși o să avem probleme mari să scoatem un egal cu Teleba — ăia-s nebuni după fotbal.

Antonio gemu teatral și-și duse o mînă la frunte.

— Cît o să țină asta?

— Încă șapte luni și jumătate, replică voios Kyle. Iar eu o să mă duc pe stadion pe Tampico, ca să văd ultimul nostru meci din grupa întîi.

— Te duci singur, mormăi Antonio.

— Douăzeci și cinci la sută dintre noi s-au învoit medical pentru ultimul meci, zise Joanne. Cupa a început însă

excelent de data asta — practic în New Costa nu puteai să intri în nici un bar, atît erau de aglomerate. Nu-mi amintesc ca data trecută să fi fost atîta nebunie.

— Mă-ntreb dacă noii extratereștri vor dori să joace, spuse Liz.

— Ce mai risipă de timp și de bani e și-aia! se plînse Marty.

— Nu-i chiar așa, făcu David. Trebuie să știm ce se-ntîmplă acolo.

— Ce *s-a-ntîmplat* acolo, precizează Marty. S-a-ntîmplat cu mii de ani în urmă.

— Asta nu înseamnă că n-ar fi relevant pentru prezent, se încruntă Carys. Ambele stele Dyson continuă să fie izolate de restul Universului.

— Vorbești de parc-ai fi shotgunul ăla al Păzitorilor, comentă David.

— Să nu-mi zici că te-ai uitat la el, Marty? îl tachină Carys. Nu ți-ai dat seama ce era?

— Bineînțeles că mi-am dat seama, ce dracu'! replică Marty. Numai un tîmpit n-ar recunoaște un shotgun. Am văzut comentariile de la emisiunea Alessandrei Baron, asta-i tot.

Mark întoarse cîrnații, păstrînd tăcere. El nu-și dăduse seama că mesajul de la April Halgarth era un shotgun propagandistic pînă nu-l deschisese; și chiar și așa, îl lăsase să ruleze. Păzitorii afirmaseră niște lucruri pline de bun simț. De ce nu existase o procedură de vot în Senat?

— Deci dacă vine de la Alessandra, este acceptabil, da? insistă Carys.

— Ce contează sursa? pufni Marty. Au dreptate. Nu ne afectează și-n tot cazul e mai presus de noi, pentru moment. N-ar trebui să ne grăbim, ci să ajungem la Perechea Dyson pe măsură ce ne extindem natural, nu să facem nebunia asta gen Apollo.

Mark întoarse din nou hamburgerii. Regulus coborîse finalmente sub orizont, permițînd stelelor să se zărească. Cele mai strălucitoare erau gemenele Leului, care se vedeau sub forma unei pete portocalii pe cerul estic. Le putea între-

zări printre frunzele eucaliptilor care se legănau încetișor. În unele nopți, bărbatul stătea pe patio cu un pahar în mînă, uitîndu-se pur și simplu la panoplia de stele ce pîlpîia deasupra megaorașului. Ele constituiau dovada fizică a faptului că oamenii trăiau cu adevărat și în alte părți și că trăiau în mod diferit. Cînd vedea asta, viața pe Augusta devenea nițel mai suportabilă.

— Iar mi-au amînat promovarea, spuse el.

— Îmi pare rău, rosti Carys. Știu că ți-o doreai.

— Ghinionu' dracului, fiule, zise Marty, dar pe planeta asta nu poți să marchezi la fiecare șut. Și nu-ncerca să schimbi așa repede subiectul. Blestemata aia de navă stelară este o risipă de bani.

— Tată, chestia este că n-am fost promovat fiindcă piața companiei nu crește așa cum au prognozat economiștii. Noua fabrică a fost amînată, investițiile sînt minime în momentul ăsta... și nu numai la noi. Spațiul de fază III nu crește deloc așa cum a crescut spațiul de fază II la început. Nu ne extindem așa cum obișnuiam — Commonwealth-ul este prea stabil în ziua de azi. Sporul de populație este în scădere, în ciuda cuvelor-uter, și-n tot cazul nu-i suficient ca să asigure o populație de bază pentru două planete noi pe an, așa cum făceam pînă acum. Sîntem prea civilizați și măsurați. În ritmul ăsta, n-o s-ajungem niciodată la Perechea Dyson, dacă nu facem altceva decît să așteptăm ca TSC-ul să deschidă găuri-de-vierme pentru spațiul de fază XX sau mai știu eu ce.

— Mark are dreptate, încuviință David. Birourile noastre au elaborat niște prognoze pe termen lung și în clipa de față sîntem în pierdere de viteză. Perioade ca astea erau numite „epoca de aur". Lucrurile se mișcă încet, dar perfect, și nu există tulburări.

— Crezusem că erau recesiuni, murmură Carys.

— Nu, aia-i altceva.

— Rahat! exclamă Marty. Consiliul meu de administrație nu face nici un fel de planuri de reduceri. Piața noastră e optimistă.

— Nu vorbește nimeni despre reduceri, precizează David, ci numai despre reducerea ratei de creștere. Eu zic, dimpotrivă, că Sheldon joacă inteligent cartea cu proiectul navei. Pentru accelerarea ratei de creștere, nimic nu-i mai sfînt ca un potop brusc de lichidități guvernamentale. Iar majoritatea se cheltuiește aici, pe Augusta.

— Nu-i chiar așa.

Toți se întoarseră și o priviră pe Amanda, care se apropiase de Marty, lipindu-se de el. Le surîse degajată, complet neintimidată.

— Familia mea are un loc în consiliul de administrație al băncii First-Quad și eu văd finanțele Intersolare înainte de a fi aranjate pentru public. Banii cheltuiți pe nava stelară sînt irelevanți în termeni macroeconomici. Douăzeci de miliarde de dolari pămînteni înseamnă abia valoarea a două minute de exporturi de pe planeta asta.

— Noi ne descurcăm bine din ei, zise Liz. Bitor-UU a cîștigat contractul de producere a kiturilor de biocercetare pentru navă.

— N-am știut, rosti Joanna. Felicitări! Lucrezi chiar tu la ele?

— La unele concepte, da.

— Este vorba despre un singur kit care se adresează unei piețe foarte specializate, comentă Amanda. De aici nu poate rezulta dezvoltare. Asta-i concluzia!

— Ce fată deșteaptă am! Marty se aplecă peste ea și se sărutară îndelung, fără sfială.

— De ce crezi c-o să fie numai o singură navă? întrebă Kyle. Dacă m-ai întreba pe mine, ăsta nu-i decît începutul. Oamenii chiar sînt atrași de această misiune Alfa Dyson, care pînă va fi gata de plecare va depăși ca importanță Cupa Commonwealth-ului. Dacă m-ai întreba pe mine, este un antidot perfect la statutul de muribund la care ajunsese spațiul de fază III. Oricine are o fărîmă de poezie în suflet va sări să profite de ocazia de a decola spre minunatele sălbăticii albastre și de a se stabili într-un loc pe care TSC-ul nu-l va înhăța niciodată cu degetele lui lacome.

— Rahat! făcu Marty. Dacă așa ar sta lucrurile, atunci toți poeții tăi ar fi plecat să trăiască pe Far Away.

— Vreau să zic că am putea găsi planete noi și curate, nu un iad anarhist violent.

— N-o să se-ntîmple așa, insistă Marty. Au mai existat separări și înainte. Fac prinsoare că toate planetele alea care și-au retezat legăturile cu Commonwealth-ul ca să fie „libere" au ajuns acum niște coșmaruri medievale. Izolarea nu funcționează niciodată. În ce hal era Pămîntul înainte ca Sheldon și Ozzie să fi investit în găurile-de-vierme?

— Interesant model, observă Carys.

— O singură planetă înseamnă izolare de galaxie, zise Marty. Asta-i concluzia.

David refuză să înhațe momeala, ci se mulțumi să surîdă spre Mark și dădu ochii peste cap.

— Ați auzit că l-au ales pe Wilson Kime căpitan al expediției? întrebă Carys. Asta cred că-l scoate din minți pe Nigel Sheldon.

— Este un subiect pentru tine? făcu Antonio.

— Ar putea fi... Vechi dușmani își lasă deoparte rivalitățile pentru binele mai mare al Commonwealth-ului.

— Pare banal, dacă o formulezi așa.

Mark începu să pună cîrnații pe platoul de servire.

— Masa-i gata!

***

Liz petrecu destulă vreme în baie, pregătindu-se pentru culcare. Făcu duș și folosi cîteva dintre flaconașele mai mici, cu parfumuri mai scumpe, tamponîndu-și picături răcoroase pe piele și masîndu-le pînă ce părea să strălucească. După aceea luă lenjeria de mătase crem, pe care știa că Mark o plăcea realmente. Își pieptănă cu atenție părul negru ca noaptea, care-i cobora mai jos de umeri, și îmbrăcă halatul auriu, aranjîndu-l cu grijă astfel încît să fie semideschis în față. Se privi mulțumită în oglindă, asigurîndu-se din nou că făcuse alegerea corectă nerămînînd gravidă: abdomenul continua să-i fie la fel de ferm și plat ca în ziua în

care ieșise din reîntinerire, cu zece ani în urmă, iar pe coapse nu se vedea nici urmă de celulită.

Pe atunci, prietenele ei rîseseră pentru că se întîlnea cu un bărbat aflat la prima viață, susținînd că era un mod de a economisi cheltuielile din Lumea Tăcerii. Liz trebuia să recunoască faptul că, atunci cînd se întîlniseră prima dată la o petrecere dată de o companie de producție pentru care lucrase Carys, Mark avusese un aer de cățeluș. Păruse atît de pierdut și de nelalocul lui printre celebritățile și viitoarele staruri, încît salvarea lui fusese unicul lucru decent pe care-l putuse face. Se mai întîlniseră de cîteva ori și ei îi făcuse plăcere, fiindcă Mark era entuziast vizavi de viață și de Commonwealth și nu avea genul de falsitate rezervată a celor de o vîrstă cu Liz. Nu juca teatru, era prea onest pentru așa ceva, și femeia constată că asta o liniștea în mod nemăsurat. De aceea poate că, de fapt, era un caz de speranță subconștientă că tinerețea lui autentică avea să i se transmită și ei; în ciuda faptului că diferența de vîrstă nu fusese niciodată o problemă pentru el. Pentru ca apoi, cu totul pe neașteptate, Mark s-o ceară în căsătorie, purtat de ideea romantică nebună că erau suflete pereche.

Liz fusese *atît* aproape de a-l respinge, un refuz rapid și dur care l-ar fi făcut pe bărbat să sufere timp de o lună, pînă întîlnea o fată la fel de nebunatică și neexperimentată de vîrsta lui, cu care să pornească mai departe în viață. Atît doar că... De fapt, de ce să fi procedat în felul acela? Ce dacă era drăgălaș prin aspectul de cățeluș? Bărbații atenți și grijulii erau rari, indiferent de vîrsta lor. Ea avea să trăiască oricum de-a pururi, sau oricum foarte mult, așa că de ce să nu fi fost fericită alături de un bărbat bun timp de douăzeci de ani... și să le dea dracului pe prietenele ei geloase și remarcile lor malițioase?

De atunci, nu existase o singură zi în care să fi regretat decizia. Se certau — ce pereche de însurățel n-o făcea? — , dar niciodată pentru lucruri serioase. Mark era de asemenea un tată minunat. Liz nu plănuise niciodată să aibă mai mult de un copil cu el, însă după ce fuseseră alături de-a lungul anilor cedase și fusese de acord în privința lui Sandy.

Iar prietenele ei avuseseră dreptate — bărbații aflați la prima viață, sănătoși și de vîrsta lui erau extrem de satisfăcători în pat. În felul acesta, Liz era cea norocoasă.

Cînd ieși din baie, o singură veioză ardea pe noptieră proiectînd o lumină gălbuie pe jumătatea de pat a lui Mark. Bărbatul stătea în capul oaselor și lectura un ziarecran. Fereastra era deschisă și aerul condiționat închis; rafale muribunde de El Iopi încălzeau odaia.

— Ce faci, copilaș? Are și mămica loc?

Mark ridică ochii și un surîs nervos îi flutură pe chip cînd văzu ce purta Liz. Lăsă ziarecranul, cînd ea se sui pe pat și se tîrî încetișor spre el.

— Amanda aia arăta tare al naibii, murmură femeia mușcîndu-l ușor de ureche.

— Ha! Ea nu-mi face nimic... în nici un caz ca tine.

Strecură o mînă pe sub halatul auriu și degetele îi atinseră pielea fierbinte de abanos de sub țesătură.

Liz se mișcă fără grabă, pînă îl încălecă. Începu să-l sărute ușor și atîțător pe obraz și coborî pe gît. Capul i se legăna dintr-o parte în alta, îngăduindu-i părului să mîngîie pieptul bărbatului. Palma lui lunecă sub lenjerie. Ea zîmbi înaintea senzației de plăcere stîrnită de degetele lui și înălță capul pentru a-l săruta așa cum se cuvine. După aceea îi zări expresia chipului și oftă adînc.

— Ce-i, scumpule? Se rostogoli de pe el, uimită și îngrijorată. Asta nu ești tu.

Mark rămase cu ochii în plafon, neputînd să-i întîlnească privirea.

— N-am nimic.

— Greșit! Crede-mă, știu. Sînt soția ta și nu numai atît.

Făcu în mod deliberat o pauză cînd își strînse cordonul halatului. Zîmbetul lui era plin de regrete.

— Știu.... Atît doar că seara asta n-a prea fost ceea ce sperasem. Îmi pare rău.

— Cred că-i ceva mai complicat decît faptul că taică-tău a apărut cu cea mai recentă amică, indiferent cît de lipsit de tact a făcut-o.

— La naiba! Se răsuci pe o parte, ca s-o privească. Exact asta-i, nu-nțelegi?

— Ce să-nțeleg?

— Tu, tata, ceilalți... voi toți aveți bogăția asta de experiență... Iar eu n-o am. Și... uneori este cam copleșitoare.

— Și nici n-ai fost promovat...

— Iisuse Hristoase, ai făcut-o din nou, chiar acum! Ai habar cît de neînsemnat mă face să mă simt?

Liz rămase tăcută o vreme, adunîndu-și gîndurile tulburate.

— Nu mi-am dat seama că efectul era atît de neplăcut. Deocamdată n-a fost o problemă...

— Știu. Îi surîse jalnic. Poate că a avut un efect cumulativ.

— Bine, scumpule, atunci o să-ți mai spun ceva ce cred despre tine.

— Ce anume?

— Chiar urăști planeta asta, așa-i?

Mark oftă ușurat.

— Da. (Se animă brusc și sări în capul oaselor, privind-o pătrunzător.) Toată planeta este exclusiv pentru adulți. Și nu mă refer la mine. Eu am numai douăzeci și opt de ani, ce naiba, asta nu-nseamnă adult! Prin porțile de la New Costa Junction n-ar trebui lăsați să intre decît cei care au minimum o sută de ani. Voi sînteți singurul soi de oameni care poate accepta felul ăsta de viață.

— Bun, făcu ea. Recunosc că nu mă deranjează atît de mult pe cît te deranjează în mod evident pe tine. Asta pentru că-i ceva temporar, scumpule. Într-o bună zi, vom pleca.

— Dar nu vom fi împreună! Și asta face parte din tine — fatalismul ăsta, sau înțelepciunea, indiferent cum ai vrea să-i spui. Nimic nu pare să te deranjeze vreodată. Ai avut alte căsătorii și ele sînt pur și simplu secțiuni ale vieții tale. Pe de altă parte, tu ești întreaga mea viață. Liz — tu și copiii. Știu c-o să plec de-aici într-o bună zi, totuși nu va fi împreună cu tine. Iar planeta asta nu-i pentru copii, aici nu există o societate. Asta detest cel mai mult, că Barry

și Sandy vor crește la fel ca mine. Ăsta-i... ăsta-i pur și simplu lucrul cel mai rău pe care li-l pot face.

— Bine. Liz puse un deget pe obrazul lui și-i întoarse capul pentru a-l putea privi drept în ochi. Mîine, înaintează-ți demisia și vom începe să căutăm prin unisferă alt loc unde să trăim, un loc diferit. Poate o planetă de faza a III-a.

— Nu pot... nu vorbești serios...

— Ba cît se poate de serios. Chestia asta te consumă și nu trebuie să ai vîrsta mea ca să-ți dai seama. Și, Mark, tot ce am spus la altar rămîne adevărat. Te iubesc și dacă vom rămîne aici, ne vom despărți în mod inevitabil. Așa că... asta trebuie să facem.

— Ce se va întîmpla însă cu munca ta? Chestiile pe care le faci la Bitor-UU sînt cu adevărat de vîrf.

— Și ce dacă? Există zeci de mii care pot face același lucru, ba chiar sute de mii. Iar eu nu trebuie să fiu chiar tot timpul în laboratoare. Pot lucra din majoritatea sistemelor din unisferă. În plus, poate că-i timpul ca să-mi găsesc o slujbă nouă dacă vom trăi altfel.

— Iisuse... Mark păru șocat, după care începu să zîmbească. Dumnezeule, știi ce vor spune dacă-i anunț că demisionez? Burcombe o să-nnebunească.

— N-are decît. Cui îi pasă?

— Dar... ce va fi cu banii? În altă parte nu vom cîștiga niciodată așa mult, în nici un caz făcînd ceea ce facem acum.

— Salariul este ceva relativ. Viața pe Augusta este mult mai scumpă decît pe majoritatea planetelor. Vom găsi o planetă unde slujbele noastre pot susține genul acesta de trai, dacă nu unul mai bun.

Bărbatul o trase mai aproape. Expresia de pe chipul lui era aceeași uimire ca prima dată cînd se culcaseră împreună.

— Chiar o să emigrezi împreună cu mine?

— Da, Mark. Tu nu ești doar o secțiune a vieții mele, scumpule, ci însăși viața mea. Cine știe, poate că vom fi singurul dintre o sută de miliarde de cupluri care va rămîne cu adevărat căsătorit pe veșnicie.

El zîmbi larg.

— Îmi place ideea asta.

— Ai vreo sugestie despre unde ți-ar plăcea să mergi? În mod clar, te-ai gîndit la asta multă vreme.

— De la cinci ani. Mîinile lui coborîră la cordonul halatului femeii și-i descheiară funda cu blîndețe. Dar despre asta putem vorbi și mîine dimineață.

***

La o oră după deschiderea cazului, Tarlo și Renne însoțiră echipa de criminaliști a Directoratului la gara TSC din Paris, unde se îmbarcară în expresul pentru Nzega. Merseră prin Orleans, planeta 15Mari din sectorul acela al spațiului de fază II și după patruzeci și unu de minute ajunseră la Fatu, capitala lui Nzega. Echipa de criminaliști închirie o dubă pentru a-și transporta echipamentul, iar Tarlo și Renne un BMW 4x4 Range Cruiser mare.

Nzega nu era o planetă-fundătură, totuși izbutise să evite excesele dezvoltării tehnoindustriale complete. În cea mai mare parte, societatea era stabilă, civilizată și cu o atitudine relaxată față de viață și de slăbiciunile omenești. Colonizatorii inițiali fuseseră polinezieni și latino-americani, care veniseră aici în primul rînd din cauza mărilor; jumătate din suprafața planetei era acoperită de apă. Nzega nu avea continente majore, ci doar sute de insule mari și mii de insulițe, care-i ofereau o lungime impresionantă de linie de coastă. Ambarcațiunile constituiau o parte importantă a modului local de viață. Principalele insule locuite erau slab populate la interior.

Dezvoltarea economică era cauzată de numărul colosal de complexe turistice, hoteluri și proprietăți pentru închiriat de pe țărmurile insulelor. Combinate cu liberalismul planetei, ele atrăgeau o sumedenie de puști din clasa mijlocie care căutau o relaxare din locurile cu ritm mai alert de viață.

Renne încărcă destinația lor, Port Launay, în matricea pilot a BMW-ului și se lăsă pe spate pentru a savura priveliștile. Drumul de la Fatu pe Marele Drum Mantu

dura șaptesprezece ore, purtîndu-i peste nenumărate poduri și diguri circulabile și avînd cinci traversări cu feribotul între insule în zona subtropicală. Uneori șoseaua era din beton sudat enzimatic, dar nu întotdeauna. În unele perioade mergea pe vîrful stîncilor celor mai înalte, iar în alte perioade șerpuia prin mlaștini sărate ce păreau nesfîrșite, în timp ce restul era doar o rută standard prin salba de orașe de pe coastă. După o vreme ambii investigatori opacizară geamurile și se culcară, în timp ce vehiculul gonea mai departe.

Port Launay nu era decît o secțiune de patru kilometri din banda urbană care urmărea îndeaproape țărmul insulei Kailindri, deși „urbană" era destul de mult spus. Unica șosea de piatră compactată mergea la două sute de metri de mare prin pădurea de arbori nativi lățoși, iar din ea se ramificau mici fundături în care pîlcuri de cabane și bungalow-uri se cuibăreau sub copaci. Așezările puteau fi identificate doar prin felul în care magazinele și clădirile comerciale erau strînse laolaltă pentru a deservi cartiere rezidențiale.

Cînd matricea de pilotare a BMW-ului arătă că ajunseseră la fundătura destinație, Renne comută pe manual pentru a conduce mașina pe ultimele sute de metri. Drumul nu mai era nici măcar din sfărîmături de piatră, ci simple făgașe de roți acoperite de nisip prăfos în iarba-reginei galben-albastră deasă. Trei mașini ale poliției locale blocau accesul. În fața lor, pe acostament, erau oprite cîteva automobile închiriate, iar reporterii care veniseră cu ele se certau cu polițiștii.

— Cum dracu' de-au ajuns așa repede? întrebă Tarlo.

— Cine știe? făcu Renne. Simt mizeria la fel cum vulturii simt stîrvurile. Vrei să te-ocupi tu de poliția locală?

— Sigur că da.

Tarlo zîmbi, își coborî pe ochi ochelarii de soare model sport și deschise portiera.

Renne îl privi apropiindu-se de sergentul care conducea acțiunea și începînd să-i vorbească. Tarlo era din Los Angeles, avea optzeci și doi de ani și-și încheiase prima

reîntinerire în urmă cu nouă ani. Nu lăsa impresia respectivă prin felul cum arăta, pentru că păstrase aspectul unui tînăr proaspăt ieșit din adolescență. Bogata lui familie californiană asigurase secvențare embriologică extinsă care îi restricționa procesul natural de îmbătrînire. De asemenea, familia optase pentru aspectul tradițional (sau stereotip — în funcție de punctul de vedere al fiecăruia) al surferului: trup zvelt, însă înalt și cu fermitate naturală, păr blond des, dinți perfecți și maxilar pătrat, ferm. În mod vădit, Tarlo își savura moștenirea ereditară. Motivul pentru care el intrase în poliție continua să rămînă de neînțeles pentru Renne. „Îmi plac enigmele", era singura explicație pe care el i-o oferise vreodată. Personal, femeia simțea că pe Tarlo îl incitau teribil operațiunile sub acoperire ale Directoratului. Era băiețelul care dorea să ajungă super agent secret cînd va crește mare.

El ar fi trebuit să se potrivească perfect pe Nzega și de aceea era mulțumită să-l lase să vorbească cu poliția. Aparatul polițienesc local nutrea deseori resentimente la apariția Directoratului care prelua cazul.

Văzu duba echipei criminaliste oprindu-se în spatele BMW-ului, exact cînd Tarlo și sergentul începură să rîdă împreună. Una dintre mașinile de poliție se retrase de pe drumul pe care-l bloca și Tarlo îi făcu semn lui Renne să treacă.

Casa de pe plajă se găsea la două sute de metri mai departe. Copaci înalți cu frunze albastru-cenușii străjuiau drumeagul, oferind un grad de intimitate față de celelalte case din fundătură. Renne întrezări clădiri fără etaj, construite în majoritate din panouri de lemn sau compozit, dar și una crescută din coral-uscat. Un Merc negru staționa în fața casei căutate de ea. Renne avea o bănuială destul de precisă în privința persoanei pe care o adusese. Opri BMW-ul în spatele său și coborî în umiditatea apăsătoare și izul puternic de apă sărată. Copacii asigurau o umbră rezonabilă înaintea soarelui pîrjolitor al dimineții, totuși își puse ochelarii de soare.

— Halgarthii și-au trimis propria echipă de securitate, rosti Tarlo sosind lîngă ea și purtîndu-și sacoul de in pe umăr. Dădu din cap spre Merc. Poliția zicea c-au sosit acum patruzeci de minute.

— Poliția ce zice despre prezența noastră aici?

El își afișă zîmbetul larg.

— E încîntată să lase cazul complet pe mîna noastră. Pînă la plecarea domnișoarei Halgarth, se va ocupa exclusiv de controlul mulțimilor.

— E bine. Se uită către duba criminaliștilor, care se hurduca pe drumeag. Știm care-i casa din care au operat Păzitorii?

— Da. (Îi arătă în lungul țărmului.) La două case mai departe. În mod evident, dispuneau de informații bune. Poliția a trebuit să pună pază acolo. Reporterii încă nu știu despre ea.

— Bine. Renne își îndreptă umerii și-și aranjă jacheta ușoară. Hai să terminăm treaba. Pune-ți sacoul.

— Șefa nu-i aici.

— Nu asta contează.

Cu o demonstrație exagerată de nemulțumire, Tarlo își îmbrăcă sacoul și-și strînse nodul cravatei.

— Să sperăm că există aer condiționat, mormăi el, iar Renne spuse echipei criminaliste să înceapă cu cealaltă casă.

Porniră după aceea pe poteca îngustă care ajungea la casa de pe plajă. Era o clădire mică și modestă din lemn care fusese proaspăt vopsit în verde-lămîie mat, cu acoperiș de celule solare și frunze semiorganice precipitatoare atîrnînd din streșini. O verandă largă se deschidea spre ocean. De la verandă se întindea o peluză de iarba-reginei lată de cincizeci de metri, care se sfîrșea acolo unde solul nisipos lăsa loc plajei. Numai părțile laterale și cea din spate ale proprietății erau împrejmuite cu garduri, oferind în față panorama superbă a golfului larg. Un grătar acoperit se afla la capătul verandei, cu cîteva scaune și o masă pe iarba de lîngă el. Sticle goale de cocteiluri exotice,

cutii de bere și farfurii murdare ocupau masa, sclipind sub roua care se evapora iute.

Un bărbat din personalul de securitate Halgarth stătea în fața ușii, îmbrăcat într-o bluză de trening simplă, bleumarin, și șort bej lung, care-i trecea de genunchi. Renne încercă să nu zîmbească atunci cînd se apropiară de el; era evident că individul ținea mult la aspectul lui.

— Directoratul Delicte Grave, anunță ea solemn. Dorim să stăm de vorbă cu domnișoara Halgarth.

— Sigur că da, încuviință el. Îmi puteți arăta un act de identitate?

E-majordomul lui Renne expedie o certificare DDG către e-majordomul lui.

— Mulțumesc, spuse bărbatul și le deschise ușa.

Casa nu era mare. Avea un coridor îngust care ducea la trei dormitoare, o baie, bucătărie și un salon care ocupa jumătate din suprafața totală. Mobilierul era mai degrabă funcțional — o reședință tipică de buget restrîns pentru închiriat în vacanțe.

— Este o Halgarth și vine aici în vacanță? întrebă Tarlo. Chiar dacă-i o familie minoră, ar putea sta în locuri mai bune.

— Nu asta-i ideea. Nu i-ai accesat dosarul? Este primul ei an la colegiu, prima ei vacanță cu un grup de prietene. Pentru prima dată este liberă în afara familiei. Oricum, ce nu-ți place la locul ăsta?

El îi făcu cu ochiul.

— Nu există o lună pe cer. Nu sînt maree. Glasul i se reduse deliberat la nivelul unei șoapte răgușite: Nu-i surf!

Renne îi aruncă o privire disperată și intră în salon. April Gallar Halgarth stătea pe canapea, arătînd atît de jalnic încît parcă tocmai aflase că părinții ei suferiseră pierderea completă a corpurilor. Era destul de frumoasă chiar și îmbrăcată în blugi verzi bufanți și tricou ruginiu mototolit. O fată de douăzeci de ani, înaltă, cu piele abanos-deschis netedă, păr des și ondulat și trăsături dulci care aparțineau unui chip încă și mai tînăr. Ținea între palme o cană de cafea din care nu băuse. Cînd ridică

privirea spre cei doi investigatori, ochii îi erau înroșiți și umflați, căutînd înțelegerea.

Cele trei prietene stăteau în jurul ei, cu un aer protector. Marianna, Anjelia și Laura, toate de la Universitatea Belfast de pe Queen, unde studiau împreună. În salon se mai aflau alți doi bărbați din personalul de securitate Halgarth, care păreau ușor nelalocul lor. Primiseră ordin s-o protejeze pe April de mass-media și s-o escorteze acasă. În mod clar, deocamdată fata nu era în stare de nici un fel de activitate.

— I-ați prins pe nenorociți? întrebă Marianna cu un accent irlandez pronunțat, după ce Renne și Tarlo se identificară.

— Nu încă, nu, zise Tarlo. Abia începem investigația.

— Ha! pufni fata și le întoarse spatele.

— Domnișoară Halgarth, trebuie să-ți punem niște întrebări, zise Renne.

Marianna îngenunche lîngă prietena ei.

— Dacă nu vrei, nu ești obligată.

April ridică ochii la Renne.

— E-n regulă, vreau s-o fac.

Marianna încuviință neconvinsă și le conduse pe celelalte două fete afară din salon.

— Dacă nu vă supărați, se adresă politicos Tarlo body-guarzilor rămași.

Unul ieși pe coridor, iar al doilea trecu prin ușa de sticlă glisantă și rămase pe veranda de afară.

— Bănuiesc că te întrebi de ce ți s-a întîmplat tocmai ție, rosti Renne așezîndu-se lîngă fata tulburată.

— Da, suspină April.

— În primul rînd, pentru că ești o Halgarth. Păzitorii Individualității vă privesc ca pe inamicii lor.

— *De ce?* Nu știu absolut nimic despre ei, n-am fost niciodată pe Far Away, nu i-am ajutat pe extratereștri și nici altceva. Eu studiez istoria secolului al XXI-lea și nimic altceva.

— Știu, dar dinastia ta este principalul finanțator al Institutului de Cercetări *Marie Celeste*. Pentru mințile lor

deformate, asta este o crimă majoră. Nu căuta un motiv pentru cele întîmplate. Nu există o explicație rațională. Tu ești rezultatul unui program de căutare. Ei își doreau un Halgarth, un membru al familiei tale care să fie — scuză-mă! — ușor naiv și izolat. Numele tău a apărut după rularea programului.

April plecă fruntea și-și tamponă ochii cu un prosop de hîrtie pentru bucătărie.

— A fost atît de drăguț... Nu-mi vine să cred.

— Cum se numea? întrebă Tarlo cu blîndețe.

— Alberto, răspunse fata. Alberto Rasanto. Stătea cu prietenii lui, Melissa și Frank, la două căsuțe mai încolo. Veniseră la fel ca noi, în vacanța de primăvară. Așa ne-au spus... Cred c-a fost o minciună.

— Da, încuviință Renne.

April făcu o grimasă și-și privi cafeaua rece.

— Așadar i-ați întîlnit..., o îmboldi Renne.

— El era foarte drăguț. Avea niște ochi mari, verzi. Am crezut că era la prima viață, la fel ca mine. Erau pe plajă în ziua cînd am sosit. Am intrat toți în vorbă. Știți, a fost un fel de dispută pentru Alberto... Vreau să zic că Melissa și Frank erau deja cuplați. Iar noi eram patru fete... Ne-am cam strîns în jurul lui. Și Marianna e foarte drăguță și-ntotdeauna îi înhață pe băieții cei mai buni. Lui însă i-a plăcut de mine. Zîmbea mereu cînd vorbeam și era plăcut să discuți cu el. Avea un zîmbet minunat — pe cuvînt că era minunat! Așa că-n următoarele zile noi doi am fost foarte apropiați. Am înotat și el m-a învățat să fac windsurf, seara mergeam toți în grup prin baruri și eu am băut cam mult. Am încercat chiar și niște TSInarc. Nimic dur, doar programe reduse. Erau stranii, dar cumva plăcute. Cred că așa a-nceput...

— Stabileau un șablon, da, încuviință Tarlo. Un TSInarc, sau chiar drogurile banale, chimice, ajută la încețoșarea amintirilor. Îmi pare rău, April, totuși trebuie să te-ntrebăm și asta: te-ai culcat cu el?

— Îhî.

— Cînd, te rog?

— Prima dată cred că acum patru zile.

— Și ai rămas în casa lor atunci?

— Da. El avea o cameră numai a lui. Eu o împart pe a mea cu Laura. Înainte de a ajunge aici, noi făcuserăm un pact în privința băieților — dacă o fată avea... o aventură, colega ei de cameră urma să se culce pe canapeaua din salon. Dar... eu... A fost mai ușor așa.

— Mai intim? spuse Tarlo cu un surîs înțelegător.

— Da, aprobă ea repede. Cred că mai sînt încă nițel conservatoare. Nu mă deranjează dacă prietenele mele știu că sînt cu un băiat, însă pereții de-aici sînt realmente subțiri. Eu am crescut pe Solidade, unde nu-i decît familia... Ridică fruntea, privindu-i amărîtă. Probabil credeți despre mine că nu-s decît o proastă bogată, care n-are habar despre lumea adevărată. Altcineva n-ar fi putut să fie atît de credul.

— Nu, zise Renne, nu ești credulă. N-a fost genul acela de înșelătorie. Oricum ar fi scos de la tine certificarea de autor de mesaj pentru unisferă.

Lacrimile umplură din nou ochii fetei.

— Dar nu-mi amintesc! Și acum tot Commonwealth-ul crede că eu am expediat propaganda Păzitorilor.

— Pînă mîine, Commonwealth-ul va uita. Familia ta va avea grijă ca mass-media să nu mai pomenească de tine.

April încuviință încetișor.

— Ce s-a-ntîmplat? întrebă ea furios. Bodyguarzii zic că ei nu știu, totuși sînt sigură că au primit ordin să-mi răspundă așa. Spuneți-mi, vă rog! Se uită de la Tarlo la Renne. Vă rog! Trebuie să știu. Nici măcar nu-mi pot da seama cînd a fost. E pur și simplu oribil. Nu-mi pasă cît de rău a fost, dar vreau să știu.

— S-a întîmplat cu două nopți înainte de plecarea lor, rosti Tarlo. (Renne îi aruncă o privire furioasă, însă el strînse din umeri.) Rutina de a te îmbăta și droga în fiecare seară este, pe de o parte, pentru ca în dimineața următoare să te trezești ametită și să nu fi suspicioasă.

April se încruntă și ochii ei își pierdură focalizarea, uitîndu-se afară prin fereastra mare cît peretele, undeva dincolo de scînteierile oceanului.

— Nu-mi amintesc. Realmente, nu-mi amintesc. Aș dori să zic că m-am simțit ceva mai greoaie în dimineața aceea, dar n-a fost așa. Îl privi pe Tarlo. Deci... ce mi s-a-ntîmplat?

— Probabil că ți-au dat antronoină, sau o variantă a ei, strecurată în băutură. N-ai fi știut ce se întîmplă, este aproape ca și cum ai fi beat mort, atît doar că rămîi perfect deschis la orice comenzi exterioare. După acea au folosit un scaner de interfațare cuplat cu un program hacker pentru inserțiile tale. N-a durat mai mult de două minute. Iar după aceea ți-au editat memoria.

— Mi-au editat memoria... April își trecu mîinile prin păr. Cît de clinic sună! Practic mi-a furat o bucată din viață. N-am știut niciodată că poate fi atît de ușor.

— Tehnologia este bine pusă la punct, spuse Renne. Unele perfecționări ale ei nici măcar n-au fost anunțate de cercetările corporative. Primul lucru pe care îl fac infractorii după comiterea unui delict major este să-și șteargă complet din creier amintirile despre eveniment. Ei nici măcar nu știu că au comis delictul, ceea ce este destul de straniu, totuși în felul ăsta noi nu le putem citi memoria pentru a folosi datele găsite ca dovezi în tribunal.

— Știți, cred că urăsc partea aia mai mult ca orice altceva, chiar mai mult decît faptul că am fost sedusă sau că mi s-a folosit certificarea. E pur și simplu oribil! Mi-ar fi putut face orice, absolut orice, și eu n-aș fi știut niciodată. Nu-mi vine să cred că nu-mi pot reaminti.

— Va trebui să te supunem unor analize, rosti Renne. Echipa noastră criminalistică îți va lua eșantioane de sînge. Pentru că asta s-a întîmplat cu numai două zile în urmă, vom putea găsi urme ale substanței utilizate. De asemenea, ar dori să ruleze niște programe de calibrare prin inserțiile tale. Crezi că ne poți ajuta?

— Da, spuse April. Indiferent despre ce ar fi vorba, sînt de acord.

— Mulțumesc. Vom utiliza un program de schițare de caracteristici, pentru a obține imaginea lor. La asta ne pot ajuta și prietenele tale.

— O să-i prindeți? Realistic vorbind?

— Va fi greu, răspunse Tarlo. Păzitorii nu ar fi expediat mesajul shotgun decît după ce echipa lor părăsise Nzega. De acum, ei pot fi pe orice planetă din Commonwealth. Vor folosi kituri de reprofilare celulară pentru a-și modifica aspectul. Principala noastră șansă de a-i aresta este atunci cînd punem mîna pe întregul grup al Păzitorilor.

— Îi urmăriți de multă vreme, nu? Toți știu asta. Este unicul caz nerezolvat al Paulei Myo.

— Nimeni nu poate să scape pe vecie, spuse Renne. Delictul acesta i-a apropiat cu încă un pas de acțiunea justiției. Este imposibil să nu fi lăsat indicii și dovezi. ADN-ul lor va fi în casă, șabloanele softwareurilor lor vor fi prin cibersfera lui Nzega, în tranzacția financiară pentru închirierea casei și a mijloacelor de transport și în înregistrările comunicațiilor lor. Știu că ție nu ți se pare mare lucru, mai ales acum, dar, crede-mă, orice amănunt ne este de folos.

Renne și Tarlo plecară prin ușa-fereastră a verandei, trimițîndu-l pe bodyguard înapoi în salon. Traversară peluza spongioasă spre casa utilizată de Păzitori. Amîndoi trebuiră să-și pună iarăși ochelarii de soare din cauza strălucirii nemiloase a astrului.

— A fost amabil din partea ta, zise Renne, să-i zici că au utilizat un drog de viol. Mă-ntrebam de ce îi povesteai despre hacker...

— A suferit destul, replică Tarlo.

Renne se opri și privi oceanul; briza umedă îi răvășea părul roșcat des.

— Nemernicii! Ai dracului să facă asta cuiva aflat la prima viață. Chiar și fără amintiri, o să fie dată peste cap niște decenii.

— Detest editările de memorie, spuse Tarlo. De fiecare dată cînd dăm peste una, mă trec fiorii. Dacă și nouă ne-au editat memoria tocmai pentru că soluționasem deja cazul

Păzitorilor și-ncepusem să-i arestăm? Poate că i-am arestat deja de o sută de ori. Vreau să zic că mi se pare al naibii de ciudat că șefa n-a pus mîna niciodată pe unul dintre șefi.

— Ai început să vorbești ca Alessandra Baron, care critică întruna Directoratul. Dacă cineva ar fi inventat o editare de memorie cu care să tragi ca o armă laser, am fi aflat despre ea.

— Păi asta-i și ideea, rosti bărbatul strîngînd din umeri și deschizînd larg brațele. Noi aflaserăm despre ea, însă inventatorul a tras cu ea în noi.

— Termină! Devii paranoic.

El rînji trist.

— Trebuie să recunoști că ceva nu-i în regulă cu situația asta a Păzitorilor. Ce dracu', ai fost și tu pe Velaines! Am făcut vreo greșeală? Haide, zi — am făcut? Nu ne-am abătut nici o clipă de la litera manualului și tot ne-au dat de urmă.

— Au avut baftă.

— Au baftă de o sută treizeci de ani. Nu-i ceva natural.

Ea îl privi îngrijorată.

— Ce vrei să spui?

— Nu știu. Serios, nu știu. (Suspină.) Hai să vedem ce-au descoperit criminaliștii.

— Nimic.

— Fii optimistă! Pun la bătaie zece dolari că de data asta Păzitorii au făcut o greșeală și au lăsat în urmă un indiciu util pentru noi.

— Bate palma!

7

Gaura-de-vierme a diviziei de explorare TSC de pe Merredin fusese închisă pentru cincisprezece luni în timp ce era supusă unei reparații capitale de clasa a V-a — întreținerea completă a structurii de focalizare energetică și modernizarea tuturor sistemelor de susținere de nivel beta. Nu era simplu să asiguri service pentru o jumătate de kilometru cubic de echipamente dedicate fizicii energiilor înalte. Oscar Monroe fusese aici timp de zece luni, ocupîndu-se de managementul echipelor care se tîrau prin generatorul găurii-de-vierme înarmate cu șurubelnițe, matrice, programe și toate tipurile imaginabile de boți. Alte trei luni fuseseră petrecute pentru instruirea echipei sale de la sol; la urma urmelor, majoritatea sistemelor erau noi, iar asta însemna învățarea unui set complet nou de proceduri. Șase săptămîni fuseseră petrecute cu echipa de înaintare, pînă deprinseseră cele mai recente mărci de echipamente și software în decursul a nenumărate simulări de rulare, și în felul acela lui îi rămăsese o vacanță de două săptămîni.

Plecase pe Pămînt și petrecuse primele zece zile singur, cu adresa e-majordomului dezactivată, într-o barcă de pescuit pe lacul Rutland din Anglia, în timpul Paștelui. Plouase șapte zile din zece și el prinsese în total unsprezece păstrăvi. Acelea fuseseră probabil zilele cel mai relaxante de care se bucurase în ultimii opt ani. Asta nu însemna însă că ar fi dorit să-și facă un obicei din trîndăvire.

Ultimele patru zile le petrecuse în Londra, unde fusese decis să vadă cîteva dintre straniile spectacole teatrale live,

printre celelalte dovezi de cultură cam prea nostalgică pe care vechea și măreața capitală le oferea vizitatorilor ei. Chiar în prima seară, în pauza unei piese de Stoppard „reinterpretate", cunoscuse un tînăr chipeș dintr-o familie europeană aristocratică, care fusese curios și impresionat de el și de activitatea lui. Avînd aceleași gusturi pentru artă, operă și mîncăruri fine, fuseseră nedespărțiți în ultimele trei zile petrecute de Oscar acolo. Se despărțiseră în gara TSC din Londra și expresul lui pornise în călătoria de treizeci și trei de minute, revenind pe Merredin, la 208 ani-lumină depărtare.

În dimineața următoare, începură activarea generatorului găurii-de-vierme; executată corect, era un proces lent. Peste șase zile, Oscar era gata să înceapă vînătoarea de planete.

Baza diviziei de explorare era vizibilă de la opt kilometri depărtare, ocupînd opt kilometri pătrați pe o latură a gării planetare TSC. Nu era de altfel greu să fie așa proeminentă. Merredin era noua planetă-nod pentru spațiul de fază III în acest sector al Commonwealth-ului. În anticiparea celor cincizeci de porți care aveau s-o conecteze într-o bună zi de stelele acelea îndepărtate, gara planetară curățase o zonă de patru sute de kilometri pătrați lîngă orașul capitală. Deocamdată era dotată numai cu un terminal standard pentru călători, un triaj mic și trei porți, una înapoi spre planeta Mito din cele 15Mari și celelalte două spre planetele de frontieră din faza III Clonclurry și Valvida. În rest nu existau decît buruieni, iarbă, rigole de scurgere și cîteva drumuri care nu duceau nici unde. Cu o lună în urmă, majoritatea clădirilor arboraseră drapele naționale verzi-albastre, care fuseseră scoase după ce echipa Merredin fusese eliminată din Cupă la jumătatea primei runde. Administratorii amărîți le încuiaseră, bolborosind despre data viitoare.

Baza diviziei de explorare era dispusă în jurul propriei sale găuri-de-vierme, amplasată într-o clădire de beton și oțel, fără ferestre, lungă de 800 de metri, care se sfîrșea în incinta ambientală extraterestră restrictivă sferică, cu

diametrul de două sute de metri, din care două treimi deasupra solului. Era înconjurată de un orășel de clădiri în stil industrial, conținînd birouri, ateliere, facilități de instruire și departamentul xenobiologic. Energia provenea de la centrala nucleară de pe coastă.

Cupeul Merc 1001 al lui Oscar trecu prin poarta principală la ora 7:45 și opri direct în spațiul de parcare etichetat Director Operațiuni. Bărbatul zîmbi la cele cîteva priviri invidioase pe care mașina le atrase din partea altor membri ai echipei, pe măsură ce opreau lîngă blocul administrației. Se îndoia că pe Merredin erau multe ca ea, ba poate chiar nici una. Era unica lui slăbiciune: să-și schimbe mașina la fiecare douăsprezece luni (sau mai puțin) în cel mai la modă model sport. Mercul acesta fusese importat special din Republica Democrată a Noii Germanii, planeta 15Mari unde corporația Mercedes își mutase fabricile după ce părăsise Pămîntul. Ținînd seama de ceea ce făcuse în prima lui viață, Oscar nu decisese niciodată dacă extravaganța aceea consumeristă era ironică, sau dacă el se distanța în mod subconștient de trecutul respectiv. Unicul motiv pentru care nu-și șterse amintirile în mod complet cu ocazia reîntineririi fusese posibilitatea de a fi cu ochii în patru față de orice tip de revenire la idealismul stupid pe care-l îmbrățișase eul său mai tînăr. În zilele acestea, era un membru cu normă întreagă al clasei conducătoare și se simțea în sfîrșit mulțumit de sine și de rolul său.

Traversă blocul administrației și intră direct în centrul de comandă a găurii-de-vierme. Echipa de sol începuse deja să se adune în fundul amfiteatrului mare. Schimbă cîteva saluturi și glume, apoi coborî spre consola lui aflată în față. Centrul de comandă avea opt rînduri etajate de console orientate către ferestrele mari din safir ranforsat în lanț molecular ce formau peretele frontal. Dincolo de ele se găsea incinta ambientală extraterestră restrictivă; în stare inactivă, era o cameră sferică cu diametrul de cincizeci de metri, cu pereți închiși la culoare, care absorbeau radiațiile. Mecanismul porții găurii-de-vierme în sine se afla direct

vizavi de ferestre — un oval lat de cincisprezece metri, cu o rampă ce suia de pe baza incintei. În jurul pereților se înșiruiau ușile diverselor ecluze. Tavanul avea un inel strălucitor polifoto, care în prezent ilumina incinta, emițînd același spectru ca soarele lui Merredin. În jurul său erau dispuse nișele etanșate care conțineau instrumentele științifice și astronomice. Pe durata închiderii cunoscuseră de asemenea o modernizare majoră și echipa de pregătire le încheiase testarea în decursul nopții.

Oscar se așează la consola lui și-i comandă e-majordomului să-l conecteze la matricea principală a centrului. Portalurile consolei i se aprinseră, afișînd scheme simplificate ale porții, în vreme ce e-majordomul stabilea legături vocale cu toți operatorii de console, pe măsură ce se așezau la locurile lor și se conectau. Pe cînd le autoriza includerea în bucla de comunicare, se apropie șeful echipei de pregătire care-l informă despre starea curentă. O dată cu înaintarea procesului de predare, echipa de pregătire părăsi sala; cîțiva trecură în galeria de observare din spate, înghesuindu-se pe locuri cu reporterii, executivii TSC locali și diversele VIP-uri care făcuseră rost de invitații.

La ora 9:15, Oscar era mulțumit că generatorul găurii-de-vierme era pregătit pentru deschidere. Parcurse bucla pentru ultima dată, verificînd în mod personal cu șefii stației lui că erau la fel de mulțumiți în privința situației: astrogația, energia, focalizarea, sistemele auxiliare principale, senzorii, astronomia pe distanță scurtă, managementul incintei restrictive, sistemele defensive de extremă urgență, echipa de înaintare, știința planetară, oficiul contactelor extraterestre, xenobiologia, echipamentele bazei și, în cele din urmă, personalul medical. Unul cîte unul, toți îi dădură undă verde. În cele din urmă, consultă matricea Inteligenței Restricționate, care avea să se ocupe de procedurile integrate. Îl anunță că era pregătită.

— Mulțumesc, oameni buni, rosti el. Managementul incintei, adu-ne, te rog, la statut unu. Astrogația, fii gata. IR, vreau ca poarta să fie pregătită pentru activare totală.

Benzile polifoto de pe plafonul centrului de comandă începură să pălească, coborînd sala în crepuscul. Display-urile holografice din portalurile consolelor proiectau străluciri multicolore peste fețele operatorilor. De cealaltă parte a ferestrelor din safir gros, uriașul inel polifoto al incintei ambientale extraterestră restrictivă își diminuă de asemenea intensitatea, reducîndu-se la nivelul unei radiații roșii slabe, care abia ilumina ovalul porții.

— Cîmpul de forță intern activat, anunță managementul incintei. Toate ecluzele închise și etanșate. Pereții pe neutru. Șunturile termice on-line. Avem statut unu.

Oscar abia putea distinge rampa din fața porții retrăgîndu-se în podeaua incintei. Simți o furnicătură electrică ce începea să-i suie din stomac. Indiferent de cît timp făcea asta rasa umană și cît de departe călătoriseră în Univers, deschiderea unei uși în necunoscut era întotdeauna un risc atît ător.

— Astrogația, vreau o destinație gaură-de-vierme pe steaua AFR98–2B, la cinci unități astronomice nord galactic de țintă.

— Am înțeles — se încarcă.

Oscar privi display-ul portal IR înregistrînd fixarea coordonatelor. AFR98–2B era o stea de clasă spectrală F2, la douăzeci și șapte de ani-lumină de Merredin. Examinarea pe mare distanță a TSC-ului efectuată cu ajutorul telescopului orbital indicase existența unui sistem solar format din minimum cinci planete. Avînd coordonatele confirmate de astrogație, IR preluă procedura de deschidere — un vast program compozit capabil să manipuleze miliardul de factori variabili care guvernau echipamentele porții și fluxul de energie. În mod normal, un software de asemenea putere ar fi autoevoluat rapid la statutul de IC, dar acesta fusese formatat chiar de IC, care introdusese limitatori strategici pentru a împiedica orice declanșare de autodeterminare. Deși încorpora algoritmi genetici, IR era în esență stabilă — n-ar fi dezvoltat niciodată interese și țeluri alternative în mijlocul operațiunilor sale, așa cum

făcuseră în trecut unele softwareuri matrice mari, cu consecințe adesea dezastruoase.

Dincolo de ferestre, marginea argintiu-mat a porții ovale începu să pîlpîie cu umbre turcoaz întunecate. Acestea se extinseră rapid și se contopiră, moment în care focalizarea asupra lor deveni extrem de dificilă pentru ochiul omenesc. Se modificau permanent, rămînînd în același loc. În centrul porții, hăul sosi cu o clătinătură amețitoare. Ca de fiecare dată, Oscar avu impresia că gonea brusc printr-un tunel de lungime infinită. Nu era o interpretare tocmai rea pentru simțurile umane copleșite. Știa că-și ținea răsuflarea ca orice operator de consolă debutant, însă acesta era momentul celei mai mari recompense, motivul pentru care se dedicase slujbei sale cu atîta pasiune, motivul pentru care avansase pînă la poziția de Director Operațiuni. În ciuda rahatului comercial și politic care era TSC, azi căutau o planetă nouă. Existau șanse ca viitorii coloniști să facă din ea altă clonă amărîtă a societății majoritare din Commonwealth, dar pe de altă parte exista întotdeauna posibilitatea să fie ceva nou și inspirator. Nu poate fi mereu la fel!

Instabilitatea din centrul mecanismului porții se stabiliză și se limpezi, întunecîndu-se imediat. Pe fundalul negru se vedeau stele. Un fascicul de lumină albă strălucitoare țîșni prin deschidere, orientată sub un astfel de unghi încît să pătrundă în incintă în stînga ferestrelor.

Cîteva cifre se schimbară pe display-urile digitale, consemnînd mica reducere a valorii electromagnetice.

— Avem ieșire curată? întrebă Oscar.

— Baleierea de distorsiune gravitațională este negativă, anunțară senzorii. Pe o rază de un milion de kilometri nu există materie solidă peste nivelul particulelor.

— Mulțumesc. Managementul incintei, purjează incinta, te rog.

Un orificiu se deschise în centrul cîmpului de forță secundar care acoperea poarta și se extinse lent spre perimetru. Atmosfera din incintă țîșni afară, vizibilă la început sub forma unui jet gros de vapori suri care se revărsa peste

cîmpul stelar. După un minut, și cu cîmpul de forță retras, nu mai rămaseră decît cîteva grăunțe sclipitoare de gheață care dispersau lent.

— Vid confirmat, anunță managementul incintei.

— Senzorii, desfășoară urmăritorul stelar, comandă Oscar. Astronomia, unde sîntem, te rog?

Una dintre nișele din plafonul incintei se deschise silențios aidoma unui iris. Din ea se descolăci un braț electromuscular lung ca un tentacul, prevăzut la capăt cu un bulb metalic de doi metri, presărat cu lentile mici aurii. Oscar privi cum brațul înaintă lent, cu mișcarea lui sinuoasă și precaută împingînd mecanismul de urmărire stelară prin poarta deschisă și în spațiul de dincolo de ea. O videocameră standard amplasată pe manșonul urmăritorului stelar își expedie imaginea la unul dintre cele cinci ecrane mari de deasupra ferestrelor. Se vedea o stea obișnuită, al cărei disc mic strălucea puternic printre constelații. Lui Oscar i se părea că ar fi avut mărimea potrivită pentru o F2 aflată la 5 UA, totuși aștepta răbdător fluxul de informații de la urmăritorul stelar. Una dintre cerințele principale ale meseriei sale era de a-și păstra calmul în orice circumstanțe, deoarece deciziile pripite erau la fel de periculoase ca și ezitările. Aceasta era o trăsătură pe care o învățase devreme în prima viață, atît doar că pe atunci o aplicase în mod greșit.

— Spectrul corespunde lui AFR98–2B, anunță astronomia pe distanțe mici. Identificăm stele reper și determinăm poziția punctului de ieșire.

Oscar își putea aminti prima explorare stelară la care lucrase, cu decenii în urmă, pe Augusta; se numărase printre cei mai tineri membri ai echipei de pregătire și rămăsese în galeria de observare timp de nouă ore după ce i se încheiase tura la predare. Cele nouă ore trecuseră ca prin farmec, într-atît de puternică fusese surescitarea pe care o simțise atunci. Fusese ziua în care știuse că făcuse alegerea corectă, că într-un mod obscur așa ar fi putut corecta ceea ce făcuse în trecut. În felul acesta putea aduce

speranța unui nou start în viețile altora, ca și în propria lui viață.

— Se confirmă poziția ieșirii găurii-de-vierme, anunță astronomia pe distanțe mici. Distanța pînă la AFR98–2B este de șaptesprezece virgulă trei milioane de kilometri de la coordonatele proiectate.

Oscar își îngădui să se relaxeze ușor, văzînd zîmbetele ce apăreau pe chipurile membrilor echipei de sol. Nu era o marjă de eroare rea pentru o poartă nou redată în exploatare, ci între limite mai mult decît acceptabile.

— Foarte bine, astrogația. Încarcă, te rog, noile valori. Senzorii, haideți să scoatem telescopul de cercetare planetară.

În vreme ce noul și mai masivul mecanism al telescopului se derula prin incinta restrictivă, Oscar mai parcurse o dată bucla centrului de comandă, verificînd dacă totul mergea perfect. Urmă după aceea o așteptare de o oră, în timp ce astronomia pe distanțe mici analiza imaginile de la telescopul de cercetare planetară. Procedura era destul de simplă — scanau planul eclipticii pentru orice sursă de lumină peste magnitudinea 1. Cînd era descoperită vreuna, telescopul îi observa mișcarea. Dacă era o planetă, mișcarea ei orbitală trebuia să fie evidentă aproape imediat.

Rezultatele se aprinseră pe ecranele de deasupra ferestrei. Astronomia pe distanțe mici localizase cinci planete. Două erau gigante gazoase de mărimea lui Saturn, la 11, respectiv 15 UA de stea. Cele trei planete interioare erau în stare solidă. Prima și cea mai mică dintre ele, un bolovan de mărimea Lunii, la 120 de milioane de kilometri de stea, avea manta plastică de lavă de înaltă viscozitate, care se mișca în unduiri lenețe cauzate de masivul efect de maree al stelei. A doua era o planetă mare cu diametrul de 7800 de kilometri, la distanța de 112 milioane de kilometri de stea. Cu gravitația ei mare, atmosfera de tip venusian și apropierea de soare, nu se putea califica drept U-congruentă. A treia însă se afla la 199 de milioane de kilometri de stea și avea diametrul de 14300 de kilometri. Ovații și un ropot de aplauze răsunară în jurul controlului

porții, pe măsură ce datele se acumulară. Rezultatele spectrografice arătau o atmosferă standard oxigen–azot, cu conținut mare de vapori de apă. Ținînd seama de distanța față de stea, era destul de rece, cu ecuatorul avînd aceeași temperatură ca zonele temperate ale Pămîntului toamna sau primăvara. Informațiile erau însă suficiente pentru Oscar ca să-i acorde un statut U-congruent preliminar, care determină altă serie de aplauze. Fusese prima ieșire cu o poartă redată în exploatare și o nimeriseră din plin. Era un semn bun.

— Senzorii, să scoatem radiotelescopul, rosti Oscar. Verifică emisiunile.

Alt braț electromuscular șerpui din nișa sa din plafon, purtînd un disc rulat. Ieși prin poartă pe lîngă telescopul de explorare planetară și-și extinse plasa metalică.

— Nu se detectează semnale radio, raportară senzorii.

— Perfect, adu înăuntru ambele brațe, spuse Oscar. Astrogația, deplasează ieșirea găurii-de-vierme la altitudine geosincronă deasupra terminatorului diurn al planetei a treia.

După ce brațele reveniră în nișele lor, cîmpul stelar dispăru brusc. Peste o secundă, poarta se redeschise, dezvăluind semiluna unei planete aflată drept în față. Razele reflectate de ea se revărsau peste incinta restrictivă și prin ferestre. Oscar surîse primitor, cînd lumina blîndă îi căzu pe consolă. Plafonul noros era mai mult decît mediu, ocultînd 70% din emisferă. Putea zări totuși albastrul oceanelor și roșcat-cafeniul murdar al uscatului, ba chiar și albul rece al calotelor polare.

— Gata, oameni buni, să ne concentrăm la treabă, zise el cînd conversații atîțate izbucniră prin buclă. Am mai văzut toate astea. Senzorii, vreau baleiere electromagnetică integrală. Lansează șapte sateliți geofizici pentru acoperire globală. Știința planetară, dă-i drumul; rezultatele examinării preliminare, în trei ore, te rog. Oficiul contacte extraterestre, începe vînătoarea. Sistemele defensive, ești în alertă stand-by și deții autoritate completă pentru închiderea găurii-de-vierme; vreau confirmarea.

— Se confirmă.

Șina de lansare se extinse din compartimentul ei de stocare de sub ferestrele centrului de comandă, ieșind cu zece metri dincolo de gaura-de-vierme. Sateliții accelerară pe ea, călărind impulsurile magnetice înainte de a se îndepărta pe traiectorii diferite. După ce se îndepărtau cu un kilometru de poartă, motoarele ionice le intrau în acțiune, împingîndu-i pe orbite foarte înclinate, care aveau să ofere acoperirea întregii suprafețe a planetei. Pe măsură ce înaintau, fiecare elibera un roi de sub-sateliți aidoma unor fluturi aurii, extinzînd baza de observație. Antene de radiolocație fură desfășurate pentru păstrarea contactului. Radiotelescopul cel mare ieși din nou, baleiind continentele în căutarea oricărei activități electromagnetice. Un telescop de doi metri cerceta cu mare atenție.

Oscar se lăsă pe spate în scaun și luă prima pauză a zilei. Un trolebot luneca în lungul rîndurilor de console, distribuind băuturi și gustări. Oscar luă un sandviș cu brînză și șuncă afumată și două sticluțe de apă minerală naturală. În timp ce mînca, ecranele de deasupra ferestrelor se însufleți cu imagini primite de la sateliți. Detaliile erau treptat schițate de tabelele de date și graficele din portalurile consolei.

Planeta avea cinci continente, care formau 32% din suprafață. Temperatura era sub cea strict favorabilă, ceea ce dusese la apariția de uriașe calote glaciale care acopereau o treime din planetă. Un continent și o jumătate din altul erau complet îngropate sub gheață, ceea ce ducea la o valoare sub cea medie pentru terenuri agricole. Cîmpul magnetic era mai puternic decît al Pămîntului, formînd o centură de radiații Van Allen imensă.

— Deocamdată nu există dovezi de viață inteligentă, anunță contactele extraterestre. Nu există structuri mari, activitate electromagnetică, culturi vizibile și nici surse termice artificiale.

— Mulțumesc, spuse Oscar.

Ultimul factor fusese argumentul decisiv pentru el. Capacitatea de a aprinde și utiliza focul era considerată

testul decisiv al inteligenței. Dacă vreo creatură de pe planeta aceasta era capabilă de gîndire rațională, se găsea în prezent sub echivalentul Neanderthal.

— Senzorii, poți comuta acum pe scanare activă.

Undele radar începură să pătrundă prin norii omniprezenți. Imaginile de pe ecranele mari se formară mult mai rapid, cu straturi detaliate clădindu-se pe contururile provizorii. Lasere străpunseră atmosfera, determinîndu-i compoziția. IR manipulă fluxul de energie prin mecanismul porții, producînd minuscule unde de distorsiune gravitațională la ieșirea din gaura-de-vierme. Acestea intrară prin crusta planetei, permițînd sateliților să-i precizeze structura internă.

La ora 15:00, Oscar convocă o conferință intrabuclă cu șefii stației lui. Căzură de acord că deocamdată planeta părea să fie ospitalieră. În mod clar, nu exista nici un semn de inteligență băștinașă. Nici un animal mai lung de doi metri nu fusese sesizat de senzorii infraroșii. Geologia era standard. Biochimia, din cîte putea fi dedusă pe baza spectrografiei, era clasică — multicelulară, bazată pe carbon.

— Așadar, este agresivă sau pasivă? întrebă Oscar.

Problema era destul de uzuală. Pe planetele mai reci, ca aceasta, majoritatea formelor de viață aveau o dezvoltare lentă, o trăsătură înclinată spre o natură mai pasivă din partea animalelor. Existau totuși cazuri în care era valabil contrariul, iar evoluția produsese unele forme de viață foarte dure, orientate spre supraviețuire cu orice preț.

— Ipoteze plauzibile, vă rog?

— Geologia este stabilă, începu știința planetară. Bio-epoca actuală are probabil vîrsta de opt milioane de ani, dacă am descifrat corect ciclul stelar. Nu putem detecta ere glaciare anterioare, așadar nu a existat o modificare bruscă a climei care să le fi afectat evoluția. Tot ce crește pe planetă este stabil și adaptat. Aș spune „pasivă".

— Sînt de acord, zise xenobiologia. Vedem pete termice mici și mișcătoare care indică animale. dar nimic mai mare ca un cîine. În tot cazul nimic ce am asocia în mod firesc

cu prădătorii carnivori. Botanica este de asemenea standard în mod rezonabil, deși există cîteva plante mari, iar aparenții arbori sînt solitari, nu grupați în păduri, ceea ce este neobișnuit.

— Bine. Oscar se roti cu scaunul pînă îl putu vedea pe McClain Gilbert, șeful echipei de înaintare, care stătea în rîndul din față al galeriei de observare. Mac, ai autorizare de contact inițial. Echipează-ți prima echipă de contactare.

— Mulțumesc.

Dinapoia geamului de sticlă, McClain Gilbert ridică el degetul mare.

Oscar reveni la bucla integrală.

— Începem contactul la sol. Senzorii, trece sateliții geofizici pe automat și retrage toate brațele. Astrogația, vreau ieșirea deplasată la cinci sute de kilometri altitudine ecuatorială, iar apoi să-i aplici viteză orbitală. După stabilire, lansezi flotila de sateliți de supraveghere de orbită joasă; voi avea nevoie de acoperire constantă a sitului de contact de la sol. Oameni buni, vrem să activăm deschiderea de la sol într-o oră, așa că pregătiți-vă ca atare. Știința planetară, pînă atunci vreau să-mi găsești un sit convenabil la zori de zi.

Cu ieșirea poziționată la 500 de kilometri deasupra solului, norii de dedesubt păreau mult mai strălucitori. Escadrila mică de sateliți de orbită joasă țîșniră de pe șina de lansare, descriind arce de cerc în jos, și se răspîndiră pentru a forma un lanț în jurul ecuatorului planetei. Pe ecrane apărură imagini de la videocamerele de înaltă rezoluție, dezvăluind o bogăție de detalii. Pietre cu diametrul de abia cinci centimetri erau vizibile prin covorul echivalent al ierbii, de culoare roșu-intens. Rozătoare aducînd cu veveriţele, însă acoperite cu solzi suri în loc de blană, țopăiau, se afundau în vizuini și înotau în pîraie. Toți copăceii erau separați unul de celălalt și aveau ramuri în zigzag.

— Se confirmă ajungerea pe orbită joasă a flotei de sateliți, raportară senzorii. Avem acoperire completă.

— Pe situl de contact se apropie zorii, anunță știința planetară.

— Retrage brațele senzorilor, ordonă Oscar. Managementul incintei, stabilește un cîmp de forță peste poartă. Astrogația, repoziționează ieșirea la un kilometru deasupra sitului de contact desemnat, cu axa orizontală.

Gaura-de-vierme pîlpîi și ei priveau acum în jos, către un peisaj lin reliefat cu iarbă vișinie subțire și tufișuri roșii răsucite. Lumina slabă a zorilor proiecta umbre lungi și sumbre peste sol. Petice de ceață deasă se agățau de vîlcele și depresiuni cu tenacitatea uleiului.

— Managementul incintei, egalizează presiunile. Senzorii, desfășoară sondele cu eșantioanele atmosferice și de expunere.

Cîmpul de forță se reconfigură, îngăduind ieșirea brațului pentru eșantionare. Acesta nu găsi nici o particulă imediat letală care să fi trecut neobservată de scanările de pe orbită.

Oscar așteptă ora care fusese stabilită pentru rularea proceselor de expunere și microanaliză.

— Xenobiologia? întrebă el în cele din urmă.

— Cîțiva spori... probabil forme de viață de natură vegetală. Număr redus de bacterii în vaporii de apă. Nimic anormal și nici o reacție adversă față de eșantioanele noastre.

— Mulțumesc.

Luni de analize de laborator urmau să fie necesare pentru a descoperi dacă viața microbiană era periculoasă pentru oameni. Oricum, pînă nu primeau semnalul verde, echipele de înaintare aveau să poarte costume. Celelalte reacții biologice erau cele care-l neliniștau pe Oscar; cu un secol în urmă, TSC deschisese o gaură-de-vierme pe o planetă unde fungii locali consumau polimerii. Modul exact în care se ajunsese la evoluția aceea continua să-i nedumerească pe xenobiologi. Se începea prin expunerea unui spectru larg de materiale la condițiile planetare.

— Astrogația, du-ne la suprafață, te rog.

Ieșirea începu să se miște, plutind în jos cu lipsa de grabă sedată a unui aerostat cu aer cald. Oscar putea chiar să ghicească punctul ales de astrogație pentru contact: un

petic neted de sol lipsit de orice arbori, cu un pîrîu la 300 de metri mai departe. Radarul de căutare la sol confirmă că zona era solidă. La 100 de metri altitudine, ieșirea ovală începu să se rotească în jurul axei mari, înclinîndu-se spre verticală. Cerul albastru-deschis lunecă în vedere, cu fuioare de nori sus, deasupra orizontului, strălucind roz în razele soarelui care răsărea. Astrogația opri coborîrea cînd marginea de jos ajunse la doi centimetri deasupra frunzelor scămoșate a echivalentului de iarbă de nuanță cîrmîz.

Oscar expiră încetișor și privi scena, căutînd orice semn de mișcare. Dacă pe planeta aceasta existau Silfeni, acum ar fi fost momentul să apară. Umanoizi deșirați și stupizi, apropiindu-se de deschidere și fluturînd vesel din brațe către echipa de sol dinapoia consolelor.

— Bun sosit! ar fi cîntat ei în graiul lor. Bun sosit pe o planetă nouă!

Oscar îi văzuse cu proprii săi ochi o dată, cu doisprezece ani în urmă, cînd era șeful stației managementului incintei pe Augusta. Glasurile lor dulci sunaseră teribil de amuzate, rîzînd de oamenii serioși și mașinăriile lor demodate. Oscar simțise ispita de a azvîrli o piatră în misticii încrezuți.

De data aceasta însă terenul roșu-albastru rece era atît de nemișcat, încît putea să fi fost un tablou. Aici nu existau Silfeni.

Nu era singurul care așteptase, anticipînd. Mai multe oftate se auziră prin centrul de comandă.

Oscar parcurse din nou bucla, confirmînd că toate stațiile erau stabile.

— Echipa de înaintare, inițiază contactul, rosti el.

Podeaua incintei restrictive se ridică într-o rampă. Ecluza doi se deschise într-un iris. McClain Gilbert și cei patru membri ai echipei sale de contact se aflau imediat lîngă ea. Purtau costume izolatoare purpurii dintr-o singură bucată, aproape strînse pe corp, cu glugi flexibile; vizoarele mari, transparente, dominau partea din față. Ranițele erau înguste, conținînd o unitate de reciclare a aerului foarte ușoară și baterii supraconductoare pentru armura de cîmp

de forță pe care o purtau nevăzută sub țesătură. Era o precauție împotriva oricăror animale native nou găsite care ar fi fost îndeajuns de ostile pentru a încerca să afle ce gust aveau intrușii.

Videocamerele montate pe părțile laterale ale glugilor lor transmiteau imagini la ecranele mari de deasupra ferestrelor. O verificare rapidă îi arătă lui Oscar că momentele acestea erau accesate de cîteva sute de milioane de oameni prin unisferă. Aceștia erau dependenții de explorări, cei care stăteau în casele lor și erau fascinați de planetele extraterestre și frontiera umană în continuă extindere.

— Poți să ieși, Mac, se adresă Oscar siluetelor de la baza rampei.

McClain Gilbert încuviință scurt și înaintă. Cîmpul de forță de peste ieșirea porții lunecă în jurul lui cînd păși afară. Cizma îi coborî pe frunzele penate ale plantelor care acopereau solul.

— Numesc planeta aceasta Chelva, intonă solemn McClain Gilbert citind de pe lista aprobată de TSC. Fie ca aceia care sosesc aici să găsească viața pe care o caută!

— Amin, murmură Oscar încetișor. Gata, oameni buni, la treabă, vă rog!

Procedura cerea prelevarea imediată de eșantioane de sol și plante care să fie aduse rapid înapoi prin poartă. După aceea, echipa începea o investigație mai elaborată a zonei din jurul ieșirii găurii-de-vierme.

— Echivalentul-iarbă este spongios, rosti McClain Gilbert. Similar cu lichenii, dar cu frunze mult mai lungi și cumva lucioase, ca și cum ar fi ceruite. Din cîte pot vedea, solul de lîngă pîrîu are un conținut ridicat de prundiș. Seamănă cu cremenea; are același colorit maro-cenușiu. E posibil să fie bun pentru fosile.

Echipa de înaintare se îndrepta spre apă. Rîurile, lacurile, chiar și mările ofereau întotdeauna o varietate bogată de viață băștinașă.

— Avem musafiri, anunță McClain Gilbert.

Oscar ridică ochii de la portalurile consolei. Echipa de înaintare era la o sută de metri de ieșire și acum putea

vedea în mod direct doar pe trei dintre membrii ei, iar doi indicau ceva. Ochii lui baleiară ecranele. Apăruseră micile creaturi rozătoare-veverițe; videocamerele de pe căști le urmăreau în vreme ce țopăiau de colo-colo pe pietrele netede de lîngă pîrîu. Primul nume cu care le botezase prin echivalență devenea tot mai inadecvat. Nu semănau deloc cu veverițele. Corpul conic și lung de treizeci de centimetri era acoperit cu solzi gri-plumburiu, cu o textură foarte apropiată de a pietrelor. În partea posterioară aveau trei membre puternice, dintre care unul direct dedesubtul corpului, iar celelalte două, ceva mai lungi, de o parte și cealaltă. În locul unde se articulau cu corpul principal, aveau forma picioarelor de păsări, atît doar că nu exista și o articulație mediană, jumătatea inferioară fiind o tijă simplă. Era ca și cum ar păși pe picioroange miniaturale, din cauza cărora mișcările le erau iuți și sacadate. Craniul era un rît gigantic, cu inele solzoase segmentate, care-i îngăduiau să se flexioneze în toate direcțiile. Vîrful său era un clește cu trei fălci, dispuse în jurul unui orificiu bucal. La două treimi depărtare pe rît, trei ochi negri erau adînciți în pliurile care încrețeau solzii.

— Urîțele creaturi, comentă McClain Gilbert. Par... nu știu cum... primitive.

— Noi credem că sînt destul de evoluate, spuse xenobiologia. În mod evident au un echilibru bun, iar dispunerea membrelor oferă o abilitate locomotoare sofisticată.

Oscar văzu că animalele acelea nu țopăiau, ci mai exact săreau precum cangurii. Privindu-le, se temu că echipa de înaintare le speria, fiindcă nu stăteau locului nici o clipă. Unul dintre ele se repezi înainte, plescăind cu cleștii în apă. Cînd își scoase rîtul, cleștii strîngeau un smoc de frunziș de culoarea lavandei. Se mișcă cu o viteză incredibilă, îndesînd în orificiul bucal vegetația care picura.

Vederea virtuală îi suprapuse o alertă chihlimbarie peste o secțiune a telemetriei izolatiei costumului lui McClain Gilbert. Avertismentele fură repetate și la ceilalți membri ai echipei de înaintare.

— Mac, pe ce stați?

La unison, imaginile afișate pe ecrane de videocamerele căștilor se aplecară. Iarba penată se curba lent, pentru a le cuprinde cizmele. O pîclă ușoară se ridica din vîrfurile de forma unor bulbi de ceapă a tuturor firelor de iarbă.

— La dracu'! exclamă McClain Gilbert.

Ridică iute piciorul. Iarba nu era îndeajuns de puternică pentru a-l opri. Băsicuțe și bule erupeau pe partea de sus a cizmei. Ceilalți membri ai echipei strigară alarmați și începură să se îndepărteze.

— Este un fel de acid, anunță știința planetară.

Oscar observă că toate creaturile țopăiau, îndepărtîndu-se destul de iute de oameni.

— Ce fel de plantă are acid ca sevă? întrebă McClain Gilbert.

— În nici un caz una prietenoasă, răspunse știința planetară. Recomandăm aducerea înapoi a echipei.

— De acord, încuviință sistemele defensive. Măcar pentru că trebuie să spălăm acidul ăla de pe ei înainte să le dizolve tălpile.

— Cred că au dreptate, Mac, vorbi Oscar. Întoarceți-vă în incinta ambientală.

— Sosim.

— Xenobiologia, rosti Oscar, raportează.

— Interesant. Plantele nu s-au clintit pînă ce echipa noastră n-a stat nemișcată o vreme, așa că bănuiesc că operează pe baza unui declanșator de tipul timp/presiune. Îmi amintește de capcana lui Venus, atît doar că asta este mult mai neplăcută și la o scară mai mare. Orice animal mic care se oprește din mișcare va fi probabil prins și dizolvat.

Oscar privi din nou prin poarta ovală. McClain Gilbert și echipa lui aproape că ajunseseră la margine. Îndărătul lor nu se mai zărea nici urmă de creaturile mici care nu erau veverițe.

— Animalele alea native nu stăteau locului o clipă, murmură el.

— Așa este, încuviință xenobiologia. Iar structura picioarelor lor îngreunează capturarea de către iarbă. Ne-ar

plăcea să știm din ce sînt făcuți solzii lor, fiindcă arătau destul de duri. Orice evoluează aici trebuie să aibă din capul locului o anumită rezistență față de acizi.

— Cît de răspîndită este planta? întrebă Oscar. Și restul vegetației va fi similar?

— Imaginile obținute de la sateliții de pe orbite joase indică o acoperire cu plante destul de extinsă, raportară senzorii. Dacă nu este chiar acest echivalent de iarbă, în tot cazul sînt rude apropiate.

— Fir-ar a dracu', mîrîi Oscar.

Echipa de înaintare reveni grăbită în incinta ambientală extraterestră restrictivă. La piciorul rampei, cubiculumurile cu dușuri decontaminatoare se ridicaseră din podea. Erau concepute să spele spori sau particule periculoase, dar aveau să fie la fel de eficiente și pentru acizi. Membrii echipei rămaseră sub duze, în timp ce apa se revărsa peste ei.

— Bun, vorbi Oscar spre toți cei din buclă. Prioritatea noastră este să stabilim cît de extinsă este această varietate de iarbă și dacă celelalte plante îi sînt înrudite. Senzorii, trimite afară un mostrobot model opt. Vreau să verific arborii cei mai apropiați, plus că prin iarbă mai există și alte cîteva tipuri de plante. Mac, decontaminare completă și dezechipare. Nu cred că azi mai avem nevoie de voi.

Toți cei din centrul de comandă privită neliniștiți cum mostrobotul porni peste iarba roșie. Se opri de cîteva ori pentru a reteza secțiuni de frunze din smocuri de alte plante, apoi se îndreptă către arborele cel mai apropiat, aflat la o sută cincizeci de metri. Treptat se putea distinge mai bine modelul de ramuri în zigzag, care porneau sub unghiuri ascuțite. Nu existau multe frunze, doar cîteva triunghiuri bej subțiri adunate în smoc în jurul capetelor crenguțelor. Fructe negre similare nucilor atîrnau din toate punctele de ramificație ale tuturor ramurilor.

Mostrobotul se opri la un metru de trunchiul cerat și extinse lin un braț electromuscular. Toate fructele de pe jumătatea de arbore dinspre el pocniră simultan. Un torent de fluid se revărsă peste solul din jur și peste mostrobot.

Carcasa acestuia începu să se dizolve imediat. Acidul pătrunse sfîrîind și telemetria dispăru.

Oscar își lăsă capul în palme și gemu:

— Futu-i!

***

Pînă la ora 21:00, confirmaseră că plantele de pe planetă aveau o biochimie comună. Oscar deplasase ieșirea găurii-de-vierme de opt ori în regiuni diferite; fiecare prezenta variații subtile ale echivalentului-iarbă, dar nici o variație a alcătuirii biochimice.

Comandă închiderea ieșirii și trecerea mecanismului porții pe nivelul energetic 2. Toți erau dezamăgiți, mai ales pentru că era o misiune care începuse foarte promițător. Acum aveau de rezolvat rahaturile administrative, echipa de sol care era programată să preia explorarea de la echipa de înaintare trebuia să fie trecută pe statut de pregătire și toți aveau de întocmit un munte de rapoarte.

Ușa centrului de comandă se închise înapoia lui Oscar.

— Încă o zi, încă o stea, își murmură el.

Era obosit, dezamăgit și flămînd. În nici un caz nu avea să se apuce de administrație în seara asta. Își anunță e-majordomul să pună fembotele să pregătească o masă ca lumea și să deschidă o sticlă de vin. Pînă ajungea acasă, trebuia să fie gata.

Cînd porni pe coridor, mai mulți oameni ieșiră prin ușa galeriei de observare din fața lui. Printre ei se afla Dermet Shalar, directorul gării TSC de pe Merredin și ultima persoană pe care Oscar ar fi dorit s-o vadă în momentul acela. Șovăi și plecă fruntea, sperînd că Dermet n-avea să-l zărească.

— Oscar!

— Ah, bună seara. Mă tem că n-a fost o zi prea grozavă.

— Nu, deloc. Astronomia are totuși o listă uriașă de ținte posibile. Nu înseamnă că am duce lipsă de planete noi.

Oscar se opri din a-și mai asculta șeful: tocmai îl recunoscuse pe tînărul în costum scump de lîngă el.

— Ai urmărit operațiunea de azi?

— Da, încuviință Wilson Kime. Îmi amintesc eu însumi genul ăsta de dezamăgire.

— Sînt sigur.

— Pe de altă parte, am fost impresionat de felul în care ai condus lucrurile acolo.

— Înțeleg.

Era un răspuns idiot, însă Oscar știa că Kime avea foarte puține motive ca să fie azi aici. Oboseala îi dispăru brusc sub un val de adrenalină. Ca să fie căutat pentru acea misiune de explorare TSC reprezenta complimentul suprem.

Ca și cum i-ar fi citit gîndurile, Wilson surîse.

— Am nevoie de cineva ca tine să-mi fie secund. Te interesează?

Oscar privi la Dermet Shalar, care păstră cu grijă o expresie de neutralitate.

— Bineînțeles.

— Perfect. Dacă dorești postul, este al tău.

— Îl doresc.

***

Pete două zile, Oscar sosi la complexul proiectului navei stelare de pe Anshun. Căpătă un birou și un personal de trei oameni, lîngă biroul lui Wilson de la ultimul etaj în unul dintre cele trei turnuri de sticlă centrale. Începînd cu prima lor ședință oficială din dimineața aceea, el și Wilson trebuiau să pună selectarea echipajului pe prima poziție a agendei lor de lucru. Era un indiciu a ceea ce va urma. Nigel Sheldon nu glumise în privința numărului de cereri pentru înscriere în misiune. Zeci de milioane de oameni din tot Commonwealth-ul, susținuți de guvernele lor sau de instituții venerabile și respectate, se revărsau asupra programelor de filtrare TSC pentru un loc în navă. Din capul locului, ei deciseseră pentru o politică de completare a posturilor științifice cu oameni din divizia de explorare TSC, de cîte ori ar fi fost posibil. Echipajul general avea să fie stabilit pe o bază similară. Excepțiile aveau să fie făcute pentru persoane cu realizări cu totul excepționale.

Amîndoi căzuseră de acord că asta va însemna genii cu relații politice.

— Datorezi cuiva vreo favoare mare? întrebă Wilson. Ar fi bine s-o eliminăm de la bun început.

— Sînt sigur că destui din viața asta și din cea anterioară își vor reaminti brusc că mi-au împrumutat cîndva cinci dolari. Aproape toți din Merredin au izbutit să mă întîlnească absolut întîmplător înainte de a pleca și să-mi spună ce tipi extraordinari sînt ei. Tot ce pot spune este că McClain Gilbert este cel mai bun șef de echipă de înaintare cu care am lucrat.

— Îl vrei pentru postul ăsta în *A doua șansă*?

Oscar tăcu o clipă.

— I-atît de simplu?

— Trebuie să-ncepem de undeva și trebuie să avem o logică pentru selecție. La urma urmelor, eu așa te-am ales. L-am întrebat pe Sheldon care-i cel mai bun Director Operațiuni.

Oscar bănuise așa ceva, însă cui nu-i plăcea s-o audă în mod direct?

— Bine, atunci, l-aș dori pe Mac. Dar tu? Ai vreo preferință pentru echipaj?

— Există cincizeci de manageri de la Farndale pe care mi-ar plăcea să-i aduc în partea de construcție a proiectului ca să asigur graficul actual și probabil c-o s-o și fac. Dar în privința celor familiari cu genul acesta de misiuni, nu, nu mai am nici o preferință.

Izbutiseră să descopere alți doi membri ai echipajului din *Ulysses*. Nancy Kressmire, care nu mai părăsise niciodată Pămîntul de atunci și nici nu abandonase serviciul public, era acum Comisar Ecologic pentru Asia de nord-vest și extrem de dedicată slujbei — la urma urmelor, o deținea de o sută cincizeci și opt de ani. Răspunsese „nu" imediat cum îi telefonase, fără măcar să aștepte să-i spună bună ziua sau să-l întrebe de ce o sunase după atîtea secole.

— Ești sigură? întrebase Wilson.

— Nu pot pleca, Wilson. Aici, pe Pămîntul ăsta bun, sînt foarte multe lucruri pe care încă nu le-am pus la punct. Cum ne putem confrunta cu extratereștrii, înainte să fi vindecat bolile astea care ne copleșesc proprii noștri oameni? Obligația noastră morală este clară.

El nu argumentase, deși erau multe pe care ar fi dorit să i le spună atît ei, cît și genului ei de cruciadă. Pămîntul pe care-l doreau ultraconservatorii ecologiști nu existase niciodată în trecut, ci era un vis idealizat a ce ar fi putut să fie Edenul. Ceva nu prea diferit de York5, își spusese el.

Celălalt membru al echipajului pe care îl localizaseră oamenii lui Sheldon fusese Jane Orchiston. Wilson aruncase o privire peste dosarul ei și nici nu se mai deranjase să-i telefoneze. Nu-i păsa dacă era vorba despre prejudecată sau de intuiție, totuși știa pur și simplu că ar fi fost o pierdere de timp. Cu două secole în urmă, Orchiston plecase pe Felicity, planeta locuită numai de femei. De atunci ea născuse cu entuziasm fiice, cu rata de aproape una la fiecare trei ani.

Una peste alta, reflectă el, nu era un record remarcabil pentru un echipaj care ar fi trebuit să reprezinte crema umanității în epoca respectivă. Trei supraviețuitori atestați din treizeci și opt de oameni: un plutocrat, o birocrată și o adeptă a fertilității.

A doua jumătate a ședinței era programată sub forma unei conferințe unisferă cu James Timothy Halgarth, directorul Institutului de Cercetări de pe Far Away.

— Mă va interesa părerea ta despre ce are el de spus în privința *Mariei Celeste* și a echipajului său, îi spusese Wilson lui Oscar. Depistarea cunoștințelor extraterestre este un aspect al misiunii noastre pe care doresc să ți-l deleg.

— Crezi că-i atît de important?

— Da, trebuie să știm ce știu ei. Sau ce nu știu. Sînt decis să acoperim toate abordările posibile ale învăluirii Perechii Dyson, nu doar călătoria în sine. Eu m-am antrenat un deceniu pentru Marte, să dea dracu'!, și am terminat știind mai multe decît orice profesor de colegiu despre

geologia planetei, despre caracteristici, geografie, ba chiar și cărțile pe care le scriseseră oamenii despre Marte — atît de ficțiune, cît și de știință. Totul! Cunoșteam legendele în aceeași măsură ca și adevărurile. Pentru orice eventualitate. Noi eram pregătiți pentru orice, pentru orice eventualitate. Și ce să zic... de mare ajutor ne-a fost pînă la urmă!

— Sheldon și Ozzie n-aveau nici o treabă cu Marte. Wilson surîse larg.

— Exact ce doream să-ți spun. Deci... după asta, aranjează să te vezi cu experții xenoculturali din Commonwealth, ca să discutați despre Silfeni. Du-te la Îngerul Înalt. Intervievează un Raiel. Eu nu pot să cred că toți așa-zișii noștri aliați nu știu nimic despre Perechea Dyson. Cei mai mulți dintre ei au apărut cu foarte mult timp înaintea noastră și oricum toți aveau acces la zborul interstelar cînd s-a întîmplat.

— Și de ce nu ne-ar spune?

— Dumnezeu știe! Pe de altă parte, există foarte multe lucruri care nu par logice.

— Bine, o s-o adaug pe listă.

E-majordomul lui Wilson anunță că gaura-de-vierme care conecta Half Way de Far Away își începuse faza activă de zece ore a ciclului. Unisfera stabili o legătură cu micuța rețea de date din Armstrong City. De acolo, o linie terestră solitară purta semnalul la Institut.

Portalul mare din capătul opus al cabinetului lui Wilson zumzăi de electricitate statică multicoloră, care se limpezi, arătîndu-l pe directorul James Timothy Halgarth așezat la biroul său. Era un membru din generația a patra a familiei care înființase EdenBurg, ceea ce-i conferea un nivel considerabil de vechime în dinastie.

Purta un costum bleu, simplu, din țesătură semiorganică, care i se întindea și contracta în jurul membrelor la fiecare gest, asigurîndu-i capacitate de mișcare nelimitată. Vîrsta lui aparentă era de treizeci și ceva de ani, însă era complet chel, un stil neobișnuit în Commonwealth.

COtatuaje mici îi scînteiau pe obraji în culorile platinei și smaraldului.

— În sfîrșit, domnule căpitan Kime, rosti directorul cu entuziasm evident. Îmi cer scuze pentru amînarea autorizării acestei conferințe. Păzitorii Individualității sînt iritant de tenace în atacurile împotriva liniei noastre terestre. Reparațiile actuale s-au încheiat abia acum trei ore. Fără îndoială că în cîteva zile vom suferi iarăși.

— Îmi pare rău s-o aud, zise Wilson. Nu v-ați descurca mai bine cu un releu satelit?

— Am avut unul, dar Păzitorii l-au doborît, la fel ca și pe cei trei înlocuitori. Din punctul de vedere al costurilor, este mai eficient să avem o linie terestră și să plătim o echipă de reparații permanente. Cablul din fibră optică este foarte ieftin.

— Nu mi-am dat seama că situația civilă este atît de gravă pe Far Away.

— În general, nu este. Noi sîntem singurii atacați de Păzitori. Sînt deplorabil de xenofobi, ca să nu mai amintesc de violență.

— Nu sînt prea bine informat asupra obiectivelor voastre; deocamdată n-am acordat multă atenție teoriilor conspirațiilor. Ei cred că ajutați un supraviețuitor extraterestru din nava-arcă, nu?

— Mai precis, cred că noi l-am transportat pe Starflyer în Commonwealth. Însă, da, aceasta este direcția generală a argumentației lor.

— Am înțeles. Au difuzat foarte multă propagandă despre felul în care Starflyer a pus la cale misiunea *A doua șansă*. Ceea ce trebuie să știu cu adevărat, în modul cel mai direct cu putință, este dacă poate fi posibil ca *Marie Celeste* să fi venit de la Perechea Dyson. Ar fi putut parcurge distanța respectivă?

— Teoretic, da. După ce nava accelerează la viteza ei de croazieră de zero virgulă șaptezeci și doi din viteza luminii, distanța este limitată numai de cantitatea de combustibil pe care o transportă pentru a alimenta generatoarele cîmpului de forță și de durata de viață a gene-

ratoarelor în sine. Cercetările noastre au determinat totuși că timpul real de zbor a fost de cinci sute douăzeci de ani. Nava-arcă nu a venit de la Perechea Dyson și nici n-a trecut pe lîngă ea. A venit dintr-un loc mai apropiat.

— Este posibil să fi fost vorba despre o planetă care nu avea genul de barieră protectoare pe care o poseda Perechea Dyson, rosti Oscar. Ei nu s-au putut apăra împotriva a ceea ce-i amenința pe extratereștrii Dyson, așa că au fugit...

— Putem specula cît doriți despre originea și motivele navei pentru zborul respectiv, zise directorul. Întrucît nu știm încă de la ce stea a venit, nu putem determina motivul zborului. Este perfect posibil să fi provenit din spațiul Commonwealth-ului.

— Dar dacă motivul învăluirii a fost reprezentat de speciile din *Marie Celeste*? întrebă Wilson.

— Îmi pare rău, dar nu vă înțeleg raționamentul.

— Dacă mai multe nave-arcă au pornit de la steaua lor de origine, este posibil ca extratereștrii de la Perechea Dyson să se fi apărat de cei din nava-arcă. La urma urmelor, uitați ce a făcut *Marie Celeste* stelei lui Far Away cînd a ajuns la ea!

— Ah, mega-flama... Da, cred că este un argument valid, deși nu văd de ce barierele ar mai fi rămas atîta vreme. Noi credem totuși că sterilizarea lui Far Away a fost un efect secundar nedorit. Flama a fost declanșată doar ca sursă energetică pentru mesaj.

— Atunci a fost un efect secundar dat dracului.

— Trebuie să țineți seama de punctul de vedere extraterestru și de posibila lor morală. Ei au declanșat flama pentru a comunica peste întreaga galaxie. Indiferent care a fost dispozitivul care a manipulat steaua pentru a emite flama, el a continuat după aceea și a modificat emisia într-un semnal radio coerent suficient de puternic pentru a fi detectat în Norii lui Magellan. În tot cazul, noii, oamenii, l-am receptat foarte ușor — abia dacă aveai nevoie de o antenă cînd semnalul a ajuns la Damaran... ca să nu mai amintesc de scanerele SETI pe care le utilizau pe atunci!

— Totuși nimeni nu știe ce au spus, observă Wilson. Am avut la dispoziție o sută optzeci de ani pentru a decodifica semnalul și eu nu știu să se fi înregistrat vreun progres. Este posibil să fi emis spre planeta lor de baștină.

— Da, domnule căpitan, aceasta este una dintre teoriile propuse de Institut. Dacă aveți timp de ascultat, mai avem o sută de alte teorii. Tot ce putem face este să explorăm epava și să încercăm să punem laolaltă cît mai multe piese din puzzle. Într-o bună zi vom căpăta răspunsurile. Din păcate, nu va fi în viitorul apropiat.

— Trebuie să aveți o idee de unde au venit, zise Oscar. Dacă au călătorit cu șaptezeci la sută din viteza luminii timp de cinci sute de ani, asta oferă un punct de origine aflat aproximativ la trei sute cincizeci de ani-lumină de Far Away. Nu se poate găsi o corespondență a unei stele cu spectrul luminii din sistemul de susținere biotică a navei?

— Ar fi dificil, domnule Monroe, întrucît cuvele au surse de iluminare multispectrale. Nu încercau să reproducă emisia stelei natale.

— Cuvele?

Chipul directorului trădă o ușoară dezamăgire.

— În interiorul *Mariei Celeste* nu există duplicări ale mediului suprafeței planetare. Nava transporta cuve. Judecînd după reziduurile rămase, erau pline cu apă și un tip de alge monocelulare.

— Era o specie acvatică?

Wilson era fascinat. Nu făcuse niciodată vreo cercetare în nava-arcă; Far Away figura pe lista planetelor pe care dorea să le viziteze în viața lui dedicată vacanței.

— Și aceasta este tot o teorie, zise James Halgarth. În cuve nu existau resturi de creaturi avansate și nici n-am identificat vreo asemenea specie în oceanele de pe Far Away. Altă teorie este că *Marie Celeste* ar fi de fapt o navă-seminală automată. Ea a fost programată să sterilizeze orice planetă locuibilă găsea și s-o însămînțeze cu mostre genetice de pe propria sa planetă, pregătind-o astfel pentru colonizare după ce se termina „terraformarea".

— Alt motiv bun pentru a ridica o barieră, observă Wilson.

— Mă îndoiesc, domnule căpitan. În primul rînd, dacă ați deține tehnologia necesară pentru a ridica genul de barieră descoperită la Perechea Dyson, atunci ați deține cu certitudine și capacitatea de a dezactiva o navă-robot înainte de a-și începe misiunea intrasistem. În al doilea rînd, este o metodă teribil de imperfectă de colonizare interstelară. Resursele cheltuite cu construirea unei astfel de nave sînt enorme... și ea n-a funcționat. Flăma a ucis cea mai mare parte a vieții native de pe Far Away, totuși n-a fost găsită nici o urmă de viață ne-nativă. Iar dacă nava aceasta face parte dintr-o flotă, atunci unde sînt celelalte flame care ar fi anunțat că sterilizarea a fost demarată și de restul navelor? În al treilea rînd, dacă ești o civilizație care poate călători în cosmos și dorești să-ți extinzi propriul sistem solar, îți vei îmbunătăți permanent tehnologia. Nu se poate garanta că vei realiza călătoria superluminică, dar în tot cazul pot fi produse nave mai bune decît *Marie Celeste*, iar al doilea val de nave l-ar fi ajuns pe primul din urmă și l-ar fi depășit. De ce nu am văzut nici o altă navă aparținînd speciei care a lansat *Marie Celeste*? Mă tem, domnilor, că Far Away și situl asolizării reprezintă un puzzle unic. Este, cum spunea cineva, un mister învăluit într-o enigmă. Ca să trag totuși o concluzie — nu are nici o legătură cu Perechea Dyson.

— Sînt sigur că toate acestea există în rapoartele voastre, încuviință Oscar, dar ce puteți spune despre aparatura electronică de la bord? Trebuie să fi recuperat niște programe, nu?

— Nu. Procesoarele care au rămas instalate sînt standard, avînd la bază un principiu de tip poartă ca ale noastre, deși o parte din reacțiile și substanțele chimice implicate diferă de tot ce utilizăm noi. În același timp însă matricea de comandă centrală lipsește și probabil că a fost recuperată sau înlăturată.

— Înainte sau după prăbușire?

— După. N-a fost totuși o prăbușire, ci o asolizare dură. Sistemele arcei funcționau la momentul respectiv, fiindcă în caz contrar ar fi fost o prăbușire reală și nu ne-ar mai fi rămas de examinat decît un crater foarte adînc. Versiunea oficială a Institutului este că flama a avut succes în chemarea altei nave și că o misiune de salvare i-a recuperat pe supraviețuitori. În tot cazul, asta se potrivește cu toate faptele cunoscute. Orice altceva nu este decît pură teorie a conspirației.

— Ați menționat nivelurile tehnologice, zise Wilson. *Marie Celeste* este produsul unei tehnologii mai avansate decît a noastră?

— Prin definiție, noi sîntem mai avansați, deoarece deținem generatoarele de găuri-de-vierme. Adevărul nu este însă acesta. Potrivit celor mai bune estimări ale noastre, *Marie Celeste* a fost lansată în jurul anului o mie trei sute după Hristos, iar pe atunci noi abia începusem Renașterea.

— Înțeleg ce vreți să spuneți. Chiar dacă ar avea numai jumătate din rata dezvoltării noastre tehnologice, ei ar trebui să aibă de acum același gen de poteci pe care le utilizează Silfenii.

— Exact.

— Care este totuși situația în prezent? Ceea ce avem noi este echivalent cu *Marie Celeste*?

— Răspunsul cel mai ușor ar fi că este echivalent, dar diferit. Neîndoios, putem construi o navă stelară subluminică mai sofisticată decît *Marie Celeste*. În mod evident, ei nu aveau găurile-de-vierme, însă nici noi nu știm cum au declanșat flama solară.

Wilson își aminti cîteva întruniri pe care le avusese cu șefii securității din Commonwealth, atît de bătrîni încît publicul general nici măcar nu știa despre existența Directoratelor lor. Ei fuseseră foarte interesați să examineze posibilitatea „bombei flamă" a *Mariei Celeste*. Cercetătorii militari din Farndale considerau că putuse fi un fel de efect de cîmp cuantic instabil, care dislocase suprafața stelei, similar cu efectul unei încărcături de adîncime

aruncate în ocean. Cu excepția studiilor teoretice, nu se întreprinsese niciodată nimic, în tot cazul nu la nivel hardware. Bineînțeles, el nu știa ce putuseră produce alte companii. Poate că ar fi meritat să discute în mod discret cu Nigel Sheldon...

— Și nici măcar nu efectuați cercetări?

— Nu este nimic de cercetat, domnule căpitan. Am clasificat absolut toate componentele de la bordul arcei și am identificat utilitatea lor. Dispozitivul care a declanșat flama nu se găsește aici. Poate că dacă au fost mai multe, celelalte au fost evacuate împreună cu echipajul și matricea de comandă. La urma urmelor, nu este genul de echipament pe care o specie responsabilă să-l fi lăsat la mîna oricui.

— Corect. Prin tehnologia flamei încercam să determin dacă constructorii *Mariei Celeste* dețineau capacitatea de a ridica bariera Dyson.

— Nu, nu dețineau capacitatea respectivă. Barierele Perechii Dyson sînt anterioare arcei. Acolo este vorba de altă specie extraterestră încă neidentificată, poate chiar de două specii dacă sînt adevărate speculațiile mai fanteziste despre natura defensivă a barierei. Vă doresc noroc în întîlnirea voastră.

— Mulțumim.

— Dacă tot sîntem în contact, vă anunț că aș fi foarte încîntat să ofer concediu plătit oricăror cercetători ai Institutului pe care ați dori să-i aveți în echipaj. Experții noștri sînt realmente excepționali, ca experiență și capacități, iar mulți sînt foarte avansați... ca mine.

— Este o ofertă foarte generoasă, domnule director. Ne pregătim să facem publice cerințele noastre pentru *A doua șansă* și sînt convins că personalul dumneavoastră va corespunde.

— Perfect, atunci.

Ridicase brațul, fluturîndu-l ușor, cînd imaginea dispăru din portal.

Oscar făcu o grimasă.

— În felul acesta, extratereștrii *Marie Celeste* dispar din ecuație.

— Așa se pare. Nu că i-aș fi crezut vreodată pe Păzitori, dar este muniție utilă pentru următorul interviu mass-media.

***

Deși în mod oficial sosise vara, de peste trei săptămîni vînturile dinspre vest aduseseră nori de ploaie de deasupra oceanului. Leonida City fusese asaltat de furtuni cu tunete și fulgere, dar și cu averse abundente care-i inundaseră majoritatea parcurilor. Chiar și azi, cerul era blocat de nori suri și mați, a căror bură constantă se revărsa peste tenda de plastic ușoară care fusese întinsă peste podium. Privind spectatorii de pe peluza grădinii botanice a Universității, Dudley Bose nici măcar nu zărea sclipirea umezelii de pe costumele și pălăriile lor de vară excentrice. Era prea încîntat și uimit pentru a băga în seamă lucruri atît de banale cum era vremea.

Decanul părea de asemenea imun la suferința dinaintea lui, în vreme ce-și continua imperturbabil peroratia. Așezat imediat în spatele lui, vicepreședinta planetei Gralmond se străduia să-și păstreze pe chip o expresie civilizată. În cele din urmă, decanul încetă să mai felicite Universitatea aflată sub propria lui conducere și făcu un gest spre Dudley Bose.

Îndreptîndu-se către pupitru, Dudley încercă un neașteptat fior de emoție. O zări pe soția lui, Wendy, ridicîndu-se în rîndul din față și aplaudînd puternic. Lîngă ea se înșiruiau studenții săi; unul dintre ei fluiera pătrunzător, în timp ce ceilalți doi rîdeau de parcă ar fi fost gluma cea mai teribilă din lume. *Tipic*, gîndi el, totuși vederea lor îi îngădui să continue cu convingere reînnoită.

Dudley se apropie de decan, care-i întinse solemn sulul de pergament ce semnifica numirea lui ca profesor plin. Aplauzele atinseră apogeul și Dudley zîmbi fericit audienței lui plouate și se strădui să *nu* își scarpine COtatuajul de pe ureche — Wendy fusese foarte clară în această privință. Își rosti mulțumirile standard, banale, și adăugă cît de

privilegiat se simțea să facă parte dintr-o instituție academică atît de măreață ca această Universitate, aminti în treacăt că guvernul ar fi trebuit să susțină permanent științele pure (o încuviințare gînditoare de acord din partea vicepreședintei din spatele său) și încheie spunînd:

— Sper acum să dezvolt descoperirea care a fost posibilă grație lui Gralmond, reprezentînd planeta ca membru al echipajului navei *A doua șansă*. Contribuind cu experiența și capacitățile unice ale planetei noastre, putem în sfîrșit dezvălui misterul care ne-a obsedat specia în ultimele două sute de ani. Tot ce pot spune este că mă voi strădui din răsputeri să vă fac cinste. Vă mulțumesc foarte mult!

Aplauzele care-i salutară sfîrșitul discursului fură mai calde și mai puternice decît se așteptase. Cînd se întoarse, vicepreședinta se ridică și-i strînse mîna.

— În tot cazul, voi face tot ce pot ca să ajungi în nava aceea, murmură ea.

Dudley se așeză și rînji prostește pe toată durata discursului ei despre bursa pe termen lung pe care administrația era extrem de încîntată să o acorde nou lărgitului departament de astronomie al Universității. El se agitase pentru un loc în *A doua șansă* din clipa în care auzise de misiune. În toate interviurile din unisferă, și fuseseră destule, Dudley le spusese reporterilor că el merita să fie acolo, că nu-i putea fi ignorată contribuția, că îl făceau indispensabil cunoștințele exclusive asupra subiectului. Repetase aceleași lucruri tuturor politicienilor cu care se întîlnise, tuturor industriașilor, tuturor membrilor din înalta societate care-i fuseseră prezentați la sutele de cocteiluri și dineuri la care primise invitații după descoperire. Lobby-ul lui fusese neobosit. Observarea învăluirii îi oferise o securitate pe care n-o mai cunoscuse pînă atunci, prin decernarea titlului de profesor și năvala bruscă a banilor în departamentul *său*. Succesul, descoperise Dudley, avea un gust delicios. Dorea mai mult, iar nava stelară era modul de a obține mai mult. Nu existau limite în privința celor pe care le putea dobîndi cînd avea să revină triumfător de la îndepărtata Pereche Dyson.

De îndată ce vicepreședinta își încheie anunțul, spectatorii se repeziră la bufetul din sala principală, unde se serveau sandvișuri și vin. Cîteva companii locale participaseră la finanțarea evenimentului, ceea ce îngăduise casierului să apeleze la catering din exterior, ridicînd standardul obișnuit al petrecerilor din Universitate.

Wendy Bose înhăță un pahar de vin rozé de la unul dintre chelnerii tineri și privi în jur să vadă încotro plecase Dudley. Pentru ea era o zi de emoții conflictuale. Ușurarea de a-l vedea în sfîrșit obținînd postul de profesor era cu adevărat profundă, fiindcă le asigura amîndurora viitorul. La biroul edilitar în care lucra ea, deja fusese promovată; pensia de retragere îi era asigurată și peste unsprezece ani avea să poată recurge la o reîntinerire. La una decentă de data aceasta, își spuse. În ultimii ani, fusese extrem de conștientă de șoldurile care i se lățiseră iarăși. Exact în momentul cel mai nepotrivit. Dudley primise o sumedenie de solicitări din partea multor companii, ba chiar se menționase o funcție de director non-executiv. Prin catedrele Universității se zvonea că peste cîțiva ani avea să fie principalul candidat la postul de decan. Ea trebuia să arate bine, să joace rolul soției susținătoare și capabile. Cînd se măritase cu Dudley, Wendy nu se așteptase în nici un caz la nivelul acesta de succes profesional și personal, ci doar la o viață liniștită, petrecută în mod plăcut la marginea cercurilor sociale și guvernamentale ale capitalei. Faima lui Dudley schimbase acum totul. Deocamdată, ei doi îi făcuseră față împreună, dar femeia era foarte conștientă de puterea căsniciei lor. Era alta dintre acele uniuni perfect amiabile care intenționau să dureze poate două decenii, un remediu standard anodin pentru singurătatea mediocrilor din Commonwealth. În forma respectivă, putea continua mulțumită atîta timp cît n-o afecta nimic prea important. Iar el era cel mai faimos astronom din Commonwealth, în mijlocul unui campus plin de fete frumoase și curtat de companii cu bani serioși.

— Doamna Bose?

Wendy se întoarse și zări un bărbat foarte înalt, care-i surîdea întrebător. Vîrsta lui aparentă se apropia de patruzeci de ani, deși ea știu că era mult mai bătrîn, avea în urmă cel puțin două vieți. Rareori văzuse pe cineva care să degajeze atîta încredere în sine. Avea păr blond, care bătea în argintiu, și ochi atît de negri, încît era greu de distins unde anume începea irisul. Combinate cu nasul mic și obrajii proeminenți, totuși delicați, făceau din el un individ mai degrabă interesant decît chipeș, însă în tot cazul memorabil.

— Eu sînt, zîmbi ea ușor nervoasă, știind că oameni ca bărbatul acesta nu obișnuiau s-o remarce... indiferent pentru ce motiv.

— Sînt de la ȘtiriDevreme, ridică el un card micuț cu aripioare aurii în mijloc. Mă întrebam dacă ați avea amabilitatea să-mi acordați cîteva clipe?

— Ah, da, sigur că da, intră Wendy automat în rolul de soție capabilă a unei personalități — în ultima vreme avusese destul timp să exerseze. Este o zi foarte fericită pentru mine... realizarea lui Dudley înseamnă extrem de mult, nu numai pentru Universitate, ci și pentru Gralmond însăși.

— Absolut. Cu siguranță a adus Gralmond în atenția Commonwealth-ului. Să fiu sincer, a trebuit să caut pentru a vedea în ce secțiune a spațiului se află și am fost pe destule planete. Slujba îmi impune să călătoresc enorm.

— Asta chiar trebuie să fie interesant, domnule...

— Ah, te rog, spune-mi Brad.

— Bine, Brad, îi zîmbi ea peste marginea paharului.

— Cînd m-am interesat asupra Universității, mi-a atras atenția un lucru — cred că avea departamentul de astronomie cel mai mic din cîte am întîlnit vreodată. Soțul tău l-a pus pe picioare?

— Oh, nu. Dr. Marance l-a întemeiat — el a fost unul dintre fondatorii Universității și de fapt specialitatea lui era astrofizica. Departamentul de astronomie a apărut sub oblăduirea lui... se pare că era un personaj atît de dinamic, încît era greu de refuzat. El considera că astronomia este

o componentă esențială pentru clasificarea Universului, așa că n-a existat prea multă opoziție față de construirea observatorului. După aceea a plecat pentru reîntinerire și Dudley a primit sarcina de a prelua conducerea observatorului. Să fiu sinceră, n-a fost tocmai ușor, deoarece astronomia continua să facă parte din departamentul de fizică. Practic, pînă azi n-a fost cu adevărat independentă. Sorbi din pahar. O zi mare!

— Este foarte clar. A izbutit totuși să atragă finanțare și după plecarea lui Marance, ba chiar îndeajuns pentru a continua să funcționeze independent.

— Există tot felul de surse cărora te poți adresa, de felul fundațiilor educaționale și guvernamentale. Asigurarea bugetul an de an a însemnat o strădanie permanentă pentru Dudley, însă el este foarte tenace și un administrator capabil. Din fericire... A izbutit să continue în ciuda a destule obstacole. Și — ei bine, rezultatele se pot vedea.

— Fără doar și poate. Va să zică, este de fapt cazul omului mărunt, dar nobil care se luptă singur împotriva Universului.

— Nu aș spune chiar așa. Lui Dudley nu i s-a opus nimeni, atît doar că în epoca actuală astronomia nu este disciplina cea mai prețuită. Desigur, acum totul s-a schimbat. Pentru următorul an universitar s-au înscris peste opt mii de solicitanți care doresc să studieze cu Dudley.

— Înțeleg că nu-i veți putea primi pe toți?

— Din păcate, nu. Va mai dura pînă ce departamentul va fi dezvoltat la standardele de clasă din Commonwealth. Și, desigur, Dudley poate să fie foarte bine implicat în misiunea *A doua șansă*.

— Serios?

— Ar trebui să fie, rosti ea apăsat. La urma urmelor, el a fost descoperitorul. Și-a dedicat destui ani din viață Perechii Dyson, iar dedicația respectivă l-a făcut să devină expertul numărul unu din Commonwealth în acest domeniu. Ar fi foarte ciudat dacă nu l-ar accepta în echipa științifică, nu crezi?

— Da, cred că da. Căpitanul Kime l-a solicitat să se alăture echipajului?

— Nu încă.

— După cum ai spus, sînt convins că nu-i decît o chestiune de timp. Pe mine însă mă interesează mai degrabă trecutul lui și trecutul departamentului de astronomie al Universității. Ești modestă, dar mi se pare cu adevărat o bătălie epopeică — lupta pentru recunoaștere, pentru bani, an după an. Asta îmi oferă un unghi interesant asupra personalității soțului tău.

— Sînt foarte mîndră de el.

— Îmi poți spune care i-au fost susținătorii din trecut? De exemplu, ce trusturi educaționale au oferit bani sau resurse?

— Ah... păi au fost Frankton First Advancement. St. James Outlook Fund, Kingsford Pure Research Enablement Foundation, BG Enterprise... toți aceștia au făcut donații generoase, totuși cea mai mare donație autonomă a sosit de la Cox Educational, o organizație caritabilă cu sediul pe Pămînt.

— Mi se pare remarcabil ca o organizație caritabilă de pe Pămînt să susțină activitatea de aici.

— Ei finanțează multe activități științifice din Universități din tot Commonwealth-ul.

— Și de cît timp a susținut Cox departamentul soțului tău?

— Se împlinesc unsprezece ani... chiar de la sosirea noastră aici.

— Și cum sînt?

— Cine?

— Cei de la Cox.

— Nu știu. Contactul s-a stabilit prin unisferă. Practic, ei n-au vizitat niciodată Gralmond. Noi nu sîntem decît unul dintre miile de proiecte pe care le finanțează.

— N-au venit nici măcar azi?

— Nu, mă tem că nu. Așa cum ai zis chiar tu, este un drum lung pentru un pahar de vin și un sandviș.

— De acord. Altă întrebare ar fi de ce domnul profesor Bose a ales tocmai Perechea Dyson ca țintă a observărilor sale?

— Din cauza distanței. Gralmond se afla în locul potrivit pentru a observa învăluirea. Evident, noi nu ne așteptasem la ceva atît de spectaculos.

— Din cauza asta a ales Gralmond? Înainte îl interesase Perechea Dyson?

— Nu, nu în mod special. La urma urmelor, Dudley este specialist în astronomia pură, iar învăluirea, în ciuda faptului că a fost un eveniment uluitor, nu este un fenomen natural.

— Așadar, el a început observările abia după ce v-ați stabilit aici?

— Da.

— Și Universitatea nu a comentat nimic despre alegerea aceasta?

— Nu, deoarece Dudley decide obiectivele departamentului astronomie.

— Nici fundațiile finanțatoare nu au obiectat? În general, ele sînt instituții de știință pură, nu?

— Brad, încerci să găsești un scandal ascuns?

— Oh, Doamne iartă-mă, nici vorbă! De cîteva decenii n-am mai lucrat pentru o emisiune tabloidă expertă în răscolirea noroiului, ca a lui Baron. Eu nu doresc să aflu decît... „datele istorice". Pentru a relata un caz așa cum se cuvine, sînt necesare multe informații de fundal; asta nu înseamnă că toate vor fi incluse în mod obligatoriu, însă detaliile acelea trebuie să existe pentru a conferi autoritate. Îmi pare rău pentru prelegerea aceasta, dar îmi fac meseria de destulă vreme.

— N-a fost o prelegere. Dacă ai fi trăit nițel alături de Dudley, ai fi știut ce este o prelegere.

La dracu'! Am părut prea dezamăgită?

— Sînt sigur. Putem reveni așadar la fundații și finanțări?

— Fundațiile au fost încurajatoare, mai ales Cox. De fapt, cred că observările Perechii Dyson erau trecute în

contractul de finanțare — ei doreau să se asigure că aveau să fie duse pînă la sfîrșit.

— Serios?

Pentru o clipită, Wendy întrezări un fulger de triumf pe chipul subțire al bărbatului. Fusese oarecum neașteptat; se așteptase la mult control de sine din partea unui individ sofisticat, care nu era la prima lui viață.

— Este așa de important? întrebă ea.

— Deloc, răspunse Brad cu un surîs curtenitor mai pe măsura caracterului său. Se aplecă ușor în față și coborî tonul, adoptînd un aer intim. Spune-mi, cum se comportă decanul față de toată povestea asta? Cred că trebuie să fie destul de șocat că unul dintre profesorii lui a devenit savantul cel mai faimos din Commonwealth.

Wendy își privi afectată paharul.

— Îmi este imposibil să spun.

— Eh, asta-i situația, nu se poate zice că n-am încercat... Îți mulțumesc oricum că mi-ți acordat așa mult din timpul tău.

— Asta-i tot?

— Da. O salută politicos, înclinînd capul, după care ridică un deget: Încă ceva — cînd o s-o vezi pe Paula, te rog să-i transmiți din partea mea să înceteze să se mai concentreze asupra detaliilor, fiindcă tabloul de ansamblu este cel care contează.

— Nu înțeleg... nu cunosc pe nimeni cu numele Paula.

El surîse larg.

— O să cunoști.

Apoi se îndepărtă, strecurîndu-se prin mulțime, lăsînd-o holbîndu-se în urma lui, derutată, poate chiar ușor iritată, de mesajul ridicol de criptic.

***

La două ore după începerea recepției, e-majordomul lui Dudley îl anunță că era apelat de poliție.

— Nu vorbești serios, replică el.

— Mă tem că da. Acasă sînt două echipaje. Un vecin a anunțat că a zărit pe cineva ieșind.

— Matricea casei ce spune?

— Matricea casei pare să fie scoasă din funcțiune.

— La dracu'!

— Vii? Poliția a subliniat că este foarte important.

— Da, da!

Așadar trebuia să se despartă de președintele de la Orpheus Island, care sugerase o sponsorizare importantă pentru echipamentele observatorului — posibil cu extindere la *A doua șansă* — , să-și înmîneze paharul cu vin unei chelnerițe destul de drăguțe care-i cunoștea numele și-i zîmbi, iar apoi să dea ocol sălii, încercînd s-o găsească pe Wendy. Pierdu o mulțime de timp, deoarece și ea ocolea sala în căutarea lui. Amîndoi deciseră să nu-și mai ia rămas bun de la decan.

Carltonul îi duse acasă. Prăbușit în scaunul său, Dudley își dădu seama cît de beat era. Totuși vinul fusese bun și cei de la catering îi umpluseră întruna paharul. Wendy îl privi dezaprobator cînd coborî din automobil cu mișcări foarte precaute.

Sergentul Brampton îi aștepta lîngă ușa din față a casei lor cu un etaj. Ca toate celelalte din zona respectivă, era din lemn de pin local cu schelet de oțel-carbon și vopsit în verde-închis. Ferestrele erau albe, cu sticla reglată la opacitate completă. Polițistul îi salută neprotocolar cînd se apropiară.

— Nu par să se vadă stricăciuni, le spune el, dar dorim să aruncați o privire și să vedeți dacă nu lipsește ceva.

Wendy privi curioasă ușa deschisă.

— Sînteți sigur că au plecat?

— Da, doamnă. Am verificat cu atenție. Cu excepția noastră, înăuntru nu este nimeni.

Întinse brațul, îndemnîndu-i să intre.

Dudley nu putu zări nici un semn evident de spargere. Nici un obiect nu era distrus, iar mobilele aveau exact aceleași poziții dintotdeauna. Unicul lucru nelalocul lui era absența oricăror semnale din partea matricei casei.

— Ce s-a întîmplat? se interesă el.

— Vecinul dumneavoastră a anunțat că a văzut pe cineva ieșind pe ușa din față. Intrușii au suit într-o mașină oprită ceva mai departe pe stradă și au plecat. Vecinul știa că lucrați la Universitate, așa că ne-a telefonat.

— Soțul meu a fost numit profesor, rosti Wendy.

— Da, doamnă, zise sergentul Brampton, știu asta. Felicitări, domnule, o meritați. Ceea ce ați făcut a adus Gralmond în atenția Commonwealth-ului.

Wendy se încruntă. Era a doua oară că auzea expresia respectivă în aceeași zi.

Dudley privi iritat ușa din față care fusese corect cablată, în conformitate cu insistențele companiei de asigurări. Iar matricea casei avea rutine de securitate excelente.

— Cum au intrat?

— Nu sîntem siguri. A fost cineva care își cunoștea meseria. Ca să vă șunteze toată electronica, trebuie să fii destul de isteț. Ori să ai un program isteț...

Intrară în cabinetul lui Dudley și bărbatul simți că ar fi trebuit să se scuze pentru dezordine. Peste tot erau cărți, imprimate lucioase și componente de echipamente vechi, iar fereastra era aproape invizibilă în spatele ghivecelor cu plante luxuriante. Doi polițiști de la criminalistică examinau biroul și sertarul său deschis. În sertar se afla matricea casei, o carcasă paralelipipedică simplă cu mufe de conectare ce o legau la mai multe cabluri de fibră optică decît permiteau de fapt specificațiile tehnice. Dudley dorise de multă vreme s-o modernizeze.

— I-au golit memoria, rosti șeful criminaliștilor. De aceea nu mai funcționează matricea.

— Au golit-o?

— Da. Totul — programe, management... tot ce conținea. Nu mai există nimic. Probabil că spărgătorii le-au stocat în memoria lor. Sper că aveați cópii de rezervă.

— Mda... Dudley privi în jurul cabinetului, scărpinîndu-și COtatuajul de pe ureche. Oricum, în majoritate... Ce naiba, nu era decît o matrice menajeră!

— Exista ceva valoros în ea, domnule? Mă refer la activitatea dumneavoastră și la altele similare...

— O parte din munca mea era aici, totuși nu i-aș putea spune „valoroasă". Astronomia nu-i o profesiune secretoasă.

— Mda... s-ar putea să fi fost o tentativă de șantaj, căutarea de dovezi incriminatorii. Ați fi surprins dacă v-am spune ce poate să rămînă în cache-ul de tranzit al memoriei — chestii vechi de ani de zile. Indiferent cine au fost intruși, au luat totul.

— Nu am nimic incriminatoriu pe care să-l păstrez. Sigur că da, există facturi achitate cu întîrziere, unele amenzi de trafic cînd conduceam pe manual, dar cine n-are așa ceva?

— Problema, domnule, este că acum sînteți în atenția publicului și n-ar fi rău să vă gîndiți la măsuri suplimentare de securitate. De asemenea, după incidentul acesta ar trebui să vă schimbați toate configurațiile de acces.

— Da, da, bineînțeles.

— Vom anunța și echipajul local de patrulare, zise sergentul Brampton. Pe viitor vă vor include în tiparul lor de supraveghere.

— Mulțumesc.

— Sînteți sigur că nu lipsește nimic altceva?

— Nu. Oricum nu pot să observ vreo lipsă.

— Vom aspira locul pentru fragmente ADN și vom încerca să urmărim mașina, însă pare să fi fost acțiunea unor profesioniști. Dacă în memoria matricei n-a existat ceva despre care să vă faceți griji, probabil că nu va mai urma nimic.

8

După ce Consiliul ExoProtectorat al Commonwealth-ului încheie prin vot unanim propunerea de a expedia o navă stelară spre Perechea Dyson, Ozzie Fernandez Isaacs se scuză și coborî cu liftul la recepție. Vremea era caldă pentru primăvară și doar cîteva petice înguste de zăpadă murdară întîrziau prin rigole, acolo unde le împinseseră servoboții edilitari. Bărbatul porni pe Fifth Avenue; nu erau mai mult de cinci oameni care foloseau trotuarul lat, întrucît ora și anotimpul nu erau cele mai favorabile pentru pietoni. Nu mai exista nici unul dintre vînzătorii stradali pe care Ozzie și-i amintea de acum două sute de ani: tarabele cu hamburgeri și Coca-Cola din fiecare intersecție, vînzătorii de tricouri și cei de software semilegal sau senzoproxeneții cu pornomemorii. În prezent, așa ceva ar fi fost prea decadent pentru oraș și locuitorii săi cultivați. Buticuri și tarabe excentrice ocupau în prezent parterele tuturor zgîrie-norilor, cu obiecte bizare importate de pe toate planetele din Commonwealth — toate în mod straniu neatrăgătoare. Din punctul de vedere al lui Ozzie, era un declin trist. Nu puteai trata antiseptic un oraș uriaș ca New York-ul fără a pierde ceva din calitatea lui originală, din dinamismul și neglijența care-l făceau un loc minunat în care să locuiești. În ciuda clădirilor care continuau să-l impresioneze, orașul devenise pur și simplu altă suburbie a Pămîntului. Industriile sale părăsiseră de mult planeta, lăsînd doar consorțiile de cercetare și design care se aflau în frunte, echipate de parteneri miliardari. Agențiile de publicitate își păstraseră locurile, la fel ca sediile generale ale companiilor

mass-media; existau pînă și unii artiști în SoHo, deși Ozzie îi considera dinozauri lipsiți de talent. Sectorul finanțelor și birourile guvernamentale dominau piața de muncă, pentru cei care trebuiau să muncească. Mulți nu erau nevoiți s-o facă, deoarece de viețile lor lipsite de griji se ocupau nenumăratele companii de aprovizionare și servicii care încercuiau insula Manhattan; toate foloseau extraplanetari cu vize pe termen mediu.

Vizite ca aceasta îi reaminteau lui Ozzie motivul pentru care, în ultima vreme, venea atît de rar pe planeta sa natală. Cînd ridică ochii, zări mult deasupra o fîșie zdrențuită de cer rece și oțeliu, îndepărtat parcă și mai mult de turnurile gigantice. Chiar și în toiul verii, soarele era aproape un străin pentru solul din această parte a orașului, iar arborii și tufele plantate în piețele scumpe trebuiau să fie ajutați de iluminatul artificial pentru a se dezvolta.

Uitîndu-se de la una din intersecții prin impresionantul canion vertical, Ozzie zări străvechea clădire Chrysler în cușca ei din sticlă, protejată împotriva naturii.

— Și care dintre noi îi va supraviețui celuilalt? întrebă el în șoaptă.

Mașinile, taxiurile și camioanele lunecau pe stradă, cu servomotoare complet silențioase. Oameni în haine groase sau ponchouri din filamente organice întunecate la culoare se grăbeau pe lîngă el, fără măcar să-i arunce o privire. Aproape toți erau adulți. Pe ambele sensuri ale lui Fifth Avenue nu zărea mai mult de trei–patru copii sub zece ani. Asta îi lipsea cel mai mult, iar rata natalității Pămîntului continua să fie în scădere, an după an, în vreme ce sofisticații eterni și bogați care populau planeta găseau alte lucruri pe care să-și cheltuiască timpul și banii.

Aici nu mai exista nimic pentru el, decise Ozzie posomorît, nimic interesant și nimic valoros. Reveni la baza celui mai apropiat turn și-i ceru e-majordomului o legătură cu IR de acasă. După ce IR se conectă, îi dădu coordonatele sale exacte. O gaură-de-vierme rotundă se deschise în spatele lui, lărgindu-se pînă la diametrul de doi metri, iar el

făcu un pas prin cortina cenușie neutră a cîmpului de forță. Gaura-de-vierme se închise.

Ozzie nu avea o rețea de găuri-de-vierme private secrete care legau între ele planetele Commonwealth-ului, ci deținea exact două găuri-de-vierme, un conector TSC standard de microlățime ca să-i asigure locuinței sale o legătură de lățime hiperbandă cu unisfera prin intermediul cibersferei Augustei, și o versiune mult modificată a generatorului găurii-de-vierme utilizat de divizia de explorare TSC, care-i oferea transport independent într-o secțiune destul de mare din Commonwealth. De asemenea, nu locuia singur pe o planetă U-congruentă. Căminul lui era un asteroid cav, care descria o orbită eliptică lungă în jurul stelelor gemene din Leu.

Cînd trecu prin poartă, fu învăluit instantaneu de lumină caldă și puternică. Mecanismul porții fusese încorporat într-o stîncă mare de granit, cu o tendă lată de prelată albă deasupra, ca vela unui iaht, care fusese adaptată într-un acoperiș de tip marchiză. Ozzie ieși de sub ea și domeniul i se întinse în față.

Cavitatea, care fusese excavată de săpători automați, echipe TSC de constructori civili și o armată de boți, era lungă de o sută treizeci de kilometri, cu diametrul de douăzeci și trei de kilometri, fiind cel mai mare spațiu închis pe care-l construise vreodată rasa umană. Relieful interior era o unduire neregulată de dealuri și vîlcele, întreruptă de vinișoarele argintii ale pîraielor. Un singur lanț de munți uriași cu stînci tăioase ca lamele descria o spirală pe toată lungimea sa, cu vîrfurile cele mai înalte atingînd două mii de metri — roci purpurii și sure încununate de zăpadă orbitor de albă. Aproape toate înălțimile aveau o cascadă de vreun fel, de la torente magnifice revărsîndu-se peste muchii ascuțite pînă la cataracte spumegînde care se prăbușeau în lungul unor făgașe prelungi de piatră. În munți, peșteri largi și întunecate fuseseră sfredelite sub linia neuniformă a zăpezii. Apa țîșnea din bezna dinăuntru sub formă de jeturi masive care cădeau pe lîngă versanții masivi de granit și ridicau în trecere nori rotitori de picături ca

de platină în drumul lor parcă interminabil. Toate cascadele se curbau grațios în văzduh, distorsionate de rotația asteroidului, care-i inducea atracția gravitațională, înainte de a plonja în lacuri și iazuri.

Pîraiele și rîurile alimentate de cascade șerpuiau după aceea spre vărsarea în rezervoarele gigantice care erau camuflate în caverne îndărătul pereților din capetele cavității centrale. De acolo, apa putea fi pompată înapoi în rețeaua subterană complexă de tuneluri și conducte care ducea la cascade. Pompele ei consumau energia de la trei dintre cele cincisprezece generatoare de fuziune cu care era dotat asteroidul.

Departe de cascade, lacuri prelungi și întunecate acopereau fundurile văilor mai adînci, tivite de trestii și rogoz și înconjurate de copaci cu coroane întinse, care-și lăsau crengile luxuriante să curgă peste vaduri. Zone întinse de nuferi înfloreau pe suprafețele lor, iar culorile intense ale florilor lor înviorau monotonia rece a apelor. Ferigi și rododendroni încununau majoritatea dealurilor, în vreme ce lunci de iarbă le acopereau pantele joase, cu covoare neîngrijite de smarald smălțuite de petele stacojii, topaz, azur, violet și oranj ale florilor sălbatice. Peste tot erau risipite blocuri de marmură albe ca neaua. Copacii creșteau sălbatici, singuri sau în pîlcuri; dumbrăvi și pădurici de stejari, mesteceni argintii, salcîmi, ginkgo biloba și arțari care se întindeau în lungul contururilor inferioare ale majorității văilor. Era o imagine a toiului verii într-un ținut al cărui climat temperat dura de două secole și jumătate. Toate plantele foioase fuseseră modificate în perene, astfel că-și deschideau permanent frunzele în anotimpul perpetuu. În lungul axei asteroidului era întins un pod rulant din silicaniu care susținea cercuri de lumini solare prea puternice pentru a fi privite de ochii omenești neprotejați.

Ozzie își descheie grăbit haina de lînă și o puse pe braț. Coborî pe poteca întortocheată de pietriș și ieși de la adăpostul stîncilor în valea largă unde exista singura structură de deasupra solului din asteroid. Bungalow-ul lui se compunea din cinci camere cu pereți din coral-uscat simplu.

alb, cu podele din lemn de esență tare și un acoperiș din ardezie cenușie, ieșit mult în afară pentru a umbri veranda înconjurătoare. În subteran, Ozzie construise o criptă uriașă pentru biblioteca lui de cărți reale, însă asta nu însemna că ar fi coborît vreodată în ea; fembote modificate îi aduceau orice avea nevoie, astfel că atmosfera controlată de acolo era tulburată pe cît mai puțin posibil.

Bărbatul folosea totuși restul locuinței modeste, salonul, bucătăria, cabinetul, dormitorul și baia. Nu exista nimic altceva care să-și dorească. Cînd era aici, își petrecea oricum majoritatea timpului în aer liber. În grădină exista un șezlong confortabil, umbrit de un imens fag roșcat, iar iazul în care înota era împrospătat permanent de pîrîul care curgea prin mijlocul pajiștii, clipocind peste pietre netede, mari.

O fembotă îi luă haina cînd sosi și se îndepărtă pentru a o depozita în debara. În asteroid existau peste o sută de mii de boți, toți dirijați de IR. Micul planetoid artificial era autonom și se autoîntreținea, grație matricei foarte mari care-l controla. Grație vastelor sale facilități de producție de sub sol care fabricau majoritatea componentelor utilizate de echipamentele de susținere a ambientului, foarte puține trebuiau importate. Din exterior soseau mai degrabă modernizări decît înlocuiri. Designerii petrecuseră ani de zile rafinînd sistemele ca să ajungă la un nivel minim de întreținere. Cînd văzuse planurile inițiale, pînă și Ozzie își făcuse griji în privința costurilor; totuși, perseverase, iar acum răsplata lui era libertatea totală. Constructorii TSC continuau să-l viziteze la fiecare doi ani (după ce semnau contracte de confidențialitate incredibil de stricte) pentru a inspecta și, ocazional, modifica mașinăriile porții, dar asta era tot. Iar dacă Ozzie s-ar fi retras complet din mijlocul oamenilor, probabil că IR ar fi putut menține totul în funcțiune, dacă el ar fi dorit-o cu adevărat; era cel mai puternic program compozit pe care-l scrisese vreodată IC.

— Mesaje? întrebă bărbatul cu glas tare, intrînd în bucătărie.

— Cîteva sute de mii, răspunse IR. Doar opt au trecut de filtre.

Ozzie deschise frigiderul și scotoci prin containere și pachete ambalate manual. Mîncarea îi era livrată de furnizorii regelui Angliei. Valoarea de snobism a magazinului și prețurile erau fenomenale, însă Ozzie trebuia să admită că raionul lor de delicatese nu putea fi întrecut nicăieri în Commonwealth. Găsi o sticlă de apă minerală și o deschise; în ciuda cafelei pe care o băuse la ședința consiliului, continua să-și simtă mahmureala — produsul unei șederi prea îndelungate în clubul Silveropia de pe StLincoln, în noaptea trecută (potrivit timpului lui subiectiv).

— Să le văd.

Vederea virtuală îi prezentă mesajele și proveniența: de la TSC, avocații lui financiari, două mesaje de la copiii lui cei mai recenți (sub cinci ani), unul de la un dealer de cărți antice care credea că s-ar fi putut să aibă un exemplar din prima ediție a *Plutei* semnat de autor, rezultatele căutării de date prin lucrările de teorie cosmologică superluminică. Pînă le terminase de răsfoit, ieșise în grădină, aruncîndu-și pantofii din picioare. Ca de obicei, luă un mesaj la întîmplare dintre cele care fuseseră blocate de filtre și chicoti încîntat, citind propunerea stranie și uluitoare pentru a răci stelele aflate mai sus de G în clasificarea spectrală — o lucrare pe care nebunul care o trimisese o intitulase *Solarformarea galaxiei.*

Se întinse în șezlong și luă o pereche de ochelari de soare de la o fembotă. Era o poziție strategică, deoarece grădina se afla destul de sus și astfel dispusă încît să poată vedea în jos trei sferturi din aripile verzi și curbate care formau interiorul cavității. Unul dintre munții înalți de două mii de metri se găsea drept în față, cu cascada lui gigantică ieșind din cîmpul de nea la numai trei sute de metri sub piscul ascuțit ca un ac. Perdeaua vastă de apă executa o răsucire elegantă, căzînd printre fuioare de ceață și spumă, pînă lovea în cele din urmă lacul de la bază. Aceasta era numai una dintre panoramele care-l amețeau pe Ozzie cu revărsarea lor de culori și ape liniștitoare. Nu putuse

înțelege niciodată motivul pentru care oamenii colecționau sau chiar admirau obiectele de artă; cel mai de seamă artist n-ar fi putut niciodată spera să creeze ceva pe măsura unei singure flori realizată de natură.

— Vreau să vorbesc cu IC, te rog, îi ceru Ozzie lui IR.

În Commonwealth nu existau mulți oameni care să poată vorbi direct cu IC. Ozzie și Nigel se numărau printre aceștia, grație rolului pe care-l jucaseră în apariția lui IC, iar Președintele căpătase și el acces, alături de șefii principalelor departamente guvernamentale, deși toate comunicațiile trebuiau să se desfășoare la un nivel foarte formal, prin programe de tip buffer. Bineînțeles, ocazional IC făcea excepții și existau oameni care afirmau că încheiaseră înțelegeri cu Inteligența Conștientă sau căpătaseră un apel surpriză care-i anunța unde putea fi găsit un copil pierdut. Ozzie auzise că Paula Myo avea un aranjament cu IC... ceea ce nu-l mira.

— Sîntem aici, Ozzie, rosti imediat glasul blînd.

— Salut, gagiii, mă bucur de vizită. Care-s noutățile?

— Multe lucruri sînt noi, dar pe tine te interesează doar unul.

— Așa-i. Ia ziceți cum se face că v-ați încurcat cu amicul meu Nigel ca să porniți idioata aia de misiune a cadeților spațiali? Nu-i absolut deloc felul vostru de-a fi.

— Răspunsul nostru a fost măsurat și prudent. La ce altceva te așteptai?

— Nu mă prind... de obicei voi sînteți conservatori.

— Investigarea este o opțiune conservatoare.

— Investigarea înseamnă să scotocești cu un băț într-un cuib de viespi. Dacă trimitem o navă într-acolo, atunci cei care au ridicat bariera vor ști lucrul ăsta. Sînt atît de departe de noi din punct de vedere tehnologic încît te sperie.

— Dacă ei dețin un avans important, atunci știu oricum de existența Commonwealth-ului. Generarea de găuri-de-vierme creează distorsiuni gravitaționale importante, alături de șabloane de undă ușor detectabile în interiorul așa-zisului hiperspațiu.

— Dacă ei sînt toți ascunși și liniștiți la adăpostul barierei, nu vor... Ozzie duse o mînă la frunte, înțelegînd. Stai așa — cei dinăuntru sînt apărătorii. Extratereștrii din exterior sînt agresorii. Și atunci, dacă noi sîntem atît de ușor de detectat, de ce n-au venit să ne caute?

— Întrebarea este foarte bună. Presupunînd că bariera are o natură defensivă, noi propunem trei ipoteze posibile. Ei au sosit deja, iar noi nu știm sau nu ne dăm seama.

— Îngerul Înalt!

— Exact. Sau Silfenii.

— Nu știu, nenică... ei nu par a fi genul... Care-i a doua ipoteză?

— Extratereștrii au fost deja aici, ne-au examinat și apoi ne-au ignorat pur și simplu.

— Sîntem prea jalnici pentru ei ca să-și bată capul cu noi. Da, cu-asta pot fi de acord. Și numărul trei?

— Numărul trei este necunoscutul. Este motivul pentru care trebuie să mergem la Perechea Dyson și să investigăm ce s-a întîmplat.

— Da' de ce acum? Ce dracu, nenică, voi vă puteți permite s-așteptați, să mai stați vr'o două mii de ani pînă sîntem pregătiți s-aruncăm un ochi pe-ndelete. Vreau să zic că-i posibil ca pînă și eu să mai exist pîn-atunci. Care-i graba?

— Pentru a reacționa față de o situație, ea trebuie mai întîi cunoscută.

— Nu vă pot contrazice în privința asta. Dar de ce acum?

— Pentru că ne aflăm la momentul „acum". Situația trebuie confruntată, indiferent despre ce ar fi vorba.

— Poate că vă interesează pe voi. De acord, vă plac enigmele — sînt puzzle-uri la care să vă gîndiți și pe care să le soluționați. Însă noi o să ne punem curu' la bătaie, dacă se nasolește treaba.

— Afirmația nu este complet adevărată. În mod obișnuit, lumea materială nu ne interesează...

— Hei, da' locuiti în ea!

— De acord, dar nu ne interesează. Partea materială nici nu ne afectează, nici nu interferă cu noi.

— M-am prins. Commonwealth-ul material nu vă afectează, totuși s-ar putea s-o facă extratereștrii superiori cu raza-morții și farfurii zburătoare.

— Noi acordăm o probabilitate însemnată teoriei defensive. În cazul acesta, va exista un agresor. Dacă în Universul fizic există o entitate atît de puternică și de malignă, atunci este foarte posibil să fim afectați și noi.

Ozzie sorbi pe îndelete din apa minerală. Își amintea apariția IC-urilor, la sfîrșitul secolului al XXI-lea; atunci lumea fuseseră de-a dreptul îngrozită. „Frankencreiere" fusese unul dintre termenii vehiculați, în principal de o minoritate de oameni care dorea să pună capăt situației — pentru orice eventualitate. Alături de Nigel, el ajutase ca noile inteligențe cu bază cibernetică să capete propria lor planetă — Vinmar. La urma urmelor, majoritatea IC-urilor apăruseră din smartware-urile IA care rulau în matricele foarte mari construite pentru managementul generatoarelor de găuri-de-vierme și trebuia găsită o soluție. Commonwealth-ul, și în mod specific TSC-ul, era dependent de matrice mari, așa că Ozzie și Nigel negociaseră cu IC-urile să-și formateze înlocuitoarele în forma IR-urilor.

Coordonatele lui Vinmar erau chiar și mai confidențiale decît asteroidul lui Ozzie: un bolovan sterp și lipsit de atmosferă, fără activitate tectonică, unic într-un sistem stelar lipsit de planete U-congruente. Vinmar era legată de Augusta și de unisferă printr-o singură gaură-de-vierme. Inițial fuseseră aduse foarte multe echipamente: matrice imense capabile să ruleze toate IC-urile existente pe atunci, generatoare solare și de fuziune pentru a le oferi independență. După ce IC-urile se retrăseseră din unisferă, lăsînd în urmă IR-urile care să le continue îndatoririle, începuseră să importe echipamente: boți, rafinării chimice și celule de asamblare. Mai întîi cu ajutor uman, apoi cu tot mai multă autonomie, proiectaseră și construiseră pro-

priile lor sisteme de matrice, extinzîndu-se și multiplicîndu-și capacitatea.

Ozzie știa că în 2178 gaura-de-vierme fusese redusă la microlățime. Legătura cu unisfera rămăsese, însă de atunci nimic de natură fizică nu mai circulase între Vinmar și restul lumii. Speculațiile la modă acoperiseră suprafața planetei cu turnuri vaste de cristal, mega-matrice care rulau rutine logice de dimensiunea unor continente.

— Eu nu văd lucrurile la fel, rosti încet Ozzie. Discutăm despre niveluri diferite de tehnologie. Cît de departe este civilizația Dyson și toate rahaturile astea... Dar cum stă treaba cu voi?

— Ce-i cu noi?

— Haide, termină! O planetă întreagă pentru un creier? Asta-nseamnă că sînteți mai deștepți ca Dumnezeu. Și asta numai dacă ați fi rămas pe Vinmar. Pentru voi rulează o întreagă supertehnologie, nu? Dacă vă doriți ceva, ajunge doar să vă gîndiți cum funcționează și cum s-o construiți. Durează cel mult o nanosecundă. Voi știți cum să fabricați o barieră Dyson? Sau — mai important — știți cum să străpungeți una?

— Există mai multe teorii posibile despre ridicarea unei bariere. Am efectuat modele matematice și le-am analizat.

— Deci puteți construi o barieră?

— Capabilitatea și intenția sînt două noțiuni separate. Practic, ele ne definesc destul de precis. Noi sîntem gîndire, nu materie. Nu poți înțelege niciodată cît de infimă este capacitatea pe care am utilizat-o pentru a ne ocupa de voi și de subiectul acesta.

— Sîntem mult sub nivelul vostru în zilele astea, așa-i? Mersi!

— Ozzie Fernandez Isaacs, încerci să ne provoci?

— Pentru ce, nenică? Poate ca să vă construiți voi o navă și s-o trimiteți la Perechea Dyson.

— Am încetat să mai fim servitorii voștri.

— Și noi sîntem servitorii voștri?

— Nu. Relația noastră este de parteneriat și încredere. Și de respect.

— Spuneți-ne cum să construim un generator de barieră. Teleportați-mă pe Dyson Alfa.

— Noi nu sîntem Dumnezeu, Ozzie. Oamenii nu sînt piese de șah pe care să le mutăm pe o tablă, pentru a ne amuza sau în funcție de interesele noastre. Dacă vreți să construiți un generator de barieră, proiectați-l singuri. Interesul nostru față de Perechea Dyson este asociat pur și simplu interesului vostru. Sfatul nostru n-a fost nimic altceva decît sfatul cel mai adecvat pentru a vă ajuta să abordați problema.

— Ne-ați proteja dacă agresorul ar veni să atace Commonwealth-ul?

— V-am oferi orice sfaturi ar necesita situația.

— Marfă rău de tot, ce să-ți zic! Jumate din voi sînt amintiri pe care oamenii le-au trimis în voi în loc să le păstreze la reîntineriri. Chiar nu v-a rămas pic de empatie, pic de omenie în circuitele alea cît munții pe care le-aveți?

— Cincizeci la sută reprezintă o exagerare, Ozzie. Noi credem că tu știi asta. Tu însuți trimiți cópii ale amintirilor tale ca să ruleze în matricele noastre, cu speranța de a primi tratament special și privilegiat — mai precis, amintiri incomplete.

— Și primesc așa ceva?

— Sîntem conștienți vizavi de datoria pe care o avem față de tine în privința întemeierii planetei noastre. Ai fost un agent corect la momentul acela și de aceea meriți respectul nostru.

— Respectul nu pune mîncarea pe masă.

— De cînd îți dorești ceva de natură materială?

— Hopa, ce faceți — intrați în intimități acum, cînd pierdeți, da?

IC nu-i răspunse.

— Bine, spuneți-mi atunci, cu procentul ăla infim de procesare cu care vă ocupați de chestia asta, dacă nu vi se pare ciudat că Silfenii nu știu nimic despre Perechea Dyson?

— Rezistența lor de a oferi definiții exacte este notorie. Așa cum a confirmat Vicepreședinta Doy, experții culturali ai Commonwealth-ului lucrează la problema aceasta.

— Nu ne puteți ajuta în privința asta? Poate le strecurați niște întrebări șmechere.

— Silfenii nu vor comunica direct cu noi. Pe ei nu-i interesează artefactele tehnologice.

— Mda, am bănuit mereu asta. Totuși, la urma urmelor, ce-nseamnă tehnologie? Locomotivele cu aburi sînt tehnologie? Circuitele organice sînt clasificate laolaltă cu procesoarele cuantice? Și unde ajung ei, susținînd că metoda lor de transport nu este bazată pe tehnologie... ce dracu' o fi ea de fapt?

— Dacă speri că Silfenii vor ajuta Commonwealth-ul, vei fi dezamăgit. Nu sînt obtuzi în mod deliberat, ci structura lor neurală este pur și simplu diferită de a oamenilor.

— Credeți voi asta? Ozzie se întinse cît era de lung în șezlong. Cîndva m-am întîlnit cu cineva... Asta a fost de mult... Într-un bar de pe Ierusalimul Îndepărtat, o bombă micuță dintr-un oraș de la capătul lumii. Nici nu cred că mai există, sau dacă mai există atunci probabil că-i un club șmecher cu standarde de acceptare. Pe-atunci însă puteai intra să bei ceva fără să te deranjeze nici dracu'. Asta a și făcut individul, atît doar că s-a așezat lîngă mine și a-nceput să vorbească. Evident, avea de transmis un mesaj, dar eu sînt un ascultător bun cînd am chef. În plus, avea o poveste interesantă. Pretindea că trăise cîțiva ani cu Silfenii. Trăise cu ei pe bune, la capătul potecilor alea din pădurile lor despre care știm toți, dar nu le vedem niciodată. În sfîrșit, spunea că mersese cu ei prin pădurile lor. Începuse într-o dimineață frumoasă în inima unei păduri de pe Silvergalde și terminase mergînd peste muntele Finnan de pe Dublin. Trei sute de ani-lumină dintr-un singur pas. Însă el o făcuse cu adevărat și se întorsese. Fusese pe planete aflate hăt în afara Commonwealth-ului, așa susținea; stătuse în deșertul bombardat al unei planete moarte și privise rămășițele soarelui ei prăbușindu-se într-o gaură neagră, înotase într-un ocean pe o planetă unde singura lumină provenea de la nucleul galactic care acoperea jumătate din cer, suise pe chestii cărora le spunea recife arboricole care trăiau într-o nebuloasă de gaze îndeajuns de dense

pentru a putea fi respirate. Tot ce mi-am dorit eu dintotdeauna. Își bea berea lui ieftină și în ochi avea privirea aia în timp ce-mi povestea despre călătoriile pe care le făcuse. Trebuie să recunosc, avea talent la povestit. Nu l-am mai văzut de ani de zile, cu toate că ocazional mai ținem legătura.

— O istorie improbabilă, totuși nu imposibilă, ținînd seama de ceea ce știm despre Silfeni. Cunoașterea potecilor lor este unul dintre principalele voastre mituri moderne.

— Pe mine m-a interesat însă mai mult ce mi-a spus el despre Silfeni. A spus că trupurile lor nu sînt decît crisalide. Undeva prin galaxie se află adevărații Silfeni, comunitatea adultă. Nu cred că-i de natură materială, ci o colecție de minți sau poate spectre. Dar acolo se duc ei, asta devin ei... Nu credeți că-i o paralelă cu voi și noi?

— Ba da. Deși noi nu reprezentăm o etapă evolutivă naturală a oamenilor.

— Nu încă. Însă voi evoluați continuu și pînă și noi, bietele maimuțe bătrîne și golașe, avem aspirații genetice și intelectuale. Vreau să spun că Silfenii pe care-i întîlnim în păduri nu sînt unica sursă a istoriei speciei lor. Voi ați întîlnit vreodată comunitatea?

— Nu. Dacă ea există, atunci funcționează pe un plan diferit de al nostru.

— Ați strigat vreodată într-un hău ca să auziți ce vă răspunde? Sînt sigur că trebuie s-o fi făcut. Ați fi fost curioși să aflați dacă acolo există ceva — un egal.

— În multe analize spectrale există ecouri de minți, indicii ale unor țeluri, dacă nu ale unor inteligențe. Dar din cîte știm și vedem, continuăm să fim singuri.

— Eșec, da? În cazul ăsta, cred că va trebui s-o fac eu.

— Ce anume să faci?

— Să plec să găsesc comunitatea adulților Silfeni și să-i întreb ce dracu' se-ntîmplă cu Perechea Dyson.

***

Gara planetară TSC de pe Silvergalde avea să fie întotdeauna mai mică decît a oricărei altă planetă colonizată din Commonwealth. Pe de altă parte însă Silvergalde nu era tocmai o planetă a Commonwealth-ului. Din capul locului, cînd gaura-de-vierme exploratoare se deschisese deasupra ei, Directorul Operațiuni TSC știuse că ceva era în neregulă. Silvergalde avea diametrul de 32000 de kilometri și totuși, deși era aproape de trei ori mai mare decît Pămîntul, gravitația era numai de 0,89 g. Jumătate din suprafață era uscat, iar cealaltă jumătate conținea mări ușor sărate cu o sută de mii de insule pitorești. Cu compoziția aceea și o înclinare axială mai mică de o jumătate de grad, mediul era complet stabil, conferind un climat predominant temperat pe două treimi din planetă.

Dintotdeauna oamenii speculaseră că globul ar fi fost artificial. Compoziția lui interioară era formată în principal din silicați; în crustă nu fuseseră găsite niciodată metale. Un mic nucleu în stare topită genera un cîmp magnetic, dar nu producea vulcani. Nu existau cratere de impact. Nu exista nici un motiv geologic pentru ca mările și continentele să fie separate. Și, lucrul cel mai important, nu fusese găsită niciodată vreo fosilă, indiferent de ce natură. Dacă era natural, era complet unic. Adevărata dovadă apăruse însă după ce oamenii ajunseseră pe suprafață și fuseseră întîmpinați de Silfenii ușor amuzați. Clasificarea florei și faunei locale dusese la obținerea unei duzini de tipuri de ADN, toate coexistînd în echilibru între ele. Trebuiau să fi sosit de undeva, dar nu proveneau de pe nici una dintre planetele cunoscute Commonwealth-ului.

Ipoteza cea mai validă era că Silvergalde era capitala Silfenilor, sau cel puțin o capitală regională. Pe ea trăiau miliarde de Silfeni, pe care nu-i deranja să o împartă cu oamenii; de fapt, nu-i deranjase niciodată. Existau totuși reguli, referitoare în primul rînd la tehnologie și poluare; nu se permitea nimic dincolo de o mecanizare la nivel victorian. Impunerea acestor reguli era relativ simplă — cu cît un artefact era mai evoluat, cu atît era mai improbabil să funcționeze. Unica excepție în această privință o re-

prezenta mașinăria porții TSC care menținea stabilă gaura-de-vierme. În privința respectivă nu se oferise nici un motiv. Cînd erau întrebați, Silfenii lăsau impresia că nu înțeleg întrebarea.

O asemenea planetă atrăgea un anumit tip de oameni. În Commonwealth existau planete pastorale, pe care se putea trăi în mod similar, însă prezența Silfenilor în sine îi fascina pe indivizii înclinați spre spiritualitate. Pe planetă nu erau mulți oameni, cel mult un milion și jumătate, dintre care zece mii trăiau în Lyddington, orașul cu gara TSC. Restul porneau pur și simplu peste cîmpiile întinse, pentru a-și găsi un sat pe gustul lor. Mai erau caravane care rătăceau la nesfîrșit pe planetă, ambarcațiuni care petreceau ani într-un singur voiaj și călători solitari, care doreau experiența Silfenă integrală și plecau în pădurile ce acopereau șaizeci la sută din planetă, acolo unde legenda spunea că poți găsi poteci care să ducă pe alte planete și alte tărîmuri.

O locomotivă diesel simplă, model FG67, trase cele cinci vagoane în gara Lyddington. Cursa era de două ori pe săptămînă din Bayovar, printr-o poartă atît de lată încît nu permitea decît trecerea unei singure căi ferate.

Ozzie coborî de la clasa întîi și rămase pe peron. Purta pantaloni de piele de culoare galben-maronie, cămașă de lînă groasă cu carouri roșii și albastre, pălărie de mușama verde-măslinie cu boruri largi, care-i turtea claia de păr, și cei mai buni bocanci de drumeție pe care-i putuse cumpăra, produși pe Republica Democrată a Noii Germanii. Bagajul lui era un rucsac uriaș ticsit cu haine de schimb, echipament de campare de cea mai bună calitate și rații alimentare. Sub braț ducea o șa, care era groaznic de grea și inconfortabil de transportat.

Privi în jur ca să vadă dacă-l putea ajuta cineva. Doi membri ai personalului TSC stăteau la un capăt al peronului, discutînd cu conductorul trenului. În rest nu era nimeni, doar ceilalți pasageri; cei care nu erau complet drogați păreau la fel de derutați ca și el. Cînd privi în urma trenului, văzu șinele care duceau la luminescența perlată

a porții, aflată la două sute de metri distanță. În rest peisajul era standard pentru orice planetă U-congruentă, cu vegetație verde și cer albastru-deschis. În depărtare se zăreau munți, nu într-atît de înalți încît să aibă calote de nea. În fața lui se găsea orașul, o întindere cafenie de clădiri mici, dintre care foarte puține aveau două niveluri. Erau adunate în lungul pantei de deasupra portului, o proeminență naturală de piatră, care se curba ca un zid de apărare în jurul plajei lungi. Bărci de lemn erau trase deasupra liniei apei, cu năvoadele întinse la uscat peste catarge. Pe nisip se juca un joc similar cu fotbalul.

Pasagerii începură să părăsească peronul, îndreptîndu-se către oraș. Ozzie ridică șaua pe un umăr și îi urmă. Personalul TSC nu-i aruncă nici măcar o privire cînd trecu pe lîngă ei. Se gîndi că era ciudat ca absolut nimeni din oraș să nu fie în gară; peste două ore, trenul revenea la Bayovar. Chiar nimeni să nu fi dorit să se întoarcă la civilizație?

Casele din secțiunea cea mai veche a orașului ajungeau pînă la gară. Erau fie din coral-uscat, fie prefabricate, din cele care se întîlneau pe toate planetele de frontieră. Străzile ce le uneau laolaltă erau din lespezi groase de rocă, singura canalizare fiind o rigolă adîncă și deschisă, în lateral. În scurt timp, Ozzie înțelese de ce trebuia să fie atît de adîncă și regretă că nu-și adusese o eșarfă cu care să-și acopere nasul. Transportul era fie cu bicicleta, fie cu animale. Caii bocăneau pasiv, ca și galenii patrupezi de pe Niska și lontrușii, octopozii mari și lățoși care păreau teribil de încinși în după-amiaza însorită; Ozzie zări de asemenea tandemuri, cîțiva finnari și chiar un bamtran gigant pe care fuseseră fixate o platformă-șa și un harnașament și care remorca o căruță de mărimea unui autobuz. Animalele domestice fie aveau călăreți, fie trăgeau căruțe. Oamenii și bicicliștii aveau grijă să ocolească excrementele lăsate în urmă, dar mirosurile erau mai greu de evitat.

Mai departe în oraș, casele erau construite din lemn sau piatră; multe aveau acoperiș din paie. Prin hornurile din cărămidă și lut ieșeau fuioare subțiri alb-albastre de

fum, iar mirosul de lemn ars se combina cu cel de animale și mîncare gătită. Plante agățătoare se tîrau pe toți pereții verticali, sporind impresia generală de decrepitudine. Nu erau cultivate ca decorațiuni și în unele cazuri acopereau complet clădirile, ferestrele fiind degajate de cîteva găuri retezate în verdele murdar. Pavajul de piatră lăsase de mult locul pietrișului bătătorit și acoperit cu un strat gros de noroi și balegă. Ozzie zări paralelipipedul alb și elegant al misiunii culturale a Commonwealth-ului ridicîndu-se deasupra tuturor acoperișurilor, însă acela era ultimul loc în care și-ar fi dorit să fie. Acțiunea lui nu făcea parte din misiunea Consiliului ExoProtectorat.

Continuă să meargă. Așa cum bănuise, sofisticata matrice palmară din rucsacul lui era aproape inutilă, operînd la nivelul cel mai elementar și cu întreruperi frecvente. Pe Silvergalde nu exista cibersferă, nimic la care s-ar fi putut conecta e-majordomul lui. Pe de altă parte, toate COtatuajele păreau să-i funcționeze, lucru pentru care era recunoscător; petrecuse două zile într-o clinică scumpă din Augusta pentru ca să-i fie gravate unele noi, alături de cîteva inserții de biocipuri moderne, care păreau de asemenea operaționale. Indiferent ce anume utilizau Silfenii pentru a stopa anumite niveluri ale tehnologiei umane, lezau doar sistemele fotonice și electronice, dar chimia bioneurală era relativ imună.

Hanul se numea *Ultimul ponei* și era o clădire lungă și dărăpănată din lemn, al cărei perete gîrbovit din față fusese acoperit în asemenea măsură cu iederă bătrînă, încît probabil că de acum se transformase în cadru de rezistență. Mari și indigo, frunzele semiorganice extractoare de umiditate atîrnau în lungul streșinilor; absorbeau apa curată din aerul umed și o dirijau în conductele clădirii pentru spălat și consum. O duzină de puști se jucau pe pămîntul prăfos din fața hanului. Băieții erau îmbrăcați în pantaloni și cămăși foarte uzate, croite din țesături naturale, cenușii și cafenii. Majoritatea fetelor aveau rochii cîrpite și peticite. Șuvițele cîrlionțate le erau ciufulite și nespălate. Ozzie le zîmbi vrăjit: fețele copiilor erau ca ale unor îngeri

miniaturali, fericite și curioase. Toți îl văzuseră pe el, un străin curat în haine decente și scumpe. Se opriseră din jocuri și șușoteau între ei. Cea mai îndrăzneață dintre fete, care nu avea nici șapte ani, într-o rochie simplă maro-gălbuie fără mîneci, se apropie de el.

— Ești nou-sosit, spuse ea.

— Așa-i. Pe mine mă cheamă Ozzie. Pe tine cum te cheamă?

— Raza-lunii. Fetița zîmbi. Dar îmi poți spune Raza.

Ozzie își stăpîni imboldul de a ridica ochii spre cer; Silvergalde avea două luni gemene pe aceeași orbită, la o jumătate de milion de kilometri distanță.

— Este un nume frumos. Spune-mi și mie, unde ar fi un loc bun să stau în orașul ăsta?

— Aici.

Brațul ei micuț se ridică și arătă *Ultimul ponei.*

— Mulțumesc.

Îi aruncă o monedă, cincizeci de cenți pămînteni, pe care fetița o prinse din aer, după care îi surîse, arătînd două goluri între dinții din față.

Ozzie dădu în lături mănunchiurile de iederă cu frunze-blană din fața ușii și intră. Barul principal era o încăpere dreptunghiulară simplă, cu o tejghea pe o latură și ticsită de mese din lemn masiv, înnegrite de vechime și pete de bere. Prin aerul colbuit sclipeau fascicule luminoase de raze solare. Un șemineu uriaș de cărămidă acoperea complet peretele îndepărtat, cu uși de cuptor din fier negru încorporate în ambele laturi. Grătarul interior conținea un morman înalt de cenușă și tăciuni, din care ieșeau capete carbonizate de bușteni, care străluceau slab pe măsură ce se stingeau.

Cînd bărbatul intră, aproape toate capetele se întoarseră către el și conversațiile încetară. Ozzie se străduí din răsputeri să nu rîdă în fața reacției stereotipe. Se apropie de tejghea. Hangiul îl măsură din cap pînă picioare; era un amerindian masiv, cu păr sur legat la spate în coadă.

— Bună ziua, rosti Ozzie politicos. Aș dori ceva de băut și o cameră pentru la noapte, vă rog.

— Da, domnule, încuviință hangiul. Doriți bere de la butoi?

Ozzie examină rafturile dinapoia tejghelei. Cinci butoaie mari de lemn aveau deja montate robinete. Lîngă ele erau înșiruite diverse sticle. Nu recunoscu nici una dintre mărci.

— Sigur că da. Există și din grîu?

Hangiul clipi repede, ca și cum n-ar fi fost răspunsul la care se așteptase.

— Da.

Luă o sondă și se duse la un butoi.

Cei doi bărbați care erau rezemați de tejghea lîngă el schimbară priviri cu subînțeles. Începură să pufnească încetișor.

— S-a-ntîmplat ceva? întrebă Ozzie.

Cel mai scund se întoarse către el.

— Nu cu mine. Ai venit pentru Silfeni, așa-i?

— Jess, îl preveni hangiul, nu vreau probleme aici.

— Da, răspunse Ozzie, aș dori să-i întîlnesc.

— Mă gîndisem io. Ăia ca tine de-aia vin.

— Ăia ca mine?

Pentru o clipă, Ozzie se întrebă dacă se referise la culoarea lui. Nicăieri pe planetele din Commonwealth, prejudecățile nu erau atît de puternice pe cît fuseseră în San Diego în timpul copilăriei sale, dar asta nu însemna că dispăruseră. Existau cîteva planete unde chiar ar fi avut necazuri, dacă ar fi intrat vreodată în felul acesta într-un bar. Nu se aștepta totuși la asemenea reacții pe Silvergalde.

— Bogătaș, rosti tărăgănat și insultător Jess. Tînăr... Nu muncești ca să-ți cîștige pîinea, că n-ai nevoie, ai banii familiei. Cauți senzații noi și crezi c-o să le găsești aici.

— Și-o să le găsesc?

— Ce-mi pasă mie?

Hangiul puse berea lui Ozzie pe tejghea.

— Nu-l băgați în seamă pe Jess. Silfenii așa fac.

Cuvintele lui treziră chicote batjocoritoare din partea clienților care-i ascultau. Jess făcu o grimasă.

Ozzie întinse mîna spre băutură, însă degetele groase ale hangiului i se închiseră pe neașteptate în jurul încheieturii.

— Și cum intenționați să plătiți? întrebă el încet. Tatuajele bancare nu sînt bune aici.

— Cum doriți să plătesc? Ozzie își scoase portofelul. Dolari de pe Pămînt, dolari de pe Augusta, franci de pe Orleans?

Nu menționă monedele de aur din buzunarul lui secret.

— Ah, zîmbi hangiul pentru prima oară arătîndu-și dinții îngălbeniți. Un turist inteligent. Mulțumesc, domnule, costă cinci dolari pămînteni.

— Nenică, făcu Ozzie posac, cred c-asta-i și pentru bere și pentru cameră.

— Nu merită să-mi deschid ușa pentru mai puțin de treizeci.

— Treizeci — căcat! N-am decît cincisprezece și trebuie să-mi cumpăr și provizii.

Avu nevoie de încă trei minute de tîrguială, totuși izbuti să ia camera și berea pentru șaptesprezece dolari pămînteni. Bău berea în timp ce număra banii. Pentru o bere din grîu era suspicios de închisă la culoare, dar Ozzie recunoscu că avea gust bun... deși s-ar fi putut descurca fără felia de lămîie care se scufundase la fundul sondei. Hangiul acceptă încîntat bancnotele curate și le îndesă în buzunarul vestei.

— Orion! Condu-l pe domnu' la camera lui!

Puștiul care apăru nu avea nici cincisprezece ani și purta pantaloni lungi negri și un tricou purpuriu vechi pe care se rotea în spirală holograma unei înregistrări Imersiune Senzorială Totală (Ozzie constată interesat că încă funcționa). Avea păr roșcat, cîrlionțat și des, care nu mai fusese tuns de mult, rivalizînd practic cu revărsarea luxuriantă a lui Ozzie. Brațe și picioare lungi și slăbănoage, un surîs semirăutăcios, pistrui, ochi verzi strălucitori, jolituri pe coate — tipul generic de adolescent anarhic și pișicher. Luase șaua înainte ca Ozzie să fi putut spune ceva, luptîndu-se s-o echilibreze pe umărul osos.

— Pe-aici, domnu'.

Camerele pentru înnoptat erau într-o anexă din spate și erau surprinzător de curate și bine întreținute. Ozzie intră și găsi un pat simplu și un scrin cu sertare, cu un lighean alb de porțelan și o carafă de apă pe masă. Căminul mic era umplut cu vreascuri, iar alături se afla o stivă de scurtături de lemn. Pe peretele de deasupra patului exista o capcană pentru vise, care-l făcu să ridice o sprînceană. Era primul semn de spiritualitate pe care-l zărea pe planetă.

Orion trînti șaua pe pat și rămase surîzînd în așteptare.

Ozzie scoase o bancnotă de un dolar și i-o puse în palmă.

— Îmi pari tipul de băiat pe care-i bine ca turiștii să-l cunoască. Te cheamă Orion, da?

— Da, domnule.

— Bine, poți să-mi spui Ozzie — așa-mi spun toți. Nu mă simt în largul meu cînd oamenii spun „domnule" sau „sir". Bărbatul de jos e tatăl tău?

— Nu, ce dracu', ăla-i Ursu' Mare. Nu știu unde mi-s părinții. Au plecat de mult pe poteci.

Nu părea foarte tulburat din cauza aceasta.

— Aha... Și-atunci cine are grijă de tine?

O încruntătură încreți fruntea pistruiată a băiatului.

— Eu.

— Sigur că da, scuze, micuțule gagiu.

— Ce vrei să zici cu „micuțule"?

— Nu vreau să zic nimic. Pur și simplu, ăsta-i felul meu de-a vorbi.

— Bine, atunci.

— Bun. Chestia-i c-o să am nevoie de cineva care să mă conducă prin orașu' ăsta. Crezi că mă poți ajuta?

— Cum să nu. Orion îi făcu cu ochiul. Știu pe-unde-s toate fetele. Te pot ajuta să le găsești.

Replica realmente îl șocă pe Ozzie. Un proxenet de cincisprezece ani? Nu — e doar un puști care-și poartă singur de grijă de prea multă vreme. În minte îi reveniră amintiri neplăcute ale anilor de adolescență pe care-i petrecuse pe străzi.

— Nu. Mersi pentru ofertă, gagiule, dar... ă-ă-ă... nu de-asta am venit aici.

— Bine. Dacă însă vrei ceva, știu pe unde le poți găsi prin rahatu' ăsta.

— Sînt convins. Bine, atunci — am nevoie de un cal și poate de o călăuză.

Orion lăsă capul pe un umăr, privindu-l sceptic.

— Ai venit să-i vezi pe Silfeni?

— Evident, nu? Da, vreau să-i văd pe Silfeni. Asta pentru-nceput.

— Aha, se strîmbă Orion. Un călător pe poteci. Să știi că nu ține. Nu poți să vii așa, pur și simplu, și să speri c-o să se-ntîmple. Potecile nu-s ca trenurile.

— Așa crezi?

— Tot timpu' vin aici călătorii pe poteci. Intră-n păduri veseli și-ncîntați de ei și după două săptămîni se-ntorc, murdari și flămînzi. Tăcu o secundă și fețișoara lui deveni serioasă. Asta dacă se-ntorc. Eu n-am cunoscut niciodată pe vreunul care să fi ajuns undeva, decît doar să se rătăcească. Da' te pot duce la Silfeni, nici o problemă. Știu care-s poienile pe care le vizitează. Oricum, pe cele mai apropiate.

— De văzut, i-am văzut de multe ori pe Silfeni.

— Bine, atunci dacă n-ai venit pentru ei, și nici pentru fete, ce vrei, de fapt?

— Ai nimerit-o prima dată, sînt călător pe poteci. Vreau să intru adînc în pădure și de-acolo mai departe, spre alte planete.

— Treaba ta, sînt banii tăi. Calul îl poți lua de la domnul Stafford, la grajdurile de pe Top Street. Are multe animale, nu numai cai, ci și cîini, venșriki și lontrași. Îi ține pentru extraplanetari și-i închiriază sau vinde pe bani frumoși, da' dacă te ții tare poți scoate destul de bine la preț. În ultima vreme, n-au prea fost turiști.

— Mersi. Ce-i cu călăuza? Am nevoie de așa ceva?

— Ți-am spus, îți pot arăta unde trăiesc Silfenii. Eu îi cunosc.

Vîrî mîna sub tricou și pescui un pandantiv mic pe care-l purta în jurul gîtului pe un șiret din piele neagră.

Ozzie îl examină curios. Era o perlă de forma unei picături, cu o nuanță aurie, într-o montură ca o plasă din platină subțire ca firul de păianjen. Luminițe albastru-deschis minuscule înfloreau și mureau sub suprafața ei translucidă, ca și cum ar fi fost o colivie cu un roi de fosfene de pe Aphelli.

— Foarte frumos.

— Sînt prietenul lor, anunță Orion mîndru. Asta-i o amuletă de prietenie, aia-i!

— De cînd o ai?

— De mulți ani. Cînd eram mic, mama și tata mă luau cu ei în păduri. Poposeam pe-acolo și mă jucam cu Silfenii. Mie-mi place de ei, chiar dacă-s ciudați.

— Te jucai cu ei? Cu Silfenii?

— Da. Nu-i mare chestie. Le plac copiii oamenilor. Tata zice că-i din cauza că copiii aduc cu ei mai mult decît adulții. Mă lua mereu cu el cînd intra în pădure. Eram cumva biletul lui de intrare la ei.

— Și cum vă jucați?

— În fel și chip. Ne cățăram în copaci, înotam, leapșa... Chestii de-astea.

— Îhîm. Și ei ți-au arătat potecile?

— Nu. Ți-am zis — nimeni nu știe unde-s potecile, oricît de mult s-ar lăuda.

— Aici ai dreptate.

Orion își strecură pandantivul înapoi sub tricou.

— Așa că, vezi, ți-i pot găsi. Îți iau cinci dolari pămînteni pe zi și-mi dai și de mîncare.

— Cred c-ar trebui să stai aici și să-ți cîștigi traiul, poate chiar să mergi la școală în timpul zilei.

— De ce m-aș duce la școală?

— Nu știu.... Poate ca să capeți educație? Așa se-ntîmpla pe vremea mea.

Ca adult civilizat și responsabil, ar fi trebuit să-i spună mai multe, chestiile despre serviciile sociale și îngrijirea medicală. N-o făcu, deși îl durea. Era ceva ce învățase în

hoinărelile sale cu ani... decenii... secole în urmă. Nu te băga — decît dacă ești martor la o faptă rea sau o brutalitate monstruoasă. El nu putea să fie responsabil pentru toți. Împreună cu Nigel, Ozzie oferise rasei umane oportunitatea nelimitată de a trăi așa cum dorea. Dacă cineva alegea genul acela de viață, era problema lui. Îi venea totuși greu să vadă copiii trăind așa. Practic ei nu beneficiau de posibilitatea de a opta.

— Știu de ce am nevoie, mulțumesc, spuse Orion.

— Bine, nu sînt polițist. Cînd au plecat părinții tăi?

— Nu știu... De ceva timp. Au plecat în timp ce eu mă jucam cu Silfenii. I-am căutat cîteva zile, după care mi s-a făcut foame și m-am întors în oraș. Silfenii mănîncă fructele din pădure, dar astea nu-i satură pe oameni la fel de bine. Cîteodată le duc dorul.

Ozzie oftă și-și scoase portofelul.

— Uite care-i treaba, am niște amici în Commonwealth și cunosc destule familii care s-ar bucura să aibă grijă de tine. O să-ți cumpăr un bilet la tren. Ce zici?

— Însă cînd se vor întoarce mama și tata, eu n-o să mai fiu aici. N-o să-i mai văd niciodată.

Ozzie nu știa ce să facă, ceea ce era amuzant într-un chip dureros și trist. Marele Ozzie încuiat de un puști care nu voia să admită că avea nevoie de ajutor. Iar el își stabilise un obiectiv mult mai important.

— Bine. Scoase din portofel două bancnote de cîte douăzeci de dolari. Dar să-ți cumperi niște haine ca lumea și o masă zdravănă.

— Oho! făcu Orion ridicînd bancnotele și ochii i se holbară de uimire. Cred că ești tare bogat, domnule... ă-ă-ă, Ozzie.

— Sînt. Iar asta înseamnă că vei face așa cum îți spun, altfel dai de bucluc. În primul rînd, du-mă la grajduri și ajută-mă să găsesc provizii pentru călătorie.

***

Pregătirile complete durară două zile, ceea ce însemna mai mult decît se așteptase Ozzie, dar Lyddington nu era

tocmai ticsit de vînzători nerăbdători și zeci de afaceri care să concureze între ele. Jumătate dintre cei cu care se întîlni se purtau ca și cum ar fi fost drogați, ceea ce probabil că era adevărat. O mulțime de copii alergau permanent în toate părțile. Școala părea opțională și ei învățau în principal ce se simțeau predispuși să-i învețe părinții lor.

Făcu totuși progrese. Domnul Stafford fusese într-adevăr încîntat să-l vadă și nu manifestase nici pe departe scepticismul lui Orion atunci cînd Ozzie îi spuse că dorea să se aventureze în adîncul pădurii.

— Mulți dintre clienții mei fac la fel, îi mărturisise. Tuturor le propun să le cumpăr înapoi animalele cînd se întorc. Pe unii nu-i mai văd niciodată, deși mă gîndesc adesea că umblă pe planete din toată galaxia. Cine știe unde duc potecile din adîncuri? Nu există hărți. Ferește-te de escrocii care-ți propun să-ți vîndă asemenea falsuri.

Se dovedi că respectivii erau destui. Lui Ozzie i se oferiră o duzină de hărți pe cînd umblă prin oraș împreună cu Orion, pregătindu-se de plecare. Unele erau pergamente rafinate, cu rune din frunzulițe aurii și desene iscusite de animale și plante, cu linii care conduceau la mici hărți stelare de constelații necunoscute Commonwealth-ului; una dintre cele care i se arătă era o folie neagră fără fricțiune, pe care se aflau gravuri complexe despre care se susținea că ar fi originale Silfene. Altele erau hîrtii zdrențuite sau jurnalele călătorilor cutezători care merseseră pe poteci. Ozzie nu cumpără nici una, deși aprecie efortul depus pentru falsificarea unor asemenea capcane turistice.

Domnul Stafford îl convinsese să cumpere un lontrus ca animal de povară. Îi spusese că prin păduri nu exista multă mîncare și nu putea să știe ce-l aștepta pe alte planete, așa că avea nevoie de o cantitate mare de provizii, pentru transportul cărora erau optime animalele mari și docile. Ozzie găsi o șelărie care-i vîndu o șa cu desagi și-i ceru domnului Stafford să-i schimbe potcoavele lui Polly, iapa lui mare și murgă. Vizită diverși negustori și comandă alimente deshidratate.

Porni în zorii celei de-a treia dimineți, cînd soarele era doar o aschie de aur deasupra orizontului, iar ceturile zăboveau peste pîraie. Iarba cu marginile de ametist era umedă după ploaia de peste noapte. Totul părea proaspăt și înviorător, un semn bun pentru începutul călătoriei sale. În ciuda faptului că fusese primit bine de indivizi ca hangiul și domnul Stafford, Ozzie era bucuros că pleca. Peste lîngă multe altele, ideea localnicilor despre viața de noapte în *Ultimul ponei* era să zbiere cîntece populare în acompaniamentul unui pian dezacordat, să bea suficientă bere ca să amețească și un cal și apoi să dea foc propriilor lor bășini. Cu două secole în urmă, ar fi fost încîntat de așa ceva, alăturîndu-se plin de însuflețire pe măsură ce jocurile deveneau tot mai copilărești, dar, așa cum descoperise în mod lent, în ciuda reîntineririlor, vîrsta era într-adevăr un fenomen cumulativ, care aducea în viață un grad de înțelepciune.

Imediat în afara lui Lyddington se întindeau zeci de ferme, loturi mici și ordonate, separate prin garduri vii de măceși și frasini și traversate de drumuri pentru căruțe. Muncitorii porniseră deja spre cîmpuri, iar vacile erau aduse pentru muls. Ogoarele lăsau loc pășunilor mai mari și gardurile vii erau înlocuite de garduri șubrede; animale de pe douăzeci de planete păsteau iarba și baloturile de fîn, ignorîndu-l pe călător.

În cele din urmă, terenul se ridică, ascunzînd marea în spatele lui. Făgașele pietroase ale căruțelor fermierilor se transformară într-o cărare simplă de iarbă bătătorită. Lontrusul era tăcut și înainta tîrșîit, cu mantoul de păr sur-cafeniu ca de șobolan legănîndu-se în timp ce cele opt picioare se mișcau în ritm greoi. Avea cam aceeași lungime ca Polly și două treimi din înălțimea iepei, însă putea să transporte greutăți de două ori mai mari decît aceasta. Capul îi semăna cu o pană masivă de despicat lemne, cu ochi urduroși foarte apropiați pe apex; în partea inferioară, gura avea maxilar dublu, care-i îngăduia să smulgă smocuri groase de vegetație. Se știa despre lontruși că mîncau tufe întregi dacă le era foame.

Privind în jur la peisajul unduitor, Ozzie putea zări cîteva case pe jumătate ascunse printre cutele terenului, ca și cum s-ar fi afundat lent în iarbă, tot mai puțin frecvente, pe măsură ce dimineața începu să se încălzească. Avusese credința — ușor naivă — că orizontul va fi cumva mai larg, ca dovadă a masivității planetei, dar mărimea ei deveni evidentă prin tăcere. Aerul absorbea toate zgomotele, învăluindu-l în pace. Era o senzație stranie. Aici nu existau păsări, cel puțin deasupra porțiunii dintre mare și pădure. Era pur și simplu prerie, cu pîraie și coline; pînă și arborii erau străini. Însă adevărata tăcere, înțelese Ozzie, se datora absenței insectelor. Dacă ele existau, nu făceau nici un sunet cînd zburau și se tîrau. Era ceva nenatural.

După trei ore, se apropiase vizibil de liziera pădurii. Fusese în fața lui ca o pătură întunecată peste terenul ondulat de sub munți, permanent acolo, totuși durînd parcă o eternitate să crească în dimensiuni. Se întindea într-un covor lin și neîntrerupt pînă la munți, suind pe poalele lor și umplînd văile dintre ei.

În ultima oră, în cîteva rînduri aproape că pierduse cărarea care dispăruse sub straturi de iarbă deasă și petice de flori sălbatice. Polly părea de fiecare dată să știe pe unde să apuce, regăsind poteca în timp ce înainta. Bărbatul zări doi pilaștri albi pe fundalul zidului de trunchiuri verde-închis. Cînd se apropie de ei, mărimea le deveni clară; erau coloane solide de marmură înalte de șaizeci de metri. În partea de sus a ambelor se zăreau statui vag umanoide; vînturile și ploile a sute, dacă nu chiar mii, de ani tociseră orice trăsături, lăsînd doar conturul general, cu aspect topit. Pilaștrii erau renumiți ca fiind unicele artefacte ce fuseseră descoperite vreodată asociate culturii Silfenilor. Nimeni nu știa ce semnificau, decît doar că însemnau începutul potecii în pădure.

Polly și lontrusul trecură printre ei fără să-și schimbe ritmul și Ozzie văzu la baza unui pilastru resturile unei colibe din lemn. Era în mod evident o reședință omenească ce se dărăpănase de mult. Dincolo de ea, grămăjoare de

pietre erau dispuse în dreptunghi, aproape înghițite de iarbă și de lichenii lungi de culoarea caramelului.

Copacii începeau la trei sute de metri după pilaștri. Apropiindu-se de ei, Ozzie auzi țipetele slabe ale păsărilor care descriau ocoluri sus pe cer, apoi păși printre primele rînduri de arbori. Aceștia erau scunzi, similari cu fagii pămînteni, cu frunze verde-strălucitor de lungimea degetelor, care unduiau ușor în briză, aidoma unor stindarde micuțe, foșnind la unison. Printre ei începură să apară pini, cu coaja netedă, cenușie ca plumbul, și ace subțiri și tari. Poteca era limpede acum, cînd iarba începea să se rărească. De ambele părți, copacii deveneau treptat mai înalți, cu coroanele lor mari protejînd solul de lumina puternică a soarelui. Copitele lui Polly nu se mai auzeau, deoarece solul se transformase într-un strat de frunze putrede și ace de conifere. După cîteva minute, Ozzie nu mai putu vedea decît copaci cînd privi în urmă. În cîteva trunchiuri fuseseră săpate litere omenești, cu săgeți care-l îndrumau mai departe. Nu avea nevoie de ele, fiindcă poteca în sine era distinctă, ca un bulevard. De ambele părți, arborii creșteau îndeajuns de apropiați unul de celălalt pentru a împiedica pe cineva să se abată de la traseu. Liniștea îl învălui iarăși. Dacă aici existau cuiburi de păsări, ele erau hăt deasupra, pe vîrfurile crengilor.

Copacii aveau o varietate care nu era evidentă din exterior. Ozzie zări frunze argintii îmblănite, triunghiuri roșu-bordo mai mari decît palma lui, cercuri verde-lămîie și alb simplu; erau însoțite de toate varietățile de scoarță, de la cea neagră și sfărîmicioasă ca de palmier, la paveze arămii dure ca piatra. Nuci și fructe de forma boabelor atîrnau în ciorchini sau pe cîte un singur lujer care se îndoia sub greutatea lor. Plantele agățătoare găsiseră gazde pe unele trunchiuri, îmbrățișînd arborii în vreme ce le escaladau scoarța, producînd frunze albe și albastre, atît de bătrîne încît codițele lor deveniseră la fel de groase ca ramurile principale.

La o oră după ce intrase, Ozzie începu să întrezărească ocazionalele animale. Creaturi care se mișcau iute, cu blă-

nuri castanii și lucioase, care fugeau imediat ce se apropia cît de cît de ele. Inserțiile lui retinale aveau dificultăți în a le focaliza și captura profilul. Judecînd după natura lor generală, bănui că erau erbivore.

Cînd ajunse la primul pîrîu care-i traversa poteca, Ozzie descălecă, lăsîndu-i pe Polly și pe lontrus să se adape. De îndată ce atinse solul și stătu în picioare, simți durerile și băsicile. Trecuse o eternitate de cînd nu mai călărise. Își înfipse pumnii în șale și porni să se întindă, gemînd, pe măsură ce vertebrele pocneau și trosneau cu zgomot. Mușchii coapselor începură să tremure, amenințînd cu crampe. În trusa medicală avea o mulțime de creme și unguente pe care își promise că le va folosi chiar în seara aceea.

Poteca traversa pîrîul peste pietre mari și plate și bărbatul conduse animalele pe malul opus, străduindu-se să nu-și piardă echilibrul și să cadă în apa limpede care curgea rapid; bocancii îi menținură picioarele perfect uscate. După aceea merse un timp pe jos, cu speranța că numeroasele dureri îi vor dispărea. Nu după mult timp, auzi sunete de copite în urma lui. Opțiunea de a încăleca și a porni în galop nu-l ispitea, fiindcă fesele îi erau prea sensibile pentru așa ceva. De aceea, așteptă cu răbdare. În scurt timp, un ponei apăru în raza lui vizuală și Ozzie gemu cînd îl văzu pe Orion călărindu-l.

Băiatul surîse încîntat de cum îl zări și-și apropie poneiul de Polly, care era total neinteresantă.

— Crezusem că n-o să te mai ajung, rosti el. Ai pornit devreme de tot.

— Stai așa, gagiu', făcu Ozzie ridicînd ambele brațe. Ce se-ntîmplă aici? Unde crezi că te duci?

— Cu tine.

— Nu. Nici vorbă! Imposibil.

Orion îl privi bosumflat.

— Știu cine ești.

— Și? Eu știu că te-ntorci la Lyddington, imediat.

— Ești Ozzie, șuieră Orion ca pe o provocare. Tu ai deschis porțile pentru oameni. Ai mers deja pe sute de planete. Ești cel mai bătrîn om din lume și cel mai bogat.

— Bun, unele din chestiile pe care le-ai spus sînt aproape adevărate, dar asta n-are nici o importanță. Eu merg mai departe, tu te duci acasă. Punct!

— Îți pot fi de ajutor. Ți-am spus adevărul — pe cuvîntul meu că sînt prieten cu Silfenii. Îi pot găsi pentru tine.

— Nu mă interesează.

— O să mergi pe poteci, pe potecile adînci, vorbi Orion înflăcărat. Știu c-o poți face. I-am văzut pe toți ceilalți ratați venind și plecînd, da' tu ești diferit, tu ești Ozzie. De-aia am ales să vin cu tine. Dacă există cineva care să poată găsi potecile spre alte locuri, tu ești ăla. Coborî ochii către sol, stingherit. Tu ești Ozzie. Tu poți. Știu c-așa o să fie.

— Mulțumesc pentru încredere, totuși tu n-o să participi la chestia asta.

— Ei sînt acolo.

Cuvintele se auziseră ca un murmur pe buzele băiatului, de parcă ar fi fost silit să mărturisească un secret teribil.

— Ce vrei să spui? întrebă Ozzie cu bunătate.

— Mama și tata, sînt acolo... Ei sînt pe poteci... pe undeva.

— Of, băga... Nu, ascultă-mă cu atenție, eu n-o să mă ocup de căutarea lor. Îmi pare rău, chiar îmi pare rău, însă au dispărut. Știu că-i foarte greu pentru tine, dar trebuie să te-ntorci în oraș. Îți promit că după ce mă-ntorc, o să fac tot ce pot pentru tine — o să-ți găsim un cămin nou și frumos, o să-ți căutăm familia și-o să te duc să vezi tot soiul de locuri minunate.

— Vin cu tine! răcni Orion.

— Nu te pot lăsa să faci asta. Într-o zi vei înțelege.

— Da? pufni băiatul. Și cum o să m-oprești, ia zi?! Cum?

— O să... Fii atent...

— O să merg pur și simplu după tine, mereu. Ochii lui Orion sclipeau sfidător acum, era pe calea cea bună și o știa. Poate c-o să merg chiar în față — tu nu știi drumul. Da, da, nici măcar n-am nevoie de tine, chiar așa! Pot merge pe poteci și să-i găsesc și singur.

— Doamne Dumnezeule!

— *Te rog,* Ozzie! îl imploră băiatul. În preajma Silfenilor nu poți avea niciodată necazuri, așa că nu trebuie să-ți faci griji în privința mea. Și n-o să te-ncetinesc. Pot să călăresc bine de tot.

Pentru prima dată în peste trei secole, Ozzie nu știu ce să facă. În mod evident, ar fi trebuit să-l ducă pe idiotul de puști înapoi în oraș și să-l predea autorităților. Bun... și dacă nu existau autorități? Să-l predea personalului TSC, care avea să facă ce i-ar fi cerut el. Să-l trimită pe o planetă cît mai îndepărtată de Silvergalde, pe care o ura. Să-l domolească și să-l silească să meargă la școală, ca să poată fi transformat într-un cetățean Commonwealth model. Astfel ca, dacă printr-un miracol, complet inutilii lui părinți care-l abandonaseră reapăreau în viitor, să nu-l mai poată găsi niciodată. Dar cum anume, exact, avea să-l oblige pe puști să se întoarcă în oraș? Să-l lege și să-l pună pe Polly?

— Băga-mi-aș pula!

— Vorbești foarte urît, rosti Orion și începu să chicotească.

***

Ozzie se trezi cu o oră înaintea zorilor, cînd funcția temporală a e-majordomului său produse un impuls audio similar unui ceas deșteptător de modă veche. Deschise lent ochii și privi în jur cu inserția retinală adăugînd vederii sale un spectru infraroșu complet. Băiatul era la cîțiva metri mai încolo, înfofolit bine în pături groase de lînă, cu o prelată mică prinsă pe bețe de bambus deasupra lui pentru a-l feri de ploaie peste noapte. Focul pe care-l aprinseseră seara arsese aproape complet și acum se vedea ca o grămăjoară strălucitoare în vederea lui amplificată; pentru oricare altul, ar fi fost o movilă întunecată în care sclipeau cîțiva tăciuni. Infraroșiile îi îngăduiau de asemenea să vadă creaturi mici care se deplasau pe sub copacii maiestuoși, ciugulind semințe din păstăi și nuci.

Rămase întins și nemișcat cîteva momente prelungi. Asta făcea parte din planul lui de noaptea trecută — să se trezească devreme și să se îndepărteze cu Polly și lon-

trusul, înainte de a încăleca propriu-zis. Poteca se ramifica se ieri de mai multe ori și ar fi putut să apuce într-o mulțime de direcții. Iar pădurea era vastă; studiase hărțile orbitale originale, cartografiate de divizia de explorare TSC. Se întindea mai bine de trei sute de kilometri dincolo de munți, unindu-se în unele locuri cu alte păduri, porțiuni de teren împădurit la fel de mari, ce acopereau majoritatea continentului masiv. Orion n-ar fi putut să-l găsească niciodată. Puștiul avea să se-nvîrtă pe-acolo vreo zi sau două, după care ar fi revenit la siguranța familiară a orașului care era căminul lui. Un puști fără părinți într-o pădure extraterestră.

La dracu'!

Orion gemu încetișor și pleoapele i se zbătură într-un vis care devenise neplăcut. Ozzie văzu că pătura îi lunecase de pe umăr, dezgolindu-i brațul. Se ridică și-l înveli pe băiat la loc, iar Orion se liniști iute și o expresie mulțumită îi lunecă pe chip.

După două ore, Orion se trezi și descoperi că bărbatul reaprinsese focul și pregătea micul dejun. Spre ușurarea lui, Ozzie constată că tabletele de lapte funcționau perfect. Puse în apă rece, sfîrîiau și bolboroseau pînă produceau un lichid cremos, în care el sfărîmă turte de ovăz. Laptele însoți omleta și pîinea prăjită, felii groase tăiate neregulat dintr-o pîine tare ca lemnul, specială pentru drumeții, pe care o cumpărase de la o brutărie din Lyddington. Ceaiul fusese preparat din frunze care fierbeau înăbușit în ceainic; Ozzie păstra tabletele pentru mai tîrziu.

Privindu-l pe băiat care înfuleca de parcă n-ar fi mîncat nimic aseară, Ozzie începu să recalculeze cît aveau să-i ajungă proviziile.

— Mi-am adus propria mea mîncare, anunță Orion.

Parcă-i citise gîndurile.

— Serios?

— Carne uscată și pîine de drumeție. Da' n-am tablete din astea, de-ale tale. Așa ceva nu se găsește în Lyddington.

— Normal. Da' pompă de filtrare ți-ai adus?

O expresie de vinovăție fulgeră peste chipul băiatului, unindu-i toți pistruii laolaltă.

— Nu.

Ozzie îi arătă cum funcționa — un aparat micuț și elegant pe care-l fixa de sticla lui pentru apă. Furtunașul ei scurt fu afundat în pîrîul din apropiere și bărbatul apăsă pe mînerul pompei, trecînd apa prin filtrele ceramice. Nu era la fel de eficientă ca o sită moleculară pentru eradicarea bacteriilor, însă avea să elimine tot ce era realmente dăunător. Puștiul se distră, plescăind și umplînd burdufurile lui străvechi din plastic cu ajutorul sticlei lui Ozzie.

— Dar gel dentar? întrebă el.

Orion nu-și adusese nici așa ceva, și nici săpun. Îi împrumută băiatului din tubul său, rîzînd de expresia surprinsă a lui Orion cînd gelul începu să facă spumă și să i se extindă în gură. Se clăti așa cum fusese instruit și scuipă furios.

Chimia funcționa aici, reacțiile ei fiind o constantă universală. Cînd Ozzie își controlă matricea palmară, văzu că rămăsese la fel de moartă ca un bolovan. Cîmpul de atenuare, sau ce altceva utilizau Silfenii, sporise ieri, pe măsură ce se apropiase de pădure și acum îi afecta pînă și inserțiile de biocipuri, reducîndu-le capacitatea la doar cu puțin peste cea a unui calculator. Interfața vederii virtuale nu mai deținea decît funcțiile strict de bază.

Conceptul îl fascina pe Ozzie, stîrnindu-i vechea curiozitate de fizician. Începu să analizeze posibilitățile matematice, imediat ce porniră pe potecă.

***

— Sînt pe-aproape, anunță Orion.

Era spre sfîrșitul dimineții și călăreau din nou, după ce acordaseră calului și poneiului un respiro, mergînd alături de ei. Copacii erau acum mai închiși la culoare, cu pinii înlocuind treptat celelalte esențe, deși, parcă pentru a contrabalansa efectul lor întunecat, coroanele de deasupra îngăduiau unei multitudini de raze subtiri de soare să

împestrițeze solul. Covorul de ace căzute care acoperea poteca degaja un iz dulce-înțepător.

— De unde știi? întrebă Ozzie.

Nici chiar tălpile masive ale lontrusului nu scoteau nici un sunet pe solul spongios.

Băiatul îi aruncă o privire de superioritate, apoi își scoase pandantivul. În interiorul monturii metalice, perla ca o lacrimă strălucea cu o lumină turcoaz puternică, ca și cum ar fi conținut o frîntură din cerul zilei.

— Ți-am zis că sînt prieten cu ei.

Amîndoi descălecară și Ozzie privi bănuitor în jurul trunchiurilor cenușii, ca și cum s-ar fi așteptat la o ambuscadă. Se mai întîlnise cu Silfenii de două ori pînă atunci, pe Jandk, cînd mersese prin păduri cu niște funcționari culturali ai Commonwealth-ului. Recunoștea în mod sincer că fusese nițel dezamăgit; lipsa de capacitate de comunicare făcuse ca prejudecata lui de om să iasă în evidență — adusese prea mult cu tentativa de a discuta cu niște copii retardați. Unii le considerau acțiunile ca pe niște zburdălnicii copilărești, dar Ozzie credea că sînt pur și simplu iritante; se comportau ca niște puști la grădiniță, alergînd, sărind și cocoțîndu-se în copaci.

Acum îi putea auzi apropiindu-se. Vocile răzbăteau printre copaci, dulci și melodioase. Pînă atunci, Ozzie nu-i mai auzise niciodată pe Silfeni cîntînd. Desigur, nu puteau fi înregistrați, și în tot cazul ei nu cîntaseră în prezența lui pe Jandk.

Pe măsură ce glasurile li se auzeau mai tare, Ozzie își dădu seama de felul în care cîntecul lor aparținea pădurii; se întindea și se revărsa halucinant, completînd și rezonînd cu razele pîlpîitoare de soare și cu briza blîndă. Nu avea cuvinte, nici chiar în graiul lor, ci era mai degrabă fredonatul unor note simple în gîtlejuri mai iscusite decît orice instrumente de suflat ale oamenilor. După aceea apărură Silfenii înșiși, lunecînd printre copaci, veseli și zglobii. Ozzie întoarse capul într-o parte și alta, străduindu-se să-i păstreze în vedere. Ei se grăbiră, adăugînd rîsete la cîntecul lor, ascunzîndu-se în mod deliberat de

oameni, pitindu-se îndărătul tulpinilor groase și traversînd în fugă spațiile deschise.

Nu exista nici o îndoială ce erau. Existau în folclorul și miturile tuturor culturilor umane. Ozzie stătea în mijlocul pădurii gigantice, înconjurat de elfi. Văzuți din apropiere, erau bipezi, mai înalți decît oamenii, cu membre lungi și subțiri și trunchiuri straniu de îndesate. Capetele le erau în mod proporțional mai mari decît ale oamenilor, însă cu fețe aplatizate și ochi mari, de felină, deasupra nasurilor subțiri cu nări prelungi, înguste. Practic nu aveau maxilar inferior, ci doar o gură rotundă care conținea trei cercuri concentrice de dinți ascuțiți, care se puteau flexiona înainte și înapoi, independent unul de celălalt, oferindu-le astfel capacitatea de a-și împinge hrana în esofag. Întrucît erau erbivori, vegetația era rapid tocată, pe măsură ce înainta prin gură. Era unicul aspect care punea sub semnul întrebării noțiunea unor entități benigne — ori de cîte ori deschideau buzele, gura lor arăta amenințătoare.

Multe nuanțe ale pielii fuseseră văzute din momentul primului contact; Silfenii prezentau la fel de multă varietate ca și rasa umană, atît doar că nici unul dintre ei nu ajungea totuși la albeața nordicilor din Europa. În același timp, epiderma le era mult mai rezistentă ca a oamenilor, simțindu-se la pipăit ca pielea tăbăcită și strălucind în ape ca mătasea. Își purtau părul lung; despletit, aducea cu o mantie care le cobora pînă la jumătatea spatelui, dar în general îl împleteau într-o singură coadă lungă, folosind șireturi colorate din piele. Fără excepție, erau îmbrăcați în togi simple și scurte, croite dintr-o țesătură arămiu-aurie care sclipea aidoma satinului. Nici unul nu purta încălțăminte, iar picioarele lor lungi se sfîrșeau prin patru degete încîrligate, terminate cu unghii groase. Mîinile erau similare — patru degete ce păreau că se pot îndoi în orice direcție, aproape ca niște tentacule miniaturale, oferindu-le o dexteritate fabuloasă.

— Repede! strigă Orion. După ei, după ei!

Lăsă frîul poneiului și se lăsă să lunece din șa, apoi alergă spre copaci.

— Stai! strigă Ozzie după el în zadar. Băiatul ajunsese la arborii de pe marginea potecii și fugea ca din pușcă după Silfenii care rîdeau și dansau. Fir-ar a dracu'!

Trecu grăbit un picior peste șa și fu cît pe-aici să cadă de pe Polly. Ținînd căpăstrul, trase iapa după el, pătrunzînd în pădurea propriu-zisă. Țintele îi dispărură repede din vedere și nu se mai orientă decît după zgomotele care se auzeau din față. Crengi dese se întindeau înaintea lui, totdeauna la nivelul capului, silindu-l să se plece, urmat de Polly care necheza, protestînd. Solul deveni mai umed și bocancii i se afundau în pămînt, încetinindu-l și mai mult.

După cinci minute, simțea că toată fața îi luase foc, gîfîia întretăiat și înjura fluent în patru limbi. Însă cîntecele se auzeau iarăși mai puternic și fu convins că auzi și rîsul lui Orion. Peste un minut, ieși într-un luminiș. Era înconjurat de copaci măreți cu scoarță argintie și emisfere aproape perfecte de frunze roșu-închis care străjuiau poiana ierboasă de la treizeci de metri înălțime. Un pîrîiaș clipocea prin centru, pentru ca după aceea să se reverse peste o muchie stîncoasă într-un iaz adînc în capătul opus. Din punct de vedere al locurilor idilice, era dumnezeiesc.

Silfenii erau toți acolo, vreo șaptezeci. Mulți se cățărau în copaci, folosindu-se de mîini și picioare pentru a se prinde de scoarța neregulată, și treceau apoi pe ramurile arcuite, ca să ajungă la ciorchinii de nuci care atîrnau printre frunzele filfîitoare mai sus. Orion țopăia lîngă un trunchi, prinzînd nucile pe care i le aruncau Silfenii.

— Ce dracu' faci? se răsti Ozzie.

Fu conștient în mod vag că, pe fundal, cîntecul șovăi. Orion se gîrbovi imediat, arătînd bosumflat și gata să se apere.

— Ce crezi că s-ar fi întîmplat dacă n-aș fi ținut pasul? Unde ți-e poneiul? Cum o să-l mai găsești? Ce dracu', ăsta nu-i un joc! Sîntem în mijlocul unei păduri necartografiate, care acoperă jumătate din planetă. Nu mă surprinde că ți-ai pierdut părinții, dacă așa ai făcut și mai înainte.

Orion ridică un braț, arătînd înapoia lui Ozzie. Buzele îi tremurau, cînd rosti:

— Poneiu-i acolo.

Bărbatul se răsuci și văzu atît poneiul, cît și lontrusul care erau aduși în poiană de un Silfen. În loc să fie destins și amuzat, așa cum ar fi trebuit să fie Ozzie din legendă, vederea animalelor îi spori furia.

— Pentru Dumnezeu!

— Asta-i o planetă a Silfenilor, Ozzie, explică Orion încetișor. Aici nu se-ntîmplă lucruri rele.

Ozzie îl fulgeră cu privirea, după care se întoarse și porni către Silfenul care ținea căpestrele. *Haide,* își spuse, *calmează-te. Nu-i decît un puști.*

Care n-ar trebui să fie aici, belindu-mi mie proiectul.

Începu să scotocească prin memoria limbajului Silfen care-i fusese implantată în clinica de pe Augusta. Nimeni nu izbutise vreodată să-i învețe pe Silfeni să vorbească vreun grai din Commonwealth, pentru că pur și simplu nu-i interesa.

— Mulțumesc pentru că ne-ai adus animalele, rosti el într-o succesiune complicată de gînguriri și silabe care-i încurcau limba ca în graiul galezilor și despre care era convins că le articulase cu totul greșit.

Silfenul deschise gura larg, arătîndu-și limba ca un șarpe în centrul semicercurilor de dinți. Ozzie fu gata să se întoarcă și s-o ia la fugă înainte de a fi devorat... dar memoria lui culturală subsumată îi reaminti că era un zîmbet. Un răspuns sub forma unui șuvoi neinteligibil se revărsă, mult mai melodios decît propoziția stîngace pe care rostise el.

— De partea noastră încîntarea este să ne întîlnim în această frumoasă zi, scumpule Ozzie. Iar sărmanele voastre animale aveau nevoie doar de călăuzire pentru a putea fi iarăși alături de voi. Asemenea învățături nu sînt decît o părticică din tot ceea ce sîntem noi. A le dărui nu poate fi defel o povară.

— Sînt încîntat și uimit că îți amintești de mine.

De pe altă planetă, cu decenii în urmă.

— Nimic ce este atît de prețios nu ar trebui să fie pierdut pentru ceea ce sîntem noi. Iar tu ești o splendidă

comoară, Ozzie. Ozzie, omul care i-a învățat pe oameni primii lor pași pe adevăratele poteci.

— Am avut parte de ajutor. Făcu o plecăciune scurtă și-i strigă lui Orion: Auzi, vreau să te-ngrijești ca lumea de poneiul ăsta, da? I-ar prinde bine să fie adăpat.

Orion se apropie și își luă animalul de la Silfen, conducîndu-l spre iazul de la baza cascadei micuțe. Îi aruncă lui Ozzie cîteva priviri îmbufnate; în mod vădit, încă nu-l iertase. Doi Silfeni se îmbăiau deja, lunecînd prin apa limpede cu aceeași ușurință cu care se cățărau în copaci sau alergau. În scurt timp, Orion li se alătură.

— Pot să întreb cu cine vorbesc? spuse Ozzie.

— Eu sînt floarea care pășește sub lunile celor nouă ceruri, aschia de lumină care străpunge cea mai întunecată poiană la miezul nopții, izvorul care susură din oază — eu vin din toate acestea.

— M-am prins. (Ozzie rămase o clipă tăcut, pentru a compune o propoziție.) Cred c-o să-ți zic pe scurt Nouă Ceruri, dacă n-ai nimic împotrivă.

— De-a pururi astfel zoriți voi, necunoscînd ceea ce leagă totul în fericirea care înseamnă dauritele zori de mîine.

— Mda, murmură Ozzie în engleză pentru sine, știam eu că n-avea cum să fie simplu.

O eliberă pe Polly să caute prin iarba de culoarea lavandei care acoperea luminișul. Silfenii se strînseseră pe malul iazului. Apăruseră clondire care erau trecute din mînă în mînă, în vreme ce ei mestecau nucile și fructele pe care le culeseseră. Ozzie rămase în preajma lui Nouă Ceruri, iar Orion veni și se așeză lîngă el, mîncînd din hrana pe care și-o adusese.

— Noi umblăm pe poteci, spuse Ozzie.

Asta păru să-i amuze pe Silfeni, care hohotiră în rîsetele lor melodioase, remarcabil de asemănătoare cu ale oamenilor.

— Alți dintre ai noștri au făcut-o, le reaminti el. Căutători de frumusețe și ciudățenii, pentru că, în cele din urmă, noi toți asta sîntem.

— Mulți au umblat, răspunse Nouă Ceruri. Pricepuți și îndărătnici, pașii lor iute răsună pe sfintele tărîmuri, vin de departe și îi duc și mai departe. Întruna și întruna se învîrt în veselul dant.

— Pe ce poteci au umblat? întrebă Ozzie.

Avea impresia că începuse să stăpînească conversația.

— Toate potecile sînt una, Ozzie, ele duc spre însele. A începe înseamnă a termina.

— A începe... de unde?

— A începe aici în mijlocul fericirii copiilor și ciripitul păsărilor, care petrec peste văi și vîlcele. Tot ce făgăduim noi este muzică și lumină.

— Dacă încep aici, încotro trebuie să merg?

— Ozzie vine, Ozzie pleacă, Ozzie zboară, Ozzie vede multe stele, Ozzie trăiește într-o peșteră, Ozzie vede copaci, Ozzie vine. Cercul este unul.

Părul de pe ceafa lui Ozzie se zbîrli la menționarea faptului că el trăia într-o peșteră.

— Voi știți unde trăiesc minunile, voi mergeți la minuni, voi trăiți minunile, voi plecați. Ozzie vă invidiază. Ozzie merge cu voi.

Cuvintele lui declanșară altă suită de rîsete sonore, cu vîrfurile limbilor vibratoare ale Silfenilor abia ieșite printre buze.

— Ozzie pleacă, spuse Nouă Ceruri. Ochii mari și negri îl fixară pe om. Ce vei fi îmbrățișează, teamă nu arăta, lung este anotimpul printre noi, pe tine te iubim, fiindcă în cele din urmă nu este totul pulbere de stele așa cum ne-a zămislit pe noi toți? De aceea, totul se reunește în veșnicie, care se învîrte mereu și mereu.

— Ce deveniți voi, dacă nu măreția și noblețea? Ce devine oricare dintre noi între timpurile gemene ale pulberii stelare? Eu umblu după măreția dintre stelele care ard acum.

— De umblat, tu umbli fără veselia care să-și cînte cîntecul în inima ta, departe călătorești tu fără să știi ce-ți va dezvălui soarta. Mersul prin păduri înseamnă viață. Privește-ne în glorie acum, căci pentru soarta asta tînjim.

— Umblați prin pădurile planetei de unde am venit noi?

— Prin toate pădurile umblăm noi, pădurile întunericului și pădurile luminii.

— Dar prin cele ale măreției? Prin acelea umblați?

— Lumină și întuneric, și numai acelea. Negrul și aurul nu lovi, fiindcă teribilă urmă pe cer lasă în toiul zilei. Mai ales ține seama de idele iernii.

Ozzie rederulă cuvintele acelea prin minte, temîndu-se că pierdea noima discuției. Așa se întîmpla însă de cîte ori vorbeai cu Silfenii.

— Toată omenirea trebuie să vadă ce deveniți voi. Eu umblu pentru oameni spre locul acela. Unde este poteca?

— Cunoașterea este în aerul pe care-l respirăm, în apa pe care o bem, în hrana pe care o mîncăm; veseliți-vă, fiindcă este a voastră în aceeași măsură ca și a noastră și minunat este a trăi în ea. Priviți natura cînd este înflorită, curbați cerurile și pămînturile după voia voastră dacă puteți cu adevărat, pentru că ce va fi a fost de-acum. Despărțirile iubitoare și reunirile iubitoare fac toate parte din veșnica rotire a lumilor peste lumi și cine sîntem noi ca să judecăm care este cea mai frumoasă dintre ele?

— Copilul acesta plînge nopțile pentru mama și tatăl pe care i-a pierdut.

— Toți plîngem laolaltă, ghemuiți în suflarea acestui cel mai înghețat dintre vînturi în cruda urmare pe care o ignorăm, căci cine a pierdut pe cine în aceste răzlețite vremuri întunecate?

Silfenii începură să se ridice.

— Oricum, mulțumesc, nenică, vorbi Ozzie în engleză. A fost ceva ireal.

— Grăbiți sîntem precum quarralul care zboară spre cuibul lui în mijlocul singuraticului lac de dincolo de vîlcea și de rîul din această seară.

— Sper să ajungeți cu bine.

Nouă Ceruri sări în picioare. El și ceilalți Silfeni alergau, ocolind iute iazul. Cîntecul lor straniu și sălbatic umplu din nou văzduhul, apoi dispărură, pierind în spațiile tăcute dintre trunchiurile copacilor.

Ozzie lăsă să-i scape o răsuflare prelungă. Coborî ochii la băiatul care purta pe chip o expresie de uimire neliniștită.

— Ești în regulă, nenică?

— Sînt atît de... diferiți, murmură Orion.

— S-ar putea, zise Ozzie. Fie că sînt permanent drogați, fie că memoria mea nu-i deloc pe atît de bună pe cît susține garanția. Indiferent cum ar sta lucrurile, nu sînt prea clari.

— Nu cred că intenția lor este să fie clari. Ei sînt elfi și muritorii nu fac parte din lumea lor. Noi n-o să-i putem înțelege niciodată.

— Sînt la fel de reali ca și noi, ba poate chiar mai mult dacă am dreptate în privința lor. Dar cu siguranță pot să înțeleg de ce îi iubesc toți hippy-ii noștri tembeli. Cunosc chestii pe care n-ar trebui să le știe. O infimă întrezărire a cunoașterii interzise prin toată păsărească aia și ei sînt Mesia întrupați.

— Ce vrei să spui?

— În primul rînd, unde locuiesc eu. A fost mai mult decît suficient ca să mă convingă că sînt pe calea cea bună.

— Ce cale?

— Încerc să aflu unde merg Silfenii după ce ies din pădurile lor.

— De ce?

— Am o întrebare pentru entitatea în care se transformă ei.

— Ce entitate?

— Nu sînt sigur.

— Asta-i o aiureală.

— Da, nenică. Așa cum am zis-o, așa cred că este.

— O să-i găsim pe mama și pe tata în drum?

— Să fiu sincer, mă-ndoiesc.

— Nouă Ceruri nu părea să știe unde sînt, așa-i? întrebă Orion.

— Ai înțeles toate chestiile alea?

— O parte. Vorbești Silfena bine de tot.

Ozzie îi făcu băiatului cu ochiul.

— Asta pentru că trișez. Este singurul mod în care poți să răzbați prin viață.

— Și-acum unde mergem?

— La fel ca-nainte, răspunse Ozzie și privi în jurul poienii mari, nesigur pe unde pătrunseseră în ea. Pe prima potecă pe care o găsim și fără nici un indiciu.

9

Potrivit legendei, asteroidul era o bucată de aur pur, al cărui centru rămăsese intact și acum se afla îngropat adînc sub castel. Indiferent care i-ar fi fost compoziția actuală, avea într-adevăr densitatea mai mare decît cea medie. Cînd izbise continentul sudic de pe Lothian, cu două secole înainte de sosirea oamenilor, săpase un crater perfect circular, cu diametrul de trei kilometri. Peretele craterului era înalt de peste o sută douăzeci de metri, cu versantul interior destul de abrupt, în vreme ce piscul central se ridica la aproape patru sute de metri. În zilele acelea, „pisc" era o definiție oarecum exagerată; era o movilă conică în mijloc, cu pante line și ușor neregulate.

Primii coloniști fuseseră scoțieni și aveau printre ei un contingent masiv din Edinburgh, care era simultan nostalgic după orașul vechi și dinamic în abordarea noii planete natale. Atitudinea lor de tip *mai mare și mai bun* căpătase o refulare agresivă atunci cînd ajunseseră să-și clădească noua capitală, Leithpool, care avea ca nucleu craterul. Un rîu întreg, High Forth, fusese deviat; curgea zece kilometri printr-un apeduct recent construit și apoi se revărsa peste peretele craterului, umplînd lent lacul dinăuntru. Bineînțeles, scoțienii doriseră un castel în mijloc, dar gradientul ușor al noii insule nu se potrivea cu țancul de piatră care domina inima vechiului Edinburgh. O flotilă de boți trecuse la tăiat, în timp ce apa din jur se ridica. În anii următori, trei piscuri ca niște lame fuseseră cioplite din colina solitară, îndeajuns de zimțate și tăioase pentru a fi la ele acasă în orice masiv alpin. Pe culmea piscului

cel mai înalt fusese grefat un castel în stil bavarez, la care se ajungea pe un drum solitar ce urca în spirală, ocolind stîncile ametitoare.

Acoperind restul muntelui sub castel se ridicau clădiri monolitice din granit, separate între ele prin drumuri late pietruite și străduțe întortocheate. Nu existau nici parcuri și nici arbori, fiindcă nu exista sol în care să poată crește, ci doar rocă goală, expusă de uneltele tăietoare ale boților. Pe măsură ce lucrarea progresase, întregul mecanism de guvernare suprafinanțat se mutase aici — de la clădirea îndrăzneață a Parlamentului în sine, la palatul rafinat al Curții Supreme, ministerele ca niște stupi de birouri excesiv de umflați și banca planetară în stil romanesc. O dată cu conducătorii planetei sosise obișnuitul circ subsidiar, restaurantele de lux, hotelurile, cluburile, companiile de servicii, teatrele, sediile generale ale corporațiilor, sălile de concerte, firmele de lobby, parteneriatele legale și companiile mass-media. Prin clădirile oficiale sobre roiau armata de reprezentanți aleși, asistenții lor, cercetători, interni, parteneri, funcționari civili și proxeneți. De fapt numai eșalonul de vîrf locuia pe Muntele Castelului; toți ceilalți făceau naveta din orașul care crescuse de cealaltă parte a buzei craterului. Suburbiile acestuia se întindeau pe panta pereților exteriori ai craterului, găzduind patru milioane și jumătate de oameni.

Leithpool era unul dintre orașele favorite ale lui Adam Elvin, o excepție binevenită de la grilele regulate ce puteau fi întîlnite pe majoritatea planetelor. Aici străzile spiralau în jos pe pantele exterioare, în curbe aleatorii, intersectîndu-se și ramificîndu-se haotic. Industria ușoară și rezidențele aveau zonele lor separate, însă erau înghesuite laolaltă în configurația neregulată, cu o nepăsare admirabilă față de logică. Parcuri din terase late trăgeau brazde verzi și frumoase prin structurile din piatră și materiale compozite. Rețeaua de metrou de calitate și tramvaiele de la nivelul străzilor mențineau la minimum traficul privat. Linii ferate suspendate legau între ele principalele carti-

ere, șerpuind spre poalele versantului nord-estic, la periferia căruia se întindea gara TSC.

Adam mergea pe cvadrantul vestic al Cercului Prințului, drumul care urma perimetrul craterului în partea lui superioară. Era principalul district de detailiști, renumit pe multe planete. O fortăreață de magazine universale înalte și buticuri de firmă alcătuia partea dinspre exterior a drumului, pe cînd partea interioară se curba prăpăstios către apele liniștite ale lacului circular aflat la douăzeci de metri mai jos. Cînd fusese construit orașul, marginea superioară a craterului fusese nivelată, cu excepția locului pe unde pătrundea High Forth, care era acoperit de un pod dublu cu arcade, la fel ca gura de ieșire din partea opusă, ce trimitea apa spumegînd într-o cascadă artificială lungă prin districtele rezidențiale cele mai exclusiviste.

Bărbatul petrecu douăzeci de minute în mulțimea ce forfotea prin fața vitrinelor. Toate clădirile afișau drapelele naționale alb-stacojii ale Coroanei Celtice și toate erau în bernă. Cu două zile în urmă, echipa Lothian fusese eliminată din Cupă, iar evenimentul lovise puternic noua națiune scoțiană care intrase în doliu. În cele din urmă, Adam găsi cafeneaua pe care o căuta, o ușă în flancul unui magazin mare de produse electrice, prin care ajunse la o scară pe care sui la etaj. Încăperea mare era un fel de galerie de artă transformată, cu plafoane înalte și ferestre curbate gigantice, cu vedere către Cercul Prințului. Adams se așeză pe o sofa destul de uzată în fața unei ferestre și-i comandă chelneriței adolescente o ciocolată caldă, două prăjituri de ciocolată și alune de pădure. Panorama pe care o avea spre Muntele Castelului era fără egal. La cîteva sute de metri sud, una dintre șinele monoraiului se întindea peste apa întunecată și calmă; un singur vagon argintiu gonea pe ea, purtînd funcționarii întîrziați la birourile lor.

— Impresionant, nu-i așa? rosti un glas îndărătul umărului său.

Adam ridică ochii și-l văzu pe Bradley Johansson stînd în picioare lîngă el, ținînd o cană mare de ceai. Ca întot-

deauna, bărbatul înalt lăsa impresia de a fi ușor deconectat de lumea din jurul său. Chipul lui subțire și elegant deținea ceva anume care-l făcea să pară mult mai aristocratic decît ar fi reușit vreodată oricare membru al unei Mari Familii.

— Îmi place, răspunse Adam inexpresiv.

— Evident, arată chiar și mai minunat de Mardi Gras, spuse Bradley așezîndu-se pe sofa alături de el. Atunci castelul este iluminat toată săptămîna cu proiectoare gigantice de holograme, iar la ceremonia de închidere se trage cu artificii adevărate.

— Dacă o să-mi dai vreodată liber, o să vin s-o văd.

— De asta și doream să discut cu tine.

Bradley tăcu cînd chelnerița îi aduse ciocolata caldă lui Adam și-i zîmbi cuceritor. Ea îi aruncă un surîs furișat și se grăbi către masa următoare.

Adam se străduia să nu-și trădeze iritarea față de schimbul acela tăcut, care nu făcuse altceva decît să-i reamintească de propria lui vîrstă.

— O să-mi oferi mai mult timp liber? întrebă el.

— Dimpotrivă, bătrîne. Tocmai de asta am dorit să te văd în carne și oase, pentru a-ți sublinia cît de importanți vor fi următorii cîțiva ani. La urma urmelor, tu nu ești... un Păzitor pe viață. Devotamentul tău față de cauză a fost dintotdeauna orientat mai degrabă spre aspectul financiar. Vreau să știu dacă ești pregătit să-ți continui rolul cînd lucrurile vor deveni mult mai dure.

— Încă mai dure? Nenorocita aia de Myo a fost cît pe-aici să mă prindă pe Velaines.

— Haide, haide, Adam, n-a fost nici măcar pe-aproape. Ai păcălit-o superb. Și continui s-o faci — toate componentele sosesc conform graficului.

— Lasă flatările pentru burghezi. Pe mine nu mă motivezi în felul ăsta.

— Perfect. Așadar, vei continua să ne oferi asistența ta? Și dacă da, cît va costa?

— Spune-mi exact ce anume dorești de la mine?

— Acesta este momentul pentru care a lucrat Starflyer. Momentul în care cei buni vor trage linia și vor spune: gata!

— Pînă aici, murmură Adam.

Bradley sorbi din ceai și zîmbi.

— În trecut, poate. Dar aici și acum, eu știu ce trebuie făcut. Prea puțin din ce va urma va fi plăcut.

— Revoluția nu-i niciodată plăcută pentru cei care o trăiesc.

— Asta nu-i revoluție, Adam, ci propria mea cruciadă. Îl voi arunca pe corupătorul omenirii în hăurile nopții de dincolo de iad, unde pînă și diavolii se tem să pășească. Iar asta va fi pedeapsa cea mai mică pe care o merită. Mă voi răzbuna pe mine, însă și pe toți ceilalți care au fost distruși de răul lui Starflyer.

— Bravo!

— Adam, tu ai credințele și convingerile tale, iar eu le am pe ale mele. Te rog, nu le ironiza, deoarece nu-mi place. Propunerea mea este de a ne extinde activitățile dincolo de Far Away. Vreau să confrunt direct agenții și interesele lui Starflyer din Commonwealth. Crezi că mi-ai putea spune cît ar costa cooperarea ta, dacă asta nu te transformă într-o măsură prea mare într-un capitalist?

— O confruntare directă? Vrei să-ți conduc trupele în luptă?

— Da. Tu știi mai multe decît oricare dintre noi despre operațiunile secrete și procedurile de securitate. Asta te face de neprețuit. Pentru asta am nevoie de tine. Tot ce pot spune este că, fără rasa umană, nu va exista nici un fel de societate socialistă. Așadar, mă vei ajuta?

Era o întrebare cinstită, Adam trebuia s-o recunoască. În nici un caz una la care să se fi așteptat într-o cafenea plăcută, cu vedere peste un lac senin și un castel din basme. Și la urma urmelor, unde ar fi trebuit să fie puse asemenea întrebări? *Ce anume, exact, doresc eu de la viață?* Determinarea lui se clătină din nou. Multă vreme, necăutarea reîntineririi reprezentase un principiu, fiindcă era un obiectiv al burghezilor și stăpînilor lor plutocrați. Societatea trebuia structurată astfel încît toți să aibă parte de ea, indiferent de circumstanțe. Străvechiul vis politic al dreptății și egalității pentru toți, al adevăratului socialism. În

ciuda implicării sale active în cauză, a violențelor și subminărilor pe care le dezlănțuise împotriva societății statornicite, nimic nu se schimbase. *Totuși asta nu înseamnă că eu greșesc.* Cînd se gîndea la ceilalți, foști prieteni și camarazi, care trădaseră mișcarea de-a lungul deceniilor, abandonîndu-i... sau mai rău, Adam știa care trebuia să-i fie cursul de acțiune, în ciuda dorinței intens umane de a trăi veșnic. Dacă un individ atît de devotat ca el ceda în cele din urmă, ce speranță finală putea să mai existe?

— Sînt obosit, Bradley, realmente obosit. Toată viața mi-am văzut idealurile strivite de plutocrați. Mă agăț de o cauză pierdută, fiindcă nu cunosc altceva. Îți dai seama cît de jalnic sînt din cauza asta? Ei bine, nu mai vreau să salvez Commonwealth-ul. Am încercat s-o fac vreme de cincizeci de ani și n-am ajuns nicăieri. N-o mai pot face. N-are rost. Capitalismul sau Starflyer... nu-mi pasă care dintre ei o să distrugă societatea asta. Eu am terminat cu ea.

— Nu, n-ai terminat. Încetează să încerci să obții o poziție cît mai bună pentru negocieri. N-o să stai cu brațele încrucișate, privind cum un extraterestru comite genocid împotriva propriei tale specii. Tu ești un idealist și ăsta este un defect magnific, unul pe care-l invidiez cu adevărat. Ei bine, ce-ți pot oferi pentru serviciile tale neprețuite?

— Nu știu. Speranță, poate.

— Mi se pare cinstit.

Bradley indică din bărbie castelul de pe piscul său. Razele de soare loveau turnurile ușor conice, făcînd ca pereții lor din piatră lustruită să strălucească în nuanțe vii de smarald și aramă.

— Castelul original din Edinburgh, urmă el, era sediul naționalismului scoțian. Pentru credincioșii fanatici, era simbolul absolut. În ciuda schimbărilor și înfrîngerilor pe care le-au suferit, castelul a rămas neatins în mijlocul capitalei lor. Scoțienii au așteptat vreme de generații ca națiunea să renască după pierderea chipeșului lor prinț. Au fost momente cînd cauza părea imposibilă, sau chiar blestemată; și-au recîștigat independența de la englezi doar ca s-o piardă din nou, o dată cu formarea Europei Federale.

Dar după ce oamenii au ajuns la stele, adevărata națiune scoțiană a fost renăscută aici și pe alte două planete. Un ideal păstrat viu în beznă poate înflori dacă i se ivește ocazia, indiferent cît de mult ar dura noaptea. Nu renunța la idealurile tale, Adam — niciodată!

— Foarte înțelept spus, sînt sigur.

— Atunci încearcă altceva. Eu am văzut spre ce înaintează societăți ca a noastră. Am păsit pe planetele lor și le-am admirat în mod direct. Pentru o specie ca noastră, Commonwealth-ul nu este decît o etapă intermediară; în decursul adevăratei evoluții, pînă și socialismul tău va fi lăsat în urmă. Noi putem deveni ceva minunat, ceva special. Deținem potențialul pentru asta.

Adam îl privi prelung, dorind să poată citi în mintea dinapoia ochilor enigmatici. Credința lui Bradley în sine și în cauza sa fusese dintotdeauna extraordinară. În ultimii treizeci de ani existaseră momente în care Adam își dorise cu adevărat să-l fi putut defini pe Bradley la fel cum o făcuse Commonwealth-ul — că nu era nimic altceva decît un nebun obsedat de teoria conspirației. Existau însă prea multe detalii peste care nu putea trece cu ușurință. În primul rînd, excepționalele lui surse de informații. Modul în care erau organizate fațete micuțe ale politicii Commonwealth-ului, aparent lipsite de legătură cu Marile Familii și Dinastiile Intersolare. Adam era foarte aproape de a crede teoria despre Starflyer sau, cel puțin, n-o mai respingea.

— Aș vrea să știu ceva, deși mă tem că poate fi o slăbiciune personală din partea mea.

— Voi fi cinstit cu tine, Adam. Îți datorez măcar atît.

— Unde mergi pentru reîntinerire? Există o clinică clandestină secretă despre care nu știu și care oferă tratamente pentru cei ca noi?

— Nu, nu există așa ceva. Eu folosesc clinica Unstorn de pe Jaruva. Este foarte bună.

Adam făcu o pauză, în vreme ce e-majordomul său îi afișă în vederea virtuală orarul TSC Intersolar.

— Jaruva nu-i o planetă?

— Ba da, dar TSC a închis poarta de acolo acum două sute optzeci de ani, după un război civil între naționaliști și evangheliștii radicali. Unicul lucru pe care facțiunile îl urau mai mult decît adversarii lor politici era Commonwealth-ul. Înainte de Izolare, s-au comis unele acte de terorism destul de neplăcute... De atunci, slavă cerului, situația s-a calmat considerabil. Jaruva și-a reconstruit societatea, cu fiecare facțiune avînd continentul ei. Structura este cumva similară Pămîntului de la mijlocul secolului al XX-lea. Mă tem că nici una dintre mini-națiuni nu este socialistă.

— Am înțeles, rosti Adam. Și cum ajungi acolo?

— Există o potecă ce duce pe Jaruva, care practic nu mai este utilizată de Silfeni.

— Cumva știusem c-o să-mi dai un răspuns ca ăsta.

— Aș fi încîntat să te duc pînă acolo și să-ți achit o reîntinerire, dacă asta îți dorești.

— Să lăsăm deschisă posibilitatea, de acord?

— Cum dorești. Oferta este însă sinceră și rămîne ca atare.

— Aș dori s-o cred în aceeași măsură ca tine.

— Nu ești departe de ea, Adam. Realmente, nu ești departe. Mă aștept să fii convins de evenimentele ce se vor petrece în următorii ani. De fapt, mă aștept ca ele să-i convingă pe toți.

— Bine, zise Adam.

Încerca o senzație aproape de ușurare după ce luase decizia. Mulți vorbeau despre satisfacția care vine din acceptarea înfrîngerii. Era oarecum surprins să descopere că aveau dreptate.

— Prin urmare, ce dorești să facă Păzitorii în Commonwealth? Și nu uita că n-o să mai repet gara Abadan — nu mă mai ocup de declarații politice susținute prin violență.

— Dragul meu, dar nici eu nu mă ocup de așa ceva. Îți mulțumesc pentru că-ți dai acordul. Știu măsura în care intră în conflict cu propriile tale obiective. Și te sfătuiesc să nu renunți la ele. Vei trăi pentru a vedea o lume justă din punct de vedere social.

— Tot așa cum un preot va vedea raiul...

Surîsul blînd al lui Bradley era înțelegător.

— Ce vrei să ataci la început? întrebă Adam.

— În clipa de față, ținta mea primară este *A doua șansă*. O parte din misiunea ta va fi să aduni o echipă care s-o distrugă.

— Asta-i o nebunie veche de cînd lumea... cunoașterea nu poate fi niciodată distrusă. Chiar dacă am reușit să facem bucățele *A doua șansă*, ei vor construi alta și alta și alta, pînă vor termina una. Știu cum să le construiască, așa că vor fi construite.

— Din păcate, mă aștept să ai dreptate, dar distrugerea navei va însemna o lovitură grea pentru Starflyer. El dorește s-o vadă terminată.

— Știu. Am primit mesajul shotgun. Adam rămase tăcut o vreme, privind Muntele Castelului. Știi, cîndva castelele aveau nu doar un scop simbolic, ci erau folosite pentru a-i ține pe invadatori la distanță și a păstra securitatea regatului. Noi nu le mai construim.

— Acum însă avem nevoie de ele mai mult ca oricînd.

— Ce mai pereche sîntem! făcu Adam. Optimistul și pesimistul.

— Tu în ce rol te vezi?

— Cred că știi răspunsul.

***

Spre ușoara surprindere a subordonaților săi, Wilson sosea întotdeauna la birou la ora 7:30 dimineața și în majoritatea serilor nu pleca înainte de ora 21, participînd la ședințele managementului, sesiunile de antrenamente, interviurile, evaluările ingineriei, rapoartele mass-media, o oră de exerciții fizice și o duzină de alte evenimente programate zilnic. Prînzea în birou, ca să nu piardă timpul și să se ducă la cantina excelentă de la parter. Influența și entuziasmul său începură să se infiltreze în tot proiectul navei stelare. Procedurile erau optimizate sub directivele lui, politica deveni clară și eficientă. Mîndria se instală în tot complexul, impulsionînd echipele.

În fiecare săptămînă, Wilson se întîlnea cu Nigel Sheldon pentru a efectua ritualul tur de inspecție a navei. Soseau la poartă și se propulsau pe platforma de asamblare, unde priveau noile secțiuni ale navei gigantice și șușoteau despre ele, comportîndu-se ca doi școlari.

Toate rachetele cu plasmă fuseseră instalate, împreună cu turbopompele și injectoarele lor. Rezervoare mari de masă de reacție erau amplasate în cavități în lungul suprastructurii centrale — elipsoide cenușiu-închis a căror structură internă era un labirint tip fagure de săculeți.

— Este designul cel mai recent de disipare a mișcărilor interne din fluide, explică Wilson pe cînd lunecau în lungul grilei de asamblare deasupra cilindrului central. Săculeții își pot stoarce conținutul indiferent de tipul manevrei de accelerare pe care o executăm și mențin fluidul stabil în timpul virajelor. Dacă am fi avut așa ceva în bătrîna *Ulysses*, ne-ar fi scutit de o sumedenie de probleme de natură mecanică, dar tehnologia materialelor a parcurs un drum lung de atunci.

Nigel se prinse de o grilă a platformei, oprindu-se direct deasupra unui rezervor ovoidal pe care brațele robotizate îl coborau lin la locul său. În jurul lui, echipa de construcție și senzorii mobili telecomandați roiau ca albinele pe lîngă matca lor.

— Cum se face că nu utilizăm hidrogen? Crezusem că el oferă cel mai bun impuls specific pentru efuzoarele rachetelor.

— Așa este, dacă te referi la reacțiile chimice. Rachetele cu plasmă operează însă la un nivel de energie atît de ridicat, încît își dezintegrează fluidul de lucru în particule subatomice. Trapele d-zero pe care le purtăm pompează atît de multă energie, încît plasma asta e chiar mai fierbinte decît evacuarea unui generator de fuziune. Cu genul acesta de randament, criogenia este pierdere de timp. Bineînțeles, într-o lume ideală am fi utilizat mercurul drept carburant, însă și el ridică probleme de manipulare, ca să nu mai amintesc de costuri și de surse pentru volumele de care avem nevoie. De aceea ne-am oprit la o hidrocarbură foarte

densă. Este țiței nerafinat aproape pur, dar chimiștii i-au modificat structura moleculară, astfel că rămîne lichid pe un domeniu imens de temperaturi. Ținînd cont de tipul de izolații perfecte ale rezervoarelor, susținerea termică pe care trebuie s-o asigurăm combustibilului este minimă.

Nigel privi gînditor rezervorul.

— Dintotdeauna crezusem că rachetele erau cel mai simplu lucru de pe lume.

— Principiul este într-adevăr banal, doar ingineria este complexă. Ne străduim însă s-o simplificăm și pe ea; tehnicile moderne ne permit să eliminăm niveluri întregi de sisteme auxiliare.

— Am auzit că ai solicitat un consiliu de control al designului.

— Da, pentru aprobarea finală a designului. Prefer metoda asta în locul multiplelor comisii de îndrumare pe parcurs stabilite de tine. (Wilson dădu drumul grilei și se împinse, plutind în lungul navei către roata sistemului de susținere biotică.) Conferă proiectului o politică arhitecturală de ansamblu.

— Nu te contrazic. De acum este responsabilitatea ta.

Trecură peste secțiunea roții. Punțile interne erau clar vizibile, cu panourile podelelor și pereților fixate de structura de rezistență, dezvăluind configurația interioară.

— Pînă la sfîrșitul lunii viitoare, spuse Wilson, ar trebui să începem montarea blindajului exterior.

— În cazul ăsta, întîrzierea nu-i chiar așa mare.

— Nu. Mi-ai dat o echipă bună. Și fondurile nelimitate...

— Nu sînt chiar nelimitate și am observat că cheltuielile cresc întruna.

— A fost inevitabil, totuși acum, cînd am intrat în faza de „înghețare" a proiectării, chiar ar trebui să fi ajuns la un platou. Am început deja să aducem unele modificări la cilindrul central, în vederea perioadei de observare extinsă a misiunii. Suita de senzori modernizată își încheie faza de testare alfa și ar trebui să ne fie transmisă în curînd. În plus dispunem deja de machetele sondelor-satelit telecomandate de clasa a treia și a patra. Bayfoss le asam-

blează pentru noi la Îngerul Înalt — aici ne-am atins limitele capacității, iar ei sînt experți. Majoritatea geosateliților diviziei tale de explorare sînt construiți de ei.

— Așa este. Nigel privi din nou punțile care aveau să găzduiască echipajul; un procesor atmosferic încă protejat de învelitorile argintii fusese montat la locul său. Încă nu mă pot obișnui cu mărimea frumuseții ăsteia. Ai fi zis... nu știu, că de-acum am fi fost în stare să producem ceva mai compact.

— O navă de o persoană? întrebă Wilson amuzat și ridică brațul spre partea frontală a cilindrului. Chiar tu ai ajutat la proiectarea motorului de hiperpropulsie. Eu am avut case mai mici decît monstrul ăsta.

— Da, da, știu. Ar trebui să mă-ntorc și să mai mă uit o dată la ecuațiile de bază.

— N-ai decît s-o faci, dar eu îți spun că o navă stelară de mărimea unui automobil nu va prinde niciodată. Cînd plec în explorarea necunoscutului, vreau ceva mare și puternic în jurul meu.

— Ce i-ar mai fi plăcut lui Freud să te aibă la psihanaliză! Bun, ia zi, cum merge cu selecția echipajului?

— Aoleu! se strîmbă Wilson rememorîndu-și. Echipajul de operare a navei a fost stabilit. Avem două sute douăzeci de oameni care săptămîna viitoare vor începe etapa a doua de antrenamente. Cu o lună înainte de lansare îi vom alege pe cei cincizeci. În privința echipei de savanți, este nițel mai greu; deocamdată am acceptat șaptezeci și biroul lui Oscar încearcă să trieze restul solicitărilor. Interviurile sînt cele care durează foarte mult, deoarece Commonwealth-ul are un număr foarte mare de persoane extrem de calificate și trebuie să-i trecem pe toți prin evaluări și profilări psihologice. Eu mi-aș dori să am o bază de trei sute de persoane din care să aleg.

— Aha... Nigel se opri deasupra marginii roții sistemului de susținere biotică, privind un construbot care fixa un panou din punte. Te-ai gîndit să-l iei cu tine pe Bose?

— Bose? Ah, astronomul care a văzut învăluirea! Da, mi-a zis Oscar că s-a înscris și el. În tot cazul, are o grămadă de sponsori. Vrei să verific dacă a trecut de evaluare?

— Nu prea. Chestia este că primesc o mulțime de întrebări despre el, inclusiv de la Vicepreședintă.

Pentru o clipă, Wilson crezu că vorbea despre vicepreședinta lui TSC.

— Te referi la Elaine Doy?

— Da. E nițel cam neplăcut. De fiecare dată cînd mass-media vrea un comentariu despre învăluire, se adresează lui Bose, ceea ce-i de înțeles. Necazul provine din faptul că el cooperează cu ei. Cu toți. Habar n-am cînd mai are vreme să doarmă. Oricum, în ochii publicului el este asociat cel mai puternic cu proiectul. Este o poziție pe care a exploatat-o superb

— Stai așa — vrei să-mi spui că va trebui să-l iau?

— Nu spun decît că dacă intenționezi să iei un astronom, ai putea face și alegeri mai proaste. Pentru un profesor necunoscut de pe o planetă neștiută de nimeni, e-n tot cazul un expert în autoreclamă.

— O să-i spun lui Oscar să-i revadă dosarul, dacă asta te sîcîie.

— Perfect. Și sper că procesul de selecție nu va fi influențat de probleme de vîrstă.

— Poftim?

— Profesorul este... ă-ă-ă, mai apropiat de momentul reîntineririi decît tine sau decît mine... sau decît oricare altul pe care-l examinezi. Asta-i tot.

— Măi, să fie al dracului!

***

Plantația pe care locuia Tara Jennifer Shaheef se afla dincolo de munții care se ridicau după districtele nordice ale lui Darklake City. În ciuda autostrăzii moderne, automobilul care-i transporta pe Paula și detectivul Hoshe Finn avu nevoie de trei ore ca să ajungă acolo. Părăsiră autostrada pe o bretea laterală la începutul unei văi largi, de unde pornea un drum local sinuos. De ambele părți, pantele

erau cultivate cu arbori de cafea și fiecare rînd din plantații părea să aibă vreun tip de agrobot care se deplasa în lungul său, ocupîndu-se de plantele verzi. În peisajul acesta, oamenii și clădirile erau mai puțin proeminente.

În cele din urmă, mașina ajunse la plantația marcată de o intrare cu porți largi și o arcadă de piatră albă peste drum. Vișini străjuiau aleea lungă care ducea la o casă albă și scundă cu acoperiș din țigle roșii strălucitoare.

— Totul foarte tradițional, comentă Paula.

Hoshe se uită la arcadă.

— Pe planeta asta o să întîlnești multe imagini ca asta. Așa-i, tindem să idolatrizăm trecutul. Cei mai mulți avem strămoși coloniști care fuseseră persoane de succes chiar înainte de a sosi aici, iar etosul dăinuie. Ca planetă, ne-am descurcat destul de bine în continuare.

— Dacă merge bine, nu încerca s-o repari.

— Exact.

Bărbatul nu dădu vreun semn că ar fi simțit vreo ironie.

Automobilul se opri pe pietrișul din fața ușii principale a casei. Paula coborî și privi în jurul curții mari și elegante. În peluza cu palisadă de arbori fusese investit mult timp și efort.

Tara Jennifer Shaheef stătea în fața ușilor duble din lemn de acm, sub portic. Soțul ei, Matthew deSavoel, își trecuse protector brațul în jurul umerilor femeii; era mai vîrstnic decît ea cu vreo două decenii — părul des și negru începuse să i se arginteze, iar talia să se lățească.

Mașina porni mai departe, spre parcarea din fața grajdurilor. Paula avansă.

— Mulțumesc pentru că ai acceptat să discutăm, zise ea.

— Cu plăcere, răspunse Tara cu un surîs nervos. Înclină scurt din cap către detectivul Finn: Salut, din nou!

— Sper că nu va fi nimic care să tulbure, rosti Matthew deSavoel. Soția mea a lăsat în urmă suferința re-vierii.

— Nu va fi nimic, Matthew, îl atinse Tara cu mîna pe braț.

— Nu îngreunez lucrurile în mod deliberat, replică Paula. Familia soției tale a dorit ca această investigație să nu fie închisă.

Matthew deSavoel mormăi nemulțumit și deschise ușa din față.

— Am impresia că ar fi trebuit să fi chemat și un avocat, zise el pe cînd îi conducea prin holul răcoros de la intrare.

— Este prerogativa voastră, comentă neutru Paula.

Dacă deSavoel credea că soția lui recuperase complet, se amăgea teribil. În ciuda faptului că se găsea la a treia viață, Tara părea teribil de crispată. În experiența Paulei, toți cei care fuseseră uciși, accidental sau în alt mod, avuseseră nevoie de minimum o regenerare post-re-viere pentru a depăși trauma psihologică.

Fură conduși într-un salon mare, pardosit cu lespezi de piatră. Un șemineu uriaș domina un perete, cu grătar real și bușteni așezați în mijlocul său. Pe pereți atîrnau trofee de vînătoare, alături de capete împăiate de animale extraterestre, cu colții și ghearele etalate în mod proeminent pentru a-i prezenta ca pe niște monștri sălbatici.

— Sînt vînați de tine? întrebă Hoshe.

— Eu i-am terminat pe toți, spuse mîndru Matthew deSavoel. Prin munți mai există încă foarte multe animale sălbatice ostile.

— Pînă acum n-am mai văzut un gorall atît de mare, zise Hoshe oprindu-se sub unul dintre capete.

— Eu nici măcar nu știusem că Oaktier ar avea o cultură bazată pe arme și vînătoare, rosti Paula.

— În orașe nu există așa ceva, explică deSavoel. Orășenii consideră că noi, cei care lucrăm pămîntul, sîntem sălbatici barbari, care vînează pur și simplu ca distracție. Nici unul dintre ei nu trăiește aici, nici unul dintre ei nu-și dă seama de pericolul pe care l-ar reprezenta goralli și vidiile dacă ar ajunge la comunitățile omenești. Există o serie de campanii politice care doresc să le interzică proprietarilor de terenuri să vîneze în afara cîmpurilor cultivate, ca și cum gorallii ar ține seama de așa ceva. Este exact genul de rahat oprimant de care am vrut să scap prin venirea aici.

— Așadar armele sînt destul de ușor de obținut pe planeta asta?

— Nu tocmai, răspunse Tara și se trînti cu ostentație pe o canapea latã. N-ai crede cît de greu este de obținut un permis, chiar și pentru o armă de vînătoare.

Paula se așează vizavi de ea.

— Tu ai avut vreodată un asemenea permis?

— Nu.

Tara clătină din cap, surîzînd ușor ca înaintea unei amintiri amuzante. Scoase o țigară din tabacheră și o apăsă pe plăcuța de aprindere de pe bază. Țigara degajă mirosul dulce mentolat al majanei MG de calitate.

— Vă deranjează? Mă ajută să mă destind.

Hoshe Finn se încruntă, dar nu spuse nimic.

— Ai avut vreodată o armă? întrebă Paula.

— Nu, rîse Tara. Sau dacă am avut, n-am păstrat niciodată amintirea respectivă. Totuși nu cred că am avut. Armele nu-și au locul într-o societate civilizată.

— Lăudabilă atitudine, rosti Paula.

Se întrebă dacă Tara era cu adevărat atît de nesofisticată sau dacă dorea să creadă lucrul acesta după re-viere. Totuși majoritatea cetățenilor optau să ignore ușurința cu care se putea obține o armă.

— Aș dori să discutăm despre Wyobie Cotal.

— Bineînțeles. Dar, așa cum i-am spus domnului detectiv Finn data trecută, nu am decît două săptămîni de amintiri despre el.

— Aveai o relație cu el?

Tara trase adînc fumul și-l exală lent.

— Da, așa a fost. Dumnezeule, ce trup avea puștiul ăla! Nu cred că l-aș fi putut uita vreodată.

— Prin urmare, mariajul tău cu Morton era terminat?

— Nu, nu tocmai. Ne păstram încă o relație bună, deși se cam răsuflase. Cred că știi cum este.

În glasul ei se simțea o undă de ironie.

— Ai avut și alte relații?

— Vreo două. După cum spuneam, vedeam încotro se îndreaptă lucrurile cu Morton. Compania noastră mergea

bine și înghițea tot mai mult din timpul lui. Așa sînt bărbații — mereu obsedați de ceea ce poate să meargă prost în viață. Unii bărbați...

Întinse o mînă languroasă spre deSavoel, care-i sărută iertător degetele.

— Morton știa despre ceilalți bărbați?

— Probabil. Eu însă l-am respectat; nu m-am etalat cu ei și nu au fost niciodată cauza vreunei discuții între noi.

— Morton avea o armă?

— Nu fi ridicolă! Aveam o căsnicie bună.

— Care se apropia de sfîrșit.

— Și am divorțat. Se întîmplă. De fapt, trebuie să se întîmple cînd trăiești atît de mult.

— El avea o armă?

— Nu.

— Bine. De ce ai fi ales Tampico?

— Acela este locul unde am depus cererea de divorț, nu? Habar n-am. Prima dată cînd am auzit numele ăsta a fost imediat după re-viere, cînd investigatorii de la asigurări m-au întrebat ce s-a întîmplat. Pînă atunci nici măcar nu știusem de existența lui.

— Tu și Cotal ați cumpărat bilete într-acolo. Ai plecat cu el la patru zile după ultima ta descărcare de memorie în stocarea de siguranță a clinicii Kirova. De ce ai fugit cu el?

— Nu știu. Îmi amintesc cum l-am cunoscut, a fost la o petrecere, apoi ne-am întîlnit exclusiv pentru sex, iar el era amuzant și entuziast, așa cum pot să fie numai cei aflați la prima viață. Îmi plăcea, totuși mi-a venit întotdeauna greu să cred că mi-aș fi dat viața pentru el. Eu și Morton am dus aici o viață bună.

— Nu erai singura femeie cu care se întîlnea Cotal.

— Serios? Cumva nu mă surprinde. Era grozav!

— Nu ești geloasă?

— Cel mult iritată.

— Wyobie avea o armă?

— Oh... Se întoarse către soțul ei. Te rog!

— Haide, doamnă investigator-șef, rosti superior deSavoel. Nu este nevoie să abordezi direcția aceasta. Wyobie Cotal a fost și el ucis.

— A fost?

Îi surîse obosit Paulei.

— Sper sincer că nu, totuși mă tem că așa s-a întîmplat. Pentru soția mea nu este plăcut să ridicăm din nou asemenea spectre după ce ea s-a obișnuit cu pierderea completă a corpului.

— De aceea mă și aflu aici, rosti Paula. Ca să mă asigur că nu se va mai întîmpla din nou.

— Din nou? Glasul Tarei se ridică alarmat. Stinse țigara, strivind-o. Crezi că voi fi ucisă din nou?

— Nu asta am vrut să spun. Ar fi cu totul neobișnuit ca un ucigaș să te atace de două ori și au trecut douăzeci de ani de cînd nu s-a întîmplat nimic. Te rog să nu te îngrijorezi în legătură cu această posibilitate. Revin la întrebare — Wyobie avea o armă?

— Nu. În tot cazul, nu-mi amintesc.

— Ai menționat și alte relații. Te întîlneai cu altcineva în același timp cu Cotal?

— Nu. Wyobie era îndeajuns pentru mine.

— Ce-mi poți spune despre dușmani — ai tăi sau ai lui Cotal?

— Probabil că m-am certat cu multe persoane, este inevitabil într-o sută de ani, dar nu-mi pot aminti nici o discuție sau ranchiună care să fi putut declanșa uciderea mea. Cît despre Wyobie, nimeni de vîrsta lui nu are dușmani... în nici un caz dintre cei care să ucidă.

— Poate că cealaltă prietenă a lui a fost suficient de furioasă.

— Posibil. Tara se înfioră. N-am întîlnit-o niciodată. Crezi că asta s-a-ntîmplat?

— De fapt, nu. Dacă tu și Wyobie ați fost uciși, atunci cu siguranță n-a fost o crimă pasională, sau cel puțin n-a fost declanșată de o orbire de moment. Deocamdată nu știm unde și cînd ați fost uciși. Pentru a crea atîta incertitudine, sînt necesare pregătiri și planificare. Cu excepția biletului

tău, nu există nici o dovadă reală că ai fost vreodată pe Tampico.

— Divorțul, zise deSavoel. Cererea a fost depusă pe Tampico. Iar toate lucrurile Tarei au fost trimise acolo.

— Procedura de divorț a fost declanșată prin intermediul unei firme legale, Broher Associates, de pe Tampico. A fost o tranzacție pură de date. Teoretic, cererea putea să fi fost expediată de oriunde din unisferă. Cît despre lucrurile tale, Tara, ele au fost trimise pentru șapte săptămîni la un depozit de stocare, apoi au fost evacuate cu un vehicul privat în urma autorizării tale. Investigatorii companiei de asigurări nu le-au putut da de urmă. Interesantă mi s-a părut soarta stocării de siguranță a memoriei. Din cîte au putut afla investigatorii, cu excepția clinicii Kirova nu există alta, nici pe Tampico, nici pe orice altă planetă din Commonwealth, deși Directoratul meu va începe să reverifice datele. Iar tu trebuie să fi avut așa ceva — toți au o stocare de siguranță pe care o pot actualiza exact în acest scop: re-vierea. Biletul, lucrurile tale expediate acolo, divorțul, toate acestea sînt dovezi că te instalaseși pe Tampico. Pentru mine însă absența unei stocări de siguranță a memoriei pune sub semnul întrebării întregul episod Tampico.

— Dar de ce? întrebă Tara. În ce scop m-ar fi ucis pe mine sau pe Wyobie? Ce am făcut noi?

— Nu știu. Ultima dată cînd ai fost văzută în viață, ai prînzit cu Caroline Turner la restaurantul din portul Low Moon. Nu i-ai spus că ar fi fost ceva în neregulă. Ba chiar ea zicea că păreai cît se poate de normală.

— Caroline era o prietenă bună, mi-o amintesc. Poate că i-am povestit chiar despre Wyobie.

— Ea zice că nu, și că în tot cazul n-ai pomenit nimic despre o eventuală părăsire a lui Morton pentru ca să pleci cu Wyobie. De aceea, dacă nu ai înnebunit complet și ai fugit cu Wyobie, va trebui să considerăm că ai fost implicată într-o infracțiune.

— N-aș fi făcut așa ceva!

Paula ridică un deget în semn de avertisment.

— Nu neapărat în mod premeditat. Explicația logică ar fi un accident, ați văzut sau descoperit ceva ce n-ar fi trebuit și din cauza asta ați fost omorîți. Nemulțumirea mea față de această ipoteză este locul unde s-a întîmplat. Dacă ar fi fost aici, n-am avea de investigat decît o fereastră temporală foarte mică. Morton lipsise de acasă de două zile și trebuia să mai rămînă patru zile la conferința lui. El declară că ai încetat să-i mai răspunzi la apeluri la două zile după prînzul cu Caroline, în aceeași zi în care a fost cumpărat biletul pentru Tampico. Ultima ta descărcare de memorie în stocarea de siguranță din clinica Kirova s-a petrecut în ziua plecării lui Morton. Prin urmare au existat maximum patru zile în care să ți se fi întîmplat accidentul. Cred că putem afirma cu siguranță că n-a fost în cele două zile dinaintea prînzului cu Caroline, ceea ce înseamnă că ne mai rămîn două zile — patruzeci și opt de ore.

— Arhivele poliției nu listează nici un incident major în toată luna respectivă, interveni Hoshe. De fapt, tot anul a fost liniștit.

— În cazul acesta au fost criminali buni, inteligenți, zise Paula. Nu i-ați prins niciodată și singura dovadă este această posibilă crimă înghețată. Pistele noastre sînt destul de puține. Dacă Shaheef și Cotal au dat din întîmplare peste ceva cu adevărat rău, atunci șansele de a descoperi ce s-a petrecut sînt reduse. Să examinăm varianta Tampico. Ați ajuns acolo și imediat ați nimerit peste ceva ce nu trebuia să vedeți. Ipoteticii noștri criminali de pe Tampico au menținut iluzia că sînteți în viață, luîndu-ți lucrurile și apoi înaintînd cererea de divorț. Asta ar explica lipsa unei stocări a memoriei.

— Ce fel de criminali? întrebă Tara zguduită. Ce lucruri ar fi putut să facă, pentru a fi nevoie să ne ucidă pe mine și pe Wyobie?

— Nu-i decît o ipoteză, spuse repede Paula. Îmi vine greu să accept conspirații criminale majore — este o probabilitate foarte redusă, totuși n-o putem ignora. Însă neverosimilul respectiv ne lasă într-un impas. Dacă n-a fost

asta și n-a fost nici viața ta privată, care pare a fi ireproșabilă, atunci ce s-a întîmplat?

Tara bîjbîi cu tabachera și-și aprinse altă țigară.

— Tu ești detectivul, toți știu asta.

Mîinile îi tremurau, cînd trase adînc din țigară. Matthew deSavoel o ținu strîns, fulgerînd-o din priviri pe Paula.

— Îți ajunge? se răsti el.

— Deocamdată, răspunse ea calm.

— Află adevărul, zise Tara cînd Paula și Hoshe dădură să plece. Te rog! Trebuie să știu. Tot ce ai spus... n-a fost un accident, nu? Mi-am repetat asta vreme de douăzeci de ani, le-am spus tuturor că am avut un impuls romantic nebunesc și că am fugit cu Wyobie, pentru că dacă ți-o spui și ți-o repeți, atunci devine realitate. A fost ca și cum mi-aș fi recreat memoria. Dar știam, în realitate știam că n-a fost așa.

— Voi face tot ce pot, spuse Paula.

— Încotro acum? întrebă Hoshe după ce mașina se îndepărtă de casa mare și izolată.

— La fostul soț, Morton.

Bărbatul trase cu ochiul spre ea.

— Ai vreo idee despre ce s-a-ntîmplat?

— N-a fost un accident. O cred pe Tara. Era prea echilibrată ca să facă ceva de felul unei fugi cu Wyobie. El îi oferea deja tot ce dorea din relația lor. Asta înseamnă că povestea cu Tampico este dubioasă — a fost o înscenare, un alibi.

— „Era" prea echilibrată?

— Ai văzut-o cum este în prezent.

— Mda. Asta voiai să spui prin investigarea oamenilor, nu?

— Bineînțeles.

Se răsuci ca să privească pe geamul automobilului, fără să vadă decît o încețoșare de arbori mari și lățoși, care fuseseră sădiți ca paravînt pentru plantație.

— Oamenii sînt cei care comit delictele, așa că acolo vei găsi motivele — la oameni.

Era atît de instinctiv, atît de evident, încît ea nu trebuia să se gîndească.

Părinții ei, mai precis cuplul despre care Paula crezuse că i-ar fi fost părinți în timpul copilăriei, crezuseră cu sinceritate că instinctul putea fi încă avortat spontan. Era vechea confruntare dintre firea înnăscută și educație, iar ei doreau cu disperare să folosească rezultatul acelui capitol ultramodern al confruntării pentru a dovedi întregului Commonwealth că educația putea să iasă învingătoare, că nu exista destin predeterminat. Mai ales, nu destinul care fusese intenționat de creatorii Paulei.

Planeta pe care se născuse ea se numea Limanul lui Huxley, deși celelalte planete din Commonwealth o numeau în bătaie de joc Stupul. Colonizată în 2102, fusese finanțată și populată de Fundația Structurii Umane, un colectiv straniu de cercetători genetici și teoreticieni sociopolitici. După ce scăpaseră de restricțiile Pământului, aceștia erau nerăbdători să exploreze posibilitățile genetice pentru profilarea psihoneurală, considerînd că era posibil să creeze o societate perfect stabilă, prin implementarea expresiei „fiecare pentru sine" într-un grad pe care restul omenirii îl considera de-a dreptul înspăimîntător. Multe nume de familie își aveau originea în ocupații: croitor, lăcătuș, băcan... Obiectivul Fundației era de a face legătura aceea solidă și imposibil de rupt, determinată în interiorul ADN-ului individului. Desigur, profesiunile nu puteau fi instalate la întîmplare; profilul psihoneural al unei persoane oferea aptitudinile de a executa meseria ce-i fusese desemnată, iar modificări fiziologice mai simple completau trăsăturile. Medicilor li se ofereau degete mai abile și acuitate vizuală sporită, în timp ce fermierii și constructorii erau robuști — în felul acesta era descris întregul spectru al activității umane. Trăsăturile erau asociate laolaltă și fixate pentru a împiedica deriva genetică. Din punctul de vedere al trăsăturilor, nu aveau niciodată să existe profiluri combinate. Fundația evita cu scrupulozitate folosirea termenului „pur" în comunicatele sale de presă.

Luat ca un tot, Commonwealth-ul detesta noțiunea respectivă. Din momentul conceperii sale, Limanul lui Huxley căpătase un statut apropiat de cel de paria, ba chiar în Senat se făcuseră apeluri serioase pentru intervenții în stil militar-polițienesc, ceea ce contravenea constituției organizației — Commonwealth-ul fusese înființat în vederea garantării libertății individuale a planetelor într-un cadru legal general. În cele din urmă, Fundația putuse continua, întrucît din punct de vedere legal Limanul lui Huxley era independentă și liberă.

După eșuarea cîtorva procese private spectaculoase și bine finanțate împotriva Fundației, fusese rîndul TSC-ului să se confrunte cu presiuni susținute ale mass-media în vederea închiderii porții. Fără prea mare chef, Nigel Sheldon fusese nevoit să susțină necesitatea menținerii porții: dacă închidea o singură poartă din cauza unei campanii de activiști, toate porțile deveneau vulnerabile înaintea celor care nu erau de acord cu religia, cultura sau politica unei planete. Stupul rămăsese conectat la Commonwealth, cu toate că nu contribuise de fapt niciodată la structura economică și financiară acceptată. Discret, și cu un fler științific considerabil, Fundația își continuase acțiunea de construire a societății sale unice.

Unii oameni nu acceptau niciodată procesele pierdute în tribunal sau „dreptul" Fundației de a-și urmări obiectivul, susținînd că dreptul uman superior avea precedență. În opinia lor, aveau de-a face cu o planetă întreagă de sclavi modificați genetic, care trebuiau eliberați.

Dacă existaseră vreodată persoane cărora să le poată fi aplicată eticheta „liberali extremi", acelea nu puteau fi decît Marcus și Rebecca Redhound. Născuți cu averile considerabile ale Marilor Familii pămîntene, ei erau încîntați să contribuie financiar, însă și activ, pentru cauză. Alături de o cabală micuță și la fel de dedicată, plănuiseră împotriva Stupului un raid despre care erau convinși că va fi marele eveniment ce avea să-i demonstreze în cele din urmă Commonwealth-ului că Fundația greșea, nu numai în politica ei, dar și în știință.

După luni de planuri și pregătiri secrete, nouă dintre puștii aceia bogați năvăliseră într-o maternitate din Forsville, capitala Stupului. Izbutiseră să răpească șapte prunci abia născuți și să-i aducă în gara planetară TSC înainte să se fi declanșat alarmele. Trei prunci fuseseră imediat urmăriți de Directoratul Intersolar Delicte Grave și fuseseră readuși în creșa de pe Limanul lui Huxley. Publicitatea fusese exact ce-și dorise grupul, deși simpatia publicului nu se îndreptase pe de-a întregul în favoarea lor. Ceva legat de răpirea copiilor îi șoca pur și simplu pe oameni.

Patru membri ai conspirației fuseseră arestați o dată cu găsirea pruncilor. După aceea, Directoratul Delicte Grave organizase cea mai mare operațiune de vînătoare pe care o cunoscuse vreodată Commonwealth-ul, pentru a găsi pe ceilalți patru copii: un băiat și trei fetițe. Zece investigatori-șefi ajutați de IC avuseseră nevoie de alte cincisprezece luni de muncă detectivistă minuțioasă, pentru a localiza băiețelul într-un oraș de pe planeta Ferrara, pe atunci la frontiera Commonwealthului. După alte cinci luni, două fete fuseseră recuperate pe EdenBurg. Ultimul prunc și ultimii doi membri ai conspirației se dovediseră mai evazivi.

Dînd dovadă de paranoia de care sînt capabili numai indivizii cu adevărat dedicați, Marcus și Rebecca petrecuseră mai bine de doi ani punînd la punct propriile lor pregătiri complicate pentru răpire — o activitate pe care o ținuseră secretă față de restul cabalei. Mai întîi procreaseră propriul lor copil, Coya, care avea să fie sora celui de pe Stup. Coya urma să ofere un exemplu comportamental normal fetiței profilate psihoneural, iar o familie tînără cu gemeni avea să atragă probabil mai puțin atenția. Planul fusese bun. Rebecca și Marcus cumpăraseră o casă pe Marindra, într-un orășel agricol unde porniseră o mică afacere cu grădini. Era un loc plăcut, cu un spirit comunitar de calitate și fetele se adaptaseră bine. Trăsăturile pe jumătate filipineze ale Paulei erau ușor nelalocul lor, ținînd seama de faptul că părinții ei și „geamăna" Coya

aveau o evidentă descendență est-mediteraneană. Ei le explicaseră însă ca fiind o modificare genetică menită să reînvie îndepărtata moștenire asiatică a Rebeccăi și să-i onoreze originea etnică îndepărtată. Cazul ultimului prunc dispărut de pe Stup dispăruse de mult din atenția publicului și aspectul Paulei nu fusese niciodată un motiv de suspiciuni.

În copilărie, Paula nu diferise prea mult de sora ei. Se jucau împreună, își oboseau părinții, iubeau cățelușul pe care li-l cumpărase Marcus, erau pasionate de înot și se descurcau bine la școală. Pătrunzînd în adolescență, Paula devenise vizibil mai serioasă decît Coya: făcea așa cum îi cereau părinții, nu-i contrazicea și ocolea toate necazurile ce puteau apărea în micuța lor comunitate rurală. Toți o lăudau că devenea o fată drăguță, spre deosebire de cel puțin jumătate din adolescenții din oraș care erau pur și simplu îngrozitori și un semn sigur al iminentului colaps al societății. Paula îi privea pe băieți cu același dispreț și fascinație ca și celelalte fete de vîrsta ei; începuse să-și dea întîlniri, suferise umilința sfîșietoare a părăsirii și se răzbunase prompt pe următorii ei doi prieteni, dîndu-le papucii. Găsise alt băiat care-i plăcuse... și avusese o relație de cinci luni. În sport, era competentă, fără să fie remarcabilă. În școală, excela la istorie și limbi străine. Așa cum remarcaseră profesorii, avea o memorie superbă și era obsedată de găsirea celor mai mici detalii asociate subiectelor ei. Testele de aptitudini arătau că ar fi un excelent psiholog.

Privind-o pe „fiica" lor normală și mulțumită la a șaisprezecea ei aniversare, Marcus și Rebecca știuseră că reușiseră. Crescuseră un copil de pe Stup într-un mediu normal și iubitor și obținuseră o ființă sănătoasă și perfect fericită. Ce se putuse face cu unul se putea face cu toți. Influența Fundației asupra populației ei oprimate putea fi distrusă, metoda de control de acolo era imperfectă. Decența și demnitatea umană triumfaseră finalmente.

După două zile, la sfîrșitul unei minunate după-amiezi de vară, cei doi o duseră pe Paula în grădină și-i spuseră adevărul. Ba chiar îi arătară, rușinați, înregistrările ve-

chilor știri mass-media despre răpire și vînătoarea care urmase.

La momentul respectiv, Fundația nu dezvăluise niciodată natura profilului psihoneural atribuit pruncilor răpiți. Cei recuperați fuseseră rezonabil de standard pentru Limanul lui Huxley: funcționari publici, ingineri, contabili, ba chiar și un arhivar. Însă printr-un joc al destinului sau norocului, Paula reprezenta o excepție chiar și printre cei asemenea ei. Pe Limanul lui Huxley delictele erau extrem de rare, în mod firesc ținînd seama de faptul că toți cetățenii planetei erau modificați pentru a fi fericiți în slujbele și viețile lor. Totuși nici chiar Fundația nu pretindea că obținea vieți perfecte. Orice civilizație umană avea nevoie de o forță polițienească. Pe Limanul lui Huxley, o sursă de mîndrie națională o constituia faptul că la fiecare zece mii de oameni exista un polițist. Paula trebuia să devină unul dintre aceia.

La două ore după confesiunea lor, Marcus și Rebecca erau arestați. Paula anunțase poliția. Nu avusese de ales; cunoașterea binelui și răului era miezul identității ei, era însuși sufletul ei.

Ultimul copil dispărut de pe Stup a fost cea mai mare poveste a unisferei din ultimul deceniu, transformînd-o instantaneu pe Paula într-o celebritate. Tînără, frumoasă și înspăimîntător de incoruptibilă; ea era tot ce nu trebuia să fie niciodată o adolescentă de șaisprezece ani.

Grație mărturiei nemiloase a Paulei, Marcus și Rebecca au fost condamnați fiecare la cîte treizeci și doi de ani de suspendare a vieții, pierzînd un timp dublu față de cel cît durase delictul lor — genul de pedeapsă aplicată de obicei ucigașilor. Transmiterea procesului în unisferă îngăduise unui sfert din rasa umană să privească în fascinație amuțită cum Coya cedase și începuse să zbiere isteric la judecător înainte de a-și implora sora vitregă să solicite retragerea aplicării sentinței. Unicul răspuns al Paulei, o privire tăcută și compătimitoare aruncată fetei care suspina, înfiorase pătrimea aceea din omenire.

După proces, Paula revenise pe Limanul lui Huxley, căminul pe care nu-l cunoscuse niciodată, pentru a-și afla numele adevărat și a suferi prezentări stînjenitoare ale celorlalți copii răpiți cu care nu avea nimic în comun. Ea aparținea planetei aceleia chiar mai puțin decît Marindrei; educația modernă de tip Commonwealth o scosese complet în afara normalului, așa cum era acesta conceput pe Limanul lui Huxley. Pe Stup nu exista tehnologie avansată, fiindcă noua societate conformistă era astfel structurată încît oamenii să facă toată munca, nu mașinile. Fiind expusă la boții casnici și la accesul complet la date oferit de unisferă, Paula considera asemenea respingeri ca fiind stupide și provinciale. A fost unicul succes pe care Marcus și Rebecca l-au avut cu modelarea gîndurilor fetei, deși pe atunci corpurile le erau în comă în cuvele de hibernare ale Justiției Directoratului, fără să știe nimic din toate acestea.

Ferindu-se de atenția publicului, Paula părăsise Limanul lui Huxley și venise pe Pămînt, unde se înrolase în Directoratul Intersolar Delicte Grave. La momentul respectiv, nu știuse cît de sus în ierarhia politică avea să ajungă cererea ei înainte să fie aprobată. Fusese însă acceptată și, inevitabil, Paula devenise cel mai bun agent operativ pe care-l avuseseră... în ciuda cazului notoriu din 2243 pe care ea nu-l rezolvase nici pînă acum.

***

Morton locuia în apartamentul de lux de la ultimul nivel al unui zgîrie-nori cu cincizeci de etaje, aflat înapoia portului Labuk din Darklake City. Nu prea departe, de altfel, de locul ultimului prînz al Tarei cu Caroline Turner. Paula observă coincidența, în vreme ce automobilul îi purta pe faleză. Opriră în garajul subteran al zgîrie-norului și luară liftul expres pînă la ultimul etaj. Cînd ușile ascensorului se deschiseră, Morton îi aștepta în vestibul. La trei ani după reîntinerire, era un tînăr înalt și arătos, al cărui păr castaniu și des era prins la spate într-o coadă lungă. Îmbrăcat într-o cămașă tropicală croită după ultima modă, în chihlimbariu și albastru-păun, și cu pantaloni de in

scumpi, de comandă, arăta bine și în mod evident știa asta. Surîse larg și curtenitor cînd își strînseră mîinile.

— Mă bucur că ai acceptat să ne primești, spuse Paula.

Era la începutul serii, iar timpul local era cu numai cîteva ore înaintea celui de la Paris.

— Măcar atît puteam face.

Morton îi conduse în interior prin ușile duble, elegant lucrate. Apartamentul său avea probabil o suprafață mai mare decît casa de plantație în care locuia acum fosta lui soție. Pătrunseră într-un living pe două niveluri, cu un perete-fereastră. Era ora 18:30 și soarele de culoarea cuprului coborîse deja pe aceeași linie cu vîrful zgîrie-norului, proiectîndu-și direct înăuntru lumina cețoasă și bogată. Mobile opulente și obiecte de artă scumpe sclipeau în tonuri crepusculare glorioase, absorbind razele. De cealaltă parte a ușilor mari de sticlă se întindea o terasă-grădină, din care jumătate era ocupată de o piscină. Dincolo de balustradele de oțel inoxidabil care înconjurau patio-ul se vedea panorama superbă a orașului și lacului.

Cei trei se instalară în fotoliile confortabile din fața peretelui de sticlă și Morton îi comandă să-și sporească opacitatea, diminuînd lumina de afară. În clipa aceea Paula văzu că în piscină era cineva — o tînără care înota cu mișcări relaxate, însă puternice. Îi ceru e-majordomului să-i apeleze dosarul lui Morton; nu exista înregistrarea nici unei căsătorii curente, dar fișierele mass-media locale de bîrfe îl asociaseră unei succesiuni de fete de cînd ieșise din reîntinerire. Actuala lui relație era Mellanie Rescorai, în vîrstă de nouăsprezece ani, aflată la prima viață, membră a echipei de sărituri de la trambulină Oaktier. Părinții ei se opuseseră cu fermitate legăturii, iar Mellanie părăsise pur și simplu casa familiei și se mutase cu Morton.

— Beți ceva? întrebă Morton.

Majordomul apăru lîngă fotolii, îmbrăcat în haine negre de stil străvechi. Paula se holbă la el, ușor surprinsă; era un servitor om adevărat, nu un bot.

— Nu, mulțumesc, răspunse ea.

Hoshe clătină din cap.

— Eu o să-mi beau ginul șampanizat, mulțumesc, spuse Morton. La urma urmelor, sînt în afara orelor de lucru.

— Da, domnule.

Majordomul se înclină discret și se apropie de barul cu oglinzi.

— Am înțeles că tu ai anunțat poliția despre situația aceasta, rosti Paula.

— Exact. Morton se lăsă destins pe pernele din piele. Mi s-a părut oarecum straniu ca Wyobie Cotal să fie supus re-vierii, la fel ca Tara. Pentru mine asta sugera că ei muriseră simultan, ceea ce este destul de suspicios, mai ales că nimeni n-a aflat vreodată cum a murit Tara. De fapt, mă surprinde că nimeni altcineva n-a mai făcut legătura.

Surîsul lui politicos se focalizã asupra lui Hoshe.

— Companii de asigurări diferite și clinici diferite, replică detectivul cu un aer defensiv. Sînt convins că Wyobie ar fi ridicat în cele din urmă problema în fața diviziei mele, cînd s-a interesat de doamna Shaheef.

— Bineînțeles.

— Așadar ai recunoscut numele? întrebă Paula.

— Da. Dumnezeu știe de ce n-am editat căcățișul ăsta din memoria mea în ultimele două reîntineriri. Probabil că-i vorba despre subconștient. Înveți din experiențe — un om inteligent nu se descotorosește niciodată de ele.

— Prin urmare divorțul de Tara a fost dureros?

— Faptul că ea m-a părăsit a fost un șoc. Pur și simplu, nu avusesem nici un indiciu că se va întîmpla așa ceva. Sigur că da, privind retrospectiv, eu eram foarte implicat în compania noastră și ținînd seama de timpul destul de lung de cînd eram împreună, bănuiesc că era inevitabil. Totuși nu era deloc în stilul Tarei să plece în felul acesta, fără nici un avertisment. În nici un caz în stilul acelei Tara pe care credeam că o cunosc. Am trecut însă peste episod în același mod în care o fac mulți bărbați — am regulat toate fustele pe care le-am prins și m-am aruncat cu capul înainte în muncă. După aceea, divorțul în sine a fost com-

plet irelevant, o simplă certificare de semnătură încărcată pe un fișier

— Prin urmare n-a existat nici un indiciu că ea te va părăsi?

— Ce dracu', nici unul! Eram serios îngrijorat cînd m-am întors acasă, fiindcă de două zile nu-mi răspunsese la nici un apel. Pe atunci însă mă gîndeam că era supărată pe mine fiindcă petreceam atîta vreme departe de ea. Iar cînd am ajuns acasă, golise apartamentul — nu mai exista nimic din lucrurile ei. Un indiciu al dracului de vizibil, nu?

Majordomul reveni cu ginul șampanizat într-un pahar de cristal și-l puse pe o măsuță laterală, lîngă Morton.

— Mai doriți ceva, domnule?

— Deocamdată nu, îi făcu semn bărbatul să se îndepărteze.

— Nu lăsase nici un mesaj? întrebă Paula.

— Absolut nici unul. Prima și singura dată cînd am mai auzit de ea a fost cînd a sosit dosarul de divorț, după două săptămîni.

— Dosarul a fost procesat de o firmă de avocatură, așa că de fapt nu ai avut un contact real cu Tara, nu?

— Nu. După plecarea ei, n-am mai avut nici un contact cu ea.

— De unde știai numele lui Wyobie Cotal?

— Era în dosarul de divorț.

— Tara l-a pus acolo?

— Da. El reprezenta neînțelegerea ireconciliabilă.

— Aș dori o copie, te rog.

— Sigur că da.

Își instrui e-majordomul să elibereze un fișier copie spre Paula.

— Trebuie să te întreb — ai beneficiat de pe urma divorțului?

Morton rîse realmente amuzat.

— Bineînțeles, am scăpat de ea.

Sorbi din gin, continuînd să surîdă larg.

— Nu la asta m-am referit.

— Da, da, știu. Își încrucișă degetele la ceafă și ridică ochii în tavan. Ia să vedem... N-a fost mare lucru. Amîndoi am ieșit asigurați financiar. Asta făcea parte din contractul prenupțial: totul să fie împărțit jumătate-jumătate. A fost destul de corect. Tara era pe atunci mai bogată decît mine — contribuise cu un procentaj inițial mai mare din capitalul pentru companie. Asta nu era însă un secret. Totuși eu am asigurat managementul companiei și am făcut-o să funcționeze. Cînd am divorțat, acțiunile noastre au fost împărțite exact în conformitate cu contractul și fiecare am căpătat jumătate.

— Cu cîți bani a contribuit ea?

— Cotele au fost de șaizeci și cinci, respectiv treizeci și cinci la sută. Nu este chiar un procentaj pentru care să ucid pe cineva.

— Sînt convinsă. Și compania cine a păstrat-o?

— Cumva, eu continuu s-o conduc. AquaState este acum doar una dintre subsidiarele noastre.

Paula îi consultă dosarul.

— Înțeleg... Acum ești președinte la Gansu Construction.

— Exact. La șase luni după cotarea la bursă, Gansu a făcut o ofertă pentru AquaState. Am negociat o rată bună de schimb, doi la unu, pentru acțiunile mele, un loc în consiliul de administrație Gansu și un pachet de opțiuni pentru alte acțiuni. După alți patruzeci de ani de muncă susținută, am ajuns aici. Sîntem cea mai mare companie de construcții civile de pe planetă — putem construi absolut orice ni s-ar cere. În plus, avem și multe divizii extraplanetare și an de an deschidem altele. Într-o bună zi vom rivaliza cu multistelarele.

— Potrivit datelor mele, AquaState, compania pe care ai deținut-o împreună cu Tara, n-a fost cotată la bursă decît la trei ani după divorț.

— Așa este. Tara a fost de acord — mai precis, avocații ei de divorț au acceptat — că amîndoi am fi avut de cîștigat dacă așteptam, lăsînd afacerea extragerii de umiditate să se dezvolte ce puteam obține prețul maxim de pe urma

emisiunilor primare. Cînd AquaState a fost finalmente cotată la bursă, acțiunile ei au fost înregistrate la o bancă de pe Tampico, apoi au fost convertite în stoc Gansu, cînd le-am vîndut. De fapt, n-ar trebui să-ți spun toate astea, dar... După re-vierea Tarei, majoritatea acțiunilor au fost vîndute. Risipește banii cu ambele mîini, susținîndu-l pe idiotul ăla de soț aristocrat și plantația lui.

— Mulțumesc, însă nu cred că este relevant pentru ancheta noastră. Pe mine mă interesează mai mult ce s-a întîmplat cu acțiunile ei în cei șaptesprezece ani dinaintea re-vierii. Au rămas pur și simplu în banca de pe Tampico?

— Din cîte știu eu, da. Știu că acum sînt vîndute, fiindcă în calitate de președinte pot să consult registrul proprietarilor. Le vinde cu o viteză de-a dreptul amețitoare — e vorba de vreo două milioane de dolari Oaktier pe an.

Paula se întoarse către Hoshe.

— Trebuie să verificăm cu banca Tampico pentru a afla ce s-a întîmplat cu dividendele acelea din șaptesprezece ani.

— Bineînțeles.

Mellanie Rescorai ieși din piscină și începu să se șteargă, profilîndu-se pe fundalul cerului trandafiriu-pal. Paula trebui să admită că era foarte atrăgătoare. Morton o privea cu o expresie lacomă.

— Ce-mi poți spune despre dușmani? întrebă Paula. Tara avea așa ceva?

— Nu. Morton continua să se uite la prietena lui trofeu. Mai exact, mă îndoiesc... de fapt nu-mi amintesc precis, am scăpat de majoritatea amintirilor acelea și am păstrat doar lucrurile esențiale, înțelegi?

— Dar tu? Aveai dușmani pe atunci?

— N-aș putea merge așa departe cu acuzațiile. Am avut bineînțeles rivali de afaceri, iar acum îi văd și mai clar și sînt mai mulți. Totuși nici o afacere n-ar fi meritat să omori pentru ea... nu atunci.

— Doar atunci?

— Sau acum, surîse el.

— Te-ai mai întîlnit cu Tara, după re-viere?

— Da. Atît investigatorii de la asigurări, cît și poliția au avut o sumedenie de întrebări pentru mine și toate au fost la fel ca ale tale. După ce a ieșit din clinică am mers s-o văd de dragul vremurilor de altădată, ca să mă asigur că totul era în regulă. Nu țin ranchiună și am petrecut împreună treisprezece ani buni. Ne mai întîlnim, ocazional, la petreceri... evenimente mondene... genul ăsta de activități. Deși de cînd s-a măritat, ne întîlnim tot mai rar. De fapt, n-am mai văzut-o de la ultima mea reîntinerire.

— Tu și Tara n-ați avut copii, nu?

Atenția lui Morton reveni asupra livingului.

— Nu.

— De ce? Așa cum ai spus-o, ați fost treisprezece ani împreună.

— Am decis că nu ni-i dorim; s-a consemnat chiar în contractul nostru prenupțial. Amîndoi eram persoane ocupate. Modul de viață pe care-l aveam pe atunci nu lăsa loc pentru genul acela de dedicare față de familie.

— O ultimă întrebare, probabil irelevantă ținînd seama că de atunci ai avut parte de două reîntineriri — îți reamintești vreun incident bizar anterior dispariției ei?

— Îmi pare rău, dar nu-mi amintesc absolut nimic. Dacă a existat așa ceva, este vorba despre amintiri pe care le-am șters de mult.

— Mă gîndisem că așa s-ar putea să stea lucrurile. Oricum, îți mulțumesc pentru că ne-ai primit.

Morton se ridică și îi conduse pe cei doi. Cînd trecură prin vestibul, își coborî ochii spre fundul Paulei. Fusta taiorului se mula într-un mod plăcut, punîndu-i în evidență șoldurile. Deși îi accesase de cîteva ori cazurile prin intermediul unisferei, aspectul ei fizic post-reîntinerire era o surpriză plăcută. Se întrebă dacă în seara aceea femeia avea să se ducă într-o Lume a Tăcerii. În caz afirmativ, i-ar fi plăcut s-o viziteze și el.

După ce plecaseră, ieși în grădina de pe terasă. Mellanie îi zîmbi cu fericirea simplă a celor total devotați.

— Deci Tara a fost ucisă? întrebă fata.

— Nu știu nici ei.

Își încrucișă brațele după gîtul lui, lipindu-și corpul încă umed de bărbat.

— De ce-ți pasă? A fost cu secole și secole-n urmă.

— Acum patruzeci de ani. Și mi-ar păsa foarte mult dacă ți s-ar întîmpla ție.

Mellanie își țuguie buzele, necăjită.

— Nu spune așa ceva.

— Chestia este că trecerea timpului nu diminuează o crimă, mai ales în prezent.

— Bine. Ridică din umeri și-i surîse din nou. Eu n-o să fug de tine așa cum a făcut ea, niciodată.

— Mă bucur s-aud.

Morton se aplecă ușor în față și începu s-o sărute, o acțiune la care Mellanie îi răspunse cu entuziasmul obișnuit. Instabilitatea ei tinerească fusese foarte ușor de exploatat, mai ales pentru cineva cu anii lui de experiență. Pînă atunci fata nu mai cunoscuse niciodată pe cineva atît de sigur pe sine și atît de bogat; singurii cu care ieșise vreodată erau băieți drăguți aflați la prima viață. În sine, ea nu era îndeajuns de curajoasă ca să evadeze din conformismul specific clasei de mijloc, dar cu îndemnările și susținerile lui, începuse în scurt timp să ciugulească din fructele interzise. Publicitatea făcută legăturii lor, certurile cu părinții ei, totul era în favoarea lui. Ca toți cei aflați la prima viață, fata era disperată să i se arate tot ce-i putea oferi viața. Și, ca printr-un miracol, Morton apăruse în viața ei pentru a juca simultan rolurile de călăuză și finanțator. Pe neașteptate, după toți anii de disciplină și restricții pe care Mellanie îi îndurase pentru a ajunge la nivel național, nimic nu-i mai era oprit. Răspunsul ei față de eliberare era un hedonism foarte previzibil.

Mellanie nu era tocmai cea mai frumoasă fată cu care se culcase Morton vreodată; avea bărbia nițel prea lungă și nasul prea bont, pentru a așa ceva, însă grație corpului prelung, cu umeri largi, antrenat de federația națională de natație la apogeul formei fizice, era cu certitudine una dintre cele mai satisfăcătoare trupește. În același timp, era adevărat că vîrsta ei fusese cea care-l atîța într-un fel

neatins vreodată cu cineva din Lumea Tăcerii. Chiar și în societatea aceasta cu predispoziții liberale, un reîntinerit care seducea o persoană aflată la prima viață era privit ca depășind limita comportamentului civilizat — ceea ce nu făcea decît să sporească intensitatea experienței. Morton își putea îngădui să ignore dezaprobarea altora.

Se număra în prezent printre cei puternici și bogați care se ridicau deasupra normalului, a banalului. Își trăia în același fel viața privată și pe cea profesională. Obținea orice își dorea în oricare dintre ele. Construirea imperiilor îi îngăduia să prospere. Prin comparație cu primul său secol de viață mediocră, acum era realmente viu.

— Intră și schimbă-te, îi spuse în cele din urmă.

E-majordomul lui chemă camerista și cosmeticiana ca s-o ajute pe fată.

— Resal ne așteaptă pe ambarcațiune într-o oră. Nu vreau să întîrzii prea mult, fiindcă vin niște persoane cu care trebuie să discut în seara asta.

Camerista și cosmeticiana apărură în ușă, așteptînd răbdător. Două femei de vîrstă mijlocie care probabil că-i cunoșteau gusturile mai bine decît el însuși; camerista avea în același timp și rolul de stilist de îmbrăcăminte pentru Morton.

— Nu-s numai afaceri, așa-i? întrebă Mellanie.

— Bineînțeles că nu, o să fie și persoane amuzante pe acolo. Atît de vîrsta ta, cît și mai bătrîne ca mine. Acum însă, te rog, haide să ne grăbim!

— Da, Morty. Mellanie le zări pe cele două femei care o așteptau și reveni spre el. Cu ce vrei să mă-mbrac?

— Ca întotdeauna, cu ceva care să te pună în evidență. (Vederea virtuală îi afișă achiziții recente ale cameristei.) Chestia aia alb-aurie pe care ai probat-o miercuri. Este îndeajuns de micuță.

— Bine, încuviință ea cu entuziasm, apoi îl strînse din nou în brațe, cu genul de îmbrățișare puternică prin care copiii caută asigurarea părinților. Te iubesc, Morty, pe bune. Știi asta, nu-i așa?

Ochii ei îi cercetară fața, vînînd orice semn de confirmare.

— Știu.

Probabil că personalitatea lui mai veche ar fi simțit un fior de vinovăție față de adularea aceea. Era imposibil să dureze. Morton știa asta, chiar dacă fata nu avea să fie niciodată în stare s-o întrezărească. Peste vreun an sau așa ceva, altă frumusețe trecătoare avea să-i atragă atenția și văpaia dulce a urmăririi avea să reînceapă. Mellanie urma să dispară într-un potop de lacrimi. Dar pînă atunci...

Îi trase o palmă ușoară peste fund, zorind-o să se întoarcă în apartament. Ea chițăi, prefăcîndu-se scandalizată, înainte de a dispărea prin ușile largi. Cele două femei o urmară înăuntru.

E-majordomul îi afișă o listă de probleme pe care nu le terminase în ziua aceea. Le inspectă pe toate, adăugînd comentarii fără să se grăbească, solicitînd mai multe informații sau aprobînd trecerea la acțiune. Întotdeauna se întîmpla așa — indiferent cît de complex ar fi fost smartware-ul de management pe care-l utiliza o companie, deciziile executive erau luate întotdeauna, inevitabil, de un om. O IR putea elimina un întreg nivel de management intermediar, totuși nu deținea tipul de abilitate creatoare pe care o aveau adevărații lideri.

După ce-și încheie lucrul, majordomul îi aduse alt gin șampanizat. Sorbind din pahar, Morton se aplecă peste balustrada din oțel a balconului și privi orașul de dedesubt, pe cînd soarele cobora sub orizont. Își putea schița în minte secțiuni întregi din el, districte pe care le construise Gansu și unde subsidiarele lor autorizate guvernamental asigurau acum servicii utilitare și civile — asta fusese una dintre inovațiile sale. Îi atraseră însă atenția și alte zone. Plantații vechi și livezi care formau periferia, aidoma unor dale verzi ce înconjurau poalele munților. Arhitecții din Gansu realizaseră planuri pentru clădiri minunate ce aveau să se potrivească perfect în văile acelea neregulate, comunități exclusive și scumpe, care se adresau populației tot mai

avute de pe Oaktier. Fermierii erau deja ispitiți cu oferte financiare și stimulente.

Cînd ridică ochii spre cerul care se întuneca, stelele începuseră să licărească. Dacă totul se desfășura conform planului, influența lui avea în scurt timp să ajungă pînă la ele, depășind cu mult subcontractele mici pe care le obținea în momentul de față sucursalele extraplanetare. Morton controla consiliul de administrație al Gansu, și sporirea volumului de afaceri și creșterea prețului acțiunilor pe care le reușise pentru companie în ultimul deceniu îi conferiseră un statut aproape regal. Planurile lui de expansiune nu aveau să cunoască timiditate. Oportunitățile existente erau cu adevărat amețitoare. Infrastructuri civile întregi care trebuiau construite... Planete de joncțiune din spațiul de fază III, care într-o bună zi urmau să rivalizeze cu 15Mari... Era cea mai bună epocă în care se putea trăi.

Își coborî din nou privirea, cercetînd orașul de sus. Un turn de dimensiuni mijlocii îi atrase atenția. Era blocul de apartamente în care el și Tara locuiseră aproape pe durata întregii căsnicii; pînă atunci, nu-și dăduse seama că-l putea zări din grădina de pe terasă. De la depărtarea aceea nu putea distinge detalii, iar amurgul îl transformase într-un paralelipiped cenușiu cu linii paralele de lumină strălucind prin ferestre. Sorbi din nou din cocteil și-l privi. Memoria nu-i putea oferi nici măcar o imagine a interiorului apartamentului. Cu șase ani în urmă, cînd avusese reîntinerirea, editase totul, cu excepția informațiilor esențiale, trimițînd amintirile în stocarea de siguranță. Acum viața aceea semăna cu niște note de subsol — nu părea ceva real, ceva trăit de el. Și totuși... Cu douăzeci de ani în urmă, cînd auzise despre procedura de re-viere a Tarei, ceva îl zgîndărise. Nu i-ar fi stat deloc în fire să se ducă și s-o vadă, dar o făcuse. Nu o recunoscuse pe seminevropata din trupul clonat; în nici un caz nu era tipul de femeie de care s-ar fi putut atașa. Pusese asta pe seama șocului și traumelor psihologice ale re-vierii.

Apoi veștile despre Cotal fuseseră filtrate din fluxurile mass-media ale unisferei de către e-majordomul lui, care făcuse conexiunea cu Tara. Morton se oprise din munca lui de la birou — un eveniment nemaiauzit — și căzuse pe gînduri, surprins de stranietatea coincidenței. Personalul lui întreprinsese cîteva investigații discrete, al căror rezultate fuseseră suficiente pentru ca să anunțe poliția. Raportul ulterior al polițiștilor îl iritase prin caracterul vag și absența oricăror concluzii reale. În loc să facă el însuși tărăboi, ceea ce ar fi atras comentarii, Morton stătuse de vorbă cu unii dintre cei mai bătrîni membri ai familiei Shaheef.

Nu se așteptase ca dosarul să fie atribuit cuiva atît de faimos ca investigatorul-șef Myo, însă era un fapt îmbucurător; ea era probabil singura care să poată pune cap la cap faptele petrecute. Gîndurile lui reveniră la corpul bine făcut al Paulei și la posibilitatea reală a nevoii ei de a vizita Lumea Tăcută.

— Morty...

Se întoarse. Camerista și cosmeticiana își aplicaseră magia obișnuită. Mellanie se profila pe fundalul luminii din living, cu părul castaniu uscat și întins, astfel încît îi cobora pe spate, și cu rochia minusculă dezvăluind suprafețe întinse de carnație fermă. Nemulțumirea lui Morton legată de Tara și Cotal dispăru instantaneu, cînd se gîndi la noile acte indecente pe care avea s-o învețe la noapte.

— Arăt bine? întrebă ea prudent.

— Perfect.

10

Oscar Monroe și McClain Gilbert luară primul expres de dimineață de pe Anshun, trecînd prin StLincoln și apoi prin Londra pămînteană înainte de a sosi pe Kerensk. Gara planetară TSC de acolo opera poarta spre Îngerul Înalt, dar nu existau trenuri. Cei doi bărbați coborîră din expres și străbătură peronul către sala principală. Pentru a ajunge în secțiunea de transfer spre Îngerul Înalt, trebuiau să se supună mai multor controale de securitate; TSC îl opera pe primul dintre ele, o scanare corporală profundă și o examinare a bagajelor, înainte de a trece la Directoratul Poliției Diplomatice a Commonwealth-ului, care verifica detaliile vizitatorilor. Îngerul Înalt era singurul loc unde intrarea liberă nu era un drept garantat pentru cetățenii Commonwealth-ului. Pe lîngă faptul că absolut toate detaliile personale erau cercetate de Poliția Diplomatică în căutarea unor posibile delicte, dosarul era înaintat și Îngerului Înalt care avea drept de veto absolut în privința accesului.

Oscar așteptă cu un ghem în stomac, în timp ce polițistul îi receptă fișierul ID de cetățenie de la e-majordom și rulă o scanare ADN pentru a confirma corespondența datelor. Nu mai fusese niciodată la Îngerul Înalt și exista posibilitatea reală ca intrarea să-i fie refuzată, ba chiar și, mai rău, să îi fie explicate motivele refuzului.

— Ai mai fost vreodată? îl întrebă pe Mac, într-o tentativă de a părea relaxat înaintea polițistului.

— De cinci ori pînă acum, răspunse McClain. Echipele de înaintare se antrenează în secțiunile de impondera-

bilitate ca să fim pregătiți pentru orice tipuri de întîlniri spațiale.

— Să fiu al dracu', de atîția ani lucrez în slujba asta și habar n-aveam!

McClain îi surîse larg prietenului său. Se cunoșteau de zece ani, fiindcă lucraseră împreună în divizia de explorare TSC de pe Merredin; după atîta timp petrecut într-o profesiune caracterizată prin presiune permanentă, dacă nu se dezvolta un respect reciproc, atunci cineva trebuia să plece. Scara ierarhică era întotdeauna un concept minor în divizie — te încredeai în oameni că-și vor face bine treaba.

— Grozav, ce să-ți zic: îmi riscam viața sub un Director Operațiuni care-i paralel cu ce se-ntîmplă.

— Auzi — l-am văzut sau nu pe monstrul care se apropia din iarbă?

— Domnilor, rosti polițistul, puteți trece mai departe.

Intrară în salonul secției de transfer și un steward înmînă fiecăruia o salopetă integrală de unică folosință dintr-o țesătură ușoară și permeabilă, cu arici pe tălpi și la manșete.

— Este doar pentru navetă, le spuse. Purtați-o peste haine, fiindcă oprește lucrurile să zboare de colo-colo. De asemenea, vă rog să nu vă uitați căștile. Regulamentele de securitate ne interzic să plecăm dacă nu le poartă toți pasagerii.

Alte cîteva persoane se găseau în salon și toate își trăgeau pe ele salopetele albe. Cei cu părul lung și-l prindeau cu benzi pe care le distribuiau stewarzii. McClain îl înghionti pe Oscar.

— Aia de-acolo nu-i Paula Myo?

Oscar îi urmări privirea. O femeie cu aspect tineresc își prindea părul negru cu benzi. Era însoțită de un bărbat supraponderal într-un costum scump, care abia putea să încapă în salopetă.

— S-ar putea. Probabil că a ieșit recent din reîntinerire. Țin minte că acum șase–șapte ani am accesat cazul Shayoni — cel în care l-a urmărit și prins pe contrabandistul de

arme care livrase cinetice rebelilor din Statul Liber Dakra. Patru zile a așteptat tipa-n casa aia, pînă au sosit. Asta zic și eu dedicație!

— Nevastă-mea i-a studiat cazurile cînd era în Academie, de-aia o cunosc. Sînt sigur că ea este.

— Mă-ntreb pe cine mai urmărește acum?

— Știi, pe ea ar fi trebuit s-o înrolăm în echipaj.

Oscar îl privi surprins pe Mac.

— În ce calitate? Crezi c-o să-ncepem să ne omorîm între noi pe durata călătoriei?

— Mai mult ca sigur, dac-o să trăim pe lîngă bășinile tale. Nu, chestia-i că ea rezolvă probleme — tot creierul i-a fost cablat pentru asta. Este exact genul de talent pe care ar trebui să-l luăm cu noi.

— Problemele sînt și ele de diverse tipuri, iar noi ne-ndreptăm spre cele nasoale. Oscar îl bătu pe Mac pe umăr. Tu-ncearcă mereu — într-o bună zi o s-ajungi la comandă.

— Înaintea ta, moșule.

— Așa-i. Apropo, ce zice nevastă-ta despre faptul c-o să pleci și s-o lași singură timp de un an?

— Angie? E destul de degajată. Am discutat despre posibilitatea despărțirii, însă asta-nseamnă să fim exagerat de pesimiști. O să mergem mai departe și-o să vedem ce se-ntîmplă. Dacă ea își găsește pe altcineva cît timp lipsesc, nici o problemă! Contractul nostru de parteneriat îngăduie așa ceva.

— Mișto contract.

— Să știi... dar tu? Cum te descurci un an? Ai ochit ceva posibilități printre recrute?

— Să fiu sincer, nu m-am gîndit în mod serios la asta. Am destule COtatuaje pentru IST de înaltă rezoluție, așa c-o să mă mulțumesc cu un harem de pixeli cu forme atrăgătoare.

Mac clătină uimit din cap.

— Frățioare, ar trebui să ieși și tu mai mult în lume!

Un steward îi conduse pe cei cinci pasageri, printre care se numărau Paula și Hoshe Finn, în coridorul de plecare

din capătul opus al salonului. Pașii tuturor scîrțîiau iritant cînd benzile de arici încercau să se prindă de podea. Toți căpătară căști și stewardul îi verifică dacă le puseră.

— Sînteți familiarizați cu imponderabilitatea? întrebă acesta.

— Zilele astea sînt, mormăi ursuz Oscar.

Casca era la fel cu cea pe care o utilizau în complexul navei stelare de pe Anshun. El continua să deteste excursiile pe care trebuia să le facă la platforma de asamblare, însă Wilson credea cu tărie în managementul prin învățare directă — în mod evident, o rămășiță a zilelor entuziaste pe care le petrecuse în NASA. De cînd Oscar se alăturase proiectului, nu trecuse nici o săptămînă în care să nu meargă într-un tur de inspecție.

— Poarta este marcată prin marginea neagră, explică stewardul indicînd înainte pe coridor. După aceea, sînteți în imponderabilitate; vă rog să folosiți ariciul și să nu plutiți. Naveta vă așteaptă la docul cinci. Acum vă rog să mă urmați.

Cînd ajunse la linia neagră, se întinse și-și atinse de perete manșeta cu arici. Se trase cu grație peste linie și tălpile i se ridicară de pe podea. Oscar rînji resemnat și păși înainte.

După cinci metri, coridorul se deschidea în mijlocul unei emisfere cu diametrul de cincizeci de metri. Nu existau ferestre, ci doar opt sasuri mari, dispuse echidistant pe perimetru. Numărul 5 era deschis. Stewardul îi conduse cu grijă pe suprafața curbată, de care se prindea cu încheieturile și tălpile, precum o insectă gigantică. Așteptă apoi lîngă sas, gata să ofere ajutor pasagerilor care începură să intre în navetă.

Vehiculul mic era în esență un cilindru lung de zece metri, cu două rînduri de fotolii. Oscar își fixă centurile de siguranță, după care ridică ochii. Deasupra lui, în ceea ce putea fi tavanul, se aflau cinci ferestre groase. Nu putea zări decît peretele exterior curb al portului de plecare.

La bord erau doar cincisprezece pasageri. Stewardul merse pe lîngă fotolii, verificînd dacă toți erau corect instalați, apoi sasul se închise aidoma unui iris.

— Îngerul Înalt nu îngăduie ca TSC să amplaseze o poartă în interiorul său, explică el, așa că sîntem la cincizeci de kilometri distanță. Călătoria va dura aproximativ cincisprezece minute. Dacă cineva are probleme serioase, îl rog să mă anunțe — am sedative puternice care s-ar putea să fie de folos. Între timp, vă rog să vă familiarizați cu tubul sanitar de pe spătarul fotoliului din fața fiecăruia.

Oscar privi furtunul flexibil cu duză interșanjabilă care fusese schimbată recent și făcu o grimasă. Era totuși o îmbunătățire față de pungile pe care obișnuia să le poarte cu el în jurul platformei navei stelare.

Naveta vibră silențios cînd se desprinse de mecanismul de fixare, iar rachetele chimice de direcționare o îndepărtară de portul de andocare. După ce plutiră cîteva secunde, declanșară rachetele principale, mai puternice, accelerîndu-i. Pe măsură ce se îndepărtau de port, tot mai mult din structură fu vizibil prin ferestrele navetei pînă ce, după un minut, Oscar putu zări întregul complex al porții. Îi reamintea de un ciorchine de cristale din cuarț — tuburi lungi cu secțiune hexagonală care se ridicau dintr-un disc central, cu porturile gemene pentru plecarea și sosirea navetei extinzîndu-se de pe marginea discului. Capetele tuburilor hexagonale erau ecluze pneumatice gigantice, unde remorcherele cargobot își descărcau mărfurile: module etanșe ce conțineau sateliți completi, dispozitive sofisticate cu semiconductori, componente, cristale și preparate biologice care nu puteau fi fabricate decît în imponderabilitate. Aceleași remorchere cargobot utilizau ecluzele pentru a încărca bunuri de larg consum și alimente pe care le livra poarta, transportîndu-le la Îngerul Înalt.

Restul arhipelagului cosmic apăru și el dincolo de fereastră: mai bine de o sută de fabrici care pluteau liber, de la minuscule capsule de cercetare independente, cu puțin mai mari decît naveta, pînă la macrobutuci corporativi, rețele cu diametrul de cîțiva kilometri, cu module de produc-

ție instalate la fiecare joncțiune, unde scînteiau ca niște nestemate prismatice din crom. Îndărătul lor, planeta gigantică gazoasă Icalanise domina cîmpul stelar, în vreme ce naveta mică se rotea lent. Poziția lor orbitală le-o prezenta sub forma unei seceri masive, vrîstată de benzi de nori șofran și alb ale căror margini fluctuante se fixau reciproc prin cîrcei spiralați; părea ca și cum și-ar fi vîrît ghearele unul în celălalt. Pe ecuator se zăreau două cercuri negre, mici, foarte apropiate: umbre de eclipsă proiectate de doi dintre cei treizeci și opt de sateliți ai gigantei gazoase.

După zece minute, naveta se răsuci iarăși, aliniindu-se pentru decelerare. Oscar se pomeni privind drept spre Îngerul Înalt.

Gaura-de-vierme a diviziei de explorare care se deschisese în sistemul stelar în anul 2163 nu putuse localiza nici o planetă U-congruentă și Directorul Operațiuni se pregătea s-o închidă și să treacă altundeva, cînd antena receptase un impuls puternic și regulat de microunde dinspre Icalanise. Determinaseră o poziție fixă — un punct care orbita la o jumătate de milion de kilometri deasupra atmosferei sulfuroase — și apropiaseră gaura-de-vierme, pentru a o examina mai de aproape. Inițial, imaginea fusese confuză. Telescopul focalizase pe un micuț satelit natural stîncos, lung de șaizeci și trei de kilometri și cu lățimea maximă de douăzeci de kilometri. Din el păreau însă să înflorească petale de lumină alb-perlat ca niște aripi de înger. Apropiindu-se și reglînd focalizarea, constataseră că stînca spațială era de fapt gazda a douăsprezece gigantice domuri artificiale din cristal, aflate la extremitățile unor tulpini metalice lungi. Nu toate domurile erau translucide și radiante. Cinci erau transparente, dezvăluind orașele extraterestre dinăuntru. Caroiajele străzilor erau iluminate în raze de culoarea rubinului, turcoazului și smaraldului, iar miile de ferestre din straniile siluete arhitecturale ale turnurilor, inelelor, conurilor și sferelor străluceau în spectrele multor sori diferiți.

Descoperiseră acolo o navă stelară, un leviatan viu capabil de călătorie superluminică. Nu era însă un gen de

viață pe care omenirea să-l înțeleagă, pentru că nu era nici o mașinărie care evoluase pînă la gradul de cunoaștere de sine, nici o formă de viață născută în cosmos care să fi evoluat sau să fi fost adusă prin intermediul ingineriei la natura ei curentă. Îngerul Înalt nu oferea informații despre originea sa, spunînd doar că scopul său era de a oferi un habitat pentru speciile planetare pe care le întîlnea, cu speranța de a învăța mai multe despre ele. Se „odihnea" pe orbită în jurul lui Icalanise și nu divulgase cît va rămîne acolo. După o serie de negocieri purtate pe o frecvență radio, acceptase să deschidă trei dintre domurile sale (goale la momentul respectiv) pentru oameni, care să le utilizeze în primul rînd ca orașe de cazare pentru companiile de astroinginerie. Principalele clauze din acordul de colonizare erau dreptul la veto al Îngerului Înalt în privința vizitatorilor și coloniștilor și promisiunea de a-și informa noii rezidenți oameni înainte de a-și lua iarăși zborul... indiferent cînd avea să fie asta.

Naveta lor manevră pe sub baza vastă a domului New Glasgow și coborî, urmînd tulpina conică de dedesubtul ei. Astroportul domului era situat exact deasupra locului în care tulpina de culoarea cositorului se afunda în crusta exterioară de rocă a navei stelare — un colier lat de ecluze pneumatice și porturi care înconjura structura. Cîteva aveau atașate navete, în timp ce platforme mai mari se ocupau de remorcherele care descărcau.

Andocară cu o vibrație ușoară, iar sasul din plastic pliabil se deschise ca un iris.

— Vă mulțumim pentru că ați călătorit cu noi, rosti stewardul. Vă rugăm, nu uitați că după debarcare veți rămîne în imponderabilitate pînă după pornirea liftului.

Oscar așteptă ca toți pasagerii din fața lui să plece și abia atunci își desfăcu centurile de siguranță. Coridorul dinafara sasului era dezamăgitor: un tub argintiu larg, care se curba lent, pătrunzînd în „tulpină", fără cea mai vagă senzație de straniu. Pluti prin el spre liftul aflat în capătul opus, îngăduind tălpilor cu arici să se prindă de podea. Cu o clipă înainte de închiderea ușilor, îi văzu pe Paula Myo

și pe tovarășul ei lunecînd pe lîngă lift și mergînd mai departe prin coridor.

Gravitația crescu pe măsură ce liftul sui prin tulpină. Era un fenomen pe care Oscar îl putea înțelege; la urma urmelor, accelerau. Cînd se opriră, se aflau într-un cîmp gravitațional standard integral. Îngerul Înalt nu explicase niciodată cum făcea asta, la fel cum nu dădea detalii despre nici una dintre capacitățile sale tehnice: sursa energetică, natura propulsiei superluminice, modul de protecție față de impacturile particulelor ori proveniența masei din care se extrudau domurile lui noi.

Liftul lor era una dintre cele zece deschideri într-o sală mare de sosiri. Oscar și Mac își scoaseră salopetele și le aruncară într-un recipient de evacuare, apoi se îndreptară grăbit către ieșire. Clădirea de tranzit se găsea în centrul Parcului Circular din New Glasgow, o zonă de verdeață largă de cinci kilometri plină cu atîția arbori încît putea fi clasificată ca pădure. Dincolo de cercul exterior de copaci erau zgîrie-norii, la fel de variați în formă și textură ca orice bulevard din New York. Aici diferența o reprezentau căile aeriene ce spiralau în jurul lor, șine subțiri care purtau cu viteză remarcabilă modulele personale între opririle publice. Erau în timpul zilei, ceea ce însemna că domul din cristal de deasupra devenise translucid, emițînd o lumină albă și uniformă apropiată de spectrul soarelui Terrei. Atmosfera era plăcut de caldă, cu o urmă de umiditate văratică.

Oscar nu se grăbi, ci dădu capul pe spate și se răsuci încet de jur împrejur.

— Trebuie să recunosc că-i al dracu' de impresionant! Oferă altă perspectivă asupra bătrînei *A doua șansă*, este?

— Abordări diferite..., strînse Mac din umeri. Noi am construit porți și rețeaua TSC, astfel că orice planetă se află la numai un pas depărtare. Dacă am fi petrecut trei sute de ani construind nave stelare, probabil că am fi explorat galaxia cu ceva de felul ăsta.

Oscar îi aruncă o privire atentă.

— Ești impresionat, decise el.

— Recunosc că-i o reușită inginerească de vîrf, totuși nu-mi dă nici un fel de complexe de inferioritate.

— Bine, bine. Ia zi, cum ajungem la doamna președinte?

Mac arătă pădurea din față. Cărări înguste se desprindeau de la clădirea de tranzit, șerpuind printre copaci. Nu departe se zărea un pîrîu și sclipirea unui lac dincolo de trunchiurile groase. La cincizeci de metri mai departe pe cărare, trei module personale staționau lîngă un pilastru alb, mic.

— Astea o să ne ducă cît de aproape se poate, zise el.

Modulele erau sfere simple, alb-perlat, cu baza turtită; ușile erau ovale deschise de ambele părți, protejate de un cîmp de forță translucid. Mac intră și se așeză pe bancheta micuță dinăuntru. Oscar i se alătură. Din interior, carcasa modulului era transparentă. Cîmpurile de forță ale ușilor pîlpîiră și se solidificară.

— Cabinetul președintelui, te rog, spuse Mac.

Modulul lunecă cîțiva metri pe sol, după care suprafața cărării se dilată, dezvăluind gura unui tunel în care se afundară. În tunel nu era lumină, însă interiorul modulului rămase iluminat.

— Uau! exclamă Oscar și se prinse în mod reflex cu mîinile de interiorul carcasei, deși nu exista nici o senzație de mișcare. Există probabil o amortizare inerțială...

— Termină cu analizele și bucură-te de călătorie. Mai ales de segmentul ăsta.

— Ce... *să fiu al dracu'*!

Modulul părăsi tunelul vertical, gonind cu o viteză ce părea supersonică pe una dintre căile aeriene. Fără să simtă absolut nici o accelerație, goniră paralel cu un zgîrie-nori, un con înalt și subțire din oțel albastru care se termina printr-o sferă roșie. După aceea calea aeriană se curbă într-un arc larg și deveni orizontală. Alt modul se năpusti spre ei. Oscar se străduia din răsputeri să țină ochii deschiși cînd fulgerară unul pe lîngă celălalt. Abia atunci inima care-i bubuia se relaxă suficient pentru a reuși să poată admira panorama. Se găseau acum destul de sus pentru ca să poată vedea interiorul întregului dom. Zonele verzi

erau la fel de întinse precum cele urbane, iar formele clădirilor înalte erau într-adevăr remarcabile.

— Noaptea este și mai frumos, rosti Mac. Atunci cristalul devine transparent și poți vedea Icalanise deasupra. Atunci știi cu adevărat că ești într-un loc extraterestru.

Se rotiră deasupra unei joncțiuni, către altă cale aeriană, care-i trimise pe o traiectorie circulară ce coborî în cele din urmă spre o clădire care aducea cu o scoică din argint. Modulul pătrunse fără să încetinească în recepția gigantică de la nivelul al optsprezecelea și se opri lîngă un pilastru alb unde așteptau alte aparate similare.

— Mai tare ca Mercul tău, este? rosti Mac cînd coborîră.

Oscar făcu o grimasă.

— Nu-i mai tare, ci doar diferit.

Îi aștepta una dintre asistentele politice ale președintei — Soolina Depfor, o femeie cu aspect tînăr, îmbrăcată în costum de afaceri scump.

— Bun sosit la primărie, domnilor, spuse ea. Doamna Gall vă așteaptă.

Îi conduse direct în cabinetul președintei Asociației Rezidenților Umani, o încăpere ovală uriașă care se afla probabil în cea mai mare dintre nervurile centrale ale clădirii. Plafonul era o jumătate de con de sticlă pătată, ale cărei culori ondulau într-un model de unde perpendiculare. Exista o singură piesă de mobilier, un birou plasat în capătul opus ușii prin care intraseră ei, și aranjamentul acela făcea ca locul să semene cu o sală a tronului din vremurile vechi. Oscar știa însă că Toniea Gall era președintă a Asociației Rezidenților Umani de peste un secol. Puțini monarhi absoluți ai istoriei domniseră așa de mult.

Președinta se ridică pentru a-i întîmpina; era o femeie înaltă cu piele negru-albăstruie, îmbrăcată în robă tribală africană tradițională. Cu mai puțin de un deceniu pînă la următoarea reîntinerire, avea chipul demn și solemn. Șuvițe sure se înfiltraseră deja prin părul tuns scurt ca o cască. Faptul că nu se sinchisise să le trateze sau măcar să le vopsească spunea destule despre încrederea ei în sine. La urma urmelor, cîștigase toate alegerile cu o majoritate

considerabilă. Puținii ei critici și oponenți susțineau că aceasta se datora faptului că, de fapt, nimeni altcineva nu mai dorise funcția aceea, că nu era decît o poziție de marionetă, întrucît Îngerul Înalt dirija toate serviciile din domuri cu o eficiență inegalabilă. O asemenea afirmație însemna însă o subestimare imensă a capacităților femeii. Îngerul Înalt pornise ca un simplu oraș-cazare convenabil pentru companiile de astroinginerie, dar acum cele trei domuri, New Glasgow, Steaua Moscovei și Cracacol, găzduiau peste cincisprezece milioane de suflete. Două noi domuri, New Auckland și Atolul Babuyan, pentru care președinta negociase cu Îngerul Înalt, crescuseră aproape complet și erau gata pentru a fi ocupate de oameni. Fabricile care pluteau în spațiul cosmic exterior produceau un procentaj mic, totuși important pe ansamblu, din sistemele de înaltă tehnologie ale Commonwealth-ului. Indiferent cum ar fi fost privite lucrurile, Îngerul Înalt era o poveste de mare succes și Toniea Gall, care sosise cu primul val de rezidenți ca tehniciană de propulsoare ionice, era atît oglinda, cît și susținătoarea acelei povești. De asemenea, era unul dintre cei mai longevivi conducători statali aflați la putere și mass-media politice începuseră să vorbească despre ea ca un candidat serios la Președinția Commonwealth-ului.

Oscar strînse mîna întinsă de președinte și simți pielea uscată și rece.

— Vă mulțumesc că ne-ați primit.

— Am fost destul de nesigură dacă ar trebui s-o fac, spuse Toniea Gall cu glas lipsit de orice căldură. Alături de toți ceilalți rezidenți, mă simt destul de insultată că Nigel Sheldon nu ne-a ales pentru a-și construi nava.

Zîmbetul lui Oscar împietri; nu cuteza să arunce o privire către Mac.

— Sînt convins că n-a existat intenția vreunei insulte.

— Atunci de ce n-ați construit aici? întrebă ea, realmente intrigată. Deținem toate facilitățile, plus experiență și cunoștințe. Producerea navei pe Anshun trebuie să fi

crescut foarte mult costurile proiectului. De ce a dorit el să procedeze așa?

— Anshun este ceva mai apropiată de Perechea Dyson...

— Ha! flutură femeia din mînă, oprindu-l. De parcă asta ar fi contat cîtuși de puțin — în cazul cel mai bun, cîteva zile de drum suplimentare. Ce face, încearcă să înființeze o industrie spațială rivală?

— Vă asigur că la Anshun nu se construiește absolut nimic altceva decît nava stelară. Nu există facilități industriale în imponderabilitate. Multe dintre componentele noastre provin de la Îngerul Înalt.

— Mda... Deocamdată o să accept situația ca atare, dar îi puteți spune domnului Sheldon direct din partea mea că sînt foarte nemulțumită de decizie. Cînd delegații lui vor avea nevoie de susținere pentru o votare echilibrată în Senat, să nu mai vină s-o caute aici.

— O să-i transmit toate astea, încuviință jalnic Oscar.

— Care este atunci scopul vizitei voastre?

— Am dori să întrebăm Îngerul Înalt ce știe despre Perechea Dyson. Orice informație, cît de mică, ar ajuta misiunea noastră.

— Cred că știți că sîntem conectați la unisferă.

Oscar izbuti să-i evite privirea sfredelitoare.

— Șeful meu imediat susține abordările personale în privința unor lucruri atît de esențiale, iar Asociația Rezidenților are o legătură permanent deschisă cu inteligența care controlează Îngerul Înalt.

— Nu știe nimic despre Perechea Dyson.

— Am dori să confirmăm lucrul acesta.

Buzele ei se strînseră într-un zîmbet subțire.

— Direct de la sursă, da, domnilor? Perfect. Arătă cu mîna spre fereastra boltită dindărătul ei. Ați văzut domurile, cînd ați venit?

— În majoritate, da.

— Raielii trăiesc în unul dintre ele. Știm asta, pentru că au fost de acord să aibă contacte cu oamenii. Nimeni nu știe ce sau pe cine găzduiesc celelalte opt domuri originale. Trei dintre ele conțin orașe sau structuri de un tip

necunoscut; se luminează nopțile, însă în interiorul lor nu s-a observat niciodată vreo mișcare. Un dom pare să fie plin cu ceață; oamenii afirmă că ar fi întrezărit lumini și umbre înăuntru, dar nu există nici o dovadă. Unul este permanent întunecat, deși emite puternic în spectrul infraroșu, indicînd o temperatură interioară mai ridicată decît a planetelor U-congruente. Unul este permanent opac și luminat. Iar ultimele două au un ciclu diurn-nocturn de treizeci și șapte de ore, dar rămîn de asemenea opace. Așadar, după două secole de cînd trăim aici, nu știm nici măcar cine ne sînt vecinii. Îngerul Înalt pune preț mai mult decît orice pe intimitate. Ați venit acum pentru a vă interesa despre o specie care s-a izolat în mod deliberat de restul galaxiei.

— Este o șansă redusă, recunosc, zise Oscar, dar cred că puteți înțelege faptul că trebuie să întrebăm.

— Vă înțeleg motivele, însă nu le aprob. Noi trebuie să ne păzim propria poziție, o prioritate pe care o pun în vîrful listei mele. Aveți totuși permisiunea de a folosi canalul deschis al Asociației noastre.

— Vă mulțumim.

Părăsiră cabinetul, urmînd-o la doi pași pe Soolina Depfor, ale cărei tocuri țăcăneau sonor pe podeaua lustruită și Oscar putu simți ochii președintelui străpungîndu-i spinarea pînă în clipa cînd ieși. De îndată ce ușile înalte se închiseră, cei doi bărbați schimbară priviri. Mac își umflă obrajii și pufni zgomotos.

— Dumnezeule, ce gagică afurisită, mormăi el.

Soolina Depfor se întoarse, ridicînd o sprînceană, și chipul lui Mac deveni stacojiu.

— Canalul nostru oficial este aici, rosti femeia.

Îi conduse într-o sală de conferințe fără ferestre de lîngă sala de recepție. Dimensiunile erau considerabil mai mici decît ale cabinetului președintelui, cu o masă ovală îngustă în mijloc, înconjurată de șase scaune cu spătare înalte capitonate în piele.

— Ajunge să vorbiți, urmă femeia. Îngerul Înalt vă poate auzi.

Ușa se închise în urma ei.

— Poți să zici două gagici afurisite, comentă Mac și se așezară amîndoi la un capăt al mesei.

Oscar îi aruncă o căutătură de avertisment.

— Bună ziua?

Peretele mat din capătul opus al încăperii străluci albastru, apoi se limpezi și arătă o imagine oglindă a sălii de conferințe. Pe un scaun aflat la jumătatea mesei de acolo stătea un bărbat. Purta un pulover și pantaloni negri, chipul lui lătăreț era neras de vreo două zile și începea să chelească în colțurile frunții. Era o imagine țintită să aducă relaxare, genul de director executiv cu experiență în care te puteai încrede.

— Bună ziua.

— Tu ești Îngerul Înalt? întrebă Mac.

Bărbatul ridică din umeri.

— Constat că reprezentarea aceasta ajută specia voastră. Cumva, simpla afișare a imaginii carcasei mele și a secțiunii habitat pare nițel ostentativă.

— Îți mulțumim pentru respect, spuse Oscar.

— După ce v-ați întîlnit cu scumpa noastră doamnă președinte, este lucrul cel mai neînsemnat pe care-l pot face pentru a vă ușura viața. Ai avut dreptate, Mac, este o gagică absolut afurisită. Bănuiesc că de asta o și votați întruna — cine ar cuteza să voteze împotrivă? Desigur, face și o treabă excelentă.

— Ai auzit ce am vorbit acolo?

— În interiorul meu, aud ce doresc. Așa cum am explicat din capul locului liderilor Commonwealth-ului vostru, mă aflu aici pentru a învăța despre specii diferite, iar asta se poate face numai prin observare amănunțită.

— Știu că nu-i tocmai subiectul pentru care am venit noi, totuși de ce colectezi informații?

— Specia voastră de ce este atît e obsedată de sex, politică și religie? Noi sîntem ceea ce sîntem, indiferent care ne-ar fi aspectul exterior, natura și mărimea. Prioritatea mea este strîngerea de informații despre speciile extraterestre — sînt explorator și antropolog social. Nu mă pot imagina făcînd altceva.

— Bine, încuviință Mac. Pentru cine le strîngi?

— O fac de atîta vreme, încît deja nici nu mai știu exact cine sînt beneficiarii. Pe de altă parte, poate că vă mint și de fapt alimentez cu informații despre galaxia aceasta și capacitățile ei defensive o flotilă de nave de război care gonesc încoace dinspre Andromeda. Într-o bună zi, specia mea se va regrupa în centrul Universului aflat în colaps și va purta semințele unei noi evoluții în următorul Univers care se va naște și care va conține lucrurile cele mai bune care s-au petrecut pînă acum. Pentru a mă amuza, îi studiez pe cei născuți pe planete de aici, de pe orbita mea olimpiană. Alegeți-vă motivul, domnilor — specia voastră a propus toate aceste teorii și multe altele.

— De ce le place tuturor extratereștrilor să fie enigmatici?

— Sper că nu mă clasificați alături de Silfeni, nu? De fapt, este foarte simplu. După cum v-am spus, asta este ceea ce fac. Cred că obțin satisfacție din faptul că mă întîlnesc cu voi și că învăț de la voi. Regret că ofer foarte puține în schimb, dar și aceasta face de asemenea parte din natura mea. Poate că într-o bună zi voi decide să fac ceva cu toate cunoștințele pe care le-am acumulat și să mă transform sau poate chiar să transcend. Deocamdată însă n-am atins nici pe departe un punct de saturare al datelor. Continuu să fiu curios în privința Universului.

— Curiozitatea aceasta te-a purtat vreodată la Perechea Dyson? întrebă Oscar.

— Nu, mă tem că nu. Președinta voastră v-a spus adevărul. Nu am nici o informație despre nici una dintre stele.

— Și nici nu ești curios? O specie care poate ridica o barieră în jurul unei stele merită în tot cazul să fie studiată.

Îngerul Înalt surîse larg.

— Dacă a ridicat o barieră, cum aș putea s-o studiez? Aveți totuși dreptate, ar fi o adăugire foarte interesantă la mica mea menajerie. Eu însă nu v-am întîlnit decît pe voi.

— Mi se pare un răspuns corect, încuviință Mac. Nu te interesează totuși de ce a fost ridicată bariera?

— Ba da, bineînțeles, dar, vă repet, nu vă pot ajuta. Nu cunosc motivul. Nu am vizitat niciodată sectorul acela al spațiului.

— Ce poți spune despre observări? Ai perceput vreodată vreun conflict acolo înainte de ridicarea barierelor?

— Nu, n-am perceput. Din cîte știu, acea întreagă secțiune din spațiu nu prezintă nimic remarcabil. În tot cazul, nu au existat modificări nenaturale la nivel stelar, nici stele stinse ori transformate în nove. De asemenea, nu știu despre vreo planetă care să fi fost anihilată fizic.

— Dar în general? Chiar tu recunoști că exiști de multă vreme... ai întîlnit vreodată ceva care să fi necesitat o asemenea barieră pentru a apăra o stea? Există specii care ar ataca o stea sau ar distruge o planetă locuită?

— Intenția și capacitatea nu sînt același lucru. De-a lungul istoriei voastre au existat mulți oameni care nu au arătat mustrări de conștiință în a dezlănțui dezastrul și moartea pe scară vastă — dacă ei ar fi deținut un dispozitiv capabil să nimicească o stea, este posibil să-l fi utilizat. În trecut, am observat specii față de care tiranii voștri cei mai teribili ar părea niște sfinți. Ca regulă generală însă, pentru a atinge nivelul de tehnologie la care să poată distruge o stea, o societate trebuie să fie relativ stabilă.

— Unele dintre cele mai importante salturi evolutive ale noastre au fost făcute în timpul războaielor, spuse Mac.

— Sînt de acord că oamenii sînt experți în a inova atunci cînd se găsesc în condiții de presiune sau amenințare, rosti Îngerul Înalt, totuși există o diferență între realizarea de arme noi și teoriile fundamentale pe care se bazează astfel de avansuri tehnice. Progresul științific autentic este o ascensiune lentă, care necesită o societate stabilă pentru a-i susține pe gînditori și teoreticieni pe durata mai multor generații. De obicei, evoluția înseamnă că speciile care evadează din ambientul lor planetar dețin un mecanism social sau biologic înnăscut pentru înfrînarea sălbăticiei lor preistorice. Bineînțeles există multe excepții care determină ca indivizii să ocolească astfel de restricții. Este de asemenea posibil ca o cultură mai puțin dezvoltată să

obțină cunoașterea și relicvele lăsate în urmă de o rasă mai avansată. Însă este de domeniul improbabilului să extrapolăm la o rasă sau entitate care să prezinte o amenințare fizică pentru o stea.

— Atunci de ce există bariera?

— Chiar nu știu, spuse Îngerul Înalt. Din experiența și observațiile mele, sînt însă nouăzeci și nouă la sută sigur că nu a fost pentru a evita o agresiune.

— Întotdeauna restul de unu la sută este cel care ucide, reflectă Oscar.

— Inevitabil. Nu cunosc totuși vreo specie, pe o rază de mii, dacă nu chiar zeci de mii de ani-lumină, care să fie capabilă de agresiune la asemenea scară. Este posibil să mă înșel, fiindcă nu pretind că aș fi infailibil. S-ar putea chiar susține că megaflama care a nimicit majoritatea vieții de pe Far Away a fost un exemplu de asemenea beligerantă. În tot cazul, depășește etica majorității civilizațiilor și speciilor. Așa cum știți, eu mențin o observare completă a spațiului cosmic pe o rază de foarte mulți parseci. Dacă există o amenințare de acest fel, atunci ea are capacitatea de a-mi eluda percepțiile. Recunosc, ar fi o situație neliniștitoare.

— Sau o amenințare atît de mare, încît practic nu merită să te îngrijorezi, zise Mac.

— Acesta este un punct de vedere uman, spuse Îngerul Înalt, la care nu subscriu. Potrivit standardelor voastre, ar însemna că sînt un laș.

— De aceea n-ai vizitat Perechea Dyson?

— Să spunem doar că mă găsesc la o distanță confortabilă de la care să privesc. Sînt curios și de aceea, în momentul de față, sînt gata să vă ajut dincolo de capacitatea mea normală.

Oscar își trecu o mînă prin păr.

— Îți mulțumim pentru asta. Dacă observi orice care poate fi relevant...

— Vă voi informa, desigur. De asemenea, vă rog să nu vă sfiiți să mă apelați din nou dacă veți avea și alte între-

bări. Pe viitor, voi accepta o legătură directă de la oricare dintre voi prin unisferă.

***

Paula și Hoshe călătoriseră cu expresul pînă la Kerensk, examinînd informațiile legate de caz. Diagrame, rezumate de tip text și grafice financiare le roiau prin vederea virtuală. Pînă și atenția Paulei se clătinase ocazional sub fluxul neîncetat de date.

Amîndoi abandonară însă lucrul în timpul zborului cu naveta spre Îngerul Înalt. Hoshe era fascinat de tot ce putea să vadă dincolo de ferestre și solicita un flux de informații descriptive de la e-majordomul său. După ce andocară la baza tulpinii New Glasgow, Paula își instrui e-majordomul să interogheze rețeaua de informații interne a Îngerului Înalt în privința direcției în care să pornească, pe cînd ceilalți pasageri pluteau pe lîngă ei, îndreptîndu-se către lift. Un program subsidiar de rețea o îndrumă pe coridorul curb spre o ușă care se deschise într-un lift-capsulă mai mic.

— Ai găsit ceva relevant în fișierele cazului? întrebă ea după ce ușile se închiseră și accelerară.

Hoshe privi bănuitor în jur.

— Putem vorbi aici?

— Da. Îngerul Înalt știe tot ce se petrece în interiorul său. Oricum, l-am informat deja despre caz.

— Ah... Bun... A fost foarte util oficiul Impozite de pe Tampico. După emisiunea primară, acțiunile din jumătatea de companie a Tarei au fost depozitate în Tampico First State Bank de către Broher Associates, firma de avocatură care s-a ocupat de divorțul ei. După opt luni, ele au fost schimbate pentru acțiuni Gansu Construction, cînd Morton a fost de acord cu preluarea. Totul, perfect standard. După aceea ele au rămas pur și simplu locului pînă ce Tara a fost re-viată, moment în care și le-a transferat înapoi la contabilul ei de pe Oaktier.

— Și dividendele?

— Gansu a fost o afacere excelentă. Au plătit dividende la fiecare patru luni iar în perioada respectivă prețul acțiunilor a crescut de douăsprezece ori față de prețul original — Morton este un director capabil. Banii s-au dus direct în contul de investiții pe termen lung al băncii, care s-a descurcat de asemenea rezonabil în șaptesprezece ani, deși procentajul a fost mai redus decît al majorității fondurilor administrate. Nu s-a retras nici o sumă; banii au rămas acolo și au crescut pentru Tara. Banca a achitat anual impozitele locale pentru ei. Nimeni n-a pus sub semnul întrebării scara temporală. Se pare că există multe conturi rămase neatinse în felul ăsta, unele de secole întregi.

— Tara avea cont curent la First State Bank?

— Nu.

— Și nu există nici dovadă că Wyobie Cotal ar fi avut vreun cont în exteriorul lui Oaktier? Dacă au trăit acolo, pe Tampico, trebuie să fi dispus de niște fonduri, care ar putea fi urmărite.

— Toate transferurile de credit de la banca Tarei de pe Oaktier au încetat după achitarea balanței finale — asta s-a întîmplat cu trei săptămîni după momentul în care se pare că ar fi plecat spre Tampico. Ultimul element din cont era o plată către Broher Associates pentru cazul de divorț, cu o săptămînă înainte de achitarea balanței finale. Totul se potrivește. Broher Associates i-a expediat lui Morton dosarul de divorț cu două săptămîni după plecarea Tarei. După trei ani, banca a schimbat statutul contului Tarei din curent în pasiv; aceasta este procedura standard după durata respectivă, împiedicînd funcționarii incorecți să observe că ea nu folosește contul și să-l golească încetișor. Pentru a-l redeschide după re-viere, Tara trebuia să prezinte confirmarea identității ei atestată de tribunal.

— Și ce era listat în contul de credit în cele două săptămîni dinainte de a-și plăti avocații?

— Absolut nimic. Penultima plată a fost pentru prînzul cu Caroline Turner. Între momentul respectiv și onorariul avocaților, nu apare nimic.

— Noi știm unde era Tara cînd au fost plătiți avocații?

— Nu. Undeva în unisferă.

— Prin urmare nu există nici o confirmare vizuală, reflectă Paula.

La tribunal, băncile ar fi susținut sub jurămînt că orice titular de cont trebuia să fie viu pentru ca să funcționeze codul-șablon de acces. Bineînțeles, era o minciună sfruntată; în fiecare an, bănci din tot Commonwealth-ul pierdeau miliarde din cauza hackerilor de credite. Unicul cont de credit realmente sigur era cu banca IC, iar Paula văzuse rapoarte secrete despre hackeri extraordinari, care reușiseră să falsifice pînă și transferuri de felul acela, deși implicau o sumedenie de reprofilări celulare și asumarea vieții victimei. Un cod-șablon, oricît de detaliat și de complex, putea să fie copiat și duplicat întotdeauna, dacă existau suficiente resurse și timp.

— Ce-ai aflat despre Wyobie Cotal — el a cheltuit ceva pe Tampico?

— Nu. I-am verificat contul și situația este la fel ca în cazul Tarei. Nici o operațiune bancară după ziua în care au dispărut împreună. După doi ani, banca i-a schimbat statutul contului în pasiv.

— Cine a plătit biletele pentru Tampico?

— Tranzacția a fost efectuată cu bani-gheață în dimineața dispariției lor. Biletele au fost însă înregistrate pe numele Tarei.

— Nu cred că există vreo cale prin care să aflăm dacă au fost realmente utilizate, nu?

— Nu. TSC nu păstrează asemenea informații.

— Au senzori și videocamere în toate gările planetare.

— Însă datele nu sînt menținute patru decenii în arhivă, fiindcă ar costa o avere. Sînt păstrate maximum doi ani, ba chiar și asta diferă de la gară la gară.

— Ce-i cu banii-gheață? Vreunul dintre ei a retras o sumă mare înainte de presupusa plecare de pe Oaktier?

— Nu, nici unul n-a retras niciodată o sumă mare de bani-gheață din conturile Oaktier — punct! Prin urmare, dacă nu cumva unul dintre ei avea vreun cont secret pe

undeva, este greu de crezut că au fost în viață, chiar în acele două prime săptămîni.

— Hm...

Paula se întinse și folosi ariciul manșetei pentru a se prinde de perete și a-și păstra echilibrul cînd liftul-capsulă își schimbă direcția. Știa că acum se deplasau în interiorul carcasei giganticei nave, îndreptîndu-se către domul habitat Raiel.

— Cred că este posibil ca ea să fi putut vinde niște bijuterii și să fi trăit din banii ăia. Dar de ce ar fi făcut-o? Întreaga teorie că ei ar fi plecat pe Tampico devine tot mai improbabilă, cu cît este examinată mai în amănunt.

— E destulă vreme de cînd nu mai cred în ea.

— Nici eu. Totuși întotdeauna trebuie să ne asigurăm, Hoshe.

— Bineînțeles.

— Directoratul meu n-a fost în stare să găsească altă facilitate de stocare de siguranță a memorie care să fi fost inițiată de Tara. Cred că asta dă verdictul oficial. A fost omorîtă și probabil că la fel s-a întîmplat cu Cotal. Acum trebuie să găsim mobilul crimelor, iar asta este partea cu adevărat stranie a cazului. În tot cazul, n-a fost de natură financiară.

— Să fi fost vorba despre Morton sau Philippa Yoi?

— O crimă pasională? Bănuiesc că va trebui să cercetăm și pista asta.

— Dar...?

— Dar sînt înclinată să cred că Shaheef și Cotal au dat din întîmplare peste o activitate ilegală. Plata avocaților după două săptămîni ar tinde să susțină ipoteza asta, fiindcă este limpede că cineva s-a străduit să construiască alibiul că ei ar fi fost încă în viață. În varianta asta, nu vom găsi prea multe dovezi.

— Atunci de ce mai sîntem aici?

— Pentru procesul de eliminare. Vreau să stabilesc precis viața lui Shaheef. Pe toată.

Degetele ei strînseră gentuța pe care o purta. Își dădea seama că Hoshe era profund nesigur în privința conceptului

în sine, însă, ca un bun polițist ce era, nu-și critica șeful. Nu încă.

Liftul se ridică prin tulpină spre domul Raiel și cîmpul gravitațional își făcu simțită prezența, atingînd 80% din standardul terestru. Hoshe avu nevoie de o clipă ca să-și facă curaj; pînă atunci nu mai văzuse niciodată un extraterestru în carne și oase, deși soția lui vorbea mereu că și-ar fi dorit să-i viziteze pe Silfeni. Pe de altă parte, această breșă în viața lui cotidiană făcea parte din munca alături de Paula Myo. Bărbatul apelase la toate favorurile reale sau imaginate pe lîngă căpitanul diviziei pentru a rămîne alocat cazului cînd se aflase că va fi preluat de Myo. Succesul prin asociere era întotdeauna binevenit, însă el dorea realmente să-i vadă magia în acțiune. În plus exista și posibilitatea îndepărtată ca ea să susțină o solicitare către Directoratul Delicte Grave. Hoshe nu pomenise nimănui de planul acela legat de cariera lui, totuși de acum ideea îi era ferm înrădăcinată în fundul minții.

Cînd ușa se deschise, încercă o ușoară dezamăgire; în locul unei metropole extraterestre exotice, privea în lungul unei străduțe întunecoase, cu ziduri din metal negru, mat și neted, înalte de treizeci de metri. Deasupra lui, cristalul domului era transparent, permițînd să răzbată slaba lumină chihlimbarie dinspre Icalanise. Luminițe roșii erau încastrate în baza străduței, sclipind aidoma unor nestemate-lumînărele. Liniștea i se părea totală, nu se auzea nici cel mai slab sunet.

— Probabil că arată mai bine în timpul zilei, decise el.

— Ăsta-i timpul zilei, strîmbă din nas Paula și porni înainte.

În două rînduri, Hoshe fu convins că ceva mare trecuse în zbor peste el, imediat deasupra pereților. Percepuse un foșnet subliminal prin aer sau poate că de vină fusese pîlpîirea infimă a luminii. Desigur, cînd ridicase ochii nu putuse vedea decît banda rigidă a cristalului domului deasupra zidurilor.

— Știi unde mergem? întrebă el.

— Mai mult sau mai puțin. Geometria orașului se schimbă lent și permanent; clădirile și străzile lui tind să se miște, dar foarte încet. Nu te teme, Îngerul Înalt nu ne va îngădui să mergem undeva unde ar fi interzis.

Se opri la o intersecție. Strada perpendiculară era ceva mai lată și în lungul ei străluceau luminițe verzi. Un Raiel venea către ei. În lumina slabă era greu de distins altceva decît o formă masivă și întunecată glisînd tot mai aproape, ceea ce făcea ca imensul extraterestru să fie și mai intimidant. Un Raiel adult era mai mare decît un elefant mascul, însă orice alte comparații se opreau aici. Din unghiul sub care îl vedea Hoshe, partea anterioară a corpului său aducea mai mult cu un octopod răsturnat pe lateral. Capul bulbiform era înconjurat de un guler de membre-tentacule, ce variau de la perechea ventrală, care se dezvoltase pentru activități ce implicau forța, fiind lungi de patru metri, cu extremități de tip palete și baza mai groasă decît trunchiul unui om, pînă la mănunchiurile de manipulatoare mici și subțiri semănînd cu cuiburi agitate de șerpi boa.

Un grup de cinci ochi emisferici mici de pe o latură a capului său se rotiră la unison și focalizară asupra lui Hoshe, cînd ajunse la intersecție. Cînd privi în jos, bărbatul zări de fiecare parte a pîntecului cîte opt picioare scurte și butucănoase; nu aveau genunchi sau glezne, ci erau simpli cilindri de carne, care se ridicau în sus și înaintau în perechi, asigurînd deplasarea în mers continuu și lin. Cînd corpul principal trecu pe lîngă el, Hoshe văzu inele castanii împestrițînd blana gri cu peri scurți și zbîrliți. Îndărătul gulerului de tentacule atîrnau multe protuberanțe mici, ca și cum carnea ar fi fost împletită în codițe. După greutatea cu care se legănau bulbii de la capetele lor, ar fi putut să fie din plumb solid și, în tot cazul, aveau o natură tehnologică, nu erau niște excrescențe organice.

— Mamă Doamne, murmură el după ce extraterestrul gigantic se îndepărtase.

Partea posterioară a acestuia se îngusta într-un vîrf; nu exista o coadă.

— Sînt impresionanți, rosti Paula pornind pe strada cu luminițe verzi. Mulți dintre rezidenții umani de aici cred că de fapt ei ar fi construit Îngerul Înalt. Ținînd seama de nivelul lor de inteligență, este o posibilitate reală.

— Tu ce crezi?

Pentru prima dată de cînd lucrau la caz, Paula zîmbi.

— Cred că nu are nici o importanță. Dar ca să-ți răspund: este improbabil.

— De ce?

— Fiindcă ei sînt aproape la fel de indiferenți față de noi ca și Silfenii. Desigur, situațiile nu se compară, întrucît Raielii ne privesc realmente de la o înălțime intelectuală uriașă. Nu cred că vreo entitate atît de distantă ar construi ceva care să aibă misiunea Îngerului Înalt. Qatux mi-a spus odată că ei studiază dinamica fizică a Universului, nu societățile pe care le conține acesta. Pentru ei, viața nu este decît un accident de natură chimică — toate formele de viață, inclusiv ei înșiși. Bănuiesc că au acceptat contactul cu Commonwealth-ul doar pentru a putea avea acces la baza de date astrofizică a unisferei. De-a lungul anilor, au adus contribuții substanțiale la tehnologia senzorilor noștri.

Merseră încă cinci minute. Cu excepția culorii luminițelor de la baza zidurilor, care se schimba la fiecare intersecție, nu se observa nici o modificare în natura străzilor sau pereților. Hoshe știa că undeva în dom existau structuri înalte, însă nici una nu era vizibilă de pe străzi. Nu era necesară prea multă imaginație pentru a se închipui ca un animal de laborator care fugea printr-un labirint.

În cele din urmă, Paula se opri lîngă o porțiune de zid cu nimic diferită de cele din jur; șirul de luminițe de la bază era purpuriu, bătînd spre ultraviolet. După un moment, o secțiune a peretelui din fața ei se despică. Deschiderea era îndeajuns de mare pentru a permite trecerea unui Raiel. La interior era un spațiu circular vast, a cărui podea strălucea în smarald-pal. Plafonul era invizibil în bezna de deasupra.

Un Raiel îi aștepta la cîțiva metri după ușă. Paula se opri în fața lui și se înclină scurt.

— Salut, Qatux, îți mulțumesc că m-ai primit.

Capul lui Qatux se ridică, dezvăluind pliurile încrețite și umede de piele albicioasă care constituiau zona lui bucală. Cîteva se rulară în sus, arătînd pentru scurt timp canale adînci și căi nazale. Se întrezăriră chiar niște colți maronii, ascuțiți.

— Salut, Paula. Glasul era o șoaptă melodioasă însoțită de șuierul slab al aerului care ieșea printre mușchii destinși ai extraterestrului uriaș. L-ai adus?

— Da.

Ea deschise gentuța și scoase un cilindru de cristal-memorie de mărimea pumnului.

Raielul gigantic vibră la vederea lui. Acum, după ce ochii i se adaptaseră la lumina slabă, Hoshe vedea că Qatux nu părea să fie în formă fizică bună. Pielea din jurul trunchiului principal era întinsă, conturîndu-i plăcuțele structurii scheletice. Unul dintre membrele-tentacule mari tremura și de aceea îl ținea încolăcit, deși vîrful evazat cădea întruna în afară. Toți ochii îi erau urduroși și clipeau asincron.

— Cît de lung este? întrebă Qatux.

— Tara Jennifer Shaheef are peste o sută de ani. Poți manipula atîta memorie?

Unul dintre tentaculele de mărime mijlocie lunecă spre Paula și vîrful i se opri deasupra cristalului de memorie.

— Da. Cu certitudine. O pot face.

— Vorbesc serios. Paula lovi cu palma vîrful tentaculului, care se retrase iute. Trebuie să știu dacă este realmente posibil. Pînă acum n-ai luat niciodată mai mult de douăzeci de ani.

— Da. Da. Voi avea nevoie de mai mult timp ca să absorb atîtea informații, asta-i tot.

— Bine atunci. Caut pe cineva care ar fi putut purta o ranchiună. Oricine care să apară în mod proeminent și apoi să dispară din viața ei. Este posibil să fi fost editată, așa că uită-te după segmentele lipsă — secvențe care să nu aibă nici o conexiune cu altceva. Vreau să ții seama și de conflictele profesionale, nu numai de cele personale. Poate să

fie vorba chiar de o întîlnire scurtă, de o discuție de o violență ieșită din comun. Nu știu ce, dar un declanșator, ai înțeles?

Tentaculul se furișă din nou înainte, sfios.

— Îți voi găsi evenimentele și oamenii aceia.

— Sper.

Mîna femeii se mișcă în sus și în jos, cîntărind parcă cilindrul, demonstrîndu-i ezitarea. După aceea o ridică și trînti cristalul în capătul încovoiat al tentaculului. Qatux îl retrase fulgerător.

— Să nu dureze prea mult, îl avertiză ea.

— O săptămînă. Nu mai mult. Te voi apela. Promit.

Peretele se deschise iarăși, lăsîndu-i să iasă.

— Asta a fost tot? întrebă Hoshe. I-am lăsat pur și simplu lui Qatux memoria Tarei?

— Ai auzit. Qatux mă va apela după ce termină.

— Dumnezeule, crezusem... Hoshe coborî vocea. Crezusem c-o ducem unei autorități Raiel, unui laborator criminalistic. Ceva oficial!

— Ce voiai? Un primar sau un președinte cu semnătură certificată pe un mandat de aducere în fața tribunalului? Îngerul Înalt ne-a lăsat să intrăm, orașul Raiel ne-a permis accesul — mai oficial de atît nu poate fi.

Hoshe trase adînc aer în piept; nu dorea să se pună rău cu investigatorul-șef, dar și el era polițist... poate nu chiar ca ea, totuși avea simțul binelui și al răului, al justiției.

— Vreau să spun că tribunalul suprem național de pe Oaktier a deliberat trei zile pînă ne-a acordat autorizarea de copiere a memoriei lui Shaheef stocată în siguranță. Și probabil că n-ar fi aprobat, dacă ar fi cerut-o altcineva decît tine. Asta nu-i o indicație asupra importanței pe care o acordăm stocărilor de siguranță? Avem de-a face cu viața unei persoane... cu toată viața ei! Iar tu o dai pur și simplu unui extraterestru bolnav.

— Da, este viața ei, dar viața aceea a devenit grija noastră cînd ea a fost omorîtă.

— Se presupune că ar fi fost omorîtă.

— Este momentul să înveți că pentru profesiunea noastră este esențial să-ți afirmi propria judecată și să acționezi pe baza ei. Ai încredere în tine și în capacitățile tale, domnule detectiv.

Hoshe făcu o grimasă, deși știa că obrajii i se învăpăiaseră. Merse pe străzile extraterestre bizar iluminate, alături de investigatorul-șef, și nici unul nu mai scoase o vorbă.

Cînd ajunseră înapoi la lift, ușa acestuia era deschisă.

— Să știi că ei îl compătimesc, rosti Paula cînd începură să coboare prin tulpină.

— Cine?

— Ceilalți Raieli. Îl compătimesc pe Qatux. Ai înțeles ce este el, nu?

— Cred că da.

— Rasa lor este foarte veche. Au demnitate și grație, iar mințile lor ne sînt cu mult superioare. Noi ne aflăm la doar cîteva generații depărtare de strămoșii noștri vînători-culegători, pe cînd Raielii sînt atît de îndepărtați de treapta respectivă a scării lor evolutive, încît sînt aproape cu totul altă specie față de creaturile pe care le-au lăsat în urmă. În felul acesta, au rămas vulnerabili față de anumite lucruri. Nu îl scuz pe Qatux pentru ceea ce este, însă îi înțeleg decăderea. Noi putem face emoțiilor primare, deoarece sîntem încă apropiați de originea animală. Nu-mi pot imagina cum este pentru o entitate care n-a simțit niciodată iubirea, ura, furia sau bucuria să fie expusă la asemenea sentimente. Cred că este un șoc... în mod sigur așa este pentru majoritatea lor. Cei mai mulți Raieli sînt îndeajuns de puternici mental pentru a-l ignora, dar cei slabi pot deveni dependenți. Asta s-a întîmplat cu Qatux — este dependent de sentimentele oamenilor. Ne iubește. Și asta mi se pare lucrul cel mai trist din Univers.

— Prin urmare, el retrăiește amintirile lui Shaheef?

— Nu le retrăiește, ci devine ea însăși. Cunoaște tot ce s-a întîmplat, toate imaginile și toate sunetele. L-ai auzit, va avea nevoie de o săptămînă ca să absoarbă o sută de ani de viață a femeii. Cînd va termina, îl vom putea întreba

orice despre oricare zi, oră sau minut din viața ei și vom căpăta un răspuns coerent.

— De acord, totuși nu înțeleg nevoia respectivă. Și noi putem face asta, nu avem nevoie de un Raiel.

— Hoshe, tu ai trecut vreodată în revistă memoria cuiva?

— Nu, recunoscu bărbatul.

— Nu-i ca o înregistrare IST. De acord, seamănă, dar nu-i același lucru. IST-urile sînt versiunile cizelate, direcționate și focalizate. Ele sînt create într-un scop, pentru a atrage atenția asupra a ceva. Nouăzeci la sută din piață are conținut sexual, însă există și drame pure, aventuri și călătorii turistice. De fapt, pentru a primi și filtra impresiile dorite de regizor și cerute de scenariu, este nevoie de un actor foarte talentat, dublat de un editor de impulsuri nervoase la fel de iscusit. Accesezi un IST și povestea îți este pusă în față, simplă și ușoară, iar tu galopezi prin ea. Memoria reală funcționează altfel — ea este ceea ce ți-a atras atenția la momentul respectiv. În jurul tău pot să se întîmple o duzină de lucruri importante, esențiale, dar datorită prejudecăților tale, al felului în care este croită personalitatea ta, să nu te uiți decît la unul... probabil la cel mai puțin important. Nu este necesar să fie ceva vizual; un sunet sau un miros pot fi unicele lucruri pe care ți le reamintești despre o odaie — nu cine se afla înăuntrul ei și nici ce spunea. Acum încearcă să găsești odaia aceea în toți anii pe care ți-i poți reaminti! Noi putem data secțiunile de amintiri care au fost înregistrate printr-o inserție de memocelulă, totuși indexarea înseamnă cu totul altceva. Dacă nu știi momentul exact, ești silit să revezi toată ziua sau, dacă ești ghinionist, toată săptămîna. Aici intervine Qatux. Oamenii trebuie să treacă în revistă memoria în timp real. Nu putem accepta rularea ei mai repede decît s-a petrecut. De aceea, dacă aș dori să examinez secolul care reprezintă viața lui Shaheef, ar trebui să petrec tot un secol. Însă Qatux, cu creierul lui mai mare și mintea excelentă, poate prelua toată sarcina aproape simultan.

— Erai îngrijorată în privința lui...

— Da. O sută de ani înseamnă un timp lung. Pînă și creierul lui va avea o limită. Și știu că pînă acum a absorbit zeci de vieți umane.

— Nu te deranjează asta — că ești dealerul lui de drog?

— Etica umană..., murmură Paula. Nu-i poți judeca pe Raieli după standardele noastre. Ei nu se supraveghează așa cum o face poliția noastră. Raielii sînt proprii lor polițiști. Qatux a făcut o alegere pe care, în societatea lui, are tot dreptul s-o facă. El va obține oricum amintirile acelea de undeva. Dacă nu i le procurăm noi, o vor face alți oameni; în unisferă poți să cumperi nu numai înregistrări IST comerciale, ci și amintiri neprelucrate. Este o piață mică, adresată specialiștilor. În felul acesta, Qatux ne ajută să rezolvăm crima și toți avem de cîștigat. Dacă l-am opri să mai facă rost de amintiri, noi am fi cei care au încălcat legea... din punctul de vedere al Raielilor.

— Poate că așa este, zise Hoshe. Liftul încetinea, aducîndu-i în imponderabilitate. Continuu să cred că nu este bine.

— Vrei să abandonezi cazul? N-o să te opresc și nici nu voi menționa în dosar ceva împotriva ta.

— Nu, mulțumesc. Am ajuns pînă aici și vreau să văd cum se termină totul.

***

Din clipa în care începuse, Rob Tannie regretase că acceptase slujba. Desigur, totul se rezuma la bani și la veșnicele lui lipsuri în această privință. În profesiunea pentru care optase în prezent, „operator de securitate de teren", slujbele obișnuite erau greu de găsit, iar slujbele bine plătite erau doar legende. De aceea, atunci cînd agentul său îl apelă să-i ofere contractul acela plătit fantastic, el ar fi trebuit să fi deschis ochii mai atent. Și ca și cum asta n-ar fi fost destul, contractul avea și o clauză de re-viere: trebuia să-și descarce memoria în stocarea de siguranță a unei clinici private, iar angajatorul lui anonim îi oferea o asigurare pe cinci ani. Dacă în decurs de cinci

ani Rob nu reapărea în persoană pentru a o anula, atunci clinica avea să deruleze procedura normală.

Iar asta îi spusese, chiar dacă intuiția și bunul simț n-o făcuseră, că era absolut sigur că peste cinci ani avea să se trezească în corpul unui adolescent-prunc, fără să-și mai reamintească nimic din ultimele luni de existență. Ar fi trebuit să refuze. Banii erau însă al naibii de atrăgători: niște investiții neinspirate în curse de cai și alte evenimente sportive, plus pocherul și diverse alte jocuri de noroc îi lăsaseră o gaură destul de importantă în balanța creditului. Nu-și putea permite să nu accepte, în nici un caz cu niște creditori ca ai lui, iar agentul său o știa prea bine. Așa că fusese de acord și se așteptase să fie nevoit să ajute cine știe ce grupare etnică radicală să declanșeze o lovitură de stat împotriva guvernului ei planetar, în vederea obținerii unei autonomii culturale sporite, sau să participe la reprimarea ilegală a unei greve sindicale, sau, dacă avea cu adevărat ghinion, să fie chiar implicat în lupta pentru putere dintre niște organizații criminale. Evident, ținînd seama de norocul lui, fusese mai rău decît toate posibilitățile acelea.

Trecuseră două săptămîni de cînd începuse să lucreze ca paznic în complexul navei stelare TSC de pe Anshun. Două săptămîni plictisitoare în care nu făcuse altceva decît să învețe configurația clădirilor, orarele și echipamentele utilizate de TSC. Îi cunoștea din vedere pe membrii echipelor de tehnicieni care asamblau nava și se saluta cu ei. Făcea bancuri cu noii lui colegi despre sutele de indivizi zeloși și plini de speranță care soseau zilnic pentru etapa finală de interviuri și evaluări în vederea completării echipajului. Îl zărise pînă și pe Nigel Sheldon însuși, înconjurat de anturajul său de asistenți.

Trecuseră două săptămîni și el tot nu avea habar de ce se afla aici. Nu-și putea da seama cine era împotriva TSC-ului, decît numai dacă nu era vorba despre vreun conflict între Marile Familii de pe Pămînt — cine putea ști de ce erau în stare ciudații ăia bogați ca să obțină un avantaj?

Apoi, chiar în dimineața aceasta, înainte de micul dejun, primise un mesaj criptat de la agentul său. Rob utilizase cheia care-i fusese dată și textul verde-vîscos se deschisese în vederea lui virtuală. Cana de cafea i se răcise în vreme ce citise și recitise informarea cu instrucțiunile și orele ei precise. În cele din urmă, bărbatul ridicase ochii spre tavanul apartamentului și gemuse:

— Of, futu-i maica mă-sii!

Asta era, practic n-avea nici o șansă să supraviețuiască zilei, în ciuda secțiunii finale a textului care detalia rutele de pe care aveau să fie preluați.

Respectă rutina pe care și-o stabilise și luă metroul pînă la gara planetară TSC. De acolo, sui într-unul dintre autobuzele pentru personal care-și petreceau toată ziua deplasîndu-se înainte și înapoi peste pustiul triajului, pînă la complexul navei stelare. Împreună cu ceilalți paznici, ajunse la vestiare cu douăzeci de minute înainte de începerea turei, astfel încît să se poată schimba în uniformă. De data aceasta, pierdu mai multă vreme ca de obicei, așteptînd pînă ce încăperea fu aproape goală. Cînd mai rămăseseră doar alți doi paznici, se apropie de dulăpiorul specificat în instrucțiuni. Codul-șablon din COtatuajul degetului său mare descuie ușița. Înăuntru se găsea o simplă centură utilitară, identică celei pe care o purta. Le schimbă pe cele două între ele și închise dulăpiorul, după care plecă.

Schimbul lui începea la 8:30 și el ajunse la timp la ghereta principală a porții de intrare, fiind unul dintre cei trei paznici staționați acolo. Prima persoană pe care o văzu fu Wilson Kime. Rob salută prompt cînd poarta se deschise pentru mașina căpitanului navei. Aceea era cam unica acțiune fizică pe care i-o solicita postul. Cei trei paznici din gheretă erau responsabili pentru monitorizarea perimetrului cu gard înalt de șase metri și a pazboților care patrulau. Sute de senzori se înșiruiau în lungul gardului, iar alte zeci erau risipiți pe terenul din jur. Nimic nu se putea apropia fără ca securitatea să afle. Paznicii nu trebuiau decît să ruleze scanări de verificare aleatorii de nivel secundar ale personalului și să verifice vehiculele vizitatorilor.

La ora 10:30, Rob rosti:

— Fac o pauză și mă-ntorc în două'j de minute.

Părăsi ghereta și porni spre clădirile complexului principal, mergînd peste gazonul proaspăt tuns. Aerul era umed ca întotdeauna, făcîndu-l să-și șteargă transpirația de pe frunte.

După ce intră, se îndreptă direct către secțiunea porții. Sala ei de comandă se găsea la cel mai jos dintre cele trei subniveluri ale clădirii. Alt paznic de securitate și un tehnician de întreținere așteptau în lift. E-majordomul lui Rob schimbă coduri de identificare cu ei, confirmînd că toți făceau parte din misiune. Se priviră încordați, evaluînd ceea ce zăreau și întrebîndu-se dacă vreunul dintre ei nu era în stare.

În vederea virtuală a lui Rob, un cronometru număra secundele pînă la 10:47.

— Gata, rosti el și apăsă butonul pentru nivelul inferior. Dacă cineva vrea să plece, e prea tîrziu.

Ușile liftului se închiseră și începură coborîrea spre subnivelul III. Rob își descheie tocul și scoase pistolul ionic, verificîndu-i încărcarea. Părea identic cu cel pe care-l primise la angajare, însă acesta nu putea fi dezactivat de rețeaua de securitate, o precauție pentru cazul în care un paznic ar fi „luat-o razna".

— Bagă-l înăuntru, rosti tehnicianul de întreținere și privi în semn de avertisment către senzorul liftului.

Rob îi aruncă o uitătură de dispreț, doar pentru a dovedi că lui nu-i ordona nimeni, apoi vîrî arma la loc.

— Tu te-ocupi de ușă?

— Blocările prin rețea ale ușii și porții, răspunse tehnicianul. Voi?

— Ne asigurăm că nu te deranjează nimeni.

Rob și celălalt paznic schimbară priviri.

— Bine.

Liftul se deschise pe un coridor scurt. De o parte și alta erau două uși, iar în capătul îndepărtat se mai zărea una.

Tehnicianul scoase din trusa lui o matrice mică și o amplasă peste comenzile liftului.

— Neutralizat, confirmă el.

Rob luă prima încărcătură autonomă dintr-un buzunar al centurii utilitare; era un simplu pătrat de plastic negru, de mărimea palmei lui și gros de un centimetru. Îl apăsă de plafon și-i ceru e-majordomului să încarce codul de activare. E-majordomul confirmă comutarea pe statutul armare și Rob își retrase mîna. Încărcătura autonomă rămase pe loc. Carcasa ei își schimbă lent culoarea, potrivindu-se cu cea a plafonului.

Tehnicianul de întreținere porni în fruntea lor pe coridor, spre ușa mare din capăt, căznindu-se să-și transporte trusa grea. Aplică altă matrice peste panoul-încuietoare. Rob scoase din nou pistolul ionic, îndepărtîndu-i piedica. Cronometrul îi arăta că erau în grafic. Ușa glisă și se deschise. Se grăbiră să intre.

Sala de comandă a porții nu semăna deloc cu centrul pentru activitățile de explorare interstelare, ci era o sală simplă — un paralelipiped cu baza pătrată avînd latura de zece metri și înalt de doi metri și jumătate. Era ticsită de console, iar pe o latură avea separeuri de management cu pereți de sticlă; toate erau întunecate și neocupate deocamdată. Din tura aceea făceau parte opt oameni, aflați la console pentru a monitoriza giganticul ansamblu de mașinării care era îngropat în propria sa cavernă dincolo de sala de comandă. Pe peretele opus birourilor, trei portaluri imense de înaltă rezoluție prezentau situația porții cu afișaje grafice tridimensionale.

Mai multe capete se ridicară și se încruntară la intruși. Exact conform orarului, e-majordomul lui Rob anunță că pierduse interfața cu cibersfera; software-ul kaos se infiltra în toate nodurile locale.

— Țineți-vă gura și rămîneți calmi, vorbi celălalt paznic. Mîinile la vedere și vă rog să nu-ncercați vreo prostie.

Un operator de consolă se sculă în picioare, holbîndu-se neîncrezător la Rob.

— Ce dracu' se-ntîmplă? S-a-ntîmplat ceva?

Rob trase în plafonul de deasupra lui, cu pistolul reglat la sarcină minimă. Operatorul scoase un țipăt scurt, ani-

malic, cînd aşchii ascuţite din banda de polifoto se revărsară în jurul lui, lăsînd în urmă fuioare subţiri de fum. O alarmă porni să ţipe ascuţit.

— Ţi s-a spus să-ţi ţii gura! răcni Rob peste hărmălaie.

Feţe speriate îl priviră. Braţele se ridicară în aer.

— Ce dracu'!

Tehnicianul se uita la operatorul căzut, care rămăsese ghemuit pe podea, cu braţele deasupra capului, tremurînd din tot corpul.

— Fă-ţi treaba! se răsti Rob la el.

Tehnicianul încuviinţă scurt din cap şi apăsă butonul, închizînd uşa. Celălalt paznic trase în alarmă, curmînd zgomotul.

— Mersi, zise Rob.

— Toată lumea! le strigă tehnicianul operatorilor. Îndepărtaţi-vă de console!

Rob şi celălalt paznic fluturară cu subînţeles pistoalele, împingîndu-i pe operatori spre peretele din sticlă, unde le făcură semn să se ghemuiască pe jos.

— Joanne Bilheimer, rosti Rob. Ieşi în faţă, imediat.

O femeie ridică ochii, speriată.

— Eu sînt Joanne. Ce vrei?

— Sus, îi făcu semn Rob şi arătă consola etichetată Şef Operaţiuni. Încuie sala şi activează nivelul trei de izolare.

— Eu... Se uită îngrozită la pistol. Eu nu sînt...

— Te rog, o opri el, nu mă lua cu căcaturi că n-ai autoritatea respectivă. Eu zic că n-ar fi bine să mă faceţi să-ncep cu ameninţările, fiindcă le pun imediat în aplicare. S-a-nţeles — nivelul trei?

— Nu pot interfaţa. Ceva contaminează nodurile consolei.

Rob rînji amabil.

— De-aia TSC-ul v-a prevăzut şi cu un sistem manual de rezervă.

Ea plecă fruntea, apoi se ridică şi se duse la consolă.

Celălalt paznic stătea cu faţa către operatorii ghemuiţi.

— Nu-i decît un anestezic, îi anunţă el. Nu va fi omorît nimeni, fiindcă nu sîntem nişte demenţi ucigaşi.

Trecu pe lîngă ei, apăsîndu-le de gît un hipotub. Unul cîte unul, oamenii se înmuiară și căzură pe podea.

O placă mare din metal hurui și se ridică din podea, etanșînd ușa. O placă similară acoperi ieșirea de incendiu. Deasupra lor, aerul vibră, apoi se rigidiză o dată cu activarea cîmpului de forță, care ranforsă structura moleculară a pereților. Doi cilindri groși coborîră din plafon, telescopînd, în capete opuse ale sălii. Rob surîse mulțumit; erau filtrele atmosferice care reciclau aerul după ce cîmpul de forță etanșase conductele de condiționare.

— Mersi, Joanne.

Femeia nu avu timp nici măcar să-l privească înainte ca al doilea paznic s-o apese cu hipotubul pe gît.

Tehnicianul demontase panourile unei console. Își răsturnase trusa cu fundul în sus și mai multe matrice personalizate se revărsaseră pe podea în jurul lui. Din fiecare ieșea cîte un mănunchi lung de cabluri de fibră optică, pe care se străduia, lucrînd grăbit, să le conecteze în echipamentele electronice ridicol de complicate ale consolei.

— O poți face? întrebă Rob.

— Taci-n pula mea și lasă-mă să mă concentrez. Mai avem vreo două minute în care să verificăm comenzile înainte să ne decupleze IR-ul.

— Bine.

Rob și celălalt paznic se priviră și ridicară din umeri. Rob habar n-avea ce făcea tehnicianul, nici cum să-l ajute. Software-ul kaos continua să contamineze nodurile, blocînd accesul la cibersferă. Rob nu știa ce se întîmpla la exterior, în restul complexului; nu știa dacă celelalte unități ale misiunii își continuau acțiunile, dacă fuseseră împiedicate sau dacă fuseseră deja ucise. Nu-i plăcea să fie izolat în felul acesta. Dorea să știe. Trebuia să știe. Cronometrul din vederea virtuală număra nemilos timpul scurs din misiune, bifînd evenimente care ar fi trebuit să aibă loc. Mai rămăseseră nouăzeci de secunde și tehnicianul continua să lucreze cu fervoare disperată în interiorul consolei.

Haide, îl îndemnă Rob în gînd. *Haide-odată!*

***

Wilson ajunsese la grila centrală a platformei de asamblare cînd e-majordomul îl anunță că-l apela Oscar Monroe.

— Fă legătura, îi ceru el.

Își încetini impulsul lîngă una dintre traversele podului rulant și se roti lent, astfel încît putea să privească în secțiunea dorsală a navei. Toate rezervoarele cu masă de reacție fuseseră instalate și ieșeau în relief din suprastructura cilindrului. Aproape o cincime din plăcile fuzelajului erau la locul lor și constructobotii lucrau de zor, adăugînd altele.

Imaginea micuță și translucidă a capului lui Oscar apăru în colțul vederii virtuale.

— Vrei niște vești bune, căpitane? întrebă el.

— Normal.

— Îngerul Înalt afirmă că nu cunoaște nici un fel de extratereștri echipați cu superarme în partea asta de galaxie.

Wilson își mută privirea în mod reflex spre amplasamentele cîmpului de forță al navei. Unele generatoare fuseseră montate, însă nici unul nu era deocamdată conectat la rețeaua energetică.

— Ai dreptate, asta-i o veste bună. Să-nțeleg că n-ați avut probleme cu habitatul?

— Nu, cu habitatul n-am avut nici o problemă.

Wilson surîse în barbă; se întîlnise și el de cîteva ori cu președinta Gall.

— Așadar, ce-a spus?

— Că n-a vizitat Perechea Dyson, așa că știe foarte puține. A lăsat să se înțeleagă că este curios, și poate chiar neliniștit, în privința barierelor. În esență, așteaptă să vadă ce găsim.

— Interesantă politică... A zis dacă a mai contactat alți extratereștri din secțiunea aceea a spațiului?

— Nu tocmai, este foarte strict în privința confidențialității...

Legătura se întrerupse. Wilson tocmai îl întreba pe e-majordom ce se întîmplase, cînd acesta declanșă o alarmă de securitate. Rețeaua de date a complexului navei stelare era supusă unui atac de tip kaos.

— Cît de grav? apucă el să întrebe.

În jurul platformei de asamblare, cîteva lumini pîlpîiră, surprinzîndu-l în mod serios.

— Lasă asta, dă-mi situația stării sistemelor — general și platforma.

Alte două alarme de securitate se aprinseră cînd afișajul de stare i se extinse în vederea virtuală. O explozie avusese loc la unul dintre principalele generatoare energetice ale complexului. Intruși pătrunseseră în sala de comandă a porții. Paznicii de securitate din sala de asamblare 4DF se găseau în toiul unui schimb de focuri cu alți intruși. Secțiuni din rețeaua de date a complexului se clătinau și se prăbușeau, pe măsură ce software-ul kaos contamina nodurile de comutare.

— Să fiu al dracu'!

Pe toată platforma de asamblare, sistemele comutau pe sursele energetice de rezervă, fiindcă rețeaua principală de distribuție fluctua. Wilson se răsuci disperat și trebui să se prindă de traversă pentru a-și opri mișcarea de rotație. Poarta continua să fie materializată, ducînd înapoi în clădirea controlului calității. Module lunecau pe benzile electromusculare, iar doi oameni pluteau în jurul joncțiunii, privind în urmă.

— Fă-mi legătura cu șeful securității, îi ceru e-majordomului.

Afișajul de stare arătă dispariția conexiunilor energetice și de date cu centrul de comandă al securității. În secțiunile din jurul clădirii turn se autoactivară sistemele de stingere a incendiilor. Pentru o secundă, șocul paralizează gîndirea lui Wilson. Avea dificultăți în a integra ceea ce vedea. Apoi intră în acțiune instruirea sa veche: *reacționează, nu încremeni!*

Luminile se stingeau pe platforma de asamblare, întrucît matricea de management local începuse procedurile de reducere a consumului pentru cazurile de urgență.

— Stabilește comanda matricei de management local, se adresă Wilson e-majordomului său. Codifică tot traficul cu cheia codului meu. Izolează imediat matricea și rețeaua

platformei de rețeaua de date a complexului de la sol. Autorizează continuarea procedurilor interne de urgență, dar vreau cîmpul de forță al platformei să fie activat imediat peste poartă. Deviază toate rezervele de energie internă pentru menținerea lui.

— În lucru, anunță e-majordomul.

Afișajul stării din vederea virtuală dispăru după întreruperea legăturii de date cu complexul principal.

— Dă-mi starea internă.

Fu înconjurat de fluxuri noi de date translucide; se afla în centrul unui glob compus din mii de linii roșii și chihlimbarii întrețesute. Activitățile de construcție se opreau, totuși nu dispunea de prea multă energie.

— Anulează funcțiile ambientale, avem destul aer pentru mai multe ore.

— Validare.

— Localizează personalul din platformă și listează-l. Deschide canalul general de emisie pentru toți cei de aici.

Luminile continuau să se stingă în jurul lui, lăsînd într-o penumbră crepusculară secțiuni uriașe ale platformei. Cîmpul de forță intră în funcțiune, sigilînd poarta. Raze puternice de lumină pătrundeau prin semiîntuneric dinspre clădirea de controlul calității.

— Atenție, toată lumea! anunță Wilson pe canalul general. Complexul pare să fie ținta unui atac fizic. Am sigilat poarta, așa că aici ar trebui să fim în siguranță. Ca precauție, doresc însă ca toți să se îndrepte spre inelul sistemului de susținere biotică al navei, secțiunea doisprezece.

Parcurse iute listingul personalului cu experiență.

— Fă-mi legătura cu Anna Hober.

Și-o reamintea vag din ședințele de antrenament al echipajului; era un astronom din divizia de explorare TSC, primită în echipaj ca expert în senzori și navigator.

— Validare.

— Da, domnule căpitan, rosti Anna Hober.

— Unde ești?

— Sus, la matricea de senzori secundară. Fac parte din echipa de instalare.

— Din clipa asta ești secundul meu executiv. Conectează-te la matricea secțiunii sistemului de susținere biotică a navei și începe să alimentezi sistemele ambientale interne. Ia să te ajute pe oricine ai nevoie din echipele de asamblare. Dă-i drumul! Vreau ca acolo să fie un adăpost sigur pentru toți.

— Da, domnule căpitan.

Mîna lui virtuală atinse iconul e-majordomului.

— Afișează starea sistemelor interne ale navei.

— Validare.

Reprezentarea care apăru era micuță. Puține sisteme erau alimentate cu energie și rețeaua internă a navei se limita la legăturile primare de comunicații — o coloană vertebrală fără jonctiuni nervoase.

Wilson se împinse cu picioarele în traversă, îndreptîndu-se către inelul sistemului de susținere biotică. În vreme ce luneca prin aer, examină sursele energetice de la bord; majoritatea sistemelor secundare de rezervă erau instalate și două generatoare de fuziune fuseseră testate înainte de a fi apoi închise. Ele ar fi trebuit să le asigure destulă energie pentru a întreține cîteva punți, pînă se clarifica situația de la sol. Dacă situația se prelungea, ar fi trebuit chiar să poată porni un reactor de fuziune și să-l cupleze la generatorul cîmpului de forță — consumul rezervelor era neliniștitor de mare.

— Avem vreo legătură de comunicații externe cu datasfera planetară?

— Platforma de asamblare este echipată cu transmițători pentru situații de urgență, care se pot conecta la sateliți geostaționari.

— Activează-i. Trebuie să știu ce se întîmplă jos.

Fuseseră stinse atît de multe lumini încît avea probleme să vadă încotro se îndrepta. Traversele și stîlpii de rezistență erau invizibili pînă ajungea foarte aproape de ei și îi încetineau înaintarea; de acum, practic trebuia să pipăie ca să găsească drumul. Inserțiile retinale îi trimiteau pe vederea virtuală o imagine în infraroșu, făcîndu-l să vadă numai roz strălucitor și alb.

Revărsarea puternică de lumină care sosea prin poartă se reduse treptat la nivelul strălucirii gălbui emise de lămpile de urgență ale clădirii. După aceea urmă un fulger portocaliu pe care inserțiile retinale fură nevoite să-l atenueze ca să nu fie orbit. Wilson clipi din ochi, trezindu-se complet în întuneric după stingerea fulgerului; principalele linii energetice fuseseră de asemenea pierdute, lăsînd funcționale doar cîteva sisteme de iluminat de urgență în interiorul platformei. Poarta era complet întunecată.

— Futu-i! șopti el.

Bănuielile lui fuseseră corecte de la bun început. Ținta era *A doua șansă*.

***

Lennie Al Husan sosise în gara TSC Anshun după o călătorie de două ore, care ar fi trebuit să dureze patruzeci și opt de minute. Întotdeauna se întîmpla așa cînd sosea prin StLincoln; triajul de acolo cauza întîrzieri de fiecare dată. Din cauza aceasta, întîrziase la întîlnirea cu biroul mass-media al proiectului navei stelare. Editorul lui avea să facă o criză de nervi din motivul ăsta, fiindcă toate companiile mass-media încercau să prezinte zborul. Unul dintre visurile lui Lennie era, de altfel, că va putea cumva să se califice ca reporter/membru de echipaj, un post pe care TSC îl flutura prin fața reprezentanților mass-media ca să se asigure de cooperare favorabilă.

Atît doar că întîrzierea de acum anulase probabil opțiunea respectivă.

Porni în lungul sălii principale spre zona de îmbarcare pentru transport către complexul navei. Fu supus cîtorva verificări de securitate amănunțite, după care ieși în aerul îngrozitor de umed, alăturîndu-se altor oameni care se înghesuiau în așteptarea autobuzului. Îi ceru e-majordomului să-l contacteze pe reprezentantul mass-media cu care discutase.

— Am probleme în stabilirea unei interfețe cu datasfera, îi spuse e-majordomul. Software kaos contaminează nodurile rețelei de date locale.

— Serios?

Lennie privi în jur cu interes, ceea ce, recunoscu, era tembel de inutil. Totuși atacurile kaos erau rare și de obicei precedau sau acopereau un tip de activitate ilegală.

Peste zona de îmbarcare pentru transport reverberă un bubuit atît de puternic încît bănui că fusese o explozie. Alături de toți cei de la coadă, Lennie se aruncă la pămînt. Pentru o secundă, crezu că fusese o deraiere, oricît de imposibil ar fi fost așa ceva. Apoi începu un vuiet peste care se suprapuse o a doua bubuitură. Lennie se ridică și încercă să-și dea seama dincotro soseau zgomotele; erau atît de puternice, încît fu nevoit să-și acopere urechile cu palmele.

— Înregistrare completă, toate simțurile, își anunță e-majordomul.

Porni în goană spre capătul clădirii lungi. Cînd dădu colțul, putu să vadă peste o secțiune largă a triajului. Prima impresie fu că asista la dezintegrarea unui tren lung din vagoane acoperite care se afla în spatele depourilor de marfă. Două vagoane fuseseră deja transformate în bucăți informe și, pe cînd se uita, un al treilea vagon explodă, deschizîndu-se. Forme uriașe și întunecate de metal se ridicau dintre sfărîmături pe coloane vii de flăcări violete. Semănau cu niște dinozauri paralelipipedici blindați, cu capete trapezoidale boante. Țevi groase de tunuri ieșeau din orbitele ochilor și arme mai mici se extindeau din partea inferioară a capetelor aidoma unor mandibule letale. Trei picioare butucănoase le erau pliate, strîns lipite de flancuri, cînd se înălțară în văzduh. În jurul lor, aerul pîlpîi, anunțînd activarea unor cîmpuri de forță.

Lennie nu îndrăzni nici să clipească. Rămase cu ochii larg deschiși, absorbind imaginile extraordinare. E-majordomul lui expedia o mulțime de ping-uri, căutînd un nod al cibersferei care să fie necontaminat.

— Lasă-ne să intrăm! urlă Lennie către cibersfera care colapsa. Îți ordon în numele lui Allah, în pizda mă-sii! Lasă-ne să intrăm!

Apoi contaminarea kaos dispăru pe neașteptate, golindu-se din cibersferă, așa cum apa se golește dintr-o con-

ductă. Totul era on-line și imaginile lui Lennie erau transmise în matricea biroului său din Kabul.

— IC-ul a curățat rețeaua locală, îl anunță e-major-domul și în glasul sintetizat al programului se simți ceva foarte apropiat de uimire.

Lui Lennie nu-i păsa dacă Profetul Însuși fusese cel care restabilise miracolul electronic. El transmitea acum imaginile, sunetele și teroarea în tot Commonwealth-ul — el, Lennie Al Husan. Acesta era momentul lui de glorie.

Cele trei mașinării înspăimîntătoare se rotiră la unison; jeturile lor de evacuare căpătară vectori orizontali și ele accelerară peste triajul părăginit.

— Sînt Răzbunători Alamo! răcni Lennie peste urletele duzelor, rugîndu-se ca spectatorii lui să-l poată auzi. Vedeți în acțiune niște Răzbunători Alamo autentici!

Abia reuși să-și stăvilească impulsul de a ovaționa.

***

Cei doi paznici care rămăseseră în ghereta porții de intrare tocmai începuseră să se întrebe unde dispăruse Rob, cînd conexiunile lor standard cu cibersfera se întrerupseră. Nu fură mai neliniștiți decît ar fi fost cazul, întrucît legăturile cu senzorii și sistemele de pe perimetru nu fuseseră afectate. Două alerte sosiră pe linia de la centrul de comandă al securității, dar, înainte ca măcar să le fi privit, o explozie bubui în spate, ridicînd pe cer un glob de foc dinspre latura opusă a complexului. Cercuri roșii răsăriră pe afișajul stării lor de securitate.

— Dumnezeule, ăla a fost un generator..., reuși să rostească un paznic cînd flăcările vuiră în sus după sfera de foc care se dilata. Se pare c-a dus cu el toată secțiunea de stocare a combustibilului.

Trei etaje de ferestre dintr-un turn erupseră și un milion de cioburi de sticlă zburară afară, gonind pe limbi lungi de văpaie.

— Centrul de comandă al securității nu răspunde, raportă matricea gheretei. Deținеți comanda autonomă a securității perimetrului.

— Etanșare! răcni paznicul-șef.

Își încărcă codul în matricea gheretei și privi cum înviau sistemele protectoare. Pazboții încremeniră în locurile unde se aflau; trape se deschiseră în flancurile lor și de acolo ieșiră țevi care se armară automat. Mai liniștitoare fu însă intrarea în funcțiune a generatoarelor cîmpului de forță; dotate cu trei sisteme redundante și autonome, ele închiseră peste tot complexul un cîmp gigantic în formă de dom. Moleculele de aer prinse în interiorul efectului de legătură scînteiară cînd absorbiră inputul de energie care le alinie într-o structură rigidă.

Alte două explozii răsunară în interiorul complexului. Paznicul-șef încercă să afle ce fusese distrus, dar afișajul lui de stare era aproape complet lipsit de informații.

— Ce facem? întrebă partenerul lui.

— Deocamdată stăm locului. Nu putem dezactiva cîmpul de forță... nu deținem autoritatea respectivă. Aici sîntem în siguranță.

— Ba nu sîntem deloc, arătă celălalt spre flăcările uriașe și fumul negru care se înalța peste clădirile complexului. Sîntem închiși laolaltă cu un grup de teroriști nenorociți.

— Nu panica. Pur și simplu, ne-au luat prin surprindere. Locul este acum mai etanș decît găoaza unei onna de lagună. Ia uită-te!

Arătă un turn. Suprafața lui exterioară era acoperită de scînteile evidente ale unui cîmp de forță.

— Îi izolează și după aia aduc trupele serioase ca să-i radă — asta-i procedura standard.

Se întoarse și văzu că partenerul lui ignora complet complexul și se holba la întinderea pustie a triajului.

— Alea ce dracu' sînt?

***

Tehnicianul trebuise să ia toate firele la mînă, însă reușise să-și interfațeze toate matricele în rețeaua sălii de comandă a porții. IR fusese izolat afară.

— Coordonatele porții nu mai pot fi schimbate, anunță el triumfător. Am izolat rețeaua de comandă, așa că sistemul funcționează pe matricele interne și totul ni se va preda elegant și fără mofturi.

— Grozav! mîrîi Rob. Și cînd o să-ntrerupă energia?

Simțise deja podeaua vibrînd ușor. În apropiere explodase ceva. Altă parte a operațiunii avansa. Nu-l încînta că totul fusese atît de compartimentat; îi venea greu să nu știe ce se întîmpla.

Tehnicianul îl privi disprețuitor. Se așeză la consola pe care o mutilase și apelă scheme noi pe portalurile mari montate pe pereți.

— Au și făcut-o deja — uită-te! Alimentarea din exterior este aproape zero. Deja funcționăm pe trapa d-zero. Totu-i în regulă. Acum trebuie doar să mai rezistăm încă treizeci de minute.

E-majordomul lui Rob raportă brusc că se putea conecta la nodurile cibersferei sălii. O jumătate de duzină de apeluri îi cereau să se identifice.

— Bagă-i în pizda mă-sii, îi spuse el e-majordomului.

— Interesant, comentă tehnicianul. (Ochii îi erau nefocalizați, în vreme ce studia datele din vederea virtuală.) Cibersfera e curată... cineva a contracarat software-ul kaos... este eliminat.

— Asta-i bine sau rău? întrebă Rob.

— E ciudat... N-aș fi bănuit niciodată că IR-ul cibersferei Anshun este atît de puternic încît să elimine așa rapid nivelul ăla de kaos.

— Cum ne afectează asta pe noi?

Rob detesta întotdeauna să lucreze cu specialiștii ăștia cu capu-n nori, care nu izbuteau niciodată să aprecieze latura fizică a unei misiuni.

— De fapt, nu ne afectează. Vreau să zic că securitatea TSC nu poate intra în mod fizic aici sau în sala cu mașinăriile porții — noi controlăm și cîmpul ăla de forță. Tehnicianul se scărpină gînditor pe un obraz. Dacă toți senzorii lor sînt din nou funcționali, s-ar putea să ne fie nițel cam greu să ieșim la sfîrșit. O să mă gîndesc...

Rob îl privi pe celălalt paznic, care se mulțumi să strîngă din umeri.

— Ia stai așa, rosti tehnicianul și se aplecă înainte cînd un portal comută pe imaginea granulată a unui senzor care acoperea coridorul din exteriorul sălii de comandă. Ia uite, au repus în funcțiune circuitul liftului!

Senzorul arăta ușile liftului închizîndu-se. După zece secunde, încărcătura autonomă explodă. Pe imaginea de pe portal, Rob nu văzu decît ușile liftului vibrînd, cu linia centrală de unire căscîndu-se cînd metalul fu deformat. Un nor dens se revărsă pe coridor și bărbatul își dădu seama că era praf, nu fum.

Celălalt paznic chicoti.

— De-acum nu mai pot coborî pe-acolo, probabil că s-a năruit tot puțul.

Rob privi placa de metal care acoperea ieșirea de incendiu. În scurt timp, securitatea avea să coboare pe scara din spatele ei. Potrivit instrucțiunilor pe care le decriptase dimineață, după ce puțul liftului era scos din funcțiune, ei ar fi putut să părăsească sala de comandă pe ușa principală. Unul dintre birourile aflate mai departe pe coridor avea un pasaj utilitar prin care ajungeau în sala cu mașinăriile porții, iar de acolo puteau alege dintre trei rute de ieșire, după ce cîmpul de forță era decuplat. Bineînțeles, toate acțiunile respective depindeau în mare măsură de kaosul care scotea din funcțiune cibersfera și senzorii de securitate.

— În clipa de față, poate cineva să privească aici înăuntru? întrebă Rob.

Examină cu atenție plafonul, căutînd senzori și videocamere și văzu minimum trei care acopereau interiorul.

— Stai să văd rețeaua locală, răspunse tehnicianul.

Încremeni brusc, rămînînd cu gura căscată la portalul care afișa rețeaua de comandă a porții. Una dintre secțiuni pîlpîia roșu.

— Nu se poate..., murmură el.

— Ce-i? făcu Rob.

— Primul scut de blocare a comutării a căzut.

— Mai zi o dată, pe limba mea.

— Fii atent — cablurile de fibre optice care formează rețeaua continuă să fie intacte, integrate în rețeaua de date locală, care la rîndul ei este conectată la cibersferă. Dar în noduri, locurile de unde se controlează comutările, eu mi-am încărcat software-ul ca să blochez contactul. În termeni electronici, între noi și exterior nu există nici o barieră fizică, doar scuturile. Eu am amplasat cinci, consecutive, la fiecare nod, blocînd toate canalele de acces, totuși ceva tocmai a trecut de scutul exterior.

— Ne-ai spus că IR-ul Anshun a curățat kaosul, rosti celălalt paznic.

— Nu, am spus că nu crezusem că ar fi putut s-o facă... nu atît de repede. Iisuse!

Altă secțiune a rețelei de comandă a porții strălucea chihlimbariu.

— Așa ceva nu se poate, mă jur — nu-i posibil!

— Alt scut? ghici Rob.

— O să cadă, să-mi bag picioarele, jumătate din coduri au fost deja sparte. Nu se poate. Vorbesc serios — așa ceva nu se poate! Știi ce fel de criptare am utilizat pentru chestia aia? Geometrie în optzeci de dimensiuni. În optzeci! Ca să spargi așa ceva ai nevoie de-un secol... dacă ai baftă.

Părea mai degrabă furios decît îngrijorat.

Rob începea să aibă o senzație cu adevărat neplăcută despre misiune.

— Și ce anume poate să spargă genul ăsta de criptare?

Tehnicianul încremeni complet.

— IC-ul.

Privirea lui găsi pe plafon o videocameră care era cuplată la consola lui și se uită direct în lentila micuță.

— Băga-mi-aș pula!

Celălalt paznic își ridică pistolul ionic și începu să tragă în videocamere.

— Află cîți senzori sînt înăuntru. Imediat!

Rob trase într-un senzor de deasupra ușii principale. Riscă o căutătură scurtă spre afișarea de pe portal, continuînd să caute și altele. Avertismentul chihlimbariu al

celui de-al doilea scut se transforma într-un roșu amenințător.

***

Paznicul-șef din ghereta de la poartă privi pe fereastră și gura i se căscă treptat în mod inconștient, cînd înțelese adevărata natură a obiectelor zburătoare.

— Am mai văzut chestiile astea, croncăni el fără putere. Știu ce sînt. Erau într-un film de acțiune pe care l-am accesat cu niște ani în urmă. Răzbunători Alamo. Dar sînt chestii vechi de tot...

— Nu mai sînt, rosti partenerul lui. Ce facem?

— Ne rugăm la Dumnezeu.

Pe toată autostrada care ducea la complexul navei stelare, vehiculele se opriseră automat cînd software-ul kaos le afectase matricele de pilotare. Apoi, cînd începuseră exploziile și se activase domul cîmpului de forță, oamenii coborîseră din mașini pe asfaltul fierbinte și rămăseseră privind spectacolul. Cîțiva se întoarseră, auzind noile uruituri din spatele lor, și se aruncaseră instantaneu pe jos, răcnind avertismente.

Răzbunătorii Alamo vuiau peste autostradă, la nici o sută de metri altitudine. Cînd ajunseră la un kilometru de cîmpul de forță, deschiseră focul cu lansatoarele de particule. Era ca și cum o perdea de fulgere ar fi acoperit interstițiul dintre ei și dom. Întregul cer se transformă într-o volbură orbitor de albă, cu aerul dezintegrîndu-se sub giganticele descărcări energetice. Nivelul sonor al exploziilor făcu țăndări toate geamurile mașinilor, furgonetelor și autobuzelor de dedesubt și oamenii înșiși fură azvîrliți cît colo de frontul undei sonice. Timpane și ochi se sparseră, vase capilare fură deschise, sîngele porni să le spumege din guri, nasuri și urechi, iar pielea neprotejată se lichefie.

Domul cîmpului de forță își păstră integritatea sub lovitură. Pe suprafața lui, moleculele de aer colapsară și se ridicară într-un nor coronal clocotitor. De deasupra, părea ca și cum o stea pitică roșie fusese îngropată în sol.

Descărcări electrice gigantice țîșniră din mantia ionică ce fierbea, izbind pămîntul de jur împrejur. Pazboții, care așteptau în alertă împrejurul bazei cîmpului de forță, urmărind cu armele laser și magnetice inamicul care se apropia, detonară pur și simplu, și roiurile de fragmente se vaporizară în microsecunde, cînd fură învăluite de cascada de energie. Toate smocurile de vegetație de pe o rază de patru sute de metri în jurul domului izbucniră în flăcări.

Cei trei Răzbunători Alamo traseră iarăși, concentrîndu-și lansatoarele asupra unui singur punct. Cîmpul de forță rezistă și acum, deviind potopul teribil de energie în aerul care scînteia torturat. Cataracte dense de lumină se revărsară, izbind solul.

În interiorul gheretei, ambii paznici se aruncaseră pe jos de la primul baraj de foc. Întreaga lor lume dispăruse într-o violență albă. Chiar și în interiorul cîmpului de forță, nivelul de zgomot era incredibil, translatîndu-se în durere fizică directă care le sfredelea timpanele. După ce lumina se stinse, cutezară să ridice ochii. La cinci sute de metri depărtare, acolo unde fuseseră focalizate lansatoarele, o zonă imensă din cîmpul de forță continua să sclipească de dîre violete orbitoare, pe măsură ce fuioarele de energie reziduală se descărcau în sol.

— A ținut, mormăi paznicul-șef nevenindu-i să creadă.

Nu-și putu auzi propriile cuvinte. Cînd își duse palma la ureche, degetele i se mînjiră de sînge. Nu-i păsa.

— Sînt viu. Cu dosul falangelor își întinse lacrimile pe obraji. Doamne Dumnezeule, sînt viu!

Înălță capul deasupra tăbliei biroului și îi văzu pe Răzbunătorii Alamo apropiindu-se de domul cîmpului de forță. Incendii mărunte pîlpîiau sub ei, arzînd ultimele smocuri de iarbă și buruieni. Răzbunătorii nu aterizară, ci mai degrabă se prăbușiră din văzduh. Rachetele lor se opriră cînd ajunseră la douăzeci de metri înălțime. Cu picioarele extinse, atenuară șocul și rămaseră într-o poziție ghemuită pe pămîntul înnegrit și fumegînd. Capul celui mai apropiat se roti lent într-o parte și cealaltă, ca parodierea unei creaturi vii, scanînd cu senzorii. Matricele lor

erau încărcate cu smartware de conștiință animalieră, care le asigura o independență alimentată doar de agresiune; după ce ținta fusese stabilită, nu se mai opreau pînă nu ajungeau la ea.

Cel din frunte începu să înainteze, cu picioarele bubuind înfundat, deplasîndu-se cu o viteză descurajantă pentru ceva atît de masiv. Jerbe de cenușă și țărînă se ridicau la fiecare impact, zburînd în vîrtejuri bizare în jurul cîmpului său de forță. Secțiuni mici de blindaj din partea frontală a capului basculară în sus, lăsînd să gliseze în exterior clești lungi și negri. Țevile armelor de calibru mediu se retraseră în compartimentele lor. La treizeci de metri de baza domului, Răzbunătorul se opri și-și coborî capul gros de forma unei pene de despicat lemne. Cleștii străluciră cu o aură de culoarea cobaltului care se rotea și pîlpîia. Îi înfipse în pămînt. Gheizere imense de sol fură aruncate în văzduh. Răzbunătorul Alamo se propti în picioare și-și afundă mai mult capul în gaura pe care o sfredeleau cleștii. Nisip și fragmente de piatră spartă țîșneau la douăzeci de metri înălțime deasupra lui. Treptat, începu să-și afunde în excavare uriașul corp blindat.

***

Toate clădirile de pe Muntele Castelului din Leithpool erau iluminate de fascicule strălucitoare de lumină, ale căror culori treceau grațios din una în alta, parcurgînd tot spectrul, în timp ce deasupra lor semețul castel de basm era el însuși scăldat în sclipirea a treizeci de proiectoare de intensitate solară. Din poziția sa de la fereastra cafenelei de pe Cercul Prințului, Adam avea o panoramă superbă a muntelui pe fundalul unei seri senine și calme. Reflexia lui tremura în apele negre și reci ale lacului circular din Leithpool, într-o imagine de oglindă aproape perfectă. Aidoma tuturor celorlalți clienți întîrziați ai cafenelei, de cîteva minute și el încetase să mai privească spectacolul de afară. Toate emisiunile de știri ale unisferei transmiteau evenimentele de pe Anshun, prin miile de companii mass-media întinse prin Commonwealth. Cafeneaua comutase pe

Alessandra Baron, deși imaginile la care avea ea acces erau lipsite de profesionism. Proveneau de la supraviețuitori din vehiculele distruse sau abandonate pe autostrada spre complexul navei stelare. Inserțiile retinale transmiteau imaginile încețoșate de lacrimi, clătinîndu-se după cum expeditorii se cutremurau de spaimă sau ușurare.

Răzbunătorii Alamo forau sub domul cîmpului de forță; practic, vechile mașinării de război nu mai erau vizibile acum, întrucît găurile pe care le săpaseră erau îndeajuns de adînci pentru a le ascunde în întregime corpurile. Jerbe imense de pămînt continuau să se înalțe către cer ca niște fîntîni arteziene, de unde cădeau sub forma unui nor camuflator de praf și granule de piatră mai uscat decît orice nisip din deșert. Volumul de sol pe care-l regurgitau în urma lor nu se diminua nici o clipă. Cu viteza aceea, în numai cîteva minute aveau să ajungă dedesubtul complexului în sine. Un detaliu pe care Alessandra Baron, aflată în securitatea studioului ei de pe Augusta, se grăbi să-l sublinieze. Ea mărturisi că nu știa nimic despre capacitățile defensive pe care TSC se putea sau nu să le fi încorporat în complex, însă măsurile standard nu păreau să se fi comportat prea grozav. De asemenea, se acorda o atenție deosebită legendei privind calitățile distructive ale Răzbunătorilor Alamo.

— Nimic și nimeni, rosti ea, nu ar supraviețui în interiorul complexului asediat, dacă măcar unul singur ar pătrunde acolo. Ne putem doar ruga pentru oamenii care sînt prinși înăuntru.

Pînă și fața ei frumoasă cu coama elegantă de păr blond-închis părea tulburată.

Nici Adam nu era sigur dacă TSC îi aștepta cu vreo surpriză pe Răzbunătorii Alamo. Din necesitate, misiunea aceasta fusese pusă la cale în pripă și timpul de documentare fusese scurt. Nu putea fi sigur absolut de nimic, cu toate că avea bănuiala că în complex nu existau arme serioase, de calibru greu.

Alături de ceilalți clienți transfigurați din cafenea, Adam icni, uluit și înspăimîntat, înaintea fulgerelor și

uruiturilor care răzbăteau din gurile căscate ale tunelurilor. Nu simula defel. În ultimele luni asistase în mod direct la renovarea mașinăriilor gigantice, totuși era la fel de copleșit ca oricare alt om de forța brută pe care o dovedeau Răzbunătorii Alamo care se aruncaseră ceea ce era cu siguranță pentru ultima dată în bătălie.

În vederea virtuală, un cronometru bifa succesiunea de evenimente ale misiunii. Deocamdată se descurcau remarcabil de bine în respectarea graficului, ceea ce însemna că se apropia etapa a doua. Ca veteran al multor campanii, mari și mici, Adam știa că nimic nu era mai adevărat decît străvechea maximă militară: un plan de bătălie nu supraviețuiește niciodată contactului cu inamicul. Iar dacă inamicul respectiv deținea puterea și resursele TSC-ului, el nu intenționa să lase nimic la voia întîmplării.

***

Wilson auzi ultima ecluză pneumatică de urgență zăngănind sonor, cu zgomotul reverberînd prin toată puntea pe care o ocupaseră. Nici una dintre ecluzele pneumatice primare din metmal nu funcționa — toate erau retrase în inelele groase din jurul marginii lor — , însă ecluzele de urgență ofereau un grad rezonabil de securitate. Își începu exercițiile de respirație profundă, calmîndu-și inima care bubuia.

— Sîntem etanșați, anunță Anna.

Glasul ei trăda un grad ridicat de mulțumire. Chipul rotund al femeii surîse luminos, în ciuda situației de la sol. Ochii și gura îi erau înconjurați de o mulțime de COtatuaje ce produceau un filigran de linii subțiri de aur și platină, care îi pîlpîiau pe piele, apărînd și dispărînd. Mîinile și antebrațele îi erau de asemenea acoperite de aceleași linii, care i se tîrau în jurul degetelor și încheieturilor cînd își apăsă palmele pe un i-punct al consolei.

— Excelent, încuviință Wilson.

Nu se dădea în vînt după asemenea trăsături flamboaiante — vechea moștenire rigidă își spunea din nou cuvîntul — , iar propriile sale COtatuaje erau complet

non-vizuale. Trebuia totuși să admită că acțiunile femeii fuseseră exemplare pînă acum. Anna organizase echipe de lucru formate din tehnicienii surprinși și speriați, care parcurseseră secțiunea sistemului de susținere biotică și închiseseră fizic uriașele și solidele ecluze pneumatice de urgență, utilizînd scule de mare putere și propriii lor mușchi. Fusese numai una dintre cele aproape o duzină de misiuni pe care i le dăduse și pe care ea le derulase perfect. Aparatele de condiționare a aerului fuseseră pornite și funcționau, cu ventilatoarele mișcînd atmosfera grea, iar luminile de avarie fuseseră conectate la unități energetice portabile. Anne organiza personalul în echipe de intervenție pentru avarii, pregătindu-se pentru orice eventualitate.

În acest timp, Wilson trecuse frenetic în revistă sistemele cît de cît operaționale ale navei. Nu-i trebuise prea mult timp. Ținînd seama de numărul mare de echipamente ce fuseseră instalate pînă în prezent, doar un procentaj alarmant de mic îi era disponibil și aproape nici unul dintre ele nu era de vreo utilitate practică pentru situația lor curentă. Unicul succes important pe care-l înregistraseră fusese folosirea sistemului de urgență de comunicații al platformei pentru a restabili o legătură cu cibersfera planetei. Prin intermediul ei, Wilson fusese permanent în contact cu IC, din clipa în care intrase în navă. Era recunoscător pentru faptul că IC dovedea față de atac un interes mult mai mare decît de obicei.

— Escadra forțelor speciale Anshun se va desfășura în jurul perimetrului complexului peste șapte minute, îi anunță IC. Primul eșalon de întăriri de securitate al TSC va sosi în gară la patru minute după aceea; desfășurarea sa ar trebui să fie mai rapidă decît a forțelor locale. Sînt de asemenea mobilizate forțele Directoratului Securitate al Commonwealth-ului.

— Dar chiar dacă pot intra în perimetrul cîmpului de forță, dispune vreuna dintre ele de ceva care să-i poată distruge pe nenorociții ăia de Răzbunători Alamo? întrebă Wilson.

O văzu cu coada ochiului pe Anna, aruncîndu-i o privire îngrijorată. Aşchii minuscule de aur unduiră din ochii ei cînd îşi realinie afişajul vederii virtuale pentru accesarea directă a datelor de securitate.

— Nu cred, răspunse IC. Una dintre cauzele reputaţiei legendare a Răzbunătorilor Alamo este puterea lor brută. Producerea lor a fost extrem de ineficientă din punctul de vedere al costurilor, raza de acţiune le este redusă şi abilitatea tactică limitată. În acelaşi timp însă eficienţa lor împotriva amplasamentelor Federalilor Uniţi a fost de aproape sută la sută. Republica Stelei Unice s-a apropiat foarte mult de obiectivul de a transforma Austin într-o Izolată.

— Vrei să zici că în complex nu avem arme îndeajuns de mari pentru a-i distruge?

— Nu. Directoratul Securitate deţine însă puterea de foc necesară, ţinînd seama mai ales de vechimea designului generatorului de cîmp de forţă cu care sînt dotaţi Răzbunătorii Alamo. Va trebui totuşi să aşteptăm sosirea forţelor Directoratului. Desfăşurarea lor pe Anshun ar trebui să înceapă în douăzeci şi cinci de minute.

Wilson privi din nou ecranul de afişaj. El şi Anna îşi stabiliseră postul de comandă într-un birou de echipaj care avea instalate cîteva sisteme reţea şi matrice şi nimic altceva. Pereţii şi podeaua erau panouri de rezistenţă grosolane, iar conductele treceau peste plafon aidoma a doi şerpi de culoare argintiu-mat întrepătrunşi într-o poziţie de împerechere. Trei ecrane console fuseseră setate pentru a afişa reprezentări rudimentare ale stării interne a navei, iar celelalte două erau alimentate de videocamerele dispuse în jurul platformei de asamblare. În sala de controlul calităţii aflată dincolo de poartă nu mai avusese loc nici o altă explozie, dar nu asta îl îngrijora în prezent pe căpitan.

— Au ajuns sub perimetru? o întrebă pe IC.

— În mod clar. Volumul de pămînt pe care-l evacuează nu s-a redus. Estimarea noastră cea mai probabilă este că au ajuns la o sută optzeci de metri în interiorul cîmpului de forţă. În curînd vor ieşi la suprafaţă.

— În cît timp vor ajunge la poartă? întrebă Anna.

COtatuajele i se stinseseră. Privea ecranul care arăta imaginea de la videocamera ce acoperea poarta din interiorul platformei de asamblare.

— Estimarea minimă este de șase minute, răspunse IC. Aceasta în ipoteza în care vor continua prin subteran pînă vor ajunge sub complexul de clădiri și abia apoi vor ieși la suprafață. Tactica aceasta înseamnă că nu vor trebui să cheltuiască energie pentru a străpunge cîmpul de forță al peretelui clădirii.

— Bun. Vreau acum un răspuns exact: Răzbunătorii Alamo pot străpunge cîmpul de forță al porții?

— Dacă specificațiile lor originale n-au fost diminuate, estimăm că pentru a străpunge coeziunea cîmpului de forță al porții vor fi necesare maximum două salve ale unui lansator de particule.

— Nenorociții dracului, mîrîi Wilson printre dinți.

Își repeta că nu-l speria nici măcar faptul că murea în acest corp — legătura prin satelit avea destulă lățime de bandă pentru a-și descărca memoria într-o stocare sigură chiar în ultima clipă. Nu, îl scotea din minți faptul că proiectul nu putea fi apărat de o ceată de teroriști anarhiști, cretini și semiorganizați. Proiectul nu *merita* așa ceva; ei încercau să realizeze un lucru nobil și bun cu nava stelară. Nici un fel de cauză de căcat „la modă" din exteriorul procesului politic nu avea dreptul să se bage aici. Ca să nu mai amintească de timpul, banii și — la dracu'! — de viețile care fuseseră investite în construirea ei.

— Probabil că pot comuta niște energie suplimentară de la navă spre generatorul cîmpului de forță al platformei, zise Anna. (Spirale de platină se roteau lent în jurul ochilor ei, în timp ce studia o schemă de rețea în vederea virtuală.) O trapă d-zero este parțial încărcată și ar trebui să ne ofere suficientă energie ca să rezistăm cîteva ore. Cred c-o pot comuta prin cablarea supraconductorilor. Trebuie doar să reprogramăm joncțiunile ombilicale să inverseze fluxul.

— Ne poți ajuta cu asta? întrebă Wilson pe IC.

— Din analiza pe care am făcut-o resurselor voastre, outputul vostru energetic este chiar capabil să depășească inputul necesar generatorului cîmpului de forță, răspunse IC. Pe de altă parte însă generatorul n-a fost proiectat să reziste la genul de impact cauzat de un lansator de particule și un Răzbunător Alamo l-ar putea străpunge relativ repede. Împreună, cei doi n-ar avea nevoie nici de zece secunde.

— Futu-i gura mă-sii! răcni Wilson. Trebuie să ne închizi poarta. Nu pot fi lăsați să distrugă nava.

Fusese gata să continue: *nu-i corect,* A doua șansă *merită să intre în istorie, nu trebuie să moară în felul acesta, fără măcar să se fi născut.*

— Scuturile ridicate în jurul rețelei porții se dovedesc foarte rezistente, spuse IC. Pînă acum am spart trei. Al patrulea utilizează criptare în geometria cu o sută șaizeci de dimensiuni. Vom avea nevoie de cîteva minute ca să-l spargem.

— Nu dispunem de cîteva minute.

— Calculele noastre nu sînt eronate.

Wilson se răsuci și o privi pe Anna. Femeia plutea în fața consolei, uitîndu-se la ecranul care afișa schema navei. Mîinile ei apăsau puternic i-punctul consolei; hieroglife aurii urmăreau lent configurații stranii peste pielea întinsă a antebrațelor ei.

— Există vreun armament instalat? întrebă el disperat.

Mîinile ei virtuale smulgeau date din matrice, parcă folosind forță fizică brută.

— Nu, domnule căpitan. Nimic.

— La dracu'!

Izbi cu mîna liberă în suprafața cea mai apropiată, trimițîndu-și corpul într-o răsucire care-i expedie un junghi de durere prin brațul cu care se ancorase.

— Vreun semn că ar fi ieșit la suprafață?

Era nevoit să lase totul în seama IC-ului și să se roage că va fi în stare să spargă la timp scuturile.

— Nu, răspunse IC.

— Bun. Pregătește, te rog, o stocare pentru a primi memoriile tuturor oamenilor de la bord. Dacă nu vei putea

închide poarta, vor trebui transferate la clinica unde se efectuează procedurile de re-viere.

— Vom face asta, desigur, dar a apărut o problemă nouă.

Anna îl privi neliniștită pe Wilson. Bărbatul înțelegea cît de greu îi era să continue, ce eforturi erau necesare pentru a-și păstra fermitatea. Managementul executiv abia se antrena pentru asemenea situații. Trebuia să examineze aspectul acesta cu multă atenție mai tîrziu... după ce supraviețuiau atacului. Pînă atunci, nu putea spune mare lucru care să-i fie de ajutor.

— Ce mai este? întrebă inexpresiv.

— Centrul de control al zborurilor civile Anshun urmărește două lansări neautorizate de avioane de pe o insulă din apropierea ecuatorului.

— Ce fel de lansări?

— Necunoscute. Par însă să accelereze într-o orbită retrogradă.

Wilson avu nevoie de o secundă ca să înțeleagă implicația.

— Se îndreaptă spre noi, murmură el.

— Așa se pare, da.

— În cît timp vor ajunge?

— Dacă păstrează accelerația constantă, în opt minute.

— Ai vreo idee despre mărimea lor?

— Potrivit semnalului radar, par să fie avioane spațiale de cargo mediu. În cazul acesta, fiecare are în jur de două sute cincizeci de tone, fără încărcătură.

Wilson nici măcar nu încercă să socotească mental. Impactul a două cincizeci de tone la o viteză dublă decît cea orbitală...

— Nici nu mai este nevoie să aibă focoase la bord, rosti el.

De asemenea, era lipsit de importanță dacă poarta era sau nu activată. Dacă Răzbunătorii Alamo nu ajungeau la ei, atunci energia cinetică i-ar fi distrus oricum.

Cineva, undeva, ne urăște rău de tot, gîndi căpitanul. *Dar de ce? Ce rost are — pînă la urmă tot vom ajunge la*

Perechea Dyson. Eu voi re-via și, pe Dumnezeul meu, o să zbor cu nava asta!

În clipa aceea mușchii brațelor i se blocară în șoc.

— Anna! Acum două săptămîni am testat la presiune rezervoarele de combustibil. Îmi amintesc graficul de lucru.

— Da, încuviință ea precaut.

— A mai rămas ceva în rezervoare?

***

Podeaua de beton a laboratorului de testare a radiațiilor cosmice 7D vibră încetișor. Echipamentele se clătinară pe bancuri și birouri. Se auzea un vuiet slab, dar volumul său creștea în tandem cu violența zguduiturilor. Fisuri începură să apară în podea, cu așchii mici de beton desprinzîndu-se și apoi sărind și rotindu-se peste suprafața devenită instabilă. Videocamerele de pe plafon scanau înainte și înapoi, însă în laborator nu ardea decît lumina slabă de avarie care se aprinsese după ce generatoarele complexului fuseseră sabotate. Rezoluția era necorespunzătoare.

Peste cîteva secunde, pardoseala se dezintegră și cu bucăți mari de beton zburară pe verticală, împroșcînd picături sclipitoare de pe marginile topite. De sub spintecătura crăpăturii, o lumină orbitor de albă se revărsă în sus, orbind videocamerele. Tentacule mici de energie îi urmară peste o clipă, testînd și înhățînd orice suprafață neutră, vaporizînd metalul și aneantizînd plasticul și sticla.

După aceea lumina dispăru. Un Răzbunător Alamo se ridică în ruina laboratorului învăluit de flăcări. Capul i se roti, se focaliză asupra țintei sale și demolă cu indiferență un zid și cîțiva stîlpi de rezistență. Blocuri de zidărie și podeaua distrusă a laboratorului de la nivelul imediat superior se prăbușiră, lunecînd și ricoșînd de pe cîmpul de forță al monstrului blindat. Cele șase picioare se mișcară, întorcînd corpul pînă fu aliniat îndărătul capului și ațintit direct spre poartă. Înaintă, lent la început, străpungînd alt perete interior. Treptat, viteza îi crescu, pînă ce străbătu

incintele clădirii de parcă n-ar fi fost decît straturi mai dense de aer.

Pe cînd parcurgea centrul de întreținere a construboților, podeaua îi cedă sub picioare. Ușor dezechilibrat, înaintă greoi cîțiva metri, apoi se opri și roti capul înapoi, pentru a vedea dacă exista vreo amenințare. Jeturi de praf impenetrabil irupseră din noua deschidere în sol. Un al doilea Răzbunător Alamo se împinse în sus, croindu-și drum afară din tunel. Primul îl așteptă să ajungă la nivelul lui, după care își începură asaltul final către clădirea controlului de calitate și poartă.

***

Cafeneaua amuți complet cînd glasul stupefiat al Alessandrei Baron anunță decolarea avioanelor spațiale. Adam își dădu seama că-și umezea întruna buza superioară, anticipînd momentul final, și se opri repede. Imaginile comutară de la terenul carbonizat din jurul domului cîmpului de forță al complexului la o grafică elegantă a orbitei planetare a platformei de asamblare. Împreună cu glasul devenit sumbru al lui Baron, animația ilustra distrugerea inevitabilă. Contorul din colțul ecranului începuse numărătoarea inversă. Era aproape identică cu cronometrul din vederea virtuală a lui Adam.

A doua șansă mai avea de trăit maximum patru minute. Adam se uită fulgerător la fețele transpuse ale celorlalți clienți și zări oroare și fascinație în cantități egale. Pentru prima dată nu mai simțea vinovăție față de ceea ce făcuse. Pe platforma de asamblare nu se aflau inocenți și nici copii lipsiți de memocelule. Nu de data aceasta. De data aceasta avea să fie corect.

Cineva din echipa lui Baron reuși să acceseze roiul de microsateliți geofizici de cartografiere de deasupra lui Anshun. Mii de senzori semiconductori minusculi de pe orbita ecuatorială își modificară alinierile de la mineralele îngropate în adîncuri și focalizară pe o pată specifică de lumină. Platforma de asamblare apăru în centrul ecranului: o sferă gigantică de metmal albastru-cenușiu, plutind dea-

supra norilor. Adam simți că simetria ei lipsită de trăsături îi conferea un straniu aspect organic.

Linii întunecate apărură pe suprafața ei, definind configurații prelungi de forma unor petale. Adam clipi și se aplecă în față. Era sigur că nu fuseseră acolo cu o secundă în urmă. Apoi jeturi lungi și subțiri de gaze albe ca zăpada țîșniră din suprafața sferică, o dată cu despicarea liniilor negre. Razele soarelui se revărsară în platforma de asamblare, anulînd strălucirea slabă a luminilor de avarie; suprastructura incompletă a navei stelare sclipea alb-argintiu în centrul unui nor de vapori aflat în dilatare.

— Nu se poate..., gemu Adam.

Cronometrul lui arăta o sută cincizeci de secunde pînă la impact.

Două rachete cu plasmă se aprinseră și șterseră imaginea într-o nova albă de particule supraenergizate. Ambele jeturi de evacuare detonară direct prin învelișul de metmal pliat, trimițînd sulițe gemene de lumină care împunseră cale de peste o sută de kilometri în jos, spre suprafața planetei. O parte din norul de plasmă ricoșă din structura care supraviețuise, revărsîndu-se îndărăt în jurul navei și a bandajelor ei de traverse. Pături de izolații și cabluri șfichiuiră de jur împrejur, dizolvîndu-se în atomii componenți, în vreme ce suporturile traverselor se topiră în fire pliabile care se întinseră aidoma caşcavalului topit cînd nava porni să se îndepărteze de poartă. Modulele cargo componente luară foc și zburară din infernul stelar ca niște comete portocalii lugubre, lăsînd în urmă o pîclă fluorescentă pe măsură ce conținutul lor era devorat de incendiu.

A doua șansă începu să accelereze. Nava gigantică oscilă la început, cînd programele și pilotul — era oare Kime însuși? se întrebă Adam — analizară distribuția nesimetrică a masei în lungul fuzelajului. Imediat ce o stăpîniră, direcția jeturilor rachetelor fu modificată pentru compensare și nava nu mai vibră, ci-și mări viteza și se ridică perpendicular pe planetă. Îndărătul ei, prin clocotul de ruine topite, se zări o ultimă și violentă contorsionare, cînd cîmpul de forță care proteja poarta fu străpuns în cele din

urmă. Gazele atmosferei năvăliră în vid, purtînd cu ele o puzderie de fragmente din sala distrusă a controlului de calitate. Vigoarea jetului fu redusă pentru cîteva secunde, cînd ceva se împinse afară prin gaura-de-vierme. După aceea, aidoma unui dop din gîtul unei sticle, un glob mic de cîmp de forță răbufni în exterior, scînteind prin furtuna de rămășițe, pe măsură ce era propulsat înainte de rafala agresivă de aer din poartă. Obiectul întunecat și greu din bula scînteietoare se rotea neajutorat întruna, ridicîndu-se prin spațiul cosmic. Înapoi lui, jetul atmosferei fu sugrumat iarăși. Un al doilea glob auriu apăru, rostogolindu-se în vid după primul.

De acum *A doua șansă* era la douăzeci și cinci de kilometri depărtare, părînd o stea alungită și orbitoare care suia către constelațiile strălucitoare. Primul avion spațial apăru brusc în imagine. Viteza lui uriașă făcu să se întrevadă doar ca un fulger pe ecran — o siluetă delta argintiu-cenușie aerodinamică —, înainte de a se izbi în resturile platformei de asamblare care se răceau. Explozia care irupse nu se deosebi cu nimic de una nucleară de proporții reduse. Sfera de atomi incandescenți începuse să se întunece, cînd reînvie brusc cu inima străpunsă de al doilea avion spațial.

La o sută de kilometri mai sus, *A doua șansă* continua să accelereze spre stele.

11

Hoshe crezuse că potopul de date se va reduce după primele două zile. Acum, la o săptămînă după solicitarea inițială, știa mai bine. Exista un volum imens de informații despre așa-zisele organizații criminale de vîrf, cu totul surprinzător pentru niște creaturi care-și desfășurau activitatea în afara granițelor societății. Pe Oaktier existau trei asemenea organizații principale recunoscute de poliție: Familia Johasie, o rețea de modă veche în stilul Mafiei, formată de infractori înrudiți între ei, dar cu destui creieri și avocați pentru a-i izola pe boși de toate activitățile celor care operau la nivelul străzii; Foral Ltd, o companie al cărei consiliu de administrație părea să se fi diversificat în delicte, atît financiare, cît și de natură fizică; și Area 37, cea mai inteligentă și mai evazivă, al cărei imperiu obscur era susținut de afaceri legale și, aparent, de conexiuni politice. Își avea sediul în Darklake City și din acest simplu motiv Hoshe o favoriza ca fiind suspectul cel mai probabil în omorîrea lui Shaheef și Cotal. Era pur și simplu o chestiune de geografie. Nici unul dintre cei doi nu ieșise din Darklake vreme de săptămîni înainte de a dispărea. Dacă dăduseră din întîmplare peste ceva care necesitase înlăturarea lor, atunci probabil că Area 37 dispunea de tipul de resurse și contacte necesare s-o facă. În felul acesta mai rămînea doar să găsească răspunsul la o întrebare.

Ce putuseră descoperi doi civili inocenți care să fi necesitat o reacție de asemenea magnitudine?

Dosarele oficiale despre organizațiile criminale pe care Hoshe le luase de la cabinetul procurorului general con-

ținеau toate investigațiile anterioare, plus procesele alarmant de lipsite de succes care rezultaseră de pe urma lor. Dintre ele, cele mai utile erau rapoartele provenite de la informatori și agenții sub acoperire. Cabinetul procurorului îi cunoștea pe toți jucătorii, majori și minori, și avea o idee generală despre ce făceau în majoritatea timpului; problema reală era că nu putea să dovedească nimic în mod legal.

Dovedite sau nu, evenimentele suspecte de acum patruzeci de ani pe care le prezentau dosarele nu erau de mare folos. Pur și simplu nu existau crime, nici confruntări violente cu rivalii, ba nici chiar tîlhării, ci doar un flux permanent de bani de la cluburi, localuri pentru jocuri de noroc, narcotice chimice și digitale; prostituție, escrocherii bancare și contracte imobiliare dubioase.

După dosarele oficiale, Hoshe începu să acceseze informațiile din mass-media despre Area 37. Aveau mai degrabă caracter de bîrfă, cu toate că unii reporterii de investigații păreau să-și cunoască bine subiectul. Din nou însă, nici o menționare a unor infracțiuni realmente serioase. Cînd cercetă rapoartele standard ale poliției din anul respectiv și din cinci ani anteriori, nu descoperi nici un delict major care să fi avut loc, sau care să fi necesitat ani de pregătire.

La jumătatea dimineții, bărbatul se opri din lucru, ca să privească atacul incredibil asupra navei stelare. Era, de altfel, ceea ce făcuse marea majoritate a Commonwealth-ului. Pînă și investigatorul-șef se lăsase pe spate în scaun și privise imaginile ce rulau pe ecranul de pe biroul ei. După ce *A doua șansă* ajunsese în siguranță, povara datelor care așteptau îl readusese încet pe Hoshe la muncă, deși colegi din clădirea sediului general al poliției metropolitane se opreau pe la el ca să-l întrebe dacă văzuse și ce părere avea. Păreau mai interesați să afle opinia Paulei, însă femeia nu spunea niciodată ce gîndea. Pînă spre sfîrșitul după-amiezii, Hoshe redevenise complet afundat în detaliile mohorîte ale lumii interlope. Inputul constant de pe vederea virtuală și ecranele de pe birou îi dădeau

dureri de cap. Cînd se întinse către cana de cafea, găsi doar zațul rece al ultimei doze.

— Mă duc să mai iau, mormăi el.

Paula nici măcar nu ridică ochii de la ecranul ei cînd porni spre ușă. Li se alocase o cameră la nivelul al cincilea, destul de plăcută, cu o fereastră largă și mobilier nu foarte vechi. Matricele desktop erau echipamente de vîrf, cu ecrane și portaluri pe măsură. Atît doar că automatul de cafea era pe coridor.

— Stai! rosti Paula cînd el aproape că ieșise prin ușă. Un apel securizat.

Era Qatux. Îl afișară pe portalul mural mare și Hoshe se așeză exact în clipa cînd apăru imaginea extraterestrului uriaș. Bărbatul se încruntă, îngrijorat de aspectul Raielului. Qatux abia își putea ține capul ridicat ca să privească în obiectivul videocamerei. Tremurături îi zgîlțîiau corpul și tentaculele-membre, de parcă ar fi tușit silențios.

— I-am trăit viața, șopti el. Nu voi înțelege niciodată cum puteți voi să supraviețuiți atîtor senzații. Să faceți atît de multe și să reacționați la toate în felul în care reacționați este în aceeași măsură un blestem și o binecuvîntare. Voi nu vă opriți niciodată pentru a digera și evalua cele ce vi se întîmplă.

— Ăsta-i felul nostru de a fi, rosti Paula. Ce-i cu tine? Amintirile acelea ți-au produs necazuri?

— A fost dificil. Nu mă așteptasem să fie așa. Văd acum și văd atunci. Sînt Tara mai mult decît am fost orice altă ființă omenească. Asta mă înspăimîntă la fel de mult pe cît mă încîntă. N-am mai fost niciodată înspăimîntat.

— Amintirile se vor topi întotdeauna — asta-i natura lor. Vei ști cine ești.

— Ele se topesc pentru voi. Pentru mine... nu sînt la fel de sigur. Există foarte multe lucruri asupra cărora doresc să mă concentrez și să mi le reamintesc. Nu mă voi desprinde ușor de ea.

Paula se aplecă în față în scaun.

— Îi poți accesa așadar toată viața?

— Da. Da, o cunosc într-atît de bine. Atît de multe culori, atît de multe sunete... și *sentimente*, ce sentimente avea ea! Tara a plîns într-o zi la vederea zorilor, într-atît era de frumos, în deșert, unde razele de lumină jucau peste piatră și cer și fiecare secundă nouă aducea o nuanță nouă pe solul nisipos și neregulat. Îi simt lacrimile acum, urme mici și delicate pe pielea mea, începețoșînd imaginile.

— Ai căutat ce ți-am cerut? Avea dușmani, o ura cineva?

Capul Raielului se mișcă lent dintr-o parte în cealaltă într-o negare tristă, iar tentaculele-membre îi urmară discordant gestul.

— Nu. Pentru tine, cred, ar fi fost insipidă și incoloră, fiindcă viața ei nu este la fel de iute și de intensă ca a ta. Totuși Tara este o persoană blîndă, care iubește viața și urăște durerea și suferințele altora. Lucrul cel mai rău pe care l-a gîndit vreodată despre cineva a fost iritare și dezamăgire. Delictul ei cel mai serios a fost egoismul, fiindcă și-a înșelat mai mulți parteneri, fiindcă nu s-a putut împotrivi plăcerii și atîtării pe care i-o produceau asemenea legături. Așa ceva nu face însă din ea o persoană rea.

— Cît de puternic au reacționat partenerii aceia înșelați?

— Unii au plîns. Unii au tunat. Alții au fost indiferenți. Ea s-a împăcat cu toți. Nimeni dintre cei pe care i-a cunoscut vreodată n-a dorit s-o omoare. În privința asta, sînt sigur.

— La dracu'! Paula strînse buzele într-o grimasă de furie. Nimeni, nimeni?

— Nu. Ea nu este o sfîntă, dar ca să trezească atîta ură în cineva încît s-o ucidă... Nu pot vedea asta, nu prin ochii ei.

— Mulțumesc, Qatux. Îmi pare rău că a fost atît de dur pentru tine. Apreciez ceea ce ai făcut.

— Nu este nici problemă. Îi iubesc pe oameni, pe toți oamenii. Adesea mă gîndesc că poate m-am născut în altă specie.

— Nu, ești foarte bine așa cum ești.

— Îmi vei mai aduce și alte amintiri, Paula? Cumpăr multe de la contacte din unisfera voastră, dar nici unele

nu sînt din stocări de siguranță, nici unele nu sînt așa complete precum cele pe care mi le aduci tu, nici unele nu au bogăția existenței umane, autenticitatea pe care o prețuiesc.

— Vom vedea. Poate că te voi mai vizita.

— Mulțumesc. Și poate că într-o bună zi îmi vei aduce propriile tale amintiri? Sînt convins că tu trebuie să fii omul cel mai măreț pe care-l cunosc.

— Este foarte măgulitor din partea ta, Qatux. N-o să uit asta.

Așteptă pînă ce imaginea dispăru, apoi strîmbă din nas către ecranul gri.

— Așadar n-a fost o crimă pasională, rosti Hoshe.

Paula continua să fixeze ecranul.

— Nu pare să fi fost.

— Cîtă încredere ai în Qatux?

— Foarte multă. Dacă el n-a putut vedea pe nimeni, atunci tu și eu în nici un caz n-am fi văzut dacă am fi examinat înregistrarea. Unica posibilitate de susținere a acestei ipoteze este ca Shaheef să fi iritat pe cineva foarte periculos, un psihopat capabil să-și camufleze adevăratele reacții emoționale. Trebuie totuși să recunosc că este ceva foarte, foarte improbabil.

— Ce părere ai despre un ucigaș în serie? Oaktier nu consemnează nici unul în trecutul său, dar poate că-i vorba despre unul ale cărui victime se întind prin tot Commonwealth-ul.

— Este posibil. Dacă acesta este răspunsul, nu acționează potrivit vreunui șablon recognoscibil. Acesta este primul lucru pe care Directoratul meu îl caută în crimele aparent lipsite de motivație. Matricea din Paris nu a putut găsi nici o conexiune cu vreunul dintre ucigașii în serie pentru care avem dosare.

Femeia surîse fără chef și-l privi.

— Ia zi, cum merge cu ipoteza organizației criminale?

— Deloc bine. Nu pot găsi nici un delict important în jurul perioadei acelea, confirmat sau nu. Teoria mea este că ar fi fost vorba despre un conflict absolut întîmplător

între bande, în care ei au intrat pur și simplu, iar restul nu-i decît disimulare.

— Da, ar merge... Rămînem însă complet lipsiți de dovezi.

— Mai sînt totuși destule dosare pe care încă nu le-am deschis.

— De o săptămînă rulezi programe analizoare prin dosarele primare; dacă în ele ar fi existat orice amănunt util sau relevant pentru noi, ar fi trebuit să-l descoperi de acum. Sînt sigură că știi că nu-mi place să abandonez un caz cu așa multe circumstanțe dubioase, dar realmente epuizăm direcțiile plauzibile de explorare.

Își scoase legătura care-i prindea la spate părul negru și-l aranjă, înainte să-l fixeze din nou.

— Trebuie să mai mă gîndesc.

Era prima dată că o auzea speculînd despre posibilitatea unei înfrîngeri și era destul de șocant.

— La urma urmelor, cîte motive pot exista? Trebuie să fie vorba despre o ucidere aleatorie. Știm că n-a fost ceva personal, corporativ, politic, ba nici chiar financiar — după cum ai spus chiar tu, Shaheef o duce mai bine actualmente decît trecut. Nu-i ceva de urma căreia vom putea da vreodată, fiindcă nu există în nici un dosar sau memorie.

Se opri. Paula îl privea cu foarte multă atenție. Lent, pe chipul investigatorului-șef se întinse un zîmbet. Hoshe își dori din tot sufletul să nu fi fost direcționat spre el. Era animalic, ca al unui prădător.

— La dracu', murmură ea admirativ. E inteligent, este? Însă știam că-i isteț, nu?, am văzut-o cu ochii noștri. Isteț și decis.

— Despre cine vorbești?

Zîmbetul ei deveni provocator.

— Niciodată, dar niciodată, n-am mai întîlnit mobilul ăsta. Al dracu'!

— Ce? Știi cine-i ucigașul?

— Tu nu știi, domnule detectiv?

— Hai, termină! Cine-i?

— Totul a fost o chestie de timp. N-a ucis-o ca să cîștige el bani — ăsta-i un scenariu mai mult decît clasic și ne-am

fi prins imediat. A ucis-o ca să poată cîștiga bani pentru amîndoi. Ea profită financiar de pe urma uciderii ei la fel de mult ca el.

— Cine?

— Morton.

— Nu se poate! exclamă Hoshe. În primul rînd, tocmai el ne-a alertat.

— Asta nu înseamnă nimic. Totul a fost gîndit meticulos. El nu avea să păstreze amintirea respectivă. Amintirea înseamnă dovadă. Avea s-o șteargă imediat.

— Ticălosul... Ești sigură?

— Acum sînt. Închise ochii, rederulînd scenariul îndărătul pleoapelor. Se potrivește. Retrospecția este o trăsătură minunată.

— Și ce facem în continuare?

— Avem nevoie de dovezi din ambele tipuri: materiale și financiare. Eu o să mă ocup de înregistrările companiei.

— Perfect. Care sînt dovezile materiale?

— Vreau ca tu să găsești corpurile.

***

Morton avusese parte de o zi proastă la serviciu. Cînd sosise în dimineața aceea, se așteptase să găsească pregătit pentru certificarea semnăturii contractul preliminar pentru drumul prin districtul central și infrastructura de alimentare a noii capitale a lui Puimro. La insistențele lui, Gansu sublicitase considerabil; în etapa aceasta o pierdere era lipsită de importanță, asta era cheia, să-i pregătești pentru o suită de contracte ulterioare pe planeta aceea nouă, frumoasă și promițătoare. Avînd un cap de pod, Gansu își putea dezvolta în următoarele două decenii filiala locală, pînă ajungea la fel de mare ca și compania-mamă de pe Oaktier. Așa ar fi început adevărata expansiune către statutul de gigant Intersolar.

Însă avocații companiei imobiliare de pe Puimro erau suspicioși, crezînd că oferta derizorie a lui Gansu va fi realizată pe seama reducerii calității construcției și folosirea de materiale ieftine. Ei doreau introducerea în scris

a unor garanții de calitate, alături de interzicerea „profiturilor excesive". Totul era perfect rezonabil, dar de ce dracu' nu menționaseră toate astea cu două luni în urmă, în runda preliminară de negocieri? Morton se pomenise înjurîndu-și propriii avocați și contabili corporativi, pe măsură ce hățișul birocratic se dezvoltase în cursul zilei. Nu rezolvase situația nici cînd părăsise biroul, tîrziu, pornind nervos spre mașină. Lăsase o echipă de avocați și experți în contracte din Gansu să lucreze toată noaptea în tentativa de a rezolva problemele și întrebările ridicate de omologii lor de pe Puimro. Alte întîlniri fuseseră programate pentru săptămîna viitoare. Semnătura certificată nu avea să sosească minimum zece zile de acum încolo.

Futu-le neamu-n cur de funcționari civili, stau mereu în calea progresului!

Majordomul îl aștepta la ușa liftului care se deschidea în vestibul și prinse din zbor sacoul care-i fusese aruncat. Morton intră în living, mijind ochii înaintea luminii solare superbe care strălucea serile peste grădina și piscina de pe terasă. O zări pe Mellanie așezată pe un șezlong, cu capul în palme și umerii gîrboviți.

Hristoase, nu și asta, nu acum! Se încrunta la ea, cînd fata ridică fruntea. Îi surîse nesigur și se grăbi în living.

— Domnule...

Majordomul îi adusese ginul șampanizat.

— Mulțumesc, încuviință Morton și luă cupa de pe tava din argint.

După ce Mellanie ieși din strălucirea soarelui, văzu că fata plînsese.

— Ce s-a-ntîmplat?

Fusese o întrebare aproape retorică; nu era defel interesat. Ea veni spre el și-și puse capul pe pieptul lui.

— Azi dimineață am fost la antrenamente, îi spuse cu glas înăbușit. Antrenorul mi-a zis că n-am făcut destule eforturi, că m-am antrenat prea puțin. Mi-a zis că nu mai am nivelul necesar de dedicație.

— Aha...

Morton fu gata să spună: *Asta-i tot?* În prezent, singurele sporturi care mai interesau pe cineva erau competițiile pe echipe. Deoarece geneticienii Commonwealth-ului erau capabili să obțină superatleți, concursurile individuale deveniseră în esență lipsite de sens — o întrecere între laboratoare și clinici. Însă munca în echipă era altceva, ea însemna templul ultimei trăsături naturale: talentul. În jocuri ca fotbal, baseball, hochei și crichet, talentele combinate ale echipei reprezentau o sinergie pe care fanii o puteau urma plini de devotament, deși Morton considerase dintotdeauna că săriturile de la trambulină era mai degrabă extremitatea disperată a spectrului de interes pentru specialiști, a cărui importanță fusese artificial amplificată de companiile de echipamente sportive și canalele mass-media pentru a exploata vînzările și promovările. De aceea, el rosti doar:

— E un cretin. Nu-ți mai face griji.

Fata începu să plîngă.

— M-a dat afară.

— Poftim?

— M-a dat afară din echipă. A fost oribil, Morty, a spus-o în fața tuturor. A adus deja două fete noi.

— Ah... Mda. O bătu ușor cu palma pe spate, absent, și sorbi din pahar. Nu contează, o să apară altceva — întotdeauna se întîmplă așa.

Mellanie se trase ușor îndărăt și-l privi cu o expresie de surprindere.

— Cum? Morty, n-ai auzit? Pentru mine, s-a terminat!

— Da, am auzit. Treci atunci la ceva nou. Oricum era timpul. Și așa ai irosit atîția ani cu idioata aia de echipă. Acum poți să ai parte de o viață așa cum se cuvine.

Buzele ei pline se deschiseră, formînd un „O" stupefiat, și fata se retrase un pas. Apoi intră fugind în dormitor, cu suspinele umplînd aerul în urma ei.

Morton oftă obosit cînd ușa se închise cu un pocnet sonor. *La urma urmelor, la ce se aștepta? Ăsta-i singurul necaz cu cei cu adevărat tineri — n-au nici o perspectivă asupra vieții.*

— Nu, mersi de întrebare, strigă după ea, n-am avut o zi prea bună la serviciu!

E-majordomul îl anunță că era apelat de investigatorul-șef Myo. Sorbi încet din pahar.

— Pune-o pe ecranul din living.

Chiar și mărită la doi metri, fața lui Paula Myo era în esență perfectă. Cînd se lăsă pe spate într-o sofa de piele, Morton se pomeni admirînd-o din nou. Ei da, așa cineva ar fi fost un partener real, ar fi fost egali, ceea ce era destul de rar, și s-ar fi completat, nu s-ar fi întrecut. Atît doar că moștenirea ei genetică stranie...

— Este un apel neașteptat, doamnă investigator-șef, cu ce te pot ajuta?

— Am nevoie să accesez niște documente financiare, vechile conturi AquaState. Întrucît ești președintele companiei-mamă, este mai simplu dacă te-aș ruga pur și simplu să mi le expediezi, în loc să recurg la un ordin judecătoresc.

— Aha. (Nu era tocmai ce se așteptase.) Te deranjează dacă te întreb care este motivul? Ce anume cauți?

— Nu pot să discut despre un caz activ. Sînt convinsă că înțelegi asta.

— Da. Sînt foarte familiarizat cu procedurile guvernamentale, mai ales azi.

— Nu pari deloc încîntat.

El îi oferi surîsul său de învingător.

— Confidențialitate comercială — nu-ți pot oferi detalii.

— Poți însă să-mi eliberezi dosarele?

— Da, sigur că da. Aș putea să presupun așadar că înregistrezi progrese?

— Să zicem că prin afirmația respectivă te afli pe pista cea bună.

— Mă bucur s-o aud. Îi transmise e-majordomului să-i expedieze dosarele relevante. Pot să te întreb dacă în prezent ai vreo relație?

— Nu cred că are nici cea mai mică legătură cu ancheta.

— Nu, dar a fost o întrebare cît se poate de sinceră.

— De ce dorești să știi asta?

— Sînt convins că ai auzit-o de destule ori, însă vreau să fiu onest cu tine de la început — dacă nu ai nici o relație cu un bărbat, mi-ar face mare plăcere să te invit la cină într-o seară, cît mai curînd cu putință.

Ecranul arătă capul femeii înclinîndu-se foarte ușor într-o parte, imitînd o curiozitate aproape aviară.

— Este foarte măgulitor, Morton, totuși în clipa de față nu sînt în stare să răspund afirmativ. Sper că nu ești ofensat.

— Bineînțeles că nu. La urma urmelor, nu ai spus „niciodată". Cred că te voi invita din nou, după încheierea acestui caz.

— Cum dorești.

— Mulțumesc, doamnă investigator-șef. Și sper ca dosarele să fie utile.

— Vor fi.

Apelul luă sfîrșit. Morton se foi pe canapea, privind ecranul gol pe care putea încă să revadă fața ei calmă, cu trăsături elegante. Cumva, ziua nu părea chiar o pierdere totală.

***

În a opta zi după ce pătrunsese în pădure, Ozzie fu nevoit să scotocească în rucsac după haine mai călduroase. Ultimul foios rămăsese în urmă de vreo două zile și poteca mergea acum printre giganți alpini înalți și solemni, cu trunchiuri întunecate care aveau scoarța dură ca piatra. Frunzele lor cerate erau lungi și subțiri, puțin mai groase decît cetina coniferelor terestre, cu culori variind de la verde-închis la maro aproape negru. Sub ei creștea un strat subțire de iarbă tare, care înceta însă în jurul trunchiurilor, acolo unde căzuseră frunzele acide. Din cauza aerului rece aveau nevoie de mult timp pentru a se descompune în varietatea de sol mănos care putea fi întîlnită în alte părți din pădure, iar văzduhul era plin de aroma lor citrică.

Lumina soarelui părea să-i fi părăsit pe Ozzie și Orion; peticele de cer pe care le întrezăreau erau sure în mod uniform, întrucît norii joși se adunau laolaltă ca un văl

neîntrerupt. Noiane groase de ceață se întindeau de-a lungul potecii, ridicîndu-se mult deasupra vîrfurilor copacilor; pentru a le străbate pe unele dintre ele aveau nevoie de ore întregi. Fiecare părea tot mai lung și mai rece decît cel anterior.

După ce umblase printr-un asemenea noian timp de trei ore fără pauză, Ozzie decisese că îi era de ajuns. Pe jacheta lui de piele subțire se prelingeau picături de umiditate condensată ce aveau temperatura apropiată de a gheții și era de parcă ar fi umblat pur și simplu în cămașă. Descălecă și-și scoase grăbit cămașa îmbibată, schimbîndu-se în una uscată, tremurînd serios. Înainte ca pîcla să fi avut vreme să pătrundă bumbacul, scoase și o haină de blană de oaie sură-vineție, cu o membrană exterioară impermeabilă. Spre marele amuzament al lui Orion, Ozzie purta acoperitori de piele moale pe picioare, pentru a-și proteja pantalonii de catifea. După ce-și netezi părul rebel, își trase pe cap un fes negru cu ciucure. Abia atunci, după ce se îmbrăcase și reîncălecase, își luă și mănușile din piele de căprioară.

Aproape imediat, se simți teribil de încins. Schimbarea era totuși plăcută. În dimineața aceea, se trezise din cauza propriilor sale tremurături, cu sacul de dormit acoperit de bruma zorilor. Veteran al multor drumeții lungi, pe jos și călare, Ozzie prefera veșminte moderne semiorganice, care își puteau încălzi, răcori și usca purtătorul, după nevoie. Desigur, nu funcționau pe nici o planetă Silfenă, dar era îndeajuns de mulțumit de felul în care se comportau vechile țesături simple.

Lui Orion, care-și adusese puține haine de vreme rea, îi împrumută o bluză largă de trening, pe care s-o poarte dedesubtul hanoracului său impermeabil, însă subțire, cu cagulă, și o pereche suplimentară de pantaloni cauciucați, care erau perfecți peste blugii ce-i acopereau picioarele slăbănoage.

Cei doi îndemnară animalele înainte. De acum, Ozzie nu mai avea habar pe unde se aflau. Din cauza norilor care ascundeau soarele și stelele, era imposibil să-și poată verifica direcția. Cotiseră pe atîtea bifurcații și descriseseră

atît de multe curbe de cîte o jumătate de zi, încît pierduse complet orice orientare. Din cîte știa, Lyddington putea foarte bine să fie la numai trei kilometri în fața lor, deși nu prea credea asta, în nici un caz ținînd seama de climă și de arborii înalți.

— Ai mai fost vreodată atît de departe? întrebă Ozzie.

— Nu.

Băiatul nu mai era atît de vorbăreț acum. Aceasta nu era pădurea senină de vară cu care era obișnuit, iar penumbrele și frigul îi afectau moralul. Trecuseră trei zile de cînd nu mai zăriseră nici un Silfen — atunci fusese un grup care se îndepărta de ei pe o potecă divergentă. Anterior, se întîlniseră zilnic cu vreo ceată de extratereștri. De fiecare dată, aceștia se opriseră să-i salute, însă Ozzie nu reușise niciodată să obțină ceva logic din partea lor. Începuse să deteste dreptatea pe care o avusese IC: între tipurile neurale ale raselor lor exista o schismă profundă, care oprea orice comunicare cu înțeles real. Admirația lui față de experții culturali ai Commonwealth-ului creștea corespunzător. El pur și simplu nu deținea răbdarea lor de a descifra cu minuțiozitate limbajul Silfen.

Nu exista un amurg perceptibil, ci cenușiul se transforma direct în noapte. Ozzie se bizuise pe vechiul lui ceas Seiko pentru a-i oferi un avertisment prealabil, iar acesta se achitase deocamdată conștiincios. Dar, în seara aceasta, fie că noaptea coborîse mai devreme, fie că nevăzutul plafon de nori contribuise la îndesirea opacității.

Cînd Ozzie anunță oprirea, fură nevoiți să aprindă cele două felinare cu petrol lampant pe care Orion avusese inspirația să le aducă. Acestea sfîrîiră și șuierară, emițînd o lumină gălbuie, tremurătoare. Copacii cei mai apropiați se ridicau înalți și opresivi deasupra lor, iar cei de la marginea cercului de lumină părură să se strîngă într-un gard des, înconjurîndu-i strîns.

— În seara asta punem cortul, anunță Ozzie pe cît de voios putu s-o facă. (Orion arăta ca și cum ar fi fost gata să izbucnească în lacrimi.) Scoate ceva de mîncare, pînă tai eu niște lemne pentru foc.

Lăsîndu-l pe băiat să scotocească letargic prin ranițe, Ozzie își luă maceta cu tăiș diamantat și atacă arborele cel mai apropiat. În ciuda faptului că tăișul diamantat avea lățimea de numai doi atomi, avu nevoie de patruzeci de minute de muncă îndîrjită pentru a tăia ramurile inferioare și a le aduce la dimensiunile unor lemne de foc.

Orion privi mohorît mormanul de lemne de pe care se prelingeau picături.

— Cum o să le aprinzi? întrebă el cu un ton jalnic. Sînt prea ude ca să ia foc.

Nimic nu era uscat. Ceața se îndesise la nivelul unei bure și apa șiroia permanent de pe frunze și crengi.

Ozzie era ocupat să despice o ramură pe lung, transformînd-o în așchii subțiri.

— N-ai fost niciodată la cercetași?

— Ce-s ăia?

— Un grup de tineri entuziaști ai campărilor. Toți învață cum să freci între ele două bețe de lemn ca să le aprinzi. În felul ăsta poți face focul, indiferent unde te-ai afla.

— Ce prostie! Eu n-o să frec niște lemne.

— Ai perfectă dreptate.

Ozzie își camuflă surîsul, deschise un recipient cu gel pirotermic și unse cu grijă așchiile cu un strat subțire din substanța albastră. Le strecură după aceea în mijlocul stivei de lemne și-și scoase bricheta cu benzină — era mai veche chiar decît ceasul lui.

— Gata?

Aprinse bricheta și, întinzînd brațul cît mai mult, apropie flacăra de așchii. Gelul luă foc cu vuiet sonor. Flăcările țîșniră în jurul lemnelor groase, cuprinzînd tot mormanul. Ozzie reuși să-și tragă brațul la timp.

— Crezusem c-au interzis napalmul, mormăi el.

Orion rîse ușurat și bătu din palmele înmănușate. Văpăile ardeau cu furie, revărsîndu-se peste toate lemnele. În două minute pîrîiau și trosneau vesel.

— Alimentează-l întruna, spuse Ozzie. Lemnele noi trebuie să se usuce înainte să poată lua foc.

Pe cînd băiatul punea cu entuziasm cîte o ramură pe foc la fiecare cîteva minute, Ozzie instală cortul la cîțiva metri mai departe. Era un schelet din bețe simple ce susțineau o țesătură dublă, cu izolație pneumatică, care se extindea automat, umflîndu-se în clipa în care răsucea supapa, deschizînd-o. Peste ea venea învelișul antivînt, din material gros impermeabil, cu piroane lungi pe perimetru, pe care le bătu adînc în pămînt. Desigur, vîntul nu putea pătrunde pînă la podeaua pădurii, însă el începuse să aibă presimțiri neplăcute despre evoluția vremii.

Pentru prima dată, Ozzie îl lăsă pe Orion să-și aleagă din rații orice mîncare își dorea. Mediul înconjurător îl deprima în mod serios pe băiat și trebuia să-l înveselească. Se așezară la adăpostul clapetelor frontale ale cortului, pe care le fixase ridicate pentru a forma o mică verandă, cu căldura focului revărsîndu-se peste ei și uscîndu-le hainele, și mîncară cîrnați, chiftele și fasole, cu cașcaval topit turnat pe felii groase de pîine. La sfîrșit, Orion încălzi o conservă de suc de portocale cu glucoză.

După ce se îngrijiră de animale, reduseră focul și intrară în cort. Ozzie se ghemui în sacul lui de dormit pentru toate anotimpurile. Sacul lui Orion nu era la fel de bun, dar se mai acoperi cu două pături. Se culcă, plîngîndu-se că era prea cald.

Ozzie se trezi cu o migrenă teribilă și respirînd foarte greu. Afară era lumină, totuși nu se zărea genul de strălucire pe care o aduceau de obicei zorii. Orion dormea lîngă el, răsuflînd repede și întretăiat. Cu mintea aproape inertă, Ozzie îl privi cîteva clipe pe băiat, apoi înțelese brusc.

— Căca-m-aș!

Ieși repede din sac, încurcîndu-și degetele în fermoar, după care se tîrî înainte. Deschise cu ușurință ușița din căptușeala interioară a cortului. Dincolo de ea, învelișul antivînt era curbat în interior. Ozzie trase de fermoar. Un torent de zăpadă fină ca o pudră căzu înăuntru silențios, de o parte și cealaltă a genunchilor săi. Cerul nu se zări însă nici după ce omătul încetase să mai cadă, lăsîndu-l pe bărbat pe jumătate afundat într-un morman. Ozzie se

împinse în sus prin zăpadă și săpă cu disperare. După două secunde, mîinile i se zbăteau în aer. Raze albe și puternice de soare pătrunseră înăuntru. Înghiți cu nesaț aerul rece, străduindu-se să-și încetinească inima panicată.

Orion stătea în capul oaselor în spatele lui, clipind des.

— Ce s-a-ntîmplat?

— Nimic, totu-i în regulă.

— Mă doare rău capul. Aia-i zăpadă?

— Da.

— Uau! Se tîrî înainte și luă un pumn, surîzînd încîntat. N-am mai văzut pînă acum. Acoperă totul, ca-n pozele de Crăciun ale Pămîntului?

Ozzie, care se pregătea să-i spună să-și tragă pe el toate hainele impermeabile, se întoarse.

— Faci mișto de mine? N-ai mai văzut zăpadă pînă acum?

— Nu. În Lyddington nu ninge. Niciodată.

— Aha. Bun. Bine, pune-ți impermeabilele și hai să ieșim, să ne uităm.

Stratul de zăpadă de pe sol era gros de treizeci de centimetri, cu cîțiva centimetri buni acoperind toate ramurile și crenguțele. Chiar lîngă baza copacilor, era mai subțire și, desigur, suise mult pe învelișul antivînt al cortului, pînă în vîrf. Ozzie îl examină, ușor stingherit; dacă zăpada ar fi îngropat realmente cortul, învelișul antivînt n-ar fi putut susține greutatea. Era o lecție aspră: în pădurea extraterestră, nimic nu putea fi tratat cu superficialitate.

Îl strigă pe Orion să-l ajute să liniștească animalele, care tropăiau din copite și tremurau de frig. Poneiul nețesălat nu părea foarte deranjat de zăpadă și-l adulmecă fericit pe băiat de îndată ce îi aduse ovăz. Lontrusul își scutură pur și simplu blana sură și lățoasă cînd Ozzie îl examină. Creatura avea o biochimie stranie, care îi îngăduia să reziste la temperaturi mult mai scăzute decît aceasta. Polly suferise însă cel mai rău, deoarece nu avea blană. Domnul Stafford de la grajdurile de pe Top Street se îngrijise ca iapa să nu sufere de căldură în climatul moderat de pe Silvergalde. Ozzie se gîndi la asta, mîngîindu-i gîtul

care tremura. Știa al naibii de bine că de acum nu mai se afla în zona de climă temperată a lui Silvergalde. Pe de altă parte, temperatura nu scădea atît de mult nici la cîteva mii de kilometri nord de Lyddington. Avansaseră considerabil în ultimele nouă zile, totuși nu putuseră merge atîta. Unica explicație rațională ar fi fost că suiseră mult, deși Ozzie nu era sigur unde suiseră deoarece harta de pe vederea lui virtuală nu arăta ținuturi muntoase la nouă zile de mers de Lyddington... de fapt, nici la douăzeci de zile de mers susținut.

Se întoarse, descriind un cerc complet, apoi ridică ochii spre cerul lipsit de caracteristici și un surîs satisfăcut îi încreți lent chipul.

— E clar că nu mai sîntem în Kansas, rosti el încet.

Mîncară un mic dejun rece, dezgropară și împachetară cortul, după care porniră la drum. Zăpada pluti toată ziua în aer, fără țintă; pudra era îndeajuns de fină pentru ca orie pală ușoară de vînt să ridice în jurul lor vîrtejuri mici. Transformase pădurea într-un superb peisaj hibernal, dar o dată ce plecară nu mai avură nici un indiciu în privința potecii. Iapa, poneiul și lontrusul înaintau încet, de parcă ei ar fi știut direcția bună și suportau cu stoicism noul climat.

La răstimpuri, cascade masive de omăt se revărsau de pe acoperișul format de ramurile arborilor gigantici, scoțînd un vuiet prelungit care răsuna alarmant de sonor în pădurea tăcută. Pe la mijlocul după-amiezii începu o ninsoare foarte slabă, cu fulgi uriași care coborau rotindu-se din cerul nevăzut. Lumina căpătă o nuanță cenușie și aerul se răci mai mult. Lui Polly îi era tot mai greu să deschidă drumul pe măsură ce stratul de omăt se îngroșa. Ozzie se opri și-și trase peste haine învelitorile impermeabile mari. În absența semiorganicelor, recurgea la înmulțirea straturilor de îmbrăcăminte, o strategie care-l menținea uscat și cald, însă îi reducea mobilitatea. Așa înfofolit cum era, abia mai putu să încalece pe Polly. Orion căpătă două pulovere și altă pereche de pantaloni, pe care s-o îmbrace pe sub cei cauciucați. După ce plecară, Ozzie începu să-și

facă griji legate de căderea nopții. Ninsoarea nu dădea semn de încetinire, iar lor le trebuiau timp și lumină ca să instaleze o tabără ca lumea.

După o oră, ajunseră la un pîlc de tufișuri acoperite de omăt astfel încît semănau cu niște dune mari, prin vîrfurile cărora răzbăteau cîteva crenguțe.

— Poposim aici peste noapte, rosti bărbatul.

Orion se mulțumi să privească în jur și strînse din umeri; nu scosese aproape nici un cuvînt toată ziua.

Ozzie dezbrăcă un strat de pulovere și sui în copacul care se ridica deasupra tufelor. Atacă cu ferestrăul diamantat crengile inferioare mari, retezîndu-le la bază, și nu avu nevoie de prea mult efort înainte ca ramurile să se rupă, căzînd peste tufișuri. Reușise să taie patru dintre ele, împingîndu-le să cadă una peste cealaltă, astfel încît să formeze o barieră semistabilă. Trebuia să se mulțumească cu improvizația aceea de țarc. Pînă ce coborî cu grijă din copac, zăpada se depusese deja peste crăci.

Orion porni să lege pături în jurul iepei și a poneiului, iar Ozzie instală cortul la adăpostul unui trunchi masiv. Cînd termină era aproape întuneric. Se uită la ceas; era 17:45, ceea ce însemna că ziua avea cam zece ore. Mișcarea de rotație a lui Silvergalde era de douăzeci și cinci de ore și jumătate.

— Aprinzi focul? întrebă Orion, clănțănind.

Ozzie îl ajută pe băiat să intre în cort.

— Nu în seara asta. Bagă-te în sacul de dormit, o să-ți păstreze căldura.

Orion se execută fără comentarii. Avea cearcăne întunecate sub ochi și la lumina felinarului părea că pistruii îi dispăruseră de pe pielea albă. Ozzie se strecură în propriul lui sac de dormit și simți imediat diferența. Scoase din rucsac o termocărămidă și-i smulse sigiliul. Unitatea era alimentată de o simplă reacție termică și în scurt timp partea ei superioară strălucea vermillon, degajînd o căldură considerabilă. Își încălziră pe rînd conservele, apoi Ozzie fierse două termosuri mari de ceai, ca să aibă o băutură caldă la trezire.

— Culcă-te, spuse el. O să se lumineze destul de repede.

Orion îi aruncă o privire îngrijorată.

— Zăpada o să acopere iarăși cortul?

— Nu. N-o să ni se întîmple nimic. Cînd am intrat, ninsoarea se rărise în mod clar. Oricum, voi verifica la fiecare două ore. Nu-ți face griji.

— Nu mi-a fost niciodată așa frig.

— Totuși acum te-ai mai încălzit, nu?

— Îhîm. Băiatul își trase sacul de dormit pînă sub bărbie. Așa cred.

— Bine atunci. Ozzie îl înveli și cu păturile. Simțim frigul cel mai rău atunci cînd stăm pe loc.

Ceasul lui Ozzie arăta 3:55 cînd răsăriră zorile. E-majordomul îl trezise la intervale regulate în timpul nopții, ca să poată controla cortul, și se simțea ca și cum nu dormise decît zece minute toată noaptea. Orion manifesta aceeași lipsă de chef pentru a-și părăsi sacul de dormit.

— Trebuie să mergem mai departe, îi zise Ozzie. Nu putem rămîne aici.

— Știu.

Ninsoarea încetase peste noapte, lăsînd un peisaj alb, strălucitor, uniform. Zăpada acoperea totul, aderînd pînă și de trunchiurile verticale ale copacilor, astfel că orice crenguță neagră sau frunză care răzbătea prin ea părea stranie. Stratul de pe sol depășise acum jumătate de metru. Ozzie își puse ochelarii de soare cei mai întunecați pe care-i avea, străduindu-se să nu-și trădeze neliniștea. Animalele aveau să înainteze foarte încet azi.

— Domnul Stafford ar trebui să vîndă sănii, rosti Orion. O să-i placă asta cînd o să-i spun.

Ozzie rîse prea sonor la gluma băiatului și-l strînse scurt în brațe. Amîndoi sorbeau ceai din termos cînd ieșiră la animale. Țarcul improvizat ajutase într-o oarecare măsură; acoperit cu omăt care înghețase bocnă, oferise o protecție rezonabilă împotriva rafalelor de vînt. Îndărătul lui, iapa și poneiul bătătoriseră zăpada în jurul copitelor și tremurau violent. Lontrusul stătea nemișcat, scoțînd pe nări fuioare de aburi. Deși așa ceva nu era posibil, Ozzie

avu impresia că se uitase îmbufnat la ei pe sub șuvițele lățoase de blană care-i cădeau peste ochi.

Orion privi cătrănit în jur.

— Încotro?

Ozzie se încruntă și răspunsul îi rămase înțepenit în gît. Încercă să deducă direcția din care veniseră în seara trecută. Era de-a dreptul imposibil, deoarece toate pîlcurile de arbori păreau identice.

— Ia-ncearcă-ți cadoul, îi propuse.

Băiatul bîjbîi pe sub pulovere și scoase pandantivul. În nestemata micuță se zărea o scînteie albastră. Se răsuci fără grabă în cerc, ținînd pandantivul ca pe o busolă. Cînd îl orientă spre dreapta cortului, intensitatea scînteii spori vizibil.

Lui Ozzie i se părea că arborii străjuiau marginile unui drum în direcția respectivă. Putea să fie o simplă părere.

— Așadar, într-acolo, spuse el.

— Acum ești bucuros c-am venit?

— Foarte! Îl cuprinse pe băiat după umeri. Se pare că-ți sînt dator vîndut, este? Ia zi, ce-ai vrea drept răsplată?

— Nu-i vreau decît pe-ai mei.

— Bine, bine, dar pe lîngă ei? Ce naiba, faptul că mă călăuzești spre un loc sigur ar merita vreo două mega-miare. Asta-nseamnă bani serioși.

— Nu știu.

— Haide, gagiule, la vîrsta ta știam cît să cer!

— Bine atunci, zise Orion redevenind alert. Asta-i o grămadă de bani, da?

— Absolut. Poți să-ți cumperi propria ta planetă.

— Bun, mai întîi mi-aș cumpăra o mulțime de reîntineriri, ca să trăiesc la fel de mult ca tine.

— Asta-i bună, sînt de acord.

— Dup-aia aș cumpăra multe memorii inteligente, ca să am o educație și să știu toate chestiile complicate, ca fizica, arta și finanțele, da' ca să nu fie nevoie să merg nu știu cîți ani la școală.

— Și mai bine.

— Și vreau o mașină, una cool de tot — cea mai cool care-a fost vreodată.

— Aha, asta-i Jaguar-Chevrolet 2251 Thunderbird, aia decapotabilă.

— Serios? Există realmente o mașină care să fie cea mai cool din toate timpurile?

— Cum să nu? Am și eu două în garaj. Partea tristă este că-n ziua de azi nu le șofez niciodată. Asta-i nasol cînd ai bani serioși — poți să faci atît de multe, încît n-ai niciodată timp să faci nimic.

— Aș mai dărui din ei, la spitale, chestii de-astea de caritate, la oameni care-au realmente nevoie de ei.

— Frumos, asta ar dovedi că ești un tip de treabă, nu alt ticălos bogat pe care-l doare-n cur.

— Ozzie, și tu dăruiești bani? Toți știu că ești cool.

— Da, mai dăruiesc. Ridică din umeri. Cînd îmi amintesc.

Așa cum Ozzie se așteptase, mergeau încet, cu Polly chinuindu-se din nou să deschidă drumul prin zăpadă. El ar fi preferat să trimită lontrusul în față, însă avea picioarele prea scurte, așa că Polly avansa treptat, cu picioarele ei mai lungi răscolind stratul gros de omăt. Ozzie petrecu majoritatea dimineții gîndindu-se la opțiunile pe care le avea. Să improvizeze niște rachete și o sanie, ca să tragă alimentele după ei și să elibereze animalele? Să se întoarcă pur și simplu și să revină cu echipamentele cuvenite pe un asemenea teren? Atît doar că... cine știa cu ce fel de teren avea să se confrunte data viitoare? Presupunînd că ar fi putut găsi un drum de întoarcere la Lyddington de aici.

Își repeta mereu că acesta era tărîm Silfen. Extratereștrii n-ar fi îngăduit să se întîmple vreun rău cuiva. *Așa era oare?*

O dată cu trecerea dimineții, grosimea zăpezii se reduse treptat, totuși nu se înmuie, așa că rămînea lipită de toate suprafețele. La patru ore după ce porniseră, Ozzie tremura sub toate hainele. Un strat de chiciură îi acoperea fiecare centimetru pătrat al veșmintelor. Nu avea cum să scape

de el, așa încît coborî de pe iapă și merse alături de ea, tîrîndu-și bocancii prin zăpadă. Mișcarea îl mai încălzi puțin, dar acum era îngrijorat de viteza cu care ardea caloriile. În ciuda păturilor cu care fuseseră legați de jur împrejur, poneiul și calul sufereau în mod vizibil.

După amiază, Ozzie observă în zăpada din fața lor ceva ce păreau a fi urme. Își scoase ochelarii de soare și constată că lumina era roz-palid, preschimbînd lumea într-un straniu tărîm de grotă, de parcă pădurea ar fi fost sculptată în coral.

— S-a făcut deja seară? întrebă Orion cu glas înăbușit.

Fața îi era complet învelită cu un fular de lînă, care lăsa doar o fantă îngustă prin care să se uite.

Ozzie își privi ceasul.

— Nu cred.

Se aplecă și examină urmele. În mod clar fuseseră lăsate de niște picioare — triunghiuri alungite, fără tălpi.

— Ar putea fi încălțăminte Silfenă, rosti el atît.

Erau poate vreo cincisprezece seturi diferite și toate ieșeau din pădure; două apăruseră chiar direct sub copaci, în care bănuia că se cocoțaseră extratereștrii. Se contopeau și urmau drumul vag mărginit de arbori încrustați de zăpadă.

— Ești sigur? făcu Orion.

Tropăia în locul unde se oprise și se pocnea cu palmele peste flancuri, străduindu-se să se încălzească.

— Așa cred. Nu știu cine altcineva ar bîntui prin pădurile astea. În plus, n-avem multe alte opțiuni.

— Bine.

Porniră din nou. Orion mergea lîngă ponei, cu un braț trecut peste șa, astfel ca să poată ține căpăstrul, și Ozzie bănuia că poziția aceea îi îngăduia să fie parțial remorcat de animal. Aerul era atît de rece acum încît îi ardea interiorul gurii dacă respira neprotejat. Pe fularul cu care își acoperise nasul și buzele atîrnau țurțuri lungi, acolo unde aburii răsuflării îi înghețaseră pe țesătura din lînă. Înainte de a-și pune ochelarii de soare, încercă să vadă unde era astrul local. Crengile de deasupra erau mai rarefiate acum,

dezvăluind petice de cer rubiniu-pîclos. Avea impresia că o porțiune era nițel mai strălucitoare, cam la jumătatea înălțimii între zenit și orizont, dar asta ar fi însemnat ca noaptea să se lase peste cîteva ore. Dacă dedusese corect lungimea noilor zile, ar fi trebuit să se însereze într-o oră.

După o jumătate de oră, Orion căzu. Ozzie își dădu seama doar pentru că auzi un icnet slab. Cînd se întoarse să privească, băiatul era cu fața în jos în zăpadă, cu poneiul oprit lîngă el. Oricît ar fi vrut să se zorească, membrele lui Ozzie răspundeau lent. Era ca și cum ar fi încercat să umble prin lichid.

Cînd îl ridică pe Orion, băiatul nici măcar nu tremura. Ozzie îi trase fularul de pe gură, ca să vadă dacă respira. Avea buzele vinete și crăpate, cu stropi minusculi de sînge înghețați pe ele.

— M-auzi? strigă Ozzie.

Pleoapele lui Orion se zbătură slab. Gemu.

— Băga-mi-aș, mormăi Ozzie. Țin-te bine, ridic cortul. O s-așteptăm aici pînă se-ndreaptă vremea.

Nu căpătă nici un răspuns, deși Orion ridică un braț cîțiva centimetri. Ozzie îl lăsă rezemat de ponei și se căzni să ia de pe lontrus balotul cu cortul. Mănușile lui exterioare erau prea groase pentru a reuși să-l descătărămeze, așa că le scoase, strîmbîndu-se cînd aerul arctic mușcă prin mănușile de lînă pe care le purta pe dedesubt. Începu să se lupte cu cataramele, după care cedă, scoase din teacă maceta cu tăiș diamantat și tăie curelele.

În trei rînduri fu nevoit să-și pună mănușile la loc și să se pocnească peste brațe pentru a-și reîncălzi mîinile și a putea să miște iarăși degetele. Avu impresia că trecuseră cîteva ore pînă ce secțiunea izolată pneumatic a cortului se autoumflă încet și fixă stîlpii de susținere pe margini. Aruncă înăuntru două termocărămizi, apoi îl tîrî după ele pe băiatul semiconștient. După ce etanșă închiderea, interiorul cortului se încălzi rapid. Ozzie fu nevoit să scoată cîteva straturi de haine de pe el și de pe băiat înainte de a putea simți ceva. Durerile din degetele de la mîini și de la picioare erau îndeajuns de puternice ca să-i

contorsioneze chipul, pe măsură ce sîngele reîncepea să circule prin extremități. Orion începu să tușească și părea gata să izbucnească în plîns.

— Cum poate fi atît de frig? întrebă el jalnic.

— Dacă chiar vrei să știi, nu cred că mai sîntem pe Silvergalde, spuse Ozzie și-l privi cu atenție pe băiat, neliniștit în privința reacției sale.

— De vreo trei zile, mi-am dat și eu seama de asta, spuse Orion, totuși nu-nțeleg de ce ar vizita cineva o planetă cu asemenea climă?

— Ă-ă-ă, nu sînt sigur. Judecînd după existența copacilor, nu cred că ne aflăm în regiunile polare ale acestei planete. Poate că mă-nșel, dar o regulă elementară afirmă că în mediile care sînt foarte reci tot anul nu pot să existe forme biologice de mărimea copacilor. De aceea bănuiesc că fie este o planetă cu un soare muribund, fie una cu o orbită eliptică foarte alungită și că noi am sosit în toiul iernii — ghinionul cel mai mare.

Scuturâ din mîini, străduindu-se să aline durerile cauzate de revenirea simțurilor. Își simțea urechile ca pe două sloiuri.

— Și-acum ce facem?

— Cum ți-am zis, așteptăm să vedem dacă dimineața aduce vreo modificare, deși bănuiesc că nu. Însă deocamdată nu mai putem înainta. Trebuie să ne pregătim. Mai stau nițel și ies. Trebuie să montez învelișul antivînt și să aduc înăuntru restul pachetelor. De asemenea, trebuie să mîncăm o masă caldă zdravănă. În trusa de prim-ajutor o să găsești niște alifie cu care să te dai pe buze.

— Și tu trebuie să te dai, zise Orion.

Ozzie ridică degetele la gură și-și pipăi pielea crăpată și jupuită.

— Și eu, încuviință.

Se rugă cerului să nu aibă și degerături; din fericire, bocancii îi izolaseră în mod rezonabil picioarele, dar mai tîrziu trebuia să vadă ce pățise Orion.

— Ce-o să se-ntîmple cu animalele? întrebă băiatul.

— Nu pot tăia crengi pentru un foc, pentru că n-o să mai am putere. O să-ntind niște gel pirotermic pe baza unui copac și să văd dacă-l pot aprinde pe tot. Poate că asta le va da ceva căldură.

Nu mai dorea de fapt să iasă din cort, ceea ce ar fi explicat lipsa de grabă cu care se pregăti. În cele din urmă ieși din nou în pădurea geroasă. Polly și poneiul se culcaseră pe zăpadă, iar ăsta era un semn realmente prost. Lontrusul șuiera încet, dar altfel nu părea afectat. Cît timp îi mai funcționau degetele, Ozzie îi luă din spinare restul bagajelor și le duse la cort. După aceea petrecu douăzeci de minute teribile ridicînd învelișul antivînt peste căptușeala interioară, în vreme ce mîinile îi deveneau tot mai rigide. Cînd termină, luă recipientul cu gel pirotermic la un copac din apropiere. Curăță omătul de pe o secțiune a scoarței, la treizeci de centimetri deasupra solului, după care se opri și privi mai atent. Ceea ce curățase nu era coajă, ci mai degrabă un strat dur de cristal purpuriu-închis, care semăna cu ametistul. Mănușile îi erau prea groase ca să capete vreun indiciu despre textura suprafeței cînd trecu mîna peste ea și oricum pielea îi era prea amorțită. Credea totuși că era cristal autentic. În adîncul trunchiului putea distinge reflexe ale luminii. În nici un caz nu-și putea imagina ce tip de reacții chimice transformaseră în felul acela scoarța — poate o conversie catalitică la temperaturi foarte scăzute? Sperînd că lemnul rămăsese nemodificat sub cristal, ridică maceta și izbi. Cîteva cristale se sparseră sub impact, însă urma era adîncă doar de un centimetru. Altă lovitură, mai puternică, sparse o bucată mare din crusta de ametist. Știrbitura dezvălui alt cristal dedesubt, o coloană ce părea a fi cuarț pur și care alcătuia interiorul arborelui. Lumina roz a soarelui străluci în ea, arătînd o rețea de capilare verticale, prin care se deplasa foarte lent un fluid vîscos întunecat.

— Futu-ți mama ta, mormăi Ozzie. Un copac pentru bijutieri, băga-mi-aș pula.

Cînd ridică ochii, ramurile îi părură mai ascuțite decît ale unui pin obișnuit, cu crenguțele multiplicîndu-se în

configurații geometrice fractale. Toate erau acoperite de teci dure de omăt, care le ascundeau adevărata natură.

Încîntarea de care s-ar fi bucurat în mod normal la descoperirea unei asemenea bizarerii magnifice a naturii fu anulată de înțelegerea că vremea nu avea să se îmbunătățească a doua zi. Evoluția nu ajunsese la acest biotop cristalin pentru climatele calde, ci era probabil o formă de evoluție inversată; plantele arctice se extinseseră la ultima eră glaciară, apoi se luptaseră să supraviețuiască într-un ambient degenerescent, pînă ce genele lor rafinaseră structura chimică finală adaptată iernilor. *Cîte milioane de ani de reducere a căldurii ar fi necesare pentru a produce ceva atît de sofisticat?* Rataseră cu cîteva ere geologice ultima primăvară a acestei planete.

Se grăbi să revină în cort, simțindu-se prea vinovat ca să privească iapa și poneiul cînd trecu pe lîngă ele. Orion începuse să pregătească o masă pe termocărămizi. Condensul picura de pe căptușeala interioară.

— Nu văd nici un foc, spuse băiatul după ce Ozzie etanșă deschiderea.

— Lemnul ăsta nu se-aprinde. Îmi pare rău.

— Îmi simt iarăși degetele de la picioare.

— Bravo! Izolația asta ar trebui să păstreze destulă căldură peste noapte. Ne va fi bine în sacii de dormit.

Efectuă o inventariere superficială. Mai rămăseseră doar unsprezece termocărămizi, îndeajuns ca să poată merge — realist vorbind — trei zile. Își puteau permite să mai înainteze o singură zi, nimic mai mult. Dacă pînă mîine seară poteca nu-i ducea la o planetă mai caldă, trebuiau să se întoarcă. Fără nici un *ia să vedem ce-i după cotul ăla* sau *mi se pare că se luminează*. Dacă lucrurile nu se schimbau realmente, nu-și putea asuma riscul. Nu mai rămăsese nici o marjă de eroare. În plus, n-ar fi existat nimeni care să-i readucă memocelula în Commonwealth pentru o procedură de re-viere. *De fapt, cît va trece pînă cînd cineva o să observe pur și simplu că lipsesc?*

Ozzie își scoase trusa de croitorie din raniță.

— Uite, asta va fi utilă. Am o idee pentru niște chestii de care vom avea nevoie mîine. Te pricepi la cusut?

— Ți-am stricat planurile, așa-i? rosti băiatul. Ai fi reușit, dacă n-aș fi fost eu.

— Băi, gagiule! Ozzie încercă să zîmbească, dar buzele i se crăpară din nou și își tamponă picăturile de sînge. Nici vorbă! Ce dracu', n-o facem? Nu mergem noi pe potecile adînci? Dacă nu era darul prieteniei tale, n-ajungeam pîn-aici.

Orion scoase pandantivul și amîndoi îi priviră suprafața neagră și moartă.

— O să-ncercăm din nou mîine dimineață, zise Ozzie.

***

Cînd ieșiră din cort a doua zi dimineață, Polly și poneiul erau stane de gheață.

— N-au simțit nimic, spuse bărbatul cînd Orion se opri să privească animalele.

Glasul îi era înăbușit de obrăzarul din țesătură groasă pe care-l croise cu atenție în cursul serii. Purta absolut toate hainele pe care le avea, la fel ca și Orion. Băiatul părea umflat de două ori față de mărimea normală; pînă și mănușile îi erau învelite în legături grosolane făcute din ciorapi și semănau cu niște baloane mici.

— Au simțit frigul, zise Orion.

Ozzie nu-i putea vedea ochii îndărătul ochelarilor de soare pe care-i purta, dar presupunea că era ros de remușcări. Cu mănușile lui mai practice, bărbatul demontase cortul și fixase pachetele înapoi pe lontrus. Gerul îi afecta în aceeași măsură ca ieri, însă piesele suplimentare de îmbrăcăminte protectoare pe care le croiseră îi ajuta să-l împiedice să le atace pielea. Temperatura era mult prea scăzută pentru ca zăpada să se topească, eliminînd astfel posibilitatea ca ei să se ude la picioare — ceea ce ar fi fost letal.

Briza risipise stratul ușor de omăt de deasupra, totuși încă se mai zăreau urme ale pașilor după care se luaseră ieri. Ozzie împinse crupa lontrusului și în cele din urmă

lovi cu piciorul în animalul amărît. Acesta porni la drum, scoțînd un tînguit rănit.

Optimismul, care fusese în cantitate mare cînd ieșise din cort pentru a saluta noua zi, i se risipi iute. Deși nu șovăia deloc, lontrusul avansa încet. Fiecare pas pe care-l făcea Ozzie însemna un efort pentru a-și deplasa greutatea hainelor și a împinge picioarele prin zăpada grea. Treptat, căldura îl părăsi. Nu putea spune că ar fi existat vreun loc prin care să o piardă, ci mai degrabă era o emisie completă, care-l înghețа încet și nemilos. De fiecare dată cînd lăsa capul pe spate spre norii înalți și cireșii care pluteau în derivă pe bolta trandafirie, își putea închipui curenții căldurii sale corporale pierzîndu-se în înălțime, ca să umple neantul nesățios și înghețat.

După un timp care i se păru deprimant, observă că arborii-de-cristal erau mai scunzi decît pînă atunci. Și învelișul superficial de nea era mai subțire, cu crengile superioare străpungîndu-l în mod evident. Razele de soare sclipeau și scînteiau din multiplele lor fațete, descompunîndu-se într-un spectru prismatic exclusiv roșu, de la roz-deschis, blînd, la bordo-închis, sumbru. De asemenea, zăpada de sub picioarele lor părea să fie mai puțin groasă. Ozzie nu mai văzuse de mult urmele Silfenilor.

Era atît de preocupat să încerce să distingă ceva printre pilaștrii de cristal care se răreau, încît nu-și dădu seama că Orion încetinise. Băiatul înhăță șuvițele încîlcite ale blănii lontrusului și animalul scînci, protestînd.

— Ai nevoie de o pauză? întrebă Ozzie.

— Nu. E foarte frig, Ozzie. E ger rău. Mi-e frică.

— Știu. Încearcă însă și mergi mai departe. Te rog! Dacă ne oprim, nu facem decît să înrăutățim lucrurile.

— O să-ncerc.

— Vrei să te rezemi nițel de mine?

— Nu.

Ozzie trase ușor de smocurile de blană dinapoia cefei lontrusului, reducîndu-i viteza. Animalul nu se împotrivi comenzii. Înaintară cu pas teribil de încet și Ozzie începu să reevalueze situația lor. În mod clar, în seara trecută,

cînd socotise cît puteau merge, nu apreciase corect starea lui Orion. Era evident că, în cazul cel mai fericit, azi puteau parcurge maximum doi kilometri, distanță care și așa avea să fie istovitoare pentru băiat. Normal ar fi fost să se întoarcă imediat. Cu viteza aceasta, dacă aveau nițel noroc, ar fi putut ajunge înapoi în locul unde ridicaseră cortul pentru înnoptat.

— Uite, rosti Orion, pădurea se termină.

Ozzie își concentră privirea, alarmat de ușurința cu care intra într-o stare de totală neatenție față de împrejurimi. Arborii de cristal erau acum scunzi și neacoperiți de zăpadă; trunchiuri centrale de armură din ametist care se ridicau mîndre cu ramurile principale perpendiculare pe ele. În extremitățile segmentelor regulate ale crenguțelor, crusta purpurie lăsa loc unor prisme triunghiulare de opal neted, care înfloreau din fiecare capăt, cu baza mare în sus pentru a absorbi lumina solară rece și tăioasă. Se răriseră îndeajuns pentru ca să poată zări cîmpia vastă de după ultimele pîlcuri. Din poziția lui Ozzie, părea o depresiune circulară, înconjurată de dealuri scunde cu coame curbate. În aerul rarefiat și clar, partea îndepărtată era la fel de limpede conturată ca și solul din imediata lui apropiere. Distanța era greu de apreciat cu atît de puține puncte de referință, totuși bănui că ar fi fost vorba despre treizeci-patruzeci de kilometri. Sclipiri orbitoare ale reflexiilor solare scînteiau viu și intens, ca halouri deasupra fiecărui deal, indicînd că pădurea arborilor de cristal se întinsese peste toate pantele. Fundul depresiunii era gol, cu excepția zăpezii prăfoase.

În ciuda frumuseții aspre a peisajului exotic, Ozzie dorea să-l blesteme. Aici nu exista nici o speranță. Aveau să se chinuiască pur și simplu pentru a ajunge la capătul pădurii, la cîteva sute de metri în față, acolo unde arborii nu erau decît dendrite subțiri de cristal transparent care se înălțau din solul tare ca fierul. Orice tentativă de a traversa tărîmul acela vast, pustiu și mohorît era lipsită de speranțe.

Poate că de-aia nu se mai aude niciodată de atîția dintre cei care caută potecile adînci. Felul în care noi îi percepem pe Silfeni, ca blînzi și buni, nu-i decît propria noastră iluzie, stupidă și convenabilă. Noi dorim să credem în elfi. Cine știe cîte trupuri umane zac din cauza asta sub zăpada de acolo?

— Este un pustiu, vorbi Orion. Un pustiu de gheață.

— Da, mă tem c-așa-i.

— Mă-ntreb dacă mama și tata au ajuns aici?

— Nu-ți face griji. N-au fost inconștienți, se vor fi întors, la fel ca noi.

— Asta o să facem?

Ozzie zări un fulger de lumină aproape albastră de cealaltă parte a cîmpiei și își ridică ochelarii de soare, ignorînd durerea ascuțită cauzată de aerul teribil care-i mușcă pielea expusă. Fulgerul se văzu iarăși. În mod clar, avusese culoarea smaraldului. Contrastul era spectaculos pe peisajul acela alcătuit în totalitate din nuanțe de roșu. Culoarea verde trebuia să fie artificială. O baliză!

Își coborî ochelarii de soare.

— Poate că nu...

Rachetele de semnalizare erau legate pe fiecare raniță, pentru acces cît mai ușor. Scoase unul dintre cilindrii subțiri, îi răsuci capacul de securitate, desfăcîndu-l, și întinse brațul ca să apese trăgaciul. Se auzi un pocnet puternic și flama se ridică pe cer. O stea orbitoare de lumină stacojie pluti peste marginea pădurii de cristal, rămînînd mult timp în văzduh.

Orion se holba la pulsația lentă a balizei verzi.

— Crezi că acolo-s oameni?

— Trebuie să fie cineva. Matricea mea palmară tot nu funcționează, așa că Silfenii afectează electricitatea. Asta înseamnă că-i în mod clar una dintre planetele lor.

Așteptă cîteva minute, apoi lansă altă rachetă.

— Haide să-ncercăm să mergem pînă la lizieră. Dacă pînă atunci nu vedem nici un răspuns, ne-ntoarcem.

Ozzie nici măcar nu lansase a treia rachetă cînd lumina balizei porni să pîlpîie mai rapid. Rîzînd sub mască, ridică

cilindrul și trase. Cînd racheta înflori deasupra lor, lumina balizei rămase constantă.

— Este o rază! strigă Orion. O-ndreaptă spre noi!

— Cred că ai dreptate.

— Cît e de departe?

— Nu sînt sigur.

Inserțiile lui retinale efectuară o transfocare, compensînd strălucirea puternică de smarald. Rezoluția nu era grozavă, dar din cîte putea deslușI, lumina provenea de pe vîrful unei coline sau delușor mic. Acolo existau niște linii întunecate. Terase?

— Sînt cincisprezece–douăzeci de kilometri, poate mai mult și mi se pare că-n jurul ei există un fel de structură.

— Ce fel?

— Nu știu. Poposim însă aici. Dacă sînt obișnuiți cu oamenii, vor ști că avem nevoie de ajutor.

— Și dacă nu-s obișnuiți?

— Eu instalez cortul. O să folosim o termocărămidă să ne-ncălzim. Amîndoi avem nevoie de odihnă. După ce se termină cărămida, o să luăm o decizie. Dacă n-apare nimeni, ne-ntoarcem.

Începu să tragă de nodul mare al curelei cu care fixase cortul pe lontrus.

— Nu putem merge acolo? întrebă Orion pe un ton plîngăreț.

— E prea departe. În halul în care sîntem, ne-ar trebui două zile. Nu putem risca așa ceva.

Derulă cortul și lăsă căptușeala interioară să absoarbă aer și să se ridice într-o emisferă mică, alungită. Orion se tîrî înăuntru și Ozzie îi întinse o termocărămidă.

— Rupe-i sigiliul, îi spuse băiatului. Vin și eu într-un minut.

Își ridică iarăși ochelarii de soare și efectuă o transfocare pe ridicătura de sub lumina balizei. După aceea, lansă încă o rachetă. Drept răspuns, lumina verde clipi de trei ori în succesiune lentă, după care reveni la fasciculul constant. În graiul oricui asta ar fi însemnat *Te-am văzut*. Ozzie tot

nu-și putea da seama ce era ridicătura, decît că avea flancuri destul de abrupte.

După trei ore și patru ciocolate fierbinți, în afara cortului se auzi hărmălaie. Ozzie deschise fermoarul ca să privească. Două creaturi mari urcau încet ultima porțiune de pantă din fața pădurii de cristal. Erau patrupede, cam de mărimea unor rinoceri terești, acoperite cu o blană nețesălată din fuioare groase, similară cu a lontrusului. Aburii răsuflării șuierau din rîturilor butucănoase din partea inferioară a capetelor bulbucate, care erau înțesate cu ghimpi scurți și ascuțiți. Ozzie văzuse capete și mai hidoase de animale, însă ochii erau cu adevărat stranii — benzi de piatră neagră multifațetate, ca și cum ei înșiși s-ar fi cristalizat în climatul letal. Ambele animale erau înhămate la o sanie acoperită: un cadru simplu dintr-un material ce aducea suspect de mult cu osul, peste care erau legate piei tăbăcite. Pe cînd privea, partea laterală se trase într-o parte și din sanie coborî o siluetă umanoidă. Respectivul purta o haină lungă de blană cu glugă, pantaloni de blană, mănuși de blană și un obrăzar de blană cu lentile emisferice bulbucîndu-se în exterior ca ochii unui pește. Porni apoi spre ei, ridicînd un braț în semn de salut.

— Mă gîndisem eu că-s oameni, se auzi dinapoia măștii un glas înfundat de femeie. Noi sîntem singura rasă într-atît de lipsită de gust încît să utilizeze aici lumina roșie pentru rachetele de semnalizare.

— Scuze! strigă Ozzie drept răspuns. La magazin n-aveau prea multe culori.

Ea se opri în fața cortului.

— Cum merge? Ceva degerături?

Glasul ei avea un accent mediteranean puternic.

— N-avem degerături, dar nu sîntem pregătiți pentru genul ăsta de climă. Ne poți ajuta?

— De-asta sînt aici.

Se aplecă și-și scoase masca pentru a privi în cort. Avea chipul cafeniu, cu pielea tăbăcită și acoperită de sute de riduri. Trebuia să aibă cel puțin șaizeci de ani.

— Salut, salut, se adresă ea voios lui Orion. E rece pe-aici, este?

Băiatul se mulțumi să încuviințeze din cap, fără un cuvînt. Se ghemuise din nou în sacul lui de dormit.

Femeia adulmecă aerul dinăuntru.

— Sfinte Dumnezeule, asta-i ciocolată?

— Da. Ozzie își ridică termosul. Dacă vrei, a mai rămas ceva.

— Dac-am organiza vreodată alegeri pe-aici, tu ai fi împărat. Trase o dușcă zdravănă din termos și oftă încîntată. Exact așa cum mi-o aminteam! Bun-sosit în Citadelă. Eu sînt Sara Bush, un fel de purtător neoficial de cuvînt pentru oamenii de-aici.

— Ozzie Isaacs.

— Hei, am auzit de tine. Nu tu ai inventat porțile?

— Ă-ă-ă... ba da.

Ozzie era neatent. Dindărătul celei de-a doua sănii apăruse un bloc de blană. De data aceasta nu era un biped în haine de blană, ci mai degrabă un paralelipiped înalt din blana cea mai pufoasă pe care o văzuse vreodată, cu ochi mari și negri vizibili în partea de sus, la doi metri și jumătate deasupra solului. Blana unduia, sugerînd niște picioare care se mișcau dedesubt, în vreme ce înainta lunecînd. Emitea un țipăt ascuțit, care creștea și scădea, variind în timbru, aproape ca o incantație.

— Gata, gata, făcu Sara iritată fluturînd din mînă spre creatură.

— Ce-i asta? întrebă Ozzie timid.

— Nu vă faceți griji în privința lui, zise Sara. Ăsta-i moș Bill, un *Korrok-hi*. Un fel de Yeti, dacă m-ați întreba. Se opri și-i adresă o suită de sunete sincopate tovarășului ei. Așa... i-am spus că venim. Acum, haide — strîngeți lucrurile și-mbarcarea-n sanie! Cred că v-ar prinde bine o baie caldă și ceva de băut. Nu mai e mult pînă la ora cocteilurilor.

— Faci mișto de mine? exclamă Ozzie.

***

Paula își petrecu mare parte din noapte examinînd vechile conturi AquaState. Verificarea pe care o dorea era destul de ușor de găsit — trebuia doar să știi ce cauți, pentru ca să potrivești faptele cap la cap. Ca în orice bună teorie a conspirației, își spuse ea. Fără îndoială, aceea avea să fie și poziția pe care urma s-o adopte apărarea.

Cînd sosi a doua zi la birou, fu surprinsă că Hoshe se găsea deja la lucru, parcurgînd dosare vechi de patruzeci de ani ale Primăriei. Ea nu întîrziase, deși stătuse trează jumătate de noapte.

— Nu-mi vine să cred cît de mult s-a construit în orașul ăsta acum patruzeci de ani, se plînse el de îndată ce Paula luă loc. E ca și cum jumătate din Darklake nici nu exista. Eu nu-mi amintesc să fi fost atît de mic și am trăit aici șaizeci de ani.

Paula se uită la portalul mural mare pe care-l activase detectivul. Prezenta o hartă detaliată a lui Darklake City, cu o sumedenie de lumini verzi arătînd șantierele de construcții din urmă cu patruzeci de ani, atît guvernamentale, cît și private.

— Nu uita să incluzi și lucrările de genul șosele, pentru cel puțin două luni după crimă. Știu că asta va crește spectaculos zona căutărilor, dar incertitudinea respectivă face ca ele să fie o posibilitate primară.

Bărbatul nu comentă, însă expresia chipului său se înăcri și mai mult.

— Eu mi-am terminat analiza, anunță Paula. O să te-ajut în căutare. Împarte orașul în două și-o să iau jumătate.

— Bine, încuviință Hoshe și-și instrui e-majordomul. Ce-ai găsit prin conturi?

— Mi s-a confirmat teoria, totuși nu sînt dovezi pe care să le putem aduce în fața tribunalului, în nici un caz dacă nu sînt susținute și de altele.

— Vrei să zici că avem nevoie de cadavre?

— Evident, ne vor fi de ajutor. După ce am stabilit că a fost o crimă, dovezile circumstanțiale vor fi îndeajuns ca să-l condamne. Sper...

Hoshe privi harta de pe portal.

— Este al naibii de multă muncă de teren pentru criminaliștii noștri. Sînt buni, dar limitați ca număr. Ar putea dura luni. Mai mult chiar.

— Pînă acum au trecut patruzeci de ani — cadavrele n-o să plece de-acolo. Iar după ce am reperat absolut toate locurile, o să chem echipe din Directorat. Asta ar trebui să iuțească treaba.

Mel Rees ciocăni în ușa deschisă și intră. Paula îl privi surprinsă, apoi se încruntă. Directorul-adjunct îi înmîna întotdeauna personal misiunile. Trebuia să fie ceva al naibii de important pentru ca el să vină pe teren. În plus, părea tulburat.

— Cum merge cazul? se interesă.

— De ieri, avem un suspect, răspunse ea precaut.

— Mă bucur s-aud asta. (Dădu mîna cu Hoshe.) Am primit niște referințe bune despre tine, domnule detectiv. Crezi că vei putea duce singur cazul la bun sfîrșit?

Hoshe o privi pe Paula.

— Cred că da.

— O să-l ducă, încuviință femeia. De ce ai venit?

— Cred că știi.

***

După ce *A doua șansă* decolase de pe platforma de asamblare, IC avusese nevoie de alte trei minute ca să spargă ultimul scut din rețeaua de date a centrului de comandă a porții. Peste douăzeci de minute, echipa de securitate TSC pătrunsese în sală, după ce Rob Tanner acceptase predarea necondiționată. Unica promisiune pe care o făcuse TSC fusese că nu-l va împușca pe loc pe el și pe colegii lui. Ceilalți doi optaseră totuși pentru sinucidere înainte ca echipa să intre, ștergîndu-și memocelulele.

Alt grup de operatori ai găurii-de-vierme se năpustise înăuntru, pe cînd Rob era tîrît neceremonios afară, cu cătușe, piedici la picioare și guler neural restrictiv. Avuseseră nevoie de două ore să ruleze verificări pe sistem și să redeschidă poarta lîngă nava stelară aflată pe noua ei orbită, mult mai înaltă și eliptică. La momentul respectiv,

resturile complexului se găseau sub controlul strict al forțelor de securitate TSC. Zona înconjurătoare fusese izolată și complet curățată de Directoratul Securitate Commonwealth. Un escadron de aeroboți de luptă FTY897 începuse să patruleze perimetrul; elipsoidele netede și negre erau ultramoderne și echipate cu genul de armament capabil să distrugă dintr-o singură salvă antichități jalnice ca Răzbunătorii Alamo.

Supraviețuitorii de pe platforma de asamblare fuseseră readuși pe planetă. Alte echipe fuseseră trimise să evalueze starea navei și să asigure echipamentele expuse împotriva altor degradări cauzate de vid. Fuseseră întocmite proceduri de construire a altei platforme în jurul navei.

La cinci ore după ce prima explozie anunțase începutul atacului, Wilson Kime ieși prin poartă în aplauze și ovații spontane din partea personalului complexului, pentru a fi îmbrățișat cu putere de Nigel Sheldon. Biroul mass-media al TSC transmise revenirea triumfătoare a căpitanului unei audiențe aproape la fel de mari precum cea care urmărise asaltul. După aceea el acordă o jumătate de duzină de interviuri, le mulțumi tuturor celor implicați pentru efortul lor extraordinar, făcu cîteva glume, nu speculă prea mult despre autorii atacului, dar spuse că era destul de convins că nu fuseseră chiar extratereștrii de la Dyson Alfa, promise că episodul prin care trecuse îl făcuse mai decis ca oricînd să încheie misiunea și sfîrși anunțînd că-și va dona prima de risc unei fundații medicale de caritate locală dedicată copiilor. Poliția Anshun îi escortă mașina cu opt echipaje la întoarcerea în apartamentul lui din oraș.

Wilson se trezi cu un zîmbet pe chip. Cînd se întoarse, părul negru al Annei îi gîdilă nasul. Era ghemuită pe gelsaltea lîngă el, cu un braț peste cap, aidoma unui copilaș care se ferește de vise rele. O suită întreagă de amintiri încîntătoare — și una delicios de poznașă — pluti prin mintea lui Wilson. O sărută pe umăr.

— Bună dimineața!

Ea se întinse cu letargia unei pisici și surîse somnoros.

— Ai un zîmbet oribil de plin de sine, domnule.

— Serios? Mă-ntreb ce anume l-a putut declanșa?

Anna chicoti cînd bărbatul o cuprinse în brațe. O palmă îi mîngîie spinarea, pînă ajunse să i se oprească pe fund.

— Asta să fi fost?

Cealaltă palmă strînse ușor un sîn mic și frumos modelat, răsucindu-i sfîrcul.

— Sau asta?

O sărută pe gît și trecu pe gura ei, ca să-i înăbușe chicotitul.

— Asta?

Una dintre mîinile Annei se strecură între ei, prinzînd zdravăn.

— Oh-ho!

— Poate c-a fost asta, rîse ea.

— Serios?

Începu să-i gîdile coastele și ea îi răspunse în același fel. Joaca se transformă într-un simulacru de luptă, care deveni apoi un sport de contact corporal mult mai intim.

În cele din urmă, ea surîse victorioasă din poziția călare peste șoldurile lui Wilson.

— Să vezi și să nu crezi — așadar i-adevărat cum reacționează bărbații înaintea pericolului!

Lui i-ar fi venit greu s-o contrazică. Seara trecută fusese obsedat exclusiv de supraviețuire și corpul lui reacționase în modurile fizice cele mai elementare. Ușurarea pe care o simțise cînd *A doua șansă* se ridicase deasupra avioanelor-spațiale fusese atît de mare, încît îl apucaseră realmente tremurături necontrolate (la care, din fericire, asistase doar Anna). Ceilalți de la bord — tinerii — fuseseră încîntați, ba chiar extaziați de evadarea lor spectaculoasă, dar posibilitatea morții nu-i afectase în prea mare măsură.

Wilson nu-și dăduse seama niciodată pînă atunci cît de speriat era de moarte, mai ales acum. Nu era ceva care să poată fi înțeles de societatea contemporană, care era familiarizată din momentul nașterii cu procedurile de reîntinerire și re-viere. Generația post-2050 știa că putea trăi un segment important din eternitate și că era dreptul ei. Wilson crezuse că teama lui putea să provină din faptul

că el crescuse într-o epocă în care exista o singură viață, după care mureai. Ideea că memoria putea fi salvată și descărcată pentru a anima un corp identic din punct de vedere genetic era o proptea liniștitoare pentru toți ceilalți. El însă nu se putea autoconvinge că putea fi vorba despre o continuare a existenței sale curente. Trebuia să existe o discontinuitate, un interstițiu între ceea ce era în prezent și ceea ce avea să-și reamintească viitorul Kime că fusese. O diferență; o copie oricît de perfectă rămînea totuși o copie, nu originalul. Oamenii ocoleau dilema, spunînd că în fiecare dimineață cînd te trezești unica legătură cu trecutul tău este memoria, de aceea trezirea într-un corp nou nu era decît o variantă extinsă a acelei obișnuite pierderi nocturne a conștiinței. Pentru el nu era îndeajuns. Corpul lui, acest corp, însemna viața lui. Cu cît trăia mai mult în el, cu atît era mai consolidată legătura aceea identificatoare. Cei trei sute de ani scurși produseseră o convingere solidă ca piatra, pe care n-o putea sfărîma nimic.

— Nu cred că aș mai supraviețui altei nopți la fel de periculoasă ca asta, îi spuse el încă gîfîind ușor.

Ea își încrucișă brațele pe pieptul lui, apoi se aplecă pînă ce bărbia i se rezemă pe mîini, astfel că fețele lor erau despărțite de numai cîțiva centimetri.

— Ce spun regulamentele navei despre căpitanul care se culcă cu rangurile inferioare?

— Căpitanul susține puternic această tradiție.

Un deget îi ciocăni sternul.

— Ai simțul umorului.

— Atent ascuns, totuși cultivat cu grijă.

— Atunci ce facem diseară, dacă nu ne atacă nimeni?

El țuguie buzele, simulînd că se gîndea concentrat.

— Ce-ar fi exersăm, pentru orice eventualitate?

— Agenda mea este liberă.

— N-ai pe nimeni?

— Nu. De fapt, de foarte mult timp. Am fost prea al dracului de ocupată cu slujba cea nouă. Tu?

— Nu prea. După ultima reîntinerire, nu m-am mai însurat. Am mai avut niște relații, dar nimic serios.

— Bun, se îndreptă ea. Ar fi mai bine să-mi fac un duș. Chiar vrei să ne mai întîlnim și diseară? E ultima șansă să scapi cu fața curată.

— Aș dori să ne mai întîlnim și diseară.

— Și eu. Îl sărută scurt. Viața este prea nesigură ca să nu-ncercăm să păstrăm ceva bun. Ziua de ieri mi-a clarificat mai mult ca niciodată lucrul ăsta. Pînă acum nimeni nu mai încercase să mă omoare.

— Ai făcut o treabă extraordinară în navă. N-aveai de unde să fii obișnuită cu stresul în condiții de luptă. Sînt mîndru de tine.

— Tu ai mai trecut prin așa ceva?

— Nu tocmai, însă am fost în serviciul militar activ. Dar cu mult timp în urmă. Pe de altă parte, așa ceva este greu de uitat, în ciuda editărilor de la reîntinerire.

— Ai... Femeia șovăi. Ai ucis pe cineva?

— Vrei un răspuns cinstit? Nu sînt sigur. În tot cazul, am tras în mulți oameni. De obicei, nu stai locului ca să vezi rezultatul. Calci accelerația și-o ștergi spre casă înainte ca racheta să fi ieșit complet.

— Îmi vine greu să mă gîndesc cît de bătrîn ești. Te cunosc doar ca șef corporativ. A trebuit să rulez un program de căutare ca să dezgrop povestea cu *Ulysses*.

— E de domeniul antichității. Dacă ai accesat-o recent, probabil că știi mai multe detalii decît mine.

— Însă tu ai trăit-o. Ai călătorit prin spațiu, la bordul unei nave. Se poate face!

— N-aș defini misiunea aceea ca pe un succes absolut.

— Dar așa a fost! Ați ajuns pe Marte. La milioane și milioane de kilometri de Pămînt. Nu contează că Sheldon și Isaacs au găsit altă cale. Nu-ți denigra reușita. La urma urmelor, uită-te cine are nevoie de tine acum.

— Sheldon... Da, cred că se poate spune că-i ironia sorții. Știi ce mi-a zis ieri, după ce am revenit? Mi-a aruncat zîmbetul ăla atotcunoscător al lui și-a zis: *Te distrezi, este?* Totuși avea dreptate, afurisitul. M-am simțit grozav, conducînd nava. Cum ziceau aviatorii de pe timpuri, am făcut-o doar c-o aripă și c-o rugăciune. Și-am reușit! Am avut

impresia că tot ce am realizat după *Ulysses* n-a fost decît un interludiu, că am așteptat vreme de trei secole.

— Iar acum faci lucrul pentru care te-ai născut.

— Să dea dracu', așa-i!

Anna își coborî ochii către propriul ei trup, apoi îl privi pe al lui. Expresia îi deveni sfioasă.

— Mulți dintre noi, cei care lucrăm la proiect, am speculat în privința răspunsului la o întrebare. Nu ești obligat să răspunzi la ea.

— Care anume?

— Ați petrecut multe luni în *Ulysses*... Echipajul era mixt... Toți erați tineri și în vigoare... Întreaga călătorie a fost în imponderabilitate...

— Aha! Îmi pare rău, dar guvernul a declarat strict secrete datele respective.

— Secrete?

— Da. Îți pot spune însă un singur lucru: cu cît petreci mai mult timp în imponderabilitate, cu atît devii mai imun față de răul de mișcare. Chiar și față de mișcarea viguroasă.

— Serios? Durează mult aclimatizarea.

El rînji răutăcios.

— Dar așteptarea merită fiecare minuțel.

— Ar fi bine, murmură femeia. Acum chiar că mă duc să fac dușul ăla. Peste zece minute ar trebui să intru de serviciu.

— Ia-ți ziua liberă. Zi-le că șefu' a spus că-i în regulă.

Anna sări din pat.

— Ă-ă-ă...

— Pe ușa aia, îi arătă el.

În seara trecută nu pierduse prea mult timp ca să-i arate apartamentul. Hainele zburaseră înainte ca ușa să se fi închis.

— Mersi. Chicoti din nou și porni spre baie. Cel puțin, nu trebuie să-ntrebi cum mă cheamă.

— Asta așa-i. Mary.

Unul dintre papucii lui zbură prin cameră și-l pocni în picior.

— Au!

Ușa se închise. Cînd auzi zgomotul dușului, Wilson își încrucișă mîinile la ceafă și privi fericit tavanul. Ținînd seama că ieri fusese cît pe aici să fie ucis, nu era chiar un mod rău de a începe o nouă dimineață.

***

Nici chiar vederea complexului serios afectat nu-i strică buna dispoziție. Pe cînd se apropia pe autostrada păzită, fuioare subțiri de fum negru continuau să se înalțe spre cer din centrala energetică distrusă. Absența turnului rotund al administrației era un șoc. Sfărîmăturile se înălțau mult din locul unde fusese atriumul cel mare, iar majoritatea geamurilor din cele două turnuri rămase erau fie crăpate, fie complet sparte. Pompieboți își croiau drum cu delicatețe peste cioburile și fragmentele de beton împrăștiate în jurul bazei, emițînd ocazional cîte un jet de spumă albă. Echipele medicale lucrau alături de ei, trimițînd în ruine senzori telecomandați, mai mici, care căutau cadavre, pentru a le extrage memocelulele în vederea re-vierii.

Salvările ocupaseră complet parcarea, așa că Wilson opri pe o porțiune de peluză liberă și coborî. Oscar stătea în picioare, supraveghind echipele de lucru din mijlocul unui grup de funcționari din birouri și al unei echipe de paznici de securitate TSC în uniforme.

— Bună dimineața, căpitane, rosti el și-l salută.

Toți cei din jurul lui luară brusc poziția de drepți.

— 'Neața, răspunse Wilson fără să se sinchisească să salute; era cu totul lipsit de sens în afara cercurilor militare autentice. Cum stăm?

Aseară, înainte de plecare, discutase problemele imediate cu Oscar și-și lăsase adjunctul să le rezolve.

— Nava este în regulă — toate echipamentele esențiale de la bord sînt stabile și rezistă. Pe-aici au mai rămas destule sisteme de rezervă și redundante pentru ca peste noapte să putem restabili majoritatea alimentărilor ombilicale. O s-o menținem așa, pînă o putem fixa iarăși într-o platformă de asamblare. Producătorul de metmal speră ca în

patru zile să ne poată livra o sferă viabilă. După aceea putem efectua o examinare mai detaliată.

— E bine, încuviință Wilson după care arătă ruina prăbușită a celei mai apropiate săli de controlul calității. Și complexul?

— Asta va dura mai mult. Securitatea vrea mai întîi să verifice locul, ca nu cumva teroriștii să fi lăsat în urmă bombe-capcană. După aceea putem degaja locul și reconstrui. Pentru că *A doua șansă* a atins o etapă avansată a graficului de lucru, nu ne vor mai trebui chiar toate facilitățile inițiale, așa că în general va fi vorba despre operațiuni de peticire. Divizia de construcții civile TSC pregătește chiar acum echipamentele necesare și imediat ce le dăm undă verde, se pot apuca de treabă.

— Se pare c-ai făcut treabă bună, Oscar, mulțumesc.

— Măcar atît... Îmi pare rău că n-am fost ieri aici.

— Crede-mă, n-are de ce să-ți pară rău. Bănuiesc că securitatea arde de nerăbdare să implementeze un set nou de proceduri, nu?

— Bineînțeles. În privința asta, va trebui să luăm niște decizii și să trecem chiar azi în revistă noul program de asamblare. Am amînat chestiile importante pînă la venirea ta.

— Foarte bine. M-apuc imediat. Am vreun birou?

— Am ocupat clădirea trei a sistemelor chimice pentru conducere. Ah, da... niște tipi de la securitate doresc să stea de vorbă cu tine.

— Pot să aștepte.

Oscar îl privi stînjenit.

— Ar fi o idee bună să nu ne mai tărăgănăm cu ei. Așa sugerează domnul Sheldon.

— I-auzi!

***

Ultimul Răzbunător Alamo fusese lovit de un FTY897 pe cînd se năpustea prin sala VII de control a calității, în drum spre poartă. Un laser atomic îi perforase cîmpul de forță și izbise cu consecințe devastatoare corpul principal.

Fusese retezat în două, o dată cu explozia principalelor sale unități energetice. Explozia zvîrlise bucățile în toate direcțiile, proiectînd partea anterioară în rafturile cu echipamente delicate de testare a rezistenței panourilor de fuzelaj, în vreme ce partea posterioară, mai mică, se îngropase în peretele din material compozit, care se prăbușise imediat peste ea, lăsînd plafonul nesusținut. Un picior fusese rupt și se înfipsese în podeaua din beton.

O echipă de tehnicieni din securitatea TSC petrecuse noaptea curățînd și dezactivînd resturile. Indicatoare roșii mici fluturau pe toate fragmentele, confirmînd că acestea erau inerte și nevătămătoare. Erau atît de multe, încît totul semăna cu un straniu dragon chinezesc de paradă. Paula ocoli fără grabă secțiunea anterioară răsturnată și îngenunche ca să cerceteze unul dintre mănunchiurile de senzori distruse de pe cap. Directorul Directoratului Delicte Grave, Rafael Columbia, stătea în mijlocul sălii de controlul calității avariate alături de Mel Rees; amîndoi o priveau pe femeie, care-și efectua propria inspecție a monstruozității blindate. Amîndoi aveau expresii nefericite, deoarece de pe grinzile de sus se scurgeau picuri proveniți de la potopul utilajelor pompierilor. Pantofii lor scumpi erau deja uzi leoarcă de la mersul prin băltoace.

Paula își trecu un deget peste armura zgîriată din polialiaje, simțind cum băsicuțele subțiri rezultate din ablațiunea carbonului se fărîmau ca hîrtia veche sub unghia ei.

— Nu-i rău pentru o armă veche de o sută cincizeci de ani, recunoscu ea. Au avut mare noroc că pe orbită se afla căpitanul Kime, care să preia controlul.

— Absolut, spuse Mel Rees.

— Aș fi preferat ca TSC să fi avut noroc ceva mai devreme, vorbi Rafael Columbia către directorul-adjunct. Estimarea curentă este de o sută șapte persoane ucise și alte optsprezece date dispărute. Pierderea financiară încă n-a fost calculată, dar nu va fi mai mică de două miliarde. Și noi n-am avut nici un avertisment prealabil. Nici unul! Este cel mai distructiv act de terorism pe care l-am cunoscut

în ultimul secol. Victimele mișcărilor naționaliste se cumulează an de an, însă asta... Descrise cu brațul un gest. Asta este vina noastră! Pune sub semnul întrebării însăși credibilitatea Directoratului de a-și îndeplini sarcinile care i-au fost atribuite. Nu voi tolera această încălcare teribilă a legii și ordinii!

— O să-i prindem, zise Mel Rees. Fără discuții.

— Divizia voastră urmărește cazul acesta de decenii. Mă așteptam la rezultate mai bune.

Paula se întoarse de la Răzbunătorul Alamo.

— Eu am urmărit cazul Johansson timp de decenii, nu directorul-adjunct Rees. Și sper realmente că nu sugerezi că noi ar fi trebuit să vă dăm cine știu ce avertisment prealabil.

— Paula..., începu Mel Rees.

Ea îi aruncă o privire care-l amuți imediat.

— Motivul pentru care Bradley Johansson și asociații lui au scăpat atîta vreme Commonwealth-ului sînt două. Resursele care sînt alocate urmăririi lui și activităților lui sînt cu totul inadecvate. Aceasta este o decizie politică, luată de tine și de predecesorii tăi, domnule Columbia. De asemenea, el primește ajutor de la cineva foarte bine plasat în instituțiile Commonwealth-ului.

— Prostii! se răsti Rafael Columbia.

— Chiar și cu fonduri inadecvate, este absolut imposibil ca el să-mi fi putut scăpa de peste o sută treizeci de ani. Pur și simplu, așa ceva nu este posibil. Dacă ar fi stat la umbră și ar fi dus o viață perfect simplă, tot l-aș fi prins. Însă în calitate de conducător al unei organizații criminale implicată permanent în contrabanda de armament spre Far Away, el se expune continuu surselor noastre și programelor de monitorizare. Pentru a le evita, are nevoie de un grad considerabil de ajutor. Nu acționează de unul singur.

— Îți dai seama ce spui? Știi cîte administrații s-au perindat de cînd el a fondat mișcarea aia ridicolă a Păzitorilor? Nici una nu i-ar fi oferit cea mai mică susținere, secretă sau de altă natură, cu atît mai puțin toate.

— Administrațiile se schimbă, dar nu și grupurile de putere.

— Să știi că nu admit să mi se spună că fac parte dintr-un plan secret de disimulare! Nu-mi pasă cine ești, cît de dedicată ești sau care-ți sînt realizările din trecut. Sînt șeful acestui Directorat și doresc să mă tratezi cu respect!

— Respectul este ceva care se cîștigă, domnule Columbia.

— Perfect! Mel Rees ridică brațele și înaintă, trecînd direct între cei doi. În clipa asta Johansson ar rîde de s-ar prăpădi de voi doi. Singura persoană pe care o ajutați este chiar el.

— Mulțumesc, spuse Columbia și-i aruncă Paulei o privire care în mod obișnuit ar fi nimicit pe oricare dintre subalternii lui.

Femeia păru că nici n-o observă.

— Prima întrebare, rosti ea. De ce crezi că a fost Johansson?

Columbia gesticulă iritat spre directorul-adjunct.

— Metoda de operare, răspunse Rees. Semnătura lui Adam Elvin este vizibilă la tot pasul. Noi credem că el a organizat-o.

— Ar fi ceva neobișnuit, comentă Paula. După Abadan, Elvin n-a mai fost implicat în acte de violență. Se limitează la livrările pentru Johansson.

Rafael Columbia pufni disprețuitor.

— Asta nu este o epocă în care trecerea timpului să deprecieze ceva. Crezusem că tocmai tu vezi asta, doamnă investigator-șef.

— Toată propaganda recentă a Păzitorilor, reluă Rees, a denunțat *A doua șansă* ca fiind un proiect organizat de Starflyer. Ei sînt singurii care ar avea vreun motiv pentru a face asta.

— Un motiv? repetă Paula gînditor. Lansarea unei asemenea acțiuni în interiorul Commonwealth-ului este o uriașă schimbare de tactică pentru Johansson.

— Cine știe cum funcționează mintea lui nebună? făcu Rafael Columbia.

— Nu este nebun, rosti Paula. Indus în eroare, cu certitudine, totuși nu face greșeala să crezi că n-ar fi capabil de gîndire rațională.

Rafael Columbia arătă corpul botit și carbonizat al Răzbunătorului Alamo.

— Găsești ceva rațional aici?

— Sîntem la numai două sute de metri de poartă, iar ceilalți doi au trecut prin ea. Să nu uităm nici de atacul cu arme cinetice asupra platformei de asamblare. A fost cît pe-aici să reușească. Eu aș zice c-a fost organizat cu multă inteligență. Indiferent ce crezi tu despre el, iar eu cred lucruri mai rele decît majoritatea oamenilor, nu-i un idiot. Dacă el a pregătit acțiunea de aici, atunci se întîmplă ceva nou. Este posibil ca *Marie Celeste* să fi venit de la Perechea Dyson?

— Cu totul improbabil, spuse Wilson și-l salută cu respect pe Rafael Columbia, în timp ce traversa podeaua udă a sălii. Mă bucur de privilegiul să te întîlnesc, Paula Myo. Ți-am accesat multe cazuri.

— Bună ziua, domnule căpitan.

— Despre posibilitatea unei legături între Dyson Alfa și *Marie Celeste* am discutat cu directorul Institutului de cercetări de pe Far Away, continuă Wilson. El spune că această legătură nu există. Sînt înclinat să-l cred.

— O negare oficială este certificatul de gir pentru partizanii teoriilor conspirațiilor, comentă Paula. Mai ales una emisă de directorul Institutului. Știm că Johansson crede că există o legătură.

— Asta este problema lui.

Paula îi surîse grav.

— Tocmai a transformat-o în problema voastră.

— Vreau să fie oprit, zise Rafael Columbia. Directorul-adjunct Rees m-a asigurat că tu ești persoana cea mai capabilă, ba chiar singura, care poate prelua cazul acesta. Ești de acord în privința estimării lui?

— În mod clar, răspunse Paula, am experiența respectivă. Ceea ce-mi lipsește pentru a-l prinde este cooperarea totală a Directoratului și accesul la resurse.

— Din clipa asta, le ai. Indiferent de ce ar fi nevoie. Îți poți forma propria ta echipă, să iei pe cine dorești, indiferent la ce caz ar lucra. Capeți prioritate totală.

— Perfect. Voi începe cu colegii mei obișnuiți și de acolo mă voi extinde pe măsură ce se deschid piste de investigații. Primul lucru de care voi avea nevoie de la tine, domnule Columbia, este acoperire politică. Securitatea TSC va dori ca misiunea aceasta să-i revină ei. Te rog să vorbești cu domnul Sheldon, pentru ca să se retragă.

— Voi explica TSC-ului implicațiile de jurisdicție, zise Rafael Columbia ignorînd chicotul lui Wilson.

— Mulțumesc. Iar acum o întrebare: cum strecori ilegal trei Răzbunători Alamo pe o planetă?

— N-au fost strecurați ilegal, răspunse Rees. Potrivit dosarelor de export, erau relicve neutralizate care aveau ca destinație un nou muzeu de pe Anshun. Era un transport autorizat.

— Un nou muzeu?

— Exact. Terenul există — a fost cumpărat cu trei luni în urmă — și există de asemenea o companie înregistrată care să se ocupe de el. Nu există însă nici o clădire, ba nici chiar planuri de construcție. Compania avea în cont cîteva mii de dolari Anshun, dar care fuseseră transferați dintr-un cont de unică folosință de pe Bidar. Imposibil de urmărit, sau cel puțin foarte, foarte greu.

— Aha, făcu mulțumită femeia. Da, asta sună într-adevăr ca semnătura lui Elvin.

— Complet. Răzbunătorii Alamo au fost cumpărați în mod legal de la un dealer, la o săptămînă după ce a fost înregistrată compania muzeului. Pe atunci erau într-adevăr niște simple epave. De atunci au fost „renovați" la standarde de etalare pe Republica Democrată a Noii Germanii. Compania care s-a ocupat de ei a fost închisă și, la solicitarea noastră, poliția RDNG îi cercetează facilitățile și documentele.

— Ce a fost cu avioanele-spațiale? întrebă Wilson.

— Au fost închiriate de la un operator comercial perfect legal, de aici, de pe Anshun. Și în cazul acesta compania

care le-a închiriat era un paravan. Folosirea lor ca proiectile cinetice a fost o simplă problemă de reprogramare a matricelor pilot. Nu este ceva dificil. Am trimis echipe la aeroportul de pe care au decolat, dar nu mă aștept la mare lucru.

— Este posibil ca Păzitorii să mai încerce? se interesă Wilson.

— Johansson lansează de un secol și jumătate atacuri împotriva Institutului de pe Far Away, răspunse Paula. Ar fi rezonabil să presupunem că aceasta a fost doar prima lui tentativă împotriva navei stelare.

12

Cerul safir-închis începea să se întunece deasupra Deșertului Înalt. Kazimir McFoster stătea singur pe una dintre dunele lungi în formă de val din nisip cenușiu și privea răsăritul stelelor. Pentru el era de acum un ritual să se uite la scînteierile acelea de platină, să aștepte măreața constelație Ahile să apară pîlpîind din amurgul de velur auriu. După ce găsea silueta străvechiului războinic cu ochiul lui roșu-strălucitor, cobora în lungul volburii mantiei sale alcătuită de Calea Lactee. Acolo, în tivul inferior rarefiat, se zărea o sclipire despre care el nu putea fi niciodată sigur că era reală sau închipuită. Soarele Pămîntului...

Ea este acolo, stînd pe o pajiște verde, răcoroasă și bogată, privind în sus în același neant. La șase sute de ani depărtare. Totuși eu încă te pot zări, îngerul meu minunat! Ajută-mi victoria în raidul acesta, deși n-ai crezut niciodată în cauza noastră.

În mintea lui Kazimir, chipul minunat al Justinei era adumbrit de tristețe, pe măsură ce misiunea lui din noaptea aceea îi deveni clară.

— Alege-ți propria ta cale, iubirea mea, șoptise ea în întunericul și căldura cortului lor izolat din pădure.

Degete mai ușoare decît ceața îl atinseseră așa, apoi altfel. Rîsetele ei încîntate umpluseră cortul, cînd el se zbătuse în delir neajutorat sub manipulările senzuale.

— Fii propriul tău stăpîn, nu unealta altora. Promite-mi.

Plăcerea cu care-l răsplătea îl făcuse să plîngă deschis, jurînd pe generații de McFoster încă nenăscute că va fi cinstit față de sine și de propriile sale gînduri.

În ciuda grijii ei, Justine nu înțelesese realitatea acestei planete. Ca toți extraplanetarii dinaintea ei, îl privea pe Starflyer ca pe un mit local, un monstru din Loch Ness al lui Far Away.

— O să mă ierți? întrebă el stelele. Fac asta pentru tine, ca să te poți bucura de planeta ta și de viața minunată pe care o duci acolo.

Un pîrîiaș de nisip curse în spatele lui, producînd un fîșîit abia auzit. Kazimir zîmbi încet și continuă să privească bolta. Arșița deșertului era lipsită de orice umiditate. Înconjurat de jur împrejur de munții Dessault, aerul de aici nu se mișca niciodată, nici măcar fuioarele de ciruși nu se furișau pe lîngă meterezele piscurilor. Era un climat static, care absorbea umezeala din pielea expusă și din orice răsuflare. Puține plante creșteau aici, niște cactuși nativi care semănau cu bolovanii, ba chiar erau mai duri decît aceștia; nici chiar Barsoomianii nu puteau aduce viață verde într-un loc arid. În ciuda naturii sale aspre, rămînea totuși căminul, locul din Univers unde Kazimir se simțea cel mai în siguranță.

— Dacă aș fi fost Starflyer, ai fi fost acum al meu, șopti mulțumit un glas în urechea lui.

— Dacă ai fi fost Starflyer, ai fi fost acum mort, Bruce, răspunse Kazimir.

Împinse încă puțin în spate lama cuțitului, astfel încît vîrful ei atinse abdomenul celuilalt tînăr.

Bruce McFoster rîse ușurat și-și cuprinse prietenul cu brațul.

— Mă îngrijorasești, Kaz, crezusem că te-ai înmuiat.

— Poartă-ți singur de grijă. Kazimir retrase cuțitul și-l vîrî la loc în teaca din partea laterală a chimirului său. Ai scos niște zgomote de parcă o turmă întreagă de T-rex suia pe deal. O să te-audă tot Institutul.

— O să m-audă din viața de-apoi. Mîine seară o să le-o tragem serios. Ai auzit că atacul împotriva lui Anshun a avariat nava stelară?

— Mi-a spus Scott.

— Scott! Baba aia! E pe-aici? Nu pot să cred că bătrînii o să-l lase să participe la raid. Bruce își coborî un umăr și șchiopătă în jurul lui Kazimir. Ascultă ce-ți spun, sîsîi el. Starflyer ăsta o să-ți verse sîngele și-o să-ți hărtănească trupul, numai ca să se joace. Niciodată n-a existat un monstru mai ticălos în tot Universul. Eu o știu, m-am înfruntat cu sclavii lui în luptă directă. Am omorît sute, o mie, și tot veneau alții.

— Nu mai rîde de el, exclamă Kazimir.

El și Bruce crescuseră împreună și împărțiseră atîtea experiențe comune încît erau mai apropiați ca frații, însă prietenul lui putea fi incredibil de agresiv, ca să nu mai zică de lipsa lui de tact. Uneori se întreba dacă Bruce fusese vreodată treaz în toți anii de tutelă ai lui Harvey.

— Scott a suferit pentru cauza noastră, adăugă el, mai mult decît aș dori eu să sufăr.

Bruce își îndreptă spinarea.

— Știu, știu, dar trebuie să recunoști că-i exagerat de prudent.

— Este în viață. Eu aș fi fericit dacă aș fi în viață după ce am slujit cauza atîta timp.

— Continuă tu să visezi cu ochii deschiși la nimfomana ta extraplanetară și-o să vezi că aportul tău la cauză se va termina prea repede! Iar te gîndeai la ea, așa-i? De-aia ai venit aici, ca să oferi o țintă perfectă pe fundalul cerului, pentru inamic.

Lui Kazimir îi veni greu să nu zîmbească.

— Mă bucuram de liniște, asta-i tot. Oricine ar înnebuni, dacă te-ar asculta pe tine toată ziua dinaintea raidului. Și încetează să-i mai spui nimfomană.

— Știam eu! Iar te gîndeai la ea.

— Și ce dacă? Cel puțin eu am grijă de alții.

— Hei, hei, ce facem — lovituri sub centură? În ultimii ani am avut grijă de multe fete. Mult mai multe decît tine.

— Mai multe, da. Însă de nici una pentru mult timp, așa-i, Bruce?

— Nu trebuie să fie ceva de durată, ci doar intens. Hai, Romeo, e timpul să ne pregătim!

— Da.

Kazimir privi pentru ultima dată, prelung și cu drag, la dîra groasă de stele, după care îl urmă pe Bruce, care se lăsase să lunece în jos pe dună. Drept în fața lui se afla StOmer, muntele mare ce marca punctul cel mai nord-estic al lanțului Dessault — desigur, însă nu se apropia nici pe departe de altitudinea Marii Triade. Versantul acesta care se înălța din deșert nu avea deloc vegetație; roca albastru-sură se ridica drept pînă la linia subțire a zăpezii la mii de metri mai sus.

— Te-a ajutat? întrebă Bruce, dar acum pe un ton serios, sau pe cît de serios putea el să fie.

Ajunseseră la pragul lat de gresie sfărîmicioasă de unde pornea un tunel spre fortul clanului Rock Dee.

— Ce să m-ajute?

— Că te-ai gîndit la ea.

— Un pic. Da. Știu că ceea ce apărăm merită s-o facem.

Kazimir își plecă fruntea, pentru a păși sub streașina prelungă. Tunelul se găsea dedesubt, ascuns de orice priviri aruncate din cer și larg doar cît să treacă o singură persoană. Își strînse umerii și înaintă, frecîndu-se de pereții de gresie care erau lustruiți ca marmura de la trecerea atîtor trupuri în decursul deceniilor. Tunelul cotea de două ori, descriind o curbă dublă foarte strînsă. La treizeci de metri de la intrare se deschidea în prima dintre sălile mari ce alcătuiau fortul Rock Dee. Santinela, mîndră în kiltul McMixon albastru-portocaliu, îi studie chipul, apoi îi îngădui să treacă. Dacă soldații Institutului ar fi descoperit vreodată tunelul, orice santinelă i-ar fi putut ține singur în loc, pe cînd ar fi ieșit unul cîte unul din coridorul strîmt.

Rășini epoxidice lipiseră de plafon benzi polifoto între care erau întinse cabluri electrice negre. Lumina lor permanent similară spectrului solar grava umbre profunde peste gresia neregulată, pe măsură ce conduceau mai adînc în fort.

— Trebuie să fi fost fenomenală la pat, comentă Bruce cu aparentă înțelegere. Vreau să zic că voi doi ați fost împreună doar... cît? două zile? Și tot plîngi după ea.

— Uneori, aproape regret că n-ai cunoscut-o.

— Aproape?

— Dacă ai fi văzut-o, dacă ai fi ajuns s-o cunoști, ai fi înțeles că n-a fost o simplă aventură ca alea pe care le-ai avut tu. Și mie mi-ar fi plăcut să se întîlnească prietenii mei cei mai buni.

— Ah... păi, mulțumesc, Kaz.

— Pe de altă parte însă mulțumesc cerurilor că nu v-ați întîlnit, fiindcă tu ești atît de penibil, încît sînt sigur că ea n-ar fi dorit să aibă nimic de-a face cu oricine te-ar cunoaște.

Bruce se repezi către el. Chicotind, Kazimir se feri și o luă la fugă. Cei doi intrară în goană în sala principală a fortului, continuînd să se ironizeze și să se insulte reciproc în gura mare. Mai multe capete se rotiră să vadă ce se întîmpla. Unii se încruntau față de frivolitatea tinerilor într-un asemenea moment. Alții zîmbeau tolerant — cei de vîrstă apropiată. Cei mai mulți reveniră pur și simplu la treburile lor serioase.

Kazimir și Bruce adoptară expresiile lor sobre, se opriră și încuviințară politicos spre tovarășii de clan. Apele furtunoase, care dispăruseră de mult din partea aceasta a munților, săpaseră caverna în forma aproximativă a unor tribune de stadion. Cîndva, două albii rapide se contopiseră aici, rotindu-se mereu și mereu cînd se izbeau, înainte de a se năpusti către șesurile din nord-est. Alături de sala principală, apele năvalnice erodaseră o sumedenie de pasaje și peșteri mai mici, afluenți care fuseseră fracturați și deviați pe măsură ce geologia luase locul hidropresiunii.

Rock Dee era una dintre cele mai mari comunități ale Păzitorilor și un refugiu formidabil de sigur. În cavernele inferioare putea fi încă găsită apă potabilă, filtrată din munții care străjuiau deșertul de deasupra. Cabluri semiconductoare pentru schimb de căldură fuseseră coborîte adînc în mantia planetei, asigurînd energie pentru lumină

și gătit, alături de sarcina mai importantă a alimentării arsenalului cu electricitate. Din exterior nu trebuia adusă decît hrana, ia aceasta era asigurată de fermele și pășunile clanului McKratz, care erau risipite prin lanțul Dessault.

Kazimir simți un fior de mîndrie față de ceea ce văzu în sala mare. Dacă ar fi reușit cumva s-o aducă pe Justine aici, ca să poată vedea și ea, atunci ar fi crezut fără doar și poate în scopul Păzitorilor. Mai bine de optzeci de luptători trebăluiau ocupați, pregătind unul dintre cele mai mari raiduri pe care Păzitorii Individualității le organizase de mulți ani. Motivul era, așa cum o știau toți de aici, faptul că evenimentele se precipitau o dată cu construirea navei stelare. Planurile pe termen lung ale lui Starflyer se maturizau rapid, aducînd dezastru și moarte pentru Commonwealth dintr-o direcție în care nu privea nimeni dintre cei aflați la conducere. Toate clanurile contribuiseră la raid.

Desigur, McFoster venise cu o duzină de luptători tineri, care acum își verificau echipamentele. Kilturile lor smarald-arămiu fuseseră împachetate și în seara asta purtau tartanele de vînătoare, bleumarin și abanos, care-i ajutau să treacă nevăzuți prin noapte.

McNowak era de asemenea un clan format predominant din luptători, în tartane cenușii și castanii. Un grup era ocupat cu evaluarea armurii purtate de unul dintre căpitanii lor. Costumul scheletic albastru umplea aerul din jurul său cu o pîclă portocalie nebuloasă, ca și cum ar fi stat în interiorul unei amibe spectrale. Razele pîrîiau și se intensificau de fiecare dată cînd i se aplica un baston de testare a penetrabilității. La fiecare testare, emițătorul cîmpului de forță era ajustat, pînă ce emanația fu doar un contur vag ca o aură, așa cum poate că avuseseră toți sfinții din Vechiul Testament. Reglajul fin inversa luminanța, învăluindu-l într-o piele de umbră absorbantă.

McOnna era al treilea clan focalizat asupra eticii militare, cu băieții și fetele sale nomade urmînd aceleași lecții, antrenamente și teste prin care trecuse Kazimir însuși. Știa că se putea încrede în oricare dintre ei la fel de mult ca în Bruce. Toți erau complet loiali cauzei, pregătiți să-și jert-

feasca viața pentru ca omenirea să poată fi eliberată. Grupa pe care o trimisese aici purta kilturile albastru și vermillon de gărzi nocturne, alături de jachetele de călătorie din piele neagră; tocurile pistoalelor ionice și tecile cuțitelor cu lame-armonice le atîrnau la brîie în locul tradiționalei genți sporran.

McMixon, clanul care avea ca sarcină îngrijirea lui Rock Dee și a altor forturi din zona care înconjura Institutul, se ocupau de Charlemagni, caii de luptă care aveau să-i poarte în raid. Animalele modificate genetic erau înalte de peste doi metri, cu picioare ce aduceau cu niște trunchiuri de copăcei. Nu aveau nici coamă, nici coadă; pielea lor groasă cu aspect tăbăcit era mai dură decît cea de rinocer, iar culoarea era similară — cenușiu-mat, ca de ardezie. Un corn scurt de inorog li se ridica pe cap, cu vîrful acoperit de lame din titan sudat cu carbon de către fierarii din Rock Dee. Orice om neprotejat ar fi fost spintecat în două, ba pînă și despre armura de cîmp de forță se știa că ar fi cedat sub impactul unui atac frontal. Piroane groase de fier fuseseră bătute prin marginile dure de os care le protejau grumazul și pîntecele. Curele din piele și silicon erau strînse prin urechile piroanelor, pentru a fixa șeile. Charlemagnii fuseseră concepuți de Barsoomiani în ținuturile lor, la est de Marea Stejarului. Nu pentru bani — un simbol al culturii pe care ecogeneticienii radicali îl disprețuiau cu ferocitate —, ci pentru provocarea în sine de a produce un animal care în simbioză cu oamenii avea un singur țel: carnajul. Probabil că Barsoomianii umblaseră și în tărîmul interzis al profilării psihoneurale, deoarece nici un luptător de clan nu cunoscuse vreodată un Charlemagne care să fugă speriat de pe cîmpul de bătălie. Cu pielea lor rezistentă, inimile triple și scheletul rezistent la sarcini multiple, animalele uriașe erau extrem de greu de ucis chiar și cu arme moderne.

McPeierl era clanul care umbla cel mai mult și mai departe dintre toate și membrii lui culegeau informații despre activitățile Institutului de pe toată planeta. Tot ei se ocupau cu preluarea echipamentelor avansate pe care

Johansson le strecura prin contrabandă pe poartă, utilizînd sute de rute inofensive. În seara aceasta, ei distribuiau ultimele piese de tehnologie și armament necesare atacatorilor.

McKratz se ocupa cu agricultura și creșterea vitelor pe șesurile întinse și pășunile montane periculoase de pe Far Away. Clanul avea grijă de hergheliile de Charlemagni, de haitele de lincși-ogari și de celelalte animale folosite de clanuri. Pe toată durata anului, membrii săi se asigurau de hrănirea și aprovizionarea clanurilor nomade.

Iar peste tot prin peștera principală se mișcau membrii clanului McSobel, armurierii răspunzători și de tehnologia generală. Își tîrau echipamentele de testare peste pardoseala din piatră, se opreau lîngă fiecare luptător și cal de luptă și rulau programe de verificare prin matrice. Trăgeau după ei cabluri supraconductoare stacojii, asigurînd încărcare completă pentru acumulatori și magaziile armelor. Șapte dintre ei fuseseră alocați raidului și erau îmbrăcați în kilturi negru-mat, cu model simplu, caroiat, de linii gri-închis subțiri, și haine tot negre. Cinci aduceau lansatoarele de proiectile și tunul de plasmă de calibru mediu în containerele mari din titan ce atîrnau pe Charlemagni, care păreau că nici nu simt greutatea suplimentară. Ceilalți doi operau sistemele electronice de bruiere destinate să neutralizeze comunicațiile Institutului și să producă cît mai multe date false și confuzie.

Mergînd spre propriul lui armăsar, Kraken, Kazimir simți cum i se zbîrlește pielea, pe măsură ce apropierea raidului devenea tot mai reală. Charlemagnul pufni ca o furtună în miniatură, ridicînd și întorcînd ușor capul, pentru a-l privi cum îl ocolea prin flanc. Tînărul nu simțea nici cel mai mic imbold de a-l bătea liniștitor cu palma — creatura nu semăna absolut deloc cu poneii și caii normali pe care învățase să călărească. Era suficient că nu încerca pur și simplu să-i smulgă capul de cum îl vedea; colții de carnivor care i se curbau peste buzele ca de cauciuc erau mai groși decît degetele umane.

Începu să-și reverifice ranița.

— Sînteți pregătiți, rataților? întrebă un glas șuierat.

Kazimir surîse și se răsuci către Harvey McFoster, bătrînul lui tutore. Harvey era veteran al multor raiduri ale clanurilor împotriva Institutului și avea destule cicatrice cu care s-o dovedească. Cu ani în urmă, un fascicul ionic tras de un soldat al Institutului vaporizase o baterie supraconductoare de lîngă el și moleculele supraenergizate îi străpunseseră cîmpul de forță al armurii. După ce fusese rănit, nu mai luptase, ci îi învățase pe alții. Avusese noroc că supraviețuise șocului toxic. Medicii clanului petrecuseră șase luni reparînd cîte țesuturi puteau; chiar și așa, epiderma de pe o treime a corpului său părea acum lichefiată și nu-și mai putea ridica glasul, ca să strige. N-ar fi avut însă nevoie s-o facă; simpla lui prezență trezea veneratia elevilor săi. Kazimir se considera privilegiat că se număra printre acești.

— Fac tot ce pot ca să fiu pregătit, răspunse el.

— Asta-i important, zise Harvey. Și tu, Bruce, încă nu ești speriat?

— Ha! exclamă Bruce și bătu încrezător cu palma peste pistolul ionic de la centură. Nu, domnule.

Mușchii obrazului lui Harvey mișcară pielea sa prea groasă într-o strîmbătură, astfel că semănă chiar mai mult cu o mască grotescă de Halloween.

— Dac-ai avea creier, flăcăule, ai fi.

Permanenta fudulie a lui Bruce pieri.

— Fii neliniștit, urmă Harvey. Soldații lor încearcă să te ucidă, sau mai rău. Frica este prietena ta, ea te păstrează alert. Ea îți asigură o șansă acolo.

— Numai eroii sînt neînfricați, rosti Kazimir, iar ei mor tineri.

— Mă bucur că ai auzit ceva din spusele mele, zise Harvey. Chiar dacă nu-i decît o poezie veche.

— O să fii mîndru de noi, insistă Bruce.

Harvey îl strînse de umăr.

— Știu asta, flăcăule, deși aș prefera să rămîneți pur și simplu în viață. Nu uita — stai tot timpul cu ochii ațintiți înainte, nu pe cocoșelul tău.

Făcu apăsat cu ochiul spre grupul McNowak, apoi se îndepărtă.

Kazimir și Bruce își zîmbiră unul celuilalt, la fel cum făcuseră cînd fuseseră prinși chiulind. Bruce își ridică ranița și o legă în spatele șeii.

— Să știi c-are dreptate.

— Știu. Nu trebuie să îngăduim nici o clipă ca atenția să ne fie distrasă.

— Nu, idiotule — la asta mă refeream!

— Hă?

Kazimir urmă direcția în care prietenul lui indica discret. Patru dintre luptătorii McNowak erau femei. Kazimir chiar flecărise cu două ieri, cînd sosiseră în Rock Dee.

— Aia cu părul negru nu te scapă din ochi de cînd am venit.

— Andria?

— Hopa, știi deja cum o cheamă! Te-ai mișcat iute, amice. Pe-aia de lîngă ea cum o cheamă? Nu mi-ar displăcea să ne hîrjonim nițel după raid.

— Bethany și mi se pare că-i cuplată cu unul din McOnna. Și, de fapt, ce s-a-ntîmplat cu Samantha? Mai are doar o lună pînă naște.

— Și? De asta-mi place să fiu un McFoster. Noi existăm ca să-l ucidem pe Starflyer și să zămislim suficienți luptători pentru a avea succes în cauză. Asta ni-i menirea. Luptăm. Futem. Cînd te gîndești nițel mai bine, ce altceva merită să faci? Și crede-mă, Bethany aia gîndește la fel.

— Doamne Dumnezeule! Bruce, ea se gîndește cum să-ți dea una în cap cu patul pistolului, nimic altceva. Chiar nu te poți controla?

Kazimir despături valtrapul protector și-l azvîrli peste spinarea lui Kraken, pregătindu-se pentru eventualitatea în care animalului nu i-ar fi plăcut și ar fi reacționat printr-o lovitură fulgerătoare de copită. Țesătura întunecată era brodată cu spirale și curbe din metal negru, scînteietor, iar ciucuri lungi atîrnau din marginile inferioare, aproape atingînd solul. Începu după aceea să-l nete-

zească peste pielea groasă a calului și-i folosi șireturile pentru a-l fixa de urechile bolțurilor.

— Eu sînt un tip onest, protestă Bruce cu sentimentele realmente rănite. O știi prea bine. Raidul ăsta le va excita teribil pe toate luptătoarele. Pe mine mă atîță de-acum. Ce mod mai bun ar fi să ne celebrăm glorioasa victorie?

— N-ar exista și o cale mai civilizată?

— Ha! Îmi amintesc de raidul din Irralul de vest. Ai fost beat o săptămînă-ntreagă dup-aia. Și ai dispărut cu fata aia din McSobel... Cum o chema?

— Lina.

Kazimir nu menționă că se întîmplase așa pentru că în pîcla de băutură ce-i acoperise ochii, Lina semănase foarte mult cu Justine.

— Aia, aia! Așa că nu mă lua pe mine cu noblețea. Noi doi sîntem la fel.

Brațul lui Bruce cuprinse umerii prietenului său. Îl răsuci pe Kazimir, care nu vădea multă tragere de inimă, pînă ce amîndoi fură cu fața la tinerele McNowak și fluturară vesel din brat spre ele. Andria îi răspunse printr-un surîs șăgalnic, zăbovind cu privirea asupra lui Kazimir, după care se întoarse către Charlemagnul ei. Cele trei tovarășe i se strînseră în jur și băieții le auziră chicotind.

— Să mai zici că asta n-a fost o invitație, urmă Bruce. Ia uită-te la ea! Ce mai corp! Fac pariu că-i dată dracului în pat. Și ce țîțe are, Dumnezeule, sînt imense!

— Vrei să taci o dată?! Kazimir încercă să-i astupe gura lui Bruce cu palma. O să te-audă.

— Ce virgin ești! Vai taci, taci, altfel o s-audă cît de mult ne place de ele. Trezește-te la realitate, Kaz, n-o să trăiești o vecie! Și pînă atunci i-o viață așa frumoasă, mai ales cînd are niște țîțe atît de mari!

— Termină!

Începu să tragă de cămașa lui Bruce, uitîndu-se sub guler, controlîndu-i manșetele.

— Ce faci?

— Îți căutam întrerupătorul de unde să te opresc. Dă, Doamne, să-l găsesc!

Bruce începu să rîdă și-și împinse prietenul.

— Nici un bărbat nu-și poate lua gîndurile de la femei, mai ales într-un moment ca ăsta. Bătăliile declanșează toate instinctele primitive.

— Asta explică multe — nimeni n-ajunge mai primitiv ca tine.

— Haide-acolo, pierdem timpul.

Făcu un pas înainte.

— Nu!

Kaz aproape că fu nevoit să plonjeze ca să-l apuce pe Bruce de umăr și să-l oprească. Cele patru McNowak continuau să-i privească.

— Îmi dau cuvîntul că te-mpușc pe loc dacă faci o scenă cu ele, mîrîi Kazimir.

Bruce îi îngădui să-l oprească în mijlocul avîntului.

— Am impresia că ții la Andria aia.

— Nu vreau ca toți din sala asta să ne creadă doi idioți. Și-așa o să ne considere, dac-o să ne ducem acolo și tu o să-ncepi să le-arunci obișnuitele tale replici de căcat. Vrei să-ncetezi să te mai dai în spectacol în public?

— Bine, o să tac dacă-mi promiți că te culci cu ea după raid. Promiți?

— Uite, asta chiar că-i o promisiune pe care-o pot face.

Kazimir își dori ca buzele lui trădătoare să nu fi încercat atît de mult să zîmbească. Se părea că din clipa în care el și Bruce intraseră în adolescență, fiecare secundă a timpului pe care-l petrecuseră împreună fusese dedicată imaginării de strategii pentru a cunoaște și impresiona fete. Acum, cînd relațiile deveniseră mai mature, mai firești și mai ușor de stabilit, el nu mai era interesat. Deși Andria era cu adevărat atrăgătoare și-i făcuse plăcere să stea de vorbă cu ea ceva mai devreme... Iar de la Lina trecuse foarte mult timp. Mă-ntreb dacă Justine și-a găsit vreun iubit? Nu va duce niciodată lipsă de tineri care s-o urmărească.

— Dacă nu, ți-o iau eu.

Kazimir pufni disprețuitor.

— Ah, da, asta-i și mai aproape de realitate. Toți îți cunosc reputația. Iar dacă ea nu știe despre Samantha, o să-i spun eu. O să mă duc la ea și...

— Deci o să te duci?

Chipul lui Bruce radia de încîntare.

— Sînt în stare de orice, numai să-ți închid gura.

Bruce îl strînse puternic în brațe.

— Slavă cerului! Habar n-ai cît de mult ai nevoie să te culci cu cineva. Fiecare secundă de după plecarea nimfomanei tale extraplanetare a fost o tortură pentru prietenii tăi.

— Perfect, acum poate că-nțelegi cum este viața mea cînd trebuie să te-ascult întruna.

Kazimir își ridică șaua și o aruncă pe spinarea lui Kraken, aranjînd-o peste valtrap. Era convins că pînă și calul de luptă rîdea de el.

***

Plecară din Rock Dee la o oră după înserare — optzeci de luptători din clanuri, care ieșiră din fisuri tainice prin partea dinspre deșert a poalelor lui StOmer. La început duseră caii de căpestre, strecurîndu-se prin pasajele periculoase și printre versanții abrupți ai dunelor. Înainte de miezul nopții, ajunseră de partea sudică a muntelui și încălecară pentru a începe coborîrea spre șes. În nisipul grăunțos apăreau smocuri mici de iarbă uscată și tare de culoarea paielor. Pe măsură ce cutele line din teren se adînceau în văi distincte, iarba devenea tot mai verde și se lățea în petice care în scurtă vreme se uniră într-un singur covor. Aflați mult mai jos și orientați cu fața la est, erau loviți de un vînt rece. Pentru prima dată, simțiră umezeală pe pieile lor neacoperite.

Aerul se încălzi repede o dată cu coborîșul, deși era toiul nopții. Se aflau la numai cîteva grade sud de ecuator. O centură îngustă de iarbă neagră înaltă forma hotarul superior al pădurii care acoperea jumătatea de jos a pantelor estice ale lui StOmer. Pînă în zori, ajunseseră în

siguranța oferită de adăpostul arborilor luxurianți și înaintau în grupuri mici pe nenumăratele cărări ascunse.

La amiază făcură un popas prelungit și profitară, dormind cît mai mult, în timp ce ploaia caldă și grea răpăia pe acoperișul gros de frunze de deasupra. La începutul după-amiezii luară pe fugă o masă rece și porniră iarăși la drum. Cînd lumina începuse să părăsească bolta de safir, ajunseseră la marginea pădurii, unde terenul cobora printr-un prag abrupt de grohotiș și iarbă. Căpitanii tuturor grupelor trimiseră cercetași, care se tîrîră pînă la marginea pragului pentru a verifica punctul de ambuscadă. Cîțiva dintre ei erau McSobel, care descoperiră și neutralizară telesenzorii instalați de Institut pe drumul de dedesubt.

Far Away avea un singur drum principal: Autostrada 1, care pleca din Armstrong City către sud și traversa ecuatorul, după care șerpuia în vestul Marilor Stepe Iril, ajungînd în cele din urmă în valea unde se prăbușise/asolizase *Marie Celeste* și unde fusese construit Institutul care o studia. Drumul reprezenta unica rută de aprovizionare dintre Institut și poarta din Armstrong City — o șosea cu două benzi din beton sudat enzimatic și extrudat de singura pereche de buldozere cu șenile care fuseseră exportate pe Far Away. Fuseseră aduse în mod specific pentru acea unică sarcină, deși după ce terminaseră lunga șosea nord–sud, mai funcționaseră cît să realizeze și drumuri mai mici între Armstrong City și orașele din nord. Însă, după ce se defectaseră finalmente, nimeni nu mai adusese piese de schimb pentru a le repara.

Din poziția lor de pe prag, cercetașii clanurilor puteau zări panglica sură ca de rocă a șoselei cotind după dealul care marca intrarea în valea navei-arce extraterestre. Era spre sfîrșitul după-amiezii și pătura groasă de vegetație care se întindea peste șes încă degaja aburi subțiri. Dinspre valea Institutului se auzeau sunete mecanice vagi, mai degrabă ecouri purtate de vînt. De peste un an, cercetașii raportaseră sporirea activității în jurul masivei carcase metalice. Vestea fusese primită cu îngrijorare de clanuri,

fiindcă sincronicitatea cu lucrul la *A doua șansă* era prea evidentă ca să poată fi ignorată.

Acum însă, din punctul înalt în care se aflau pe prag, nu distingeau nici o mișcare. Nimeni nu folosea șoseaua. Cercetașii așteptară; informațiile lor despre convoi erau bune și totul era o chestiune de timp.

În mod uzual, un convoi de aprovizionare aducea alimente și echipamente pentru Institut la fiecare două săptămîni. Parcurgerea drumului din oraș pînă aici dura minimum o săptămînă, dar adesea, mai mult, în funcție de starea șoselei și de nivelul de sabotaj din partea Păzitorilor. Fiecare convoi era escortat de soldați, care erau angajați de Institut și autorizați de guvernatorul planetar.

Păzitorii monitorizaseră convoiul actual din clipa în care părăsise Armstrong City. Erau douăzeci de camioane mari ce transportau containerele cilindrice care sosiseră prin poartă în ultimele paisprezece zile. Toate erau FordSaab VF44, cu șaisprezece roți, osii duble și motoare diesel; erau șofate manual, fiindcă pînă și matricele cele mai sofisticate ar fi avut probleme cu drumurile proaste de pe Far Away și cu absența sistemelor de poziționare prin sateliți. Institutul le alesese pentru flotila sa de transport, deoarece fuseseră proiectate pentru terenuri accidentate și întreținere minimă.

Erau escortate de opt Land Rover Cruiser, un model de vehicul utilizat în prezent de poliția și forțele paramilitare ale Commonwealth-ului care operau în regiuni îndepărtate. Caroseriile lor negru-mat erau îndeajuns de boante ca să poată fi poreclite „cărămizi mobile". Pe șosea, rulau cu gardă joasă la sol pe șase roți cu suspensii independente, care se puteau extinde în jos și în exterior pentru porțiunile foarte accidentate.

Restul convoiului era format dintr-o gigantică cisternă de combustibil și două camioane pentru remorcare și reparații.

Cînd ajunseră la ultima porțiune dreaptă de șosea înainte de valea Institutului, era deja crepuscul. Cercetașii le

văzură farurile strălucind, vizibile de la kilometri peste șesul neregulat. Două Cruiser erau în față, cu șoferii accelerînd nerăbdători acum cînd puteau zări corona portocalie a lămpilor cu sodiu de la orășelul Institutului care încununa dealul din față.

Cerul întunecat fu despicat de trei fulgere orbitoare de plasmă cînd McSobelii deschiseră focul din vîrful pragului. Două salve loviră camionul din față și-l aruncară în aer. Inerția împinse mai departe caroseria care se dezintegra, în vreme ce containerele revărsau pălălăi de foc. După două secunde, epava incendiată se răsturnă și derapă, oprindu-se și blocînd șoseaua.

A treia salvă de plasmă izbi cisterna de combustibil. O explozie teribilă răbufni și erupția globului de foc crescu în numai cîteva secunde, ajungînd la un diametru de treizeci de metri și iluminînd tot convoiul cu o amenințare orbitoare. Camioanele aflate imediat în fața și în spatele ei fură complet învăluite, iar detonările lor sporiră devastarea.

Toate vehiculele din convoi frînară automat și violent după începerea atacului, cu roțile blocîndu-se, scîrțiind ascuțit și lăsînd cicatrice uriașe de cauciuc negru pe betonul sudat enzimatic. Cîteva fură cît pe aici să derapeze, cu sistemele automate luptîndu-se să stabilizeze procedura de frînare.

Alte trei salve de plasmă fulgerară în jos. Două își găsiră țintele și distruseră camioane în roiuri zburătoare de sfărîmături. Șoferul celui de-al treilea camion avu însă reflexe suficient de rapide ca să-și activeze cîmpul de forță, pe cînd se lupta să-și oprească vehiculul ce vibra. Un înveliș emisferic de aer se solidifică în jurul camionului, sfîrîind albastru electric sub lovitura salvei. Ramificații de fulgere țîșniră în toate direcțiile. Sub descărcarea energetică, fisuri lungi în zigzag din betonul șoselei se transformară în pietriș și cenușă. Șuvoaie subțiri de lavă se ridicară prin crăpături. Cîmpul de forță nu putu face nimic pentru a proteja împotriva lor camionul care derapa înainte, frînînd. Cauciucurile explodară atingînd roca topită și trîntiră butucii

roților pe sol. Muchia din față a cabinei săpă o brazdă imensă, pînă se cutremură, oprindu-se brusc.

Toate vehiculele supraviețuitoare își activaseră deja cîmpurile de forță. Șoferii răcneau în radiouri, cerînd ajutor și instrucțiuni, dar fără să recepteze altceva decît electricitate statică chiar și pe canalele de securitate criptate. Șoseaua era complet blocată. Dacă doreau să ajungă în siguranța văii, trebuiau să șofeze peste terenul deschis. Cîmpurile de forță îngreunau și așa deplasarea pe o suprafață plană, totuși pentru a străbate o zonă atît de accidentată trebuia redusă puterea emisferelor protectoare. Nimeni nu dorea să facă asta. Altă suită de fulgere de plasmă șfichiui, izbind cîmpurile de forță ca sulițele unor divinități furioase. Nici una dintre ele nu penetră, însă spectacolul pirotehnic de electroni ilumină pe o rază de cîțiva kilometri întreaga regiune. Așteptînd în cabinele lor, cu motoarele mergînd, rugîndu-se pentru întăriri, șoferii priviră îngroziți cum incandescența pîlpîitoare dezvălui o hoardă întunecată de călăreți care cobora în galop de pe prag spre șosea.

Kazimir își potrivise lentilele oculare active cu mult înainte ca apropierea convoiului să fie anunțată de cercetași. Acestea prezentau totul într-o tentă verde-pal, dar imaginile continuau să fie clare și precis conturate chiar și după apusul soarelui. Alături de restul Charlemagnilor, el rămăsese retras față de marginea pragului, astfel ca inamicul să nu aibă nici un indiciu asupra prezenței lor. Apoi McSobelii traseră cu tunul cu plasmă. Lentilele refuzară pur și simplu să lase atît de multă lumină să-i ajungă la ochi, așa că văzu salvele sub forma unor linii roz ce clipeau aidoma unor postimagini ale soarelui amiezii trasate pe retina sa. Acela fu semnalul de atac. Cu exploziile camioanelor reverberînd în jurul lui, îl îndemnă pe Kraken către marginea pragului. O privire aruncată scurt în lateral i-l arătă pe Bruce lîngă el, hohotind ca un diavol, pe măsură ce viteza masivilor cai de luptă sporea. Trecură după aceea pragul și panorama străluci jad sclipitor sub ei cînd globul de foc al cisternei sui spre cer. Kazimir urmări

camioanele derapînd pe șosea, cu cîmpurile de forță transformate în halouri de bucățile de ruine arzătoare ce ricoșau și lunecau peste ecranele invizibile. Toate Cruiserele ieșiseră de pe drum și veneau direct spre călărețiii clanurilor care coborau panta.

Pe măsură ce distanța se reducea rapid, călărețiii începură să tragă cu pistoalele ionice, însă și cu carabinele de calibru mai mare. Cîmpurile de forță care protejau Cruiserele străluciră galben-crom, totuși nici o salvă nu le străpunse. Tunetul copitelor avea acum aceeași intensitate ca vuietul flăcărilor ce răbufneau din cisterna distrusă și pîrîitul armelor energetice. Mitralierele cinetice frontale ale Cruiserelor începură să tragă și în jurul lui Kraken țîșniră jeturi înalte de pămînt. Un proiectil îl lovi pe Kazimir și cîmpul lui de forță răsună ca un clopot bisericesc sepulcral, asurzindu-l complet. Așchii vibratoare de energie unduiră în jos peste cîmpul restrictiv întunecat, după care se revărsară prin spiralele brodate în valtrapul calului, transformînd metalul în alb sclipitor, înainte de a se descărca în sol prin ciucuri. Scîntei albastre și purpurii sfîrîiră în jurul copitelor lui Kraken cînd armăsarul șarjă. Aerul era greu de izul pătrunzător de metal ars. De jur împrejurul lui, călărețiii lăsau în urmă fuioare fabuloase de electricitate sub loviturile proiectilelor aidoma unor comete umane care brăzdau bezna. Caii nechezau cînd focurile de arme le sfîrtecau carnea, căzînd la pămînt și pierzîndu-și sîngele prin răni mari și zdrențuite.

O salvă de rachete se înălță deasupra capetelor și armele Cruiserelor se ridicară instantaneu, căutînd să se fixeze pe barajul amăgitor. Soldații săriră din vehiculele lor, sprintînd către adăpost. Începură să tragă cu puști ionice în călărești. Cîmpurile de forță ale armurilor lor deveneau balize coronale limpezi cînd erau loviți la rîndul lor.

Prima linie de cai se diminuase, deoarece și numărul victimelor crescuse. Ajunseseră aproape la nivelul Cruiserelor greoaie și se divizară în grupuri mici. Kazimir îl îndemnă pe Kraken spre partea din față a convoiului. Nu fusese un act gîndit, ci pur și simplu își amintise că acolo

trebuia el să se îndrepte. Fusese lovit de cinci ori de gloanțe cinetice sau de salvele pușților ionice, dar deocamdată cîmpul de forță al armurii rezistase Spaima și euforia îi goneau prin trup, strivind toate gîndurile raționale. Doar o vagă reamintire a planului îi menținea înaintarea în direcția corectă. Îi plăcea însuflețirea cavalcadei nebunești drept în țevile letale ale soldaților Institutului. Simultan, spaima constantă de a fi sfîrtecat în bucăți în orice secundă îl făcea să zbiere sfidări nearticulate către inamicii săi și să tragă sălbatic cu pistolul ionic. Era o nebunie și era absolut minunat. Pînă și Kraken părea să-i împărtășească nesăbuința, galopînd mai departe în inima haosului. Sîngele din două răni ca niște cratere șiroia pe flancurile calului, îmbibîndu-i valtrapul-pavăză.

Bruce continua să fie la același nivel cu el, avînd aceeași grimasă ca un rictus cu care coborîse de pe prag. Răcni ceva ce Kazimir nu putu să distingă peste vacarm, după care gesticulă sălbatic cu țeava lungă a carabinei ionice. Kazimir mîji ochii înainte. Șoseaua se afla la numai cincizeci de metri, luminată la fel de puternic ca un oraș și acoperită cu un ambuteiaj zigzagat de camioane. Bruce gesticulă din nou spre al doilea camion, care se oprise cu cîmpul de forță tangențial cu văpăile trosnitoare ale camionului distrus din avangardă. Zelul înflăcărat al lui Kazimir se diminuă îndeajuns pentru ca să poată încuviința energic din cap și amîndoi își schimbară direcția, îndreptîndu-se către vehiculul încolțit. Kraken galopă peste șosea în fața flăcărilor și Kazimir trase de hățuri pentru a încetini goana dezordonată și a întoarce spre al doilea camion.

În clipa aceea privi în valea Institutului pentru prima dată în viața sa. Nu putu să vadă prea departe, fiindcă unghiul în care se găsea nu i-o îngăduia, așa că distinse doar cîteva clădiri scunde și lipsite de trăsături, strînse în jurul capătului Autostrăzii 1. Dincolo de ele însă se putea întrezări pupa navei-arcă extraterestre. Kazimir îi cunoscuse dintotdeauna dimensiunile și faptul că doar ceva atît de mare ar fi putut supraviețui secolelor de călătorie printre stele. Însă toate datele cu care-l bătuse Harvey la

cap nu-l impresionaseră niciodată în felul în care o făcu vederea ei în realitate. Obiectul acela diabolic era *imens*. Fuzelajul era un cilindru simplu, cu diverse proeminențe și aripi ce-i întrerupeau uniformitatea lungimii de opt sute de metri, care avea la prova un ciorchine complex de generatoare de cîmpuri de forță. În partea posterioară era pur și simplu o stîncă circulară de metal cu diametrul de două sute cincizeci de metri, din care se reliefau cele opt duze butucănoase ale motoarelor cu fuziune. Institutul instalase un cerc de proiectoare cu arc puternice, aducînd astfel nava în centrul unui cerc uriaș de lumină monocromă puternică. Kazimir nu putea să vadă totuși plăcile din metal gri-vinețiu ale fuzelajului. Arcade vaste de schele fuseseră ridicate în jurul *Mariei Celeste*, susținînd pasarelele de acces care se întindeau pe toată lungimea navei. Formele oamenilor și boților se puteau discerne, mișcîndu-se acolo, aidoma unor minuscule insecte care roiau peste un cadavru. Din vîrful schelelor se înălțau macarale ale căror brațe lungi ridicau containere uriașe pînă la calele de încărcare de la toate nivelurile. Fulgerări de lumină laser rubinie se iveau din cavitățile întunecate ale duzelor motoarelor de fuziune, dovezi ale unor activități susținute la interior.

Un fior neașteptat trecu peste pielea lui Kazimir, potolindu-i gîndurile. Vederea reală a inamicului pe care clanul lui jurase să-l distrugă era o experiență umilitoare. Puterea și scopul reflectate în nava-arcă masivă erau formidabile, ca niște extensii ale voinței stăpînului lor. Prin comparație, se simțea jalnic de mărunt.

— Haide! răcni Bruce, trecînd în galop pe lîngă el. Să-i futem, Kaz!

Kazimir își desprinse ochii de la navă și zări o flotilă de Land Rover Cruisere negre ieșind din orașul Institutului și accelerînd pe Autostrada 1.

— Futu-i, mormăi el în șoaptă și-l îndemnă pe Kraken către camionul intact.

Mîna îi bîjbîi prin centura de echipamente care atîrna într-o parte a șeii, dar în cele din urmă găsi plasa-neroadă și o smulse de la locul ei. La zece metri mai în față, Bruce

ținea propria sa plasă-neroadă și era aplecat în șa, gonind spre cîmpul de forță care înconjura camionul. Brațul începu să i se legene înainte și înapoi, calculînd greutatea și distanța care se reducea. Apoi, cînd armăsarul ajunsese la numai un metru de marginea cîmpului de forță, roti plasa într-un arc scurt și-i dădu drumul. Aceasta izbi solul și se rostogoli pînă ajunse la cîmp.

Kazimir nu avu vreme să verifice precizia prietenului său. El însuși proceda similar cu plasa lui, legănînd-o ușor și privind cîmpul de forță pe cînd se apropia de el. Viteza, distanța, unghiul... le estimă pe toate și eliberă plasa atunci cînd știu că era momentul potrivit, strîngînd trăgaciul de activare în clipa cînd îi părăsi palma. Obiectul greu ricoșă de două ori, după care se izbi de cîmpul de forță. Senzorii interni detectară structura energetică coerentă și acționară imediat cuibul de filamente conductive din miezul plasei. Fire subțiri și negre se extinseră iute, lunecînd pe curba cîmpului, aidoma unei pete care se lățea ascendent. Rețeaua fragilă începu să absoarbă energia din cîmp pe măsură ce suia, canalizînd fluxul în jos, în sol. Fum începu să se ridice din betonul sudat enzimatic, acolo unde se derula jumătatea inferioară a plasei-neroade. În spatele camionului, îndărătul cabinei, generatorul cîmpului de forță emise un țiuit aproape subliminal, consumînd tot mai multă energie în strădania de a ranforsa scurgerea nemiloasă care îl rodea în două locuri. Șoferul privi neajutorat cum toate indicatoarele de pe panoul de comenzi al cabinei se preschimbau din portocaliu în roșu.

La treizeci de secunde după ce Kazimir își aruncase plasa-neroadă, uriașa cantitate de energie pe care generatorul trebuia s-o extragă din acumulatorul supraconductor pentru a menține integritatea cîmpului îi depăși puterea activă nominală. Străpungerea fu rapidă, cu mai multe componente arzînd complet. Cîmpul de forță colapsă și flăcărui turcoaz se ridicară din aripioarele de răcire înroșite ca focul de pe carcasa generatorului. La cîteva sute de metri deasupra capului, proiectile de așteptare lansate de McSobeli detectară avaria. Senzorii lor depistară

camionul neprotejat. Rachetele cu combustibil solid se aprinseră și urlară vertical în jos, cu Mach 4.

Kazimir se afla la jumătatea distanței pînă la baza pragului, cînd camionul explodă îndărătul lui. Riscă o privire iute peste umăr și chiui la vederea flăcărilor învolburate. Probabil că într-un container fuseseră substanțe volatile. Globule acvamarin de foc se roteau, desprinzîndu-se din explozia principală și plutind peste bolta nopții precum artificii turbate.

Alt cîmp de forță al unui camion din convoi dispăru și jeturi lungi de rachete înfloriră deasupra cînd proiectilele își fixară ținta în reticul. Cîțiva călăreți dădeau ocol camioanelor rămase, gata să-și arunce plasele-neroade. Între șosea și prag, schimburile de focuri între soldații Institutului și călăreții supraviețuitori erau intense. Mitralierele Cruiserelor făceau victime numeroase printre Charlemagni. Salvele de răspuns ale carabinelor ionice erau îndreptate către vehicule, transformîndu-le cîmpurile de forță protectoare în bule clocotitoare de lumină.

Kazimir trase ușor de hățuri, îndepărtîndu-l pe Kraken de Cruiserele staționare. Potrivit planului, trebuiau să revină pe prag și de acolo să pornească spre punctul de joncțiune. Nu-și dăduse însă seama cît de mult se apropiaseră forțele de întărire ale Institutului, pînă ce mitralierele din primul Land Rover nu deschiseră focul. O brazdă de sol fu săpată pe lîngă Kraken, ridicînd o perdea neregulată de pămînt și vegetație. Animalul masiv mugi și sări brusc în lateral. Kazimir își păstră disperat poziția călare.

Bruce se găsea puțin înaintea lui, aplecat în șa. La zece metri de el, trei soldați ai Institutului apărură ca din senin și deschiseră focul cu pușțile ionice. Cîmpul de forță al lui Bruce străluci ca un fragment de lumină solară capturat și urletul tensiunilor energetice fu mai puternic decît tunetul. Tentacule groase și periculoase de electricitate se zvîrcoliră peste valtrapul-pavăză al Charlemagnului său, făcînd să vibreze canafurile ca un jet de evacuare. Kazimir începuse deja să tragă în soldați, silindu-i să se oprească, cînd armăsarul lui Bruce cabră, parcă gata pentru

a-și șarja atacatorii. Proiectilele cinetice ale unei mitraliere Cruiser îi izbiră pîntecele, sfîrtecînd pielea, organele și oasele într-un nor de vapori stacojii. Timpul și gravitația se anulară pentru o clipă, îngăduind puternicului cal de luptă să rămînă pe picioarele posterioare. Apoi se nărui lent și Kazimir urlă „NU!", privindu-l pe Bruce cum lunecă din șa și înțelegînd instinctiv urmările căderii. Bruce atinse primul pămîntul și salvele pușților ionice răpăiră pe el, solicitîndu-i armura pînă la supraîncărcare. Armăsarul căzu peste el, iar inerția îl purtă rostogolindu-l mai departe. Kazimir încremeni, privind în agonie cum prietenul lui dispăru sub cadavrul uriaș. Bruce reuși să ridice un braț, ca și cum ar fi încercat să se tîrască de acolo, eliberîndu-se, după care aura cîmpului de forță pîlpîi și se stinse. Armăsarul își termină rostogolirea, strivind micuța și neprotejata formă umană de dedesubt sub o avalanșă de carne moartă din care se ridicau aburi.

Alte camioane explodară, lovite de rachete. Land Roverurile nou sosite se năpustiră direct către grupurile de călăreți care se retrăgeau. Membrii clanurilor își concentrară focul asupra soldaților individuali, copleșindu-le armurile.

Kraken stătu perfect nemișcat, în vreme ce bătălia clocotea în jurul lor. Kazimir nu se clintise, cu ochii fixați asupra rămășițelor însîngerate ale calului lui Bruce, fără să mai perceapă nimic altceva. Așteptînd, așteptînd...

Alt călăreț șarjă pe lîngă el, răcnindu-i ceva, în majoritate obscenități. Sunetele și lumina reveniră în universul lui Kazimir. Raidul se terminase. Trebuiau să plece. Majoritatea cailor galopau deja în sus pe pantă. Îi dădu pinteni lui Kraken, cercetînd solul în față. Doi soldați ai Institutului îngenunchează lîngă un pîlc de tufișuri dese, la nici douăzeci de metri depărtare, trăgînd în călăreții care suiau spre prag. Kazimir nu știu niciodată dacă el sau Kraken alesese direcția aceea, ci doar că era direcția cuvenită. Brusc, se îndreptau către dușmani, sporindu-și viteza. Soldații beneficiară doar de cîteva secunde de avertizare; ambii se întoarseră și se holbară consternați la teribila

imagine medievală de răzbunare care năvălea spre ei. Unul fugi. Altul ridică pușca. Kraken coborî capul, aducînd lama de titan a cornului la nivelul pieptului soldatului. Chipul lui Kazimir se contorsionă într-un rînjet de răutate satisfăcută cînd vîrful cornului izbi cîmpul de forță al inamicului. Impactul determină o jerbă scurtă de scîntei, care se revărsă din trunchiul lui ca o floare efemeră. După aceea lama sudată cu carbon străpunse armura, pătrunzînd prin stern și intrînd în țesuturile moi ale organelor din interiorul cutiei toracice. În clipa următoare, Kraken smuci capul îndărăt, sfîrtecînd ascendent cu lama. Trupul soldatului părăsi solul, purtat în sus în timp ce lama își continuă mișcarea de secerare prin jumătatea superioară a corpului, înainte de a se elibera printr-o ultimă și violentă zguduitură, cînd calul se întoarse. Cadavrul ferfenițit zbură leneș prin aer, lăsînd în urmă o jerbă de sînge arterial.

Kazimir știa că ar fi trebuit să simtă satisfacție. Dulceața răzbunării... Era însă o victorie găunoasă, lipsită de sens. Pentru Bruce nu mai conta că soldatul murise. El n-avea să mai aibă grijă de nimeni, n-avea să mai sărbătorească în Rock Dee, n-avea să deșerte nenumărate halbe de bere, n-avea să-și mai încerce norocul cu Bethany. Bruce era mort.

Ca și cum ar fi înțeles confuzia lui Kazimir, Kraken galopă în sus pe pantă fără să mai fie îndemnat, purtîndu-și călărețul înapoi în siguranța pădurii.

***

Punctul de joncțiune era un petic de sol ierbos de lîngă un pîriu, în adîncul pădurii. Acolo ar fi trebuit să fie adunați doisprezece McFosteri. Erau numai nouă. Sumbru, Scott McFoster începu apelul. Kazimir ascultă numele cu ochii închiși și lacrimi șiroind pe obraji.

Apelul era finalul oficial al tuturor raidurilor. Dacă nu erai acolo și nu-ți confirmai numele înaintea conducătorului echipei, nu mai puteai fi readmis în clan și nici în locurile care-i aparțineau — sate, ferme și forturi. Prea mulți luptători căzuseră în bătălie, iar apoi fuseseră prinși și înrobiți

de Starflyer... Mulți dintre ei fuseseră trimiși înapoi, pentru a se infiltra și pentru a-i ucide chiar pe membrii clanurilor printre care crescuseră. Apelul împiedica asemenea trădări să mai aibă loc.

— Bruce McFoster?

Din felul în care Scott rostise numele, îi anunța pe toți că știa deja ce se întîmplase.

Kazimir deschise gura. Se pregătea să strige: *„Da, sînt aici. M-am întors."* Însă îndărătul pleoapelor închise nu putea zări decît ultima licărire a cîmpului de forță al lui Bruce care se stingea. Jumătatea de secundă cînd întrezărise groaza pe chipul prietenului său, care înțelesese. Iar după aceea doar o masă de sînge și măruntaie prăbușindu-se și trosnetul teribil al oaselor rupte.

— Bruce McFoster, numele tău va fi scris cu cinste pe monumentul clanului nostru, alături de toți cei care au scăpat pentru totdeauna de atingerea lui Starflyer. Ne rugăm ca somnul tău să fie plin de visele unui loc mai bun.

— Amin, murmurară ceilalți.

— Kazimir McFoster?

Stingerea învelișului de lumină slabă... În cît timp murise Bruce, cu trupul strivit? Cine avea să-i spună Samanthei?

— Kaz? îl îndemnă cineva.

— Aici, rosti el spart, sînt aici.

Nu era decît o minciună sfruntată. Nu mai era el însuși, gata — o parte lipsea. N-avea să mai revină niciodată.

***

Clinica Memorială Manby se afla în Little Sussex, unul dintre cele mai plăcute districte rezidențiale din New Costa, o regiune deluroasă unde vegetația luxuriantă era în largul ei, iar palmierii și eucaliptii înalți străjuiau drumurile și parcurile. Managerii de top aveau aici reședințe mari și grădini întinse, protejate de domeniile imobiliare ale managementului de mijloc. Magazinele erau micuțe și exclusiviste, școlile, de elită, iar facilitățile excelente. Pe o rază de douăzeci și cinci de kilometri nu exista nici o fabrică.

Mașina poliției AEC opri în fața principalei intrări a clinicii și portiera ei se deschise pentru Paula. Femeia coborî și o salută pe Elene Castle, directoarea-adjunctă a clinicii. Pe cînd aceasta flecărea pe un ton ușor neliniștit, Paula simți o atingere de déjà-vu; nu trecuse chiar așa mult timp de cînd vizitase clinica Clayden și pe Wyobie Cotal. La urma urmelor însă majoritatea cazurilor ei implicau la un moment dat vizitarea unei facilități medicale.

Elene o conduse dincolo de primele două blocuri ce găzduiau camerele private de recuperare, livingurile comune și centrele de balneoterapie. Paula era familiară cu configurația, fiindcă propriile ei recuperări post-reîntinerire fuseseră petrecute în clădiri aproape identice. Manby avea un decor ceva mai luxos, totuși ritualurile erau aceleași. Elene Castle o ducea la al treilea bloc, unde avea loc tratamentul de reîntinerire propriu-zis. Coridoarele lungi erau straniu de pustii. Cînd trecu pe lîngă un living, Paula zări mai mulți pacienți aflați în recuperare, adînciți în fotolii și privind meciul de Cupă dintre Augusta și StLincoln. Infirmierele se învîrteau discret în jurul lor, trăgînd cu ochiul spre portalul mare pe care cele două echipe naționale se înfruntau pe iarba de smarald.

— Mă tem că va trebui să mai aștepți vreo două ore, își ceru scuze directoarea-adjunctă, în timp ce un oftat colectiv se ridică din living cînd atacantul lui StLincoln rată un șut. Domnul Bose a fost scos din sala de tratament abia acum patruzeci de minute. Va trebui să-și revină suficient ca să-ți răspundă la întrebări.

— Pot aștepta, spuse Paula.

Pe orice altă planetă, ar fi fost necesare săptămîni doar pentru a obține decizia tribunalului de a-i permite să întrerupă o reîntinerire. Însă TSC plătise tratamentul ultrarapid al lui Bose și Augusta era practic controlată de familia Sheldon. Nu fusese dificil de aranjat.

Paula fu condusă într-o sală de recepție, unde așteptau un bărbat și o femeie.

— Doamna Wendy Bose, făcu Elene prezentările, și...

— Profesor Truten, rosti bărbatul întinzînd mîna.

Era trecut de vîrsta mijlocie și purta genul de costum despre care Paula bănuia că nu mai era la modă de cîteva secole. Țesătura era tweed maro și sacoul avea revere foarte înguste. Judecînd după cît îi era de întins pe umeri, profesorul îl cumpărase probabil cu destul de mult timp în urmă.

— Îmi doresc de mult timp să te cunosc, doamnă investigator-șef, spuse el. Regret că acestea sînt circumstanțele.

— Care circumstanțe? întrebă Paula.

— Exerciți o fascinație firească asupra membrilor profesiunii mele. Din păcate, mă aflu aici pentru a-i reprezenta pe domnul și doamna Bose.

Paula o privi pătrunzător pe Wendy Bose; incapacitatea tremurătoare a femeii de a-i întoarce privirea anunța după părerea ei un grad ridicat de vinovăție. Din păcate, Paula nu știa ce anume făcuse femeia. Directoratul își rulase investigările obișnuite și Wendy Bose ieșise perfect curată.

— Și care exact ar fi profesiunea dumitale?

— Ah, da... Predau dreptul la Universitatea din Leonida City.

Paula continua s-o fixeze pe Wendy Bose, care se uita de jur împrejurul sălii.

— Nu știusem că profesorul Bose ar fi fost vinovat de ceva.

— Nici nu este. Orice om este inocent pînă la dovedirea vinovăției. Carta Commonwealth-ului, clauza 3a. După cum sînt sigur că știi.

— Dacă nu este vinovat, de ce are nevoie de un avocat?

— Nu știu. Ce dorești să-l întrebi?

Elene își drese glasul.

— Cred că o să vă las acum.

— Mulțumesc, rosti Paula. Te rog să mă anunți cînd își revine domnul Bose.

— Bineînțeles.

— Un profesor de drept de pe Gralmond cunoaște bine legile de pe Augusta? întrebă Paula după ce ușa se închise după directoarea-adjunctă.

— Aici nu sînt prea multe legi, deci nu prea ai ce cunoaște. Augusta nu este tocmai un model democratic de invidiat.

— Exact. Nu ai nici o jurisdicție aici. Pe de altă parte, eu am foarte multă. Te pot îndepărta foarte ușor de pe planetă.

— Sînt sigur că crezi în corectitudine, doamnă investigator-șef.

— Cred în corectitudine mai mult decît ai putea să crezi dumneata vreodată. De asemenea, cred în justiție. Nu tolerez însă avocații care intervin în desfășurarea justiției.

— Ah, da, noi sîntem întotdeauna băieții răi, nu?

— Oriunde găsești nefericire umană, vei găsi și avocați, fie pricinuind-o, fie cîștigînd de pe urma ei.

— Te rog, o imploră Wendy Bose. Eu i-am cerut profesorului Truten să vină aici. Nu cunosc nici un avocat de pe Augusta și nu avem prea mulți bani. Dudley nu primește salariu cît timp este în regenerare.

— Dudley este un coleg, spuse Truten, iar ancheta nu-ți poate fi afectată în nici un caz de prezența unui martor și consilier. El va solicita oricum un avocat.

— Eu nu-l anchetez pe Dudley Bose, preciză Paula. Din cîte știu, nu este vinovat de nimic. Îl privi apăsat pe avocat: În mod evident, ești de altă părere. De ce?

Wendy Bose se uită întrebător la Truten.

— Nu înțeleg, rosti avocatul. Dudley urmează un tratament de reîntinerire cu durata de numai două luni. Acesta este tot timpul pe care și-l poate permite înainte de plecarea navei și care îl va aduce într-o stare fizică abia rezonabilă. Ancheta aceasta trebuie să fie extrem de importantă pentru dumneata ca să fi intervenit astfel. Riști ca din cauza aceasta să-și piardă locul în echipaj.

— Pentru mine, asta nu reprezintă un factor.

— Ce crezi că a făcut? întrebă Wendy Bose.

În glasul ei se auzea disperare, însă Paula știa că nu era totul. O parte din îngrijorare era legată de propria ei persoană.

— Vă voi spune, dar vă atrag atenția asupra confidențialității anchetei. Fără acordul meu formulat în mod expres, nu aveți dreptul să o discutați cu nimeni.

— Cunosc legea fundamentală..., fraza lui Truten amuți sub căutătura Paulei.

— Noi credem că atacul asupra navei *A doua șansă* a fost opera unui grup autointitulat Păzitorii Individualității. Este vorba despre un grup paramilitar politic obscur de pe Far Away, care crede că Commonwealth-ul este manipulat politic de un extraterestru.

— Am auzit de ei, încuviință Truten. Din păcate, e-majordomul meu a lăsat de cîteva ori mesajele lor shotgun să treacă prin filtrele lui.

— Pentru ca să considere *A doua șansă* ca fiind o amenințare, continuă Paula, ei trebuie să stabilească o legătură între construirea ei și presupusul lor inamic extraterestru. Eu încerc să descopăr legătura aceea, sau cel puțin credința lor într-o legătură. Deoarece întreaga misiune a început în urma descoperirii domnului Bose, el reprezenta locul logic din care să încep.

— Nu pot să cred că așa ceva a justificat scoaterea lui din tratament.

— Nu, n-a justificat, aprobă Paula. Însă IR-ul Directoratului care a analizat datele a descoperit o coincidență neobișnuită. Vreau să-l întreb pe profesor despre ea. Asta-i tot.

— Care este coincidența?

— Cu ceva timp în urmă, înaintea atacului, contul fundației caritabile Cox Educational din banca Denman Manhattan a fost victima unei tentative de furt de date. Fundația este unul dintre sponsorii departamentului de astronomie al soțului dumitale. În mod evident, Păzitorii credeau că fundația Cox finanța proiectul de observare al Perechii Dyson din partea extraterestrului. Presupunem că s-a încercat găsirea de „dovezi" în această privință în arhiva financiară a fundației, dar accesul la dosarele secrete a eșuat, întrucît software-ul inteligent al băncii a blocat tentativa. La momentul respectiv, evenimentul nu a fost considerat important, fiindcă banca este supusă multor atacuri de acest tip, însă troianul utilizat de hackeri era bazat pe codurile domnului Bose.

Privi cu interes cum culoarea dispăru de pe chipul lui Wendy Bose. Aceasta se întoarse către Truten.

— Ai să-mi spui ceva?

Truten încuviință încurajator. Strînsoarea lui pe brațul lui Wendy Bose se întări și Paula decise că în gestul acela era posibil să existe un grad de afecțiune.

— El mi-a zis să ți-o spun, rosti Wendy Bose, dar atunci n-am înțeles.

— Soțul tău?

— Nu, reporterul. Mi-a spus să-ți transmit din partea lui să încetezi să te mai concentrezi asupra detaliilor, fiindcă tabloul de ansamblu este cel care contează.

— Un reporter ți-a spus asta?

— Da. Să-i spun asta Paulei, cînd o s-o văd, așa mi-a zis. Eu nu știam pe nimeni cu numele Paula. Și discutam despre sponsorii departamentului de astronomie. Mă intervieva.

— Cînd a fost asta?

— Cu luni în urmă, cînd soțul meu a primit postul de profesor. După aceea a urmat o recepție, cu mulți participanți. Majoritatea mass-media doreau să stea de vorbă cu noi.

— Reporterul acesta m-a menționat, utilizîndu-mi numele? Pe mine?

— Da. Clar.

— Cum se numea?

— Cred că Brad.

Bradley, repetă Paula și surpriza îi înfioră pielea. Pentru prima dată de cînd se știa, înțelese cum te simți să cînd încrederea îți este risipită.

— Îl cunoști pe domnul acela? întrebă blînd Truten.

Paula îi ignoră ironia discretă.

— Voi avea nevoie de o descriere a acestui Brad. Recepția respectivă a fost înregistrată și de alți reporteri?

— Probabil. Da. Mai este ceva...

— Ce anume?

— Noi am plecat mai devreme de la recepție, pentru că am fost anunțați că ni se spărsese casa. Spărgătorii

copiaseră toată memoria matricei locuinței. Femeia se lumină brusc la chip. Acolo erau și codurile de acces ale lui Dudley pentru contul bancar al fundației Cox Educational, nu?

— Da, rosti încet Paula.

— Prin urmare, Dudley este nevinovat, nu? Poate să se îmbarce în nava stelară.

— Eu n-o să-l opresc.

Nu comentă asupra felului în care se îmbrățișară soția loială și colegul susținător.

***

Ozzie era zguduit într-o parte și cealaltă de sania masivă și greoaie care se hurduca peste suprafața înghețată a depresiunii. Interiorul întunecos al saniei acoperite era mai rece decît fusese interiorul cortului, în ciuda unui coș din fier umplut cu cărbuni strălucitori ce sfîrîiau și care fusese atîrnat cu grijă de plafon. Cu toate acestea, bărbatul se simțea mult mai confortabil acum că porniseră la drum. Orion se înviorase de asemenea considerabil, așezat pe bancheta lungă și înfofolit în sacul de dormit ca într-o pătură.

Scheletul saniei era construit în principal din os — coaste uriașe cafeniu-aurii, care fuseseră tăiate și prinse laolaltă ca niște bucăți de lemn. Pereții, tavanul și banchetele pe care stăteau erau din piele neagră și rigidă, nu prea bine rîcîită de carne și grăsime. Singura fereastră era asigurată de o bucată de cristal transparent încastrată în peretele frontal, despre care Ozzie bănuia că provenea din arborii locali. Putea să distingă cîte ceva din solul prins în strînsoarea gheții, dar în principal vedea crupele legănătoare ale celor doi ybnani mari care îi trăgeau. Bill, uriașul Korrok-hi, stătea pe o platformă deschisă în spate, conducîndu-i cu o pereche lungă de hățuri. Nu mergeau prea repede, astfel ca lontrusul să poată ține pasul.

— Ce-i Citadela asta de Gheață? întrebă Ozzie.

— Nu sînt sigură ce a fost inițial, răspunse Sara. Înăuntrul saniei, își desfăcuse obrăzarul, care atîrna de

cureluşe de o parte a glugii, iar lumina sumbră a coşului cu cărbuni făcea ca pielea ei ridată să pară la fel de neagră ca a lui Ozzie. Cei mai mulţi dintre noi credem că a fost o locuinţă a Silfenilor. Ei încă o mai folosesc, cînd vin să vîneze balenele-gheţii. Îşi atinse cu palma haina de blană. De acolo avem astea. În scurtă vreme, voi avea nevoie de una nouă, pe asta o am de şapte ani. Rezistă binişor, dacă ai grijă de ea.

Ozzie privi din nou prin interiorul săniei.

— Şi oasele?

— Nu-i prost băiatu'! Da, în privinţa asta, ele sînt ca balenele de pe Pămînt — o resursă valoroasă. Le putem folosi la multe. După ce Silfenii le omoară şi le iau colţii-trofee, nu-i interesează ce facem noi cu restul. O vînătoare este un spectacol extraordinar. Silfenii sînt în faţă, călărind ca nişte nobili medievali, îmbrăcaţi în veşmintele lor de iarnă cele mai frumoase, iar noi îi urmăm, încercînd să ţinem pasul. După ce ei omoară o balenă, campăm acolo o săptămînă, ca să tranşăm şi să preparăm blestemăţia. Aproape toate părţile ei îşi găsesc folos aici. Pînă şi sîngele are în el un fel de alcool, care-l opreşte să îngheţe... totuşi nu-l poţi bea, deşi destui au încercat s-o facă de-a lungul anilor. Dup-aia, în balenele masculi există o glandă care poate fi uscată şi apoi pisată. Se zice că pulberea aia face ciocul tare la cocoş, dacă-nţelegi ce vreau să spun.

— Cred că m-am prins.

— Unele organe au proprietăţi medicinale — aşa afirmă medicul nostru — , nu numai pentru noi, ci şi pentru celelalte specii din Citadela de Gheaţă. Şi, desigur, carnea este comestibilă. Ea e dieta noastră de bază. Îşi ţuguie dezaprobator buzele, sporind numărul ridurilor de pe obraji şi frunte. Habar n-ai cît de plictisitoare poate deveni carnea de balenă. Voi aţi călărit pe cai?

— Da, pînă acum două zile.

— Hmmm... Friptura de cal e realmente o delicatesă. Dacă cei de-aici aud că în apropiere există nişte leşuri de cai disponibile, s-ar putea mobiliza şi organiza o expediţie. La două zile spuneai?

— Da, aproximativ. Dar să nu crezi c-am mers prea rapid.

Ozzie mai mîncase o dată carne de cal, așa că ideea nu-l încînta prea mult. Îl văzu pe băiat strîmbînd dezgustat din nas.

— E cam la limită, urmă Sara. Ar fi un risc, totuși sînt unii care și l-ar asuma pur și simplu pentru ocazia de a gusta ceva diferit.

— Ce fel de risc? Păreți bine echipați pentru planeta asta.

— Nu-i vorba de echipament, băiatu', ci de locul în sine. Potecile Silfenilor nu sînt stabile și o dată ce ai început să te afunzi în pădure, nu se poate spune unde o s-ajungi.

— Vrei să spui că nu există o cale clară de a ieși de aici?

— Ba există un milion de căi de ieșire, iar pe de altă parte există alt milion de căi de rămînere. Uneori le-am văzut cu ochii mei. Prieteni care n-au mai suportat Citadela de Gheață și au plecat în pădure, căutînd ceva mai bun... Au trecut ani și credeai că trebuie să fi reușit, că trebuie să fi ajuns în siguranță, pentru ca dup-aia o expediție să le găsească trupurile, vinete și tari ca piatra.

Orion își strînse mai tare sacul de dormit în jurul corpului, străduindu-se să nu mai tremure din bărbie.

Ozzie îi aruncă femeii o privire plină de subînțeles, dar ea nu păru să se sinchisească.

— Dacă există o intrare, trebuie să existe și o ieșire, rosti el.

— Sigur că da. Ce-ți spun eu este însă că nimeni nu cunoaște vreuna. Oricine pleacă definitiv nu mai revine. Cel puțin, eu n-am văzut pe nimeni întorcîndu-se.

— De cît timp ești aici? întrebă Orion.

— Nu sînt sigură. Este posibil ca timpul să se fi scurs altfel prin unele dintre locurile prin care am trecut. Erau diferite. Nu mă-ntrebați în ce fel. Îți dai seama de asta numai după ce pleci. Cînd încerci să-ți reamintești, toate clipele pe care le-ai petrecut acolo ți se par un fel de vis. Apoi potecile în sine... și pe ele timpul curge altfel. Probabil

că v-ați dat seama de asta, climatele trec foarte lin din unul în altul, iar pentru asta trebuie să coincidă anotimpurile.

— Totuși de cît timp? insistă Orion.

Bătrîna zîmbi, arătîndu-și dinții de culoarea aramei.

— O să zic doar atît: am plecat de pe Pămînt în 2009.

Orion icni surprins.

— Nu se poate!

— Ba da. Eram în vacanță în Toscana. Îmi plăcea să hoinăresc pe jos, să cutreier prin sate și să gust fel de fel de mîncăruri. Existau suficiente zone pe care agenții imobiliari nu ajunseseră să le distrugă și de-aia merita să merg în drumeții. Într-o zi mi-am luat rucsacul și am intrat în pădure. Asta a fost. De atunci am fost mereu pe drum. De fapt, n-am dorit niciodată să mă mai întorc. Vreau să zic... Ce rost are?

— Interesant, rosti Ozzie. (Era fascinant să știe că potecile Silfenilor duseseră pe Pămînt în epoca aceea, dar cumva nu-l surprindea.) Asta înseamnă că ai vreo patru sute de ani. Pe atunci pe Pămînt nu exista reîntinerire, nici chiar în Europa.

— N-am fost niciodată reîntinerită. V-am spus, timpul curge altfel pe poteci.

— Dar tocmai ai spus că nu mai mergi pe poteci.

— Sînt însă aici și aproape în fiecare an îi întîlnesc pe Silfeni. (Strînse din umeri.) Ozzie, asta nu-i ceva care să poată fi ordonat și explicat rațional. Tot ce-i aici se-ntîmplă pur și simplu. Nu-ncerca să atribui motive la ceea ce simți.

— Bine.

— Te rog, zise Orion, știi cumva dacă mama și tatăl meu sînt aici?

— Cum îi cheamă?

— Maurice și Catanya.

— Îmi pare rău, dar nu-i nimeni cu numele astea. Și nici nu-mi pot reaminti o pereche care să fi trecut pe-aici.

Băiatul plecă fruntea.

— Să știi că nu toate potecile de pe Silvergalde duc aici, spuse ea. Ei ar putea fi oriunde. Poate pe o minunată insulă tropicală.

— Mda. Mă rog...

Ea îl privi pe Ozzie, care strînse din umeri.

Treptat, Citadela de Gheață crescu tot mai mult în fața lor. Pentru Ozzie era greu să distingă limpede prin fereastra din cristal murdară și încrustată de gheață, însă în scurt timp forma esențială de piramidă deveni evidentă. Era înaltă de vreo șaptezeci de metri de la bază pînă în vîrf, dar era dificil de deslușit pe fundalul sterp alb-murdar. Toată suprafața ei fusese acoperită cu cristal, bucăți lungi din arborii de cuarț, dispuse în matrice hexagonale și asamblate într-un fagure perfect, fără să ofere nici un indiciu despre ce se găsea dedesubt. Din mijlocul fiecărui hexagon se ridica un pilastru cilindric din cristal neted, care se termina printr-o piatră mare, multifațetată, cu aspect cvasi-organic. Ozzie se încruntă, străduindu-se să-i înțeleagă scopul. Segmentele lungi care formau hexagoanele erau înclinate, alcătuind terase de pe suprafețele cărora dansau scînteioare prismatice de lumină. Semănau cu niște...

— Oglinzi, murmură el în barbă.

Oglinzi concave foarte rudimentare, care focalizau razele soarelui asupra tulpinii centrale. Sau poate că nu atît de rudimentare, decise bărbatul, fiindcă pentru a obține unghiurile corespunzătoare era nevoie de un artizan adevărat.

Vîrful piramidei era un pisc mic și rotunjit. Pe cînd îl privea, raza de lumină verde sclipi de acolo, rotindu-se.

— Se poate vedea din cealaltă parte a craterului, rosti Sara. În multe nopți m-a călăuzit spre casă.

— Funcționează în timpul nopții? întrebă Ozzie. Crezusem că matricea de oglinzi acumulează lumină solară pentru ea.

— Te-ai prins, este? N-ar trebui să mă surprindă din partea unuia cu aptitudini tehnice ca tine. În general, oglinzile culeg lumina pentru odăile dinăuntru, însă așa este, rîndul cel mai de sus este exclusiv pentru sistemul farului. Lumina soarelui e stocată într-un fel de foto-acumulator. Te rog să nu mă-ntrebi cum funcționează, fiindcă mie mi se pare pur și simplu o sferă mare de piatră.

Mereu apare cîte un cretin de tip savant care vrea s-o demonteze. Evident, nu-l lăsăm.

— Nu te teme, o să vă iert în privința asta.

— Bravo! Am mai alungat pe unii de-aici. Și din cîte știu, pe toată planeta asta nenorocită nu mai există altă așezare.

— Nu-i rău de știut.

Sania se opri lent la baza piramidei. Ozzie și Orion își puseră din nou mănușile, își acoperiră fețele și ieșiră, ducîndu-și ranițele. Altă pereche de Korrok-hi bolborosi jalnic către Bill cînd începură să deshame ybnanii mari care trăseseră sania. Niște oameni (sau forme umane) se apropiaseră, îmbrăcate în același tip de haine de blană ca Sara. Erau și alți extratereștri, o făptură mică aidoma unui gnom, cu cinci membre, și două creaturi ca niște șerpi cu picioare, toți purtînd veșminte din blană de balena-gheții. Ozzie se opri să-i privească, deoarece nu mai văzuse vreodată rasa aceea. Începu să se întrebe cît de adînc în galaxie pătrundeau potecile Silfenilor.

— Pe aici, îi chemă Sara. Iusha vă va duce lontrusul la grajd.

În lungul bazei piramidei existau mai multe arcade de diverse mărimi, de la înălțimea unei trape simple, la o deschidere prin care ar fi putut încăpea două sănii simultan. În jurul lor se întrevedea multă activitate, cu animale (din nou specii pe care Ozzie nu le văzuse niciodată) și extratereștri care intrau și ieșeau. Cîteva sănii erau pregătite; trei dintre ele erau mai mici decît cea folosită de Sara și semănau cu boburile sportive.

Femeia îi conduse pe sub o arcadă într-o anticameră cu pereți din marmură neagră, simplă. În capătul îndepărtat se afla o ușă rotativă mare, făcut din os, cu panouri-ferestre din cristal subțire.

— Este ca un sas termic, le explică și împinse un panou ca să pună ușa în mișcare.

Dincolo de ușă se întindea un coridor larg, placat în aceeași marmură. Panouri lungi de cuarț erau încastrate în plafon, iar prin ele se revărsa lumina trandafirie a

soarelui. Ozzie se opri sub unul și mîji ochii în sus, dar nu văzu nimic.

— Ele ilumineazã tot locul, zise Sara. Se pare cã un fel de rețea de conducte mari din cristal coboarã de la oglinzile de pe piramidã. Principiul este același ca la fibrele noastre optice, dar la o scarã mult, mult mai mare — conductele au diametrul de un metru.

Coridorul cobora ușor, după care se transforma într-o scarã latã, care se curba, dispărînd din vedere. Porniră pe ea, în jos. Curba era în realitate o spiralã largã și Ozzie pierdu numărul spirelor pe care le parcurseră și nu mai știu cît de mult coborîră. În tot cazul, era un drum lung. Sara își scoase obrăzarul și după aceea își descheie haina. Dedesubt purta pantaloni de lînã și un pulover albastru, gros. Ozzie își dădu seama cã și el se încălzise și-și desfăcu fermoarul.

— Ce-ncălzește locul ăsta? se interesă.

— Izvoare termale, răspunse femeia. A fost construit chiar deasupra lor. N-am glumit cînd v-am spus despre baie.

Scara se termina la o arcadă. Sara aruncă o privire în urmă spre cei doi, apoi păși pe nivelul principal al Citadelei de Gheață. Ozzie făcu cîțiva pași și se opri. Pătrunsese într-o catedralã extraterestră, cu un dom înalt de cel puțin optzeci de metri. Pilaștri se curbau în sus pe pereți aidoma unor coaste ezoterice, susținînd șapte inele de balcoane. Era, probabil, un monument religios. Pereții-alcovuri dintre pilaștri erau din marmurã sculptată și mii de creaturi diferite îl priveau de acolo pe Ozzie; fiecare a treia din ele era un Silfen. Cumva, artiștii le conferiseră tuturor o măreție care depășea calitatea divinã sugeratã pentru profeții umani. Toate fuseseră capturate în același moment de revelație și venerație în care întrevedeau minunile aflate dincolo de universul material. Peisajele în basorelief din jurul lor se întindeau de la scene arboricole la peisaje sterpe cu luni exotice pe cer, orașe cu clădiri grandioase și împrejurimi tehnologice pe potrivă. În apex,

o mandala din benzi de cristal sclipea mai puternic decît soarele de afară.

— Iisuse Hristoase! exclamă Ozzie.

Era o introducere uluitoare la dovada că Silfenii aveau o cultură tangibilă.

În centrul pardoselii se afla un bazin mare, alimentat de o fîntînă ridicată, ale cărei ape clipoceau și susurau, ridicînd lin aburi. Nu existau nici strane, nici altar, la care Ozzie se așteptase pe jumătate. Mese lungi din os și piele fuseseră instalate pe pavimentul din granit, care era tocit și destul de crăpat. Dincolo de ele fusese construită o vatră mare și dreptunghiulară din piatră, care avea deasupra cuptoare ordonate, cu pereți din cărămidă. Prin grătarele încorporate în bază se zăreau flăcări pîlpîitoare. Judecînd după mirosul general din sală și după funinginea care astupa interstițiile dintre cărămizile cuptoarelor, combustibilul era bazat pe grăsime. Cîțiva oameni și extratereștri se agitau în jurul meselor de lîngă vatră, pregătind de mîncare.

În mod evident, sala slujea drept cantină și sală comună pentru rezidenții Citadelei de Gheață. Chiar și în timpul zilei era animată, iar numărul de specii îl ului pe Ozzie. Putea distinge minimum douăsprezece tipuri diferite. Creaturi cu trei, cu patru, cu șase picioare, unele care se tîrau sau viermuiau peste podea, una care țopăia și alta care era fie un Raiel tînăr, fie o rudă apropiată. Erau mari și mici, cu epiderme în toate nuanțele, cu solzi, blănuri, țepi și membrane uleioase multicolore; veșmintele — cele de pe făpturile care se sinchiseau să poarte așa ceva — se întindeau de la togile simple la harnașamentele utilitare.

Încremenite ca niște statui, toate creaturile se focalizaseră asupra lui Ozzie și Orion. Îi priveau, îi adulmecau, îi scanau termic și prin sonare...

Băiatul se furișă îndărătul lui Ozzie, care le privea pe toate cu aceeași atenție concentrată.

— De unde sînt? întrebă el. Le știți sistemele stelare?

— Nu contează de unde au venit, făcu Sara disprețuitor. Contează doar că acum sînt aici. De ce vrei să-i clasifici? ăsta-i primul pas spre segregare.

— Nu-i clasifică nimeni, replică Ozzie, da' asta trebuie să fie cea mai importantă reuniune de culturi pe care o cunoaștem. Aici există mai multe specii decît găzduiește Îngerul Înalt. Asta nu-nseamnă nimic pentru tine?

— Înseamnă că dispunem de un vast fond comun de aptitudini care să ne ajute să supraviețuim.

— Trebuie s-aflu de unde au venit și dacă știu orice în plus despre Silfeni.

— Prezentările le voi face mai tîrziu, spuse Sara. Camerele voastre sînt aici.

Îi conduse în jurul sălii. Între fiecare pereche de pilaștri exista un coridor către exterior, iar cel pe care porniră ei se deschise într-un grup de trei odăi simple, circulare. În una exista mobilier grosolan în stilul celui utilizat de oameni: un pat și două scaune cu picioare în X între care erau întinse piei. Piciorul unui scaun era rupt și pielea atît de veche și crăpată, încît părea că ar ceda dacă cineva s-ar așeza pe el. Un bazin ocupa jumătate din ultima cameră, umplînd aerul cu aburi. Orion își vîrî mîna în apa limpede și surîse fericit cînd văzu cît de fierbinte era.

— Spălați-vă și odihniți-vă pe îndelete, le spuse Sara. Cina este peste două ore. E un fel de tradiție ca nou-veniții să ne povestească aventurile lor și să ne aducă vești din partea galaxiei de unde sînt.

— O pot face, încuviință Ozzie.

— Bun. Expresia femeii părea neliniștită. N-o să-ncerci să te repezi și să cauți o potecă, nu? În felul ăsta, pierdem foarte mulți oameni. Așteaptă cel puțin să-nveți cum sînt lucrurile pe-aici.

— Bineînțeles, nu sînt idiot. Însă vom pleca imediat ce-i posibil.

— Baftă!

***

O duzină de dineuri, baluri și gale avu loc în seara dinaintea plecării. Desigur, unul singur era important, cel oferit de Prima Vorbitoare de pe Anshun, la care participau Vicepreședinta Elaine Doy, Nigel Sheldon cu trei neveste din haremul curent, Rafael Columbia, senatorul Thompson Burnelli, Brewster Kumar și alte personalități din clasele politice conducătoare ale Commonwealth-ului. Dineul acela, din păcate, era și cel la care trebuia să participe căpitanul Wilson Kime. În drum spre Palatul Regenței guvernamental, care slujea ca reședință oficială a Primei Vorbitoare în Treloar, mașina lui trecu prin trei verificări de securitate, inclusiv o scanare profundă. Soarele tocmai apunea cînd el și Anna opriră în exteriorul porticului masiv de piatră. Fură luați în primire de doi majordomi în haine lungi acoperite cu brocart aurit. Cel mai în vîrstă se plecă adînc.

— Bun sosit, domnule căpitan. Prima Vorbitoare își primește oaspeții în Salonul Livingstone. Vă rugăm să intrați direct.

— Mulțumesc, răspunse Wilson.

O luă pe Anna de mînă și suieră pe treptele mari. Femeia purta o rochie lungă de seară, albastră ca oceanul, cu catarame de aur asimetrice complicate și colier de perle care păreau să se contopească cu COtatuajele ei sclipitoare. Părul îi fusese tăiat scurt în vederea călătoriei, totuși stilista reușise să-i întrețească cîteva extensii temporare presărate cu șuvițe titiane de platină și fosforescente. Bărbatul n-o mai văzuse niciodată atît de elegantă. La muncă, Anna purta în general salopetă sau un costum de afaceri, iar în apartament purta foarte puține haine. Efectul o făcea foarte atîtătoare, lucru amplificat de parfumul pregnant, și Wilson ar fi fost gata să-i rupă rochia și să facă dragoste cu ea chiar acolo, pe dalele reci ale pardoselii palatului. Ținuta îi era doar ușor afectată de felul în care trebuia să-și țină partea frontală a rochiei cu mîna liberă, ridicînd tivul pentru a nu călca pe el.

— Fir-ar a dracu' de arhitectură clasică, murmură ea.

Cînd ajunseseră în vîrf, un Ferrari-Rion negru-strălucitor trase la piciorul scării, emițînd un zumzet de forță abia stăpînită. O portieră stil aripă se ridică și Oscar coborî dinăuntru.

— Trebuia să fi ghicit, comentă Wilson.

Se simțea ușor invidios pe mașina care era o ediție limitată. Desigur, ținînd seama de vîrsta și de statutul lui, el depășise asemenea fleacuri, dar nu putea să nu se întrebe cum ar fi fost să șofeze manual Ferrari-ul. Din punct de vedere strict ingineresc, era un automobil superb.

Oscar flutură vesel din braț și sui în fugă treptele. O sărută pe Anna pe obraz.

— Arăți superb în seara asta, iubito!

— Mulțumesc, zîmbi femeia. Și tu.

Oscar purta cu eleganță un smoching; jacheta alb-orbitor avea o tăietură ultramodernă și o garoafă roșie, de modă veche, la rever. Wilson se simțea însă de parcă ar fi fost împăiat în propriul său smoching, ca un puști din liceu în seara balului.

— Intrăm, băieți și fete? rosti Oscar.

Pătrunseră în interiorul exagerat de clasic, dominat de portrete în rame poleite cu aur și forme contorsionate de bronz și jad aparținînd primei sculpturi moderniste. Prima Vorbitoare, prințesa Gilda Marden, îl întîmpină pe Wilson cu strîngerea de mînă fermă și demnă de încredere a politicianului și simulă sărutarea obrajilor Annei. Wilson rosti ceva compătimitor despre echipa de fotbal a planetei care fusese învinsă. Prima Vorbitoare îi mulțumi din inimă, intrînd în detalii despre sport și problemele personale ale principalului lor atacant.

— Bine lucrat, murmură Anna după ce se îndepărtară. Mai avem de suportat doar cinci ore de flecăreli prostești.

Ușile mari dinspre grădină ale Salonului Livingstone fuseseră deschise, îngăduindu-le invitaților să iasă pe balconul larg. Grădina oficială din curtea palatului era iluminată de făclii reale și de globuri stelare galbene și verzi, care atîrnau ca niște fructe din copaci și tufișurile mai mari. Mai bine de o sută de invitați, în haine elegante

și viu colorate, potrivite pentru seara caldă de vară, se strînseseră acolo. Mondenități locale se amestecau cu celebrități ale unisferei și demnitari bogați, în vreme ce reporterii oficiali, politici și de știri, mențineau o distanță respectuoasă. O formație cînta pe o platformă mică instalată în fața fîntînii sferă-planetară Henry Wu.

Cei trei luară pahare de la un chelner. Wilson văzu și alți membri ai echipajului, fiecare în centrul unui grup. Ei erau nenorocoșii; membrii mai tineri aveau libertatea de a decide unde să-și petreacă ultima seară. Wilson însuși ar fi preferat un eveniment mai puțin ceremonios.

— Văd că ilustrul nostru navigator este aici, rosti Anna încetișor de lîngă umărul lui.

Wilson și Oscar îl zăriră pe Dudley Bose, care stătea sub un arțar japonez roșu-ghimber. Revenise de la reîntinerirea lui parțială de pe Augusta, unde vîrsta îi fusese redusă cu cincisprezece ani, dar din păcate corpul nu i se adaptase încă la noua vîrstă celulară. Pielea îi atîrna în pliuri de pe ceafă, părul era un puf pestriț, gri și negru, iar pîntecele i se revărsa peste brîul smochingului. Povestea ceva audienței sale atente formată din demnitari de pe Anshun, asistat din apropiere de soția lui, care rîdea de parcă n-ar mai fi auzit niciodată anecdota aceea.

— Reamintiți-mi de ce vine cu noi, spuse Oscar.

— Fiindcă-i cel mai mare expert al Commonwealth-ului în Perechea Dyson, îi răspunse Anna cu afectare.

— Aha! Știam eu că există un motiv.

Wilson se străduí să nu se încrunte. Nu pentru prima dată, își dori să nu se fi înclinat înaintea oportunității politice. Bose nu trecuse nici măcar jumătate din testele cu care se luptase restul echipajului, ca să nu mai amintească faptul că nu participase la nici un antrenament important. Prezența astronomului la bord era pur și simplu un magnet pentru necazuri. Totuși în felul acela scăpase de mass-media.

Îl văzu pe Nigel Sheldon vorbind cu Vicepreședinta și alți trei membri ai Consiliului ExoProtectorat și se îndreptă către grupul lor micuț. Cînd ajunse la ei, își dădu seama

că femeia cu înfățișare tinerească de lîngă Sheldon, care o ținea cu brațul pe după umeri, era Tu Lee, ofițerul lor pentru hiperspațiu. Silueta ei micuță și delicată era îmbrăcată într-o rochiță neagră; cu părul de culoarea corbului tuns scurt, aducea cu un drăcușor sexy.

— Căpitane, surîse Nigel larg, știu c-ai întîlnit-o pe Elaine.

Wilson zîmbi spre Vicepreședintă. Farndale Engineering optase să contribuie la campania rivalului ei și Elaine Doy știa asta.

— Vreo problemă de ultim minut? se interesă Nigel.

— Nu. Totul merge remarcabil de bine.

— La ultimul test am atins zero virgulă douăzeci și cinci de ani-lumină pe oră, spuse Tu Lee. Asta era ținta noastră operațională, așa că pentru mîine avem undă verde.

— I-auziți-o, făcu Nigel și-i zîmbi mîndru.

— Terminã! se încruntă ea.

— Tu Lee este stră-strănepoata mea, îi explică Nigel lui Wilson. Patru generații născute natural — nu există o legătură de familie mai strînsă ca asta. Mă poți învinui că sînt mîndru pentru ea?

Wilson nu-și reamintea detaliul acela din dosarul lui Tu Lee.

— Sper că nu te deranjează, rosti Tu Lee și ochii ei negri îl fixară pătrunzător pe căpitan. N-am spus niciodată nimic, fiindcă voiam să intru în echipaj pe merit.

— Ai reușit, încuviință Wilson și se întrebă brusc de ce nimeni din familia lui nu reușise să treacă de etapele calificatorii.

— În sfîrșit, un Sheldon și un Kime vor zbura împreună, comentă Nigel încîntat. Sîntem acoperiți din toate părțile.

— Așa se pare.

Wilson avea greutăți în a-și păstra surîsul.

— Înțeleg că luați mult armament la bord, zise Thompson Burnelli.

— Marea dezbatere.., făcu Wilson lipsit de ironie. Să șocăm speciile superioare din punct de vedere cultural prin

comportamentul nostru primitiv și războinic, sau să pornim în necunoscut deținînd protecția serioasă pe care orice extraterestru inteligent o va înțelege?

— Ținînd seama de situația cu care se vor confrunta, un grad de autoapărare este cuvenit, aprobă Nigel.

— Ha! pufni Thompson. Ce crezi, căpitane? Bariera este o apărare împotriva unei rase psihopate înarmată cu super-arme?

— Vom afla cînd vom ajunge acolo, răspunse Wilson împăciuitor. Nu plec însă nicăieri cu un echipaj decît dacă am șanse să-i readuc întregi pe toți.

— Haide, Thompson, făcu Nigel, asta se presupune că e o petrecere. Nu-l mai bate la cap pe om.

— Subliniam doar o idee. Tot nu sînt convins că acesta este modul cel mai bun de abordare a Perechii Dyson. Există foarte multe glasuri care spun că ar fi trebuit să lăsăm stelele acelea în pace pentru încă două secole.

— Da, rosti Anna. De pildă, glasul Păzitorilor Individualității.

Thompson îi aruncă o privire furioasă.

— Ceva noutăți despre ei? îl întrebă Wilson pe Rafael Columbia.

— Am efectuat peste două sute de arestări asociate raidului. În majoritate, dealeri de armament de pe piața neagră și alți interlopi de tip militar. Investigatoarea-șef este încrezătoare că ei ne vor asigura suficiente informații pentru a-l descoperi în cele de urmă pe organizator.

Nu părea impresionat.

— Pînă acum pare să fi făcut treabă bună, comentă Oscar. De la raid, n-a mai existat nici cea mai mică problemă.

— Nu cumva asta are vreo legătură cu nivelul de securitate TSC? întrebă Elaine Doy cu prefăcută sfială.

Oscar ridică paharul spre ea, ignorînd expresia întunecată de pe chipul lui Columbia.

— Da, încuviință el, în proporție de nouăzeci și nouă la sută asta-i explicația.

Vicepreședinta îi privi pe cei patru membri de echipaj.

— Vă este frică?

— Ar fi stupid să nu ne fie, răspunse Wilson. Factorul teamă este o parte importantă a mecanismului de supraviețuire al rasei noastre. Evoluției nu-i place aroganța.

— O atitudine sănătoasă. Eu una îmi doresc să fi existat o cale de comunicare cu voi. Izolarea de informații mi se pare ceva barbar.

Wilson îi zîmbi provocator lui Nigel.

— Cred că principalii noștri teoreticieni în domeniul hiperspațiului nu au aceeași părere.

Nigel ridică paharul, dar nu înhață momeala.

— Acesta este și motivul real pentru care l-am convins pe Wilson să fie căpitanul misiunii. Întrucît ei nu pot trimite fiecare decizie înapoi, aici, ca să fie examinată de comitetele voastre, am dorit pe cineva care să poată lua hotărîri definitive și de calitate. Asta numai dacă nu voiai să mergi chiar tu, doamnă Vicepreședintă.

Elaine Doy se uită de la Nigel la Wilson.

— Căpitane, sînt mulțumită că ești la conducerea misiunii.

— Dacă am fi avut mai multe nave, zise Oscar, comunicațiile n-ar fi ridicat problema asta.

— Și cine-ar fi plătit pentru altă navă? întrebă prompt Thompson.

Privirea lui se întoarse către unul dintre marile portaluri mari amplasate pe latura opusă a grădinii. Toate prezentau diverse imagini cu *A doua șansă*. Nava era andocată de platforma de asamblare, deși învelișul exterior de metmal fusese rulat înapoi, formînd un toroid gros în jurul porții. Dintre toate echipamentele și utilajele de construcție, rămăsese numai un tripod de brațe-macarale, aidoma unei gheare de aluminiu care ținea strîns pupa navei stelare. Razele soarelui se revărsau peste lungimea de patru sute de metri a carcasei albă ca zăpadă a secțiunii cilindrice centrale, proiectînd mici umbre cenușii din fiecare chepeng, duză, grilă, antenă și balustradă care se ridica deasupra mantiei protectoare de spumă. Giganticul inel al sistemului de susținere biotică se rotea lent, aproape lipsit de ferestre, cu excepția cîtorva dreptunghiuri negre în lungul marginii

frontale. Minuscule lumini de navigație clipeau în diverse puncte ale suprastructurii; în rest nu se distingea nici o activitate vizibilă.

Vederea navei masive trimise un val de liniște peste Wilson. Vederea unui obiect atît de mare, atît de *solid*, conferea o impresie covîrșitoare de fiabilitate.

— Orice navă ulterioară va fi mai ieftină acum, după ce am finalizat designul, răspunse Nigel. În tot cazul, TSC se gîndește la realizarea unei mici flotile de explorare.

— Pentru ce dracu'? se strîmbă Thompson. Expediția asta-i îndeajuns de riscantă și știm că acolo se întîmplă ceva bizar. Nu trebuie să căutăm alte necazuri și mai departe.

— Domnule senator, nu prin asemenea atitudini am ajuns atît de departe în galaxie. Nu sîntem o societate săracă, tocmai grație imboldului spre exterior. Ar trebui să continuăm să împingem barierele tot mai mult.

— Perfect, făcu Thompson sec. Le vrei împinse mai mult, plătește pentru ele. În tot cazul, n-o să ai sprijinul meu pentru altă finanțare guvernamentală. Uite ce s-a-ntîmplat cu Far Away. Am vărsat miliarde acolo și continuă să coste guvernul sute de milioane anual. Ce-am obținut pînă acum din banii ăia?

— Cunoaștere, rosti Wilson, surprins să se trezească apărînd Far Away.

— A naibii de puțină, mîrîi Thompson.

— Asta spune-le Halgarthilor. Ei domină fabricarea cîmpurilor de forță, mulțumită tehnologiei pe care au luat-o de la *Marie Celeste*.

— Și dacă nu ne-ntoarcem? întrebă Anna. (Felul în care toți membrii Consiliului o priviră într-o tăcere ușor scandalizată o făcu cît pe aici să chicotească.) Trebuie să recunoașteți că este o posibilitate.

— Nu vă vom abandona, răspunse liniștitor Elaine Doy. Dacă va fi necesar să construim o a doua navă, atunci o vom face.

Se încruntă apăsat spre senatorul nord-american, care se pregătea să replice.

— Consiliul ExoProtectorat a întocmit planuri de urgență pentru toate scenariile posibile, zise Nigel Sheldon. Plus pentru cîteva scenarii neplauzibile. Așa cum spune doamna Vicepreședintă, se vor face toate eforturile în eventualitatea în care ne vom confrunta cu un deznodămînt negativ.

— Asta include și acțiuni militare?

Pînă și Wilson o privea încruntat.

— Nu cred că este relevant, interveni Rafael Columbia.

— Pur și simplu mi se pare straniu că se întreprind foarte puține pentru întărirea apărării Commonwealth-ului. Mai ales pentru că una dintre ipotezele cele mai plauzibile despre bariera Dyson se referă la rolul ei protector.

— S-a întreprins ceva în direcția aceasta, zise Rafael Columbia. Vă trimitem pe voi pentru a estima situația.

— Și dacă este negativă?

— Vom reacționa corespunzător.

— Cu ce? De peste trei sute de ani n-a mai fost nici un război.

— Există șaptesprezece planete Izolate și toate au fost excluse din Commonwealth din cauza acțiunilor militare. Ultima a avut loc acum numai douăzeci de ani. Este trist, dar Commonwealth-ul nostru are de fapt destulă experiență în astfel de chestiuni.

— Acelea au fost acțiuni de gherilă organizate de grupări naționaliste și religioase. Majoritatea cetățenilor Commonwealth-ului nici măcar n-au știut de ele.

— Ce vrei de fapt să spui? întrebă Elaine Doy cu iritarea strecurîndu-i-se în glas.

— Nimic altceva decît că niște Răzbunători Alamo nu vor fi de prea mare folos împotriva unor specii cu adevărat ostile.

— Știm asta. Profilul misiunii voastre a fost trasat ținînd seama de această posibilitate și am salutat aportul căpitanului Kime le planificare. Sincer vorbind, susțin abordarea lui precaută. Iar pentru a fi realiști, dacă veți găsi într-adevăr ceva atît de puternic și ostil cum presu-

pui, atunci respectivele specii ar fi aflat oricum de Commonwealth.

Orchestra începu să cînte un vals, pe care Wilson avu impresia că ar fi trebuit să-l cunoască. Fu însă recunoscător pentru distragerea pe care o oferise, fiindcă toți se întoarseră ca să se uite la cerul vestic. O stea foarte strălucitoare se ridica deasupra Palatului.

Lăsaseră *A doua șansă* pe orbita eliptică înaltă în jurul planetei; la urma urmelor, poziția exactă nu conta pentru poarta gaură-de-vierme. Acum, pe cînd se ridica deasupra orizontului, rămînea expusă luminii complete a soarelui lui Anshun, care o transforma în obiectul cel mai sclipitor de pe firmament. Artificii se înălțară peste Palat pentru a saluta nava, explodînd în jerbe gigantice de smarald, aur și carmin, însoțite de o cacofonie de pîrîituri asurzitoare. Grădina se umplu iute cu aplauzele frenetice ale invitaților. Un proiector laser îl scăldă pe Wilson într-o sferă de lumină albă. Toți se răsuciră să-l privească și aplauzele se întețiră. El făcu o plecăciune grațioasă și-i atrase pe Anna și Oscar în spot, în vreme ce membrii seniori ai Consiliului ExoProtectorat rămaseră în umbră, alături de Tu Lee. Cumva, Dudley Bose izbuti să apară lîngă Oscar, încleștîndu-și victorios mîinile deasupra capului.

După ce artificiile încetară, orchestra reveni la o piesă mai tradițională. Bufetul fu deschis și oaspeții traversară grădina într-acolo. Elaine Doy înaintă din nou.

— Căpitane, vreau doar să-ți spun drum bun!

***

Chiar și după ce se termină, Wilson regretă că trebuise să participe la dineul oficial, întrucît îi răpise timpul personal din ajunul plecării. Pînă ce începuse bufetul, totul devenise deja teribil de plictisitor. După două ore, îl văzuse pe Oscar făcîndu-și o ieșire discretă în tovărășia unui tînăr chipeș și-și dorise ca și el să fi putut face același lucru cu Anna. Ar fi fost însă remarcați: de-a lungul secolelor, uitase adevăratul preț al faimei.

Existară totuși și compensații. La ora 8 dimineață, sosise la complex pentru a trece prin poartă. Managementul, constructorii și tehnicienii, designerii, personalul medical și alți o sută se aliniară pe ultima linie dreaptă dinaintea găurii-de-vierme, aplaudînd cînd Wilson îi conduse pe ofițerii seniori prin poartă. Acum se afla pe punte, pregătindu-se să plece în călătoria care avea să-l pună pe aceeași listă cu Columb, Armstrong, Sheldon și Isaacs. *Dar nu și cu bietul Dylan Lewis...*

Deși, ca să fie sincer, considera puntea oarecum dezamăgitoare. Pînă și vechea cabină de comandă din *Ulysses* fusese mai incitantă vizual, ca să nu mai amintească de sălile animate din o mie de nave ce populau dramele fantastice din unisferă. Era un compartiment simplu cu console pentru zece persoane, deși în prezent numai șapte erau ocupate. Un perete de sticlă o separa de sala de informare a ofițerilor seniori — practic, o masă de conferință mare, cu douăzeci de scaune. Existau măcar două portaluri holografice mari, de rezoluție ridicată, în locul lor tradițional pe peretele din față, deși (designerii greșiseră aici) consolele aflate chiar în fața lor le blocau porțiunile inferioare de oricine stătea în spate.

Nu avea însă timp pentru imaginile standard pe care portalurile le transmiteau de la videocamerele de pe carcasă. Vederea lui virtuală era trecută pe intensitate mare și inserțiile retinale filtrau cea mai mare parte a luminii naturale, avînd drept rezultat o încăpere aproape neclară, ticsită cu iconurile funcțiilor navei. Wilson puse palmele pe i-punctele consolei și văzu degete fantomatice materializîndu-se în interiorul galaxiei de elemente grafice care pluteau prin aer în jurul lui. Cînd atinse cu unghia galben-crom personalizată iconul ecluzei pneumatice, acesta se extinse, arătîndu-i că interiorul navei era etanșat. O atingere simultană a ombilicalelor îi spuse că toate rezervoarele erau pline și că funcționau pe energie internă. Singurele legături cu platforma erau un cablu de date pe bandă lată și opritoarele mecanice.

— Statutul echipajului? îl întrebă pe Oscar.

— Toți la bord și pregătiți.

— În regulă, atunci. Pilot, activează, te rog, cîmpul de forță și decuplează-ne de platformă.

— Executarea, rosti Jean Douvoir.

Douvoir petrecuse cîteva decenii lucrînd pentru diverse companii din Îngerul Înalt, conducînd module de inginerie în jurul fabricilor mari aflate în imponderabilitate și mutînd secțiuni cu mase de sute de tone cu precizia nepăsătoare a unei păsări de pradă. Anterior, ajutase la realizarea rutinelor de control pentru piloții IR de avioane-spațiale. Era un trecut care-l făcea perfect pentru post. Acesta, adăugat entuziasmului său față de proiect, făcea să fie alegerea perfectă. Wilson se considera norocos să aibă la bord pe cineva atît de competent.

Un icon de comunicații îi licări în vederea virtuală, etichetînd apelul cu numele lui Nigel Sheldon. Bătu cu unghia în acceptare.

— Căpitane, răsună în toată puntea glasul lui Sheldon, vă accesez telemetria. De la noi, totul pare în regulă.

— Și de la noi.

Și *Ulysses* purtase o sumedenie de convorbiri oficiale și inutile de felul acesta. Totul pentru posteritate și mass-media. Un afișaj digital al vederii virtuale îi arăta lui Wilson că peste cincisprezece miliarde de persoane accesau momentul acela prin intermediul unisferei.

— Sîntem gata de plecare.

Glasul lui era sobru și autoritar. Un portal îi arăta cele trei macarale ombilicale care se retrăgeau de la pupa navei. Globule micuțe, alb-argintii de fluid se scurseră din supapele închise, scînteind în razele de soare pe măsură ce se pierdură în spațiu.

— Ne revedem peste un an, spuse Nigel Sheldon.

— Abia aștept.

— Dumnezeu fie cu voi, căpitane!

Douvoir declanșă rachetele micuțe din jurul părții posterioare a secțiunii cilindrice centrale și *A doua șansă* porni să se îndepărteze de poartă. Accelerația era atît de slabă, încît Wilson nici măcar n-o putea simți afectînd pun-

tea unde gravitația era redusă. Văpăile turcoaz, mici și orbitor de luminoase ale rachetelor se micșorară și dispărură.

— Avem cinci metri pe secundă, anunță Douvoir cu glas amuzat.

— Mulțumesc, pilot, răspunse Wilson. Hiperpropulsia, adu, te rog, gaura-de-vierme la nivelul de zbor.

— Am înțeles.

Tu Lee nu-și putea ascunde fiorul de atîțare din voce. Începu să introducă instrucțiunile în IR-ul navei, care avea să se ocupe de funcțiile enorm de complexe de manipulare energetică.

Wilson îi ceru e-majordomului să-i reducă intensitatea vederii virtuale și-și desprinse palmele de pe i-punctele consolei. Un portal holografic arăta platforma de asamblare micșorîndu-se lent în urma lor. În centrul celui de-al doilea sclipea o nebuloasă turcoaz, mică și rotundă. Aceasta începu să crească, devenind tot mai indistinctă, deși prin ea nu se întrezărea nici o stea.

— Cursul a fost stabilit? întrebă Wilson.

— Vrei să-l consult pe expertul astronom? murmură Anna.

Wilson o ignoră, întrebîndu-se dacă ceilalți de pe punte o auziseră.

— După cum s-a determinat, rosti Oscar. Avea palmele apăsate ferm pe i-punctele consolei sale și ochii i se mișcau iute între iconuri virtuale. Primul punct de ieșire la douăzeci și cinci de ani-lumină de Dyson Alfa.

— Gaura-de-vierme este stabilă, căpitane, raportă Tu Lee.

— Introdu-ne, îi spuse Wilson.

Pîcla albastră se plie în jurul navei ca petalele unei flori care se închide pentru noapte. Legătura lor de date cu platforma de asamblare și unisfera încetă. Ambele portaluri arătau *A doua șansă* scăldîndu-se în aura alburie ca de lumină lunară emisă de radiația de nivel redus a găurii-de-vierme.

Oscar anulă alimentările videocamerei. Portalurile punții comutară la afișarea spectrului de gravitoni, cu senzorii navei detectînd ecouri slabe ce rezonau în interiorul găurii-de-vierme. Era o versiune grosolană de radar, care le permitea să localizeze într-un grad rezonabil stele și planete, dar nimic mai mult. Pentru date cu adevărat precise ale senzorilor, trebuiau să iasă în spațiul real.

Wilson își reamplifică vederea virtuală și baleie iarăși sistemele primare ale navei. Totul funcționa perfect. Decuplă vederea virtuală și verifică puntea. Inginerii continuau să fie integrați cu IR-ul navei, monitorizînd performanțele domeniilor lor, însă ceilalți se relaxau deja. Aruncă o privire întrebătoare spre Oscar, care arboră o expresie mulțumită, lăsîndu-se pe spate. Mare lucru nu le mai rămăsese de făcut. Aveau de așteptat o sută treizeci de zile.

13

Pe marginea străzii, Hoshe o aștepta să sosească. Era la jumătatea dimineții, dar o mulțime mică de localnici curioși se strînsese deja pe trotuar. Două mașini de poliție parcaseră în apropiere și ocupanții lor îi dirijau pe boții care instalau bariere temporare în jurul clădirii cu treizeci de niveluri de apartamente. Pe cînd privea, apăru altă furgonetă mare de personal tehnic de la poliție, care intră lent în garajul subteran. E-majordomul îi spuse că șeful secției se afla pe drum, iar comisarul orașului ceruse dosarele departamentului cazurilor înghețate.

— Grozav, mormăi Hoshe.

Era convins că totul avea să se transforme într-o gigantică încăierare jurisdicțională. După ce munca reală se încheiase, toate departamentele din Darklake căutau să înhațe o felie de tort.

O mașină de poliție fără însemne distinctive se opri lîngă el și dinăuntru coborî Paula. Purta o rochie simplă, albastru-deschis, jachetă cafenie, și-și strînsese la spate părul negru ca tăciunele. Lui Hoshe i se păru că pielea femeii avea o nuanță mai întunecată ca la ultima lor întîlnire, dar era normal: Treloar, capitala lui Anshun, era la tropice. Paula chiar îi zîmbi cînd o salută.

— Mă bucur să te revăd, zise el.

— Și eu, Hoshe. Îmi pare rău că te-am lăsat singur cu cazul ăsta.

— Nu-i nici o problemă, minți bărbatul.

— Te felicit pentru felul în care ai continuat și-ți mulțumesc că m-ai chemat azi. A fost foarte profesionist din partea ta.

Hoshe o conduse spre intrarea garajului.

— S-ar putea totuși să regreți că ai venit, deoarece s-au anunțat o mulțime de ofițeri seniori de poliție.

— Sînt obișnuită cu așa ceva. Știi... în clipa de față chiar aș fi fericit să am de-a face cu unele dintre vechile probleme.

— E greu cazul ăsta?

— N-ai zice asta după numărul de arestări pe care le-am operat, strînse ea din umeri. Totuși, este greu. Oponentul meu este un individ evaziv.

— Holmes și Moriarty, nu?

— Nu știam că citești clasicii!

— I-am citit cu destul timp în urmă, însă chestiile acelea chiar îmi plăceau.

— Holmes n-a știut niciodată ce simplu era pentru el, zise Paula cînd ajunseră la baza rampei. Ia spune — ce ai pentru mine?

Două dube albi mari ale departamentului de medicină criminalistică erau parcate în capătul opus al garajului. Plăci senzoriale de dimensiunile dalelor de pavare fuseseră aplicate pe podea în jurul pereților și cabluri groase șerpuiau peste tot, revenind în panourile de acces deschise în ambele dube. Cîțiva boți de uz general adunau senzorii într-un colț sub supravegherea a trei medici criminaliști.

— Le-am descoperit azi-dimineață, spuse Hoshe cînd suiră în spatele unei dube.

Interiorul era strîmt, cu un spațiu îngust între două bancuri de echipamente, și aerul fierbinte, din cauza numeroaselor circuite electrice care zumzăiau. Bărbatul era familiarizat cu toată aparatura. Echipele criminaliste suplimentare pe care Myo le promisese de la Directoratul Delicte Grave nu se materializaseră niciodată. Ținînd seama de aparenta ei retragere de la caz, șeful lui Hoshe acceptase fără chef să-i aloce două dintre echipele orașului. Hoshe personal solicitase implementarea de memorie corespunzătoare aptitudinilor respective, astfel că putuse

opera echipamentele și interpreta rezultatele, ajutîndu-și echipa jalnic de mică în toate lunile mohorîte care urmaseră. Parcurseseră lista siturilor unde cu patruzeci de ani în urmă se desfășuraseră activități de construire — o sarcină laborioasă și teribil de monotonă. Concediile medicale și reducerea programului se înmulțiseră constant printre membrii echipei după primele săptămîni. Fuseseră momente, mai ales în ultimele săptămîni, cînd doar UGboții se prezentaseră la începutul zilei de muncă.

Hoshe fusese supus la tot mai multe presiuni pentru a închide cazul, atît din partea echipei, cît și a șefului său. El urmase însă lista cu încăpățînare, examinînd siturile unul după celălalt, liniștind și îmbunînd echipa și cerînd doar încă puțin timp din partea departamentului de poliție. Scanarea reflectivă de profunzime dezvăluise o sumedenie de lucruri interesante îngropate sub oraș, dar nici un corp. Pînă azi-dimineață...

Paula privi cu atenție micul portal holografic de înaltă rezoluție, cu grila 3D de luminescență roz blîndă; chiar în centru se vedeau spirale de roșu închis, ca niște noduri din lemn.

— Chiar și ținînd seama de descompunere, formele pot fi distinse destul de clar, rosti Hoshe urmărind cu degetul spiralele mai dese. Aici este un cap — uite — , iar astea sînt brațe și picioare. Ambele corpuri se găsesc într-un fel de container paralelipipedic; în jurul fiecăruia există o cavitate distinctă cu aer.

— Te cred pe cuvînt. Pentru mine, parc-ar fi un test Rorschach.

Hoshe își stăpîni un zîmbet.

— Unul este ceva mai mic, ceea ce corespunde unei perechi bărbat-femeie. Din păcate, veștile bune iau sfîrșit aici. Este la adîncime — zece metri sub nivelul acesta. Constructorul a făcut treabă serioasă și toate fundațiile corespund reglementărilor Primăriei.

— Mulțumesc, Hoshe.

— Încă nu știm dacă-s ei. Vom obține o rezoluție ceva mai bună după realinierea senzorilor, totuși nici așa nu

vom căpăta o identificare pozitivă. Numai ADN-ul va face asta.

— Ei sînt. Știi și tu asta.

— Da. Va fi însă un chin să-i scoatem. Va trebui să excavăm de jur împrejur și probabil că vor fi necesare cîmpuri de forță pentru ranforsarea fundației cînd o să decupăm blocul acela. Locatarii vor trebui mutați pe tot timpul lucrărilor. După aceea, betonul va trebui spart cu multă atenție.

— Nu-ți face griji, Directoratul are echipe de extracții cu experiență. Le voi aduce aici înainte de prînz.

— Ai spus asta și despre echipele de criminaliști.

Ea se întoarse în spațiul îngust și-i aruncă o privire intimidatoare de apreciere.

— Știu și-mi cer scuze din nou. Pînă acum n-am mai dezamăgit pe nimeni în halul ăsta. N-o să se mai întîmple.

Hoshe știa că se înroșise la față. Scuzele ei semănau cu o confesiune intimă. Ciocăni cu un deget în portal, ca s-o distragă.

— Ești sigură că asta va aduce o condamnare? Pun prinsoare pe un dolar pămîntean că inserțiile memocelulelor lor au fost distruse și că nu va exista nici o amintire a ucigașului pe care s-o poți accesa vreodată.

— Ai încredere în mine, Hoshe. Acum putem pune mîna pe el. Nu-mi trebuie decît un judecător care să elibereze mandatul.

***

În living izbucnise un scandal monstru. Îndeajuns de puternic pentru ca Morton să-l audă din dormitor, oprindu-l din ceea ce făcea și scoțîndu-l din sărite. E-majordomul îl anunță cine-i invada apartamentul, așa că își încheie cordonul halatului cînd ieși.

Investigatorul-șef Myo discuta cu majordomul lui, iar detectivul Hoshe Finn intervenea cu amenințări furioase. Clasa și caracterul majordomului ieșeau în evidență prin faptul că nu părea deloc intimidat de oaspeții nedoriți și

de autoritatea lor; loialitatea sa era exclusiv pentru patronul lui și nimic n-avea să o schimbe.

— Eu zic să ne tragem adînc răsuflarea și să ne calmăm, rosti Morton. Își trecu degetele prin părul răvășit, încercînd să-l netezească la loc. Care-i problema aici? Doamnă investigator-șef?

— Nici o problemă, răspunse ea și-i întinse disc mic de memorie, din cristal. Am un mandat pentru arestarea ta.

— Pentru ce acuzație?

— Două uciderи de corpuri și ștergerea deliberată a memoriei.

Morton nu-și putea păstra comportamentul diplomat în fața unei asemenea acuzații.

— Cred că-i o glumă, ce naiba!

— Nu, domnule Morton, zise ea, nu glumesc. În calitate de cetățean înregistrat al Commonwealth-ului, ți se recomandă să nu mai declari nimic în legătură cu acuzația pe care ai auzit-o pînă nu îți consulți reprezentantul legal. Te rog să să te îmbraci. Vei fi dus la secția de poliție pentru interogare.

— Astea-s căcaturi!

Morton rămase locului și-și încrucișă brațele peste piept. Deși știa, întrebă:

— Uciderea cui?

— Tara Jennifer Shaheef, soția ta la momentul respectiv, și Wyobie Cotal.

— Căcat! În pula mea, chiar eu v-am spus c-au fost omorîți.

— Așa este și-ți mulțumesc pentru asta, domnule Morton. Te rog, îmbracă-te. În caz contrar, te vom lua așa cum ești.

În pielea goală, Mellanie se năpusti în living și-l cuprinse în brațe pe Morton.

— Ce se-ntîmplă, Morty? Ce vor?

— Nimic, e o încurcătură a poliției, nimic altceva. Aproape că-i dădu brînci, apoi se gîndi mai bine și-i întoarse îmbrățișarea. Totu-i în regulă.

Din brațele lui, Mellanie îi fulgeră cu privirea pe cei doi detectivi.

Hoshe Finn nu se uită la adolescenta dezbrăcată. După aceea trebui să nu se uite la a doua fată care se oprise în pragul dormitorului, îmbrăcînd un halat de mătase albă. Fața ei prelungă și elegantă avea o expresie uluită privind scena, de parcă ar fi accesat o telenovelă de buget redus în cibersferă.

— Ce se-ntîmplă aici? vorbi ea cu glas tărăgănat și răgușit. O mînă se ridică languros și potrivi coafura scumpă. Asta face parte din perversiunile tale, Morty, să fii tîrît într-o temniță secretă a poliției, unde să te lege de perete?

— Nu, răspunseră la unison Morton și Paula Myo.

— Ah..., păru ea dezamăgită.

— Morty n-a omorît niciodată pe nimeni, anunță Mellanie.

Ridică brusc bărbia, sfidîndu-i să spună altceva. Paula o privi cu răceală.

— Tu nici măcar nu trăiai cînd el a făcut asta. Ascultă-mi sfatul și nu provoca o scenă. Morton?

— E-n regulă, o strînse cu tandrețe Morton pe fata care se agățase de el. E-majordomul mi-a informat deja departamentul juridic. Diseară voi cina acasă. Vom depune plîngere pentru abuz înainte ca peștele să fie servit.

Mellanie ridică ochii la el, rugător.

— Nu te duce cu ei, te rog, Morty! Nu te duce!

— Nu este o situație cu mai multe opțiuni, i se adresă Paula.

— O să mă-mbrac, rosti Morton. Se întoarse și porni spre dormitor. Este o rușine, îi spuse Paulei. Noi doi am fi putut reuși lucruri importante împreună.

Paula se uită de la Mellanie la fata arogantă în halat de mătase, apoi la Morton.

— Nu-mi pot imagina care anume.

***

Furtuna zilnică ce bîntuia dinspre Marea Triadă trecuse, lăsînd prospețime și strălucire în valea largă. Copacii erau puțini aici, pe marginea nord-vestică a munților

Dessault. Valea era în principal acoperită de iarbă, cu lunci mocirloase pe fund, unde fluviul curgea repede către nord. Razele soarelui deveniră treptat mai calde, pe măsură ce ultimii nori sfîșiați se grăbiră spre Marile Stepe Iril, și din sol se ridicau fuioare de aburi.

Kazimir ieși imediat ce se opri ploaia. Aici, în satul McFoster de pe versantul vestic, își petrecuse el primii ani ai copilăriei. Era un grup de case din piatră cu acoperișuri din brazde de iarbă, care ofereau un adăpost impermeabil față de precipitații. Toate aveau ferestre mari, fără geamuri, astfel ca aerul să poată circula și răcori încăperile. Desigur însă, în timpul zilei prea puține ore erau petrecute în interior în climatul atît de cald. Era un sat de agricultori, unul dintre multele refugii în care copiii clanului puteau crește, netulburați de Institut și de Starflyer. Vitele păsteau pe fundul văii și cîțiva Charlemagni erau dresați de luptătorii care nu mai erau de acum apți să răspundă la chemările la arme ale Păzitorilor.

Scott și Harvey i se alăturară cînd porni către cimitir și mai mulți săteni îi urmară, pe cînd treceau pe lîngă casele lor, pînă ce mai bine de treizeci mergeau în tăcere pe poteca prea puțin tocită. Acestea se sfîrșeau la o poartă de lemn întunecat încastrată într-un zid de gresie acoperit cu toporași agățători, viu colorați. Zidul înconjura cimitirul care urma configurația adoptată de majoritatea așezărilor umane mici din Commonwealth. Puieții plantați în jurul perimetrului erau suficient de înalți pentru a oferi umbră. Pietrele de morminte erau cioplite în bucăți de rocă locală. Iarba era scurt tăiată și curățată de buruieni. În mijloc se afla un monument octogonal din piatră. Soclul avea lățimea de trei metri și susținea o sferă cu diametrul de doi metri din marmură roșie care fusese lustruită pînă strălucea. În jumătatea ei inferioară fuseseră gravate nume, care formau rînduri ordonate ce acopereau aproape o treime de suprafață.

Toți se strînseră în jurul ei și-și plecară capetele.

— Am venit azi ca să celebrăm viața lui Bruce McFoster, rosti Harvey cu glas puternic și limpede. Deși el ne-a părăsit clanul, nu va fi uitat de noi și de cei care au luptat cu noi.

Cînd va sosi timpul ca planeta aceasta să se răzbune pe cel care a siluit-o, el va auzi cîntecul de bucurie pe care-l vor cînta toți oamenii, fiindcă va fi atît de puternic, încît va cutremura cerurile visătoare de sus.

Harvey apropie o unealtă mică pentru gravare de capătul unui rînd neterminat de nume. Instrumentul bîzîi și lamele lui micuțe începură să taie șablonul programat. Pulberea fină și cenușie porni să curgă.

— Îmi amintesc rîsul tău, Bruce, spuse Harvey.

Kazimir făcu un pas înainte.

— Îmi amintesc prietenia ta, Bruce. Tu ești fratele meu și vei fi mereu.

Îi venea greu să vorbească, fiindcă glasul nu-l asculta. Lacrimile îi brăzdau obrajii.

— Îmi amintesc încăpățînarea ta, Bruce, șuieră răgușit Scott. Păstreaz-o mereu cu tine, flăcăule.

O femeie înaintă, dar Kazimir nu-i auzi cuvintele. Pruncul pe care Samantha îl legăna în brațe începu să plîngă sonor, de parcă ar fi înțeles ce se întîmpla — că n-avea să-și vadă sau cunoască niciodată tatăl.

Evocările durară destul de mult. În cele din urmă, ultimul McFoster termină și pruncul găsi alinarea sînului matern. Zumzetul sculei de gravare amuți. Kazimir privi distrus la numele adăugat pe marmură, apoi plecă fruntea incapabil să suporte să-l mai privească.

Oamenii plecară treptat, lăsîndu-i doar pe el și Samantha.

— Mulțumesc, Kaz, spuse ea încet. Uneori cred că noi doi sîntem singurii care am ținut realmente la el.

— Toți au ținut la el, răspunse Kazimir în mod automat.

Samantha era cu cîțiva ani mai vîrstnică și din cauza asta se simțea mereu stînjenit în preajma ei. Acum, după dispariția lui Bruce și nașterea copilului, Kazimir se simțea și mai nesigur.

Ea îi zîmbi, deși efortul respectiv era evident. Pruncul avea doar trei săptămîni și femeia părea foarte obosită.

— Ești foarte drăguț. Toți îl cunoșteau și mai ales surorile mele din toate clanurile. Este o diferență... Cel puțin, cred că a lăsat destule urme pe planeta asta.

Kazimir o cuprinse cu brațul după umeri și ieșiră împreună din cimitir.

— Te-ai hotărît asupra numelui?

— În nici un caz Bruce — asta ar fi prea mult. M-am gîndit la Lennox, care a fost bunicul lui Bruce, și am avut și eu un unchi cu același nume.

— Lennox... Este un nume bun. Probabil că va fi prescurtat în Len.

— Da. Samantha mîngîie capul copilașului care readormise. Ar trebui să-ți găsești pe cineva, Kaz.

— Poftim?

— Să-ți găsești pe cineva pentru tine. Nu-i bine ca un bărbat să fie atît de singur.

— Mă simt foarte bine, mulțumesc. Am o sumedenie de oferte, nu-ți face griji.

Era genul de lucruri pe care obișnuia să i le spună lui Bruce. Gîndurile îi reveniră la Andria McNowak și promisiunea pe care i-o făcuse lui Bruce și n-o mai respectase. Nu încercase deloc să se culce cu ea după raidul acela teribil. Mai exact, de atunci nu se mai sinchisise de vreo fată. Ca întotdeauna, avea amintirile cu Justine care să-l aline în orele lungi ale fiecărei nopți nedormite.

Scott și Harvey așteptau pe potecă, alături de alt bărbat pe care Kazimir nu-l cunoștea. Harvey îi făcu semn să se apropie.

— Te mai văd pînă pleci, nu? îl întrebă Samantha.

— Sigur că da. Vreau... Dacă ai nevoie de orice... de ajutor cu copilul sau de altceva, te rog să-mi spui.

— Să știi că n-ai nici o obligație.

— Vreau să-l văd, Samantha. Aș fi dorit asta chiar dacă Bruce ar mai fi trăit.

— Bine atunci. Femeia se ridică în vîrful picioarelor și-l sărută ușor. Mulțumesc încă o dată, Kaz, o să fii un unchi minunat.

O privi îndepărtîndu-se către sat și-și simți gîndurile amețite de un vălmășag de emoții.

— Drăguță fată, comentă Harvey. Îmi amintesc c-am antrenat-o o vreme.

— Mda, făcu Kazimir.

— El este Stig McSobel, hîrîi Scott cu glasul lui distrus.

Kazimir strînse mîna străinului, surprins de fermitatea acestuia. Îl putea privi pe drept în ochi, așadar nu era mai înalt, dar umerii îi erau îndeajuns de lați pentru a întinde țesătura cămășii simple, încheiată cu șireturi. McSobel abia trecuse de treizeci de ani, avea pielea mai deschisă la culoare decît a lui Kazimir și un chip lătăreț care privea lumea cu amuzament considerabil.

— Am auzit multe despre tine, Kaz, vorbi Stig. În ultimele raiduri ți-ai cîștigat o reputație impresionantă.

Kazimir îi privi pătrunzător pe Scott și Harvey.

— Ce-i asta — altă prelegere?

— Despre neglijență și răzbunare personală? făcu Harvey. De ce ar fi? N-ai fost atent ultima dată?

Kazimir dădu să treacă mai departe și Stig ridică un braț să-l oprească. Din nou, forța bărbatului era evidentă.

— Dacă-ți poți stăpîni nervii, te pot folosi, rosti Stig. Harvey zice că poți. Ceremonia ar fi trebuit să fie purificatoare emoțional și acum vei începe să-i accepți moartea. Așa este?

— Am văzut moartea lui Bruce. L-am privit murind și n-am putut face nimic.

— Știu cum este. Toți o știm; tu și durerea ta nu sînt unicate, Kazimir. Tu ești un McFoster, un luptător. Într-o zi vei muri și alt prieten îți va vedea moartea. Vrei ca viața lor să fie întinată din cauza asta? Să știi că toți avem dreptul de a ne trăi de asemenea viețile. Noi însemnăm mai mult decît lupta împotriva lui Starflyer. Satul acesta o dovedește. Copilul lui Bruce ar trebui să ți-o arate mai mult decît orice.

— Bine, și ce pizda mă-sii altceva pot face? răcni Kazimir. Se găsea din nou pe punctul de a izbucni în lacrimi, ceea ce ar fi fost oribil în fața celor pe care-i respecta cel mai mult. Pot lupta, da, și așa voi ajuta la atingerea epocii mai bune care ne-a fost promisă tuturor! Dacă furia mă face să lupt mai îndîrjit, atunci e perfect. Bruce ar fi încîntat.

Scott îi puse o mînă pe braț.

— Flăcăule, ascultă doar ce are Stig de spus. Este ceva rău în asta? Am venit la tine fiindcă ne facem griji în privința ta. Nu vrem să-ncetezi de a mai lupta, dar așa cum ești acum o să te sinucizi într-un raid... și fără motiv. În felul ăsta, poți continua lupta fără să te expui deliberat unui pericol exagerat. Ce zici — poți să fii calm un minut, pînă-ți spune Stig despre ce-i vorba?

Kazimir ridică brutal din umeri, dîndu-și seama că era un idiot cu mintea încinsă. Nu știa cînd să se oprească.

— Sigur că da. Îmi cer scuze. Atît doar că... Arătă spre cimitir. Azi... Înțelegeți...

— Înțeleg, zise Stig. Dacă n-ai fi simțit nimic pentru el, n-ai fi fost un adevărat membru de clan, n-ai fi fost cu nimic mai bun decît un sclav al lui Starflyer. Respect simțămintele tale.

— Ce dorești?

— Știi că nava stelară a oamenilor a pornit?

— Am auzit, da.

— Bradley Johansson crede că lansarea ei este începutul jocului final al lui Starflyer. Că ea va aduce ruina Commonwealth-ului oamenilor.

— În ce fel? întrebă Kazimir.

El nu pricepuse niciodată modul în care nava stelară umană putea fi implicată în lupta lor împotriva lui Starflyer. La urma urmelor nu era decît un zbor de explorare.

— Bariera din jurul stelei Dyson a fost ridicată pentru a opri un rău uriaș. Johansson este îngrijorat că oamenii îl vor lăsa să iasă de acolo. Unii dintre membrii echipajului vor fi sclavii lui Starflyer.

— Ce fel de rău?

— Nu știm. Dacă însă Commonwealth-ul trebuie să poarte un război, va fi mult slăbit, economic și social. O asemenea acțiune va lăsa omenirea vulnerabilă înaintea lui Starflyer, care ne roade pe dinăuntru.

— Ai spus totuși că nava a plecat. Acum n-o mai putem opri.

— Nu. Dar dacă Starflyer se pregătește să ne zdrobească, vremea pentru răzbunarea planetei va sosi în curînd, poate chiar în cîțiva ani. Asta înseamnă că Starflyer va reveni pe Far Away și noi trebuie să fim pregătiți.

— Știu asta.

— Ei bine, aici te pot folosi pe tine. Pentru ca planeta să se poată răzbuna, pe Far Away trebuie aduse o serie de lucruri. Din păcate, susținătorii noștri din Commonwealth sînt urmăriți de autoritățile pe care le-a corupt Starflyer. Este greu pentru ei să le introducă aici prin contrabandă, așa cum au făcut pînă acum cu armele noastre. Asta înseamnă că va trebui să stabilim rute alternative pentru ceea ce ne trebuie. Eu am călătorit prin Commonwealth și știu cum funcționează. Acum trebuie să mă-ntorc și să-i ajut pe aliații noștri, dar voi lua cu mine o echipă mică de Păzitori devotați, care să mă ajute să atingem țelul final. Aș dori ca tu să fii unul dintre ei.

— Eu? făcu uluit Kazimir.

Simpla idee a părăsirii lui Far Away era copleșitoare, ca să nu amintească de călătoria pe lîngă planete ale căror nume erau mai degrabă apropiate de legendă decît reale. Iar *ea* se afla acolo...

— De ce eu? Nu știu nimic despre Commonwealth.

— Poți să înveți destul de ușor. Harvey spune că ești isteț, ceea ce-i bine. Viața de-acolo este foarte diferită, cel puțin la suprafață. Trebuie să înveți cum să te amesteci prin lume. Și ești tînăr — din punct de vedere fizic, încă te poți adapta. Va trebui să te antrenezi din greu ca să-ți dezvolți mușchii, astfel ca trupul să-ți poată face față gravitației standard. Desigur, există medicație care te poate ajuta, și reprofilare celulară, însă tehnicile acelea nu pot face totul și este necesar să i te dedici pe deplin.

— Pot face asta, răspunse el fără măcar să se gîndească.

— A fost atunci un „da"?

— Da!

— Va trebui de asemenea să asculți ordine. Ordinele mele. Acolo nu te pot lăsa să-ți faci de cap. Aceasta este

singura operațiune care nu poate fi compromisă — niciodată. Este esența Păzitorilor, motivul existenței noastre.

— Înțeleg asta. Nu te voi dezamăgi.

— Sînt convins, Kaz, însă Johansson va lua decizia finală.

Kazimir îi privi derutat pe Scott și Harvey.

— Ce decizie?

— Dacă ne vei ajuta să aducem aici lucrurile de care avem nevoie, zise Harvey, atunci antrenamentul fizic va însemna numai jumătate din pregătirea ta. Va trebui să înveți cum să te comporți ca un cetățean din Commonwealth. I-am promis lui Stig că poți face asta, așa că, te rog, nu-l lăsa să mă creadă un mincinos.

— Nici gînd, dar... Johansson va decide?

— Da, încuviință Stig. Îl vei întîlni înainte să începem operațiunea.

Lui Kazimir aproape că nu-i venea să creadă ce auzea. Pentru el, Bradley Johansson era un simbol îndepărtat, pe care toți îl citau și în fața căruia se închinau ca la o icoană, un gigant istoric. Nu era o persoană pe care ajungeai s-o cunoști în carne și oase și cu care să stai de vorbă.

— Bine, rosti el slab. Unde este?

— În clipa asta? Nu știu. Dar ne vom întîlni cu el pe Pămînt.

***

Pe durata construirii ei, *A doua șansă* reprezentase știrea principală din unisferă. Detalii de design, reportaje despre progresul lucrărilor, speculații despre politica de la baza deciziei de a o produce, bîrfe despre cei care vor fi aleși în echipaj — toate acestea creșteau ratingurile oricărei emisiuni de știri. Urmase apoi atacul Răzbunătorilor Alamo și interesul modest se transformase în fascinație fățișă. Momentul culminant îl reprezentaseră cele șaptesprezece miliarde de accesări în timp real a plecării ei către Dyson Alfa. După aceea, în vreme ce nava luneca prin hiperspațiu, lună după lună, existase un sentiment distinct de dezamăgire, ba chiar o ușoară frustrare. Cetățenii Common-

wealth-ului pur și simplu nu erau obișnuiți să nu aibă on-line ceva atît de important; mai rău încă, avea să treacă un an pînă să afle ce se întîmplase. Pînă atunci, toți trebuiau să revină la vechile și familiarele telenovele și dramolete IST, la scandalurile dintre politicieni, la comportamentul reprobator al celebrităților și la Cupa Commonwealth-ului, care ajunsese în etapa sferturilor de finală.

Vestea arestării lui Morton fusese anunțată, alături de numele ofițerilor care întreprinseseră arestarea (bine-înțeles, nimănui nu-i păsase de Hoshe Finn), și brusc toate trenurile spre Oaktier fură umplute cu reporteri avizi de mai multe informații. Cazul era visul oricărui post mass-media: investigarea unui caz înghețat de către Paula Myo, un suspect bogat cu legături politice și de afaceri importante, sugestia accentuată a unui scandal financiar... Și sex. Vechea și relativ neinteresanta bîrfă de pe Oaktier despre Morton care o sedusese pe tînăra și superba Mellanie și-i distrusese șansele de face parte din echipa națională de sărituri de la trambulină suise impresionant în topul transmisiunilor, figurînd în toate reportajele și info-profilurile. Cuceririle anterioare ale lui Morton fuseseră rapid găsite și convinse să-și spună povestea pentru sume respectabile. Medicilor criminaliști din Darklake City li se oferiseră mite pentru a dezvălui amănunte exclusive despre dovezile pe care urma să le prezinte acuzarea — ceea ce a dus la cinci cazuri ulterioare de suspendare. Tara Jennifer Shaheef și Wyobie Cotal fuseseră siliți să solicite ordine judecătorești împotriva roiului de reporteri care le asediau locuințele.

După o lună de acumulări, așteptările erau uriașe. În prima dimineață a procesului, Tribunalul Superior Darklake a trebuit să fie izolat prin cordoane de frenezia interesului mass-media și publicului. Barierele stradale au împins mulțimea nerăbdătoare înapoi cale de o jumătate de cvartal. Un convoi lung de mașini de poliție și boți a escortat duba arestatului pînă la zona de recepție sigură din spatele Tribunalului, cu mișcările urmărite de video-camere din o duzină de elicoptere. Nimeni nu l-a zărit însă

pe Morton, deoarece duba a dispărut într-un garaj interior izolat.

Locul procesului era Sala 1, pentru renovarea căreia autoritățile judiciare se grăbiseră să cheltuiască o mare parte din bugetul lor anual de întreținere. Deoarece Oaktier urma să fie minimum o săptămînă în centrul atenției întregului Commonwealth, impresia generală devenise brusc esențială. Lambriurile din brentlemn auriu-bogat din jurul boxei acuzaților și scaunului judecătoresc au fost lustruite. Ambele mese lungi și masive ale avocaților au fost relăcuite și ceruite. Pereții și tavanul au fost revopsite și emblema mare a justiției a fost demontată pentru curățare. Toate benzile polifoto străluceau perfect, iar sistemul audio fusese verificat și echilibrat.

Renovarea a avut succes; cînd cei cincizeci de reporteri autorizați au primit în cele din urmă permisiunea de a intra în prima dimineață a procesului, toți au subliniat pentru spectatorii lor caracterul solemn și demn al sălii. Era genul de loc față de care puteai să ai încredere, știind că aici justiția era atît corectă, cît și scrupuloasă.

Prezentarea juca de asemenea rolul decisiv în strategia apărării. Prima apariție publică a lui Morton după arestare a fost atunci cînd el a intrat în sala ticsită, îmbrăcat într-un costum purpuriu-închis creat special de către un designer, cu părul des perfect aranjat și arătînd foarte încrezător... și derutat de motivul pentru care se afla acolo. Nu era imaginea unui om vinovat care aștepta verdictul inevitabil pe care o întîlnea Paula Myo de cîte ori era acuzatoare. Cînd ajunse la boxa acuzaților, Morton făcu o plecăciune politicoasă spre panoul curb din geam argintat unisens, care acoperea juriul și-i proteja identitatea. Înainte de a se așeza, privi în jurul balconului pentru public, plin ochi, găsi persoana pe care o căuta și-i surîse cu căldură. Toți reporterii se întoarseră, focalizînd cu inserțiile retinale pe Mellanie, care stătea în rîndul din față, purtînd o jachetă bleumarin ultramodernă și o bluză albă, simplă. Astfel îmbrăcată, izbutea să proiecteze simultan imaginea inocenței stupefiate și a unei persoane incredibil de sexy.

Nimic altceva decît o fată obișnuită, nevinovată, care stătea alături de Bărbatul Ei în fața unei teribile nedreptăți.

După aceea își făcu apariția Paula Myo, în taior gri elegant și pantofi din piele neagră, formidabil de nepăsătoare și radiind felul ei propriu și aparte de încredere în sine. În studiourile a o sută de emisiuni de știri se rulă din nou clipul impasibilei Paula la șaisprezece ani, în procesul extrem de emoțional al părinților ei. Întregul Commonwealth urmări cum ea se așeză între procurorul-șef al orașului, Ivor Chessel, și Hoshe Finn, al cărui cel mai bun costum părea vechi și ponosit pe lîngă hainele de ultima modă ale actorilor principali.

Judecătorul Carmichael intră în sală și toți se ridicară în picioare. Morton aruncă un zîmbet liniștitor în sus, către Mellanie, capturat imediat de cincizeci de perechi de inserții profesioniste.

După citirea acuzațiilor, Howard Madoc avocatul apărării ceru imediat anularea procesului, aducînd în sprijin contaminarea dovezii de mass-media. Ivor Chessel atestă că dovada în sine continua să fie valabilă și incontestabilă și că reprezenta doar o mică parte din cazul acuzării. Judecătorul Carmichael respinse apelul și procesul începu.

Acuzarea expuse cazul în mod simplu. Morton era un individ mînat de o sete obsesivă de bani și putere. Căsătoria lui cu Tara Jennifer Shaheef fusese un simplu și nemilos prim pas în atingerea scopului final. Banii familiei ei fuseseră utilizați pentru fondarea lui AquaState, oferind micuței companii forța financiară de a licita și cîștiga contracte mari de construcții. Sub managementul lui Morton, AquaState crescuse cu succes, pînă fusese gata să fie cotată la bursă.

Emisiunea primară de acțiuni făcuse parte din planul inițial al bărbatului. Ea îl îmbogățise și-i oferise pîrghiile necesare pentru a obține un loc în consiliul de administrație Gansu. După aceea, ascensiunea sa nu mai putuse fi oprită.

Însă planul acela se confruntase cu ruina, cînd soția lui de atunci, Tara Jennifer Shaheef, începuse să se plictisească de căsnicia lor. Dacă ea solicita divorțul, AquaState

urma fie să se închidă, fie să fie vîndută, cu banii fiind împărțiți între ei. Morton ar fi rămas desigur bogat, mult mai bogat decît fusese la începutul căsătoriei, dar nu îndeajuns pentru țelul său. Era încă prea devreme ca să fie lansată emisiunea primară, AquaState nu era destul de mare pentru a atrage investitori. Pentru așa ceva ar fi fost necesari doi–trei ani de creștere neîntreruptă.

— De aceea, ați ucis-o, rosti Ivor Chessel stînd în fața boxei acuzaților. Ați înlăturat unicul obstacol în calea emisiunii primare — propria dumneavoastră soție. Deoarece ea nu vă mai stătea în cale, ci se presupunea că ar fi locuit pe Tampico, erați liber să aduceți AquaState la nivelul care vă trebuia.

Morton îi aruncă o privire neajutorată lui Howard Madoc, părînd incapabil să creadă că cineva ar fi putut face o acuzație atît de absurdă. Avocatul apărării, un bărbat demn, care-și menținea aspectul la vîrsta mijlocie, cu primele fire argintii în păr, clătină trist din cap la auzul acelor exagerări grosolane ale acuzării.

Primul martor al acuzării era șefa medicilor criminaliști, Sharron Hoffbrand. Ea confirmă că trupurile dezgropate din fundațiile vechi de patruzeci de ani ale blocului de apartamente erau într-adevăr Tara Jennifer Shaheef și Wyobie Cotal. Amîndoi fuseseră împușcați din apropiere cu o armă de blocaj nervos foarte puternică, iar inserțiile de memocelule le fuseseră șterse, probabil cu un EMpulser. Data precisă era mai dificil de stabilit după atîta timp, totuși putea fi redusă la o perioadă de trei zile în mijlocul săptămînii în care Morton fusese plecat la conferința din Talansee.

Chessel întrebă dacă găsiseră urme de ADN străin pe vreun corp.

— Nu, răspunse Hoffbrand. Cotal era complet îmbrăcat. Existau particulele și praful normale, care ar fi fost de așteptat în urma unei deplasări prin oraș, dar nici o urmă de ADN străin. Shaheef era goală, însă pe pielea ei am găsit urme de săpun și chimicale de tip parfum, care sugerau că se aflase în baie.

— Puteți spune dacă a fost împușcată în baie? întrebă Chessel.

— Nu, a trecut prea mult timp ca să precizez așa ceva.

— Dar a fost în baie înainte să fi fost ucisă?

— Da.

— Prin urmare, a fost împușcată în casa ei?

— Da, este foarte probabil.

— Mulțumesc. Ivor Chessel se întoarse către judecător: Înălțimea Voastră, nu mai întrebări.

Howard Madoc zîmbi cînd se ridică în picioare.

— Acasă sau într-un hotel? Puteți realmente preciza diferența?

— Nu, este posibil să fi fost în oricare dintre aceste locuri.

— Sau în casa unei prietene? Sau într-o baie publică?

— Un loc cu o baie — nu pot să fiu mai specifică.

— Pe Oaktier?

— Nu se poate preciza.

— Înțeleg. Vă mulțumesc.

Acuzarea o chemă la bară pe Tara Jennifer Shaheef. Femeia purta un taior lavandă cu garnituri albe late și fustă mult prea scurtă. Coafura și machiajul erau exagerate, accentuîndu-i nervozitatea de pe chip.

— Vă amintiți că ați fi avut dușmani acum patruzeci de ani? întrebă Ivor Chessel.

— Nu. Nu duceam genul acela de viață. Nici în prezent nu-l duc.

— Așadar, în nici un caz nu cunoșteați pe cineva care să fi dorit să vă ucidă?

— Nu.

— Aveți vreo amintire sau cunoștință a faptului că ați fi vizitat planeta Tampico?

— Nu, nici nu auzisem de ea pînă la re-viere.

— Știați ceva despre Broher Associates?

— Firma de avocatură? Nu. Am auzit de ea cam tot atunci cînd am auzit de Tampico — cînd investigatorii de asigurări mi-au cercetat dispariția.

Ochii Tarei îl privi pe Howard Madoc cînd avocatul veni spre ea. Femeia încă nu reușise să se uite la Morton.

— Acuzarea se bazează pe ipoteza că erați pe punctul de a divorța de clientul meu, rosti el. Așa este?

— Nu cred. Nu îmi amintesc să fi existat un plan clar. Sigur că da, în cele din urmă ne-am fi despărțit. Căsnicia se apropia de data expirării.

— De aceea aveați o relație extraconjugală?

— Da, era unul dintre motive. Viața era dulce și Wyobie o făcea și mai dulce.

— Viața era dulce, repetă Madoc gînditor. Înțeleg... Vă mai întîlniți cu domnul Morton?

— Uneori, da. Nu-l evit.

Tara chicoti spart.

— Prin urmare, sînteți prieteni buni?

— Pe cît de bun prieten poți să fii cu un fost soț. M-a... sprijinit, cînd am fost re-viată. Este un șoc destul de mare să te trezești și să afli ce ți s-a întîmplat. Terapeuții spun că unii oameni au nevoie de altă viață pentru a depăși șocul.

— Ar fi așadar corect să afirmăm că nu există nici o ostilitate între dumneavoastră și domnul Morton? întrebă Madoc.

— Da. Trebuie să recunosc că n-am avut nici un motiv să-l suspectez, pînă nu a fost arestat.

— Dacă ați fi procedat așa cum susține acuzarea și ați fi cerut divorțul chiar în săptămîna în care ați fost omorîtă, ați fi insistat ca AquaState să fie închisă sau împărțită în două, așa cum preciza contractul dumneavoastră marital?

— Obiecție! interveni Ivor Chessel. Așa ceva este o speculație.

— Nu tocmai, Înălțimea Voastră, rosti mieros Madoc. Întreb martora acuzării ce ar fi făcut în niște circumstanțe foarte specifice, pe cînd întregul caz al acuzării se bazează pe ce s-ar fi întîmplat dacă martora ar fi făcut așa cum crede acuzarea. Care dintre noi speculează?

— Întîmplător, sînt de acord cu dumneavoastră în această privință, încuviință judecătorul. Cum crede martora că

ar fi reacționat nu este o speculație. Vă rog să răspundeți la întrebare.

— Nu... nu sînt sigură, se bîlbîi Tara. Banii nu erau o problemă prea importantă pentru mine și continuu să am acces la fondurile familiei. Bănuiesc că aș fi permis continuarea lui AquaState. Probabil că Morton s-ar fi priceput foarte bine s-o pregătească pentru cotarea la bursă.

— Așadar, n-ați fost niciodată furioasă pe el?

— Nu. Toate căsătoriile se sfîrșesc... toți știu asta. De aceea întocmim contractele la început.

Howard Madoc fu foarte atent să nu zîmbească spre acuzatori, cînd se așeză.

Ziua a doua începu cu mărturia lui Hoshe Finn. Detectivul continua să-și poarte costumul cel mai bun și avea părul pieptănat pe spate și prins în agrafa de argint pe care o folosea întotdeauna, în timp ce Paula alesese un sacou negru și o fustă de tweed deschisă la culoare, continuînd să-și păstreze ținuta profesională inexpresivă. Morton optase pentru stilul sportiv și scump, cu cămașa albă descheiată la gît sub o jiletcă cu broderie aurie. Avocatul lui avea același costum ca în ziua precedentă, atent să-și sublinieze stilul lipsit de ostentație. Privind spre ei de sus și surîzînd încurajator atunci cînd era necesar, Mellanie alesese o rochie gri-deschis, cu croială destul de mulată pentru a putea fi considerată a doua piele.

— Domnule detectiv Finn, începu Ivor Chessel, există vreo dovadă că Tara Jennifer Shaheef sau Wyobie Cotal au ajuns vreodată pe Tampico?

— Biletele de transport au fost cumpărate într-acolo și firma de avocatură a fost angajată, dar nu există nici o dovadă că vreunul dintre ei a fost vreodată pe Tampico. Am întreprins o căutare extensivă și nu am găsit nici o informație sau vreo urmă fizică a prezenței lor pe planetă. Noi considerăm că scenariul Tampico este un alibi pentru ucigaș.

— Un alibi?

— Dacă Morton și-a ucis soția pentru a garanta cotarea la bursă a companiei AquaState, el nu putea permite ca nici o persoană, indiferent cine, să pună întrebări despre

locul unde se afla ea. Pentru toată lumea, Tara Jennifer Shaheef fugise cu amantul ei pentru a se stabili pe altă planetă. Firma de avocatură Broher Associates a fost angajată pentru a perpetua ficțiunea respectivă, acționînd în numele ei.

Urmară și mai multe expuneri. Metodele utilizate în timpul căutării. Verificarea arhivelor poliției. Rezultatele investigărilor efectuate în viața lui Wyobie Cotal, pentru a vedea dacă avea dușmani dispuși să-l ucidă. Conturile oficiale ale companiei AquaState. Toate acestea fuseseră pregătite și concepute pentru a dovedi felul în care acuzarea eliminase treptat ipotezele, pînă nu mai putea să rămînă altcineva decît Morton. Apărarea își începu contrainterogatoriul abia după-amiază.

Howard Madoc îi ceru lui Hoshe să spună Curții felul în care se pregătea închiderea investigației inițiale a re-vierii lui Cotal, cînd Morton intervenise pentru a solicita să se atribuie cazului o prioritate mai ridicată.

— Foarte curios din partea lui să fi procedat așa, dacă era ucigașul, nu? întrebă Madoc.

— El nu știa că-i omorîse pe Shaheef și Cotal, răspunse Hoshe. Primul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să recurgă la ștergerea memoriei.

— Știți asta?

— I-am examinat stocarea de siguranță a memoriei. Nu există nici o amintire despre eveniment.

— Dar exista memoria completă a convenției de o săptămînă la care participa el cînd s-a petrecut această crimă teribilă?

— În esență, da. Este însă posibil ca Morton să fi revenit în Darklake City în timpul unei perioade care, în stocarea de siguranță a memoriei lui, să figureze drept somn.

— Ați examinat stocarea de siguranță a memoriei clientului meu. Există vreo amintire a lui de a fi fost vreodată pe Tampico?

— Nu. Dar dacă el a ucis...

— Domnul detectiv, vă rog să-mi răspundeți la întrebarea pe care v-am pus-o. Nu aveți nici o dovadă potrivit

căreia clientul meu și-ar fi pregătit acest alibi. Aș avea dreptate dacă aș afirma că persoana sau persoanele care au omorît-o de fapt pe Tara Shaheef ar fi avut nevoie de acest alibi pentru a abate orice anchetă privată sau a poliției despre locul unde era ea?

— Da.

— În decursul investigației, ați găsit pe altcineva care să fi avut vreun motiv să-i omoare pe acești doi nefericiți oameni?

— Nu. N-a existat nimic, nici un alt motiv, decît al lui Morton.

— Dar dacă Tara și Wyobie au nimerit pe neașteptate în toiul unei activități ilegale a unei bande criminale? Acest aspect a fost considerat?

— Da, posibilitatea respectivă a fost examinată. N-a existat nici o dovadă care să susțină ipoteza.

— Nici n-ar fi avut cum să existe, nu? Dacă banda care i-a ucis a fost îndeajuns de inteligentă ca să inventeze un alibi care să rămînă în picioare timp de patruzeci de ani, este greu de crezut că ar fi lăsat dovezi în jur. Unicul lor ghinion a fost clientul meu, care a sesizat conexiunea re-vierilor a și pus întrebări la cele mai înalte niveluri, făcîndu-și datoria de bun cetățean. Iar acum, aceasta îi este răsplata! Tot ce ni s-a prezentat aici este ipoteza dumneavoastră, deformată pentru a se potrivi faptelor, o teorie care se bazează exclusiv pe presupunerea dumneavoastră că clientul meu este un om crud și nemilos. Am dreptate în privința aceasta?

— Da, asta este ceea ce susțin faptele.

— Dar ele nu susțin asta, domnule detectiv. Acestea nu sînt dovezi. Aceasta este teoria dumneavoastră. Nu sînt dovezi, nu este un instrument însîngerat într-o pungă de plastic pe care să-l puteți arăta, ridicîndu-l în fața Curții. Este cea mai vagă teorie circumstanțială. De aceea, vă mai întreb o dată: există vreo dovadă, fizică sau digitală, care infirmă în mod definitiv că Wyobie Cotal și Tara Jennifer Shaheef ar fi dat peste o activitate criminală și ar fi fost

uciși pentru a fi reduși la tăcere — motiv pentru care le-au fost șterse memocelulele?

Hoshe rămase privind în gol cîteva clipe, după care își drese vocea.

— Nu, nu există nici o dovadă, fizică sau digitală care să infirme această posibilitate, rosti el cu glas egal.

După ce se anunță suspendarea ședinței pentru ziua aceea, participanții la talk-show-uri din studiourile mass-media din tot Commonwealth-ul fură aproape unanimi de părere că Howard Madoc îl demolase în mod convingător pe Hoshe Finn. Mare parte din cazul acuzării era conjectural. Pentru un avocat bun ar fi trebuit să fie suficient ca să încline juriul de partea sa. În mod clar, simpatiile publicului se îndreptau către Morton, potrivit permanentelor sondaje interactive ce monitorizau opiniile despre caz. Acestea acționau ca o buclă de feedback, dînd tot mai multor persoane impresia că va fi achitat. Ceea ce sugera că avea să urmeze o surpriză chiar și mai mare: Paula Myo avea într-adevăr să piardă un caz.

După asemenea evenimente spectaculoase, ziua a treia aduse o deloc surprinzătoare creștere a audienței în unisferă; în jur de trei miliarde de oameni erau on-line și așteptau să vadă ce se va întîmpla. Ei priviră cum Mellanie sosi devreme și se așeză pe locul ei obișnuit. În dimineața aceasta, purta o haină lungă dintr-un material albastru ca gheața, sclipitor, cu pantaloni de aceeași culoare. Vesta de dedesubt era o plasă translucidă, deși reverele hainei rămîneau foarte apropiate, mai degrabă sugerînd decît dezvăluind. Cu părul ei vălurit în mod sofisticat și perfect coafat, radia sex-appeal pur.

După ridiculizarea din ziua anterioară, Hoshe Finn avea un costum mai puțin formal și îngăduise în sfîrșit părului său dat cu gel să-i cadă liber pe umeri. Lîngă el, Paula era într-un taior verde-închis sobru, cu părul pieptănat sever peste cap.

Cînd aprodul îl aduse pe Morton, acesta îmbrăcase un costum bleumarin potrivit pentru ședințele consiliului de administrație, care-i sublinia autoritatea și integritatea.

Era sobru și preocupat, fără să trădeze nici o urmă de mulțumire pentru cele întîmplate ieri. Îi strînse mîna lui Howard Madoc cu un gest reținut, apoi toți se ridicară în picioare la intrarea judecătorului Carmichael.

Întrucît acuzarea terminase prezentarea dovezilor, apărarea își chemă la bară primul martor: Morton însuși.

Howard Madoc se întoarse către jurații nevăzuți și-și puse prima întrebare:

— Vă credeți în stare să comiteți un fapt atît de teribil așa cum, fără îndoială, este această crimă dublă?

— Nu cred că aș putea ucide cu sînge rece. Și nu mi-am ucis nevasta și pe amantul ei.

— Vă mulțumesc.

Madoc continuă cu o serie de întrebări menite să-și pună clientul într-o lumină cît mai favorabilă în fața juriului. Morton era ambițios, totuși nu atît de nemilos, încît să folosească crima în avantajul afacerilor. Morton dovedise simpatie și sprijin pentru fosta lui soție după procedura ei de re-viere. Morton ar fi suit pe scara socială, indiferent de micile și banalele probleme financiare avute cu patruzeci de ani în urmă.

— Acuzarea a insistat pe răceala și cruzimea dumneavoastră încheie Madoc. Sînteți un om rece?

Morton ridică ochii la balconul publicului, de unde Mellanie privea în jos cu un zîmbet dulce și devotat pe chipul tînăr și frumos.

— Ar trebui să-i întrebați pe cei care mă cunosc mai bine, însă nu cred că sînt un om rece.

Howard Madoc se înclină scurt spre judecător și luă loc.

— Martorul vă aparține, se adresă Carmichael către masa acuzării.

Toți cei din sala tribunalului amuțiră cînd Paula Myo se ridică fără grabă de la locul ei. Apoi se porni o suită de șoapte atițate, cînd femeia se înclină spre judecător și porni către boxa martorilor. Dacă trebuia să intre chiar ea în scenă, însemna că acuzarea era disperată.

— Omorul nu mai este ce-a fost cîndva, îi spuse ea lui Morton pe un ton conversațional plăcut. El nu mai în-

seamnă moarte. Nu mai este ceva final. În prezent înseamnă pierderea corpului, ștergerea memoriei și alte multe eufemisme care descriu ceea ce, în esență, este o discontinuitate în conștiință. Corpul îți poate fi ucis, dar clinicile de pe orice planetă din Commonwealth te pot readuce la viață printr-o simplă procedură de clonare. Lipsesc un deceniu sau două, însă în cele din urmă pășești din nou ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic. Este o cîrjă psihologică minunată. Mulți psihiatri afirmă că ajută societatea noastră să fie mult mai stabilă și mai calmă decît pînă acum. Ei folosesc foarte mult termenul „maturitate". De aceea, după cum se vede, o crimă nu mai este deloc pe atît de serioasă pe cît a fost cîndva. De fapt, nu faci altceva decît să-l îndepărtezi pentru cîțiva ani din Univers. În realitate, nu-l ucizi. Mai ales atunci cînd știi că asigurarea sa va acoperi procedura de re-viere. Ar fi probabil un risc acceptabil să înlături pe cineva care este pe punctul să-ți ruineze planurile.

— Nu, rosti Morton. Este complet inacceptabil. Nu este ceva care să poată fi făcut pentru o oportunitate. Crima este o barbarie. Eu n-aș recurge la ea. Nici în prezent, nici acum patruzeci de ani.

— Totuși sîntem de acord că soția dumneavoastră și Wyobie Cotal au fost uciși?

— Bineînțeles. Bărbatul se încruntă, nedumerit de întrebare. V-am spus-o și mai devreme, vă amintiți?

— Nu, inițial ați spus că sînteți suspicios în privința dispariției ei, mai ales atunci cînd a concis cu cea a amantului. Sentimentele de neliniște nu sînt bazate integral pe memorie, ele nu pot fi șterse prin editare legală sau ilegală. Ele derivă din subconștient. Știați că ceva era în neregulă în privința dispariției lor.

Morton se lăsă pe spate și o privi suspicios.

— Alibiul Tampico a fost bun, nu? rosti Paula.

— Da.

— Da. Presupunînd că nu mai deținеați memoria uciderii Tarei, nici dumneavoastră, nici celelalte prietene ale

ei n-au mai pus vreodată sub semnul întrebării povestea că v-ar fi părăsit ca să se stabilească acolo.

— N-am omorît-o eu. Aveți însă dreptate, a fost o acoperire perfectă. Nu am avut nici un motiv pentru a-i pune dispariția sub semnul întrebării, mai ales după ce am fost contactat de firma Broher Associates, care m-a anunțat că acționează în calitate de intermediari.

— Să reexaminăm momentul acela. V-ați întors de la conferința din Talansee și ați descoperit că apartamentul fusese golit de toate lucrurile, hainele și bunurile soției, iar un mesaj vă anunța că ea plecase pentru totdeauna.

— Exact.

— Iar asta a fost suficient ca să vă convingă, la momentul respectiv, că plecarea ei nu era deloc neobișnuită.

— A fost neobișnuită, neașteptată și destul de șocantă, totuși nu mi-a trezit bănuielile.

— Știați așadar despre relațiile ei extraconjugale?

— Da, existaseră deja cîteva. Căsătoria noastră le permitea. Eu însumi avusesem două. Sînt om, nu o mașinărie nesimțitoare.

— V-ați împotrivit termenilor divorțului?

— Nu. Fuseseră stabiliți în contractul de căsătorie. Știam în ce intram.

— În privința lucrurilor care au fost luate din apartament... ați cerut restituirea vreunuia?

— Nu.

— De ce?

Morton îi aruncă lui Madoc o privire scurtă.

— Tara și-a luat doar lucrurile ei.

— Știați ce era al ei, nu?

— Bineînțeles.

— Altcineva mai știa?

De data aceasta, căutătura lui Morton spre avocatul său fu una de derută.

— Poftim?

— Am citit transcrierile convorbirilor și mesajelor pe care le-ați avut cu Broher Associates, zise Paula. Nicăieri nu apare nici un conflict în privința lucrurilor luate.

Răspundeți-mi atunci la următoarea întrebare. Într-o casă în care doi oameni au trăit împreună timp de doisprezece ani, unde numai acei doi oameni ar fi putut ști care lucru era strict al său, cum se face că ucigașul a luat numai lucrurile ei?

Expresia lui Morton se transformă în una de neînțelegere îndurerată. Deschise gura ca și cum ar fi fost gata să vorbească, dar nu se auzi nici un cuvînt.

— Nici o bandă criminală n-ar fi știut vreodată ce anume să ia ca să pună la cale alibiul, spuse Paula. Trebuia să fi fost cineva care să cunoască atît casa, cît și conținutul ei. Doar două persoane aveau o cunoaștere exactă în această privință. Una dintre ele este fosta dumneavoastră soție, și știm că nu ea a făcut-o.

Morton își coborî încet capul în palme, mascîndu-și durerea și deruta.

— Sfinte Dumnezeule, gemu el. N-am făcut-o eu. Eu am făcut-o?

— Da. Paula îl privi cu genul de înțelegere pe care o extindea de obicei celor care-și pierduseră o persoană apropiată. Tu ai făcut-o.

***

Juriul deliberă trei ore ca să anunțe verdictul. Comentariile în unisferă fură că juratii avuseseră nevoie de atîta timp pentru a se putea bucura de un prînz copios pe seama contribuabililor. Cînd reveniră în sala de tribunal și-și anunțară verdictul, nimeni nu fu surprins de unanimitatea sa. Glasul sintetizat dinapoia panoului curb de sticlă argintată anunță:

— Vinovat.

Vacarmul care se dezlănțui pe loc fu rapid adus la tăcere de judecător, care îi ceru după aceea lui Morton să se ridice. Pentru asemenea crime odioase, spuse Carmichael, existau indicații foarte ferme; de obicei, pedeapsa minimă era dublul perioadei de pierdere a vieții.

— Ținînd seama de faptul că ai comis aceste crime exclusiv pentru propria ta ascensiune, trebuie să fiu de

acord cu acuzarea că ești un individ rece și imoral, care consideră viețile celorlalți oameni ca pe niște obstacole în calea propriei sale ambiții și nu are scrupule în eradicarea unor probleme de acest fel. Din cauza ta, Tara Jennifer Shaheef și Wyobie Cotal au pierdut decenii fără corpuri. De aceea, nu am nici o ezitare în a pronunța pedeapsa de suspendare a vieții pe o durată de o sută douăzeci de ani. Sentința va fi aplicată imediat.

Ciocănelul lui bubui sonor.

Tara Jennifer Shaheef sări în picioare și urlă spre fostul ei soț:

— Ticălosule!

De cealaltă parte a balconului pentru public, Mellanie zbiera incoerent în ghearele isteriei, luptîndu-se cu aprozii care o împiedicau să sară peste balustradă pentru a fi alături de iubitul ei vinovat. În jurul ei, unii spectatori ovaționau încîntați de incident. Morton clătina din cap stupefiat în vreme ce fu condus din boxa acuzaților, imaginea vie a unei înfrîngeri tragicomice. Reporterii se întoarseră aproape simultan către masa acuzării. Hoshe Finn și Ivor Chessel erau în mod clar încîntați, surîzînd larg și strîngîndu-și mîinile. Paula Myo părea indiferentă la agitația din jur; aduna file rătăcite și le aranja în teanc ordonat în servietă. După ce suprafața mesei rămăsese curată, femeia părăsi sala de judecată fără să privească în jur.

14

Wilson numărase o sută douăzeci și nouă de zile de misiune și încă nu se oprise. La fel cum numărau toți cei de la bordul navei. Zile, ore, minute, fiecare unitate temporală era bifată cu o combinație de iritare și ușurare. În mod straniu, problema lor era pur și simplu perfecțiunea cu care funcționase *A doua șansă* de cînd plecaseră de pe Oaktier. Bănuia că era inevitabil: în proiectare fuseseră băgați o mulțime de bani, asigurînd că toate componentele aveau redundanță multiplă, plus o clasificare la toleranță de minimum două sute la sută. Pe cînd lucrase în NASA, ei numeau așa ceva „placarea cu aur". Totul din *Ulysses* trebuia să funcționeze și, dacă o întîmplare bizară scotea totuși din funcțiune o unitate, trei sisteme de rezervă săreau s-o înlocuiască. Iar asta se întîmplase pe vremea cînd încă puteai vedea Pămîntul prin hublou, iar comunicațiile cu Houston durau maximum cîteva minute. Asigurau un sentiment fragil de conectare cu restul rasei umane, care-i oferise întotdeauna un grad de securitate. Dacă se întîmpla ceva cu adevărat rău, știa că NASA va face pînă la urmă ceva pentru a salva situația. Acum însă sentimentul de izolare era mai puternic cu cîteva ordine de mărime. Pînă și Wilson, cu experiența lui anterioară, găsea călătoria intimidatoare. Dacă în hiperspațiu se întîmpla vreun accident, nimeni n-avea să-i găsească vreodată, iar de aceea era recunoscător pentru felul în care fusese construită nava. Își dădea seama că misiunea aceasta era mult mai matură decît fusese vreodată *Ulysses*.

Era o călătorie civilizată. În primul rînd, exista gravitație. Poate că la extremitatea roții sistemului de susținere biotică se atingea cel mult 0,12 g, dar valoarea aceea asigura măcar că totul cădea în direcția firească. Corpul său se simțea mult mai confortabil în felul acesta. Apoi, hrana. În locul pachetelor perfect eficiente și rehidratabile de mese gata preparate, cantina din *A doua șansă* servea scoici prăjite cu rizoto și verdeață sau file de miel cu tarte franțuzești de legume, stropite cu sos de tomate și cimbru, iar deserturile erau încă și spectaculoase. Pentru destindere, existau mai multe săli de sport (nici chiar nava aceasta nu se putea mîndri cu o piscină), în care exersau conștiincios toți. Totuși majoritatea echipajului își petrecea timpul liber accesînd drame IST. Aveau la bord o bibliotecă gigantică, în care sex-telenovelele erau inevitabil cel mai populare, deși la fel de apreciate erau și filmele cu prima dragoste în prima viață, la care se alăturau numeroase adaptări de opere de ficțiuni clasice și biografii de personaje istorice. Wilson petrecu cîteva zile afundat într-o producție somptuoasă a lui *Mansfield Park*. Citise romanul în prima lui viață și era interesat de structura societății din epoca respectivă (simțind paralele interesante cu Pămîntul din zilele lui), în ciuda faptului că era convins că Jane Austen nu scrisese chiar așa multe scene de dragoste între lesbiene.

Între ședințe de fitness, mese, drame IST și îndatoririle la bordul navei, Wilson își petrecea majoritatea timpului cu Anna. Deși trecuse atîta timp, continua să prefere un stil de viață în care nu existau mai multe femei simultan. Excepțiile erau între relațiile serioase și căsătorii, ca și la sfîrșitul căsniciilor, cînd viitorul relației era limpede. Însă aranjamentele pe care le favorizau mulți dintre cetățenii bogați, și mai puțin bogați, ai Commonwealth-ului nu-l atrăseseră niciodată; nu ca pe Nigel Sheldon, care avea o mie de copii și un harem din douăsprezece concubine, sau multifamiliile Kandavu sau oricare dintre sutele de alte variante de relații. În adîncul inimii știa că era de modă veche, ca și epoca din care provenea.

Anna era însă o companie excelentă; niciodată revendicatoare și fericită să păstreze lucrurile confortabil de relaxate. Situația era aproape la fel ca înainte de lansare, diferența fiind acum că toți cei de la bord știau despre relația lor. Nu stîrnise nici un fel de resentimente sau șoapte, tot din cauza naturii voiajului. Toți erau maturi. Cu toate că nu fusese o politică fermă, care să fi fost scrisă sau trecută într-un program, Wilson respinsese toate solicitările din partea celor aflați la prima viață.

Era convins că asemenea persoane nu aveau temperamentul pe care-l dorea din partea echipajului său și deocamdată călătoria îi confirmase teoria. Necazurile și „confruntările între personalități" fuseseră atît de puține, încît Wilson începuse să-l privească pe psihologul navei ca fiind de prisos. Chiar acum, în vreme ce aștepta pe punte încheierea zborului prin hiperspațiu, printre cei aflați în jurul lui nu se simțea vreo urmă de tensiune.

— Nici o masă importantă pe o rază de o sută de unități astronomice, anunță Oscar.

— Mulțumesc, încuviință Wilson.

Privi el însuși la portaluri și văzu afișajul spectrului gravitonic aproape gol, precum centrul de acalmie al unei furtuni. Obținuseră ultima poziționare navigațională corectă la 300 UA de o stea pitică roșie, aflată în prezent la zece ani-lumină depărtare. Asta însemna că erau la 25 de ani-lumină de Dyson Alfa, în spațiu interstelar.

— Perfect, pregătiți-vă pentru ieșirea din hiperspațiu. Anna, activează, te rog, suita principală de senzori.

— Executarea.

Ea nici măcar nu-i surîse. Pe punte, femeia își lua îndatoririle foarte în serios. La două scaune mai departe, COtatuajele de pe mîinile și brațele ei începură să pîlpîie aidoma unor vene argintii pulsatoare, cu palmele așezate pe i-punctele consolei, pregătind echipamentele de la prova.

— Astrofizica? întrebă Wilson.

— Sîntem gata, răspunse Tunde Sutton.

Bărbatul aștepta în partea din spate a punții, alături de doi dintre ofițerii științifici, Bruno Seymore și Russell

Sall. Consolele lor aveau de două ori mai multe portaluri și ecrane față de ceilalți, fiind capabile să afișeze un volum enorm de date. În plus, toți trei aveau inserții retinale modernizate, care ofereau un cîmp al vederii virtuale de calitate ridicată. Dacă în spațiul real ar fi existat vreo anomalie, ar fi localizat-o și analizat-o instantaneu. De asemenea, partajau datele cu astrofizicienii de pe puntea superioară, unde așteptau majoritatea specialiștilor, inclusiv Dudley Bose.

— Oscar, activează, te rog, cîmpurile de forță și preia controlul tactic.

— Executarea.

O parte din afișajul vederii virtuale al lui Wilson îi arătă că energia era dirijată în cîmpurile de forță și laserele atomice. Datele senzorilor erau expediate de asemenea direct la controlul țintirii, cu Oscar asumîndu-și autoritate executivă pentru arsenalul lor de proiectile. Wilson își deplasă degetele virtuale și activă un canal general în toată nava.

— Gata, doamnelor și domnilor, să vedem ce-i afară. Tu Lee, scoate-ne din gaura-de-vierme. Menține însă hiperpropulsia activată. Poate că va fi necesară o ieșire rapidă.

Tu Lee surîse larg.

— Executarea.

Ceața albastră care umplea cele două portaluri de înaltă rezoluție din partea frontală a punții începu să se întunece. O unduire neagră izbucni în centru și se extinse rapid. Punctulețe clare de lumină împestrițară noaptea adîncă dinafara navei cînd reapăru cîmpul stelar.

— Tunde? întrebă Wilson.

— Nimic evident, domnule căpitan. Spectrul electromagnetic este curat. Gravitonic, zero. Densitatea particulelor, standard. Starea cuantică imediată este stabilă. Ecou radar, zero. Fluxul de neutrino, normal. Radiația cosmică este ridicată, dar nu excesivă.

— Senzorii, arată-mi Dyson Alfa, rosti Wilson.

Anna centră telescopul principal și trimise imaginea pe portalul din stînga. Paranteze roșii subțiri indicau poziția

stelei învăluite. Emitea în infraroșu și arăta ca un punct roz-deschis. Dyson Beta se materializă puțin într-o parte.

— Nici una dintre bariere nu pare să fi suferit schimbări, spuse femeia. Ambele erau intacte acum douăzeci și cinci de ani.

— Urme de activitate în zona din jur?

— Nu pot localiza nimic. Dorești o baleiere hisradar?

— Nu încă. Extinde punctul nostru de pornire pentru senzori. Vreau o imagine mai clară a zonei. Astrofizica, continuă monitorizarea. Pilot, menține-ne stabili aici.

— Executarea. Anna începu să manipuleze iconuri virtuale. Pregătesc lansarea modulelor de senzori.

Wilson răsuflă iute și ușurat. Degetul lui virtual atingea iconurile aproape fără să-și dea seama. Pe consola din fața lui, unul dintre ecranele mici alterna între imagini ale videocamerelor. Fiecare acoperea o porțiune mică din suprastructura navei, matricea de senzori frontală, un segment din roata sistemului de susținere biotică, rachetele cu plasmă. Indiferent însă ce videocameră ar fi ales, nu zărea decît nava și stelele foarte îndepărtate. Nimic. Pustiul era copleșitor. Înspăimîntător.

Cînd era mic, lui Wilson îi plăcuse să înoate. Avea o piscină mică în curte și o folosise zilnic, dar asta nu-l oprise să-și sîcîie părinții să-l ducă la bazinul mare din centrul sportiv districtual. Avusese nouă ani în ziua acelei vizite; el și un grup întreg de prieteni, aduși acolo de o mamă iritată, cu un microbuz. Avea aptitudinile și încrederea în sine necesare, nu fusese intimidat de mărimea sau adîncimea bazinului și în scurt timp îi condusese pe ceilalți prin apă. Cînd ajunsese în capătul adînc, plonjase spre fund, convins că va putea atinge dalele. Cu loviturile lui puternice de brațe ajunsese destul de ușor pe fund, simțind cum îi pocneau urechile din cauza presiunii, dublă față de cea de la suprafață, înainte de a atinge cu degetele dalele albastre și netezi. La adîncimea aceea, sunetele din restul bazinului erau ciudat de înăbușite, iar plescăiturile picioarelor se distingeau neclar, ca și lumina filtrată albastru. Presiunea îl apăsa cu blîndețe. De aceea, pornise să înoate în sus. Abia

atunci își dăduse seama de eroarea făcută. Inspirase destul aer ca să ajungă la fund, totuși acum plămînii îi ardeau. Mușchii îi zvîcneau, pe măsură ce creștea cu disperare nevoia de a inspira minunatul aer proaspăt. Începuse să lovească cu disperare prin apă, cu degetele încîrligate ca niște gheare, dar nu-și sporise defel viteza groaznic de lentă. Nevoia de aer devenise copleșitoare, iar pieptul pornise să i se umfle, plămînii acționînd pentru a absorbi oxigenul dulce. Wilson simțise apa suindu-i prin nări aidoma unei creaturi care sfredelea, înaintînd fără să poată fi oprită. În clipa aceea înțelesese că dacă apa ajungea un milimetru mai departe, avea să se înece. Fusese îndeajuns pentru a-i împinge corpul în frenezie, lovind din picioare și zbătîndu-se. În același timp, își găsise disciplina necesară pentru a-și opri plămînii să mai încerce să inhaleze. Cumva, izbutise să iasă la suprafață fără ca apa să-i mai pătrundă în corp. Trăsese în piept cu nesaț aerul minunat și curat și fusese gata să izbucnească în plîns cînd îl izbise șocul înecului de care scăpase ca prin urechile acului. Rămăsese mult timp, ținîndu-se de marginea bazinului, scuturat de tremurările violente în tot trupul. În cele din urmă, își recăpătase suficient control pentru a înota înapoi la prietenii lui, însă nu le povestise niciodată ce se petrecuse.

Nici chiar în timpul misiunilor de luptă desfășurate în aviație nu se simțise la fel de speriat precum copilul acela scîncitor care înotase cu disperare către marginea bazinului. Nimic nu se apropiase nici măcar pe departe de recrearea acelui sentiment. Pînă acum... Acum îl cuprindea aceeași greață teribilă ca la nouă ani, acum cînd înțelese cu adevărat cît de departe de *orice* erau ei. Își începu vechiul lui exercițiu respiratoriu de feedback profund, străduindu-se să-și calmeze corpul înainte să înceapă tremurăturile.

— Desprindere module, anunță Anna.

— Da, mulțumesc, replică Wilson nițel cam brusc.

Mîna lui virtuală încetă să mai parcurgă videocamerele și bărbatul se concentră asupra imaginilor modulelor de senzori. Era o acțiune, ceva care să-i îndepărteze gîndurile de la neantul din exterior. Simți cum ritmul inimii i se

încetinește, în vreme ce își silea respirația să urmeze un ritm regulat, deși nu putea să facă nimic în privința transpirației reci de pe frunte. În vederea virtuală îi apăru un mesaj în format text; era de la Anna: *Ți-e bine?*

Mă simt perfect, îi răspunse, dar nu privi spre ea. Toți cei de pe punte păreau absorbiți de treburile lor, neafectați de ceea ce se găsea în exteriorul navei. El era singurul pe care-l intimida spațiul interstelar. Asta îl irită cumva — îndeajuns ca să-l facă să se concentreze așa cum trebuia asupra muncii.

Ecranul de pe consola lui îi prezenta secțiunea frontală a navei. Se deschiseseră ușile a opt compartimente cilindrice, dispuse echidistant imediat înapoia grupului mare de senzori de la provă. Module ca niște insecte metalice mari cu antene aurii se desprindeau, scînteind în luminile din jurul perimetrului fiecărui compartiment. Rachete ionice licăreau albastru la baza fiecăruia, îndepărtîndu-i de *A doua șansă*.

Se deplasau într-un cerc aflat în extensie, comunicînd prin laser și microunde, avînd nevoie de ore pentru a ajunge la distanța programată. La cincizeci de mii de kilometri de navă, rachetele ionice se declanșară din nou, oprindu-i. Simultan, segmentele lor protectoare negre se depliară, expunînd spre mediul interstelar instrumente senzoriale delicate. Discuri, blocuri, microfoane și lentile se descolăciră în extremitățile tentaculelor electromusculare și începură să scaneze spațiul din jurul lui Dyson Alfa. Matricele mari din *A doua șansă* corelară rezultatele, combinîndu-le într-o singură imagine cu o rezoluție extrem de înaltă în toate spectrele.

Pentru toți cei care așteptau nerăbdători la bord, urmă o mare dezamăgire; practic nu fu dezvăluită nici o informație suplimentară despre barieră. Diametrul ei fusese confirmat la 29,7 UA. Pe punte urmă un moment de tăcere, ca la o rugăciune colectivă. Suprafața barierei emitea într-o lungime de undă foarte redusă, infraroșie. Densitatea locală a particulelor era mai redusă decît cea medie, indicînd blocarea vîntului solar. Nimic altceva nu se mai putu detecta. După cinci zile de observații precaute a oricărui

semn de evenimente ostile sau de orice altă emisie energetică ce ar fi putut indica o activitate generată artificial, Wilson fu nevoit să accepte, împreună cu echipa științifică, că de la distanța aceea nu exista nici un pericol evident. Dispuse revenirea modulelor senzoriale în navă și se apropiară cu 15 ani-lumină.

Cînd reieșiră în spațiul real, repetară examinarea. De la cinci ani-lumină, imaginile oferite de modulele desfășurate erau și mai exacte. Nu se schimbase însă nimic. Vînturile de particule interstelare care suflau dinspre stelele apropiate erau detectabile, răbufnind în jurul barierei, creînd volburi și vîrtejuri gigantice, care suspinau în spectrul electromagnetic ca un îndepărtat cîntec de balene.

Wilson înaintă în incrementări de cîte un an-lumină. De fiecare dată, cele opt module ieșeau și scanau de jur împrejur, oferind o cartografiere mai detaliată a nivelurilor locale de radiații și particule. Nimic însă despre barieră.

— Adu-ne la o lună-lumină depărtare, îi ceru Wilson lui Tu Lee.

— Executarea.

— Tunde, urmă Wilson, intrăm în raza de înaltă definiție a hisradarului. Efectuăm o scanare?

Astrofizicianul ridică din umeri cu un gest energic dinapoia consolei sale de pe punte.

— O scanare ne va spune multe despre natura barierei, dar, în același timp, dacă ea este controlată de o forță activă, ne va dezvălui probabil prezența. Nu-mi pot închipui că n-ar fi în stare s-o detecteze.

Oscar se uită la portalurile frontale, care arătau pereții albaștri ai găurii-de-vierme care se închideau peste spațiul real.

— Dacă acolo se află cineva, atunci trebuie s-o știe deja. De la distanța asta și noi putem detecta semnătura cuantică a unei găuri-de-vierme.

— Constructorii barierei trebuie să-și fi dat seama că la un moment dat va veni cineva să investigheze, zise Anna.

Este imposibil să construiești așa ceva și să te aștepți să nu fie observat.

— Mai întîi vom rula scanări pasive, anunță Wilson. Dacă nu căpătăm nici un răspuns, putem utiliza hisradarul.

După mai puțin de patru ore, *A doua șansă* ieși din hiperspațiu. Wilson nu mai trebui să comande lansarea modulelor senzoriale. Telescopul principal al navei arăta întreaga întindere a discului. În infraroșu aducea cu ochiul plin de răutate al unui dragon visător.

— Densitatea de neutrino este foarte scăzută aici și practic nimic nu vine dinspre Dyson Alfa, spuse Bruno Seymore. Aș zice că bariera este impenetrabilă pentru ceea ce află înăuntrul ei. De la depărtarea asta, ar trebui să receptăm un adevărat potop dinspre stea.

— Ce-i cu densitatea particulelor? întrebă Wilson.

— Valori interstelare, nimic mai mult. Dinspre stea în sine, nici un vînt de particule. Probabil că bariera transformă în infraroșii toată energia care-i atinge suprafața interioară. Outputul corespunde la așa ceva, presupunînd că steaua rămîne la fel la interior.

— Mulțumesc, zise Wilson. Privea cercul roșu și orice senzație de izolare dispăruse demult. Bariera este materială?

— Nu, răspunse Tunde Sutton. Receptăm cîmpul gravitațional al stelei — slab, dar detectabil. În cazul în care bariera ar fi solidă, ar avea masa cel puțin egală cu a unei stele medii. Probabil mult mai mare.

— Prin urmare, blochează neutrino, particulele elementare și majoritatea spectrului electromagnetic, totuși nu și gravitația. Cîmpurile noastre de forță nu sînt similare?

— Ba da, încuviință Tunde. Sînt sigur că putem produce un generator care să duplice proprietățile acelea. N-ar fi totuși ușor.

— Care ar fi energia necesară la dimensiunile acelea?

Tunde aproape că tresări. Bruno și Russell zîmbiră văzîndu-i reacția.

— Un procentaj însemnat din energia de fuziune a stelei.

— Îți poți da seama dacă procentajul acela lipsește?

— Nu prea. Pentru a efectua o comparație, am avea nevoie de o măsurătoare mult mai bună a stelei neînvăluite. N-am beneficiat niciodată de așa ceva.

— Bun. Dacă poți detecta cîmpul gravitațional al stelei, poți spune dacă în interiorul barierei există planete?

— De la depărtarea asta nu se poate — pentru așa ceva, trebuie să ne apropiem mai mult.

— Anna, există vreun semn de activitate în exteriorul barierei... oricît de mic?

— Nu, domnule căpitan, absolut nimic. Nici comunicații prin microunde, nici laser, nici emisii radar. Nici jeturi de plasmă, nici chiar o dîră de rachetă chimică din cîte putem vedea, deși în privința asta trebuie să forțăm mult rezoluția. Nu există nici semnături de găuri-de-vierme. Potrivit senzorilor noștri, sîntem absolut singuri aici.

Wilson îi aruncă o privire lui Oscar.

— Începe să pară ca și cum ar fi abandonată, comentă Oscar cu glas dezamăgit.

— Bine. Efectuați o baleiere cu hisradarul. Vreau observări foarte atente pentru orice răspuns. Hiperpropulsia, fii gata să ne scoți imediat de aici.

— Da, domnule căpitan.

Puntea amuți timp de două minute cînd Anna și Tu Lee lucrară în tandem, expediind valuri gravitaționale hiperaccelerate din generatorul găurii-de-vierme.

— Neobișnuit, rosti în cele din urmă Tunde Sutton. Ne-a reflectat pur și simplu impulsurile, aidoma unei oglinzi. Asta indică o structură cuantică foarte complexă. Știam însă că nu va fi simplu.

— Am declanșat vreo alarmă? întrebă Wilson.

Anna și cei din echipa astrofizică clătinară din capete.

— În continuare, nici un semn de activitate, totuși, de la distanța aceasta senzorii ne sînt limitați. Dacă există ceva în spectrul electromagnetic, ar dura o lună pînă să apară.

— Mă interesează mai mult activitatea în hiperspațiu și în cîmpul cuantic.

— Deocamdată nimic.

— Perfect. Oscar?

— Am parcurs o cale lungă, spuse Oscar, și deocamdată n-am văzut nimic care să ne facă să ne întoarcem.

— De acord. Pregătește nava pentru un scenariu de întîlnire ostilă. Hiperspațiu — du-ne la un milion de kilometri deasupra ecuatorului barierei.

— Executarea.

Gaura-de-vierme se proiectă în spațiul real cu o rafală de radiație Cerenkov, cu aura ei toroidală sclipind de scînteieri azurii. Se disipă la fel de iute pe cît apăruse, lăsînd *A doua șansă* plutind la un milion de kilometri deasupra suprafeței lipsită de caracteristici a barierei. La scara aceea, învelișul din jurul stelei nu avea curbura vizibilă, ci apărea ca un plan simplu și neted care se extindea la infinit în toate direcțiile, de parcă nava stelară ar fi ajuns pe fundul Universului.

— N-am fi putut trece prin ea, raportă Tu Lee imediat ce se stabilizară în spațiul real.

— Ce vrei să spui? întrebă Wilson.

— Bariera blochează și găurile-de-vierme. Cînd ne-am apropiat, a existat un ecou masiv de energii exotice. Indiferent ce ar fi bariera, ea se extinde prin cîmpurile cuantice. Gaura-de-vierme n-ar putea s-o străbată.

— Prin urmare, reflectă Wilson, nu există o cale de intrare.

— Sau de ieșire, spuse Oscar.

Wilson se întoarse către astrofizicieni.

— Cum poate atunci să treacă gravitația stelei?

— O să te anunțăm, răspunse Tunde cu glas deloc fericit.

— Baleierea hisradarului anunță o suprafață netedă, rosti Anna. În mod clar, neutrino nu o străbat. Pînă acum n-am văzut valori atît de mici înregistrate de detectori.

— Ce grosime are suprafața?

— Grosimea se aplică doar materiei solide, răspunse Tunde. Aceasta este o breșă artificială în cîmpurile cuan-

tice, care se manifestă în continuumul spațio-temporal — nu are adîncime fizică. Este bidimensională.

— Perfect. Wilson nu-și putea desprinde atenția de la răspunsul radar standard. Vreun semn de activități de vehicule spațiale?

— Nimic, spuse Anna, părînd ușor exasperată de faptul că trebuia să îi liniștească permanent. Nici evacuări de rachete, nici semnături de găuri-de-vierme. Aici nu mai este nimeni.

— Sînt de aceeași părere, confirmă Tunde. Blestemăția asta are diametrul de treizeci de unități astronomice. Este aproape imposibil de priceput pentru mintea umană. Din locul unde ne aflăm nu vedem nici măcar o fracțiune dintr-un procent. O flotilă întreagă de nave de luptă avînd mărimea Lunii terestre s-ar putea afla la cinci unități astronomice distanță și habar n-am avea.

— Să nu ne lăsăm purtați de val, rosti Wilson. De aceea am venit aici, pentru o investigare și analizare completă. Așadar... Pilot, menține-ne la distanța aceasta. Defensiva, menține cîmpurile activate la valoare maximă pînă la alte instrucțiuni. Hiperpropulsia, fii pregătită pentru ieșirea imediată. Astrofizica, începe cercetările. Vreau o baleiere senzorială completă de la distanța aceasta și testare cu toate echipamentele pe care le avem. Deocamdată nu ne mai apropiem. Dacă puteți confirma că nu există componente active care să ne amenințe, voi autoriza examinarea de la depărtare prin sateliți a structurii barierei. Pînă atunci, nu riscăm absolut nimic.

Se lăsă pe spate în scaun și privi cum datele începură să se acumuleze pe ecranul lui și în vederea virtuală. Fluxul de rezultate era nesfîrșit și creștea oră după oră, pe măsură ce erau scoase și aplicate instrumente noi. Doar o fracțiune din informații avea vreun înțeles pentru el și Wilson se simțea ușor umilit. Dintotdeauna se considerase „la zi" în domeniul fizicii.

Tunde Sutton și restul echipei științifice se năpustiră în datele primare cu un entuziasm puțin supărător, comportîndu-se ca niște copii încîntați. Wilson avea multă grijă

să nu-l deranjeze sau cenzureze pe Tunde pentru modul în care-și conducea departamentul. Din ce putea vedea însă, se comportau mai degrabă ca niște pasionați de știință aflați la prima viață decît ca niște profesori înțelepți și echilibrați — motivul pentru care fuseseră selectați. Se certau între ei și rîdeau, complet indiferenți la constrîngerile sociale. Brusc, după toate lunile acelea, ei erau acum elita, distanți de restul echipajului. Se vedea...

Wilson depăși cartul său cu două ore, apoi lăsă puntea pe mîinile lui Oscar. După o oră, Anna îl găsi în galeria de observare frontală, un compartiment lung și întunecat de pe puntea mediană a roții, al cărei iluminat albastru și discret provenea din podea. După ce intră pe ușă, ea rămase un moment pe loc, adaptîndu-și ochii beznei. Galeria avea trei ferestre înalte cu sticlă perfect optică, orientate spre înainte. Se întrezăreau siluetele cîtorva persoane — bariera atrăgea destul interes. Femeia se apropie de Wilson.

— Bună, îi șopti ea.

— Bună.

Mîna lui o găsi pe Annei și rămaseră unul lîngă celălalt, mulțumiți că erau împreună. Anna zărea deasupra cilindrul principal: o masă gri-sobru, iluminată de luminițele de navigație care-i presărau suprafața. Se rotea lent, aducînd pe rînd în vedere diverse grupuri de senzori.

— Nu sînt sigur dac-o pot vedea, murmură Wilson. Inserțiile mele îmi oferă o imagine perfectă în infraroșu, totuși dacă le anulez, cred c-o pot vedea. Dacă există acolo, este ca un nor plat, roșu-închis. Poate că doar îmi imaginez eu, fiindcă știu că asta este și că așa ar trebui să arate. Și pare ca și cum ar fi chiar în fața nasului nostru.

— La scara noastră așa și este, șopti ea. Nu sîntem nici măcar cît niște microbi față de o minge de baschet.

— Tu o poți vedea?

— Nu știu.

Deși gestul era perfect stupid, Anna se aplecă puțin, mijind ochii. Inserțiile ei erau dezactivate și era posibil ca acolo, în fața nasului ei, să existe un fel de pîclă roșie foarte

întunecată, genul de luminozitate pe care-l obții din partea unei singure lumînări care luminează o catedrală.

— Parc-ar fi o lumină spectrală.

— Hmm... Dintotdeauna crezusem că am ochi destui de buni. Va trebui să-i resecventez la viitoarea reîntinerire.

Wilson își mișcă mîna înaintea feței pentru a vedea dacă sesiza vreo deosebire, dacă își putea distinge conturul degetelor pe fundalul emisiei obscure. În galeria de observare exista prea multă lumină secundară pentru ca să poată fi sigur.

— Indiferent dacă o pot vedea sau nu, în tot cazul o pot simți. Blestemăția este bizară, parcă-i ceva care pîndește imediat în afara minții tale.

Ea îl cuprinse cu brațul.

— Haide, a fost o zi lungă. Este timpul să te odihnești nițel.

Bărbatul îi zîmbi; dinții abia îi erau vizibili în semiîntuneric.

— Sînt prea obosit și încordat ca să mă cert.

Îi îngădui să-l conducă spre ușă.

— Încordat? Tu?

— Da. Am petrecut un an ca să construiesc nava asta. Am petrecut trei sute de ani, așteptînd să mi se întîmple din nou ceva atît de important. Doream ca atunci cînd voi ieși din hiperspațiu să existe *ceva*, ceva pozitiv pe care să-l pot vedea și înțelege. Cînd am asolizat pe Marte, am fost înconjurat de toată geologia aceea străină... Era ciudată, ba chiar frumoasă dintr-un punct de vedere, și nimeni nu știa absolut nimic despre ea. Puteai totuși să iei un ciocan și să spargi o piatră, pentru a vedea mineralele și straturile dinăuntru. Dețineam o bază de date care putea prelua informația respectivă pentru a determina ce fel de rocă era, ce eveniment o produsese. Totul exista în capul meu — informații pe care le puteam aplica.

Erau singuri pe coridor, așa că Anna se ridică în vîrful picioarelor și-l sărută.

— Bietul de tine!

Wilson îi surîse sfios.

— Mda, asta-i... cred că pur și simplu m-a intimidat. Mărimea blestemăției te dă peste cap. N-ar fi trebuit s-o las să mă afecteze.

— Știu, dacă iei un ciocan și-i tragi una, n-o să obții nimic.

— Nu. (Îi răspunse la sărut.) Pun însă prinsoare că m-ar face să mă simt mult, mult mai bine.

După cinci zile, Wilson îngădui ca *A doua șansă* să se deplaseze la cincizeci de mii de kilometri deasupra barierei. Utilizară rachetele cu plasmă, accelerînd la 0,02 g, apoi se opriră și se rotiră cu 360°, pentru a decelera. Fizicienii erau foarte curioși să vadă ce se va întîmpla cînd jeturile rachetelor se vor revărsa peste suprafață. Nu se întîmplă absolut nimic. Sateliții care planau la cîțiva centimetri deasupra barierei observară cum reziduurile de gaze și particule energizate izbiră suprafața și ricoșară. Nu existase nici încălzire, nici transfer de moment cinetic. Nici un fel de efect. Gigaocteții zburară prin legăturile de microunde dintre sateliți și navă, sporind baza de date, deja vastă, despre barieră. Un volum imens de fișiere de date culese de senzori era stocat în matricea IR și aproape toate conțineau informații negative. Orice membru al echipei științifice i-ar fi putut spune lui Wilson ce nu era bariera și i-ar fi putut explica proprietățile pe îndelete. Nimeni însă nu-i putea spune cum era generată și nici de unde. Și, în tot cazul, nu știau motivul pentru care exista.

Totuși veniseră de numai cinci zile, îi spuse el mărinimos Annei într-o noapte. Nu s-ar fi putut aștepta la miracole.

Nava stelară rămase încă opt zile deasupra barierei încăpățînate, investigînd-o cu fascicule de radiații diverse, aidoma unui copilaș curios să vadă ce se află sub crusta unei zgîrieturi. Generatorul găurii-de-vierme distorsionă continuumul spațio-temporal în multe perturbații convolute și funcția de undă a fiecăreia ricoșă de pe suprafața invizibilă fără nici un șablon de rezonanță. În acel răstimp, unica lor descoperire majoră fuseseră planetele din interiorul barierei. Tunde confirmă că datele gravitaționale

arătau că în jurul stelei se roteau două gigante gazoase și trei planete solide mici, cu posibilitatea existenței cîtorva asteroizi mari. Întrunirea zilnică a șefilor departamentali se învioră cînd Tunde îi anunță că una dintre planetele solide se găsea în banda de viață — distanța față de stea care îngăduia vieții bazate pe carbon să evolueze în cazul unor condiții planetare favorabile, așa cum era prezența apei și presiunea atmosferă decentă.

În cele din urmă, mai degrabă pentru ridicarea moralului, Wilson îi îngădui lui McClain Gilbert să zboare spre suprafață. După călătoria lungă și plictisitoare, echipajul devenise agitat. Ca și Wilson, oamenii se așteptaseră la ceva mai substanțial, la un indiciu în privința originii barierei și a motivului existenței sale. Faptul că unul dintre ei avea să coboare acolo cu adevărat și s-o examineze în mod direct ar fi trebuit să ajute la reducerea tensiunii care se acumula în roata sistemului de susținere biotică.

Toți cei din navă priviră cum naveta micuță ieși din hangarul ei aflat în suprastructura cilindrică. Era o capsulă sferică simplă, capabilă să transporte pînă la 15 pasageri, montată pe o secțiune de propulsie în formă de tambur, care conținea echipamentul biotic și două rachete cu plasmă. Un vehicul cu rază redusă de acțiune, avînd limita de zbor de zece zile, care fusese gîndit pentru a-i deplasa pe savanți între „punctele de interes" de la Perechea Dyson. Deși nu dispunea de capacitatea de intrare în atmosferă, putea să asolizeze pe sateliți mici fără atmosferă sau, se spera, să facă joncțiuni cu nave extraterestre, stații spațiale extraterestre ori, dacă erau chiar norocoși, chiar cu un generator de barieră. Aproape toți cei de la bord se oferiseră voluntari pentru a-l însoți pe Mac, inclusiv foarte gălăgiosul Dudley Bose, dar Wilson interzisese prezența oricărui pasager. Mac avea cu el doar un membru de rezervă al echipei de explorare, un pilot și un inginer.

Naveta își utiliză micuțele motoare chimice cu reacție pentru a se opri la 100 de metri de barieră și Mac ieși cu grijă din ecluza pneumatică cilindrică. Stratul interior de plastic pliabil al costumului său spațial îi prindea pielea,

ajustîndu-se constant pentru a-i îngădui toate mișcările și în același timp pentru a se potrivi perfect. În plus, bărbatul purta o salopetă de reglare termică din fibre ductil termice, care puteau îndepărta orice excese de încălzire corporală. Peste aceasta urma un costum mai gros, de culoare cenușiu-deschis, combinînd o țesătură de reținere a radiațiilor și un strat exterior blindat, rezistent la majoritatea impacturilor de micrometeori. Avea încorporată o plasă generatoare de cîmp de forță, care constituia adevărata lui protecție în spațiu. Dacă aceasta eșua, atunci procedura cerea abandonarea activității extravehiculare și revenirea la cea mai apropiată ecluză pneumatică. Casca era un glob ranforsat transparent, de asemenea rezistent la radiații și temperatură, pe care-l putea opaciza în funcție de nivelul de luminozitate, oferindu-i vizibilitate pe 360°, care era amplificată de diverși senzori de pe guler pe care-i putea accesa prin vederea virtuală. Bateriile, regulatorul termic și sistemul de regenerare a aerului erau conținute într-o unitate compactă și micuță, încorporată în partea frontală a costumului exterior, împreună cu două aripioare radiatoare circulare pentru eliminarea surplusului de căldură corporală. Totul era interfațat și controlat prin intermediul e-majordomului, cu iconurile schematice ale sistemului afișate în vederea virtuală.

De îndată ce trecu de marginea chepengului ecluzei, Mac se ancoră de grila fuzelajului. Cilii de pe tălpile bocancilor aderară la structura zăbrelită destul de puternic pentru a-i păstra poziția înaintea cuplului de torsiune pe care corpul lui l-ar fi putut aplica din greșeală în confuzia imponderabilității. Se aplecă, folosind din plin mușchii abdomenului în absența gravitației, și desfăcu modulul de manevrare din suportul de stocare. Era o unitate simplă, o raniță plată ce avea în colțuri duze largi din plastic din care țîșneau jeturi de gaz rece ce-l puteau deplasa pe o rază de cîțiva kilometri.

Cînd și-o prinse cu centurile, iconuri noi îi apărură în vederea virtuală. Rulă o verificare completă cu software-ul de diagnoză înainte ca mîna lui virtuală să manipuleze

joystickul. Acum, cînd se afla practic afară și era privit de atîția colegi de echipaj, era ispitit să deschidă supapa și să meargă direct spre barieră. Se sili totuși să parcurgă și rutina testărilor hardware, declanșînd toate duzele de gaz și confirmîndu-le propulsia. Abia după ce termină scurtul zbor de probă în jurul navetei, anunță:

— Gata pentru coborîre!

— De aici te vedem bine, spuse Oscar. Telemetria este sută la sută. Poți începe.

Mac găsi absurd de liniștitor glasul acela familiar, cu permanentul său ton de amuzament sec. În situația aceasta stranie era o tușă binevenită de normalitate — același glas care-l condusese pe o duzină de planete noi. Degetele virtuale înclinară joystickul în față și duzele modulului de manevrare răbufniră azot, îndepărtîndu-l de navetă. Din cîte putea vedea în spectrul vizual standard, se îndrepta către beznă totală; bariera ar fi putut să fie la doi centimetri în fața lui sau la cincizeci de ani-lumină. Radarul anunța nouăzeci și trei de metri. Mări viteza la doi metri pe secundă, apoi îi ceru e-majordomului să aprindă proiectoarele navetei. Costumul său spațial străluci în culoarea cositorului întunecat, cînd fasciculele de lumini îl urmăriră. Era sigur că putea zări în față cercurile triple acolo unde atingeau bariera; formau o pată azurie și efectul era ca și cum cineva ar fi proiectat pe suprafața ei un desen care licărea.

McClain activă funcția de infraroșu a inserțiilor retinale și jumătate din univers deveni carmin sclipitor. Deși putea să zărească bariera, tot nu dispunea de nici un mod prin care să evalueze distanța fizică. Radarul anunța patruzeci de metri. Începu să micșoreze viteza de apropiere, iar proiectoarele se vedeau ca niște cercuri cu o tentă ușor verzuie. În același timp însă putea, în sfîrșit, să-și vadă propria umbră proiectată pe peretele plat din față.

Se opri la un metru distanță și pentru o clipă rămase locului plutind. Biomonitorul îi arăta că inima îi bubuia și simțea în urechi zumzetul adrenalinei. Dădu să ridice brațul, cu degetele întinse pentru a atinge suprafața enig-

matică, apoi se opri. Nu căpătase permisiunea respectivă, dar dacă ar fi întrebat înainte de absolut orice, atunci activitatea extravehiculară ar fi durat toată ziua. Motivul pentru care fusese el ales se datora experienței în contacte. *Nu și în situația asta*, gîndi Mac și reuși să surîdă. Ritmul accelerat al inimii se mai domolise, așa că încheie gestul. Atinse suprafața cu degetele.

Pentru o clipă nebună, își imagină bariera dispărînd ca o bulă de săpun, spartă de atingerea lui ignorantă. Nu se întîmplă însă așa, și bărbatul chicoti înaintea ideii acelea. De acum plutea, îndepărtîndu-se, propulsat de contactul slab; împinse joystickul înainte și întinse iar brațul. De data aceasta, modulul de manevrare îl menținu în loc.

— Perfect, o ating. Nici o reacție vizibilă. Pare materie solidă obișnuită, nu manifestă instabilitatea superficială a cîmpurilor de forță.

— Am înțeles, Mac, răspunse Oscar. Toți ne așteptam la o gheară demonică, care să apară dinăuntru și să te înhațe.

— Hei, mulțumesc tare mult!

— Plăcerea mea. Ce zici — aplici niște senzori pentru noi?

— Bineînțeles.

Căută printre echipamentele prinse de centură. Unul cîte unul, lipi senzorii de barieră și efectuă măsurători. Fu nevoit să-l țină pe fiecare pe loc. Rășina epoxidică de temperatură înaltă era inutilizabilă. Cînd o stoarse din tub, ea ricoșă pur și simplu de pe barieră, ca apa în contact cu teflonul.

— Nici nu credeam că va avea succes, zise Oscar. Acolo nu există nici un atom la care să adere. Merita totuși să fie încercat.

— Sigur că da, însă consum mult gaz pentru a ține senzorii apăsați.

— Am înțeles. Aplică, te rog, detectorul pentru mezoni.

— Bine.

Lipi de suprafață cilindrul mic și gros. Din nou, îi reveni cu putere gîndul că de cealaltă parte se putea afla cineva.

El zgîria bariera ca un șoarece în spatele scîndurii, iar pisica asculta atentă, nevăzută, la distanță de numai un electron. *Ești irațional*, își repetă. *Dar chiar să nu știe nimeni că sîntem aici?* Întoarse capul într-o parte, pînă zări cîmpul stelar. Pentru o clipă, stătea în poziție verticală, lipit de un perete, cu cerul nopții în spatele său, fără nici o bază sub tălpi. Orizontul vertical între roșu și negru era perfect drept și distinct. Cînd coborî ochii, același orizont se vedea și sub bocancii lui. Mintea umană pur și simplu nu putea concepe mărimea obiectului. Indiferent cine anume construise artefactul acesta incredibil, trebuie să fi avut un motiv extrem de convingător.

Apărare? Restricție? La bordul navei, părerile erau împărțite în proporția 80/20. Ambele implicau cumva agresiune; din nou, la o scară mai presus de înțelegerea omenească.

— Ai probleme, Mac? întrebă Oscar.

Își dădu seama că inima îi bubuia din nou și răsuflă adînc de două ori.

— Nu, nici o problemă. Ce urmează?

— Detectorul de forme de unde exotice. Tunde vrea să știe cu exactitate originea emisiilor infraroșii. Asta ar trebui să ajute la definirea interfeței barierei cu continuumul spațio-temporal.

— Imediat.

După patruzeci de minute, Mac plasase ultimul senzor de pe centură și porni înapoi spre navetă. Fizicienii erau încîntați de rezultate, considerînd că făcuseră alt pas către înțelegerea naturii barierei. Nu aveau totuși nici un indiciu despre felul în care fusese generată și nici a motivului ei.

***

La două zile după activitatea extravehiculară a lui Mac, ședința de dimineață a șefilor de departamente decise că strîngerea de informații progresase pe cît de departe era posibil dintr-un punct de observație static. Wilson era îngrijorat că nu progresau îndeajuns în alte direcții.

— Am fost trimiși aici pentru a stabili motivul pentru care a fost construită bariera, le spuse el pe un ton destul

de oficial după ce parcurseseră ca de obicei rezultatele din ziua anterioară. Tunde, știu că echipele tale fac o treabă excelentă în privința caracteristicilor barierei, dar ne trebuie mai multe. Dacă îi identifici structura cuantică, există vreo cale prin care am putea reformata hiperpropulsia ca s-o traversăm?

— Nu, răspunse Tunde. De fapt, nu cred că există vreun mod prin care să se poată intra. Poate că noi nu putem genera o bariera ca aceasta, însă înțelegem destule din proprietățile ei pentru ca să eliminăm pur și simplu orice ocolire prin hiperspațiu. Prin ea este imposibil de deschis o gaură-de-vierme.

— Dar să intrăm cu forța? întrebă Oscar. Nu putem intra prin spațiul real?

— Răspunsul este același — nu. În nici un caz. Chiar dacă ai putea genera niveluri de stare energetică colapsate și să le aplici direct pe barieră, n-ar avea nici un efect. Nu are o natură fizică. Nu poate fi avariată sau tensionată, așa cum se poate face cu materia solidă. Poate că într-o bună zi vom putea manipula cîmpurile cuantice astfel încît să destabilizăm o secțiune, dar numai pentru timp foarte scurt. Ca să fac un joc de cuvinte jalnic, nici măcar nu i-am zgîriat suprafața.

— Atunci trebuie să căutăm indicii altundeva, rosti Wilson. Recunosc, ținînd seama de dimensiunile cu care ne confruntăm aici, nu poate să fie decît o cercetare foarte superficială, însă trebuie făcută. Revenim astfel la cele două teorii originale asupra naturii barierei: ofensivă sau defensivă. Dacă este defensivă, poate că pe afară au rămas urme ale forței atacatoare.

— Urme sau toată armada? întrebă încet Oscar.

— Dacă ei ar fi fost aici, atunci ne-ar fi investigat deja, interveni inginerul-șef Antonia Clarke. De cînd am venit, am creat destule perturbări în toate spectrele. Ne-ar fi descoperit chiar și cîțiva sateliți de avertizare dispuși în jurul barierei.

— Poate, spuse Tunde, totuși n-am localizat nici un echipament activ de observare. Și a trecut mult timp de

la activarea barierei. Este posibil ca amenințarea să nu mai existe de acum.

— „Mult timp" doar pe scara umană, atrase atenția Oscar.

— Bun, zise Wilson și ridică brațele pentru a împiedica începerea oricărei discuții în contradictoriu. Dacă forța sau entitatea atacatoare se mai află aici, trebuie s-o găsim, preferabil fără ca ea să ne vadă, ceea ce, recunosc, nu-i ușor, dar trebuie să încercăm. Dacă a dispărut, este posibil să fi lăsat ceva în urmă. Iar dacă bariera a fost ridicată pentru a izola steaua și pe locuitorii sistemului ei, atunci avem o șansă chiar mai mare de a-i găsi pe constructori. De aceea am decis să efectuăm un ocol complet al ecuatorului. Vom rămîne la o unitate astronomică depărtare și vom utiliza hiperpropulsia la viteză redusă. Dacă alocăm o săptămînă, hisradarul va putea efectua o scanare foarte precisă a spațiului din jur. După aceea, în eventualitatea scenariului cel mai defavorabil în care nu descoperim nimic, vom zbura către ambii poli și-i vom cerceta. Dacă nici așa nu avem vreun rezultat, vom reexamina opțiunile.

— Domnule căpitan, spuse Tunde, aș dori să pun problema comunicațiilor.

— Cu cine?

— Ambele noastre scenarii implică existența unei vieți inteligente la interiorul barierei. Cînd sîntem atît de aproape, poate fi posibil să le atragem atenția, poate chiar să inițiem un dialog.

— Cum? Parcă ai spus că bariera este impenetrabilă.

— Este impenetrabilă pentru orice, cu excepția gravitației. Indică spre inginerul-șef. Am discutat situația cu Antonia și n-ar trebui să fie prea greu să modificăm configurația energetică a hiperpropulsiei pentru a crea unde gravitaționale simple. Dacă civilizația din interior are un detector de gravitație funcțional, ar trebui să le poată recepționa.

Ideea îl luă prin surprindere pe Wilson; ținînd seama de analizele pe care le primea de la echipele științifice din

momentul în care sosiseră, renunțase de mult timp la ideea oricărei tentative de contact.

— Cît de complicate ar fi modificările? Nu voi autoriza renunțarea permanentă la hiperpropulsie.

— Este o chestiune de programare, zise Antonia. Doar atît. Emisiile de unde gravitaționale standard ar însemna o simplă modificare a funcției hisradarului. În două ore, IR-ul ne poate oferi o rutină de reformatare.

— Bine atunci, dați-i drumul cu programarea. Dacă circumnavigația nu produce nici un rezultat, o vom testa cu certitudine. Felicitări amîndurora pentru idee!

***

În a doua zi a zborului de o săptămînă în jurul ecuatorului, hisradarul găsi în sfîrșit ceva interesant. Primele rezultate ale scanărilor sosiră imediat după miezul nopții, potrivit timpului de la bordul navei. Oscar era la comandă pe punte; ordonă ca *A doua șansă* să revină în spațiul normal și apelă cabina căpitanului.

Pînă ce sosi Wilson, trăgîndu-și jacheta și scuturînd din cap ca să-și alunge somnul, principalii senzori ai navei erau complet desfășurați. Pe portalurile punții se materializa o imagine. Bărbatul mîji ochii spre ei, fără să creadă ceea ce vedea. Imaginea radar a liniilor grilei verde-fosforescent era cea mai detaliată, prezentînd o emisferă perfectă care se ridica din barieră. Baza ei avea diametrul de douăzeci și cinci de kilometri.

Tunde Sutton și Bruno Seymore sosiră pe punte. Amîndoi se opriră îndărătul lui Wilson și priviră perplex.

— Uau! murmură Bruno. Acum înțeleg expresia aia cu insecta prinsă în chihlimbar.

— Bun. Wilson se îndreptă spre consola sa și se așeză. La ce mă uit? Este o planetă?

— Nu, domnule căpitan, răspunse Russell. Ecranele de pe consola lui pîlpîiau de lumini în timp ce rula datele ce soseau prin rutinele de analiză. Aș zice că-i un fel de extensie a barierei în sine. Suprafața este uniform netedă, la fel ca bariera, și emisfera este de asemenea perfectă. Are un

cîmp magnetic foarte puternic, cu cel puțin un ordin de mărime peste un cîmp planetar standard, și fluctuează violent, ca și cum s-ar roti. Nu există cîmp gravitațional... totuși senzorii receptează emisii de unde gravitaționale. Sînt regulate, ca un fel de impulsuri, dar nu sînt sincronizate cu mișcările magnetice. Foarte bizar...

Wilson se întoarse către Tunde, așezat la propria sa consolă. Astrofizicianul îi aruncă o încruntătură derutată.

— Un semnal? întrebă Wilson.

— Nu știu.

— Seria de impulsuri n-a variat, zise Russell. Dacă este un semnal, nu spune mare lucru.

— Îți poți da seama de unde provin?

— Par să fie din interiorul emisferei, deși punctul real de origine pare să se afle în mișcare.

— Bun... altceva?

— Nu există emisii în infraroșu.

Dădu din cap spre portalul mare, care prezenta suprafața netedă a barierei în carmin strălucitor. În centrul imaginii exista un cerc negru, ca și cum acolo ar fi fost decupat un orificiu.

— Stop! În vîrf este ceva. Glasul lui Russell crescu în intensitate pe măsură ce interpreta datele primare. Apexul nu este curb, ci plat sau... poate un fel de crater. O deschidere! Acolo este o deschidere!

— Ai dreptate, confirmă Bruno pe chipul căruia apăruse un rînjet încîntat. O emisie slabă de fotoni. Pe acolo iese lumină... lungimea de undă este imediat în exteriorul ultravioletului. Nu-i infraroșie, nu-i ca restul barierei. Asta ar putea fi intrarea!

Wilson și Oscar schimbară priviri șocate.

— Calmează-te, rosti Wilson. În clipa de față, doresc realități, nu speculații. Vreau o imagine de la telescopul principal. Oscar, care-i distanța noastră în momentul de față?

— O sută de mii de kilometri deasupra barierei și șaptezeci de mii de kilometri de emisferă.

— Destul de bine.

— Se focalizează, anunță Bruno.

Portalul punții arăta un inel roșu care pîlpîia în vreme ce se dilata rapid. Apoi deveni complet negru.

— Asta-i! rosti Bruno triumfător.

O pată luminescentă crescu repede pînă deveni o semilună de lumină de culoarea lavandei care vibra în mijlocul portalului.

— Mărimea? întrebă Wilson.

— Deschiderea are diametrul de șaptesprezece kilometri.

— Lungimea asta de undă nu se potrivește cu spectrul cunoscut al lui Dyson Alfa, spuse Tunde. Nu este lumina stelei interioare.

Wilson nu-și putea desprinde ochii de la secera de lumină.

— Există activități locale ce ar putea indica vehicule spațiale sau senzori?

— Nu, domnule căpitan.

— Nu cred că știi dacă orificiul era deschis atunci cînd am ieșit din gaura-de-vierme...

— Știm că apexul era plat, dar ecoul hisradarului nu ne spune dacă era deschis.

— Perfect. Recomandări?

— Să trimitem înăuntru o sondă, răspunse imediat Russell.

— În cele din urmă, da, încuviință Tunde, totuși mai întîi va trebui să observăm deschiderea pentru o vreme.

— În timp ce facem asta, am putea trimite un satelit staționar deasupra ei, propuse Oscar. Îl menținem la distanța de acum și privim direct în jos, în interior. Poziția actuală nu ne oferă un unghi de vedere favorabil.

Wilson fu ușor surprins de propunere. Se așteptase ca Oscar să fie mai prudent, însă un satelit staționar era rezonabil. Dacă înăuntru exista ceva, orice, știa oricum de *A doua șansă*.

— Dă-i drumul.

— Încep procedura de pregătire.

Oscar merse la consola utilizată în mod obișnuit de Anna și apelă procedura de lansare.

— Între timp, spuse Wilson sec, are cineva vreo idee despre ce ar putea fi acolo?

Jean Douvoir chicoti încetișor.

— Cetatea Neagră, sălașul lordului răului.

— Mulțumesc. Altcineva?

— Am eu o propunere, zise Bruno și se înroși instantaneu cînd toți cei de pe punte îl priviră. Este activ, nu? Ceva din interior generează unde gravitaționale și cîmpuri magnetice și asta-i tot ce putem detecta. Se află exact pe ecuator — din datele senzorilor, este perfect aliniat cu planul eclipticii. Deși nu sînt sigur cît de relevant este asta... Privi în jur, descurajat de atenția care i se acorda. Mă gîndisem că s-ar putea să fie un generator, atît și nimic mai mult, de unde se produce toată bariera, sau cel puțin porțiunea asta din ea.

Wilson se uită la Tunde și ridică o sprînceană întrebător.

— Votez pentru, aprobă Tunde. Cel puțin pînă nu apare altceva care s-o contrazică. Ridică degetul mare spre Bruno: Deștept!

Peste douăzeci de minute, Oscar lansă satelitul de clasă Moore. Motorul ionic al acestuia îl acceleră, îndepărtîndu-l de navă pe o traiectorie ce se curba peste apexul emisferei întunecate. Aproape toate ecranele de la bord transmiteau imaginile luate de videocamerele lui în spectru vizual. Strălucirea violetă nu dezvăluia prea multe, totuși nimic nu pîndea imediat dincolo de suprafață. Un program de analiză foarte detaliată detectă o fluctuație slabă dar regulată a intensității outputului. Nu corespundea cu oscilațiile undelor gravitaționale, nici cu cele ale cîmpului magnetic.

La patru ore după ce părăsise *A doua șansă*, satelitul era exact deasupra deschiderii. Chiar și la amplificarea maximă, nu putea să distingă altceva decît strălucirea albastru-închis omogenă, ca și cum emisfera ar fi conținut doar ceață fluorescentă. După douăzeci de minute, cînd

jumătate din echipaj își pierduse interesul, lumina dispăru, lăsînd deschiderea în beznă absolută. Reapăru optsprezece minute mai tîrziu.

Reluările cu încetinitorul, cuplate cu programe de amplificare a imaginilor, arătară că ceva se deplasase în dreptul deschiderii, ocultînd lumina.

— Lordul răului tocmai a clipit, făcu Oscar către Jean.

***

După trei zile de observații, știau că lumina era ocultată în medie la fiecare șapte ore și un sfert, deși durata putea să varieze cu pînă la opt minute. Durata eclipsei era mai constantă, depășind cu foarte puțin optsprezece minute, cu o excepție, cînd dispăruse pentru treizeci și cinci de minute.

Deoarece în tot acel răstimp din deschidere nu ieșise nimic, Wilson autorizâ în cele din urmă o observare din apropiere. Un satelit mai mare, din clasa Galileo, își părăsi compartimentul din *A doua șansă*, echipat cu o gamă de senzori mai mare decît cel Moore. Anna îi încetini apropierea, păstrîndu-l la douăzeci de kilometri deasupra suprafeței perfect negre a emisferei. Telemetria arăta că satelitul era afectat de fronturile de unde magnetice și electromagnetice; în ciuda faptului că circuitele fuseseră special ranforsate pentru a rezista mediilor energetice periculoase care existau în jurul celor mai active gigante gazoase, Anna trebuia să fie atentă la supraîncărcări și defecțiuni temporare. Interferențele cauzau o sumedenie de paraziți în legătura fluxului de date cu nava, care duceau la imagini de slabă calitate și întreruperi ale datelor colectate de instrumente.

Cei din navă priviră cum deschiderea apăru lent în cadrul vizual, cu radianța ei purpuriu-deschis semănînd cu răsăritul unui soare lipsit de putere. Era o iluzie care fu destrămată imediat ce satelitul se apropie mai mult; deschiderea iluminată era mică potrivit oricăror standarde. Apoi satelitul trecu peste margine și încetini pînă la oprirea relativă. În tandem cu undele gravitaționale, fluxul magnetic era practic îndeajuns de puternic pentru a induce o oscilație detectabilă, ca și cum satelitul s-ar fi legănat

plutind pe un ocean. Anna se strădui din răsputeri să contracareze vibrațiile mici, permițînd senzorilor să privească drept în jos. La patru sute de kilometri sub deschidere, o rețea curbă din traverse întunecate și imense luneca lent peste strălucirea albastră care provenea mai din adînc. Pe măsură ce satelitul focaliză pe traverse, deveni clar că rețeaua era un fagure hexagonal uniform, cu interstițiile variind de la simple triunghiuri la caroiaje dodecagonale, cu unele traverse curbîndu-le în geometrii aproape elipsoidale. Interstițiile aveau mărimea unor țări mici, iar lățimea zăbrelelor ajungea pînă la două sute de kilometri. Din curbură și mișcarea greoaie, un lucru era evident — rețeaua era o sferă.

La o mie de kilometri sub ea, era vizibilă o a doua sferă de tip rețea, alcătuită de asemenea din traverse întunecate, deși aceasta avea o geografie mai regulată, formată în majoritate din triunghiuri și pentagoane. Și ea se rotea, însă într-o direcție cu totul diferită față de învelișul exterior. Iar sub ea exista o a treia sferă-rețea, cu interstiții mai largi. Traversele ei de lungimea unor continente străluceau puternic în indigo, ajutînd la crearea luminii pătrunzătoare. Radianța îi era suplimentată în mare măsură de benzi de lumină de culoarea ametistului care proveneau mai de jos, indicatoare a unei a patra sfere-rețea, care se rotea în adîncuri. Exact unde anume era neclar. A treia sferă părea înconjurată de un tip de vapori scînteietori.

— Să dea dracii, murmură Wilson.

Dintre toate lucrurile pe care se așteptase să le vadă înăuntrul Cetății Negre, o sculptură cinetică de dimensiuni supraplanetare nu figura prea sus pe listă. Mărimea barierei îi asalta și așa simțurile omenești uluite, dar cel puțin aceea fusese o proiecție — energie manipulată și pliată la scară stelară — . pe cînd sferele-rețea păreau perfect solide. Aceasta era materie organizată și manipulată în volume incomprehensibile pentru tehnologia Commonwealth-ului. Totuși creatorii barierei produseseră ceva care, din simplu punct de vedere vizual, era amuzant de mecanic, în sensul cel mai real al cuvîntului. Wilson n-ar fi fost deloc

surprins dacă ar fi găsit cutii de viteză cu angrenaje de dimensiunile unor sateliți naturali care să fi pus în mișcare întregul edificiu.

— Traversele acelea sînt chiar solide? întrebă el.

— Nu pot spune, răspunse Anna. Mediul electromagnetic de acolo își bate pur și simplu joc de radarul satelitului.

— Atît de multă materie ar fuziona sub propria ei gravitație, observă Bruno. Trebuie să fie vorba despre forme de energie.

— Nu chiar, îl opri Russell. Acolo nu-i nici măcar o masă planetară terestră. Iar viteza lor de rotație le va menține dilatate.

— Prostii, ca să-și mențină integritatea structurală în condițiile astea ar trebui să fie din hidrogen metalic.

— Și? Este hidrogen metalic! Cu excepția celor strălucitoare, despre care cred că sînt din particule de materie exotice. De acolo nu răzbate practic nici o emisie în infraroșu.

— Învelișul exterior este complet? întrebă Oscar. Vreau să spun — există o emisferă corespondentă în interiorul barierei, sau asta nu-i decît un fel de uriașă cale de rulare de rulmenți pentru sferele acelea?

— Este o întrebare bună, aprobă Tunde. Anna, poți focaliza telescopul satelitului prin rețele?

— În nici un caz! exclamă femeia. Pîcla din jurul celei de-a treia sfere aduce cu norii unei gigante gazoase, iar dedesubt se îndesesc.

— Ca un lubrifiant, murmură Oscar. Lubrifiază spațiile dintre sfere. Își dădu seama că Tunde îl fixa cu privirea și surîse stingher. Mă gîndeam și eu...

— Anna, rosti Wilson, satelitul ar rezista acolo?

Ea expiră prelung și privi imaginea principală de pe portalurile gemene.

— Nu văd de ce n-ar putea să reziste... evident, numai pînă la nivelul primei sfere. Potrivit datelor primite de la senzori, pînă acolo avem cale liberă.

— E bine atunci, zise Wilson și simți cum entuziasmul autentic creștea în el. Haideți s-o facem!

***

Anna lansă un al doilea satelit de clasă Galileo, dirijîndu-l spre deschiderea Cetății Negre, așa cum o numea acum tot echipajul. După ce ajunse pe poziție, femeia trimise primul satelit înăuntru, utilizîndu-l pe al doilea ca releu. Pe măsură ce cobora către sfera-rețea aflată cel mai la exterior, valurile de energie din jurul satelitului crescură considerabil și în cele din urmă Anna renunță să mai încerce să compenseze. La viteza aceea ar fi terminat combustibilul în cîteva ore. Lăsă pur și simplu satelitul să înainteze, vibrînd și încețoșînd imaginile captate de senzorii vizuali. La fiecare optzeci de kilometri, îl stabiliza din nou, rulînd o verificare rapidă înainte de a îngădui vibrațiilor să se acumuleze. Pe drum, nu era nimic de văzut. Interstițiul dintre învelișul exterior și prima sferă-rețea era gol, iar senzorii satelitului înregistrară doar vid.

La jumătatea coborîrii, una dintre traversele masive ale sferei lunecă pe sub deschidere, eclipsînd lumina care se revărsa în sus dinspre sferele interioare. De acum, echipajul cartografia cu succes geografia primei rețele și trecuse la a doua. Configurația părea lipsită de orice logică, dar se putea prezice cu exactitate timpii eclipselor.

Cu cît satelitul se apropia de prima sferă-rețea, ecoul radarului începu să se îmbunătățească.

— Ciudat, remarcă Anna stabilizînd din nou satelitul.

— Vreo problemă? întrebă Tunde.

— Folosesc paralaxa pentru a confirma distanța pînă la traversa spre care ne îndreptăm, însă există o discrepanță între ea și ecoul radar. Radarul o plasează cu trei kilometri mai aproape.

— Nu este posibil ca paralaxa să fie afectată de efectul optic al pîclei acelea?

Femeia clătină din cap.

— Imaginea este clară. În jurul traverselor de aici nu există nici o pîclă.

Discrepanța crescu o dată cu apropierea satelitului. Examinînd fluxul magnetic din jurul traversei, văzură că liniile de forță se deformau în jurul suprafeței aidoma norilor ciclonici.

După o lungă și înfierbîntată conferință cu restul echipei, Tunde spuse:

— Indiferent ce altceva o mai fi, sfera exterioară are proprietăți electrorepulsive. Impulsurile radar nu ajung de fapt la suprafață.

— Nu putem coborî satelitul pe suprafață? întrebă Wilson.

— Nu aș recomanda așa ceva. Forța de respingere i-ar afecta irevocabil componentele electronice. Va trebui s-o studiem de la depărtare.

***

Satelitul Galileo petrecu două zile plutind la treizeci de kilometri deasupra primei sfere ce se rotea lent. Toate antenele sale senzoriale erau complet extinse, colectînd informații. La bordul navei, echipa de fizicieni lucra împreună cu cea de ingineri pentru a încerca să proiecteze o sondă simplă pe care s-o poată coborî pe o traversă. Circuitele acesteia urmau să fie exclusiv optronice, folosind un laser pentru comunicații, iar senzorii erau foarte limitați. Totuși simpla studiere a traiectoriei ei spre traversă le-ar fi spus ceva.

Doritor să extindă explorarea Cetății Negre, Wilson autorizâ lansarea sondei. Alți doi sateliți de clasa Galileo porniră din navă. Anna și Jean Douvoir formaseră o echipă de controlori selectați dintre piloții calificați de la bord pentru a-i ajuta să dirijeze sondele. Laolaltă, ei conduseră cei doi sateliți prin deschiderea din suprafață și-i coborîră către prima sferă-rețea. Anna îl manevră pe cel din frunte în centrul unei forme pentagonale și, în timp ce Jean menținea satelitul inițial la cincizeci de kilometri deasupra, ca amplificator de comunicații, ea îi porni propulsoarele ionice, conducîndu-l direct spre a doua sferă-rețea. Cînd trecu prin nivelul traverselor, sistemele electronice suferiră

repetate căderi. Mulțumită arhitecturii de redundanță multiplă, componentele primare rămaseră permanent funcționale, reinițializînd constant unitățile cu probleme. Satelitul eliberă sonda și continuă coborîrea.

După ce ajunse sub sfera-rețea exterioară, satelitul Galileo redeveni complet funcțional. Încurajată, Anna ceru echipei să coboare al doilea satelit prin structura de traverse. După ce ambii degajară zona respectivă și redeveniră funcționali, începu să-i poarte mai în jos.

În acest timp, sonda avansa lent spre traversa-țintă. Informațiile erau transmise prin legătura laser, dezvăluind mediul de energie învolburată în jurul masei vaste. Contactul se pierdu cu două minute înainte de impact. Fizicienii puseră evenimentul pe seama forței de respingere care afectase acumulatorul sondei.

Echipa Annei pilotă cei doi sateliți Galileo spre a doua sferă-rețea. O dată cu îndepărtarea de prima, furtuna magnetică și electromagnetică se diminuă și se părea că a doua sferă era inertă. Păstrînd un satelit staționar la jumătatea distanței dintre cele două, Anna îl coborî pe al ei către marginea unei traverse ce făcea parte dintr-o formă pentagonală uriașă. Ecoul radar era precis, nu exista un cîmp magnetic, nici emisii electromagnetice, iar semnătura infraroșie era minusculă.

— Ceva îl încetinește, anunță Anna.

Viteza satelitului scădea tot mai rapid, ca și cum ar fi întîlnit un tip de atmosferă. Senzorii moleculari continuau să raporteze cu încăpățînare că în exterior nu era decît vid.

Anna izbuti să aducă satelitul la șaptezeci de kilometri de suprafața unei traverse, înainte să se oprească definitiv. Trebuia să folosească rachetele principale la putere maximă doar pentru a-l menține în loc. Dacă n-ar fi făcut-o, satelitul și-ar fi inversat direcția de deplasare.

— Ceva îl împinge înapoi, îi anunță ea pe ingineri.

După trei zile de tentative de apropiere cu diverse viteze, alt satelit Galileo sosi pentru ajutor, echipat cu un simplu lansator cu șină, care să expedieze proiectile inerte din diverse elemente. Începu lansările. Toate proiectilele,

indiferent de atomii lor componenți, încetineau și se opreau înainte să ajungă la traversă, după care își inversau traiectoria, accelerînd. Beneficiind și de baleierile senzorilor activi și pasivi pe a doua sferă-rețea, echipa de fizicieni ajunse la o concluzie incitantă.

— Materie de masă negativă, anunță Tunde la următoarea întîlnire a șefilor de departamente. Forța ei gravitațională este opusă forței noastre, prin urmare orice obiect alcătuit din materie obișnuită va fi întotdeauna respins.

Sateliții putură să fie împinși prin centrele spațiilor din rețeaua de masă negativă, unde gravitația inversată avea valoarea minimă. Anna deplasă unul la nivelul următor, afundîndu-l în noianul de scîntei mici și pale ce se învolburau în interstițiul dintre a doua și a treia sferă. Senzorii săi avură dificultăți în urmărirea denselor luminițe evazive, dar în cele din urmă fizicienii determinară că era o plasmă rece și rarefiată, accentuată de emisiile de particule exotice de dedesubt și restricționată în interstițiu de către masa negativă de deasupra.

Analizarea masei exotice se dovedi chiar mai dificilă decît a celor două sfere anterioare. Fură nevoiți să lanseze o întreagă escadră de sateliți mari de clasă Armstrong, cu puternicele și vastele lor rețele de senzori. Avură nevoie de alte două săptămîni pînă ce putură să cartografieze curenții energetici care clocoteau precum niște vijelii fotonice în plasma dintre cele două sfere din masă exotică. După aceea, experiența dobîndită în pilotare le conferi destulă încredere pentru a purta un satelit prin a patra sferă-rețea.

Cînd primul satelit Armstrong trecu prin ea, nu mai găsi alte sfere. Spațiul din centru, care avea diametrul de șaisprezece mii de kilometri, conținea mai multe inele concentrice aliniate cu planul barierei de afară. Cel exterior, cu diametrul de treisprezece mii de kilometri, fu botezat imediat „salba de margarete". Era o suită de discuri lenticulare legate între ele printr-un cablu negru. Următorul spre interior era un inel simplu, verde, cu aspect atît de neted și uniform, încît era imposibil de spus dacă se rotea. Un inel împletit, ale cărui fire componente groase și argintii

se deplasau sinuos unele în jurul celorlalte ca șerpi unsuroși. Un inel de lumină pură stacojie. Alte bucle solide. Globuri, sute de mii, înșiruite laolaltă într-un colier dens pe care ofițerii de punte îl asemănară cu o secvență de ADN extraterestru, răsucindu-se unele în jurul altora și simultan rotindu-se în jurul centrului. Scîntei: o bandă lată de luminițe de smarald și chihlimbar ce lăsau în urmă cozi de comete, orbitînd în ambele direcții, totuși nelovindu-se niciodată. Un inel era din apă, sau alt fluid transparent, cu suprafața unduită de valuri. În mijloc avea însă un orificiu, un petic mic de întuneric în care cădea lumina.

Era de-a dreptul planetariul Domnului.

În cantina navei se spunea că sferele-rețea alimentau inelele, sau invers. Indiferent care ar fi fost adevărul, toți aveau acum convingerea că Cetatea Neagră era generatorul barierei.

— Este imposibil să ocolim centrul pentru a trece de inele, spuse Tunde. Dacă am încerca asta, ar trebui să programăm un satelit care să ocolească prin interstițiul dintre învelișul exterior și prima sferă-rețea. Va trebui să opereze în mod autonom, fiindcă nu avem destui sateliți care să joace rolul de lanț de relee pe distanța respectivă.

— Este o pierdere de timp, zise Oscar. Nu cred că acolo este vreo deschidere. Bariera n-ar avea sens dacă ar exista așa ceva.

— Nici eu nu cred că există, încuviință Wilson, dar știi foarte bine că trebuie să ne uităm. Anna, programează un Galileo pentru misiune.

Zborul dură trei zile. Cînd satelitul Galileo reapăru în domeniul de comunicație, jurnalele senzorilor săi arătau că învelișul era continuu de cealaltă parte a deschiderii. Examinase peste douăzeci de mii de kilometri pătrați. Wilson ordonă să fie realimentat și trimis din nou. După șapte zboruri, scanase întreaga emisferă. Nu exista nici o gaură, nici o trecere spre steaua întemnițată.

***

La trei luni după descoperirea Cetății Negre, Wilson îi convocă pe Oscar și Tunde în cabina sa pentru o discuție despre misiune.

— Trebuie să știu, se adresă el lui Tunde, dacă vom mai afla ceva de la Cetatea Neagră.

— Glumești? făcu surprins fizicianul. Aici există mai multă fizică a particulelor exotice decît a descoperit rasa umană de cînd i-a căzut mărul în cap lui Newton!

— Sînt convins de asta. Însă acum, după ce am identificat componentele majore, cu ce mai puteți contribui în mod realist tu și echipa ta? La urma urmelor, nu știm nici măcar dacă aici se generează cu adevărat bariera.

— Este o concluzie logică.

— De acord, dar o puteți dovedi? Și apoi, mai important, o puteți dovedi cu senzorii și instrumentele pe care le avem la bord?

Tunde păru sfidător pentru o clipă, dar în cele din urmă clătină fără chef din cap.

— Nu. În mod real, nu avem nici o șansă. Așa cum ai spus, putem cartografia ce există acolo, totuși ca să determinăm funcționalitatea și interconectivitatea... La scara asta, este genul de proiect care i-ar absorbi pentru următoarele două secole pe absolut toți teoreticienii aflați în viață. Avem nevoie de o navă mai mare, de fapt, ar trebui să stabilim un avanpost de mărimea Îngerului Înalt și care să fie dotat cu capacitatea lui de producție. Commonwealth-ul ar trebui să deschidă un lanț de găuri-de-vierme aici, doar așa vom putea aplica genul de resurse necesare pentru a reuși o breșă.

— Asta n-o să se întîmple, rosti Oscar. Ah, da, eu sînt de acord că ar trebui, dar din punct de vedere politic, tot ce ai aici este mama tuturor problemelor ezoterice din fizică. Așa ceva nu-ți va atrage genul de finanțare pe care-l dorești.

— Nigel Sheldon o să-nțeleagă, zise Tunde.

— Da, o să înțeleagă, fu de acord Wilson. Mai mult decît oricine altcineva, el a făcut posibil zborul acesta, totuși nici chiar el nu poate impulsiona Senatul Commonwealth-ului — în nici un caz pentru un asemenea efort financiar. Dacă

am fi descoperit orice care să fi indicat motivul apariției barierei, orice indicație privind o amenințare actuală la adresa Commonwealth-ului, atunci poate că ne-am fi cîștigat măcar vreo două misiuni de întoarcere. Este însă o enigmă, iar noi am trăit de multă vreme în prezența enigmelor. La început sîntem șocați și atîțați, după care ne învățăm pur și simplu să coexistăm cu ele. În cele din urmă, nici măcar nu le mai examinăm. Uitați-vă la Silfeni. De ce aparatura electronică nu funcționează pe planetele lor? Cum naiba călătoresc între sistemele stelare? Legendele noastre populare afirmă că între planete există poteci prin păduri. Așa cred membrii mai excentrici ai rasei noastre. Oamenii mai practici bănuiesc că Silfenii s-au împrăștiat prin galaxie cu milenii în urmă, folosind nave de tip arcă. Nu contează, fiindcă ne-am învățat să trăim cu situația asta, pentru că nu ne afectează. Acum, din cîte putem determina, nici bariera, în ciuda grandorii ei, nu ne va afecta. Aici nu ne așteaptă flote de luptă extraterestre, gata să facă Pămîntul bucățele și să ne fure aurul și femeile. Nu-i decît altă relicvă incomprehensibilă, pentru înțelegerea căreia vom avea nevoie de cinci sute de ani. Într-o bună zi după aceea, vom sta aici și vom rîde, amintindu-ne cît de derutați am fost.

— Ne duci acasă, așa este? întrebă Tunde.

— Nu imediat, dar în tot cazul după ce am dedicat destul timp Cetății Negre. Dacă nici unul dintre voi nu aveți o alternativă viabilă, voi continua zborul în jurul barierei. Dacă nu vom găsi nimic, vom examina polii, așa cum stabilisem inițial. Am putea continua și cu o examinare superficială a lui Dyson Beta. Înainte de a porni spre casă aș dori să confirm că situația de acolo este similară.

— Sînt de acord, încuviință Oscar. Șefii de echipe sînt întrebați mereu cît va mai dura investigarea. Deocamdată nimeni nu s-a plîns, însă aș zice că-i timpul să-i dăm drumul.

Amîndoi îl priviră pe Tunde.

— Bine, rosti bărbatul. Avem într-adevăr destule date pentru a ține universitățile ocupate vreme de un deceniu, totuși sper că greșești în privința următoarei etape a

proiectului. Înțelegerea tehnologiei din Cetatea Neagră va purta specia noastră la cote incredibile. Ce naiba, am putea deveni transgalactici; de fapt, n-ar mai exista limite în privința celor ce am putea realiza.

***

Anna și echipa ei de controlori rechemară sateliții, strecurîndu-i cu grijă înapoi prin labirintul mișcător reprezentat de cele patru sfere-rețea. Din cei treizeci și șapte de sateliți aduși în interiorul Cetății Negre, nouă fuseseră pierduți, fie în centru, fie din cauza eșecurilor de comunicare. După ce restul reveniră în hangarele lor, Tu Lee readuse *A doua șansă* în hiperspațiu cu o viteză care avea să încheie ocolirea barierei în alte cinci zile.

***

Alarma îl smulse cu greu pe Wilson dintr-un somn adînc și confortabil. Rămase pe pat pentru o secundă, străduindu-se să-și ferească ochii de luminile cabinei care se aprinseseră în mod automat. Anna gemu, miji ochii și clipi repede.

— Ce pizda mă-sii? mormăi ea.

— Puntea a declarat o urgență, îl anunță pe Wilson e-majordomul său.

— Fir-ar a naibii!

Sări din pat și porni direct spre ușă. Vederea virtuală îi era împînzită de iconuri pîlpîitoare, astfel că-i venea greu să se concentreze asupra lor și asupra coridorului pe care începuse să alerge. Din fericire, proiectanții navei păstraseră tradiția maritimă și menținuseră cabina căpitanului în apropierea punții.

Iconurile de stare nu indicau nici o avarie fizică a suprastructurii, hiperpropulsia funcționa normal, iar Defensiva era la fel de liniștitoare. *Așadar, nu-i vorba despre nici un pericol imediat.* Wilson se sili să se destindă în timp ce ușa punții glisă pentru el. Apoi examină iconurile senzorilor. Hisradarul pătrundea prin barieră.

— Futu-i!

Cei cîțiva membri ai cartului de noapte de pe punte se întoarseră, auzindu-i exclamația.

— A început acum două minute, spuse Oscar ridicîndu-se din fotoliul consolei de comandă. Am ordonat oprirea zborului.

Wilson privi portalurile prova și se așeză în fotoliul de comandă.

— Mai sîntem în gaura-de-vierme?

— Da, domnule căpitan.

— Bine. Tu Lee, stabilește un curs de ieșire directă de aici. Îl implementezi în clipa în care îți spun.

— Da, domnule căpitan.

Ambele portaluri arătau scanarea pe care hisradarul o făcea suprafeței barierei. Aceasta părea să fluctueze, curbîndu-se spre interior ca și cum ar fi fost bombardată cu proiectile. Abia atunci Wilson își dădu seama de scară; dacă suprafața era lovită de obiecte, atunci acestea ar fi trebuit să fie de mărimea unor planete gigantice gazoase. *Forța ostilă! Motivul pentru care a fost ridicată bariera.*

— Astrofizica, știm ce cauzează asta?

— Nu, domnule căpitan, rosti Bruno voios. N-avem nici cea mai mică idee.

— Mai există ceva acolo, în spațiul cosmic? Altă navă? Un sistem de armament care ar putea cauza fenomenul acesta?

— Nimic, anunță Sandy Lanier de la consola senzorilor. Scanarea hisradar este curată pe o mie de unități astronomice de partea aceasta a barierei.

Wilson se încruntă la portalurile punții. Fluctuațiile sporeau în mărime, iar ei nu aveau să afle motivul dacă stăteau aici și se uitau din tranșee. *Momentul deciziei...*

— Hiperpropulsia, adu-ne la un milion de kilometri de barieră, comandă Wilson. Defensiva, activează cîmpurile de forță. Ia să vedem ce se-ntîmplă!

Apăru și restul cartului de zi și se oamenii așezară la consolele libere sau rămaseră în picioare în spatele celor din cartul de noapte. Atmosfera de încordare și surescitare autentică era aceeași pe care Wilson și-o reamintea din

cabina lui *Eagle II*, cînd se apropiaseră de sol. Aproape fără să-și dea seama, își netezi tricoul alb cu palmele, după care își îndepărtă șuvițele de păr zbîrlit de pe frunte; pielea fotoliului deja i se lipea de picioarele goale, mai jos de pantalonii scurți în care dormise. Pentru o clipă, se gîndi să dea o fugă pînă în cabină, ca să se schimbe. Nu era nici pe departe cea mai demnă imagine pentru istorie (iar senzorii de la bord înregistrau desigur totul), însă jumătate din cei aflați în clipa aceea pe punte erau îmbrăcați la fel. *Ia mai dă-o dracu'...*

— Sîntem la un milion de kilometri, domnule căpitan, anunță Sandy Lanier.

— Scoate-ne din hiperspațiu.

Un portal comută pe o imagine albastru ultramarin pur. Dungi negre înfloriră în centru, apoi se desfăcură precum coaja unui fruct. De data aceasta nu mai trebuiră să comute senzorii pe infraroșu ca să vadă bariera.

— Dumnezeule, icni Tunde răgușit. A devenit transparentă!

La treizeci UA în fața lor, Dyson Alfa pîlpîia, apărînd și dispărînd din spectrul vizibil, doar cu puțin mai strălucitoare decît restul stelelor din jur. Fluctuațiile indicate de scanarea hisradar erau incorecte — bariera nu se deplasa în nici o direcție fizică, ci își pierdea coeziunea.

— Senzorii, Defensiva, trage cineva în ea? întrebă Wilson disperat.

— Nu, domnule căpitan. Nu există nici o energie de vreun fel. Starea cuantică locală este de asemenea stabilă, din cîte ne putem da seama. Bariera este... Oh, uau! A dispărut! Scanările hisradar sînt goale. A dispărut în pizda mă-sii!

Wilson rămase holbîndu-se la cele două portaluri. Cel cu scanarea gravitonică era gol. Peste o secundă, cînd lumina ajunse la ei, Dyson Alfa strălucea constant în centrul unui colosal cerc alb.

Continuăm să vedem partea opusă a barierei, își dădu seama bărbatul. *Lumina stelelor din spatele ei va avea*

nevoie de vreo patru ore ca să parcurgă treizeci de unități astronomice.

— Baleiere completă cu senzorii pasivi, comandă el. Vreau să văd ce este acolo.

— Nu poate fi o coincidență, rosti Oscar care părea șocat, ba chiar ușor înspăimîntat. A existat acolo de peste o mie de ani și a dispărut tocmai cînd am sosit noi? Nici vorbă! Nu, nu, nici vorbă! Ceva știe că sîntem aici.

Membrii echipajului priveau în jur neliniștiți, căutînd asigurare unul de la altul. Wilson gîndise el însuși în direcții foarte similare; în mintea lui, un glas destul de puternic îl îmboldea să fugă. *Și fără să privești îndărăt!* Cîmpul stelar începea să reapară în jurul marginilor barierei, pe măsură ce lumina avansa spre *A doua șansă.* Lăsa impresia destul de neplăcută a unei curse gigantice care-și deschidea fălcile.

Wilson se întoarse către Tunde.

— Ce face Cetatea Neagră?

Fizicienii se năpustiră spre consolele lor, rulînd rutine de analiză peste scanările hisradar. Wilson privi rezultatele apărînd pe unul dintre ecranele consolei lui; nu putea înțelege detaliile, dar impresia de ansamblu era destul de clară.

— Mai există ceva acolo, spuse Tunde. Scanarea hisradarului arată că este mai mică decît anterior. Probabil că recepționăm sfera-rețea exterioară. O clipă — da, se rotește. Învelișul a dispărut. Iar la interior există o semnătură de fluctuație cuantică foarte stranie. Pînă acum n-a existat.

— O gaură-de-vierme? întrebă Wilson.

— Nu. N-o recunosc.

— Estimare de amenințare?

Tunde îl privi ușor iritat.

— Nimic evident. O să revin, dacă se mai întîmplă ceva.

Pe unul dintre portalurile punții se clădea o imagine a sistemului planetar Dyson Alfa. Ambele gigante gazoase erau mai mici decît Jupiter, pe orbite la distanțe de 4,5, respectiv 17 UA de steaua lor. Dintre cele trei planete solide, cea mai mare avea diametrul de paisprezece mii de

kilometri și se afla la 1,2 UA de soare. Celelalte două erau mai mici și pe orbite ușor ecliptice, mult mai departe. Botezară planeta cea mai interioară Alfa Major și focalizară asupra ei suita principală de senzori a navei.

— Dumnezeule! rosti Sandy Lanier. Ia priviți cifrele astea!

Spectrul vizual al lui Alfa Major arăta apă la o scară ce indica oceane și o atmosferă de tip oxigen-azot. În același timp, erau o sursă puternică de neutrino.

— Un nivel foarte mare de activitate de fuziune, comentă Russell. Aș zice că totalul puterii generate îl depășește pe al planetelor noastre 15Mari combinate.

— Ce dracu' utilizează atîta energie? mormăi Oscar.

Descoperiră că un procentaj măsurabil din ea era alocat comunicațiilor; în spectrul electromagnetic, planeta strălucea ca o mică nova. IR-ul navei începu să înregistreze multitudinea de semnale suprapuse, dar în absența unei chei, nici unul dintre algoritmii săi de decriptare nu era de folos.

Utilizarea principală a fuziunii era și cea mai vizibilă cu ochiul liber. Deasupra lui Alfa Major, spațiul fremăta de activitate. Dîre subțiri și sclipitoare lăsate de propulsii cu fuziune creau propria lor nebuloasă inelară care se extindea din atmosfera superioară pînă la un milion de kilometri. Acolo nu se terminau însă, ci începeau să se disperseze. Flotile de nave accelerau cu 3 sau 4 g, îndepărtîndu-se de planetă, spintecînd cicatrice lungi de plasmă prin vid, înainte de a opri motoarele ca să cotească spre destinații aflate de cealaltă parte a sistemului stelar. Alte sute de nave se apropiau de Alfa Major, declanșînd motoarele pentru a decelera în roiul permanent care înconjura planeta.

Peste cincizeci de sateliți mici se găseau pe orbite la aproximativ două sute de mii de kilometri de Alfa Major, înconjurați de ghemotoacele mici de flăcări de fuziune ale navelor care veneau și plecau. Probabil că erau asteroizi capturați, întrucît orbitele lor și distanțele dintre ele erau

prea regulate pentru ca să poată fi un fenomen natural. Toți aveau în jur stații industriale masive.

— Nu le pasă deloc de ambientul lor? întrebă Antonia. Este periculos ca navele cu fuziune să zboare atît de aproape de o planetă locuită.

— Sînt nave mari, spuse Anna. Au cel puțin aceleași dimensiuni cu *A doua șansă*, iar unele sînt mult mai mari. Iar gazul evacuat este heliu — probabil că utilizează fuziunea cu bor.

— Foarte scump, murmură Antonia.

— Depinde de nivelul tehnologic, observă Oscar. Aici nu-i vorba de o civilizație primitivă.

— Unde merg navele? întrebă Wilson.

A doua șansă începu să-și extindă observațiile și descoperi un nivel uluitor de activitate tehnologică pe toate planetele și în jurul acestora. Cele două planete solide exterioare, deși înghețate și lipsite de atmosferă, erau presărate cu domuri uriașe de cîmpuri de forță, habitate artificiale a căror vegetație corespundea spectrului de pe continentele lui Alfa Major. Toate erau iluminate de globuri de fuziune. Navele spațiale erau la fel de multe în jurul lor ca în jurul lui Alfa Major, învăluindu-le în toroide de lumină orbitoare, permanent mișcătoare. Și ele aveau zeci de sateliți industrializați.

Modelul se repeta la planetele gigantice gazoase. Toți sateliții mari erau acoperiți de domuri habitat din cîmpuri de forță și erau înconjurați de nave și sateliți mai mici industrializați. Inelele subțiri din jurul gigantelor gazoase găzduiau mii de stații ce erau fixate pe particulele de rocă, digerîndu-le lent. Habitatele din cîmpuri de forță înveliseră complet zecile de sateliți îndepărtați, care erau practic asteroizi mari. Contorsiuni strîns învolburate în magnetosferă dezvăluiau structuri colosale pe orbite ecuatoriale joase. Cînd senzorii navei umane le urmăriră, descoperiră că din ele coborau cabluri sau conducte în benzile superioare de nori.

Pe măsură ce detaliile se precizau pe portalul punții, Wilson devenea din ce în ce mai nostalgic după viitorul al

cărui pionier se crezuse în 2050 — vîrsta de aur a Frontierei Cosmice a omenirii care nu mai avusese loc. Aceasta era genul de societate intrasistem pe care ar fi clădit-o pînă la urmă orice civilizație tehnologică, dacă i-ar fi fost oprit, cumva, accesul la stele.

Totuși de ce să-i fi fost oprit?

La trei ore după dispariția barierei, Sandy predă Annei consola senzorilor, deși rămase pe punte încă două ore pentru a vedea ce se întîmplă.

Unul dintre telescoapele secundare era fixat pe clocotul spațiului din jurul lui Alfa Major.

— Se pare că unele nave se pregătesc să iasă din sistem, rosti Anna.

Unsprezece dîre de plasmă de fuziune erau vizibile dincolo de distanța la care majoritatea navelor reduseseră motoarele în vederea andocării.

— Accelerează la cinci g și o fac de trei ore. O să aibă o viteză a naibii de mare. Sper că au protecție de cîmpuri de forță. La viteza aia, o moleculă cît de mică îți poate strica serios ziua.

— Sînt nave care procedează similar de la ambele gigante gazoase, anunță Jean Douvoir.

— Vine vreuna către noi? întrebă Wilson

— Nu tocmai. Una va trece la mai puțin de opt unități astronomice.

— Destul de departe totuși fii cu ochii pe ea. Vreau să știu dacă-și modifică cursul în direcția noastră.

— Am înțeles.

— Tunde, crezi că sînt capabili să ne detecteze scanările hisradar?

— Aș zice că au tehnologia pentru a detecta fluctuații ale undelor cuantice, ceea ce le poate oferi un indiciu indirect despre prezența noastră aici. Noi însă n-am detectat nici o emisie hisradar din interiorul sistemului stelar, așa că probabil nu au detectoare directe. Se mai pune apoi problema intenției. De ce să-ți construiești un hisradar, dacă ești restricționat în interiorul unei bariere cu diametrul de treizeci unități astronomice?

— Crezi că au tehnologia pentru a produce bariera? întrebă Wilson prompt.

Tunde făcu o grimasă, șovăind să ofere o opinie.

— Aș zice că nu. Judecînd după ceea ce văd, i-aș pune pe picior de egalitate cu noi, cu evidenta diferență a găurilor-de-vierme. Cetatea Neagră este cu cîteva ordine de magnitudine peste orice sîntem noi capabili.

— Asta ar sugera că bariera a fost ridicată de altcineva, din exterior.

— Da, așa se pare.

— Prin urmare, ei au fost închiși înăuntru. Cineva îi considera o amenințare.

Wilson reveni la extraordinarele realizări de astroinginerie pe care le arătau senzorii. Ținînd seama de formația lui, era greu să nu fie invidios pe civilizația Alfa Major.

— Pe mine mă îngrijorează mai mult motivul pentru care a fost deconectată bariera, spuse Oscar. *Cineva* ne-a observat aici.

— Mi se pare lipsit de sens, comentă Wilson. Dacă încerci să restricționezi o civilizație, de ce să înlături bariera la prima navă care apare ca s-o investigheze?

— Ei n-au „încercat" s-o restricționeze, precizează Tu Lee. Au reușit!

— Tocmai de aceea anularea barierei este și mai lipsită de sens.

— Nu înțeleg de ce vă faceți atîtea griji, rosti Anna. Acum există o cale simplă de a afla.

Tot echipajul de pe punte o privea. Femeia surîse larg și micile spirale ale COtatuajelor de pe obrajii ei licăriră argintiu.

— Întrebați-i pe ei, arătă Anna spre portal.

***

În a treia zi după dispariția barierei, folosiră hisradarul pentru a scana sistemul. Wilson ascultase tot felul de argumente pro și contra stabilirii unui contact. Cei mai mulți, inclusiv el, erau precauți, în ciuda celor văzute pînă

atunci despre Dysoni. Dudley Bose ardea de nerăbdare să-i salute, în timp ce Oscar dorea să întoarcă imediat *A doua șansă* și să revină în Commonwealth întrucît îl neliniștea teribil de mult „coincidența" decuplării barierei.

Era prima dată cînd Wilson regreta că nu aveau comunicare instantanee cu Commonwealth-ul. Ar fi fost ușurat să lase altora responsabilitatea deciziei. Anna avea dreptate, puteau afla foarte multe dacă inițiau un contact, dar acum, cînd părea sigur că Dysonii fuseseră restricționați, speculațiile la bordul navei se concentrau aproape exclusiv asupra motivului. Civilizația din fața lor era impresionantă, însă nu chiar *atît* de amenințătoare.

Optzeci și trei de nave porniseră deja să iasă din sistemul stelar. După trei zile de zbor continuu la accelerația cinci g, primul val străbătuse peste zece UA și alte nave erau lansate continuu. Primele nave pornite de la giganta gazoasă cea mai îndepărtată de stea ajunseseră în preajma locului unde fusese bariera.

La bordul lui *A doua șansă* nimeni nu putea înțelege ce intenționau să facă după ce ar fi depășit limita de treizeci UA, mai ales pentru că navele acelea nu erau concepute pentru zbor interstelar. Echipajul colectase o mulțime de date despre sistemul Dyson Alfa. Nu numai planetele fuseseră colonizate, ci existau două centuri de asteroizi, cîte una de fiecare parte a orbitei lui Alfa Major, care erau populate în mod extensiv. Iar în toate punctele troiene ale gigantelor gazoase, cu norii lor de planetoizi de mărime medie, se aflau societăți spațiale înfloritoare. Mai straniu — în primul rînd pentru fizicieni — părea roiul de inele, cu diametrul de cinci sute de kilometri și protejat de cîmpuri de forță, situat pe o orbită la trei milioane de kilometri deasupra coronei stelare. Acestea păreau să absoarbă vîntul solar, procesînd curenții masivi de particule elementare care se ridicau din flamele și petele solare de sub ele.

În cele din urmă, Wilson autorizâ utilizarea hisradarului pentru a obține o hartă mai detaliată a sistemului stelar și a locuitorilor săi. Nimeni nu fu prea surprins cînd găsiră zeci de mii de nave mari circulînd între planete,

sateliți, habitatele asteroizilor și stațiile industriale. Totalul era ușor tulburător, ținînd seama de faptul că *A doua șansă* era unica navă a oamenilor. Neprevăzut de mare era de asemenea numărul de asteroizi cu orbite neregulate pe care-i detectară dincolo de a doua gigantă gazoasă și care dovedeau semne de colonizare și activitate industrială. Trei dintre aceștia se aflau la numai două UA distanță. Wilson o mustrului zdravăn pe Sandy Lanier, ofițerul de cart la Senzori, pentru că nu le detectase mai devreme emisiile de neutrino. O încasă însă la rîndul său în chiar aceeași seară de la Anna, care îi ținu o prelegere despre cît de mici erau generatoarele de fuziune și cît de mare era spațiul cosmic, în general.

— Probabil că abia au început să construiască pe asteroizii ăia, afirmă ea înfocat. Dacă în apropierea navei s-ar fi găsit ceva mare și periculos, departamentul nostru l-ar fi detectat.

Wilson izbuti să mormăie o scuză jalnică și spuse că ar trebui să examineze cu atenție asteroizii din apropiere. Faptul că exemple ale civilizației Dyson se găseau atît de aproape era o ocazie excelentă de a afla ce puteau, fără a fi observați ei înșiși.

Anna îi acceptă scuzele și-l lăsă s-o sărute pentru împăcare. Începuseră să capete experiență în a descoperi căi inovatoare pentru folosirea gravitației scăzute din secțiunea echipajului.

Avînd stabilită o imagine mai completă a sistemului Dyson Alfa, hisradarul navei fu focalizat pe Dyson Beta. Distanța era foarte mare, totuși reflecțiile semnalului arătau că bariera din jurul celei de-a doua stele rămăsese intactă. Observația întări argumentul lui Oscar că îndepărtarea barierei Dyson Alfa fusese declanșată de sosirea lor. Desigur, nimeni nu putea veni cu o motivație convingătoare și scenariul nu era în nici un caz unul dintre planurile de rezervă pe care le pregătiseră cu atîta atenție înainte de a pleca de la Anshun. Iar toate acestea îl făceau pe Wilson și mai conștient de cît de hotărîtoare erau deciziile sale în clipele acestea.

Ceru departamentului Senzori să reia colectarea de informații despre Dyson Alfa.

Pe cînd scanau asteroizii din apropiere pentru a obține imagini de înaltă rezoluție, izbucni cel dintîi conflict din sistemul stelar. Senzorii electromagnetici îl detectară primii — cîteva impulsuri electromagnetice uriașe, care irupseră la jumătatea distanței dintre orbitele celor două gigante gazoase. Acestea fură rapid confirmate ca explozii nucleare. Al doilea conflict izbucni cînd jeturile de evacuare se împrăștiară în jurul a trei explozii, dezvăluind două escadrile de cîte peste treizeci de nave care se năpusteau una asupra celeilalte. Lupta începu cînd ele se aflau la un milion de kilometri depărtare. Acum toate accelerau unele spre altele la peste șapte g. Proiectile și lasere gama transformară distanța care se reducea rapid într-un uragan letal de energie. Navele care explodau sporeau potopul radiațiilor.

Hisradarul scană rapid zona în timp real și găsi un nor mare și aflat în dilatare de sfărîmături și vapori, prin care se rostogoleau cîteva nave ruinate. La treizeci și două de milioane de kilometri depărtare, cinci asteroizi colonizați erau înconjurați de un roi de nave ai căror senzori activi testau zona bătăliei.

— Bine că n-am fost acolo! exclamă Oscar.

Wilson privea fix display-ul pe care fragmentele de materie iradiată se îndepărtau rapid între ele. Îi reamintea de exploziile ridicole în ralanti din superproducțiile tinereții sale, în care vedete hollywoodiene pompate cu steroizi goneau mai iute decît frontul exploziilor.

— Defensiva, întrebă el încet, cîmpurile noastre de forță ar fi rezistat unui asemenea atac?

— Este posibil să fi rezistat la salvele inițiale, domnule căpitan, dar la sfîrșit situația a devenit foarte periculoasă acolo.

— Mulțumesc.

Se uită la Oscar și înclină din cap. Cei doi trecură în sala de informare a ofițerilor principali și opacizară peretele de sticlă. În jurul mesei centrale lungi, ecranele străluceau albastru și stacojiu cu graficele senzoriale pe care le afișau.

— Știu la ce te gîndești, începu Wilson așezîndu-se pe un colț al mesei.

— Nici nu-i greu. Am spus-o din clipa cînd a dispărut bariera. Trebuie să plecăm. Toate evenimentele astea ne-au scos cu mult în afara scenariului original al misiunii. Ar fi trebuit să întreprindem un zbor de cercetare. Asta-i cu totul altceva.

— Știu, știu. Wilson își trecu degetele prin părul care-i crescuse mai lung decît îi plăcea. Tot nu știm însă de ce au fost restricționați și în tot cazul nu știm cine sau ce a ridicat bariera. Am fost trimiți aici ca s-o aflăm. Asta înseamnă că nu ne-am încheiat misiunea... în nici un caz din punctul meu de vedere.

— Bătălia aia a fost un indicator al naibii de bun al motivului pentru care au fost închiși aici. Mai clar de atît nu se poate.

— Poate că așa-i, dar nu putem merge acasă doar cu o presupunere. Trebuie să fiu sigur.

— Wilson, nu trebuie să te preocupe doar civilizația Dyson. De ce a fost desființată bariera la apropierea noastră? Asta nu te neliniștește?

— Ba da, bineînțeles, însă cei care ne pot spune ceva despre barieră sînt chiar aici.

— Nu-i putem întreba — este prea riscant. În toată istoria noastră, rasa umană n-a declanșat decît cinci focoase nucleare și asta în circumstanțe extraordinare, excepționale. În bătălia de mai devreme s-au folosit opt sute șaptezeci și două de bombe de fuziune care au fost detonate în treizeci de minute, iar jumătate din ele au distrus funcțiile de output energetic. Sînt periculoși, Wilson! Foarte, foarte periculoși.

— Genul de armament implicat în orice conflict este determinat de natura cîmpului de luptă și de tehnologia disponibilă. Dacă noi am fi atacați aici, eu însumi aș fi gata să utilizez focoasele nucleare. Ar fi răspunsul cuvenit. Disponibilitatea mea de a-mi face datoria înseamnă că rasa umană este o adunătură de ucigași periculoși?

— Răstălmăcești situația. Cuvintele mele sînt înregistrate în mod oficial: nu-mi place situația cu care ne confruntăm și în opinia mea ar trebui să plecăm imediat.

— Nu putem. Deși evenimentele sînt neașteptate, acesta este motivul pentru care ne aflăm aici. Descoperire și oportunitate, Oscar. Nu le putem întoarce spatele. Asta n-ar fi deloc o reacție specific omenească. Voi autoriza un contact de investigare de la distanță.

Oscar închise ochii și oftă prelung și dezamăgit.

— Bine. Este opțiunea ta și o voi susține. Putem cel puțin să fim prudenți?

Wilson îi zîmbi.

— Crede-mă, vom fi atît de prudenți, încît o să crezi că am devenit periculos de paranoic.

***

Stabiliră regulile contactului la următoarea întîlnire zilnică a șefilor de departamente, recurgînd la protocoalele Commonwealth-ului pentru contactele extraterestre și adaptîndu-le pentru situația lor aparte.

— Intenția mea, rosti Wilson, este să descoperim tot ce se poate despre Dysoni, fără a fi noi înșine observați. Acum, după ce am văzut cît de impulsivi sînt, nu intenționez să duc *A doua șansă* pe orbita vreunei planete sau a vreunui satelit. Dumnezeu știe ce armament pot avea pe orbitele principalelor centre populate!

— Investigația inițială, spuse Oscar, va consta în trimiterea unei echipe de contact spre un artefact pustiu — ceva mare, un habitat abandonat sau epava unei nave. Orice care să ne poată arăta cum trăiesc și care să ne ofere indicații asupra formei fizice și asupra culturii lor. Dacă vom avea noroc, poate găsim chiar și o unitate de memorie electronică pe care s-o putem accesa. Indiferent ce vom alege, va trebui să fie la minimum cinci milioane de kilometri de orice navă sau colonie. Într-o situație de luptă de urgență, putem rezista unei accelerații de cinci g, ceea ce este mult mai puțin decît majoritatea navelor pe care le-am văzut zburînd pe aici, așa că principalul nostru avantaj

tactic este propulsia superluminică. Doresc să evităm complet orice fel de urmăriri, așa că toată procedura se va desfășura cu minimum de transmisiuni.

— Înainte de a începe investigația, interveni Wilson, doresc să aud niște ipoteze privind răspunsul lor dacă ne vom ciocni.

Privi în jurul mesei, pînă o găsi pe Emmanuelle Verbeke, ofițerul răspunzător de culturile extraterestre.

— La momentul acesta, ne poți oferi ceva despre societatea lor?

— Foarte puțin pe lîngă ceea ce este evident, răspunse femeia. Tot ce am văzut corespunde simulărilor noastre standard pentru o specie care nu deține propulsia superluminică. Au urmat o cale progresivă logică de dezvoltare în sistemul lor stelar. Ținînd seama de scara și succesul evident al colonizărilor, sînt ușor derutată de conflictul armat la care am asistat; m-aș fi așteptat la mai multă stabilitate socială. Dar pentru că de fapt nu cunoaștem nimic despre cultura lor, ar fi nepotrivit să speculăm prea mult asupra conflictului în momentul acesta.

— Nu am înregistrat nici un progres în decriptarea semnalelor lor, spuse Anna, și asta e îngrijorător. Nu mă așteptam ca algoritmii IR să înceapă traduceri imediate, totuși erau unele domenii în care m-aș fi așteptat la progrese.

— Care anume? întrebă Oscar.

— În primul rînd, semnalele video sau holografice. Există reguli esențiale de formatare pe care trebuie să le urmeze datele de natura respectivă. Chiar dacă ființele acestea văd în spectrul ultraviolet sau dacă folosesc sonare aeriene, ar trebui să existe șabloane de afișare ce pot fi determinate. Deocamdată, pur și simplu n-am descoperit nici unul. Transmisiunile lor par să fie complet aleatorii și sînt exclusiv semnale analogice, ceea ce este și mai straniu. Desigur, nu ne ajută faptul că recepționăm atît de multe. Suprapunerile și interferențele sînt considerabile. Sperasem să vă pot reproduce un exemplu al limbajului lor, dar nu pot face nici măcar asta.

— Este neobișnuit, rosti Emmanuelle, că nu știm nici măcar cum arată. Dacă situația ar fi fost inversată și Dysonii s-ar fi furișat în apropierea unei planete a Commonwealth-ului, ei ar fi putut să ne înțeleagă în scurt timp pe baza comunicațiilor noastre.

— Noi înregistrăm totul, spuse Anna. Dacă pînă la urmă vom stabili contact și Dysonii vor dori să vorbească cu noi, atunci vom avea o înțelegere completă a căilor de comunicații pe care le utilizează. După aceea putem începe să traducem semnalele pe care le înregistrăm acum. Va fi de ajutor în cazul în care ei se inhibă cînd află că noi sîntem aici și încep să-și limiteze outputurile. Ceea ce recepționăm în prezent poate fi destul de valoros mai tîrziu.

— Dacă ne găsesc furișîndu-ne pe aici, este probabil că ne vor ataca? întrebă Oscar.

— Dacă aș fi fost în locul lor, aș fi fost curioasă, răspunse Emmanuelle, însă aceasta este o reacție personală. În același timp, este o trăsătură umană. Potrivit actualei noastre baze de cunoștințe, ne este imposibil să precizăm reacția lor.

— În cazul acesta, zise Wilson, ne vom desfășura investigația pe baza scenariului cel mai defavorabil. Echipa de contact va fi înarmată și va deține autoritate să deschidă focul dacă este amenințată. *A doua șansă* va opera în stare de alarmă de luptă din clipa în care trecem de vechiul prag al barierei.

Pentru prima dată după dispariția barierei, Oscar părea cu adevărat fericit.

— Anna, ai găsit ceva potrivit? întrebă Wilson.

— Da. În jurul punctului acesta plutesc numeroase sfărîmături de nave spațiale. Femeia îl privi stingher pe Oscar. S-ar părea că Dysonii se războiesc într-adevăr mult între ei. Cred că ar trebui să manifestăm prudență.

— Așa va fi, încuviință Wilson aruncîndu-i în același timp o privire de avertizare. Ai un punct interesant de unde să începem?

— Cred că da.

***

Nimeni nu scosese nici un cuvînt, totuși echipajul de pe punte fusese foarte conștient de momentul cînd depășiseră linia unde existase cîndva bariera. Dacă va reapărea brusc, prinzîndu-i înăuntru?

Hisradarul scană în urma lor, examinînd spațiul și hiperspațiul. Nu exista nici o modificare a semnăturii cuantice a continuumului spațio-temporal. Nimic nu se schimbă în Cetatea Neagră sau în jurul ei.

Așteptară o oră, imediat dincolo de linia barierei, înainte ca Wilson să rostească în cele din urmă:

— Perfect — Tu Lee, du-ne la pietroi.

— Executarea.

***

McCain Gilbert aștepta în biroul operativ al echipei de contact, nu departe de punte. Spre deosebire de punte, compartimentul acesta avea doar două console, dar mult mai multe display-uri. La cele trei mese lungi stăteau aproape toți cei patruzeci de membri ai echipei, care priveau ecranele goale cu o răbdare stăpînită. Absența datelor curente din partea senzorilor nu putea atenua surescitarea care vibra prin încăpere. Era prezentă în comentariile scurte schimbate de prieteni, de felul în care carturile fuseseră uitate, astfel încît toți să se poată înghesui aici, de cutiile de băuturi rămase pe mese, de absența gălăgiei obișnuite. Echipa de contact intra în sfîrșit în acțiune.

Pînă atunci fusese departamentul cel mai nebăgat în seamă din navă, mulțumindu-se să tragă cu ochiul peste umerii celorlalți la volumul uriaș de date care se revărsaseră în *A doua șansă*. Acum toleranța și așteptarea erau răsplătite.

Oscar intră în cabină, tocmai cînd nava ieșea din gaura-de-vierme. Mac îi făcu semn către scaunul neocupat de lîngă el și împreună priviră lumina albăstruie a găurii-de-vierme dispărînd de pe ecrane și permițînd videocamerelor să focalizeze pe bolovanul spațial cu care făceau joncțiunea. Anna, care-l descoperise și astfel avea dreptul respectiv, îl botezase „Foișorul". Era o aschie lungă de

piatră, care se termina cu un fel de stație la unul dintre capete. Ținînd seama de forma de tip turn și de poziția lui — la 1,5 UA dincolo de orbita gigantei gazoase — , femeii i se păruse analog unui antic avanpost imperial, un fort-garnizoană de mult uitat, care veghea peste pustiile teritorii barbare gata să semnaleze orice ar fi putut amenința civilizația.

— Se pare că am avut dreptate că-i inactiv, rosti Oscar. Din fericire...

Scanările pasive pe distanțe mari nu arătaseră emisii infraroșii. Nu exista activitate neutrino sau emisii electromagnetice. Întrucît Foișorul avea o rotație rapidă, cu durata de douăzeci și șase de minute, concluzionaseră că era abandonat, fiind probabil victima unei bătălii străvechi.

Privind imaginile care apăreau, susținute de fluxul lent de date, Mac fu convins că aveau dreptate. Stînca aducea cu o lamă de cuțit lungă de un kilometru și jumătate, însă nedepășind nicăieri două sute de metri în lățime. Toate laturile erau ascuțite, cu muchii tăioase. În mod evident, era o așchie care fusese ruptă dintr-un asteroid distrus de o încărcătură nucleară.

— Trebuie să fi fost o explozie teribilă, comentă el. Pînă acum nu i-am văzut construind ceva pe asteroizi atît de mici.

Stația era încastrată în suprafață în jurul capătului mai lat al Foișorului. În majoritate era formată din cuburi, piramide și ciuperci din compozit de titan aliat, dar după secolele de expunere la vid blindajele exterioare cîndva puternice erau fragile ca biscuiții. Fisuri năruite dezveleau nervurile de ranforsare de dedesubt, iar culoarea devenise pestriță, un fel de gri-plumburiu murdar, după nenumăratele impacturi ale micrometeoriților și ablația moleculară permanentă. Structuri ca niște ciuperci spinoase modelate din plastic dur și materiale metaloceramice pîndeau între secțiunile mai mari. Și ele erau roase în jurul marginilor, cu franjuri prelungi și delicate răsărind din cavități neregulate.

— Cel puțin nu veți avea probleme în a intra, observă Oscar. Sînt mai multe găuri decît pereți.

— Da, la secțiunile superioare. Secțiunile inferioare par mai intacte. Aha, uite, vine scanarea în profunzime.

Se aplecară la unison în față, privind micul portal hologramă pe care acum sclipea o hartă tridimensională a interiorului stației.

— Parc-ar fi un labirint suprarealist, rosti Oscar. Trebuie să fie ceva ca o rafinărie industrială. Toate alea sînt conducte, nu?

— Sau coridoare, sau tunele pentru locuit. Mai ții minte cuiburile de jarro-muște pe care le-am găsit pe Tandil? Crezusem că erau formațiuni superbe de corali, pînă ce a ieșit roiul.

— Da... poate. Oscar îi surîse larg prietenului său. Există un singur mod prin care poți să fii sigur.

— Exact, să ne trimiteți pe noi să ne murdărim pe mîini. Asta nu dă greș niciodată.

— Așa-i, fir-ar a naibii! Eu o s-o frec pe-aici, poate c-o să iau un prînz de gurmand la cantină și dup-aia să accesez o dramă IST. Însă tu sînt sigur c-o să te distrezi tare în costumul ăla care-ți strînge coaiele cît ești pe-acolo.

— După ce pun piciorul pe pietroiul ăla și stabilesc primul contact cu Dysonii, rasa noastră își va aminti numele meu, nu pe-al tău.

— Vai, vai — îngîmfarea, păcatul cel mai tragic dintre toate! Auzi, domnu' Legendă, care-ți vor fi primele cuvinte după ce o să-ți pui fotogenic piciorul?

Mac adoptă o poziție sincer gînditoare.

— Mă gîndisem la ceva de felul: *Băga-mi-aș! Acum mi-am amintit de ce nu trebuie să mănînci curry înainte să-mbraci costumul spațial.*

— Tare! Ba chiar istoric. Îmi place.

Mac rînji, apoi se sculă.

— Gata! Toată lumea — ochii și urechile aici, vă rog! Căpitanul nostru va menține *A doua șansă* la o sută de kilometri de Foișor, ca măsură de precauție. Asta înseamnă că vom folosi navetele ca să ajungem acolo. Investigația

preliminară va fi efectuată de mine și echipa C. Obiectivul principal al primului zbor este de a stabili nivelurile de ocupare. Dacă se va confirma că este de gradul zero, vom desfășura o cercetare inițială. După aceea, doresc să operez cu trei echipe care să se schimbe succesiv, pentru a cartografia conținutul Foișorului. Așa cum puteți vedea sînt o grămadă de conducte, tuneluri și căcaturi prin care va trebui să trecem. În cazul de față vom lucra arheologic, ceea ce știu că diferă nițel de genul de explorări cu care sînteți obișnuiți cei mai mulți. Avem nevoie de indicii despre felul cum arată creaturile astea, ce mănîncă, ce beau, pe cine au votat, dacă echipa lor a cîștigat Cupa, toate căcaturile astea. Prin urmare va trebui să căutați artefacte care să ne deschidă orice fel de ferestre în cultura lor. Echipele B și F — vreau să vă concentrați asupra electronicii sau optronicii lor, sau a mașinilor diferențiale... ori indiferent ce dracu' folosesc. Dacă în orice sistem de acolo există fragmente de date, le vreau descărcate și copiate. Ați înțeles?

Un murmur de încuviințare veselă se rostogoli prin sălița.

— Perfect, echipa C vine chiar acum cu mine să ne punem costumele. Naveta pleacă-n treizeci de minute. În vreme ce noi o să rînim pe-acolo, Oscar își face slujba obișnuită de supraveghere a explorării, adică ne va urmări cururile din fotoliul lui confortabil din birou. Sînt sigur că știți lecția — toate deciziile majore sînt ale lui și nu vreau discuții în privința asta și nici un fel de „stai nițel doar să mă uit după colțu' ăsta, fiindcă pare interesant". Dacă există vreo îndoială, se discută întîi cu Oscar. Echipa A, ne monitorizați și observați în mod direct la primul zbor. B, D și E, dacă dăm aprobarea, plecați imediat. Tocmai de-aia, vă sugerez să vă odihniți.

Se întoarse să iasă. Oscar îl prinse de braț.

— Știu că toți cred că sînt obsedat de dispariția barierei, rosti el, dar aveți grijă acolo.

— Nu-ți face griji. Porecla mea e „Lașu'".

***

Abia la douăzeci și patru de ore după ce Mac coborîse pe Foișor, Dudley Bose căpătă în sfîrșit șansa de a ieși iarăși în luminile rampei. Crezuse că, în calitate de membru al echipei de contact A, avea să se numere printre primii oameni care să stabilească contact cu Dysonii. Asta nu se întîmplase, bineînțeles, pentru că McCain Gilbert avea drept de preempțiune.

Dudley considerase că numirea sa în echipa de contact a navei înainte de plecare fusese o mișcare abilă. La urma urmelor, Wilson și ofițerii lui superiori nu puteau nega că el era expertul Commonwealth-ului în Perechea Dyson, cel puțin din punct de vedere astrofizic. Iar pentru că diploma sa în inginerie din prima viață îi extindea baza de cunoaștere la nivel practic, el reprezenta o alegere evidentă atît pentru echipa de contact, cît și pentru personalul științific.

Deocamdată însă cunoștințele îi rămăseseră din păcate neaplicate. Dudley înțelegea foarte puține despre starea cuantică a barierei; conducerea de unul singur a departamentului astronomic al Universității îi lăsase foarte puțin timp la dispoziție pentru a se ține la zi cu linia întîi a fizicii teoretice. Și, cu toate că interioarele Cetății Negre rămăseseră vizibile în mod spectaculos, el nu era în stare să ofere vreo ipoteză privind natura acelui mecanism gigantic.

În timp ce *A doua șansă* examinase Cetatea Neagră, Dudley rămăsese în majoritatea timpului singur în cabină, înregistrînd comentarii. Contractul lui cu Gralmond WebNews implica emiterea de opinii și interpretări ale informațiilor colectate de navă. În esență, juca rolul unui popularizator științific — privea rezultatele sosite în ziua respectivă și oferea o explicație de nivel științific cît mai redus. Perioada pe care o petrecuse în calitate de conferențiar, cînd diviza faptele complexe în bucățele ușor digerabile, urmată de expunerea meteorică la mass-media și solicitările lor de prezentări simplificate, îl făcea perfect calificat pentru rolul respectiv.

Însă Foișorul îi oferise finalmente ocazia de a-și îmbunătăți profilul. Ajungerea lui pe ultima frontieră atinsă de

om avea să facă zborul acesta să fie definit ca al lui. El, Dudley Bose, urma să devină interfața umană cu misterul Perechii Dyson.

McCain Gilbert anunțase după aceea graficul de lucru al echipelor și Dudley trebuise să mai aștepte o zi. Pînă ce-i sosise rîndul, fusese redus din nou la un rol secundar — privea prin videocamera navetei cum McCain Gilbert se îndrepta către uriașele structuri extraterestre de pe Foișor și revărsa banalități de felul: „Asta e... Dintr-un moment în altul... Da! Contact! Cît de mult diferă de obișnuitele noastre prime întîlniri cu un mediu extraterestru. În mod normal, personalul de contact SISC trece printr-o gaură-de-vierme și calcă ferm pe sol. Aici îl puteți vedea pe prietenul meu Mac fiind cu adevărat nevoit să se țină cu mîna de marginea unei găuri. Stați așa, luminează cu proiectorul în structură! Vedeți acum primele imagini ale unui univers extraterestru cu totul inedit."

De fapt, plutirea precaută a lui Mac prin structură era de o plictiseală fără margini. În mod evident, stația fusese părăsită de mult timp. Carcasa din polititan era încă ușor radioactivă și rata ei de înjumătățire permisese ca explozia să fie datată cu acuratețe în urmă cu două sute unsprezece ani. „Așadar acolo nu se poate să mai fi rămas nimic viu. Sau dacă a rămas, este o formă de viață foarte diferită de tot ce cunoaștem."

Compartimentele nu arătau foarte straniu. Principiile constructive erau rezonabil de universale. Carcasa era făcută din straturi multiple: perete de presiune, izolație termică, ranforsare structurală, conducte pentru cabluri. Primele informații sugerau că incinta cubică în care intrase Mac era o secțiune de habitat. Cîțiva pereți interiori aveau deschideri dreptunghiulare ca niște trape. „Sînt late de doi metri, mai mari decît cele ale oamenilor, ceea ce ar arăta că Dysonii pot fi mai mari decît noi." *În cazul în care nu vă puteți da seama și singuri.* Acelea erau momentele în care Dudley se detesta pentru ceea ce trebuia să facă.

Aproape toate compartimentele aveau o deschidere în coridoarele largi, ca niște tunele, care se curbau și se răsuceau

prin interior. Reflectoarele costumului lui Mac găsiră în compartimente blocuri octogonale ce ieșeau din pereți în apexul nervurilor structurale. Cîndva susținuseră mașinării de dimensiuni mari, dar acum erau doar suporturi goale și console de încărcare. „Interiorul a fost golit complet. Cei care au cîștigat bătălia și-au luat probabil și prada cu ei."

Activitatea extravehiculară a lui Mac era o înregistrare de incinte goale și tunele lungi și întunecoase. Foișorul degaja o atmosferă de respingere, mai degrabă decît de abandonare. Rece, întunecat, slab radioactiv, era pur și simplu lipsit de importanță; atît scopul, cît și mijloacele încetaseră cînd radiațiile letale îi străpunseseră toate colțurile.

Era o impresie care se consolida în mintea lui Dudley cînd privea aschia de rocă ce se întindea peste cîmpul stelar. Totul de aici era cenușiu, existînd foarte puține diferențe între piatră și stația extraterestră cocoțată pe ea. Abia putea distinge cealaltă navetă care plana deasupra cubului — o pată argintie și aurie pe care pulsau necontenit luminile verde și stacojie de navigație. Razele ei pîlpîiau peste zgîrieturile de pe perspexul micului hublou de care se lipise el.

— Casca.

— Poftim?

Dudley se întoarse și o văzu pe Emmanuelle Verbeke de cealaltă parte a culoarului dintre fotolii. Femeia își punea propria ei cască.

— E timpul să-ți pui casca.

— Ah, da. Sigur.

Îi zîmbi în semn de mulțumire și-și luă casca de pe zona cu arici de pe laterala fotoliului. De la plecarea de pe Anshun, se înțelesese destul de bine cu Emmanuelle. Din fericire, fiindcă ei doi formau o pereche în cadrul echipei A; desigur, asta nu însemna că trebuia să petreacă prea mult timp împreună cu excepția carturilor și a ședințelor de antrenament. Dudley continua să fie destul de conștient de forma sa fizică. Toți membrii echipajului avuseseră parte de o reîntinerire completă cu cel mult zece ani în urmă,

însă el era geriatricul oficial al navei. Orice speranță anterioară că lucrul acesta i-ar fi putut conferi un aer de distincție dispăruse rapid.

Rachetele mici ale navetei se declanșau aproape continuu pe măsură ce se apropia pentru joncțiune, sunînd ca și cum cineva ar fi lovit cu un baros în fuzelaj. Dudley se adaptă ușoarei mișcări de legănare pe care o cauzau și-și coborî peste cap globul din material transparent dur. Inele etanșatoare asemănătoare unor buze se prinseră strîns și el fixă al doilea inel etanșator, mecanic. Imediat e-majordomul lui rulă verificările finale de integrare, confirmînd că costumul era complet funcțional.

Bărbatul activă cîmpul de forță al costumului și trecu în ecluza pneumatică. Echipa C și trei membri ai echipei A așteptau deja pe caroiajul fuzelajului care înconjura ecluza exterioară. Dudley avu grijă să se ancoreze înainte de a-și scoate ranița de manevrare din compartimentul de depozitare. McCain Gilbert însuși îi ținu ranița nemișcată, în vreme ce Dudley își strecură brațele prin curele. Ranița se lipi de costumul spațial și curelele de plastic pliabil se contractară în jurul lui.

— Ești bine? întrebă Mac.

Casca îi era foarte apropiată de a lui Dudley, îngăduindu-i să privească prin tenta argintie.

— Sigur că da.

Oricît de blazat ar fi încercat să sune, realitatea prezenței sale în spațiul cosmic deschis în interiorul unui sistem stelar extraterestru îi făcea inima să-i tresară. Telemetria îi era imediat accesibilă lui Mac. Dudley privi în jur, pentru a găsi steaua luminoasă și liniștitoare care era *A doua șansă*. Văzînd-o cum strălucește pe fundalul cîmpului stelar, răsuflă mai ușor. Privi mai departe, străduindu-se să descopere configurații familiare de stele printre constelațiile stranii.

Echipa C se lansă spre Foișorul aflat la o sută de metri depărtare. Dudley ținu ranița de manevrare a Emmanuellei, pînă cînd femeia și-o fixă și fu răsplătit cu un semn

de „totul e în regulă". Asta îi făcu plăcere, îl făcea să se simtă ca un membru real al echipei.

— Bun, toată lumea-i afară! rosti Frances Rawlins, șefa echipei C. Nu părăsiți naveta pînă nu vă asigurați geanta cu echipamente. Dacă vreți să zburați în imponderabilitate, o puteți face-n timpul liber. Îndreptați-vă spre baliza pe care au montat-o pe stația extraterestră. Acolo ne regrupăm și după aceea intrăm.

Dudley se asigură că geanta cilindrică îi era fixată la centură. Ceilalți începuseră să se ridice lent de pe caroiajul fuzelajului. Jeturi minuscule de gaz alb țîșniră din duzele ranițelor lor de manevrare, abia vizibile în lumina slabă a stelei îndepărtate. Mîna lui virtuală prinse joystick-ul raniței și-l împinse în față, iar gazul produse un vuiet surd, vibrînd în spatele său. Dar bocancii i se desprinseră de caroiaj și el pluti îndepărtîndu-se de navetă. Inima începu să-i bubuie iarăși, cu adrenalina năvălindu-i în sînge. Chiar nu-i venea să creadă că făcea asta. În prima lui viață, se înscrisese într-o vacanță pentru o expediție cu deltaplanul, încrezîndu-se în rezistența unei bucăți de țesătură și rugîndu-se să reziste curelele cînd el și instructorul săriseră de pe vîrful unui munte. Valul de tensiune și euforie care-l izbiseră simultan cînd văzuse vîrfurile copacilor sub tălpile lui nu semănase cu nimic din ce cunoscuse vreodată. Acum încerca aceleași senzații, dar mult mai intens decît prima dată.

Ca și atunci, se sili să se relaxeze, acceptînd inevitabilul. Avu nevoie de o vreme să-și convingă trupul că de fapt nimic nu era în neregulă, că ranița de manevrare și costumul funcționau perfect și aveau grijă de el. Rînjea ca un dement în interiorul căștii. Mîna virtuală liberă atinse iconul unui microfon, apoi tastă un cod privat.

— Mă apropii de strania stație extraterestră pe care am botezat-o Foișorul. În prezent, toți sîntem de acord că numele n-a fost inspirat. Acesta nu este un avanpost de gardă, ci pur și simplu rămășițele triste ale unei facilități industriale care a fost distrusă în timpul unui conflict nuclear. Nu pot decît să simt regret pentru că toate efor-

turile și costurile ce au fost investite în ea au căzut victime unei pierderi primitive a controlului. Deși Dysonii au realizat atît de multe, și sînt de acord că unele dintre reușitele lor tehnologice le depășesc pe ale noastre, sper că ei pot încă să învețe din modul în care societatea noastră își rezolvă conflictele și neînțelegerile.

Asta ar fi trebuit să sune bine acasă. Întotdeauna trebuie să-ți faci audiența să se simtă ușor superioară.

Reprezentarea grafică a cursului său din interiorul vederii virtuale arăta că devia ușor față de baliză. Îl corectă. Corecția fu excesivă și după aceea trebui să tragă ferm joystick-ul în partea opusă. Era exact acțiunea împotriva căreia îl avertiza instinctiv memoria de antrenamente. Dudley pur și simplu nu putea integra cunoașterea respectivă la nivelul reflexelor somatice. De aceea, înaintă bălăngănindu-se, cu gazele răbufnind din toate duzele raniței de manevrare într-un șablon aparent aleatoriu și rămînînd prudent cu ochii asupra vitezei sale relative.

Frances Rawlins se strecura prin gaura de lîngă baliză cînd Dudley reuși în cele din urmă să se oprească imediat deasupra ei. Îl urmară ceilalți membri ai echipei C. O dată ajuns înăuntru, Dudley privi în jur curios, însă compartimentul era dezamăgitor. O incintă paralelipipedică simplă, din metal cenușiu-albăstrui, inundată de petele mișcătoare de lumină puternică ale proiectoarelor costumelor. Absolut nimic care să sugereze ceva extraterestru.

— Acum, după ce am ajuns înăuntru, rosti Frances, vreau să vă repet, și foarte insistent, apelul la prudență. Biroul operativ ne urmărește în mod individual pe fiecare dintre noi, însă ei nu pot compensa pentru toate greșelile. Unica soluție este să nu facem nici o greșeală. Nu sîntem angrenați în nici o cursă, ci vom căuta cu atenție pînă ce găsim datele care le dorește căpitanul, așa că nu vă grăbiți. Echipele B, D și E au explorat deja în jos pînă la nivelul cinci, iar radial au ajuns pînă la secțiunile A3 și A8 de pe hărțile voastre. Au amplasat relee de comunicații pentru a acoperi zona respectivă, dar după ce le veți depăși va trebui să le instalați pe ale voastre, fiindcă pereții ne

blochează complet semnalele. Nu permiteți zone moarte de comunicare, mai ales în tunelurile de legătură. Vom rămîne în contact tot timpul, s-a înțeles? Bun, sarcinile vi le-ați primit, așa că... dați-i drumul!

Dudley studie topografia hărții tridimensionale în vederea virtuală, asociind-o cu intrarea mare a tunelului de pe peretele compartimentului. Un cablu portocaliu șerpuia prin el, detaliindu-i traseul. Activă ghidarea inerțială, aliniind-o cu baliza.

— Ești gata? întrebă Emmanuelle.

— Așa cred.

Bărbatul privi hăul negru al intrării în tunelul pe care aveau să-l folosească pentru a coborî la nivelul cinci. Avea diametrul de trei metri. *Indicînd astfel că Dysonii pot fi mai mari decît noi... idiotule!* Totuși nu atît de mic, încît să declanșeze claustrofobie. Cel puțin, nu imediat.

De cealaltă parte a compartimentului, Frances se trăgea deja printr-un tunel care se îndrepta către secțiunea A8. Dudley pluti spre tunelul indicat de harta lui și se prinse de marginea intrării pentru a-și restabili echilibrul. Proiectoarele costumului său spintecau bezna, dezvăluind un tub ai cărui pereți din compozit pe bază de carbon erau acoperiți de fisuri subțiri cît firul de păr și de băsici neregulate. După cinci metri începea să se curbeze în jos, cotind în același timp lin în stînga. Bărbatul se împinse ușor cu tălpile în podeaua compartimentului, îngăduind picioarelor și trunchiului să se ridice pînă ajunse în dreptul intrării, apoi se trase înainte în tunel.

— Și în necunoscut.

***

— Primim semnale, domnule căpitan, anunță Anna. Senzorii indică transmisiuni laser și microunde dirijate spre noi. Provin de la sateliții de pe orbita lui Alfa Major.

— Fir-ar a dracu', mormăi Wilson. Ești sigură? Nu s-ar putea să se alinieze cu ceva din spatele nostru?

— Nu cred. În spatele nostru nu există nimic. Toate cele trei fascicule se intersectează aici și se păstrează constante. Este clar că noi sîntem punctul țintit.

Wilson apelă imediat semnalele pe ecranele consolei sale. Chiar și după ce fuseseră trecute prin cele mai bune filtre IR, acestea apăreau sub forma unui vălmășag de sinusoide și configurații fractale.

— Seamănă cu ceea ce-și transmit între ei?

— Da, domnule căpitan, așa pare.

— Așadar este posibil ca ei să nu-și dea seama că sîntem din afara sistemului lor?

— Mai mult ca sigur, interveni Tunde. La urma urmelor, după ce bariera a dispărut este firesc ca ei să se aștepte la un tip de comunicații sau contact din partea speciei care a construit-o acolo. Ar fi cu ochii-n patru.

Un senzor vizual era orientat asupra unei raze laser care provenea de pe un satelit ce se rotea în jurul lui Alfa Major. Un singur punct rubiniu orbitor, care oculta mare parte din fuioarele delicate de flăcări de fuziune ce înconjurau planeta. Wilson îl privi și se simți tot mai neliniștit de posibilitatea de a-i fi subestimat pe Dysoni.

— Ne caută — pe noi sau cel puțin o navă străină de sistem — din clipa dispariției barierei?

— Ar părea acțiunea logică din partea lor.

— Dar dacă n-au hisradar, cum dracu' au dat de noi?

— Gaura-de-vierme a hiperpropulsiei noastre generează un șoc gravitonic însemnat, și în plus are o semnătură cuantică evidentă. La acestea se adaugă emisiile de neutrino ale reactoarelor noastre de fuziune.

— Sînt foarte mici, interveni imediat Antonia. Mențin sistemele de fuziune la doi la sută deasupra pragului critic. Trapele d-zero sînt principala noastră sursă energetică, însă ele sînt foarte bine ecranate.

– Căpitane, vorbi Tunde, întregul sistem planetar de aici abundă în tehnologie avansată. Iar dacă ei sînt cu adevărat atît de impulsionați de conflict pe cît suspectăm noi, vor avea foarte multe sisteme senzoriale. Eu nu sînt chiar așa surprins că ne-au detectat.

Wilson reveni cu atenția la portalurile principale, care prezentau amîndouă imagini vizuale neamplificate ale Foișorului. Neliniștea lui inițială se preschimba în îngrijorare reală.

— Anna, dă-mi o baleiere cu hisradarul. Mai există ceva prin spațiul de acolo?

După cîteva scanări inițiale ale Foișorului, își decuplaseră toți senzorii activi, menținînd emisiile la minimum, în tentativa de a rămîne cît mai silențioși. Fusese tot decizia lui — de a fi discreți și de a aduna în liniște date, pînă ce aveau să fie pregătiți pentru contact. O strategie care le-ar fi oferit niște atuuri.

— Futu-i! exclamă Anna. Opt nave se îndreaptă direct spre noi!

***

Dudley coborîse prin tunel pînă la nivelul șapte, trecînd pe lîngă o mulțime de joncțiuni din care se ramificau tunele subsidiare. Rețeaua aducea cu un sistem de rădăcini care fusese răsucit într-o configurație de tip tirbușon. Șerpuind în jos, bărbatul începu să înțeleagă că tunelurile se extindeau într-un fel pe care harta tridimensională din vederea virtuală nu-l putea exprima în mod complet. Pe măsură ce înainta, deveni convins că erau conducte, nu coridoare. Pur și simplu, erau prea multe ca să fie utilizate drept căi de trecere de către Dysoni. Pe de altă parte, nu putea vizualiza ce fel de conducte erau. Nu aveau valve sau pompe și nu existau nici urme ale suporturilor unor asemenea echipamente. Bănuia că fuseseră căptușite cu un tip de înveliș celular, sau o variantă a benzilor electromusculare, care ulterior fuseseră demontate, ca tot ceea ce mai existase pe aici. Pînă acum, echipele de contact nu izbutiseră să recupereze nici măcar un singur artefact de valoare.

Lunecă din tunel într-un compartiment de la nivelul șapte care avea forma unei felii de tort. Nu avea trape de acces, ci doar alte deschideri de tunele. Dudley atinse cu bocancii podeaua neregulată, îngăduindu-le cililor tălpilor să prindă suprafața care se exfolia. Spațiul deschis era o

ușurare salutară după limitările tunelului. Emmanuelle apăru în urma lui, atingînd marginea cu degetele cînd trecu pe lîngă ea, pentru a descrie un cerc lent înainte de a-și plasa bocancii ferm pe podea. Dudley monta deja un releu de comunicații pe un bloc gol.

— Locul a fost curățat, raportă Emmanuelle. Nu există conexiuni directe cu alte compartimente.

— Bine, răspunse Oscar. Intrarea trei de tunel intră chiar în rocă. După vreo douăzeci de metri, nu mai avem un plan exact al ei; scanarea profundă nu poate pătrunde mai adînc. Vrei s-o verificați voi?

— Putem, sigur că da, răspunse Dudley încrezător. În sfîrșit, un teritoriu necartografiat!

— Bine, dar procedați cu grijă. Nu uitați de releele de comunicare.

Dudley ar fi dorit să replice ceva de genul *bineînțeles că n-o să uităm*, totuși ar fi fost lipsit de profesionism. De fapt, glasul calm al lui Oscar pe care-l auzea în urechi era liniștitor. *Puteți oricînd să vă bizuiți pe Oscar.* Era o plăcută plasă de siguranță psihologică.

Comandă bocancilor să elibereze podeaua și se împinse înainte, spre intrarea trei. Proiectoarele costumului luminau interiorul cenușiu ca ardezia, care nu părea deloc diferit de o duzină altele pe lîngă care trecuse deja; pornea într-o curbă în sens trigonometric.

— Începe înregistrarea traseului, îi comandă e-major-domului și se trase înăuntru.

După cincisprezece metri, suprafața se schimbă din compozitul carbon dur uzual într-un înveliș subțire din aluminiu, mat de vreme și crăpat, dezvăluind roca aflată imediat înapoia lui. Curbura se strînse mai mult, transformîndu-se într-o spirală regulată. Dudley montă un releu pe perete. După douăzeci și cinci de metri, fu nevoit să utilizeze altul.

— Potrivit ghidării mele inerțiale, spuse Emmanuelle, este o spirală. Coborîm aproape în lungul axei pietroiului.

— Oscar, întrebă Dudley, pe suprafața pietroiului există vreo gaură? Ceva care ar putea să fie capătul opus?

— E greu de spus. Sînt niște fisuri care ar putea fi deschideri. De asta avem nevoie de voi.

— Mulțumesc.

După alte două inele de spirală, ajunseră la prima joncțiune. Era un tub rectiliniu, lung de șapte metri. Dudley îndreptă proiectoarele costumului în interiorul lui.

— Duce pur și simplu în cealaltă parte a spiralei, ca un fel de scurtătură.

— Nu cred, spuse Emmanuelle. Unghiul nu-i cel corect. Auzi... știi ceva?... cred că puțul ăsta este construit ca ADN-ul. Două spirale paralele între ele, cu pasaje de legătură orizontale.

— S-ar putea să ai dreptate. Oscar, aș vrea să încerc ceva. Dacă punem un releu de comunicare în celălalt capăt al tubului ăsta, atunci am putea să-l receptăm, dacă sub noi mai există alt pasaj orizontal.

— Dă-i drumul, Dudley, merită încercat.

Dudley se repezi prin tunelul scurt, încîntat cît de ușor se deplasa în condițiile acelea. Memoria de antrenament începea în sfîrșit să opereze în mod reflex... bineînțeles, alături de înzestrările lui naturale. Montă releul în a doua spirală și se grăbi înapoi.

***

Wilson privea triunghiurile micuțe care se tîrau pe imensul display tactic al portalului. În jurul fiecăruia pîlpîiau numere, care anunțau vești încă și mai rele. Nava din frunte se afla la optzeci și două de milioane de kilometri depărtare și accelera puternic la opt g. Avea să ajungă la ei în ceva mai mult de trei ore. Asta în sine era prost, însă ceea ce nu-i plăcea deloc lui Wilson era faptul că nu se întorsese cu 180° pentru a decelera.

Cele opt nave fuseseră lansate de pe sateliții sau asteroizii locuiți ai gigantei gazoase cea mai exterioară, aflată la distanța de trei UA, cel mai apropiat centru de activitate extraterestră. Dacă nava din frunte nu decelera deloc, urma să aibă o viteză relativă de peste șapte mii cinci sute de km/secundă cînd ajungea la ei. Nici un aparat construit de

om nu atinsese vreodată o fracțiune din viteza aceea în spațiul real. Chiar și acum putea să vadă nava pe display-ul vizual, urmărită de telescopul principal din *A doua șansă*; jetul violet lăsat de motorul cu fuziune se întindea pe sute de kilometri înapoia unei sfere aurii scînteietoare. Fiecare moleculă de gaz și particulă încărcată ce lovea cîmpul de forță murea într-o rafală de splendoare radioactivă, contribuind la nuanța coronală din jurul navei. Dacă izbea *A doua șansă* sau Foișorul cu viteza aceea, explozia ar fi rivalizat pentru scurt timp cu o flamă solară.

— Numai navele cinci și șapte s-au întors ca să decelereze pentru joncțiune, anunță Anna. Au rămas mult în spatele celorlalte. Și alte trei au plecat de la giganta gazoasă pe curs de interceptare spre noi. Cred de asemenea că vreo cincisprezece au pornit de la Dyson Major; este cam devreme pentru a fi sigură, dar vectorii lor corespund.

Wilson încuviință în tăcere, studiind situația din punct de vedere tactic. Potrivit pozițiilor și vectorilor lor, cele opt nave din prima flotilă fuseseră lansate din baze diferite într-un interval de cîteva ore. Erau bine distanțate. Destinația lor era cît se putea de clară, chiar dacă avea să fie doar o survolare. Cît despre intenții...

— Mulțumesc, rosti el. Oscar, scoate imediat echipele din Foișor. Vreau ca într-o jumătate de oră să fie la bordul navei.

— Am înțeles.

— Tunde, încerc să mă gîndesc ce valoare posibil pașnică sau științifică ar putea avea o survolare la viteza pe care o va atinge nava din frunte.

— Nici nu se poate vorbi despre așa ceva.

— Exact asta crezusem c-o să spui. Este o acțiune de ocupare a teritoriului. Se poate ca ei să creadă că sîntem specia care a ridicat bariera și în cazul acesta trebuie să ne așteptăm la ce e mai rău. Dacă nu încetinesc, ne vom retrage din sistem. Nu voi risca viețile noastre și misiunea aceasta pentru o tentativă de stabilire a contactului într-o situație de bătălie. Hiperspațiul, doresc imediat un curs

de zbor pentru revenirea în Commonwealth, care să fie gata pentru inițiere la comanda mea.

— Am înțeles.

— Anna, vom încerca un contact prin date cu prima flotă. Dacă noi nu-i putem înțelege, poate că reușesc ei să ne înțeleagă. Începe să transmiți pachetul nostru de contact preliminar standard. Folosește toate frecvențele pe care emit ei. Ar trebui să le comunicăm măcar faptul că nu noi am ridicat bariera.

— Căpitane, îl apelă Oscar.

Lui Wilson îi lipsea Oscar de pe punte, deși admitea fără chef că secundul era de departe omul cel mai potrivit pentru a conduce explorarea Foișorului. Din tonul lui înțelese însă imediat că se întîmplase ceva rău.

— Da?

— Avem probleme — doi membri ai echipei de contact A au încetat să mai comunice.

***

— Ăsta este iarăși la alt unghi, comentă Emmanuelle.

Se opriseră amîndoi lîngă al cincilea pasaj de traversare, luminîndu-l cu proiectoarele costumelor. Și de data aceasta era un tunel rectiliniu care se deschidea într-un puț în spirală. De acum bănuiau că erau mai mult de două spirale — poate patru sau cinci.

— Cred că ar trebui să rămînem în puțul ăsta, spuse Dudley. Haide să vedem unde ajunge, înainte de a începe să le cartografiem și pe celelalte.

Potrivit afișajului ghidării sale inerțiale, se găseau deja la o sută cincisprezece metri metri sub nivelul șapte al stației extraterestre. Nu izbutiseră să recepteze semnale de la nici unul dintre releele suplimentare pe care el le montase pe pasajele de traversare de deasupra, așa că nu știau cu certitudine care era topografia.

— Oscar, putem continua?

— Da. mergeți mai departe. Este cel mai interesant aspect al stației pe care l-am găsit deocamdată.

Dudley se împinse din nou înainte. Învelișul din aluminiu avea suficiente neregularități și proeminențe de care să se prindă pentru a-l putea folosi ca pe o scară. Abia aștepta să vadă unde va ajunge. Simțea că era vorba despre ceva important. Diferea de restul stației. Probabil că extratereștrii foloseau căile acestea pentru a aduce sau a scoate ceva. *Au un scop.* După ce aflau care era conexiunea, aveau să aibă prima cheie, un mod de a decripta cultura extraterestră. *Iar eu sînt cel care a găsit-o.*

Înaintă surescitat, cu proiectoarele costumului lunecînd peste metal vechi și corodat. Căutînd înțelegerea...

***

— Nu-i pot aduce înapoi, spuse Oscar. Probabil că este un defect al releelor. Nu receptăm de la ei nici măcar o undă purtătoare.

— Fir-ar a dracu'! Wilson începu să apeleze afișaje ale stării echipei de contact pe ecranele consolei lui. Cînd ai pierdut legătura?

— Exact cînd m-ai anunțat să-i retrag. Nu-mi vine să cred! Releele alea nu se pot defecta, nu-s decît circuite de siguranță.

O hartă tridimensională a Foișorului apăru, cu pozițiile membrilor echipei ilustrate prin luminițe verzi. Toți se îndreptau către baliză.

— Cine lipsește? întrebă Wilson.

— Verbeke și Bose.

Pentru o clipă, Wilson simți un fulger de furie. *Bineînțeles, el trebuia să fie, nu?* Mînia fu la fel de iute înlocuită de rușine vinovată. *Este un membru al echipajului meu și i s-a defectat echipamentul.*

— În cazul pierderii legăturii, nu trebuie să se întoarcă automat?

— Așa scrie la manual și Emmanuelle o știe foarte bine. chiar dacă Dudley stă mai prost cu teoria. Ar fi trebuit să fi pornit înapoi.

— Cît de departe se găsesc de un releu funcțional?

— Nu știu. Au amplasat optsprezece în urma lor. De la șaisprezece dintre ele receptez în continuare telemetrie. Asta înseamnă că ar fi la vreo douăzeci de metri de unul funcțional.

— Exact, încuviință Wilson încordat.

Și-i putea imagina pe cei doi, iritați de faptul că descoperirile le fuseseră oprite, poate chiar certîndu-se dacă să se întoarcă, ori să mai înainteze cîțiva metri ca să arunce o privire rapidă.

— Ar trebui să-i pot recepta dintr-o clipă în alta, spuse Oscar.

— Anna, Sandy, avem vreun răspuns de la navele Dysonilor?

— Nu încă, domnule, îmi pare rău, răspunse Sandy Lanier. Continuă să fie pe curs. Nici un semnal, nimic direcționat spre noi.

— Nenorociții! Bine, va trebui să-ncepem să răcnim la ei. Ridicați nivelul puterii în antenele de transmisie. Să fim absolut siguri că le atragem atenția.

— Am înțeles.

***

McCain Gilbert țîșni din tunelul de compozit de carbon în compartimentul balizei. În fața lui, membrii echipei de contact ieșeau prin deschiderea din perete. Gazele albicioase din ranițele lor de manevrare se învolburau în vîrtejuri iuți prin razele proiectoarelor costumelor.

— S-a stabilit legătura cu ei? îl întrebă pe Oscar.

— Nu. Nimic.

— Ar fi trebuit să fie de acum în raza de recepție. Băga-mi-aș picioarele. Emmanuelle știe ce face! Cît a trecut de la ultimul contact?

— Paisprezece minute.

— Nici vorbă! Nici vorbă să fie o defecțiune de releu. Au probleme!

— Nu știm asta.

— Eu o știu.

Se întoarse și se împinse în perete, propulsîndu-se către tunelul care avea să-l ducă direct la nivelul cinci.

— Ce faci?! strigă Oscar.

— Îi ajut...

— Întoarce-te la navetă!

— Vin cu tine, Mac, spuse Frances Rawlins.

Mac era deja în tunel. Razele proiectoarelor îl luminau din spate.

— Mă ocup eu de ei, îi spuse lui Frances.

— Sînt echipa mea, fir-ar a naibii!

— Bine.

— Mac, pentru Dumnezeu! făcu Oscar. Întoarceți-vă amîndoi la navetă!

— Două minute, Oscar. Haide, ce naiba — două minute n-o să conteze.

— Iisuse!

***

— Fii atentă, spuse Dudley, peretele se schimbă din nou.

Se opri și-și ațintì proiectoarele costumului pe zona aflată chiar în fața căștii sale. Emmanuelle pluti spre el.

Aluminiul rupt forma o serie de caneluri mici între care se zărea un material ceramic galben, cu semne roșii.

— Asta-i interesant...

— O fi o scriere? întrebă femeia.

— S-ar putea. Tu ce crezi, Oscar?

— Nu sîntem siguri. Vedeți s-o filmați cît mai bine.

— S-a marcat. (Dudley așteptă o clipă.) Te-ai prins? S-a... marcat...

— Haide, filmează naibii o dată! oftă Emmanuelle.

***

— Dumnezeule! Sandy se trase dinapoia consolei de parcă tocmai ar fi receptat un șoc electric. Domnule căpitan, lansare de proiectile. Nava din față a tras. Opt... nouă... douăsprezece... Confirm, sînt douăsprezece proiectile.

— Spre noi? întrebă Wilson.

Era încîntat de calmul vocii sale.

— Patru dintre ele. Restul au fost lansate către navele doi, trei și șase.

Degetul virtual al lui Wilson apăsă un icon de comunicații.

— Mac, Frances, ieșiți de-acolo — imediat! Naveta decolează în trei minute.

— Sîntem aproape la nivelul șapte.

— Extratereștrii trag în noi. Ieșiți de-acolo. Nu voi mai repeta ordinul acesta.

— Am înțeles, domnule căpitan.

— Celelalte nave răspund la proiectile, anunță Anna. Salve lansate din navele trei, doi, cinci, șase, patru... Aha, acum a tras și opt. Nava din frunte a tras din nou. Au fost lansate peste o sută de proiectile. Douăzeci și patru dintre ele se îndreaptă spre noi, domnule căpitan. Dumnezeule, au cincisprezece g!

— Nenorociții! scuipă Wilson. Pilot, du-ne la Foișor. Trebuie să aducem la bord naveta. Tu Lee, hiperpropulsia este pregătită?

— Da, domnule căpitan. Putem trece la superluminică în orice clipă.

***

Mîna virtuală a lui Mac răsuci accelerația pe cît de mult i-o permitea grafica și țîșni din compartimentul stației în spațiul cosmic. Senzorii costumului i se fixară pe navetă, iar cursul roșu-strălucitor al traiectoriei îi brăzdă vederea virtuală. Se conduse în lungul lui, ignorînd avertismentele chihlimbarii asupra vitezei, care pîlpîiau agitat. Frances era alături de el.

O lumină albă, pătrunzătoare, apăru dinapoia Foișorului. Înăuntrul costumului, Mac se crispă. Apoi logica îl liniști. Era motorul cu plasmă al navei lor, care se apropia. Reducea timpul de care ar fi avut nevoie naveta pentru a intra sub cîmpul protector.

Un timp care ar fi putut să nu mai existe. *Nu puteam să-i abandonez fără să fi făcut un efort pentru a-i ajuta. Pur și simplu, nu puteam! Cine ar fi știut ce se va întîmpla?*

Începu să decelereze la cîțiva metri de navetă și se folosi de picioare pentru a absorbi majoritatea impactului, totuși se izbi puternic. Cilii de pe tălpi prinseră grila fuzelajului, împiedicînd orice ricoșare. Frances apăru lîngă el.

— Băga-mi-aș! icni ea.

Picioarele i se îndoiseră sub un unghi nefiresc și trunchiul era mult răsucit.

— Pleacă, îl anunță Mac pe pilotul navetei.

— Încă n-ați intrat.

— Pleacă, am zis! Sîntem în siguranță.

În jurul lui spațiul înflori galben cînd se declanșară rachetele chimice.

***

Oscar alergase în compartimentul punții și Wilson îl salută scurt din cap atunci cînd se instală la consola lui. Aștepta naveta, urmărind-o cu sufletul la gură. Atît Jean Douvoir cît și pilotul se descurcară superb, efectuînd joncțiunea la treizeci de kilometri de Foișor. Un ecran mic îi arătă naveta așezîndu-se pe suportul său, care se retrase în hangar.

Wilson continua să-și încleștеze și descleștеze spasmodic pumnul, ceea ce afecta contactul cu interfața consolei sale.

— Avem vreun contact? întrebă el pentru a zece oară.

— Nu, spuse Oscar. Cred că Mac a avut dreptate, au necazuri.

— Ce dracu' de necazuri? Locul ăla era mort. Înghețat și mort.

— Nu știu.

— Detonare proiectil, anunță Anna. Oho-ho, e groasă rău! Rafale multiple. Megatonaj de proporții. Folosesc pulsatori pentru devierea energiei, emisii foarte masive în banda-e, activitate de raze X și gama. Armamente electronice din plin.

— Unde sînt?

— Nava trei. Atac și baraj de apărare. Nava este tot intactă. Și-a modificat usor traiectoria.

Wilson privi portalul prova care urmărea cele douăzeci și patru de proiectile ce goneau spre ei. Viteza lor în sine era terifiantă.

— Ar trebui să plecăm, rosti Oscar încetișor.

— Da.

A doua navetă era pe suportul ei, cu un pilot voluntar gata să decoleze în secunda în care ar fi avut vreun semnal de la Verbeke sau Bose.

— Alte lansări de proiectile, anunță Anna. Și cred că va fi și altă rundă de explozii. Un norișor de atac este aproape de nava cinci.

— Vreun răspuns la semnalul nostru? întrebă Wilson.

Sandy clătină din cap.

— Detonări, raportă Anna. Să fie a naibii, acolo-i ca preludiul Armaghedonului.

— Wilson, insistă Oscar, e timpul.

Căpitanul Wilson Kime se uită pentru ultima dată la display-ul de urmărire. Proiectilele se apropiaseră și adevărata lor capacitate de ofensivă rămînea necunoscută. Se apropia periculos de mult de a-și primejdui nava și echipajul. Toți cei de pe punte îl priveau acum, iar expresiile de înfrîngere și regret și, da, chiar vinovăție erau la fel cu ale lui.

— Hiperspațiu, ordonă Wilson, du-ne acasă.

15

Ușile liftului se deschiseră lin și căpitanul de poliție Hoshe Finn ieși în vestibulul familiar. Pentru prima dată, nu mai trebuise să telefoneze din timp, deoarece ușile duble ce dădeau în apartamentul lui Morton erau larg deschise. Cîteva măsuțe rulante mari fuseseră aduse în livingul uriaș pe două niveluri, transportînd cutii din plastic pentru împachetat, care fuseseră stivuite lîngă pereți. Procesul încărcării mobilierului începuse deja, alături de ambalarea obiectelor mai mici în folii de plastic expandat. Totul se oprise însă după umplerea a numai trei cutii. Toți UGboții care lucrau erau nemișcați, iar unii dintre ei încă țineau obiectele pe care le purtaseră în clipa cînd avusese loc incidentul cu cuțitul cu lamă armonică. Doi manageri juniori de la Darklake National Bank, receptorii de datorie numiți de tribunal, așteptau, oarecum nervoși, lîngă singura sofa rămasă. Supraveghetorul de la compania pentru mutări stătea pe vatra de piatră în fața șemineului, bea ceai din ceașca-termos și zîmbea viclean.

— Unde-i? întrebă Hoshe.

Faptul că nu trebuia să-și utilizeze noul certificat de identitate de căpitan de poliție spunea destule despre puterea publicității unisferei. Toți știau cine era el.

— Acolo, arătă spre bucătărie unul dintre funcționarii băncii. Vreau s-o arestați pe nenorocită!

Hoshe ridică o sprînceană, reușind în același timp să pară plictisit — ceva ce văzuse pe Paula Myo făcînd cu mare succes în cîteva rînduri.

În mod destul de plăcut, funcționarul se înroși la față.

— Ne-a amenințat, se bîlbîi el. Și a avariat un UGbot. Pentru asta vom cere despăgubiri.

— L-a avariat rău? întrebă Hoshe.

Supraveghetorul ridică ochii din ceașcă.

— Nu știu. Eu nu intru acolo. Să tratez cu psihopații nu face parte din meseria mea.

Părea amuzat, totuși își păstra chipul sobru în fața lucrătorilor de la bancă.

— Nu te învinuiesc, încuviință Hoshe. Ușa bucătăriei era parțial deschisă. Mellanie? Sînt Hoshe Finn. Mă mai ții minte? Trebuie să vorbesc cu tine.

— Pleacă! țipă fata. Cărați-vă toți!

— Haide, Mellanie, știi bine că nu pot face asta. Trebuie să discutăm. N-o să fim decît noi doi — tu și cu mine. Nici un polițai, absolut nimeni altcineva, îmi dau cuvîntul.

— Nu. Nu vreau. N-am despre ce discuta.

Glasul ei aproape că cedase. Hoshe oftă și se apropie de ușa bucătăriei.

— Ai putea cel puțin să-mi oferi ceva de băut. Întotdeauna cînd veneam aici ni se oferea ceva. Unde-i majordomul?

O tăcere prelungă, urmată de ceva ce părea un scîncet.

— A plecat, răspunse ea încet. Toți au plecat.

— Bine, o să-mi pregătesc singur băutura. O să intru acum.

Hoshe ocoli ușa, continuînd să fie precaut, deși nu credea că-l aștepta vreun pericol real.

Ca și restul locuinței, bucătăria era uriașă și complexă. Tăbliile dulapurilor de podea erau din marmură roz și cenușie, cu ușile din lemn de brent lustruit. Corpurile suspendate aveau ușițe transparente, lăsînd să se vadă seturi de veselă și pahare scumpe. Hoshe trebui să ocolească masa centrală, mare cît una de biliard, pentru a o găsi pe Mellanie. Stătea pe podea, într-un colț, atît de încordată încît parcă ar fi încercat să străpungă peretele. Pe gresie, chiar în fața ei. se afla un cuțit cu lamă armonică.

Hoshe ar fi dorit să se așeze pe vine lîngă ea, ilustrînd susținere și prietenie, așa cum accentuau scenariile de

antrenamente, totuși nu slăbise îndeajuns ca să poată face asta în mod confortabil. De aceea, se trase cîțiva pași înapoi, instalîndu-și fesele pe tăblia de marmură.

— Ar trebui să fii atentă cu lamele armonice, rosti el nepăsător. Pot fi destul de periculoase, dacă nu te pricepi. Mulți portărei juniori se pot alege cu tăieturi serioase dacă țintești destul de bine.

Mellanie ridică fruntea. Părul ei roșcat era răvășit. Plînsese în hohote și dîrele lipicioase ale lacrimilor îi brăzdau obrajii. Chiar și așa, rămînea incredibil de frumoasă. Ba poate că frumusețea îi era chiar sporită în starea aceasta: clasica domniță aflată la ananghie.

— Poftim?

El surîse trist.

— Nu contează... Știi de ce au venit oamenii aceia, nu?

Fata încuviință și coborî din nou capul.

— Apartamentul aparține acum băncii, Mellanie. Trebuie să-ți găsești alt loc unde să stai.

— Asta-i casa mea, suspină ea.

— Îmi pare cu adevărat rău. Vrei să te duc înapoi la casa părinților tăi?

— Voiam să-l aștept aici. Și după aceea, cînd se va-ntoarce, totul va fi din nou la fel.

Cuvintele acelea îl șocară pe Hoshe mai mult decît orice altceva.

— Mellanie, judecătorii l-au condamnat la o sută douăzeci de ani!

— Nu-mi pasă! O să-l aștept. Îl iubesc!

— Nu te merită, îi spuse Hoshe sincer.

Ea ridică iar privirea, cu chipul tulburat, ca și cum n-ar fi știut cu cine vorbea.

— Dacă vrei să-l aștepți, urmă el, este decizia ta și o respect, deși mi-ar face plăcere să încerc să te conving să renunți la ea. Însă în nici un caz n-o poți face aici. Știu că trebuie să fie oribil pentru tine să vezi cum banca intră și ia totul în felul ăsta, dar avarierea unui robot nu te va ajuta să scapi de ei. Oricum, idioții de afară nu-și fac decît me-

seria. Dacă îi enervezi nu înseamnă decît că oameni ca mine trebuie să intervină și să facă în locul lor munca neplăcută.

— Ești un polițist foarte ciudat. Ție îți pasă. Nu ești ca...

Buzele fetei se strînseră.

— Paula Myo a plecat. A părăsit planeta imediat după proces. N-o vei mai revedea niciodată.

— Asta-i bine! Mellanie se uită la cuțit și întinse un picior, împingîndu-l cu vîrful degetelor. Îmi pare rău, adăugă ea stingher, însă toate lucrurile frumoase care mi s-au întîmplat vreodată au fost aici, iar ei au dat pur și simplu buzna și-au început... Au fost foarte antipatici.

— Așa sînt întotdeauna oamenii mărunți. Acum o să te comporți bine?

Ea smiorcăi zgomotos.

— Da, cred că da. Îmi pare rău că te-au deranjat.

— Crede-mă, nu-i nici o problemă — mă încîntă orice pretext ca să mă ridic de la birou. Ce-ai zice atunci dacă te-aș ajuta să strîngi vreo două valize, după care să te duc la părinți?

— Nu pot, răspunse ea privind drept înainte. Nu mă-ntorc la ai mei. N-o pot face. Te rog...

— Bine, nu-i nimic. Ce zici atunci de un hotel?

— N-am nici un ban, șopti Mellanie. De cînd a-nceput procesul, am mîncat numai ce era în congelator. Aproape că s-a golit. De-asta au plecat toți. Nu-i puteam plăti. Compania lui Morty n-o să m-ajute. Nici unul dintre directori nu vrea nici măcar să mă vadă. Doamne, ce nemernici! Știi, înainte mă iubeau. Am fost în casele lor, m-am jucat cu copiii lor... Și ce petreceri am dat! Tu ai fost vreodată bogat, domnule detectiv?

— Spune-mi Hoshe. Nu, n-am fost niciodată bogat.

— Bogații nu trăiesc după aceleași reguli ca toți ceilalți. Dacă doresc să facă ceva... îl fac pur și simplu. Asta mi se părea foarte excitant. Era minunat să fac parte dintre ei, să n-am limite, să trăiesc liberă... Și acum — uită-te la mine. Sînt un nimic.

— Termină cu prostiile! O persoană ca tine poate obține orice își dorește. Ești pur și simplu tînără, asta-i tot. Schimbările de asemenea dimensiuni sînt înspăimîntătoare la vîrsta ta. O să le depășești. Cumva, toți o facem pînă la urmă.

— Ești foarte drăguț, Hoshe. Nu merit așa ceva. Își șterse o parte din lacrimile de pe obraji. O să m-arestezi?

— Nu, dar trebuie să-ți găsim un loc unde să stai peste noapte. La vreo prietenă?

— Ha! Surîsul ei era amar. N-am nici una. Înainte de proces, aveam sute. Acum n-a mai rămas nici una care să vorbească cu mine. Săptămîna trecută m-am întîlnit cu Jilly Yen și practic a ieșit din magazin ca să nu fie nevoită să mă salute.

— Bun, fii atentă, o știu pe directoarea unei pensiuni nu departe de aici. Stai vreo două nopți acolo pe socoteala mea, pînă te limpezești. Poate că obții chiar o slujbă ca ospătăriță sau altceva — sînt destule localuri în oraș. Iar colegiile vor începe selecțiile peste trei săptămîni. Înainte să se fi-ntîmplat toate astea, trebuie să te fi gîndit la vreo carieră.

— Ah, nu, nu! Nu pot să iau bani de la tine. Mellanie se ridică în picioare, pieptănîndu-și stînjenită părul încîlcit. Nu vreau acte de caritate.

— Nu-i vorba despre nici o caritate. Întîmplător mă descurc bine. În urma promovării am primit o creștere de salariu.

— Te-au promovat? Zîmbetul fetei muri iute în clipa cînd înțelese motivul promovării. Ah...

— Trebuie să mergi undeva. Și, crede-mă, pensiunea asta este ieftină.

Mellanie plecă fruntea.

— O noapte. Doar atît! Numai una.

— Sigur că da. Haide să-ți strîngi bagajele.

Ea trase cu ochiul spre ușă.

— Mi-au spus că nu pot să iau nimic din ce-i al meu. Mi-au spus că Morty a plătit pentru toate, așa că acum aparțin băncii. De-asta am... Înțelegi?

— Evident. O să aranjez eu. O conduse pe Mellanie în living. Domnișoara își face bagajele și pleacă! îi anunță pe funcționari.

— Nu putem permite ca nici o proprietate a băncii...

— Eu tocmai v-am spus ce se va întîmpla, rosti Hoshe. Aveți ceva de comentat? Vreți să mă faceți mincinos?

Cei doi schimbară priviri.

— Nu, domnule ofițer.

— Mulțumesc.

Hoshe nu se putu stăpîni să nu izbucnească în rîs cînd intrară în dormitorul principal. Nu din cauza decorului de playboy al patului rotund și cearșafurilor negre, completat de portalul oglindă dinapoia pernelor. Vinovat era bietul UGbot care zăcea pe podea, cu o adîncitură serioasă în carcasă, acolo unde cineva îl lovise cu piciorul; două membre electromusculare fuseseră retezate perfect de la bază, iar celelalte trei îi erau înnodate în jurul picioarelor. Îți trebuia multă putere ca să faci așa ceva cu electromușchii.

Mellanie luă o geantă de umăr modestă dintr-un dulap încorporat în perete.

— Nu te pot lăsa să iei nici o bijuterie, zise Hoshe. Și bănuiesc că unele rochii sînt foarte scumpe.

Privea peste umărul ei, spre etajera cu toate spațiile ocupate care se mișca lent, rotind restul hainelor dintr-un spațiu de depozitare ascuns în dulap. Acolo erau probabil sute de rochii. Cînd verifică, celălalt dulap avea tot atît de multe costume și sacouri, plus pantofi și cizme.

— Nu-ți face griji, replică Mellanie. Unul dintre lucrurile pe care le-am învățat a fost că „scump" nu înseamnă întotdeauna și „practic".

Își împăturea o pereche de blugi. Teancul de pe pat era alcătuit în majoritate din tricouri.

— Mă gîndeam la ceva, spuse el. Pare a fi un fel de ultimă soluție în privința cîștigării de bani, dar viața ta a fost interesantă, ca să nu spun mai mult, deși numai din motive necorespunzătoare. Există companii de media care ar plăti pentru povestea ta.

— Știu. În fișierul de stocare al e-majordomului meu am cîteva sute de oferte. Am încetat să le mai accesez după ce mi-a fost închis contul cibersferă.

— De ce ți-a fost închis?

— Ți-am spus. N-am nici un ban. Nu glumeam.

Ridică o matrice palmară neagră și micuță, privindu-l întrebător.

— Ia-o.

El nu mai auzise niciodată de închiderea conturilor; toți aveau acces la cibersferă.

Matricea intră în buzunarul lateral al genții. Fata se așeză pe marginea patului și începu să încheie șireturile pantofilor de sport.

— O să-ți reactivez contul, îi spuse Hoshe, numai pentru date și mesaje pentru o lună. Fără acces la divertisment. O să mă coste doi dolari.

Mellanie îl privi cu un aer de curiozitate.

— Vrei să te culci cu mine, Hoshe?

— Nu! ă-ă-ă, vreau să zic că nu, nu de-asta... nu... Nu despre asta-i vorba.

— Oamenii vor întotdeauna să se culce cu mine. O știu. Sînt frumoasă și tînără... la prima viață. Și ador sexul. Morty a fost un profesor cu foarte multă experiență și m-a încurajat să experimentez. Nu-i o rușine ceea ce pot face cu trupul. Plăcerea nu-i niciodată o rușine. Și nu m-ar deranja dacă ai vrea să te bucuri de mine.

Hoshe știu că era roșu ca focul la față. Auzind-o vorbind atît de detașat era ca atunci cînd fusese nevoit să suporte unica tentativă a tatălui său de a-i explica despre păsărele și albinuțe.

— Sînt însurat, mulțumesc.

Mai jalnic de atît nu se putea.

— Nu-nțeleg. De ce-o faci, dacă nu pentru sex cu mine?

— El a ucis doi oameni, a distrus două vieți, răspunse Hoshe încetișor. Nu vreau să revendice o a treia victimă. Nu acum.

Fata luă o perie de pe măsuța de toaletă și începu să-și aranjeze părul.

— Morty n-a ucis pe nimeni. Tu și Paula Myo ați greșit.

— Nu cred.

— Banda de criminali i-ar fi putut examina amintirile și afla care erau lucrurile ei... sau s-o fi torturat pînă le spunea. N-a fost Morty.

În raportul medicului legist nu erau menționate urme de tortură, ea era în baie și memocelula i-a fost distrusă. Cu toate acestea, detectivul nu răspunse decît:

— În privința asta, va trebui să cădem de acord că nu avem aceeași părere.

— Ești mult prea drăguț ca să fii polițist, știi asta?

Hoshe așteptă pînă ce ea își termină toaleta, apoi o duse la pensiune. Plăti o săptămînă în avans și plecă, reușind să evite încercarea ei de a-l săruta la despărțire. Nu era sigur că ar fi fost îndeajuns de puternic pentru a rezista contactului fizic.

***

Cinci zile mai tîrziu, un taxi o lăsă pe Mellanie în exteriorul unei clădiri mari cu aspect de antrepozit din cartierul Thurnby din Darklake, o veche zonă industrială, dărăpănată și în paragină. Toate loturile erau protejate prin garduri de sîrmă înalte, deși jumătate din fabrici și depozite fuseseră abandonate. Vîntul îngrămădise gunoaiele în lungul gardurilor de sîrmă, formînd dune mici de hîrtie și plastic; deasupra lor se ridicau anunțurile agenților imobiliari. care anunțau locurile disponibile pentru construcții. Pe calea ferată care mergea paralel cu strada principală, buruienile înalte creșteau în spațiile dintre traverse, iar șinele erau ruginite.

Mellanie privi în jur neliniștită, cu toate că niște potențiali jefuitori n-ar fi avut unde să se ascundă. Pe ușa din fața ei, o plăcuță purpurie anunța: Wayside Productions. Inspiră adînc și intră.

Ținîndu-se de cuvînt, Hoshe Finn îi reactivase contul cibersferă. Numărul de mesaje non-publicitare din fișierul de stocare al e-majordomului ei depășea șaptezeci de mii. Le șterse pe toate, își schimbase codul de interfață perso-

nal și îl apelase pe Rishon, un reporter pe care-l cunoscuse pe cînd era împreună cu Morton. Bărbatul fusese foarte încîntat s-o audă și fixase imediat o întîlnire. O asigurase că povestea ei era extrem de valoroasă și că oamenii din tot Commonwealth-ul aveau să-i acceseze drama. În clipa aceea, Mellanie îi spusese adevărata ei idee — că ar trebui să joace chiar ea. În mod neașteptat, Rishon fusese încîntat de sugestie, susținînd că avea să-i aducă și mai mulți bani.

Mellanie rămăsese cu el două zile, descărcîndu-și sufletul, spunîndu-i totul despre zilele acelea de aur, din clipa în care îl întîlnise pe Morton la dineul de gală al unei sponsorizări, cum fusese, incitarea și miracolul relației de iubire, ostilitatea părinților ei, petrecerile, viața hedonistă și luxoasă, membrii înaltei societăți de pe Oaktier printre care se amestecase, apoi procesul teribil și verdictul tragic de greșit. Rishon înregistrase totul și-l transformase într-un scenariu spectaculos pentru o dramă în opt părți care avea să fie difuzată zile întregi. Îl vînduse în nici douăzeci și patru de ore.

Dincolo de ușa din față de la Wayside Productions se afla o zonă mică de recepție, cu pereți și tavan din panouri de materiale compozite ce adăposteau două sofale antice de pe ale căror brațe și picioare tubulare se cojea cromul. O fată stătea pe una dintre ele, mestecînd energic gumă în vreme ce studia un ziarecran. Avea o fustă din piele foarte scurtă și o bluză albă foarte decoltată, care arăta un piept uriaș. Machiajul îi era oribil: fardul aplicat în jurul ochilor o făcea să semene cu un urs panda, iar buzele erau date cu ruj lucios de culoarea lavandei. Părul alb-blond dat cu prea mult fixativ era constituit în majoritate din extensii de mîna a doua care îi coborau în zulufi mai jos de umeri, ca niște arcuri slăbite de prea multe deformări. Ridică ochii și-i zîmbi larg Mellaniei.

— Bună, tu ești Mellanie! Te-am văzut la proces.

Vorbea ascuțit și ușor pițigăiat.

— Da, eu sînt.

— Eu sînt Tiger Pansy. Jaycee mi-a spus să te-aștept. Mi-a zis să te-aduc imediat pe platou.

Se sculă de pe canapea, ridicîndu-se cu doi centimetri peste Mellanie grație tocurilor argintiu-sclipitoare înalte de cincisprezece centimetri.

— Tiger Pansy?

Mellanie se strădui din răsputeri să nu se bîlbîie.

— Da, păpușă, îți place? Abia am început să folosesc numele ăsta. Agentul meu voia să-mi zic Slippy Trixie, da' i-am dat flit.

— Tiger Pansy e excelent. Pe cuvînt.

— Mersi. Ești mortală, știi? Cu-adevărat tînără, dulce și toate alea. O să se dea-n vînt după tine.

— Ă-ă-ă... mulțumesc.

Mellanie se grăbi în urma lui Tiger Pansy.

Era un antrepozit vechi, pe care Wayside Productions îl împărțise în pătrate, pentru a păstra separate platourile de filmare. Între ele se întindeau coridoare cu pereți înalți din materiale compozite și fără plafoane. Hăt deasupra capului, grinzile din metal ale clădirii susțineau un acoperiș vechi cu panouri solare, care zăngănea slab la fiecare pală de vînt. Oamenii mergeau în ambele sensuri pe coridoare și Mellanie trebui să se lipească de un perete atunci cînd doi mînuitori de decoruri trecură pe lîngă ele, transportînd portaluri mari pentru holograme. Bărbații îi aruncară priviri prelungi și zîmbiră sugestiv. Ea îi ignoră, urmînd-o pe Tiger Pansy. Avea mîncărimi pe aproape tot corpul de la noile ei COtatuaje. Gravarea lor durase trei zile, într-atît erau de extinse, și era teribil să se abțină de la a se scărpina; știa însă că dacă o va face, pielea avea să i se irite și înroșească. Nu era tocmai recomandabil pentru o actriță, mai ales la începutul înregistrării care implica output senzorial. Știa că în prima zi ceilalți actori aveau să fie sceptici în privința talentului ei și dorea să tragă din greu pentru a-i impresiona pe toți.

Trecură pe lîngă ușa unui vestiar, umplut cu o trupă de actrițe îmbrăcate în uniforme de școlărițe. În ciuda reprofilării celulare, unele păreau sărite binișor de treizeci de ani. Mellanie le privi îndelung. În nici un caz nu erau...

— Am ajuns, anunță Tiger Pansy cu o urmă de mîndrie. Au cheltuit o grămadă de bani pe decorul ăsta. Ești pe bune un nume mare aici. Indică notița polifoto de lîngă ușă pe care scria cu litere strălucitoare: *Seducție ucigașă*. Mișto titlu, este?

— Da.

Tiger Pansy deschise ușa și intrară. Decorul de pe platou era apartamentul lui Morton. Aproape... Fusese divizat în două, cu livingul într-o latură — de fapt, doar o parte a sa, cu sofale similare celor adevărate. Șemineul se afla în poziția corectă, în spatele lor, dar îngloba niște sculpturi foarte stranii, de animale făcute din fibră de sticlă și vopsite cu spray pentru a imita piatra. Pereții din jurul spațiului erau simple holograme ce prezentau restul apartamentului. Un inel de holocamere cu diametrul de trei metri fusese coborît de pe grinzi, astfel că atîrna la un metru deasupra sofalelor. Trei tehnicieni stăteau în jurul unui panou deschis într-o parte a sa, discutînd încetișor, în timp ce un robot ce semăna cu un miriapod de mărimea unui braț se tîra încetișor prin componentele electronice expuse.

Cealaltă jumătate a platoului fusese dedicată dormitorului. Acesta cel puțin era integral, deși pereții erau tot holograme, iar cearșafurile negre erau din bumbac, nu din mătase. Pe saltea stăteau doi bărbați. Unul dintre ei era Morton și Mellanie icni, surprinsă. După aceea sesiză cîteva nepotriviri și-și dădu seama că era vorba despre reprofilare celulară. Trebuia totuși să admită că operația fusese de calitate: asemănarea ar fi păcălit pe destui. Bărbatul de lîngă sosia lui Morton era Jaycee, directorul executiv de la Wayside Productions. Era îmbrăcat complet în negru, o culoare care îi prindea bine pe cei mai mulți oameni. Pe Jaycee însă, gîndi Mellanie, îl făcea să pară mai uzat decît cei 51 de ani pe care-i avea de fapt, aducînd cu un unchi burlac stînjenitor de excentric. Era ras în cap, deși umbra spectrală de țepi cenușii trăda o chelie în creștetul capului. Încercă să nu se holbeze cînd veni spre ea, dar ce fel de director, mai ales într-o companie media, n-ar fi putut rezolva cu stil chelia?

— Mellanie, mă bucur să te-ntîlnesc în sfîrșit în carne și oase. Îi strînse mîna cu ceva prea multă fermitate, examinînd-o din cap pînă-n picioare. Și e carne de carne, frate, în morții mă-sii! Arăți delicios. Zîmbetul artificial de prietenie se încordă ușor. Crezusem că ești mai tînără.

— Da?

Mellanie începea să aibă niște presimțiri foarte neplăcute despre Wayside Productions.

— Nu-i o critică, păpușă. Am un cosmetician supertare și te putem întineri cu cîțiva ani. Vezi cum l-a aranjat pe Joseph?

Bărbatul cu chipul lui Morton rînji agresiv.

— Bună, păpușă, abia aștept s-o tragem împreună. Își puse o mînă între picioare și se strînse încîntat. Mellanie îi putea zări erecția prin țesătura pantalonilor. Nu-ți fie frică, n-o să fii dezamăgită — în nici un caz cu echipamentul ăsta.

— Ce găoază ești, Joseph! pufni Tiger Pansy. Mellanie, să nu-l lași anal, păpușă, indiferent ce-ar zice Jaycee că-i în scenariu. Și-a tras o așa o mărire, că-i de-a dreptul idioată. O să te doară pînă săptămîna viitoare.

— Auzi, făcu Joseph arătîndu-i degetul mijlociu lui Tiger Pansy, n-ai putea să-l bagi nici pe-ăsta între țîțele tale căzute, așa de mult s-au lățit, dă-te-ncolo de băbătie futăcioasă!

— Să te fut în gură!

— Ce dracu-i asta? întrebă Mellanie. Filmăm povestea mea, ce mi s-a întîmplat mie și lui Morton, nu un porno.

— Sigur că da, păpușă, rosti Jaycee. Voi doi, mîrîi el spre Joseph și Tiger Pansy, cărel! Vreau să stau de vorbă cu Mellanie.

— Care-i ideea? întrebă Mellanie cînd ceilalți părăsiseră decorul dormitorului.

— Îmi cer scuze pentru Joseph. e un idiot, da' i-un scup excelent.

— Un scump?

— S cu P. Sulă cu picioare. În ciuda medicamentelor care există azi, unii au o grămadă de probleme s-o țină sus

pe tot timpul înregistrărilor. I-o chestie psihologică sau un căcat de-ăsta. Însă Joseph o poate face de fiecare dată, frate. E incredibil, în morții mă-sii! Și n-asculta toate căcaturile pe care le zice curva aia bătrînă de Tiger. Joseph știe ce face cu fetele. O să te distrezi la culme, călărindu-i sula aia monstruoasă.

— Nu, n-o s-o fac. A fost o neînțelegere majoră. N-am venit aici ca să fac un porno. La revedere!

Se întoarse, gata să plece.

— Stai, așteaptă, ce morții mă-sii! Jaycee se așeză în fața ei și deschise brațele. Nu-i nici un porno, ce mă-sa! Frate, noi înregistrăm aici o dramă reală de viață-n morții mă-sii!

Ea privi disprețuitor decorul. Pînă și statuetele de la șemineu căpătau sens acum.

— Da, cum să nu...

— Ascultă-mă-n morții mă-sii! Am citit povestea cu care a venit Rishon. Erai o înotătoare-n dată dracu' cînd te-a luat Morton și de-asta te-au dat afară din echipă. I-un scenariu clasic, în morții mă-sii — tu tînără și el bogat. Atît doar că se dovedește că el a ucis și vreo doi oameni — te-a trădat, păpușă! Spectatorilor le plac căcaturi de-astea. Am băgat chiar și-o scenă de urmărire prin apartament, cînd tu afli ce-a făcut. Te atacă c-un cuțit. Nu-i incitant, în morții mă-sii?

— E un rahat, se răsti ea. Nimic din astea nu-i ceea ce i-am spus lui Rishon. Morton n-a ucis niciodată pe nimeni. Pe tine nu te interesează să spui povestea noastră.

— Ba cum să nu, păpușă. Frate, și eu vreau toată povestea-n morții mă-sii! Uite cum stă treaba, o să înregistrăm mai întîi scenele de sex, ca să scăpăm de ele, în morții mă-sii. În felul ăsta ne putem concentra pe toate celelalte chestii, o s-o facem în stil mare chiar în locațiile unde-a fost. E bine?

— Ce mai rahat!

— Nu-ți place Joseph? Perfect. Nici o problemă, în morții mă-sii! O să mă reprofilez ca s-arăt ca prietenul tău și-o să ți-o trag chiar eu.

— Doamne Dumnezeule!

Mellanie porni către ușă.

Jaycee ridică mîna, o prinse de umăr și o răsuci spre el. Era roșu la față și furios; petele colorate indicau locurile unde, de-a lungul deceniilor, i se făcuseră prea multe reprofilări celulare ieftine.

— Nu mai fi prințesă cu nasu' pe sus, ce pula mea! Ai semnat căcatu' ăla de contract și știai foarte bine ce era. Ai fost chiar și wetcablată pentru înregistrările astea, în morții mă-sii. Dacă te caci pe tine, fiindcă-i prima dată cînd o faci, nu-i nici o problemă. Îți bag o doză de sedativ care să rezolve asta, nici o problemă, ce pula mea! O să fii dusă pe tot timpu-nregistrărilor. Da' nu intri aici în morții mă-sii și-mi zici mie că nu asta voiai!

— Nu mi s-a spus că se va întîmpla așa ceva. Mi-am făcut COtatuajele fiindcă toate actrițele știu că trebuie s-o facem. Sexul reprezintă o parte integrală a vieții și de aceea scenele de dragoste contribuie la structura narativă a dramei. Dar ele sînt numai o parte din ea. Tu vrei să facem numai asta și nimic altceva.

— Actriță? Băi, să-mi bag pula! Dacă așa vrei să-ți spui, n-ai decît, însă eu am plătit pentru COtatuajele alea fiindcă ești un futai de vis, prințesă cu nasu' pe sus. Ești futaiul pe bune, genul de gagică pentru care amărâștenii ăia care o să te acceseze nu pot decît să-i invidieze pe afurisiții de bogătani care ți-o bagă. Genu' tău nici nu se uită la un gagiu dacă n-are o sută de milioane-n bancă. Acum eu o să le dau să simtă care ți-e gustu' adevărat. Și-o să ne iubească pentru asta!

— Nu. N-o fac.

— Auzi, tîmpita dracu', ai văzut pe undeva opțiuni multiple cînd ai intrat aici? Te-am plătit, în morții mă-sii, și-o să-mi recuperez banu'! Contractu' nostru zice să te crăcești cînd ți-o cer și să ne lași să înregistrăm tot ce simți în curuletu' tău cînd scupul meu o să-ți facă treaba. Și termină cu căcaturile astea, că dacă nu, o să am grijă să ajungi în camera de suspendare lîngă prietenu' tău ucigaș în serie! Ai semnat un contract legal.

Jaycee o privea triumfător drept în ochi, atent să vadă primele semne de cedare.

Mellanie era iute. Anii de antrenament continuu și monoton cu echipa îi conferiseră genul de forță și reflexe pentru care, în mod normal, sportivii moderni trebuiau să recurgă la wetcablări și retrosecvențări. Genunchiul ei se înălță, cu mușchii puternici ai piciorului încercînd să-l ridice complet pînă la bărbia lui Jaycee. Scrotul bărbatului fu primul care i se opuse.

Ea îi privi gura deschizîndu-se fără nici un sunet. Ochii i se lărgiră, podidiți de lacrimi. Lunecă într-o parte, scoțînd un sunet de înăbușire stins și plin de agonie, apoi se nărui pe podea.

— Acum o să-i telefonez agentului meu, îl anunță ea nepăsător. Dar cînd ieși din spital, trebuie neapărat să luăm masa împreună.

***

Taxiul o lăsă pe Mellanie lîngă lacul din cartierul Glyfada. Fata se așeză pe o bancă lungă din lemn imediat pe malul apei și privi iahturile care ieșeau din portul Shilling Harbour pentru a prinde vîntul de dimineață. În spatele ei, barurile și restaurantele începeau să se deschidă; cargoboții descărcau alimente proaspete din vehiculele de livrare oprite în față. Încă nu începuseră totuși să servească, era prea devreme. Cariera ei nou-nouță în media durase cu totul patruzeci și cinci de minute.

Tremurăturile începură cînd își îngădui în cele din urmă să se gîndească la Jaycee și la ceea ce-i făcuse. Un hohot de rîs neîncrezător îi scăpă printre buze, mai mult de ușurare decît din alt motiv. Nimeni din Wayside Productions nu încercase s-o oprească atunci cînd plecase. Toți se holbaseră pur și simplu la ea cînd trecuse pe lîngă decoruri ca și cum ar fi fost o ucigașă dementă... cu excepția lui Tiger Pansy, care-i făcuse cu ochiul.

Nu pot să cred c-am făcut așa ceva!

Ceea ce declanșă un gînd teribil. Dacă în adîncul tuturor minților omenești exista capacitatea aceasta, atunci s-ar fi putut ca Morton să fi...

Își opri imediat direcția aceea de gîndire.

M-am simțit însă bine. Practic a fost autoapărare.

În furia de moment. Și, neîndoios, Jaycee avea s-o reclame imediat ce va putea să meargă și să vorbească din nou. Iar ea semnase într-adevăr contractul. Păruse grozav la momentul respectiv, soluția perfectă pentru situația ei... Sugestiile cu chelnerița sau cu colegiul ale dragului de Hoshe nu erau aplicabile. El nu înțelegea că Mellanie pur și simplu nu putea face asemenea lucruri. În nici un caz după ce văzuse genul celălalt de viață. În felul acesta, opțiunile i se reduceau considerabil.

Un tînăr îmbrăcat în șort și bluză vărgată, care se îndrepta în mod evident spre slujba sa de la bordul vreunui iaht, mergea pe malul apei încercînd să tragă pe furiș cu ochiul la ea. Mellanie își dădu puțin părul pe spate și-i surîse luminos. Zîmbetul lui de răspuns era plin de atîta speranță și dorință, încît fata se stăpîni cu greu să nu izbucnească în rîs. *Doamne, ce ușor sînt de prins bărbații!* Pe de altă parte, ținînd seama de starea ei actuală, nu trebuiau neapărat să fie bărbați. O fată ar fi fost mult mai blîndă în pat, mai atentă și receptivă.

Ar fi fost grozav să aibă cineva grijă de ea, să fie răsfățată și adorată. *Dar am fost slabă. Nu voi mai fi slabă de acum!* Lacrimile amenințau să izbucnească din nou. Plînsese de atîtea ori după proces... Încleștă pumnii și-și vîrî unghiile în palme pînă se strîmbă de durere. *Nu voi mai plînge niciodată!*

Nu-i mai rămăsese decît o opțiune. Pînă atunci nu dorise s-o încerce, deoarece era foarte nesigură. Mai precis, un vis. Era plasa de siguranță psihologică pe care nu vrei niciodată s-o folosești.

Scoase matricea micuță pe care o luase cu ea din apartament. Cea cu carcasa neagră ridicol de scumpă... deși dragul de Hoshe nu-și dăduse seama de asta.

— Vreau o legătură cu IC, îi ceru ea e-majordomului.

Noile COtatuaje erau exclusiv pentru recepție senzorială; Jaycee nu plătise funcții de interfață virtuală.

— Motivul? întrebă e-majordomul.

Era binecunoscută reținerea IC-ului de a accepta apeluri de la oameni ca entități individuale. Cu excepția comprehensivului său serviciu bancar, solicitările oficiale din partea guvernului și urgențele erau cam singurele contacte pe care le avea cu Commonwealth-ul.

Mellanie își apropie matricea micuță de față.

— Spune-i doar cine o apelează, șopti. Și întreabă dacă... Dacă bunicul mă mai ține minte.

Ecranul micuț al matricei palmare se aprinse imediat, arătînd sinusoide portocalii și turcoaz care se retrăgeau către punctul lor de fugă comun.

— Bună ziua, micuța Mel.

— Bunicule?

Cuvîntul ieși foarte greu prin gîtul ei sugrumat și blestematele de lacrimi amenințară să țîșnească din nou. De fapt, nu se așteptase să aibă succes.

— El este cu noi, da.

Mellanie își aminti acea ultimă zi dureros de lungă în spital, așteptînd lîngă patul lui ca el să moară. Pe atunci avea doar nouă ani și nu înțelesese niciodată de ce bunicul nu se supunea reîntineririi ca toți ceilalți. Părinții ei nu doriseră ca Mellanie să fie acolo, însă fetița insistase... de atunci era încăpățînată. Bunicul (de fapt, stră-străbunicul) fusese întotdeauna ruda ei cea mai grozavă, care-și găsea timp mereu pentru micuța Mel, deși era unul dintre cei mai de seamă locuitori ai planetei. Toate fișierele de istorie de la școală îl aminteau printre programatorii care-i ajutaseră pe Sheldon și Isaacs să scrie software-ul de la baza primei lor găuri-de-vierme.

— Tu mai ești tu, bunicule?

— Asta-i o întrebare la care-i mai greu de răspuns, Mellanie. Noi sîntem memoria bunicului tău, dar în același timp mai mult decît atît, practic un întreg univers, și în felul acesta sîntem mai puțin decît individul specific pe care-l dorești tu.

— Tu ți-ai făcut mereu timp să mă asculți, bunicule. Mi-ai spus mereu că mă vei ajuta, dacă o să poți. Și acum *chiar* am nevoie de ajutorul tău.

— Noi nu sîntem materiali, Mellanie; te putem ajuta doar cu vorbe.

— Asta și am nevoie: de sfaturi. Trebuie să știu ce să fac, bunicule. Mi-am cam dat viața peste cap.

— Nu ai decît douăzeci de ani, Mellanie. Ești doar un copil. Încă nici nu ți-ai început viața.

— Atunci de ce mă simt de parcă aproape că s-a terminat?

— Pentru că ești tînără, bineînțeles. La vîrsta ta, tot ceea ce ți se întîmplă capătă proporții epice.

— Cred că ai dreptate. Atunci mă poți ajuta, bunicule?

— Ce vrei să știi?

— În clipa de față nu am absolut nici un ban.

— Vedem și noi asta. Darklake National Bank este, ca de obicei, foarte eficientă, și cuantifică pentru redistribuire bunurile fostului tău iubit. Fondurile vor fi împărțite între Tara Jennifer Shaheef și Wyobie Cotal, după ce se vor plăti onorariile fabuloase revendicate de oficialități, avocați și instituții. Nu credem că ai avea succes dacă ai solicita un procentaj din ele. Din punct de vedere legal, nu ai nici un drept.

— Nici nu vreau, rosti ea apăsat. Am decis că nu voi mai îngădui niciodată să depind de altcineva. De acum înainte, voi trăi pe cont propriu.

— Asta-i micuța Mel pe care ne-o reaminteam noi. Întotdeauna am fost mîndri de tine.

— Am încercat să vînd povestea celor ce s-au întîmplat între mine și Morton, dar n-a mers foarte bine. Cred c-am fost naivă și proastă. Am avut încredere într-un reporter. N-a ieșit prea grozav. S-ar putea să fiu arestată. Un bărbat îngrozitor, un producător de filme porno... L-am cam lovit...

— Nu-i recomandabil să te încrezi în reporteri. A fost într-adevăr o prostie. Totuși situația poate fi probabil rezolvată, iar cei din industria pornografică nu se grăbesc să adreseze reclamații poliției.

— Voiam să ies în evidență, bunicule. M-am gîndit că aș putea deveni o celebritate, o personalitate mass-media. Arăt bine și sînt sigură că am și hotărîrea necesară. Îmi trebuie doar îndrumări, atîta tot. Povestea mea ar fi putut să fie începutul. După ce era difuzată, oamenii mi-ar fi știut numele. Asta era util. Dacă m-aș putea menține în unisferă, cine știe, poate că într-o zi aș putea ajunge la fel de celebră ca Alessandra Baron.

— Ai putea într-adevăr. Deții potențialul. Spune-ne, ce rol crezi că am putea noi juca în schema asta?

— Vreau să fii agentul meu, bunicule. Vreau să-mi recuperez povestea de la Rishon și s-o vînd din nou, de data asta unui producător respectabil. De asemenea, trebuie să le plătesc lui Wayside Productions pentru COtatuajele mele. Tu poți negocia cel mai bine pentru mine — ești cinstit și n-o să mă jupoi de bani. În plus, ești și o bancă. Banii mei vor fi în siguranță la tine.

— Înțelegem. Bine, vom face asta pentru tine. Se pune totuși problema onorariului nostru.

— Știu. Este zece la sută, nu? Sau vrei mai mult?

— Nu ne gîndim în termenii unui procentaj financiar.

— Ah, da? Mellanie se încruntă la ecranul micuț al matricei pe care rula modelul aleatoriu. Atunci ce dorești?

— Dacă ești serioasă în privința unei cariere în mass-media, atunci, indiferent ce formă va avea ea, vei avea nevoie de o interfață senzorială de calitate pentru emisii.

— Un flux neural profesionist, da, știu. Am deja un început rezonabil. Speram că din avans îmi voi plăti îmbunătățirile și mi-ar fi plăcut să-mi pun și niște inserții. Vreau să fiu virtuală.

— Îmbunătățirile ți le vom plăti noi. Vor exista însă ocazii cînd vom dori să le folosim și noi.

— Nu-nțeleg...

— Mulți oameni cred că prezența noastră în Commonwealth este totală, fiindu-ne oferită prin unisferă, dar avem și noi limite. Există multe locuri în care nu putem ajunge — unele ne sînt blocate în mod deliberat, pe cînd altora le

lipsește pur și simplu infrastructura electronică. În acele ocazii speciale, accesul ni l-ai putea oferi tu.

— Vrei să spui că tu ne urmărești? Totdeauna am crezut că nu-i decît o teorie a conspirației prostească.

— Nu-i urmărim pe toți oamenii, totuși interesele noastre sînt combinate cu ale voastre și voi sînteți parte din noi prin nenumărate descărcări de memorie. Ca să folosesc o expresie străveche, destinele noastre se împletesc. Unicul mod prin care le-am putea despleti ar fi să părăsim complet sfera tuturor activităților umane. Am optat să nu procedăm în felul acesta.

— De ce nu? Fac prinsoare că viața ta ar fi mult mai simplă.

— Și crezi că asta ar fi ceva bun? Nici o entitate nu se poate autodezvolta în izolare.

— Așadar ne urmărești. Ne și manipulezi?

— Acționînd în calitate de agent al tău, îți controlăm fluxul vieții. Asta înseamnă manipulare? Noi sîntem date. Natura noastră este de a acumula mai mult, de a ne spori întruna cunoașterea și de a o folosi. Este atît limbajul, cît și moneda noastră. Evenimentele umane curente formează o foarte mică parte din informațiile pe care le absorbim.

— Atunci, mai degrabă ne studiezi?

— Nu ca indivizi. Ceea ce ne interesează evident, este societatea voastră și fluxurile din interiorul ei. Ceea ce vă afectează pe voi ne afectează pe noi.

— Și nu dorești să ai surprize.

— Tu dorești?

— Cred că nu.

— Atunci ne înțelegem reciproc. Prin urmare, micuța Mel, mai dorești să acționăm în calitate de reprezentant și consilier al tău?

— Eu voi fi ca un agent secret al tău, nu?

— Există unele similitudini cu rolul acela, dar, întrucît nu sînt implicate nici un fel de pericole, vei fi mai degrabă ochii și urechile noastre în locuri izolate. Să nu te aștepți să te dotăm cu gadgeturi exotice și automobile zburătoare.

Mellanie rîse pentru prima dată după multă vreme. Păcat totuși de automobilul zburător... ar fi fost interesant.

— Atunci, o facem.

Fiindcă, dacă bunicul vorbea serios, IC trebuia să se asigure că ea va fi un succes.

***

Ultimele secțiuni ale tubulaturii din cupru a automatului de espresso își ocupară perfect locurile și Mark Vernon folosi un clește electromuscular pentru a strînge garnitura. Înșurubă capacul de crom la locul său și apăsă comutatorul. Trei leduri verzi se aprinseră.

— Asta-i! Totul merge din nou.

Mandy lovi palmele, jubilînd.

— Mulțumesc, Mark! I-am spus întruna lui Dil că era stricat, dar el n-a făcut absolut nimic, ne-a lăsat pur și simplu în rahat. Ești salvatorul meu!

Bărbatul îi zîmbi chelneriței tinere care-i surîdea larg. Femeia pusese panini proaspătă pentru micul dejun sub vitrina de sticlă, în așteptarea primilor clienți ai dimineții; jumătăți uriașe de pîine italienească crocantă care conțineau un meniu întreg — ouă prăjite, cîrnați, kya și roșii, sau șuncă, brînză și ananas, ori omlete vegetariene. Tovarășa ei de schimb, Julie, zăngănea cratițe și tigăi în bucătăria din spate. Mirosul slăninuței la grill plutea prin fereastra oficiului.

— N-a fost cine știe ce, replică el modest. În spatele tejghelei spațiul era strîmt, ceea ce însemna că Mandy stătea nițel cam aproape și cam prea admirativ în același timp. Păi... atunci îi dau drumul.

Își puse sculele înapoi în trusa pe care o purta mereu la el, ținînd cealaltă mînă ridicată între ei ca o pavăză.

— Nici vorbă! Stai jos și-o să-ți aduc un mic dejun ca lumea. Măcar atîta meriți. Și ai grijă să pui un onorariu baban pentru deplasare pe factura pentru Dil. Are un obraz gros de nu se poate!

— Bine, încuviință Mark înfrînt.

De fapt chiar îi era foame. Din valea Ulon, unde familia Vernon își avea casa din mijlocul unei podgorii, făcea cincisprezece minute pînă în Randtown, dar apelul disperat al lui Mandy de dimineață nu-i mai lăsase timp să mănînce înainte de a pleca. Nu-și folosise încă nici gelul dentar.

Se așează la o masă mare cu tăblie din marmură lîngă una dintre cele două ferestre curbate ale cafenelei Two For Tea. Un cuplu ocupase deja masa de la fereastră de cealaltă parte a ușii. Purtau costume de schi și discutau fericiți, cu capetele apropiate, ignorînd restul lumii.

Raze puternice de soare se tîrau peste munții Dau'sing care înconjurau Randtown spre nord. Mark își puse ochelarii de soare împotriva luminii ce pătrundea pe fereastră și derulă un ziarecran — nu-i plăcuse niciodată să citească direct pe vederea virtuală, deoarece literele suprapuse peste cîmpul vizual îi provocau de fiecare dată migrene. O duzină de titluri se derulă în jos în partea stîngă, de partea opusă aflîndu-se știrile locale, încărcate în cibersferă de Randtown Chronicle, singura companie mass-media de pe jumătatea aceea a continentului. În ciuda bunăvoinței, Mark nu-și putea mobiliza îndeajuns entuziasm ca să citească despre noua șosea ce urma să ocolească zona vestică a orașului sau despre propusul proiect de împădurire de pe valea Oyster. De aceea îi ceru e-majordomului să acceseze știrile zilei anterioare din tot Commonwealth-ul și urmări startul campaniei prezidențiale. Dacă citeai printre rînduri despre finanțatorii lui Doy, observai că ea nu își asigurase deocamdată susținerea familiilor Sheldon, Halgarth sau Singh.

— Poftim! rosti Mandy voios și-i așeză o farfurie în față.

Era plină vîrf cu clătite și șuncă, peste care se revărsa sirop de arțar; căpșunile și boabele de lola de deasupra fuseseră aranjate sub forma unei fețe Zîmbărețe. Alături se afla un pahar înalt cu suc de mere și mango peste cuburi de gheață.

— Cînd termini, îți aduc pîinea prăjită și cafeaua.

Fata îi făcu șmecherește cu ochiul și se duse să ia comanda perechii de schiori. Îndărătul tejghelei, automatul espresso începu să bolborosească și să reverse aburi.

Ca și cînd și-ar fi dat seama că ziua a început, Julie porni sistemul stereo să cînte albumul unei obscure formații hindi acustice. Așa se întîmpla în Randtown — în toate barurile și cafenelele se auzea muzică atît de ultramodernă, încît pînă ce Mark ajungea s-o cunoască și aprecieze, formația fie că se desființase, fie că devenise prea comercială. Bărbatul se uită la gigantica piramidă de calorii din fața lui, oftă și luă furculița. Recent, Liz făcuse niște comentarii destul de tăioase despre talia lui, însă mîncarea de aici era superbă. Nimic nu era niciodată gătit separat; dacă doreai un cotlet de miel, căpătai automat și șase legume extraterestre, trei sosuri și niște mirodenii stranii. Iar în cazul în care comanda ta nu includea un aperitiv și desert, erai privit cu reală mirare.

În mod evident, aromele se răspîndiseră pe stradă, pentru că oamenii începură să intre în local în timp ce Mark mînca. Unii dintre ei păreau tipul de turiști care caută o masă copioasă înainte de activitățile energice de peste zi; priveau în jur apreciativ la decorul de tip imitație romană, apoi căutau o masă liberă. Localnicii stăteau la tejghea pentru a-și lua panini încălzite la microunde și ceva fierbinte de băut. Mandy abia mai avu timp să-i aducă cele patru felii groase de pîine prăjită și unt cu gem de rubarbă vanilată care-i plăcea lui Mark. Pe marginea farfuriei îi fusese așezată și o *pain au chocolat*, pentru orice eventualitate.

La 8:30, Mark reuși să părăsească *Ceai pentru Doi* și să iasă afară. Îl aștepta exact tipul de dimineață pentru care călătorise trei sute de ani-lumină. Inspiră adînc aerul, care avea răceala înviorătoare distinctă ce putea fi întîlnită doar la poalele munților încununați de nea. Vîrfurile mai înalte și platourile munților. Dau'sing erau încă acoperite cu zăpadă groasă și aveau multe pîrtii. Mark ridică ochii la ele și lentilele ochelarilor se întunecară înaintea luminii radiate de strălucitoarea stea G-9. Munții dominau peisajul dinapoia orașului, formînd o barieră impunătoare de conuri și piscuri neregulate. Acum, cînd în emisfera sudică a lui Elan venea primăvara, apa rezultată din

topirea zăpezilor începea să curgă de la linia zăpezilor, umplînd toate fisurile cu pîraie albe, năvalnice. Soiuri de pini din tot Commonwealth-ul acoperiseră pantele inferioare, formînd o foarte necesară cascadă de verdeață luxuriantă. Deasupra lor, iarba bolt băștinașă continua să prospere, o plantă galben-verzuie cu excrescențe neregulate care nu ieșea cu nimic în evidență. Cu excepția oazei de vegetație străină pe care oamenii o aduseseră în zonă, iarba bolt acoperea toți munții, adică un sfert din continent.

Triunghiulețe galbene alungite pluteau deja leneș peste cer semn că primii zburători ai zilei se înălțaseră deja în căutarea de curenți termici. De obicei se lansau de pe muchiile din Blackwater Crag, care se ridica înapoia cvadrantului estic al orașului. O instalație de telecabine străbătea pădurea care acoperea țancul, suind de la baza ei aflată lîngă terenurile de sport ale liceului pînă la clădirea Orbit semicirculară ce se înălța de pe vîrful stîncii întinse la 600 de metri peste Randtown, aducînd cu o farfurie zburătoare ieșită parțial peste rocă. Restaurantul pe care-l găzduia era genul de capcană turistică scumpă, deși panorama pe care o oferea peste oraș și lac era inegalabilă.

În fiecare zi, micile telecabine crom-albăstrui purtau turiști, zburători profesioniști și pasionați de sporturi extreme pînă la Orbit. De acolo, ei suiau pe potecile forestiere pînă la o muchie unde vîntul sufla în direcția corespunzătoare, se izolau într-un costum Vinci și decolau. Adevărații profesioniști petreceau toată ziua ridicîndu-se și spiralînd în curenții termici, coborînd doar cînd se lăsa întunericul. Un costum Vinci era destul de ușor de folosit: în esență era un sac de dormit aerodinamic cu capătul conic, prevăzut cu aripi ca de păsări cu anvergura de pînă la opt metri. Stăteai în picioare în interiorul lui, pe marginea prăpastiei, cu brațele extinse într-o poziție de crucificare, și plonjai în hăul de dedesubt. Benzile electromusculare din aripi imitau și amplificau mișcările brațelor și încheieturilor, permițînd aripilor să filfîie, să se plieze și să descrie viraje. Era cea mai mare similitudine cu zborul păsărilor pe care oamenii reușiseră s-o obțină vreodată.

Mark fusese de două ori sus, împărțind un costum de instructor cu un prieten care locuia în oraș. Senzația era cu adevărat uluitoare, totuși nu și-ar fi schimbat meseria ca să practice permanent sportul acela.

Coborî pe Main Mall, strada cu o pantă ușoară către faleză. De ambele părți, se înșirau o serie de francize din Commonwealth, ca Bean Here și un inevitabil fast-food Bab's Kebabs, printre care se aflau magazine de produse de artizanat locale, baruri și cafenele ce contribuiau la eterogenul locului. Aproape toate clădirile aveau numai parter și acoperișuri din panouri solare. Cele cu etaj erau în general restaurante și baruri cu un balcon, unde clienții puteau sta la soare și privi pietonii de dedesubt. În mare parte, casele de pe Main Mall erau construite din module de prefabricate, ce confereau un aspect de efemeritate, deși cîteva fațade erau placate cu piatra albastră și purpurie dură care se găsea la baza taluzurilor de alunecare peste tot în munții Dau'sing, sau cu lemn de pin. Alei înguste laterale duceau la prăvălii micuțe și garsoniere, pe ale căror ziduri suiau plante agățătoare tunse cu grijă și în fața cărora erau scoase scaune vechi. Sticle și pahare zăceau împrăștiate în jurul lor, dovezi ale petrecerilor care animau noapte de noapte micuțele enclave.

Pe toată Main Mall, ușile se deschideau pentru începutul programului de lucru. Luminile se aprindeau la interior. Angajații și pazboții curățau podelele. Mark le dădu bună dimineața multora dintre cei pe care-i zări, iar și mai multora doar le făcu semn cu mîna. Toți erau tineri și aveau un aspect uniform; dacă n-ar fi fost diversele culori ale pielii, ai fi putut crede că toți erau rude. Băieții aveau părul scurt și dat cu gel, poate și o barbă de cîteva zile, corpuri în mod autentic bine făcute, nu pur și simplu exersate într-o sală de gimnastică aerobică; purtau pulovere largi sau haine impermeabile încă și mai largi, cu șorturi lungi pînă la genunchi și sandale. Fetele erau mai plăcut de privit, cu fuste scurte sau pantaloni mulați și tricouri care dezveleau o palmă de abdomen ferm, indiferent cît de frig ar fi fost afară. Toți erau angajați temporari: vînzători

în magazine, chelneri, barmani, hamali la hoteluri, stewarzi pe ambarcațiuni, ghizi de circuite turistice sau babysitteri pentru familiile rezidente. Toți munceau pentru un singur lucru — să strîngă suficienți bani pentru următoarea experiență extremă. Turismul era cea mai mare industrie în Randtown și ceea ce deosebea orașul de nenumărate alte destinații pentru vacanțe din Commonwealth erau sporturile ce se practicau pe formele de relief neregulat ce-l înconjura. Acestea îi atrăgeau pe cei aflați la prima viață, pe cei ușor nemulțumiți de cursul general al vieții din Commonwealth; nu rebeli, ci doar dependenți de adrenalină, dedicați găsirii unei coborîri mai rapide de pe un munte sau a unui mod mai periculos de a merge cu barca peste cataracte, de a efectua viraje mai strînse pe jetschiuri sau de a merge tot mai sus pentru salturile de elischiuri. Soseau și turiști mai vîrstnici, conservatori, care aveau la activ mai multe vieți, stăteau în hotelurile de lux și se deplasau cu microbuze cu aer condiționat la activitățile planificate zilnic. Ei generau economia serviciilor, care oferea sute de slujbe cu salarii modeste pentru cei ca Mandy și Julie.

Mark traversă șoseaua cu o singură bandă de la capătul lui Main Mall și merse pe promenada de pe faleză. Randtown era clădit în jurul unui golfuleț în formă de potcoavă de pe malul nordic al lacului Trine'ba. Lung de o sută opt zeci de kilometri, lacul era cea mai mare întindere de apă dulce de pe Elan și avea pe alocuri adîncimi ce depășeau o mie de metri. Dedesubtul superbei suprafețe albastre exista o ecologie acvatică unică, care evoluase în izolare de zeci de milioane de ani. Recife de corali incredibil de frumoase dominau zonele mai puțin adînci, iar atoli conici se înălțau din adîncimile centrale aidoma unor vulcani miniaturali. Existau mii de specii de pești, de la bizari la sublimi; deși, ca și rudele lor de apă sărată de pe planeta aceasta, nu foloseau aripioarele pentru deplasare, ci țepi și ghimpi cu aspect amenințător.

După schi și snowboarding, care se practicau iarna, scufundările reprezentau a doua atracție turistică majoră

a lui Randtown. Faleza punea la dispoziție zeci de pontoane, la care erau amarate ambarcațiunile comerciale pentru scufundări. Chiar și azi, cînd apele lui Trine'ba erau doar cu puțin deasupra punctului de îngheț, zeci de operatori derulau excursii. Mark privi un catamaran Celestial Tours mare care lunecă prin fața lui, cu elicele ridicînd o spumă groasă în spatele fiecărui flotor. Doi membri de echipaj fluturară din brațe de la prova, strigînd ceva ce se pierdu în vacarmul motoarelor.

Bărbatul merse mai departe pe lîngă zidul de piatră cu rîndul de poezie care se întindea pe toată lungimea sa. Își promisese că într-o bună zi avea să-l citească de la început pînă la sfîrșit. Atelierul auto Ables Motors, care era franciza lui, se afla la două străzi depărtare de capătul estic al promenadei și ajunse acolo înainte de nouă fără un sfert. Deși era unicul oraș pe o rază de opt sute de kilometri, Randtown nu era prea mare. Fără turiști și tinerii aflați în tranzit, populația abia depășea cinci mii de locuitori. În mai puțin de un sfert de oră, puteai străbate pe jos așezarea dintr-un capăt în celălalt.

Cam tot atîția oameni locuiau în văi și în ținuturile joase din nord și vest, unde se întindeau fermele și podgoriile. Pentru a se deplasa pe drumurile de pămînt ale districtului aveau nevoie de mașini serioase cu tracțiune pe toate roțile. Exact în direcția aceea se specializase Ables Motors, o divizie a Farndale care producea vehicule de teren. Păruse soluția perfectă pentru Mark atunci cînd căutaseră o locuință și o carieră nouă. El se pricepea la hardware, astfel că putea să facă personal majoritatea reparațiilor simple, iar comercializarea de modele noi și second-hand avea să le sporească în mod considerabil veniturile. Din păcate, Ables Motors era o întreprindere relativ nouă pentru Farndale, un brand neafirmat, în timp ce vechile și familiarele produse Mercedes, Ford, Range Rover și Telmar își luau partea leului din piață. Nu ajuta nici faptul că atelierul Ables nu se deschisese decît de doi ani. Probabil că Mark ar fi trebuit să-și dea seama de lucrul acesta atunci cînd îl preluase, o dată cu ipoteca destul de mare. Vînzările erau

lente și, din cauza numărului mic de vehicule Ables din zonă, solicitările de întreținere erau puține.

Mark nu avusese nevoie nici de două săptămîni ca să-și dea seama că afacerea cu mașinile de teren nu putea asigura un venit decent pentru familie. Cînd începuse să privească în jur pentru o slujbă suplimentară, descoperise repede că locuitorii din oraș și de la ferme aveau multe aparate stricate care puteau fi reparate de orice avea aptitudini mecanice rudimentare. Mark avea aptitudini mecanice, și electrice, al naibii de bune, plus un atelier de reparații complet echipat. La începutul celei de-a treia săptămîni, bărbatul adusese la atelier cîteva aparate, doi pazboți, un aparat de aer condiționat, sonarul demontat de pe catamaranul unui operator de scufundări, plite și schimbătoare solare de căldură.

Randtown era o comunitate mică și strînsă, astfel că vestea unui mecanic priceput circulase repede din gură în gură. În scurt timp, Mark fusese copleșit de o avalanșă de echipamente și aparate ce trebuiau reparate. Cele mai multe le făcea pentru bani lichizi — nu pentru că sistemul de impozite de pe Elan ar fi fost excesiv, dar banii aceia ajutau la plătirea ipotecii pe podgorie mai rapid decît plănuiseră ei inițial.

În dimineața aceea, în atelier îl așteptau trei autoculegătoare. Fiecare era de mărimea unui automobil și avea suficiente apendice electromusculare ca să doteze un Raiel cu proteze. Aparțineau lui Yuri Conant, cel care deținea trei podgorii în valea Ulon și era acum un bun prieten și vecin al lui Mark. Unul dintre puștii lui Yuri avea aceeași vîrstă cu Barry.

Mark își îmbrăcă salopeta și începu să ruleze diagnostice pe prima mașină. Lagărele propulsiei magnetice erau ferfeniță. Intrase complet sub autoculegătoare, examinînd legăturile supraconductoare, cînd intră Olivia, asistenta lui de vînzări.

— Ai auzit? întrebă ea direct și surescitată.

Mark își împinse căruciorul plat de sub autoculegătoarea acoperită de noroi și o privi cu atenție.

— Wolfram ți-a cerut voie în sfîrșit să intre ca să bea o cafea?

Era saga unei idile frustrate care dura de două săptămîni; de obicei, în fiecare dimineață, Mark era pus la curent cu evoluția situației.

— Nu! S-a-ntors *A doua șansă*! Acum patruzeci de minute a ieșit din hiperspațiu lîngă Anshun.

— La naiba! Serios?

Lui Mark îi era imposibil să se prefacă neinteresat de subiectul respectiv. Dacă n-ar fi fost însurat și cu responsabilități de familie, s-ar fi înscris el însuși ca să participe la călătorie; la urma urmelor, făcea parte din universul mult mai interesant care exista dincolo de Augusta. Așa însă se mulțumise să culeagă o sumedenie de informații despre proiect, pînă reușise să plictisească o mulțime de oameni cu statisticile și banalitățile pe care le recita. E-majordomul lui ar fi trebuit să-l alerteze asupra ultimelor știri asociate expediției, totuși în dimineața aceasta, pe cînd conducea spre oraș, îi blocase accesul lui la cibersferă ca să evite orice alte apeluri de urgență așa cum fusese Ceai pentru Doi. Familia putea să-l contacteze, dar nimeni altcineva. Uitase să îndepărteze blocajul după ce ajunsese la atelier.

— Ce-au aflat? întrebă el, anulînd repede blocajul.

— A dispărut... sau nu știu ce.

— Ce-a dispărut?

Datele începuseră să se alinieze în vederea virtuală.

— Bariera. A dispărut cînd au început s-o examineze.

— Să dea dracii!

Mîinile lui virtuale alergară peste iconuri, apelînd informații. În cele din urmă, primi atît de multe, încît intră în biroul micuț din spatele sălii pentru vînzări, ca să privească imaginile pe un portal holografic. TSC difuza segmente video ale explorării, pe măsură ce nava își descărca datele. Companiile mass-media le înhățau încîntate, aducînd în studio propriile lor echipe de analiză și comentarii.

Olivia avusese dreptate — bariera nu mai exista. Dispariția ei era șocantă, afectîndu-l ca vestea unei morți

neașteptate în familie; era un eveniment la care chiar nu se așteptase. Nu se așteptase de altfel nici unul dintre experți, judecînd după felul în care se străduiau să găsească vreo logică.

Pe strada de lîngă garajul Ables, traficul era foarte redus. Cofetăria rusească de peste drum rula aceleași imagini în portalurile de deasupra tejghelei. Clienții stăteau la mese, ignorînd băuturile și privind bariera masivă și incomprehensibilă. Mark o apelă pe Liz, ca să vadă dacă accesa cibersfera. Ea îi răspunse afirmativ; stătea cu restul personalului de la vinăria Dunbavand, unde lucra, și priveau scenele pe unul dintre ecranele biroului.

Mark se uită, copleșit, la sferele și inelele Cetății Negre care se roteau în portalul de pe biroul său. Scara de mărime era aproape imposibil de apreciat. Urmă apoi civilizația Dyson care ocupa întregul sistem din interiorul barierei. Surescitarea lipsită de pericole a privirii navelor care se duelau cu proiectile nucleare îi trezea senzația unei acțiuni clandestine din partea lui. Nici unul dintre comentatorii pe care Alessandra Baron îi adusese în studioul ei nu era încîntat de implicațiile celor văzute. Alessandra se întoarse către un antropolog cultural, ca să încerce să explice de ce o specie capabilă de zborul cosmic ar fi luptat într-o asemenea manieră. În mod evident, antropologul nu descoperise nici un indiciu.

Trecură ore întregi fără ca Mark să-și dea seama de scurgerea lor. Cînd Olivia îl anunță că sosise timpul pentru pauza ei de masă, el o privi încruntîndu-se și străduindu-se să înțeleagă ce-i spusese.

— Da. Sigur că da, încuviință. Oricum nu cred că azi va cumpăra cineva o mașină de la noi.

Decise că ar fi trebuit el însuși să facă o pauză și închise ușile atelierului. Promenada era neobișnuit de tăcută pentru miezul zilei. Își ridică gluga jachetei, pentru a se apăra de vîntul tăios care sufla dinspre lac. Oamenii care treceau pe lîngă el aveau expresia sticloasă, simptomatică pentru cei absorbiți de vederea virtuală. Toți erau cuplați la întoarcerea navei. Era ceva la fel de important ca și finala Cupei,

cînd în prima repriză se păruse că Brazilia chiar va pierde. Instinctiv, ridică ochii spre Casa Neagră unde locuia Simon Rand și se întrebă ce gîndea el în ziua aceasta. Reședința era un conac uriaș în stil georgian cocoțat pe panta de deasupra aripii estice a golfului, cu cinci hectare de domenii impecabil întreținute. Zeci de case mari erau dispuse în jur, cele mai scumpe și mai exclusiviste din oraș, deși nu atingeau grandoarea Casei Negre. Multe aparțineau primilor sosiți, bărbaților și femeilor care se alăturaseră cruciadei donchișotești a lui Simon și ajutaseră la construirea autostrăzii prin munți.

Se împliniseră cincizeci și cinci de ani de cînd Simon Rand sosise la gara planetară Elan cu un tren complet încărcat cu utilaje JCB de construit șosele, o flotilă de boți și camioane ticsite cu sisteme de construcție civile. Chiar și pe atunci era moderat de bogat; era la prima viață, făcea dintr-o Mare Familie mai puțin celebră de pe Pămînt și-și lichidase fondul de pensie pentru a-și cumpăra un vis. Inspirat de legendele drumului spre Oregon, decisese să pornească spre un loc nou și neatins pe care să-l protejeze de distrugerile modernității. Elan, care fusese deschisă pentru coloniști cu numai două decenii în urmă, era un punct de pornire excelent. Constructorii imobiliari și investitorii beneficiau de avantaje din partea guvernului planetar dacă ajutau la stabilirea de noi așezări și facilități. Una dintre ideile importante fusese că asemenea întreprinzători aveau să importe fabrici întregi și să ridice locuințe în jurul lor. Însă viziunea cu totul diferită a lui Simon asupra unei comunități ecologice curate fusese îndeajuns de inofensivă, așa că birocrații îi acordaseră licențele pentru terenuri, crezînd în sinea lor că era sortit eșecului. La urma urmelor, planetele Confederației erau ticsite de nebuniile romanticilor excentrici și a averilor pe care le pierduseră.

Simon pornise imediat spre Ryceel, continentul sudic aproape nelocuit. După ce ajunsese acolo, începuse nebunia finală a construirii șoselei prin impunătorul lanț muntos Dau'sing — de parcă nu ar fi existat suficient teren

deschis disponibil în nordul munților. Comentariile derizorii ale unor emisiuni de știri atrăseseră alți idealiști și susținători ai cauzei sale, dispuși să-și murdărească mîinile pentru răsplata de a locui într-o comunitate liniștită după ce aveau să termine. Iar Simon, în ciuda atitudinii lui excentrice, își pregătise aventura cu o meticulozitate pragmatică.

După trei ani și șapte sute optzeci de kilometri, ultimul monstru JCB supraviețuitor își croise drum, mestecînd în jurul poalelor lui Blackwater Crag, în mijlocul țipetelor ca de moarte a rocii dezintegrate și al norilor clocotitori de aburi murdari, precum un dragon legat de sol. În spatele său era o șosea cu două benzi de beton sudat enzimatic, care traversa șaptesprezece rîuri și străpungea tuneluri prin unsprezece munți. Pe noua instalata suprafață care trosnea și din care răbufneau vapori cu iz de uree, venea Simon, conducînd un convoi haotic de rulote, camioane, ba chiar și cai și măgari ce trăgeau căruțe. Celelalte trei utilaje de construit care începuseră călătoria erau abandonate în urma lor; cu componentele demontate, ruginind, carcase năruite lîngă șosea ca niște monumente ale conceperii acesteia.

Aidoma lui Moise cu atîta vreme înaintea lui, Simon privise peste lacul Trine'ba și rostise:

— Aici este locul nostru.

Apa rece și albastră despărțea munții întinși pe tot continentul, cu lanțurile masive strînse în apropierea țărmurilor. În depărtare, meterezele lui Dau'sing se întindeau la nesfîrșit, perfect reflectate de suprafața neprihănită de oglindă. De ambele părți, sute de cascade alimentate de apele din zăpezile topite se revărsau peste stînci neregulate, de la pîrîiașe argintii care abia umezeau piatra, pînă la uriașe cascade spumegătoare ce ridicau jerbe de stropi mai denși decît ploaia. Conuri micuțe și delicate de coral stacojiu și mov-lavandă se înălțau din centrul lacului. Iar tăcerea care umplea uriașul ocean de aer de deasupra apei era atît de profundă, încît absorbea pînă și gîndurile.

După cincizeci și doi de ani, peisajul maiestuos nu se modificase. Simon era foarte decis în această privință. Peste

terenul virgin din văile dindărătul lui Randtown se întindeau acum clădiri, păduri, ogoare, șanțuri de drenaj și drumuri, dar nu exista nici o fabrică, nici una dintre unitățile industriale și de afaceri care se acumulau de obicei la periferia coloniilor omenești. Locuitorii puteau să importe orice doreau, și bunurile respective soseau pe lunga autostradă cu plată care continua să fie unica lor legătură cu restul rasei umane; nu era economic să construiască o cale ferată paralel cu ea și nu era loc pentru un aeroport. Simon nu pornise la drum pentru a schimba cultura majoritară a Commonwealth-ului, ci dorea numai să țină departe de părticica lui aspectele ei cel mai neplăcute. Așa că fermele foloseau îngrășăminte naturale, venitul principal al orașului provenea din turism, energia sa era geotermală și solară; motoarele cu ardere erau ilegale, reciclarea era o religie în sine, iar deșeurile erau tratate în bioreactoare sigure, pentru a împiedica pînă și cel mai mic risc ca o substanță chimică străină, provenită de la oameni, să poată polua vreodată prețioasa apă pură a lacului Trine'ba.

Din punct de vedere ecologic, Mark trecuse de la o extremă la cealaltă.

Vederea virtuală îi arăta o imagine spectrală a navei *A doua șansă* care manevra lent în docul platformei de asamblare pe orbita lui Anshun. Era stupefiat de starea ei, de cît de bine arăta. După un asemenea voiaj, cu certitudine ar fi trebuit să existe urme de deformare, impacturi de meteoriți, arsuri — ceva care să dovedească cît de departe fusese și ce văzuse. Nava însă părea la fel de nouă și de curată ca în ziua plecării.

Mark se opri la una dintre tarabele din spatele promenadei și cumpără o lipie cu ton, crevete, talarot, porumb dulce și salată mayo ca prînz, un sushi vegetarian și o porție de budincă. Îl servi Sasmi; fata sosise în oraș cu cîteva luni în urmă, așteptînd deschiderea sezonului de snowboard. Văzîndu-i părul ca pana corbului și chipul plat, Mark bănuise că avea descendență orientală, pînă ce Sasmi îi spusese că strămoșii ei erau de fapt finlandezi. O fată drăguță, care se aruncase cu capul înainte în tot ce oferea

Randtown: prieteni, petreceri, sporturi. Care își găsea mereu timp să stea de vorbă cu Mark... nu fiindcă ar fi pus ochii pe el, ci pentru că avea pur și simplu o fire irepresibil de comunicativă.

Astăzi pînă și ea era prinsă în drama revenirii navei. În timp ce îi umplu lipia, schimbară între ei cîteva replici de felul:

— Ai auzit?

— Ai văzut partea aia cînd...?

Mark porni apoi pe promenadă, gîndindu-se la surîsul ei de rămas bun. În toată viața lui de pînă atunci nu mai existaseră atîtea ispite. Era o calitate indiscutabilă a lui Randtown; toți de aici erau preocupați să-și ticsească viața cu evenimente care în majoritate păreau să fie petreceri și întîlniri cu alte persoane, totuși nu păreau niciodată să fie grăbiți. El avusese nevoie de luni întregi ca să învețe cum să-și încetinească ritmul și să se destindă după rutina din Augusta, concentrată pe muncă și familie, unde distracțiile erau centrate exclusiv în jurul primirii de musafiri. Unica lui teamă legată de existența de aici era acum că va ceda pur și simplu într-o bună zi — unele fete erau divine.

Cînd se întoarse la atelier, Olivia nu revenise din pauză. Mark se așezase și se apucase de budinca triplă din fulgi de ciocolată, alune quork și stafide, cînd TSC anunță adevărata bombă. Doi membri ai echipajului fuseseră abandonați. Vestea fusese difuzată abia acum, întrucît TSC fusese informată și consilia familiile celor doi. Mark avu dificultăți reale în a absorbi știrea, chiar dacă unul dintre cei abandonați fusese Dudley Bose. Clocotea de furie că restul echipajului îi abandonase pur și simplu acolo; așa ceva era cu siguranță culmea trădării. Doar cînd se gîndea la distanța aceea, îl treceau toți fiorii. După aceea căpitanul Wilson Kime făcu o declarație în timp real. Era îmbrăcat în uniforma neagră de paradă, cu părul tăiat scurt și aranjat și privea fără să clipească în obiectivul videocamerei, știind cîți se uitau la el. Toți aveau pe buze o singură întrebare. *De ce ați făcut-o? De ce nu i-ați așteptat?*

— Cu regretul cel mai profund, rosti Wilson, mă găsesc pus în situația de a sfîrși voiajul nostru istoric cu vestea cea mai tristă.

Glasul lui profund și solemn era atît de sincer, încît Mark își schimbă imediat sentimentele și îi păru rău pentru el și pentru teribila povară a conducerii.

— Am fost silit să iau decizia de care orice căpitan se teme cel mai mult — să risc viețile tuturor persoanelor de la bord sau să îi las în urmă pe prietenii și colegii noștri? Misiunea aceasta a fost lansată cu sarcina specifică de a aduce înapoi informații vitale despre Dyson Alfa și bariera ce înconjura steaua aceasta. Siguranța echipajului meu este esențială pentru mine personal și de asemenea este parte sfîntă a sarcinii mele, dar nu am putut să ignor obiectivul nostru final. Ne-am găsit într-o situație care a pus întreaga navă în pericol grav. Confruntat cu aceste circumstanțe, nu am avut altă opțiune decît plecarea. A fost o alegere cu care va trebui să mă confrunt în fiecare zi a restului vieții mele — mă voi întreba mereu dacă n-ar fi trebuit să mai așteptăm încă o fracțiune de secundă care ne-ar fi putut readuce în contact cu ei. În același timp însă acele cîteva clipe suplimentare ar fi putut aduce dezastrul. Atunci ar fi fost posibil să nu mai aducem niciodată înapoi informațiile pe care le avem. Commonwealth-ul putea să nu mai fi fost avertizat că bariera a dispărut și că extratereștrii dinapoia lor nu par să fie prietenoși. Am considerat că aceste informații erau mai importante decît viețile tovarășilor noștri. Știu că dacă situația tragică ar fi fost cumva inversată și eu aș fi fost cel rătăcit în stația extraterestră, aș fi dorit ca tovarășii mei din navă să ducă acasă cunoștințele esențiale, indiferent care ar fi fost prețul. Noi toți am pornit în această călătorie, știind că vor fi implicate pericole. Nici unul dintre noi nu și-a imaginat că vor fi atît de profunde. Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi l-ați acordat.

Mark se lăsă greoi în spate pe scaun și expiră prelung. Ținînd seama de circumstanțe, bănuia că și el ar fi procedat exact la fel. Rămînea totuși o decizie înspăimîntătoare. Iar

căpitanul considera că extratereștrii erau periculoși... Asta nu era bine. Nu era bine deloc!

Compania de știri începu să difuzeze imagini ale Foișorului și Mark îi urmă pe astronauți, lunecînd prin tunelurile negre ale stației. Păreau să fie kilometri întregi de pasaje stranii legate laolaltă. Răsuflarea întretăiată a membrilor echipei de contact reverbera prin birou. Mark se simți el însuși acolo cînd mîini înmănușate se întinseră la marginile imaginii, apucînd secțiuni năruite ale peretelui tunelului, pentru a se trage mai departe. Apoi făcu un salt mortal într-o cameră goală. Conductele de pe perete se despicaseră, lăsînd fibrele optice să plutească afară ca o plantă acvatică. Le urmă pînă la o cutie ce conținea cuburi de circuite, asemănătoare sticlei încețoșate. Se auziră glasuri surescitate. Mănușile încercară să ridice un cub, dar acesta se fărîmă sub atingere. Altă voce, mai calmă, le instrui să decupeze întreaga cutie din suporturile ei.

Mark se înfioră. Ar fi dorit să străbată Foișorul centimetru cu centimetru, examinîndu-i de unul singur misterele întunecate. Într-o seară, chiar săptămîna asta, avea să-și facă timp și să stea întins în pat, rulînd o IST a explorării.

Compania de știri comută la senatorul Thompson Burnelli, care stătea în fața impunătoarei clădiri a Senatului din Washington. Un semicerc mare de reporteri era adunat în jurul lui; senatorul era flancat de doi asistenți.

— În mod vădit, sînt dezamăgit de anumite aspecte ale expediției, declară Burnelli. Doresc totuși să profit de acest moment pentru a-mi exprima durerea pentru familiile lui Dudley Bose și Emmanuelle Verbeke pentru șocul pe care l-au resimțit azi. Și, în relație cu aceasta, cred că se ridică niște întrebări foarte serioase privind felul foarte brusc în care *A doua șansă* a părăsit zona. Apreciez că ar fi trebuit să fie depuse mai multe eforturi pentru a stabili natura extratereștrilor Dyson. Cît despre presupusa amenințare, practic nu s-a tras în nava noastră, ci doar se apropiau cîteva dispozitive robot — atît și nimic mai mult. Nu știm dacă erau proiectile. Kime ar fi putut să se mai uite, să

continue să încerce pînă căpăta niște informații reale. *A doua șansă* era echipată cu superluminică — putea efectua un salt pentru a scăpa de orice pericol autentic.

— Ce se va întîmpla în continuare? întrebă un reporter.

— Consiliul ExoProtectorat al Commonwealth-ului se va întruni cît mai repede posibil pentru a examina rezultatele. După aceea vom înainta recomandările noastre Președintelui și Senatului Commonwealth-ului.

— Care vor fi recomandările acelea, domnule senator?

Burnelli lăsă capul gînditor pe un umăr, încruntîndu-se către reporter.

— Cred că este evident. Din cauza lipsei oricăror date reale, va trebui să trimitem altă navă, comandată de data aceasta de un căpitan care să aibă curaj, cineva care să poată afla ce se întîmplă de fapt acolo.

Mark încuviință din cap. *Poate că Kime s-a grăbit.* A doua șansă *avea cîmpuri de protecție bune. Îmi amintesc asta din specificațiile tehnice. Protecția a fost una dintre principalele cerințe ale proiectării.*

Olivia reveni și cei doi petrecură majoritatea după-amiezii uitîndu-se la portal. TSC difuză înregistrările lui Dudley Bose, în care explica și comenta datele colectate de navă. Descrierile lui îl fascinară pe Mark. Erau formulate la un nivel pe care-l putea înțelege, un glas clar și sigur pe el, care transforma datele seci în viață intensă. *Nu-i de mirare că a fost un astronom atît de respectat, cu atîta succes.*

În după-amiaza aceea, Mark intră de cîteva ori în atelier, încercînd să lucreze la autoculegătoare, dar de fiecare dată mintea îi rătăcea și se întorcea să mai arunce un ochi la portal. O mare parte din timp era petrecută în speculații despre ce simțiseră Bose și Verbeke în clipa cînd înțeleseseră în sfîrșit că *A doua șansă* plecase pentru totdeauna. Cum ar fi reacționat cineva în asemenea clipe? *Iisuse, cum aș fi reacționat eu?*

Închise atelierul mai devreme și porni spre casă în autocamioneta sa. Prima parte a drumului era pe autostrada construită de Simon Rand, care-l purta în jurul lui Blackwater Crag si în valea îngustă și abruptă de acolo.

Pe marginea autostrăzii fusese plantată iarbă terestră, o varietate viguroasă care eliminase iarba bolt, transformînd în smarald bogat și sănătos versanții de deasupra rîului iute. Oi grase, care încă nu fuseseră tunse, rătăceau leneș, rumegînd, în vreme ce mieii nou-născuți țopăiau voios în jur. Mult deasupra lor, iarba era mai puțină și bolovanii mai mulți; pe acolo rătăceau caprele de munte, care intrau și ieșeau fulgerător din lizierele pădurilor de pini.

După cîțiva kilometri, valea se lărgea, iar dealurile din dreapta ei coborau în locul unde se ramifica o vale mult mai largă. Mark porni pe acolo, șofînd pe drumul lung și drept, acoperit cu pietriș dur bătătorit. Aceasta era Mlaștina Înaltă, prima vale din district care fusese lucrată agricol și asanată printr-o rețea extinsă de șanțuri care lăsaseră turbăria bogată expusă pentru tractoboți și vite. Drumeaguri lungi se desprindeau din ambele părți ale drumului principal, ducînd la mari ranchuri tip bungalow și pîlcuri de hambare. Singurii arbori era lii-plopii înalți și zvelți, plantați în rînduri perfect rectilinii pentru a marca hotarele.

După cinci minute, drumul se bifurca din nou și Mark porni către cel care ducea în Valea Ulon. Era aproape la fel de largă ca Valea Mlaștinii Înalte, deși versanții muntoși erau mai înalți. Bolovani și pietroaie erau răspîndiți peste tot, aduși de zăpezi în fiecare iarnă. În ciuda faptului că solul era rezonabil, Ulon nu era de fapt potrivită pentru recoltele alternante. În locul acestora, la sugestia lui Simon Rand, primii coloniști plantaseră vițe de grencham, un soi de struguri băștinași care-și cîștigaseră deja faimă printre enofilii din Commonwealth, deși fuseseră cultivați numai pe continentele nordice. În primii ani, Ulon produsese vinuri acceptabile; după aceea fuseseră introduse varietăți noi, iar domeniile se organizaseră, formînd o cooperativă pentru cupajare și îmbuteliere, și încorporînd numele lor de brand.

Pînă la sosirea familiei Vernon, întreaga operațiune devenise pusă la punct și comercială. Două treimi din vale era cultivată și restul loturilor se ocupau rapid. Orice

cumpărător căpăta șase-șapte hectare care să fie plantate cu vii, plus un loc de casă. Strugurii erau lucrați și recoltați de cooperativa lor, care garanta un modest venit anual pe baza etichetei Valea Ulon.

Mark intră pe drumeagul care suia o pantă scurtă spre casa lui și încetini cînd suspensia îl zgîlții prin băltoace și gropi. O dată în plus, așa cum se întîmpla în fiecare dimineață, își reaminti să comande niște pietriș pentru nivelare. Spalierele de vițe se întindeau de ambele părți ale drumului; linii de sîrme și stîlpi, aidoma unor garduri fragile, situate la doi metri depărtare și pierzîndu-se în depărtare. Ramuri mici, cafenii și noduroase de vițe se înfășurau în jurul firelor, toate fiind retezate la fel — nu mai mult de cinci muguri pe fiecare mlădiță. Era prea timpuriu în an ca să fi crescut ceva, așa că podgoria arăta destul de mohorîtă, doar cu benzi înguste de iarbă răzleață ce aduceau o pată de culoare între spaliere, deși păreau să fie mai degrabă noroi și piatră decît plante vii. Pe vîrful coamei, unde se afla casa, pe o jumătate de hectar de teren plat, peluza ca un covor de smarald viguros înconjura două locuințe. Pe una o aduseseră cu ei pe un camion mare cu remorcă deschisă, sub forma unui maldăr de panouri pătrate din materiale compozite rezistente la vreme ce puteau fi îmbinate în orice design. Liz și Mark deciseseră asupra unui „L" simplu, cu un living lung și dreptunghiular la un capăt, atașat de trei dormitoare pătrate, o baie, camera copiilor, bucătăria și debaraua — încă ticsită cu lăzile de obiecte cu care veniseră de pe Augusta și pe care încă nu le desfăcuseră. Acoperișul era făcut din secțiuni curbe de colectoare solare, care se îmbinau în vîrf. Totul era ieftin, ușor de asamblat și genul de loc în care n-ai fi dorit să locuiești mai mult de cîteva luni... și în nici un caz iarna. De acum, se împlineau doi ani de cînd erau pe Elan.

Înapoia casei temporare din prefabricate creștea adevărata lor casă. În concordanță cu etosul ecologic din Randtown, amîndoi deciseseră să fie coral-uscat, care era straniu de rar pentru un district obsedat de ecologie. În mod obișnuit, planta creștea peste o structură existentă,

dar Liz descoperise pe Halifax o companie care oferea o metodă mult mai ieftină. Pornise de la un ciorchine de emisfere, o membrană simplă făcută la comandă de mărimea dorită, pe care o întinsese pe sol și o umflase. Plantase apoi pur și simplu sîmburii de jur împrejur și-i așteptase să crească. Pe măsură ce mlădițele lor șerpuiau în sus, le împletea laolaltă și le tăia judicios, asigurînd pereți netezi și impermeabili. Fiindcă iernile erau aspre în Valea Ulon, Liz alesese o varietate de coral-uscat mai groasă decît majoritatea, pentru a sigura o izolație de calitate. Cînd aveau să termine, cubul simplu al unei pompe termice solare cu stocare locală avea să le asigure căldură și confort pe toată durata iernii. Însă grosimea aceea suplimentară și necesară îi făcuse să înțeleagă motivul pentru care puține case din Randtown erau construite din coral-uscat: dura mult pînă creșteau în înălțime. În fiecare zi, cînd cobora din camionetă, Mark se uita iarăși la vîrfurile ramurilor perlate și albastre, pentru a vedea cît de departe ajunseseră. În patru sau cinci dintre camerele dom exterioare, mai mici, erau aproape de vîrf, unde Liz le înnoda laolaltă, răsucindu-le pentru a le da formă de minaret, dar la cele trei domuri mari mai aveau vreo doi metri. „Vor fi gata pînă la vară", repeta Liz, și Mark se ruga cerului ca ea să aibă dreptate.

Barry țîșni afară din casă și alergă spre tatăl său, prinzîndu-l în brațe. Înainte îl prindea de picioare, însă acum ajungea deasupra șoldurilor.

— Ce-ai făcut azi? întrebară amîndoi o dată, așa cum cerea ritualul, și-și zîmbiră.

— Zi tu primul, spuse Mark pe măsură ce mergeau către locuința temporară.

— Azi dimineață am citit și am silabisit, apoi a venit Sol Carroll pentru mate și programare. Am făcut istoria generală cu doamna Mavers și la sfîrșit Jodie ne-a luat la mecanică practică. Aia mi-a plăcut. A fost singura cît de cît logică.

— Serios? Cum asta?

Intrară în bucătărie, unde Liz stătea la masa mare și acoperită cu tot felul de lucruri, încercînd s-o convingă pe Sandy să mănînce supă. Fiica lui Mark arăta jalnic, cu obrajii și nasul roșii, ochii lucioși, și înfofolită într-o pătură mare și caldă. Era o tulpină de gripă care-i luase la rînd pe toți copiii din vecinătate. Barry reușise să-i scape deocamdată.

— Tati, rosti slab Sandy și întinse brațele spre el.

Mark îngenunche și o strînse la piept.

— Cum te simți azi, îngerașul meu, mai bine?

Ea încuviință cu un aer trist.

— Nițel mai bine.

— Bravo, iubito. Se așeză pe scaunul de alături și căpătă un sărut rapid și superficial din partea lui Liz. Ce zici atunci să papi niște supică? o întrebă pe Sandy. Uite, mîncăm împreună.

O umbră de surîs trecu peste buzele fetiței.

— Da, rosti ea curajos.

Liz dădu ochii peste cap către Mark și se sculă.

— Vă las pe voi doi, atunci. Haide, Barry, tu ce vrei la ceai?

— Pizza? răspunse el imediat și urmă plin de speranță: Și cartofi prăjiți?

— În nici un caz pizza, replică ea ferm. Știi bine că le-ai terminat pe toate din congelator. O să mănînci pește.

— Hai mă, mamă!

— Probabil c-o să găsim și niște cartofi prăjiți, continuă Liz știind că era unicul fel în care-l putea determina să mănînce pește.

— Bine, făcu băiatul posac. Măcar este prăjit?

— Habar n-am.

Barry se așeză de la masă, ca o întrupare a dezastrului. Liz ceru fembotei să scoată pește din congelator și-i expedie prin e-majordom comanda silențioasă de a-l pregăti la grill.

— Și de ce restul nu erau logice? repetă Mark întrebarea.

— Mă rog, mormăi Barry, nu că n-ar fi fost logice, dar pur și simplu nu-i văd rostul.

— Cui?

— Școlii.

— Aha... și de ce nu-l vezi?

— N-am nevoie de ea, răspunse sincer băiatul și arătă pe fereastra mare a bucătăriei care dădea spre Valea Ulon. Eu o să fiu căpitan de ambarcațiune și-o să merg pe rîu.

— Ah, da!

Săptămîna trecută dorea să ajungă instructor de girobal. Copiii din districtul Randtown tindeau să fie influențați de aspectele sportive și fizice ale vieții. Toți voiau să ajungă maeștri ai bărcilor, căpitani de ambarcațiuni, instructori de schi, zburători profesioniști sau scufundători cu branhii.

— Ca să devii căpitan ai totuși nevoie de o educație de bază. Așa că va trebui să mergi la școală, cel puțin cîțiva ani.

— Bine, încuviință Barry posomorît. Aș putea să fiu și pilot de navă spațială. Am văzut asta azi pe cibersferă. Toată școala a fost acolo cînd *A doua șansă* a andocat la platformă. A fost prea mișto.

Mark continua s-o privească pe Sandy, în timp ce-i dădea supă cu lingura.

— Da, așa a fost.

— Ai văzut și tu?

— Cum să nu?

Fembota sosi cu un pachet de pește și Liz îl preluă de la micuța mașinărie.

— Hai să m-ajuți să-l pregătim!

— Da' unde-s cartofii prăjiți? se smiorcăi Barry.

— În coș sînt niște cartofi și-o să-i tăiem. N-o să dureze mult.

— Ba nu, mamă! Vreau chipsuri adevărate. Din congelator!

Mark o duse pe Sandy în salon, în vreme ce Barry și Liz pregăteau peștele. Îndepărtă niște jucării de pe sofa și se așeză. Sandy i se ghemui în poală, smîrcîind din nas și strîngîndu-și la piept păpușa-prieten, un ursuleț polar empat care îi simțea boala și se ținea cu afecțiune de brațul ei.

Parcurse iute cîteva rapoarte din cibersferă pe portalul cel mare, înainte de a rămîne, fără chef, la Alessandra Baron, care obținuse un interviu exclusiv cu Nigel Sheldon însuși. Bărbatul stătea înapoia unui birou mare în cabinetul lui corporativ și vorbea limpede și sigur pe sine, de parcă toată drama revenirii navei cosmice nu fusese decît o escală programată a unuia dintre trenurile lui.

— Deși regret profund că domnul căpitan Kime a trebuit să-i lase pe Emmanuelle și Dudley, nu cred că a avut de ales în această privință. Eu nu am fost acolo, așa cum n-a fost nici vreunul dintre criticii din fotoliile de acasă pe care i-am auzit azi. De aceea nu ne găsim în situația de a oferi ceva cît de cît apropiat de o opinie validă despre cele făcute și ce alte cursuri de acțiune ar fi putut să fie valide. Doar un om fără minte ar încerca să-și dea cu presupusul într-o asemenea situație. L-am numit pe Wilson în funcția de căpitan, deoarece am considerat că era omul potrivit pentru postul acela. Acțiunile lui exemplare pe toată durata misiunii îi justifică pe deplin numirea. Bineînțeles, TSC a autorizat deja procedurile de re-viere pentru ambii membri de echipaj care au fost pierduți. Mulțumită procedurilor de siguranță pe care le privim cu atîta seriozitate, stocările de siguranță ale memoriilor lor de la bord au fost actualizate chiar înainte de a porni spre Foișor.

— Ce părere aveți însă despre informațiile cu care s-a întors *A doua șansă*? întrebă Alessandra. Nu sînteți de acord că sînt dezamăgitoare?

Nigel Sheldon surîse, ca și cum ar fi compătimit-o.

— A adus mai multe date decît poate absorbi întreaga comunitate a fizicienilor din Commonwealth. Mi-e greu să spun că așa ceva ar fi insuficient.

— Mă referam la lipsa de informații despre Dysoni. După ce s-au cheltuit atîția bani, după ce s-a devotat atîta timp, la care se adaugă și viețile omenești pierdute, nu credeți că ar fi trebuit să știm mai multe? Nu știm nici măcar cum arată...

— Știm că au tras în noi de cum ne-au văzut. Unica privință în care sînt de acord cu bunul meu prieten, sena-

torul Burnelli, este că trebuie să trimitem altă misiune acolo. Aceasta este natura explorărilor, Alessandra. Oamenii practici și raționali se aventurează în locuri noi și văd condițiile de acolo, astfel încît data viitoare să poată merge și mai departe. Asta a făcut *A doua șansă* — s-a întors cu o bogăție de detalii despre Dyson Alfa și despre tipul de navă cu care va trebui să mergem data viitoare.

— Sînteți prin urmare în favoarea revenirii la Dyson Alfa?

— Fără discuție. Abia am început contactul nostru cu stelele Dyson.

— Bazîndu-ne pe cele aflate din prima misiune, ce tip de navă ar trebui să folosim?

— Una foarte rapidă și foarte puternică. De fapt, pentru o siguranță sporită, n-ar trebui să trimitem numai una.

Mark și Liz îi culcară pe copii la ora opt seara, după care se duseră în bucătărie și cinară — pui à la Kiev semicongelat, bineînțeles, și încălzit la microunde.

— Moș Tony Matvig are niște pui, zise Mark. Am vorbit ieri cu el și-o să ne dea ouă, dacă vrem să creștem și noi. (Furculița lui testă carnea din farfurie, scoțînd untul cu usturoi.) Mi-ar plăcea să-i hrănim pe copii cu ceva despre care să știm că nu-i plin de hormoni și naiba știe ce combinații genetice.

Liz îi aruncă privirea ei „de apreciere".

— Nu, Mark. Știi că am mai avut discuția asta. Îmi place să trăiesc aici și o să-mi placă și mai mult după ce va crește casa, dar nu mă implic atît de profund. Nu trebuie să creștem pui, pentru că cîștigăm mai mult decît suficient ca să ne hrănim bine, iar eu nu comand hrană de fabrică de pe cele 15Mari. Tot ce există în congelator are eticheta de produs natural, dacă te-ai fi obosit vreodată să te uiți. Și la cine te-ai gîndit să jumulească puii ăia și să-i tranșeze? Intenționai s-o faci tu?

— Aș putea...

— N-ai face-o. Mirosul este oribil. Mă face să vomit.

— Cînd ai tranșat tu un pui?

— Acum vreo cincizeci de ani. Pe cînd eram tînără și idealistă.

— Și naivă. Mda, știu.

Ea se aplecă spre bărbat și-i atinse obrazul cu degetele.

— Te necăjesc?

— Nu.

Încercă să-i prindă un deget cu dinții... și rată.

— Oricum, spuse Liz, puii ar distruge peluza. Te-ai uitat vreodată cu atenție la ghearele lor? Sînt afurisiți.

Mark surîse larg.

— Puii ucigași!

— Distrug peluzele și fac praf orice grădini.

— Bine, s-a terminat cu puii.

— Pe de altă parte, votez pentru o grădină de zarzavaturi.

— Știu. O să înjghebez un sistem de irigații și un grădibot poate avea grijă de restul.

Liz îi aruncă un sărut din vîrful buzelor.

— Îți promit că de răzoarele de verdețuri o să mă ocup chiar eu.

— Uau! De toate?

— Încerci deja vreun regret?

— Nici unul.

— Eu aș avea unul.

— Care? întrebă el indignat.

— Aș avea nevoie de un bărbat voinic și puternic care să se uite la extractoarele de umiditate.

— Ce naiba, vorbești serios? Le-am reparat săptămîna trecută!

— Știu, scumpule, dar azi-noapte de-abia au umplut rezervorul.

— Fir-ar ale dracu' de rahaturi semiorganice! Ar fi trebuit să fi săpat un puț.

— Cînd se va termina casa adevărată, putem pune un construbot să tragă o conductă de la rîu.

— Mda, poate...

Fembota le strînse farfuriile și tacîmurile și le puse în mașina de spălat vase. Mark duse în salon un platou cu

cremă de zahăr ars și două linguri. Se ghemui împreună cu Liz pe canapea și începură să mănînce crema de zahăr ars, pornind din capete opuse. Pe portal, Wendy Bose plîngea și se bîlbîia, făcînd o declarație. Profesorul Truten, etichetat de subtitluri ca „prieten apropiat de familie", o ținea cu brațul după umeri.

— Biata femeie, rosti Liz.

— Mda.

— Ar trebui să intre în reîntinerire. Mă-ntreb dacă TSC va plăti pentru asta?

— De ce să intre în reîntinerire? întrebă Mark privind cu atenție imaginea din portal. Nu mi se pare așa bătrînă.

Liz profită de neatenția lui ca să ia două linguri de cremă.

— Comparativ cu cine? Clona înlocuitoare a lui Dudley Bose va avea optsprezece ani. Wendy Bose, pe de altă parte, va echivala fizic cu aproape șaizeci de ani. Crede-mă — nu-i o căsnicie pe care ai vrea s-o-ncerci.

— Cred că nu... Îmi este imposibil să nu mă gîndesc întruna la Bose și Verbeke. Să fii abandonat la asemenea distanță de casă... Crezi că se vor sinucide cînd își vor da seama?

— Depinde de Dysoni. Poate că le-au construit o incintă ambientală, că au depășit obstacolul comunicării și că acum flecăresc fericiți.

— Nu crezi așa ceva pe bune, este?

Liz mestecă gînditor pentru o clipă. Profesorul Truten o ajuta pe Wendy Bose să revină în casa ei.

— Nu. Corpurile le-au murit.

— Și eu zic la fel. Ochii lui se ridicară spre plafonul din material compozit ieftin. Știi că dintre planetele Commonwealth-ului, Elan este cea mai apropiată de Perechea Dyson?

— Nu-i adevărat, alte șapte planete sînt mai apropiate decît noi, printre care Anshun. Dar ai dreptate. Femeia chicoti. Doar șapte sute cincizeci și patru de ani-lumină. Înfricoșător, nu?

Mark își întinse brațul liber și o împunse imediat sub coaste, unde știa că era sensibilă.

— Au!

Liz făcu o grimasă și se răzbună, luînd cu lingura o porție gigantică de cremă.

— Hei! protestă bărbatul. Eu n-am apucat nici măcar s-o gust.

— Viața-i de căcat, apoi reîntinerești și o iei de la capăt.

Sfârșitul volumului 1